

Amurg 4.
Zori de zi.

Stephenie Meyer

Cartea întâi:
Bella

Copilăria nu este de la naștere până la o anumită vârstă sau la o anumită vârstă.
Copilul e adult și lasă de-o parte lucrurile copilărești.
Copilăria este regatul unde nimeni nu moare.

Edna St. Vincent Millay

Prefață

Am avut experiențe care m-au adus în pragul morții mai mult decât trebuia; nu e ceva cu care să te poți obișnui vreodată.

Părea ciudat de inevitabil că trebuie să mai dau ochii cu moartea încă o dată. Ca și cum aș fi fost însemnată pentru dezastru. Am scăpat de fiecare dată, dar tot venea după mine.

Totuși, de data asta era așa de diferit decât de celelalte ori.

Puteai să fugi de cineva de care ți-era frică, puteai să te lupți cu cineva pe care urai.

Toate reacțiile mele erau îndreptate spre acest gen de ucigași – monștrii, dușmani. Când îl iubeai pe cel care te omora, nu-ți mai rămânea nimic de făcut. Cum poți să fugi, cum poți să te lupți, când asta presupunea să-l rănești pe cel pe care îl iubești? Dacă viața era singurul lucru pe care puteai să-l dai pentru cel pe care îl iubeai, cum poți să nu ți-o dai?

Era oare acela cineva pe care chiar îl iubeai?

1 Logodna

Nimeni nu se uită la tine, îmi repetam. Nimeni nu se uită la tine. Nimeni nu se uită la tine.

Dar, pentru că nu puteam să fiu convingătoare când mint nici măcar pe mine însămi, trebuia să verific.

Cât timp așteptăm la unul dintre cele trei semafoare din oraș să se facă verde, m-am uitat cu colțul ochiului în dreapta — în minivan-ul ei Dna Weber se întorsese cu tot corpul în direcția mea. Ochii ei au rămas ațintiți la mine, și am tresărit, întrebându-mă de ce nu-și mută privirea sau măcar să pară rușinată. Parcă încă se consideră o gosolanie să te holbezi la cineva!

Regula asta nu se mai aplică la mine?

Atunci mi-am adus aminte că geamurile acestea erau așa de închise la culoare că ea probabil nu avea nicio idee dacă sunt sau nu în mașină, cu atât mai mult că am prins-o că se uita. Am încercat să mă relaxez pentru că în fond, nu se uita la mine, doar la mașină.

Mașina mea. Am oftat.

Am aruncat o privire în stânga și am mormăit. Două persoane stăteau înghețate pe trotuar, și erau să piardă și ocazia de a traversa din cauza uitatului. În spatele lor Dl. Marshall se uita stângaci de după rama geamului de la micul lui magazin de suveniruri. Cel puțin el nu avea nasul turtit pe geam. Încă.

Culoarea s-a schimbat în verde, în graba mea ca să pot scăpa, am apăsat pedala de accelerație fără să mă gândesc – în mod normal așa aș fi apăsat că să-mi pun vechiul Chevy în mișcare.

Motorul mârâia asemeni unei pantere ieșite la vânătoare, mașina a țâșnit înainte așa de repede că mi s-a lipit tot corpul de scaunul negru din piele iar stomacul mi s-a lipit de șira spinării.

— Of! Am oftat cât băjbăiam după frană. Concentrându-mă, abia am apăsat pe pedală. Mașina s-a zdruncinat până când nu s-a mai mișcat.

Nu am îndrăzint să mă uit în jur la reacții. Dacă fusese până atunci un dubiu despre cine conduce această mașina, acum nu mai era cazul. Cu vârful pantofului am apăsat ușor pedala de accelerație, cam jumătate de milimetru, și mașina a înaintat ca o ghiulea din nou.

Am reușit să-mi ating ținta, benzinăria. Dacă nu era benzina, nu aș fi avut nevoie deloc să vin în oraș. Am stat fără o grămadă de chestii zilele astea, cum ar fi tartele-Pop sau șireturi, ca să evit să petrec timp în public.

Mișcându-mă ca și cum eram într-o întrecere, am dat protecția la o parte, am scos capacul, am scanat cardul și am pus pompă în rezervor în câteva secunde. Bineînțeles, nu puteam face nimic în privința numerelor de pe contoar. Se mișcau apatic, ca și cum făceau asta doar ca să mă enerveze pe mine.

Nu era o zi luminoasă — o zi cu burniță tipică în Forks, Washington – dar tot mă simțeam ca și cum un reflector era ațintit pe mine, atrăgând atenția la inelul meu delicat de pe mâna stângă. În momente ca acestea, simțind ochii care se uita la mine pe la spate, simțeam ca inelul se transformă într-o reclamă luminoasă care spune: Uită-te la mine, uită-te la mine.

Era prostesc să fiu așa conștientă și știam. Înafară de tata și de mama, chiar conta ce părere au ceilalți oameni de logodna mea? De mașina mea cea nouă? De acceptarea misterioasă la un colegiu pe primă mână? De cartea mea de credit lucioasă neagră pe care acum o simțeam arzând în buzunar?

— Da, cui îi pasă ce gândesc? Mormăiam ca pentru mine.

— Um, domnișoară? Vocea unui bărbat mă strigă.

M-am întors și după am regretat ca am făcut-o.

Doi bărbați stăteau lângă un SUV elegant care avea legat de acoperiș un caiac nou-nouț. Niciunul dintre ei nu se uita la mine; se uitau amândoi la mașina.

Personal, nu am înțeles. Dar totuși eram așa de mândră ca pot să fac distincție între simbolurile de la Toyota, Ford și Chevy. Această mașina era neagră, lucioasă și drăguță, dar doar o mașina.

— Îmi cer scuze să vă deranjez, dar îmi puteți spune și mie ce fel de mașină conduceți? M-a întrebat cel mai înalt.

— Îhm! Mercedes nu?

— Da! Mi-a spus politicos în timp ce prietenul lui mai mic și-a dat ochii peste cap când mi-a auzit răspunsul. Știu. Dar mă întrebam, este... conduce-ți un Mercedes Guardian? Omul a spus numele cu venerație. Aveam senzația că acest băiat s-ar fi înțeles de minune cu Edward Cullen, logodnicul meu (chiar nu aveam cum s-o întorc cu acel adevăr cât timp până la nuntă mai erau câteva zile). Nu ar fi trebuit să fie disponibile în Europa încă, omul a continuat, cu atât mai mult aici.

Cât ochii lui urmăreau liniile mașinii – mie nu mi se părea că arată mult mai diferit decât alt

Mercedes sedan, dar ce știu eu? – am contemplat scurt la problemele mele legate de cuvintele logodnic, nuntă, soț...

În mintea mea încă nu puteam să le pun la un loc.

Pe de altă parte, am fost crescută să mă pitesc numai la un singur gând legat de rochii albe și pufoase și buchete. Dar mai mult decât atât, nu puteam să văd compatibilitatea dintre simplitatea, seriozitatea și respectatul concept de soț cu conceptul meu despre Edward. Era ca și cum îi cereai unui arhangel să joace rolul unui contabil; nu mi-l puteam închipui în niciun rol neînsemnat.

Ca de obicei, cum începeam să mă gândesc la Edward cum mă prindeam într-un vârtej de fantezii care mă amețeau. Străinul a trebuit să facă un semn că-și curăța gâtul pentru a mă face atentă; încă aștepta răspunsul cu privire la modelul mașinii.

— Nu știu! I-am spus cu sinceritate

— Vă supărați dacă fac și eu o poză cu ea?

Mi-a luat o secundă să conștientizez.

— Pe bune? Vrei să faci o poză cu mașina?

— Cum să nu— nimeni nu o să mă creadă dacă nu am o dovadă.

— Hm! Ok! Bine!

Rapid am îndepărtat furtunul de la pompă și m-am dus pe scaunul din fața să mă ascund cât timp entuziasmat, a scos o uriașă cameră ce părea profesională din bagajul din spate. El și prietenul lui au dat mai multe ture și s-au poziționat în fața capotei, după care s-au dus să facă poze și din spate.

-Mi-e dor de camionul meu, mă smiorcăiam.

Foarte, foarte convenabil — prea convenabil — ca mașina mea și-a dat ultima suflare la câteva săptămâni după ce Edward și cu mine am făcut compromisul acela ieșit din comun.

Unul dintre delatiile lui era ca îi permiteam să îmi înlocuiască mașina atunci când aceasta murea. Edward a jurat ca asta urma să se întâmple; ea trăise o viață lungă și plină și ca expirase din cauze naturale după părerea lui. Și bineînțeles ca nu aveam cum să verific povestea lui sau, cu atât mai mult, să încerc să-o scol din morți de una singură. Mecanicul meu preferat....

Mi-am suprimat acel gând, refuzând să îl las să ajungă la o concluzie. În schimb ascultam vocile bărbaților de afară, amuțită de pereții mașinii.

— .....au dat cu aruncătorul de flăcări în ea într-un film online. Nici măcar nu s-a încrețit vopseaua.

— Bineînțeles ca nu. Ai putea să treci cu tancul peste această bijuterie. Nu prea există piață de desfacere pe aici. Este făcută pentru diplomații din Orientul Mijlociu, dealeri de arme și regi ai drogurilor în general.

— Crezi ca ea este ceva? Cel mai scund a întrebat cu o voce șoptită. Am înclinat capul, obrații ardeau.

— Hm, a zis cel înalt. Poate. Nu-mi imaginez de ce ai avea nevoie de geam anti-racheta și de 1800 de kg de armură în caroserie pe aici. Probabil ca se duce într-un loc mult mai periculos.

Armură. 1800 de kg de armură. Și geam anti rachetă? Frumos. Ce s-a întâmplat oare cu banalele geamuri anti-glont?

Ei bine, cel puțin asta avea un înțeles — dacă ai un ciudat sens al umorului.

Nu era ca și cum nu m-aș fi așteptat ca Edward să nu profite să poată înclina balanța în favoarea lui astfel încât să-mi dea mai mult decât avea să primească. Am fost de acord ca poate să mi-o schimbe atunci când va veni momentul, dar bineînțeles ca nu mă așteptam ca acesta să vină așa de repede. Când am fost nevoită să admit faptul ca mașina mea nu devenise alt ceva decât un tribut fără viață adus modelelor Chevy, mi-am dat seama ca ideea lui de înlocuitor probabil că urma să mă stânjenească. Mă facea punctul de atracție pentru priviri și șușoteli.

Am avut dreptate în privința asta dar nici în cele mai negre gânduri ale mele nu m-am gândit că o să-mi ia două mașini. Le-a numit mașina „înainte” și mașina „după” atunci când l-am confruntat. Aceasta era mașina „înainte”. Mi-a spus că este închiriată și a promis că o va returna după nuntă. Pentru mine nu avea niciun înțeles. Până acum. Ha,ha! Pentru că eram un om așa de fragil predispus la accidente, mai mult o victimă a propriului ghinion, se pare că aveam nevoie de o mașină rezistentă la ‚tanc’ pentru a putea fi în siguranță. Amuzant! Eram sigură că el și frații lui s-au distrat de minune pe la spatele meu.

Sau poate, numai gândește-te, o voce îmi șoptea în cap, nu este o glumă. Poate chiar își face griji pentru tine. Asta nu ar fi fost prima dată când exagerează încercând să te protejeze.

Am oftat.

Încă nu văzusem mașina „după”. Era ascunsă sub o pânză în colțul cel mai ascuns din garajul lor. Știam că alți oameni ar fi tras cu ochiul dar eu chiar nu vroiam să știu. Probabil că nu mai avea armură – pentru că nu mai aveam nevoie de ea după luna de miere. Indestructibilitatea era unul din lucrurile pe care abia așteptam să le dobândesc.

Cea mai bună parte a faptului că erai unul din familia Cullen nu avea legătură cu mașinile scumpe sau cu cărțile de credit fără limită.

— Hei! Bărbatul mai înalt m-a strigat și și-a pus mâinile pe geam făcând un efort de a privi înăuntru. Am terminat! Mulțumim frumos!

— Cu plăcere! Le-am răspuns și, după cum eram de tensionată când am pornit motorul și am călcat pedala – mult prea sensibilă— în jos.....

Nu conta de câte ori am condus pe familiarul drum până acasă, tot nu puteam să ignor fluturașii udați de ploaie. Fiecare dintre ei, lipiți de cabinele telefonice sau de semnele de pe stradă, era ca o palmă peste față. O bine meritată palmă peste față. Mîntea mea era atrasă în gândul pe care mai devreme l-am oprit imediat. Nu puteam să-l evit când mergeam pe acest drum. Nu când vedeam pozele cu mecanicul meu preferat trecând pe lângă mine la intervale regulate.

Cel mai bun prieten al meu. Jacob.

Posterele cu L-AȚI VĂZUT PE ACEST BĂIAT? nu fuseseră ideea tatălui lui Jacob. Fusese a tatălui meu, Charlie, care s-a ocupat de printat și de răspândit prin tot orașul. Și nu numai în Forks dar și în Port Angeles și Sequim și Hoquiam și Aberdeen și în fiecare oraș din peninsula Olympic. S-a asigurat că fiecare secție de poliție din tot statul Washington are o copie a afișului la avizier. Propria secție avea un întreg panou rezervat găsirii lui Jacob. Un panou care era mai mult gol, spre totala lui dezamăgire și frustrare.

Tatăl meu nu era dezamăgit de lipsa de răspuns, cât era de Billy – tatăl lui Jacob și prietenul lui cel mai bun.

De faptul că Billy nu s-a implicat mai mult în căutarea fiului sau de 16 ani care a fugit de acasă. De faptul că Billy refuza să pună afișe în La Push, rezervația de pe coastă care era casa lui Jacob. De faptul că părea resemnat de dispariție, de parcă nu ar fi avut ce să facă. De faptul că spunea: „— Este băiat mare acum. O să vină acasă când o să vrea.” Și mai era frustrat pentru că eu eram de partea lui Billy.

Nici eu nu am pus afișe pentru că și eu și Billy știam unde este Jacob, aproximativ, și de asemenea știam că nimeni nu-l văzuse pe acest băiat. Posterele îmi lăsau ca de obicei un nod în gât și niște lacrimi usturate în ochi. Eram bucuroasă că Edward era la vânătoare sâmbăta asta. Dacă mi-ar fi văzut reacția, l-ar fi făcut și pe el să se simtă rău.

Bineînțeles, erau și neajunsuri pentru că era sâmbătă. Când am virat încet și cu grijă pe strada mea, am putut să văd mașina de poliție a tatei în parcare din fața casei. Nu s-a dus la pescuit nici azi. Încă era inbufnat în legătură cu nunta și deci nu puteam să folosesc telefonul din casă. Dar

trebuia să sun...

Am parcat în curbă, în spatele Chevy-ului și am scos telefonul mobil pe care Edward mi l-a dat, în caz de urgențe, în afara problemelor intime. Am format, și țineam degetul pregătit pe butonul „stop”. Numai dacă era cazul.

— Alo! Seth Clearwater a răspuns și am răsuflat ușurată. Eram mult prea lașă să vorbesc cu sora lui Leah. Expresia „o să-mi rupă capul” nu era în totalitate o figură de stil când era vorba de ea.

— Bună Seth, sunt Bella!

— O! Bună Bella! Ce mai faci?

M-am înecat. Vroiam să fiu sigură.

— Bine.

— Suni să aflii ultimele noutăți?

— Ești medium?

— Nu prea. Nu sunt Alice – numai că ești previzibilă, a glumit. Dintre toți din haita Quileute din La Push, numai Seth era în largul lui nu numai să le spună numele dar ca să și glumească despre lucruri cum ar fi omniprezența viitoarei mele cumnate.

— Știi că sunt. Am ezitat un minut. Cum se simte?

A oftat.

— La fel ca și până acum. Nu vorbește deși știm că ne aude. Știi, încearcă să nu gândească omenește. Merge doar în baza instinctelor.

— Știi unde este acum?

— Undeva în Canada. Nu pot să spun în ce zonă. Nu acordă prea mare importanță granițelor.

— Vre-un indiciu că ar putea.....

— Nu vine acasă Bella. Îmi pare rău.

Am înghițit în sec.

— E în regulă Seth. Știam înainte să te întreb. Numai că nu mă pot abține să nu-mi doresc.

— Da. Toți ne simțim cam în același fel.

— Mulțumesc că îmi mai spui și mie Seth. Știu că ceilalți îți dau bătăi de cap.

— Nu prea sunt admiratorii tăi cei mai înfocați, a încuviințat cu grijă. Cred că este cam penibil. Jacob a făcut o alegere pentru el și tu a trebuit să o faci pe a ta. Lui Jake nu-i place atitudinea lor. Bine, nici nu e super încântat că îl verifici.

Am tresărit.

— Am crezut că nu vorbește cu voi.

— Nu poate ascunde chiar totul de noi oricât ar încerca.

Deci Jacob știa că sunt îngrijorată. Nu știam cum să mă simt în legătură cu asta. Ei bine, cel puțin știa că nu am fugit și că am uitat de el complet. S-ar putea să-și fi închipuit că sunt capabilă de așa ceva.

— Înseamnă că o să ne vedem ....la nuntă. Am spus forțându-mă ca acest cuvânt să-mi iasă din gură.

— Da. Eu și cu mama o să fim acolo. E super că ne-ai invitat.

Am zâmbit la entuziasmul care se simțea în vocea lui. Deși a fost ideea lui Edward să invităm familia Clearwater, m-am bucurat că s-a gândit. Să-l am pe Seth acolo o să fie drăguț – o legătură, nu contează cât de subțire, cu cavalerul meu de onoare dispărut.

— Nu ar fi la fel fără tine!

— Să-i spui lui Edward că-l salut, bine?

— Cum să nu!

Mi-am scuturat capul. Prietenia care s-a legat între Edward și Seth era încă o chestiune care mă

zăpăcea. Era o dovadă totuși că lucrurile nu trebuiau să fie chiar așa. Că vampirii și vârcolacii ar putea să se înțeleagă foarte bine dacă vroiau. Nu toată lumea agreea această idee.

— Ah! A spus Seth și vocea i s-a ridicat o octavă. A! Leah a ajuns acasă!

— Oh! Pa!

Telefonul s-a oprit. L-am pus pe scaun și m-am pregătit mental să intru în casă unde Charlie mă aștepta.

Sărmanul meu tată avea atât de mult de îndurat în acest moment. Fugarul Jacob era doar o legătură a trecutului care în copleșea. Era aproape la fel de îngrijorat pentru mine, fiica lui proaspăt adult care urma să devină „Doamnă” în câteva zile.

Mergeam ușor prin ploaia ușoară, amintindu-mi noaptea în care i-am spus....

Din momentul în care am auzit mașina lui Charlie că îi anunța întoarcerea, inelul părea dintr-o dată că are 50 de kilograme. Vroiam să-mi bag mâna stângă în buzunar sau poate să mă așez pe ea, dar strânsoarea lui Edward rece și fermă o ținea în față și pe centru.

— Nu mai te mai zbate atât Bella. Încearcă să-ți aduci aminte că nu mărturisești o crimă.

— Ușor pentru tine să zici.

Ascultam sunetul bocancilor tatălui meu prevestitori care se auzeau pe trotuar. Cheia s-a oprit în ușa deja descuiată. Sunetul îmi adusese aminte de partea aceea din filmele de groază în care victima realiza că a uitat să-și încuie casa.

— Calmează-te Bella, mi-a șoptit Edward ascultând cum inima mea începea să bată și mai repede.

Ușa s-a izbit de perete iar eu am tresărit de parcă fusesem prinsă cu ceva.

— Hei, Charlie! a stăgat Edward complet relaxat.

— Nu! am protestat printre dinți.

— Ce e? a șoptit și el.

— Așteaptă să-și scoată arma!

El a chicotit și și-a trecut mâna liberă prin părul arămiu.

Charlie a venit de după colț, încă în uniformă, încă armat și a încercat să nu se strâmbe când ne-a văzut stând unul lângă altul pe scaun. În ultimul timp a depus un efort considerabil pentru a-l plăcea de Edward mai mult. Bineînțeles, această mărturisire avea să oprească acest efort imediat.

— Bună copii! Ce faceți?

— Am vrea să vorbim cu tine. A spus Edward pe un ton senin. Avem niște vești bune.

Expresia lui Charlie s-a transformat dintr-o prietenie forțată în suspiciune pură într-o secundă.

— Vești bune? a mârâit Charlie uitându-se direct la mine.

— Ia un loc tată.

A ridicat o sprânceană, s-a uitat la mine cinci secunde, apoi s-a îndreptat greoi spre scaun și s-a așezat, spatele i-a rămas drept și încordat.

— Nu te îngrijora tată! Am spus după un moment de tăcere. Totul este în regulă!

Edward a surâs afectat și știam că era referitor la în regulă. Se aștepta probabil să folosesc ceva ca minunat său perfect sau magnific.

— Bineînțeles că este Bella, bineînțeles că este! Dacă totul este așa de minunat de ce transpiri?

— Dar nu transpir! am mințit.

M-am ferit de privirea lui amenințătoare, pitindu-mă după Edward, și instinctiv mi-am trecut mâna dreaptă peste frunte ca să înlătur dovada.

— Ești gravidă! Charlie a explodat. Ești gravidă nu-i așa?

Deși întrebarea îmi era adresată mie, el se holba la Edward acum, și așa fi putut să jur că i-am văzut mâna îndreptându-se către armă.

— Nu! Bineînțeles că nu sunt! Vroiam să-i dau lui Edward un cot în coaste dar știam că mișcarea aceea urmă să-mi lase o vânătăie. I-am spus lui Edward că lumea o să sară imediat la concluzia asta. Ce alt motiv au oamenii sănătoși pentru a se căsătorii la 18 ani? (Răspunsul lui m-a făcut pe mine să-mi dau ochii peste cap. Dragostea. Sigur că da.)

Mâna lui Charlie s-a mai luminat puțin. De obicei era foarte ușor de citit pe fața mea când mințeam, iar acum mă credea.

— O! Scuze!

— Scuzele sunt acceptate!

A urmat o pauză lungă. După un moment am realizat că toată lumea mă aștepta pe mine să spun ceva. M-am uitat în sus la Edward, urma să am un atac de panică. Nu era niciun mod în care cuvintele să-mi poată ieși pe gură.

Mi-a zâmbit apoi și-a îndreptat umerii și s-a întors către tata.

— Charlie, mi-am dat seama că am procedat în ordine inversă. Tradițional, ar fi trebuit să te întreb pe tine mai întâi. Nu am vrut să fiu nerrespectuos, dar din moment ce Bella deja a acceptat, și nu vreau să-i diminuez credibilitatea în această problemă, dar în loc să-ți cer mâna ei, te rog să ne dai binecuvântarea. O să ne căsătorim Charlie! O iubesc mai mult decât orice pe lume, mai mult decât propria viață și – prin nu știu ce minune – mă iubește și ea în același fel. Ne dai binecuvântarea?

Suna așa de sigur și de calm. Pentru doar o secundă, ascultând tonul absolut convingător, am avut un moment destul de rar de discernământ. Am putut să văd, pentru un scurt moment, felul în care vedea lumea. Pentru un moment egal cu durata unei bătaii de inimă, această veste chiar avea sens. Apoi am văzut expresia de pe fața lui Charlie, ochii lui erau ațintiți la inel.

Mi-am ținut respirația în timp ce pielea lui își schimbă culoarea – normal în roșu, roșu în violet, violet în albastru. Am început să mă ridic – nu sunt sigură ce vroiam să fac; cred că vroiam să folosesc manevra Heimlich să fiu sigură că nu s-a înecat – dar Edward m-a strâns de mână și a murmurat – Lasă-l un minut! Așa de încet că abia l-am auzit.

A fost liniște ceva mai mult timp decât înainte. Apoi, gradual, față cu față, culoarea lui Charlie a revenit la normal. Buzele i s-au încrețit iar sprâncenele i s-au încruntat; i-am recunoscut expresia „adâncit în gânduri”. Ne-a studiat pe amândoi pentru un moment destul de lung și l-am simțit pe Edward că s-a relaxat.

— Bănuiesc că nu sunt chiar așa de surprins, a mormăit Charlie. Știam că trebuia să am dea face cu asta destul de curând.

Am expirat.

— Ești sigură? Charlie a intrbat uitându-se la mine.

— Sunt sută la sută sigură de Edward, i-am spus dintr-o suflare.

— Să te căsătorești, totuși? Care e graba? M-a privit suspicios din nou.

Graba era datorată faptului că mă apropiam de 19 ani cu fiecare afurisită de zi ce trecea, în timp ce Edward rămăsese înghețat la perfecțiunea celor 17 ani, în același timp în care avea peste 90. Nu că asta necesită neapărat o căsătorie din punctul meu de vedere, dar căsătoria era necesară datorită delicatului compromis pe care Edward și cu mine l-am făcut ca în final să ajungem aici, pasul transformării mele de la muritor la nemuritor.

Acestea erau lucrurile pe care nu i le puteam explica lui Charlie.

— O să mergem amândoi în toamnă la Dartmouth Charlie. Edward i-a reamintit. Aș vrea să fac asta, ei bine, așa cum trebuie. Așa am fost crescut. S-a cutremurat.

Chiar nu exagera; erau încrezători în valorile morale din timpul Primului Război Mondial.

Gura lui Charlie s-a strâmbat într-o parte. Căutând un unghi din care să poată contracara. Dar ce

putea să zică? Prefer să păcătuiești mai întâi? Este tată; avea mâinile legate.

— Știam că asta o să vină! Bombănea pentru sine și se încruntă. Apoi, dintr-o dată fața lui era albă și liniștită.

— Tată? Am întrebat nerăbdătoare. M-am uitat la Edward, dar nu i-am putut citi fața pentru că se uita la Charlie.

— Ha! A explodat Charlie. Ha,ha,ha!

Mă uitam nevenindu-mi să cred în timp ce el se afundă în răs; tot corpul i se cutremură o dată cu el.

Mă uitam la Edward după o traducere, dar el avea buzele strâns lipite ca și cum încerca să-și reprime și el un răs.

— OK! Bine! Charlie a spus. Căsătoriți-vă! Alt val de răs l-a străbătut. Dar....

— Dar ..ce? am întrebat

— Dar tu trebuie să-i spui mamei tale! Nu o să-i spun eu niciun cuvânt lui Renee! Asta este treaba ta!

A izbucnit într-un hohot de răs.

Am făcut o pauză stând cu mâna pe clanța ușii. Bine, la acel moment, cuvintele lui Charlie m-au înspăimântat. Ultima încercare: să-i spun lui Renee. Căsătoria timpurie era pe lista neagră mai sus decât fierberea unor căței vii.

Cine ar fi putut să-i prevadă răspunsul? Eu una nu. În mod sigur nici Charlie. Poate Alice dar nu mă gândisem să o întreb.

-Ei bine Bella. Renee a spus după ce eu m-am înecat și am spus cuvintele imposibile: Mamă, mă căsătoresc cu Edward! Sunt doar un pic supărată că ai așteptat atât să-mi spui. Biletele de avion se fac numai mai scumpe. Ooh, s-a frământat, crezi că Phil o să termine până atunci? O să strice pozele dacă nu o să fie îmbrăcat la costum...

— Stai puțin mamă! Am suspinat. Ce ai vrut să spui cu am așteptat atât de mult? Eu abia m-am lo-lo... – eram incapabilă să forțez cuvântul logodit să iasă – lucrurile s-au stabilit, știi tu, astăzi.

— Astăzi? Pe bune? Ei, cred că asta e o surpriză!

— Ce ai presupus? Când ai presupus?

— Când ați fost în vizită la mine în aprilie, mi se părea că lucrurile erau puțin avansate, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu ești așa de greu de citit scumpa mea. Dar nu am spus nimic pentru că știam că asta nu o să ducă la ceva bun. Ești exact ca Charlie. A oftat resemnată. Odată ce te-ai hotărât, nu se mai poate discuta cu tine. Și bineînțeles, exact ca Charlie, rămâi fixată de decizia pe care o iei.

Apoi a spus ultimul lucru care mă așteptam să-l aud din gura ei:

— Nu îmi repeți greșelile Bella. Mi se pare că ești speriată, și cred că ești speriată pentru că ți-e frică de mine. A răs. De ce aș putea să mă ganesc. Știu că am spus o grămadă de lucruri despre căsătorie și prostie – și nu am să mi le retrag— dar trebuie să înțelegi că ele se aplicau numai la mine. Tu ești o persoană complet diferită față de mine. Tu îți faci propriile greșeli, și sunt sigură că o să ai și tu porția ta de regrete în viață. Dar angajamentul nu a fost niciodată problema ta, drăguțo. Tu ai mai multe șanse să o faci să merga chiar și decât majoritatea celor de 40 de ani pe care îi cunosc. Renee a răs iar. Micul meu copil de vârstă mijlocie. Din fericire, se pare că tu ai găsit încă un suflet bătrân.

— Nu ești .... supărată? Nu ești de părere că fac o greșală fără margini?

— Sigur, mi-aș fi dorit să mai aștepti câțiva ani. Adică, ție ți se pare că sunt destul de în vârstă să fiu soacră? Nu-mi răspunde! Aici nu e vorba de mine. Este vorba de tine. Ești fericită?

— Nu știu. Experimentez un sentiment destul de ciudat acum.

Renee chicotea.

— Te face fericită Bella?

— Da dar...

— O să vrei vreodată pe altcineva?

— Nu dar...

— Dar ce?

— Nu o să spui că sunt exact ca orice adolescentă infatuată de la la facerea lunii până acum?

— Nu ai fost niciodată o adolescentă draga mea. Tu știi mai bine ce e bine pentru tine.

În ultimele săptămâni Renee s-a introdus singură în planurile de nuntă. A petrecut ore întregi în fiecare zi la telefon cu mama lui Edward, Esme – nu aveam probleme că nu se vor înțelege. Renee o adora pe Esme, deși mă îndoiam că cineva ar fi putut să simtă altceva despre iubitoarea mea viitoare soacră.

Pe mine m-au exclus. Familia mea și cea a lui Edward aveau grijă să facă planurile pentru nuntă fără ca eu să trebuiască să știu sau să mă gândesc prea mult timp la ele.

Charlie era nervos, normal, dar lucrul cel mai drăguț era că nu era furios pe mine. Renee era trădătoarea. Conta pe ea să fie mai dificilă. Ce putea să mai facă acum, când ultimul pericol – să-i spunem mamei – s-a dovedit a fii neașteptat de ușor. Nu se putea baza pe nimic și știa asta. Așa că se învârtea prin casă și bombănea cum că nu mai poate avea încredere în nimeni pe lumea asta...

— Tată? am strigat în timp ce împingeam ușa. Am ajuns acasă.

— Stai puțin Bells. Rămâi acolo unde ești.

— Ce? am întrebat făcând o pauză automat.

— Lasă-mă o secundă! Au, m-ai nimerit Alice.

Alice?

— Scuze Charlie. Vocea melodioasă a lui Alice a răspuns. Acum cum e?

— Sângerez peste ea.

— Ești bine. Nu ți-a perforat pielea – crede-mă.

— Ce se întâmplă? am întrebat pe un ton autoritar, ezitând în dreptul ușii.

— Treizeci de secunde, te rog, Bella. mi-a spus Alice. Răbdarea ta va fi răsplătită.

— Îhî, a adăugat Charlie.

Băteam cu piciorul, numărând fiecare bătaie. Înainte că ajung la treizeci Alice a spus:

— Gata, Bella, intră!

Mergând cu grijă m-am uitat de după colț în sufragerie.

— O! M-am minunat. O, tată! Arăți...

— Caraghios! m-a întrerupt Charlie.

— Mă gândeam mai mult la degajat.

Charlie a roșit. Alice l-a apucat de cot și l-a pus să facă o întoarcere ușor pentru a-și arăta smoking-ul de un gri pal.

— Gata, Alice, termină. Arăt ca un idiot!

— Nimeni îmbrăcat de mine, niciodată, nu a arătat ca un idiot.

— Are dreptate tată. Arăți fabulos! Care e ocazia?

Alice și-a dat ochii peste cap.

— Este ultima probă la haine. Pentru amândoi.

Mi-am luat ochii de la neobișnuit de elegantul Charlie pentru prima dată și am văzut înspăimântătorul material alb care era așezat cu grijă pe canapea.

— Aaah!

— Du-te în locul tău fericit Bella. Nu o să mai dureze mult.

Am luat o gură mare de aer și am închis ochii. Ținându-i închiși, m-am împiedicat de scările care duceau în camera mea. M-am dezbrăcat până la lenjerie și țineam mâinile drept înainte.

— Ai zice că ți-aș băga așchii de lemn de sub unghii. A mârâit Alice ca pentru ea în timp ce mă urmărea spre camera mea.

Nu îi acordăm nicio atenție. Eram în locul meu fericit. În locul meu fericit, toată nebunia nunții era trecută și făcută. Amintire. Deja înăbușită și uitată.

Eram singuri, doar Edward și cu mine. Decorul era neclar și se schimba constant – se metamorfoză din orașul împădurit și acoperit de nori într-o noapte arctică – pentru că Edward ținea secretă locația lunii de miere ca să mă surprindă. Dar nu eram preocupată de partea cu unde.

Edward și cu mine eram împreună, și îmi îndeplinisem partea mea de compromis perfect. Mă căsătorisem cu el. Acesta era cel mai mare. Dar acceptaem deasemenea și cadourile lui scandaloase și eram înscrisă – zadarnic totuși – să mă duc la Colegiul Dartmouth din toamnă. Acum era rândul lui.

Înainte să mă transforme în vampir – compromisul lui cel mare – mai era stipulat ceva la care trebuia să facă față. Edward avea o preocupare deosebită în legătură cu lucrurile umane la care eu renunțam, experiențe pe care nu vroia să le pierd. Majoritatea dintre ele – balul de absolvire de exemplu – părea prostesc pentru mine. Era doar o singură experiență umană pe care eram preocupată să nu o pierd. Bineînțeles că era una de care spera să uit complet. Era un singur lucru totuși. Știam ceva despre ce urma să mă aștepte din momentul în care nu mai eram om.

Văzusem vampiri noi făcuți la prima mână, și îi auzisem pe toți membrii familiei mele viitoare despre cât de ciudate aveau să fie primele zile. Pentru câțiva ani singura mea caracteristică a personalității era că îmi era sete tot timpul, că o să treacă ceva timp până când o să fiu eu însămi iar. Și chiar și atunci când o să fiu în control asupra mea, nu o să mai simt așa cum simt acum. Uman ... și îndrăgostită cu pasiune.

Vroiam experiența completă înainte să îmi schimb corpul acesta, cald, sensibil, plin de hormoni cu ceva frumos, puternic...și necunoscut. Vroiam o nuntă de miere reală cu Edward. Și, în ciuda pericolului în care îi era frică să mă bage, acceptase să încercăm.

Eram vag conștientă de Alice și de senzația satinului care îmi atingea pielea. Nu îmi pasă, pentru moment, că tot orașul vorbea despre mine. Nu mă gândeam la spectacolul în care uram să fiu un star în curând. Nu îmi păsa dacă o că mă împiedic de trenă sau chicoteam atunci când nu trebuia, sau că eram prea tânără, sau la spectatorii cere se uitau sau chiar de locul gol în care trebuia să trea cavalerul de onoare.

Eram cu Edward în locul meu fericit.

2 Noaptea lungă

— Deja mi s-a făcut dor de tine.

— Nu trebuie să plec. Pot să stau....

— Mmm.

A fost liniște pentru un moment destul de lung, doar zgomotul inimii mele bătând, ritmul întrerupt al respirației noastre neregulate, și șoapta buzelor noastre mișcându-se în același timp.

Câteodată era așa de ușor să uit că sărut un vampir. Nu pentru că părea normal sau uman – nu aș putea uita vreodată, nici măcar pentru o secundă, că țin în brațe pe cineva care e mai degrabă înger decât om – doar pentru că el făcea să pară foarte ușor să-și pună buzele peste ale mele, peste față,

peste gât. Pretindea că a trecut de mult de tentația pe care o simțea pentru sângele meu, că ideea că m-a pierdut l-a vindecat de dorință pentru el.

Dar eu știam că mirosul sângelui meu încă îi cauza multă durere – încă îl ardea pe gât ca și cum ar fi înghițit flăcări.

Am deschis ochii și am văzut că și ai lui erau deschiși, și se uita la fața mă. Nu avea niciun sens când se uita la mine așa. Ca și cum eu aș fi fost premiul nici de cum neînchipuit de norocos câștigător. Privirile noastre s-au blocat pentru moment; ochii lui aurii erau așa de profunzi încât îmi închipuiam că aș putea să mă uit până la suflet. Părea caraghios că acest fapt – existența unui suflet – nu fusese subiect de discuție, chiar dacă el era vampir. Avea cel mai frumos suflet, mai frumos chiar și decât mintea lui sclipitoare sau decât fața lui incomparabilă sau decât corpul lui minunat. S-a uitat la mine ca și cum ar fi putut să se uite și el în sufletul meu și ca și cum îi plăcea ce văzuse. Totuși, nu putea să se uite în mintea mea așa cum se uita la ceilalți. Cine știe de ce – o defecțiune în creierul meu ce îl făcea imun la toate minunățiile sau lucrurile înfricoșătoare pe care câțiva nemuritori le făceau (numai mintea era imună; corpul încă era un subiect pentru vampirii care aveau alte abilități decât Edward). Dar eram recunoscătoare oricare ar fi fost defectul care îmi ținea gândurile secrete. Era prea jenant să iau în considerare alternativă.

I-am tras fața lângă a mea încă o dată.

— În mod sigur o să rămân, a șoptit un moment mai târziu.

— Nu, nu. Este petrecerea burlacilor. Trebuie să te duci.

Am spus cuvintele, dar degetele de la mâna dreaptă au rămas prinse în părul lui arămiu, iar stânga apăsa și mai tare peste ea. Măinile lui reci mi-au atins fața.

— Petrecerea burlacilor este destinată celor care sunt supărați că zilele în care sunt singuri se duc. Eu abia aștept ca acestea să fie trecut. Deci chiar nu are rost.

— Adevărat. Am respirat aerul lui rece. Mă simțeam ca și cum această moment se apropia de locul meu perfect.

Charlie dormea bineînțeles în camera lui, ceea ce era aproape la fel ca și cum aș fi fost singură. Eram îmbrățișată în patul meu mic, apropiați pe cât se putea, având în vedere pătură groasă în care eram învelită asemeni unui cocon. Uram necesitatea păturii, dar cam tăiam tot romantismul dacă începeau să-mi clănțane dinții. Charlie ar fi băgat de seamă ca am dat drumul la căldură în luna august...

Cel puțin dacă eu trebuia să fiu învelită până sus, tricoul lui Edward era pe podea. Nu am trecut peste șocul corpului lui atât de perfect – alb, rece și lucios asemeni marmurei. Îmi plimbam mâna pe pieptul lui de piatră urmărind liniile abdomenului lui, doar admiram. Un frison ușor l-a străbătut iar gura lui m-a găsit din nou. Ușor, am presat cu vârful limbii pe buzele lui fine ca sticla iar el a oftat. Respirația lui dulce – rece și delicioasă – a venit ca un duș peste fața mea.

A început să se îndepărteze – acesta era un răspuns automat de fiecare dată când i se părea ca lucrurile au ajuns prea deprte, reacția reflexă ori de câte ori ar fi dorit să continue.

Edward își petrecuse mare parte din viață respingând orice fel de contact fizic. Știu ca era terifiant pentru el să încerce să se schimbe acum.

— Stai! am spus, și apucându-i umerii m-am tras mai aproape de el. Mi-am eliberat un picior și l-am pus în jurul taliei lui.

— Perfecțiunea vine practicând.

A chicotit.

— Ei bine, cred ca noi ar trebui să fim destul de aproape de perfecțiune până acum, nu-i așa? Ai putut să dormi vre-un pic în ultima luna?

— Dar este proba rochiei, i-am reamintit, și noi nu am repetat decât anumite scene. Nu e timpul

să jucăm prudent.

Credeam ca o să râdă, dar nu a răspuns iar corpul era dintr-o dată nemișcat din cauza stresului neașteptat. Aurul din ochi părea ca se transformă din lichid în solid. Mi-am revizuit cuvintele, realizând ce putea să înțeleagă din ele.

— Bella ... a șoptit.

— Nu începe cu asta iar, i-am spus. O înțelegere este o înțelegere.

— Nu știi. Este prea greu pentru mine să mă concentrez când tu ești așa cu mine. Eu – eu nu pot gândi corect. Nu o să fiu capabil să mă controlez. O să fii rănită.

— O să fiu bine.

— Bella....

— Shhh! Mi-am presat buzele de ale lui pentru a-i opri atacul de panică. Nu avea cum să renunțe la înțelegere. Nu după ce a insistat să mă mărit cu el mai întâi.

M-a sărutat înapoi pentru un moment, dar mi-am dat seama ca nu era așa de implicat ca și mai devreme. Își făcea griji. Tot timpul își face griji. Ce diferit o să fie atunci când nu o să mai trebuiască să-și facă griji pentru mine. Ce o să facă cu așa de mult timp liber? O să trebuiască să-și găsească alt hobby.

— Cum îți sunt picioarele? m-a întrebat.

Știind ca nu mă întreabă asta literal, i-am răspuns:

— Foarte calde.

— Pe bune? Fără să te mai gândești? Nu e târziu să te răzgândești.

— Încerci să mă tragi în piept?

El chicoti.

— Doar mă asiguram. Nu aș vrea să faci ceva de care nu ești sigură.

— Sunt sigură în legătură cu tine. Cu restul pot să trăiesc.

A ezitat și eu mă întrebam dacă iar am făcut vreo gafă.

— Chiar poți? a întrebat încet. Nu mă refer la nuntă – despre care sunt sigur ca o să supraviețuiești în ciuda temerilor – ci după...ce se întâmplă cu Renee, cu Charlie?

Am oftat.

— O să-mi fie dor de ei. Mai rău decât o să le fie lor dor de mine, dar nu vroiam să-i dau mai multe motive.

— Și Angela și Ben și Jessica și Mike.

— O să-mi fie dor și de prietenii mei, zâmbeam în întuneric. În special de Mike. Oh, Mike! Oare cum o să pot să merg mai departe?

A mârâit. Am râs dar după am fost serioasă.

— Edward am mai trecut prin asta iar și iar. Știu ca o să fie greu, dar asta este ceea ce îmi doresc. Te doresc pe tine, și te vreau pentru totdeauna. O viață nu este de ajuns pentru mine.

— Înghețată pentru eternitate la 18 ani, a șoptit.

— Visul oricari femei s-a transformat în realitate, îl tachinam.

— Niciodată schimbându-se...niciodată mergând înainte.

— Asta ce vrea să însemne?

A răspuns încet.

— Îți aduci aminte când i-am spus lui Charlie ca o să ne căsătorim? Și el credea ca ești... însărcinată?

— Și când se gândea să te împuște, am chicotit râzând. Recunoaște – pentru o secundă chiar s-a gândit serios.

Nu mi-a răspuns.

— Ce este Edward?

— Îmi doream...ei bine îmi doram să aibă dreptate.

— Ce? am murmurat.

— Mai mult la o posibilitate ca el să aibă dreptate. Ca am putea avea așa potențial. Urăsc să te privesc și de asta.

Mi-a luat un minut.

— Știu ce fac!

— Cum ai putea să știi asta Bella? Uită-te la mama, uită-te la sora mea. Nu este un sacrificiu așa de ușor pe cât crezi.

— Esme și Rosalie s-au descurcat foarte bine. Dacă este o problemă mai târziu, putem face cum a făcut Esme – o să adoptăm.

A oftat și după vocea îi era dură.

— Nu este bine. Nu vreau ca tu să faci sacrificii pentru mine. Vreau să-ți dau lucruri, nu să îți iau. Nu vreau să-ți fur viitorul. Dacă eram om – mi-am pus mâna peste buzele lui.

— Tu ești viitorul meu. Acum oprește-te. Fără regrete sau îi chem pe frații tăi să vină să te ia. Poate ca ai nevoie de o petrecere a burlacilor.

— Îmi pare rău. Sunt cam melancolic nu-i așa? Cred ca e din cauza emoțiilor.

— Îți simți picioarele reci?

— Nu în sensul ăsta. Am așteptat un secol să mă căsătoresc cu tine Dra. Swan. Ceremonia de nuntă este singurul lucru pe care abia îl aștept... S-a oprit la mijlocul propoziției. Oh! Fir-ar să fie!

— Ce s-a întâmplat?

A strâns din dinți.

— Nu trebuie să-i suni pe frații mei. Aparent Emmett și Jasper nu mă lasă să liber în seara asta.

L-am strâns aproape pentru o secundă și după i-am dat drumul. Nu aveam o rugămintă cu care să câștig în fața lui Emmett.

— Distracție plăcută.

Se auzea un sunet ascuțit la geam – cineva în mod deliberat zgâria cu unghiile pe suprafața geamului făcând un sunet oribil care te făcea să-ți astupi urechile și care te făcea să simți un junghi pe șira spinării. M-am cutremurat.

— Dacă nu-l trimiți afară pe Edward – Emmett încă invizibil în întunericul nopții sâsâia amenințător – venim noi după el!

— Du-te! am râs. Înainte să-mi dărâme casa.

Edward și-a dat ochii peste cap, dar a fost în picioare într-o singură mișcare fluidă, iar tricoul era înapoi pe el într-o altă. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Să te culci. Ai o zi mare mâine.

— Mersi! Asta sigur o să mă liniștească.

— O să ne întâlnim la altar.

— Eu o să fiu cea în alb. Zâmbeam când mi-am dat seama ce resemnată păream.

El chicoti și spuse

— Foarte convingător, și apoi s-a ghemuit, mușchii i s-au destins într-o săritură. A dispărut – s-a aruncat afară pe geam, prea rapid ca ochii mei să poată urmări.

Afară s-a auzit un sunet înăbușit și l-am auzit pe Emmett înjurând.

— Ar fi bine să nu-l ții până târziu, am șoptit știind ca o să mă audă. Apoi fața lui Jasper a apărut la geam, părul lui ca mierea strălucea în lumina lunii care putea trece de stratul de nori.

— Nu-ți face griji Bella. O să-l aducem acasă la timp.

Am fost dintr-o dată foarte calmă, și toate grijele păreau neimportante. Jasper era, în felul lui, la

fel de talentat ca și Alice cu straniile ei predicții. Capacitățile lui Jasper erau sentimentele în locul viitorului, și era imposibil să te opui să te simți așa cum vroia el să te simți.

M-am ridicat încă înfășurată în pătura.

— Jasper? Ce fac vampirii la petrecerea burlacilor? Nu o să-l duceți la un club de steeptease nu-i așa?

— Nu-i spune nimic! Emmett mârâia de jos. A urmat alt zgomot înfundat și Edward râdea ușor.

— Relaxează-te, mi-a spus Jasper, și eu m-am relaxat. Noi, familia Cullen, avem propria versiune. Câteva pume, vre-o doi urși grizzli. În mare, o noapte obișnuită.

Mă întrebam dacă aș putea să fiu așa de mândră de dietă „vegetariană” a vampirilor.

— Mersi, Jasper!

Mi-a făcut cu ochiul și a dispărut din vedere.

Afară era complet liniște.

Sforăitul lui Charlie se auzea prin pereți. Mă întinsesem înapoi pe pernă, adormită. Mă uitam la pereții din micuța mea camera, alb-palid în lumina lunii, de sub pleoapele grele.

Ultima noapte în camera mea. Ultima noapte ca Isabella Swan. Măine noapte, o să fiu Bella Cullen. Deși întregul aranjament al căsătoriei era ca un spin pentru mine, trebuie să recunosc ca îmi plăcea cum suna.

Mi-am lăsat mintea să-mi umble aiurea pentru un moment așteptând să mă ia somnul. Dar după câteva minute m-am trezit ca eram foarte agitată, anxietatea o simțeam iar în stomac făcându-l să se răsucească în moduri inconfortabile. Patul părea prea moale, prea cald fără Edward în el. Jasper era departe iar pacea și sentimentele relaxate erau duse cu el.

Măine o să fie o zi lungă.

Eram conștientă ca multe din temerile mele erau prostești – trebuie să mă adun. Atenția era o parte inevitabilă din viață. Nu mă puteam integra în decor tot timpul. Totuși aveam câteva temeri care încă erau valide. Primul era trena rochiei. Alice și-a lăsat în mod evident simțul artistic să-l domine pe cel practic. Mă gândeam la scară din casa familiei Cullen în tocuri și cu trena, suna imposibil. Ar fi trebuit să exersez.

Apoi mai era și lista cu invitați. Familia Tanyei, clanul Denali, ar fi ajuns cândva înaintea ceremoniei. O să fie dificil ca îi avem pe cei din familia Tanyei în aceeași camera cu invitații din rezervația Quileute, tatăl lui Jacob și familia Clearwater. Cei din clanul Denali nu erau fanii vârcolacilor. Din această cauză, sora Tanyei, Irina, nici nu venea la nuntă. Încă simțea nevoia de răzbunare împotriva vârcolacilor pentru ca l-au ucis pe prietenul ei Laurent (chiar în timp ce el se pregătea să mă omoare pe mine). Datorită acestei probleme, membrii Denali au abandonat familia lui Edward în cel mai greu moment de nevoie. A fost inedită alianță cu lupii Quileute cea care ne-a salvat viața tuturor atunci când hoarda de vampiri noi atacaseră...

Edward mi-a promis că nu o să fie periculos ca familia Denali să fie lângă cei din Quileute. Tanya și familia ei – în afară de Irina— se simțeau oribil pentru acea dezertare. Un armistițiu cu vârcolacii era un preț mic pentru a plăti acea datorie, un preț pe care erau pregătiți să-l plătească.

Asta era marea problemă, dar mai era și una mai mică: stima mea personală fragilă. Nu o văzusem niciodată pe Tanya dar eram sigură că întâlnind-o nu era o experiență prea plăcută pentru ego-ul meu. Acum foarte mult timp, înainte să mă nasc probabil, ea și-a încercat norocul cu Edward – nu că i-aș reproșa ei sau altcuiva că l-ar fi dorit. Totuși, trebuia să fie cel în cel mai rău caz frumoasă și magnifică în rest. Deși Edward clar – dacă nu de neconceput – mă preferase pe mine, nu o să pot să nu fac o comparație.

Mă văicăream puțin până când Edward, care îmi cunoștea nemulțumirea, m-a făcut să mă simt vinovată.

— Noi suntem cel mai apropiat lucru pe care îl au... Ele încă se simt orfane, chiar și după atâta timp să știi.

Așa că am admis și mi-am ascuns încruntarea.

Tanya avea o familie mare acum, aproape la fel de mare ca și familia Cullen. Erau cinci: lui Tanya, Kate și Irina li se alăturaseră Carmen și Eleazar cam în același fel în care și Alice și Jasper se uniseră cu familia Cullen, toți fiind legați de dorința de a trăi în compasiune, diferit decât o făceau vampirii obișnuiți. Cu toată compania totuși, Tanya și surorile ei erau singure. Încă erau în doliu. Pentru că acum foarte mult timp avuseseră o mamă.

Îmi pot doar imagina ce gaură a lăsat această pierdere, chiar și după o mie de ani; am încercat să vizualizez familia Cullen fără creatorul ei, centrul ei, ghidul lor – tatăl lor Carlisle. Nu puteam.

Carlisle mi-a povestit povestea Tanyei într-una din nopțile în care stăteam până târziu la ei, învățând cât pot de mult, pregătindu-mă cât pot de mult pentru viitorul pe care mi-l alesesem. Povestea mamei Tanyei era una dintre multe altele, o poveste preventivoare care arăta una dintre regulile pe care urma să le cunosc când mă voi fi alăturat lunii nemuritoare.

Numai o singură regula de fapt – o lege care se împărțea în mii de fațete – Păstrează secretul. Păstrând secretul însemna multe lucruri – traiul discret ca și familia Cullen, mutându-se înainte ca oamenii să vadă că nu îmbătrânesc. Sau stând departe de oameni – exceptând ora de masă – așa cum o făceau nomazii cum erau James și Victoria; și cum prietenii lui Jasper, Peter și Charlotte, încă trăiau. Însemna să ții sub control orice nou vampir pe care îl făceai, așa cum făcea Jasper când trăia cu Maria. Așa cum Victoria dăduse greș cu nou-născuții ei.

Și asta însemna să nu crezi unele lucruri din capul locului, pentru că unele creații erau incontrollabile.

— Nu știu cum se numea mama lui Tanya, Carlisle a admis, ochii aurii de culoarea părului, trist la amintirea durerii Tanyei. Ei nu vorbesc despre ea dacă pot evita, nu se gândesc la ea de bunăvoie. Femeia care le-a creat pe Tanya, Kate și Irina – și care le iubea, a trăit cu mulți ani înainte ca eu să mă nasc, în timpul unei epidemii în lumea noastră, epidemia de copii-nemuritori. La ce se gândeau oare înaintașii, nu pot să-mi dau seama. Creaseră vampiri din oameni care abia trecuseră de vârsta grădiniței.

A trebuit să-mi înghit bila din gât pe măsură ce-mi imaginam ce îmi descria.

— Ei erau foarte frumoși, Carlisle mi-a explicat repede văzând reacția mea. Atât de draguri, atât de încântători, nu-ți poți închipui. Nu trebuia decât să fi lângă ei ca să-i iubești; era ceva automat. În orice caz ei nu puteau fi învățați. Erau înghețați la nivelul de dezvoltare la care ajunseseră înainte să fie mușcați. Adorabili copii de doi ani cu gropițe și cu un murmur care puteau distruge jumate dintr-un sat într-un acces de furie. Dacă le era foame, se hrăneau, și niciun cuvânt de atenționare nu-i putea opri. Oamenii i-au văzut, poveștile circulau, frica se răspândea ca focul în desișul uscat... Mama Tanyei a creat așa un copil. Și ca și în cazul înaintașilor, nu îi puteam înțelege motivele. A luat o gură de aer adâncă și fermă. Volturii s-au implicat bineînțeles.

Am tresărit ca de obicei când auzeam acel nume, dar bineînțeles că legiunea italiană – regalitatea după propriile estimări – era centul acestei povestiri. Nu putea fi o lege care nu avea și pedeapsă; nu putea fi o pedeapsă dacă nu era și cineva care să o aplice. Anticii Aro, Căiuș și Mărcuș conduceau forțele Volturilor; nu i-am întâlnit decât odată, dar în scurta noastră întâlnire, mi se părea că Aro, cu darul puternic de a citi mintea – o singură atingere și știa fiecare gând pe care mintea ta l-a avut – era adevăratul lider.

— Volturii studiau copiii-nemuritori de acasă din Volterra și din toată lumea. Căiuș a decis că cei tineri erau incapabili să ne protejeze secretul și din acest motiv trebuiau să fie distruși. Ți-am spus că erau încântători. Ei bine, toți au luptat până la ultimul om – au fost decimați total – ca să îi

protejeze. Carnagiul nu a fost așa de răspândit pe acest continent cum au fost războaiele din sud, dar mai devastator în felul lui propriu. Grupuri longevive, tradiții vechi, prieteni....Mult a fost pierdut. În final practica a fost complet eliminată. Copiii nemuritori au devenit ceva de nemenționat, ceva interzis. Când am trăit cu Volturii am întâlnit doi copii-nemuritori, așa că știu la prima mână ce farmec aveau. Aro i-a studiat pe cei mici mulți ani după ce catastrofa pe care o cauzaseră era terminată. Îi cunoști firea curioasă; era încrezător că pot fi îmblânziți. Dar la sfârșit decizia a fost unanimă: copiii nemuritori le era interzis să existe.

Nu uitasem povestea mamei surorilor Denali atunci când povestea s-a întors la ele.

— Este neclar ce s-a întâmplat exact cu mama Tanyei, a spus Carlisle iar. Tanya, Kate și Irina erau în necunoștință de cauză până în ziua în care Volturii au venit după ele, mama lor și creația ei ilegală erau deja prizoniere. A fost necunoașterea cea care le-a salvat viața Tanyei și surorilor ei. Aro le-a atins și a văzut inocența lor, așa că nu au fost pedepsite alături de mama lor. Niciuna dintre ele nu-l văzuse pe băiețel înaintea, sau măcar să viseze existența lui, până în ziua în care l-au văzut arzând în mâinile mamei lor. Pot doar să ghicesc că mama lor le-a ținut departe de acest secret tocmai din cauza acestei ieșiri. Dar de ce l-a creat în primul rând? Cine era el, și ce însemna el pentru ea de a a făcut-o să treacă una din cele mai de netrecut linii?

Tanya și ceilalți nu au primit răspunsul la niciuna dintre aceste întrebări. Dar nu s-au îndoit de vina mamei lor și nu cred că au iertat-o definitiv. Chiar și cu asigurarea lui Aro că Tanya, Kate și Irina erau inocente, Căiuș le vroia arse. Vinovate prin asociere. Erau norocoase că Aro se simțea milos în acea zi. Tanya și surorile ei fuseseră iertate dar erau lăsate cu niște inimi neîmpăcate și cu un respect deosebit pentru lege...

Nu știu exact când amintirea s-a transformat în vis. Un moment se părea că ascultam vocea lui Carlisle în gând, uitându-mă la fața lui, și un moment mai târziu mă uitam la un teren ari și gri și simțeam mirosul greu de tămâie care ardea, în aer. Nu eram singură acolo. Figurile confuze care erau în mijlocul câmpului, toate înfășurate în mantale gri, or fi trebuit să mă înspăimânte – nu puteau fi decât Volturii, iar eu eram, împotriva a ceea ce s-a decis la ultima noastră întâlnire, încă om. Dar știam, așa cum știam de obicei în vis, că sunt invizibilă pentru ei.

Împrăștiate pe lângă mine erau mormane fumegând. Am recunoscut dulceață din aer, dar nu am avut curaj să mă uit la mormane prea aproape. Nu vroiam să văd fețele vampirilor pe care îi executaseră, înfricoșată că aș putea să recunosc pe cineva în rugii mocnind. Soldații Volturilor stăteau în cerc în jurul a ceva sau cineva și le auzeam vocile șoptite cum se agitau.

M-am apropiat și mai mult de marginea mantalelor, constrânsă de vis, să văd orice lucru sau orice persoană pe care o investigau cu așa intensitate. Strecurându-mă ușor printre două dintre gărzile înalte, am văzut în sfârșit obiectul dezbaterii, ridicat pe o mică moviliță deasupra lor.

Era frumos, adorabil, așa cum descriesese Carlisle. Băiatul era mic totuși, poate că avea doi ani. Avea bucle castaniu deschis care îi încadrau fața de heruvim cu obraji rotunzi și buze pline. Și tremura, ochii îi erau închisici și cum i-ar fi fost prea frică să vadă moartea care era mai aproape cu fiecare secundă.

Am fost lovită de o dorință așa de puternică de a-l salva pe minunatul, înspăimântatul copil ca Volturii, în ciuda amenințărilor devastatoare, nu mai contau pentru mine. Am trecut de ei, neinteresadu-mă dacă își dau seama de prezența mea. Eliberându-mă de toți odată, am fugit spre băiat.

Numai că m-am oprit uluită atunci când am putut să văd clar movilița pe care stătea. Nu era pământ și piatră, doar o grămadă de corpuri umane, secate și fără viață. Prea târziu ca să nu le văd fețele. Îi știam pe toți — Angela, Ben, Jessica, Mike ... Și chiar dedesubtul adorabilului băiat erau corpurile mamei și al tatălui meu.

Copilul și-a deschis ochii luminoși și însângerați.

3 Ziua cea mare

Ochii mi s-au deschis singuri.

Stăteam culcată în pat tremurând și respirad greu de câteva minute, incercan să mă eliberez de vis. Cerul din dreptul ferestrei s-a făcut gri și apoi roz în timp ce au asteptam ca inima să-mi bată mai încet.

Când m-am întors la realitatea camerei mele mici, am fost puțin supărată pe mine însămi. Ce vis să ai în noaptea dinaintea nunții. Asta pătesc dacă mă gândesc la povești de groază în mijlocul nopții.

Nerăbdătoare să scap de coșmar, m-am îmbrăcat și m-am dus către bucătărie chiar dacă încă, nu aveam nevoie. Prima oară am făcut curat în camere și apoi după ce Charlie s-a trezit i-am făcut clătite. Eram mult prea tensionată ca să pot mânca. Am stat pe scaun până a terminat el.

— Trebuie să-l iei pe Dl. Weber la trei, i-am amintit

— Nu am așa de multă treabă azi înafară să îl iau pe preot, Bells. Este puțin probabil să uit. Charlie și-a luat toată ziua liberă pentru nuntă și deja era nerăbdător. Din când în când ochii îi fugeau la dulapul de sub scări în care își ținea echipamentul de pescuit.

— Nu e asta singură ta treabă. Trebuie să fii îmbrăcat și aranjat.

S-a încruntat și mormăia ceva ca „pinguin” printre dinți.

S-a auzit o lovitură ușoară la ușă.

— Crezi că de tine e rău? i-am zis și m-am strâmbat. Alice o să lucreze la mine toată ziua.

Charlie a încuviințat gânditor, admițând că are o încercare mai puțin grea. L-am sărutat pe frunte în timp ce mă îndreptam să-i deschid ușa prietenei mele cele mai bune, și în curând soră.

Părul negru al lui Alice nu era făcut ca de obicei țepi – era aranjat sub forma unor bucle fine de jur împrejurul feței sale ovale – ceea ce era contrastant cu fața ei serioasă. M-a luat din casă și abia a apucat să spună un „Bună Charlie!” peste umăr.

Alice mă evalua în timp ce eu mă urcam în Porche-ul ei.

— Oh, la naiba, uită-te la ochii tăi! mi-a zis cu reproș. Ce ai făcut? Ai stat trează toată noaptea?

— Aproape.

S-a încruntat.

— Am avut atâta timp să te fac să arăți năucitor Bella – puteai să ai și tu ceva mai multă grijă de materialul meu brut.

— Nimeni nu se așteaptă ca eu să arăt năucitor. Cea mai mare problemă este că pot să adorm în timpul ceremoniei și să nu pot să spun „Da!” atunci când trebuie, și Edward o să prindă momentul și o să fugă.

Ea râdea.

— O să arunc buchetul spre tine atunci când se apropie momentul.

— Mulțumesc!

— Cel puțin o să ai destul timp să dormi în avion mâine.

— Maine? am ridicat o sprânceană. Dacă plecăm diseară, după recepție, și mâine o să fim tot în avion...înseamnă că nu o să mergem în Boise, Idaho. Edward nu a scăpat niciun indiciu.

Nu eram prea stresată din cauza misterului cât era ciudat că nu știam unde voi dormi mâine seară. Sau sper.. să nu dorm.

Alice a realizat că i-a scăpat ceva și s-a încruntat.

— Ai toate bagajele gata, a spus că să-mi sistraga atenția.

A funcționat.

— Alice mi-aș fi dorit să mă lași pe mine să-mi împachetez lucrurile!

— Asta însemna să dai prea mult la o parte.

— Și ți-ar fi oprit sporul la cumpărături.

— O să fi oficial sora mea în zece ore... cred că este timpul să treci peste aversiunea pe care o ai față de hainele noi.

M-am uitat încruntată pe geam până în momentul în care eram aproape de casă.

— S-a întors? am întrebat.

— Nu-ți face griji, o să fie aici înainte să înceapă muzica. Dar tu nu o să-l vezi oricând s-ar întoarce. O să facem asta în mod tradițional.

— Tradițional? am pufnit.

— Bine, în afară de mire și de mireasă.

— Știi deja că oricum a tras cu ochiul.

— Oh, nu! De-asta sunt singura care te-a văzut în rochie. Am fost foarte atentă să nu mă gândesc la ea cât el era prin preajmă.

— Bine! am zis și ne-am văzut de drum. Văd că ai refolosit decorațiunile de la petrecerea de absolvire. Aproape cinci kilometri de drum erau încă o dată înveliți în sute de mii de beculețe. De data asta a adăugat și arcuri din satin alb.

— Bucură-te de astea pentru că nu o să vezi decorațiunile din interior până nu o să fie momentul. A parcat în garajul din partea de nord a casei, Jeep-ul lui Emmett tot nu era.

— De când mireasa nu are voie să vadă decorațiunile? am protestat.

— De când m-a însărcinat pe mine cu ele. Vreau să ai un impact puternic atunci când o să cobori scările.

Mi-a pus mâna la ochi înainte să intru în bucătărie. Am fost imediat invalida de miros.

— Ce e asta? am întrebat cât timp ea mă ghida prin casă.

— Este prea mult? Vocea lui Alice părea dintr-o dată îngrijorată. Ești primul om care a intrat aici; sper că am nimerit-o.

— Miroase minunat! am asigurat-o – aproape intoxicant dar nu într-un sens rău – echilibrul între diferitele arome era subtil și fără cusur. Flori de portocal ... liliac ... și încă ceva. Am dreptate?

— Foarte bine Bella. Ai omis doar frezia și trandafirii.

Nu mi-a luat mâna de la ochi până nu am ajuns în imensa ei baie. Mă holbam la masa lungă acoperită de toate comorile unui salon de înfrumusețare și începeam să simt noapte nedormită.

— Este chiar necesar? Oricum o să arăt simplă pe lângă el indiferent ce fac.

M-a împins într-un scaun mic roz.

— Nimeni nu o să îndrăznească să spună că ești simplă după ce termin!

— Doar pentru că o să le fie frică să nu le sugi sângele, am bombănit. M-am întins pe spate în scaun și am închis ochii, sperând să treg un pui de somn până termină. Am tot alunecat în somn când și când, până ea a terminat de machiat, de netezit, de polish-at fiecare parte a corpului.

Era deja trecut de prânz când Rosalie s-a apropiat ușor de baie. Era într-o rochie lucioasă argintie, cu părul blond strâns sus într-un fel de coroană. Era așa de frumoasă că îmi venea să plâng. Care mai era scopul aranjatului când ea era prin preajmă.

— S-au întors. A spus Rosalie și imediat disperarea mea copilărească a trecut. Edward era acasă.

— Să-l ții departe de aici!

— Nu o să treacă de tine azi, Rosalie a reasigurat-o. Își prețuiește viața. Esme i-a pus să termine prin spate ce mai era de făcut. Aveți nevoie de ajutor? Aș putea să-i fac părul. Gura mi s-a deschis. Incescam să-mi aduc aminte cum s-o închid.

Nu am fost niciodată cea mai preferată persoană pentru Rosalie. Apoi făcând lucrurile și mai ciudate, chiar s-a simțit jignită de alegerea pe care o făceam acum. Deși avea o frumusețe amețitoare, o familie iubitoare, sufletul pereche Emmett, ar fi dat totul pentru a fi om. Și uite-mă, arunc tot ce și-a dorit în viață ca și cum ar fi fost gunoi. Asta nu o făcea să mă placă.

— Sigur. a spus Alice. Poți să începi să îl împletești. Îl vreau întortocheat. Voalul vine aici dedesubt. Măinile ei au început să-mi umble prin păr ridicându-l și răsucindu-l arătând în detaliu ce vrea. Când a terminat mâinile lui Rosalie le-au înlocuit, modelandu-mi părul cu o atingere ca de fulg. Alice a trecut la față.

O dată ce Rosalie a primit laudele despre păr a fost rugată să aducă rochia și să-l găsească pe Jasper, care era însărcinat să îi aducă pe mama și pe Phil de la hotel. Jos puteam să aud ușa deschizându-se și închizându-se. Vocile începeau să se audă până la noi.

Alice m-a ridicat așa ca să mă poată îmbrăca cu rochia. Genunchii îmi tremurau așa de rău pe măsură ce îmi închidea lungul șir de nasturi-perla de la spate astfel încât mi se mișcau voalurile din satin și dantelă până la pământ.

— Respiră adânc Bella! mi-a zis Alice. Și încearcă să-ți micșorezi bătăile inimii. O să transpiri peste nouă ta față.

I-am dat cel mai sarcastic răspuns la care m-am putut gândi.

— Asta o să-mi iasă de minune.

— Trebuie să mă îmbrac acum. Poți să stai liniștită două minute?

— Hm...poate?

Și-a dat ochii peste cap și a ieșit din cameră.

M-am concentrat pe respirație, numărând fiecare mișcare a plămânilor, și mă uitam la modelul pe care îl făcea lumină din baie pe materialul lucios al fustei. Mi-era frică să mă uit în oglindă – teamă că imaginea mea în rochia de mireasă a să mă arunce peste limita într-un atac de panică.

Alice s-a întors până am avut două sute de respirații, într-o rochie care curgea pe corpul ei ca o cascadă argintie.

— Alice... uau!

— Nu este nimic. Nimeni nu o să se uite la mine astăzi. Nu atâta timp cât ești tu în cameră.

— Ha ha!

— Hai, te poți controla sau sunt nevoită să-l chem pe Jasper aici?

— S-au întors? Este și mama aici?

— Abia a intrat pe ușă. Este în drum spre noi.

Renee a venit acum două zile și am petrecut cu ea fiecare minut pe care l-am avut fiecare minut în care am putut s-o iau de lângă Esme și decorații, cu alte cuvinte. Din câte pot să spun, s-a distrat așa de mult, mai mult chiar și decât un copil închis în Disneyland într-o noapte. Într-un fel mă simțeam la fel de înșelată ca și Charlie. Atâta frică de reacția ei...

— Oh Bella! Țipa acum entuziasmată înainte să intre de tot pe ușă. Oh, iubita mea ești așa de frumoasă. Oh, cred că încep să plâng. Alice ești extraordinară! Tu și Esme ar trebui să intrați în afaceri ca organizatori de nunți. Unde ai găsit această rochie? Este minunată! Așa elegantă. Bella arăți ca scoasă dintr-un film. Vocea mamei suna mai îndepărtat și totul în cameră părea ușor în ceață. Așa o idee creativă să faci totul după ideea inelului Bellei. Așa romantic! Poți crede că este în familia lui Edward din 1800!

Alice și cu mine am avut un schimb de priviri. Mama a greșit stilul rochiei cu mai mult de o sută de ani. Nunta nu era centrată în jurul inelului, ci doar în jurul lui Edward.

S-a auzit un răgușit puternic la ușă.

— Renee, Esme a spus că trebuie să te duci la locul tău. a spus Charlie.

— Ei bine Charlie, arăți foarte elegant! a spus Renee cu un ton uimit. Asta cred că poate explică duritatea răspunsului lui Charlie.

— Alice a ajuns și la mine.

— Deja a venit timpul? Renee și-a zis pentru ea. Sună aproape de nerăbdătoare ca a mea. Totul s-a desfășurat așa de repede. Sunt amețită.

Asta însemna că suntem două.

— Îmbrățișează-mă înainte să merg jos! Renee a insistat. Cu grijă, nu rupe ceva.

Mama m-a strâns ușor de talie și s-a îndreptat spre ușă și s-a mai uitat o dată.

— O Doamne! Era să uit! Charlie unde este cutia? Tata a căutat prin buzunare un minut și apoi a scos o cutiuță albă pe care i-a dat-o lui Renee. Ea a ridicat capacul și mi-a arătat.

— Ceva albastru!

— Ceva vechi deasemenea. Au fost ale bunicii tale Swan. A adăugat Charlie. Am schimbat la bijutier pietrele cu safire.

Înăuntrul cutiei erau două agrafe de păr din argint. Safire de un albastru închis erau prinse în formă de floare deasupra dinților. Vocea mi s-a îngroșat.

— Mama. Tată ... nu trebuia!

— Alice nu ne-a lăsat să facem nimic, a spus Renee. De fiecare dată când vroiam, venea și ne spulbera gândurile.

Un râs a ieșit pe buzele mele.

Alice a luat cele două agrafe și mi le-a pus în păr la capătul voalului.

— Uite ceva albastru și vechi, Alice a zâmbit și s-a dat câțiva pași în spate să mă admire. Și rochia e nouă ... și aici – a întins ceva la mine. Am ridicat mâinile automat și mi-a pus o jartea de voal și dantelă.

— Asta e a mea și o vreau înapoi, mi-a zis Alice.

M-am înroșit.

— Așa, a spus cu satisfacție, puțină culoare este exact ce trebuia. Oficial ești perfectă! Cu un zâmbet de felicitare s-a întors către părinții mei.

— Renee trebuie să mergi jos.

— Da mama. Renee mi-a trimis un pupic și a ieșit.

— Charlie iei tu florile te rog?

Cât a ieșit Charlie din cameră, Alice a luat jartea din mână și s-a aplecat sub fustă. Am oftat și m-am clătinat când mâna ei rece mi-a atins glezna; a pus jartea la locul ei. Era în picioare înainte ca Charlie să se întorcă cu cele două buchete albe ca spuma. Mirosul de trandafiri, flori de portocal și frezie, m-a învăluit ca o ceață fină.

Rosalie, cea mai bună muziciană din familie lângă Edward au început să cânte la pian.

Am început să mă hiperventilez.

— Ușor Bells! a zis Charlie. S-a întors către Alice. Arată puțin cam bolnavă. Crezi că o să reușească?

Vocea lui părea îndepărtată. Nu-mi puteam simți picioarele.

— Ar fi bine...

Alice stătea în fața mea pe vârfuri ca să mă privească mai bine în ochi, și m-a prins de încheieturi.

— Concentrează-te Bella. Edward te așteaptă jos!

Am luat o gură de aer și am încercat să mă adun.

Melodia a trecut ușor într-un nouă. Charlie a șoptit.

— Bells! Suntem gata!

— Bella? Alice m-a întrebat încă ținându-și ochii pe mine.

— Da, am spus. Edward. Ok.

Am lăsat-o să mă tragă din camera cu Charlie mergând la braț.

Muzica era mai tare în hol. Urcă ușor pe scări împreună cu parfumul a milioane de flori. M-am concentrat la gândul că Edward mă aștepta jos ca să-mi pot mișca picioarele.

Melodia era cunoscută, marșul tradițional al lui Wagner.

— Este rândul meu. a zis Alice. Numără până la cinci și urmează-mă. Și a urmat un ușor și grațios dans pe scări. Am realizat atunci că, să o am doar pe Alice domnișoară de onoare, fusese o greșeală. Venind din spatele ei arătam mult mai necordonata.

O fanfară s-a auzit dintr-o dată prin vâlul muzicii. Am recunoscut mesajul.

— Să nu mă lași să cad tată! am șoptit. Charlie mi-a luat mâna în mâna lui și a strâns-o ușor.

Un pas odată, mi-am spus în timp ce începeam să coborâm pe tempoul ușor al marșului. Nu mi-am ridicat ochii până când picioarele nu erau în siguranță pe pământul drept, deși puteam auzi murmurul audientei pe măsură ce ajungeam în dreptul privirii lor.

M-am înroșit la auzul sunetelor, bineînțeles că se putea conta că o să fiu mireasă rușinată.

Pe măsură ce picioarele mele au trecut de înfricoșătoarele scări, îl căutam cu privirea pe el. Pentru o fracțiune de secundă am fost distrasă de mulțimea de flori albecare atârnav în formă de ghirlandă de pe care curgeau lungi linii de panglică. Dar am reușit să mă rup de imaginea boltei și am căutat în mulțimea de rânduri de scaune învelite în satin – înroșindu-mă și mai tare de mulțimea de fețe care se uita la mine – până când l-am găsit pe el, stând în fața unei arcade cu și mai multe flori, mai multe fire.

Abia am realizat că Carlisle stătea lângă el și că tatăl Angelei era în spatele amândurora. Nu am văzut-o nici pe mama, acolo unde trebuia să fie, în primul rând, ori familia mea nouă sau vreun invitat – ei trebuie să stepte până mai târziu.

Tot ce am putut să văd era fața lui Edward, îmi umplea vederea și îmi copleșea mintea. Ochii lui erau ca aurul topit, față perfectă era aproape severă de profunzimea emoțiilor. Și atunci când mi-a întâlnit privirea a zâmbit într-un fel care îți tăia răsufarea de încântare. Dintr-o dată era doar prezența mâinii lui Charlie cea care mă făcea să nu fug spre altar.

Marșul era prea lent pe măsură ce mă chinuiam să fac pașii în ritmul lui. Binecuvântat să fie drumul acela scurt. Și atunci, în sfârșit eram acolo. Edward a ridicat mâna, Charlie a luat mâna mea și, printr-un gest vechi decand e lumea, a pus-o într-a lui Edward. Am atins miracolul rece al pielii lui și eram acasă.

Jurămintele noastre au fost cele mai simple și mai tradiționale cuvinte, care s-au spus de un milion de ori deși niciodată de un cuplu ca noi. L-am rugat pe domnul Weber să facă o mică modificare. Am schimbat partea „până când moartea ne va despărți” cu unul mai potrivit „cât timp vom trăi amândoi”.

În acel moment, în timp ce preotul spunea partea lui, lumea mea, care părea cu susul în jos de atâta timp, părea să se așeze cum trebuie. Am văzut cât de prostuță am fost când mă temeam de asta – de parcă era un cadou nedorit sau ceva nerușinos de inutil ca petrecerea de absolvire. Mă uitam în ochii strălucitori și triumfători ai lui Edward și am știut ca și eu am câștigat. Pentru ca nimic nu conta infara de faptul ca stăteam cu el.

Nu am realizat ca plâng până când nu a venit timpul să spun cuvintele.

— Da! am reușit să spun într-o șoaptă înecată și greu de înțeles, clipind să-mi curăț ochii pentru a-i vedea fața.

Când a fost rândul lui să vorbească, cuvintele erau clare și victorioase.

— Da! a jurat.

Domnul Weber ne-a declarat soț și soție și mâinile lui au ajuns să-mi mângâie fața ușor ca și cum era așa de delicată ca și petalele albe ce se legănau de-asupra capetelor noastre. Am încercat să înțeleg, deși lacrimile mă orbeau, incredibilul fapt ce această persoană minunată era a mea. Ochii lui erau de parcă ar fi avut lacrimi, dacă asta nu era ceva imposibil. Și-a aplecat capul spre mine și eu m-am întins către el, pe vârfurile picioarelor și mi-am aruncat mâinile – cu tot cu buchet – împrejurul gâtului sau. M-a sărutat ușor. Am uitat de mulțime, de loc, de timp, de motiv... țineam minte doar ca mă iubea și ca mă dorea și ca eram a lui.

El a început sărutul, el a trebuit ssa îl termine; mă țineam de el, ignorând mesajele din mulțime. În sfârșit mâinile lui mi-au îndepărtat fața și s-a tras înapoi – prea devreme – să se uite la mine. La suprafața zâmbetului lui părea amuzat, aproape un surâs afectat. Dar dedesubtul acestui moment de distracție vis-a-vis de exhibiționismul în public, era o bucurie profundă și își avea ecoul în a mea.

Mulțimea a erupt în aplauze și el ne-a întors corpurile să îi vedem pe prietenii noștri și familia. Nu puteam să mă uit în altă parte de la fața lui.

Mailnile mamei au fost primele care m-au găsit, fața ei planșă a fost primul lucru pe care l-am văzut cânt, în sfârșit, am putut să-mi iau ochii de la Edward. Și apoi am fost dată mulțimii, de la o îmbrățișare la alta, vag conștientă de persoana care mă ținea. Toată atenția era centrată asupra mâinii lui prinsă în mâna mea. Am recunoscut diferența dintre îmbrățișarea fină și caldă a prietenilor umani și cea ușoară și rece a celor din familia mea nouă.

Una dintre ele nu se compara cu niciuna dinainte – Seth Clearwater a înfruntat mulțimea de vampiri să ne fie alături în locul prietenului pierdut vârcolac.

4 Gestul

Nunta s-a transformat în petrecere ușor – dovada planificării fără cusur a lui Alice. Era abia amurgul peste rău; ceremonia a durat exact atât cât trebuia, lăsând soarele să apună în spatele copacilor. Beculețele din copaci luminau, în timp ce Edward mă conducea printre ușile negre, făcând florile albe să strălucească. Erau alte zeci de mii de flori afară, servind ca un parfumat și aerisit cort, peste ringul de dans de sub doi vechi cedrii.

Lucrurile se mai potoliseră, relaxându-se pe măsură ce noaptea jumătății lui august ne înconjura. Mică adunare se răspândise sub ușoara strălucire a beculețelor, și noi eram feliitate iar de prietenii pe care abia îi îmbrățișasem. Acum evaem timp să vorbim, să râdem.

— Felicitări prieteni! Seth Clearwater ne-a spus, aplecându-și capul sub marginea unei ghirlande de flori. Mama lui, Sue, era lipită de el, uitându-se la invitați cu o indensitate vădită. Fața ei era mică și feroce, expresie care îi era accentuată de tunsoarea scurtă și serioasă; era la fel de scurt ca și cel al feței ei Leah – mă întrebam dacă și l-a tăiat așa în semn de solidaritate.

Billy Black, partea cealaltă a lui Seth, nu era așa de încordat ca și Sue. Când mă uitam la tatăl lui Jacob, simțeam tot timpul ca mă uit la două persoane înloc de una. Una era bătrânul în scaun cu roțile cu fața ridată și zâmbetul alb, pe care toată lumea îl vedea. Și alta era descendentul unei lungi linii de căpetenii puternice și magice ascunse în autoritatea cu care se născuse. Deși magia – în absența calatistului – sărise generația lui, Billy încă era parte din putere și din legendă. Trecuse

chiar prin el. Trecuse la fiul lui, moștenitorul magiei care îi întorsese lui spatele. Asta îl lăsase pe Sam Uley să se comporte ca șef al legendelor și al magiei acum....

Billy părea ciudat de relaxat ținând cont de companie și de eveniment – ochii lui negrii luceau de parcă aveau o veste bună. Eram impresionată de calmul lui. Această nuntă trebuia să i se pară un lucru foarte grav. În ochii lui Billy acesta trebuie să fi fost cel mai grav lucru care i se putea întâmpla fiicei celui mai bun prieten al lui.

Știam ca îi este greu să-și reprime sentimentele, având în vedere provocarea pe care acest eveniment o prefigura anticului tratat dintre familia Cullen și tribul Quileutes – tratatul interzicea ca aceștia să creeze vre-o dată alt vampir. Lupii știau ca urma o breșă, iar membrii Cullen nu știau cum vor reacționa aceștia. Înainte de alianță asta însemna un atac imediat. Un război. Dar acum ca se știau mai bine unii pe alții, putea exista iertare în schimb?

Parcă în răspuns cu gândul meu, Seth s-a aplecat către Edward, cu mâinile întinse. Edward i-a răspuns la îmbrățișare cu mâna liberă.

Am văzut-o pe Sue ca s-a cutremurat ușor.

— Mă bucur să văd ca lucrurile s-au aranjat, a spus Seth. Sunt fericit pentru tine.

— Mulțumesc Seth. Asta înseamnă foarte mult pentru mine. Edward s-a tras apoi de lângă Seth și s-a uitat la Sue și la Billy.

— Îți mulțumesc și ție ca l-ai lăsat pe Seth să vină. Să-i fie alături Bellei astăzi.

— Cu plăcere, a spus Billy pe o voce grea și adâncă și am fost surprinsă de optimismul tonului. Poate ca un armistițiu puternic era la orizont. Un mic rând se formase, așa ca Seth a făcut cu mâna și l-a împins pe Billy spre mâncare. Sue își ținea ambele mâini pe ei.

Angela și Ben erau următorii care vanisera să ne salute, urmați de părinții Angelei și după, Mike și Jessica – care, spre surprinderea mea, se țineau de mână. Nu auzisem ca s-au împăcat. Asta era drăguț.

În spatele prietenilor mei umani erau noii mei veri prin alianță, vampirii clanului Denali. Mi-am dat seama ca îmi țineam respirația în timp ce vampirul din față – Tanya am presupus supa nuanță roz a buclelor blonde – s-a întins să-l îmbrățișeze pe Edward. Lângă ea, alți trei vampiri cu ochii aurii se uitau la mine cu vădită curiozitate. Una dintre femei avea părul lung, drept și blond ca mătasea de porumb. Cealaltă femeie și bărbatul de lângă ea erau amândoi bruneți, cu o ușoară urmă de măsliniu în trăsăturile ca de cretă. Și erau toți așa de frumoși ca aveam crampe la stomac.

Tanya încă îl ținea pe Edward.

— Ah Edward, a spus. Ți-am simțit lipsa.

El a chicotit și s-a eliberat cu abilitate din îmbrățișare, punându-și mâna ușor pe umărul ei și dându-se înapoi un pas, ca și cum să se uite mai bine la ea.

— A trecut așa de mult Tanya. Arăți așa de bine.

— Și tu la fel.

— Să-ți fac cunoștință cu soția mea. Era prima oară când Edward folosise acel cuvânt de când era oficial; părea ca și cum ar fi explodat de fericire spunând asta acum.

Toți membrii Denali au râs ușor ca răspuns.

— Tanya, ea este Bella mea!

Tanya era la fel de încântătoare așa cum cele mai rele vise ale mele prevestiseră. Se uita la mine cu o privire mai mult meditativă decât resemnată, și apoi a întins mâna.

— Bine ai venit în familie Bella! a zâmbit puțin tristă. Ne considerăm familia mărită a lui Carlisle, și îmi pare rău de, ...aa, recentul incident în care nu ne-am purtat ca atare. Trebuia să te fi întâlnit mai devreme. Poți să ne ierți?

— Bineînțeles, am spus dintr-o suflare. Mă bucur ca ne-am întâlnit.

— Membrii Cullen sunt acum egali în număr. Poate ca este rândul nostru acum, nu Kate? i-a zâmbit blondei.

— Păstrează-ți visul viu, a spus Kate în timp ce își dădea ochii peste cap. Mi-a luat mâna ușor dintr-a Tanyei și a strâns-o ușor.

— Bine ai venit Bella!

Femeia cu părul închis la culoare și-a pus mâna peste a lui Kate.

— Eu sunt Carmen, el este Eleazar. Suntem toți foarte încântați să te cunoaștem.

— Și eu! M-am cutremurat.

Tanya s-a uitat la oamenii care așteptau în spatele ei – ajutorul de șerif al lui Charlie, Mark și cu soția lui. Ochii lor erau mari în timp ce se uitau la clanul Denali.

— O să avem timp să ne cunoaștem mai târziu. Avem mult timp la dispoziție. Tanya a râs și împreună cu familia ei au mers mai departe.

Toate tradițiile standard au fost îndeplinite. Am fost orbită de blițuri când țineam cuțitul deasupra unui tort spectaculos – prea mare pentru grupul relativ mic de prieteni și membrii familiei. Ne-am întors dând cu tort pe fața unul celuilalt; Edward a înghițit rapid porția lui în timp ce eu mă uitam neîncrezătoare. Am aruncat buchetul cu îndemânarea caracteristică direct în brațele surprinse ale Angelei. Emmett și Jasper râdeau în hohote când m-am înroșit în timp ce Edward îmi scotea jarteaua împrumutată – care îmi ajunsese la gleznă foarte ușor cu dinții. Mi-a făcut ușor cu ochiul și a aruncat-o direct în fața lui Mike Newton.

Și când muzica a început, Edward m-a luat în brațe pentru obișnuitul prim dans; am mers doritoare, în ciuda fricii pe care o simțeam pentru dans – mai ales dansând în fața unei audiențe – doar fericită ca îl am lângă mine. El a făcut toată treaba, și eu mă întorceam fără efort sub bolta luminoasă și a blițurilor de la aparatele de fotografiat.

— Îți place petrecerea, Dna. Cullen? mi-a șoptit la ureche.

Am râs.

— Asta o să-mi ia ceva să mă obișnuiesc.

— Ceva timp, avem, mi-a readus aminte, voce lui era veselă și s-a aplecat și m-a sărutat în timp ce dansăm. Blițul camerelor era febril.

Muzica s-a schimbat și Charlie l-a bătut pe Edward pe umăr. Nu era nici nici pe departe la fel de ușor să dansezi cu Charlie. Nu era mai bun decât mine așa ca ne mișcăm prudent dintr-o parte în alta într-un loc restrâns. Edward și Esme se învârteau pe lângă noi de parcă erau Fred Astaire și Ginger Rogers.

— O să-ți simt lipsa acasă Bella. Deja sunt singur.

Am vorbit cu un nod în gât, încercând să fac o glumă din asta.

— Mă simt îngrozitor ca te las să-ți gătești singur – este practic ucidere prin imptudenta. Mă poți aresta.

A zâmbit.

— Presupun ca o să supraviețuiesc cu mâncarea. Să mă suni de fiecare dată când poți.

— Îți promit.

Se părea ca dansasem cu toată lumea. Era plăcut să-mi văd toți vechii prieteni, dar sincer vroiam să fiu cu Edward mai mult decât orice. Am fost fericită când în sfârșit a intervenit la doar jumătate de minut după ce a început un nou dans.

— Tot nu ești prea indulgent cu Mike! am comentat în timp ce Edward mă îndepărta de lângă el.

— Nu și când trebuie să-i ascult gândurile. Este norocos ca nu l-am dat afară. Sau mai rău.

— Da cum să nu.

— Ai avut ocazia să te vezi?

— Hm! Nu, cred ca nu! De ce?

— Atunci, cred ca nu realizezi cât de încântătoare, de-ți taie respirația de frumoasă ce ești în seara asta. Nu mă mir ca Mike are dificultăți cu gândurile indecente referitoare la o femeie măritată. Sunt dezamăgit ca Alice nu te-a forțat să te uiți într-o oglindă.

— Ești foarte subiectiv să știi.

A oftat și apoi a făcut o pauză și m-a întors cu fața la casă. Peretele de sticlă reflecta petrecerea ca o oglindă lungă. Edward mi-a arătat cuplul din oglindă chiar din fața noastră.

— Subiectiv, oare?

Am aruncat o privire la reflexia lui Edward – un duplicat perfect al feței perfecte – alături de o frumusețe cu părul negru. Pielea ei era cremă și trandafiri, ochii ei erau imenși de încântare și încadrați de niște gene dese. Partea miscorata a rochiei albe strălucitoare se deschidea subtil spre trenă ceea ce o făcea să arate ca un crin întors, tăiată cu așa măiestrie încât corpul ei părea elegant și grațios – cât stătea nemișcată, cel puțin. Înainte să pot clipi și să fac frumusețea să se uite la mine, Edward a înțepenit dintr-o dată și s-a uitat automat în alta direcție ca și cum l-ar fi strigat cineva pe nume.

— Oh, a spus. Fruntea i s-a încrețit pentru un moment și apoi a devenit netedă la fel de repede. Dintr-o dată a zâmbit cu un zâmbet strălucitor.

— Ce este? am întrebat.

— Un cadou de nuntă surpriză.

— Ce?

Nu a răspuns; el doar a început să danseze iar, învârtindu-mă spre partea opusă în care ne dusesem înainte, departe de lumini și apoi am intrat în poiana întunecată care îngrădea ringul luminat. Nu s-a oprit până când nu am ajuns în umbra unuia dintre imenșii cedrii. Apoi Edward s-a uitat direct în cea mai întunecată umbră.

— Mulțumesc, a spus Edward întunericului. Este foarte...frumos din partea ta.

— Bunătatea este al doilea nume al meu, o voce familiară robustă a răspuns din întuneric. Îmi permiți să intervin?

Mâna mi-a ajuns la gât și dacă Edward nu m-ar fi ținut cred ca m-aș fi prăbușit.

— Jacob! am spus cu un nod în gât imediat ce am putut să respir. Jacob!

— Bună Bells!

M-am împiedicat mergând spre sunetul vocii lui. Edward m-a susținut de cot până ca când o alta pereche de mâini puternice m-a prins în întuneric. Căldura pielii lui Jacob ardea prin rochia mea subțire de satin pe măsură ce mă trăgea mai aproape de el. Nu făcea niciun efort să danseze; doar mă tine în brațe în timp ce eu îmi țineam fața pe pieptul lui. S-a aplecat pentru a-și rezema obrazul de capul meu.

— Rosalie nu o să mă ierte dacă nu o să-și primească și ea rândul la un dans oficial. Edward a murmurat și știam ca pleca pentru noi, dându-mi un cadou – acest moment cu Jacob.

— Oh Jacob! Plângeam acum; cuvintele nu-mi putură ieși clar. Îți mulțumesc!

— Nu mai te smiorcăi Bella. O să-ți distrugi rochia. Sunt doar eu.

A stambat din nas.

— Da petrecerea poate începe. Cavalerul de onoare în sfârșit a venit.

— Acum toți cei pe care îi iubesc sunt aici.

I-am simțit buzele mângâindu-mă pe păr.

— Îmi cer scuze de întârziere, iubito.

— Sunt doar așa de fericită ca ai venit.

— Asta era și ideea.

Mă uitam printre invitați dar nu am putut să văd printre dansatori locul unde îl văzusem ultima oară pe tatăl lui Jacob. Nu știam dacă rămăsese.

— Billy știe ca ești aici?

Din momentul în care am întrebat am știut ca trebuia să știe – era singurul mod în care se explica expresia de mai devreme.

— Sunt sigur ca i-a spus Sam. O să trec să-l văd după...după ce se termină petrecerea.

— O să fie așa de bucuros ca ești acasă.

Jacob s-a tras înapoi puțin și s-a îndreptat. Și-a lăsat o mână pe spatele meu și a apucat-o pe dreapta cu cealaltă. Și-a lipit mâinile de pieptul său; îi puteam simți inima bătând sub palmă și am ghicit ca nu a pus-o acolo din greșeală.

— Nu știi dacă o să am mai mult decât acest dans, a spus și a început să mă învârtă intron cerc ușor care nu se potrivea cu ritmul muzicii care se auzea în spate. Ar fi bine să scot tot ce pot de la el. Ne mișcăm în ritmul inimii lui de sub mâna mea.

— Mă bucur ca am venit, a spus Jacob încet după un moment. Nu am crezut ca voi fi. Dar mă bucur să te văd...încă o dată. Nu așa de trist cât credeam să va fi.

— Nu vreau să te simți supărat.

— Știi asta. Și nu am venit în seara asta să te fac să te simți vinovată.

— Nu, mă face foarte fericită ca ai venit. Este cel mai frumos cadou pe care puteai să mi-l faci. Râdea.

— Asta e bine pentru ca nu am avut timp să opresc să cumpăr unul.

Ochii începuseră să se adapteze, și îi puteam vedea fața acum, mai sus decât mă așteptam. Era oare posibil să mai crească? Cred ca era aproape de doi metri și zece decât de doi metri. Era o ușurare să îi văd trăsăturile familiare după atâta timp – ochii lui adânci umbriți de sprâncenele negre, pomeții înalți, buzele pline întinse peste dinții strălucitori într-un zâmbet sarcastic care se potrivea cu tonul. Ochii îi erau ațintiți către margini – grijuliu; puteam să văd ca era foarte grijuliu în seara asta. Făcea tot ce putea să mă facă fericită, să nu alunece și să-mi arate cât îl costa asta.

Nu am făcut niciodată ceva destul de bun pentru a merita un prieten ca Jacob.

— Când te-ai decis să te întorci?

— Conștient sau inconștient? A respirat adânc înainte să-și răspundă la propria întrebare. Nici nu prea știu. Cred ca rătăceam în direcția asta de ceva timp și cred ca era pentru ca veneam aici. Dar abia azi dimineață am început să alerg. Nu știam dacă o să reușesc. Râdea. Nici nu-ți poți imagina ce ciudat mă simt – să merg iar pe două picioare. Și hainele! În plus mă simt bizar tocmai ca mă simt ciudat. Nu mă așteptam. Mi-am ieșit din mână cu toată treaba asta umană.

Ne roteam rigizi.

— Era păcat totuși să nu te văd așa. Asta chiar a meritat călătoria. Arăți de neînchipuit, Bella. Așa de frumoasă.

— Alice a investit mult timp cu mine astăzi. Intunercul ajută și el.

— Nu e chiar așa de întuneric pentru mine, știi.

— Așa este. Simțurile vârcolacilor. Era ușor să uit de toate lucrurile pe care le putea făcea, părea așa de uman. Mai ales acum.

— Ți-ai tuns părul, am observat.

— Da. E mai ușor știi. Deși mai bine aș profita de mâini.

— Arată bine, am mințit.

A mârâit.

— Cum să nu. L-am tuns singur cu un cuțit ruginit. A zâmbit larg pentru un moment și apoi zâmbetul i-a dispărut. Expresia feței era serioasă. Ești fericită Bella?

— Da!

— Ok. I-am simțit umerii ridicându-se. Asta cred ca este cel mai important.

— Cum te simți, Jacob? Pe bune!

— Sunt bine, Bella, zău. Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru mine. Poți să încetezi să-l deranjezi pe Seth.

— Nu-l deranjez doar din cauza ta. Îmi place de Seth.

— E un copil bun. O companie mai bună decât alții. Îți spun, dacă aș putea să scap de toate vocile din cap, să fiu lup ar fi fost perfect.

Am râs la felul în care sună.

— Da, nici eu nu pot să le fac pe ale mele să tacă.

— În cazul tău ar însemna ca ești nebună. Bineînțeles, eu deja știu ca ești nebună, mă ațâță.

— Mersi!

— Nebunia poate ca este mai ușoară decât să împarți o minte-haita. Vocile oamenilor nebuni nu trimit dădace să îi păzească.

— Ce?

— Sam este pe acolo. Și câțiva din ceilalți. Doar în caz, știi.

— În caz ca ce?

— În caz ca nu pot să stau liniștit, ceva în genul asta. În caz ca vreau să distrug petrecerea.

A zâmbit rapid ce ce probabil pentru el era un gând ispititor. Dar nu sunt aici să-ți stric nunta, Bella. Sunt aici să... s-a oprit.

— Să o faci perfectă.

— În alta ordine de idei.

— Un lucru bun ca ești așa de înalt.

A mormăit la gluma mea proastă și a oftat.

— Sunt aici doar ca să fiu prietenul tău. Cel mai bun prieten, pentru ultima oară.

— Sam ar trebui să-ți dea mai multă încredere.

— Ei bine, poate sunt puțin cam prea sensibil. Poate ca ar fi fost aici oricum să fie cu ochii pe Seth. Sunt o mulțime de vampiri aici. Seth nu ia asta atât de în serios pe cât ar trebui.

— Seth știe ca nu este în niciun pericol. Îi înțelege pe cei din familia Cullen mai bine decât Sam.

— Sigur, sigur, a spus Jacob facan liniște înainte să înceapă o ceartă.

Era ciudat ca el să fie așa de diplomat.

— Îmi pare rău de acele voci, am spus. Aș vrea să pot face ceva. În așa de multe feluri.

— Nu e chiar așa de rău. Sunt în câștig puțin.

— Ești...fericit?

— Destul. Dar destul despre mine. Tu ești starul azi. A chicotit. Pun pariu ca iubestia asta. Să fii în centrul atenției.

— Da! Nu pot avea destulă atenție.

A râs și apoi s-a uitat peste capul meu. Cu buzele strânse, a studiat mărgeala stralucirii petrecerii, grupul grațios de dansatori, petale fine căzând din ghirlande; mă uitam cu el. Totul părea așa de îndepărtat de acest intunecos și liniștit spațiu. Aproape ca și cum te-ai fi uitat la fulgii dintr-un glob se cristal.

— Le recunosc măcar atât, a spus. Știu cum să organizeze o petrecere.

— Alice este o forță a naturii de neoprit.

A oftat.

— Cântecul s-a terminat. Crezi ca mai primesc unul? Sau cer prea mult?

Mi-am strâns mâinile în jurul lui.

— Poți să ai cât de multe îți dorești.

A râs.

— Asta chiar ar fii interesant. Cred ca mai bine mă mulțumesc cu două totuși. Nu vrei să încep să vorbesc. S-a întors în alt cerc. Ai zice ca sunt obișnuit să-ți spun adio până acum, a șoptit.

Am încercat să-mi înghit nodul din gât, dar nu-l puteam face să se ducă în jos.

Jacob s-a uitat la mine și s-a încruntat. Și-a trecut degetele pe obrazul meu, prinzând lacrimile acolo.

— Nu ar trebui să fi tu cea care plânge, Bella.

— Toată lumea plânge la nuntă sa. am spus eu ușor.

— Asta este ceea ce îți dorești, nu?

— Așa e!

— Atunci zâmbește.

Am încercat. A râs la grimasa mea.

— O să încerc să mi te aduc aminte așa. Să pretind....

— Ca ce? Ca am murit?

Și-a încordat maxilarul. Se lupta cu sine însuși – cu decizia pe care a luat-o ca asta să fie un cadou nu o judecată. Am putut să ghicesc ce vroia să spună.

— Nu, a răspuns până la urmă. Dar să te văd așa în minte. Obrajii roz. Inima bătând. Două picioare stângi. Toate astea.

Intenționat l-am călcat pe picior cât am putut de tare.

A zâmbit.

— Asta e fața mea.

Începuse să spună altceva și apoi și-a închis gura. Luptându-se iar, dinții tremurând le cuvintele pe care nu vroia să le spună.

Relația mea cu Jacob fusese așa de ușoară. Naturală ca respirația. Dar de când Edward se întorsese în viața mea, era un chin contunuu. Pentru ca – din punctul lui Jacob de vedere alegându-l pe Edward, alesesem o soartă care era mai rea decât moartea, sau cel puțin le fel.

— Ce este Jake? Spune-mi. Poți să-mi spui orice.

— Eu – eu nu am nimic să-ți spun.

— Te rog. Dă-i drumul.

— E adevărat. Nu este.....este— este o întrebare. E ceva ce vreau să-mi spui.

— Întreabă-mă.

S-a zbătut pentru un moment și apoi a expirat.

— Nu ar trebui. Nu contează. Numai ca mor de curiozitate.

Pentru ca îl cunoșteam așa de bine, îl înțelegeam.

— Nu este în seara asta Jacob, am șoptit.

Jacob era și mai obsedat de umanitatea mea decât Edward. Îmi prețuia fiecare bătaie de inimă știind ca acestea sunt numărate.

— Oh! a spus încercând să-și mai șteargă din ușurare. Oh.

Un nou cântec începuse dar el nu observase de data asta.

— Când? M-a întrebat?

— Nu știu sigur. O săptămână, două poate.

Vocea i s-a schimbat, era în defensivă, mocnind.

— Care este reținerea?

— Nu vroiam să-mi petrec luna de miere zbătându-mă în dureri.

— Preferi să o petreci... cum? Jucând cărți? Ha ha..

— Foarte amuzant.

— Glumeam, Bells. Dar serios, nu văd sensul. Nu poți avea o lună de miere adevărată cu vampirul tău, deci de ce să treci prin asta? Spune-i sabiei sabie. Nu este prima oară când ai amânat. Asta e un lucru bun totuși. A spus și s-a simțit rușinat dintr-o dată .

— Nu te simți rușinat.

— Nu amân nimic, am spus repede. Și da, pot avea o lună de miere adevărată! Pot face orice îmi doresc! Termină!

A oprit dansul imediat. Pentru moment m-am gangit ca poate și-a dat seama ca melodia s-a schimbat și căutam în minte un mod de a petici micul nostru tratat înainte să-mi spună adio. Nu trebuia să ne despărțim așa.

— Ce? a suspinat adânc. Ce ai spus?

— Despre ce.....? Jake? Ce s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui? Să ai o lună de miere adevărată? Cât timp ești om? Glumești? Asta e o glumă proastă Bella!

Mă uitam la el.

— Am spus să termini Jake. Asta chiar nu este treaba ta. Nu trebuia.....nici măcar nu ar trebui să vorbim despre asta. E personal.

Minile lui enorme au prâș mâinile mele, acoperindu-le de tot, cu degetele peste ale mele.

— Au Jake! Dă-mi drumul!

M-a zguduit.

— Bella! Ți-ai pierdut mințile?Nu poți fi așa de proastă! Spune-mi ca glumești!

M-a zguduit iar. Mâinile lui, strânse ca un garou, tremurau trimitându-mi vibrații până la oase.

— Jake — oprește-te!

Întunericul era dintr-o dată foarte aglomerat.

— Ia-ți mâinile de pe ea! Vocea lui era rece ca gheața și ascuțită ca niște lame.

În spatele lui Jacob din întuneric se auzea un mârâit încet, apoi altul acoperindu-l pe primul.

— Jake, frate, dă-te în spate, l-am auzit pe Seth Clearwater silind-ul. Vezi ca o să cedezi!

Jacob așa cum era părea înghețat, ochii înfricoșați erau măriți și holbați.

— O s-o rănești, Seth șoptea. Las-o să plece.

— Acum! Edward mârâia.

Mâinile lui Jacob au căzut lângă el și fluxul precipitat al sângelui prin vene aproape ca mă durea. Înainte să îmi dau seama de ceva, mâinile reci le-au înlocuit pe cele fierbinți și aerul sufla dintr-o dată pe lângă mine.

Am clipit și eram în picioare la doi metri de unde fusesem. Edward era încordat în fața mea. Erau doi lupi imenși pusi între el și Jacob, dar ei nu păreau agresivi fața de mine. Mai mult ca sigur ca stăteau acolo să prevină o luptă.

Și Seth – sigur pe sine, băiatul de cincisprezece ani – avea mâinile cele lungi de jur împrejurul corpului tremurând a lui Jacob, și îl trăgea înapoi. Dacă Jacob se transforma cu Seth fiind așa de aproape...

— Hai Jake! Hai să mergem!

— O să te omor, a spus Jacob, vocea așa de sugrumată de furie ca era înceată ca o șoptă.

Ochii lui erau ațintiți asupra lui Edward, arzând de furie.

— O să te omor cu mâna mea! O să o fac acum! Tremura convulsiv.

Lupul cel mai mare, cel negru, a urlat ascuțit.

— Seth, dă-te la o parte, Edward sâsâia.

Seth îl trăgea pe Jacob iar. Jacob era neînchipt de furios ca Seth reușise să-l tragă câțiva metri.

Nu o face Jake. Pleacă. Te rog.

Sam – lupul cel mare, cel negru – i s-a alăturat lui Seth. Și-a pus capul cel mare în pieptul lui Jacob și îl împingea.

Cei trei – Seth trăgând, Jake tremurând, Sam împingând – dispăreau ușor în întuneric. Celălalt lup se uita după ei. Nu eram sigură, în lumina slabă, de culoarea blăni – maro-ciocolatiu poate? Să fi fost Quil?

— Îmi pare rău, i-am șoptit lupului.

— Este în regulă acum Bella. Edward îmi șoptea.

Lupul se uita la Edward. Privirea nu era una prietenoasă. Edward a dat o dată din cap cu răceală. Lupul a lătrat și apoi s-a întors să-i urmeze pe ceilalți, dispărând așa cum au făcut și ei.

— În regulă, și-a spus ca pentru el și apoi s-a uitat la mine. Hai să ne întoarcem!

— Dar Jake...

— Sam are grijă de el. A plecat.

— Edward îmi pare așa de rău. Am fost proastă.

— Nu ai făcut nimic rău.

— Am o gură așa de mare! De ce am... Nu trebuia să-l las să ajungă așa la mine. La ce mă gândeam?

— Nu-ți face griji. Mi-a atins fața. Trebuie să ne întorcem la petrecere înainte ca cineva să ne observe lipsa.

Mi-am scuturat capul, încercând să mă reorientez. Înainte să-și dea seama cineva? A fost cineva care a pierdut asta?

Atunci, în timp ce mă gândeam, am realizat ca această confruntare care mie mi se părea catastrofală, fusese, de fapt, foarte liniștită și scurtă aici între umbre.

— Lasă-mă două secunde. I-am rugat.

Interiorul meu era haotic, panică și durere, dar asta nu conta – numai exteriorul conta acum. Să fac totul credibil știam ca trebuie să fie ceva se trebuie să stăpânesc.

— Rochia mea?

— Arăți bine. Niciun fir de păr nu s-a mutat de la locul lui.

Am luat două guri de aer.

— Gata! Să mergem.

Și-a pus mâinile împrejurul meu și m-a condus în lumină. Când am trecut de luminițe, m-a învățat ușor spre ringul de dans. Ne-am amestecat cu ceilalți dansatori de parcă dânsul nostru nici nu fusese întrerupt.

M-am uitat la invitați și niciunul nu părea șocat sau înspăimântat. Numai cele mai palide fețe arătau o urmă de stres, și o ascundeau bine. Jasper și Emmetterau la marginea ringului, apropiați și am ghicit ca fuseseră în apropiere în timpul confruntării.

— Ești...

— Sunt bine, promit. Nu-mi vine să cred ca am făcut asta. Ce este în neregulă cu mine?

— Nimic nu este în neregulă cu tine.

Fusesem așa de fericită să-l văd pe Jacob aici. Știam ce sacrificiu a făcut. Și după i l-am distrus, am schimbat cadoul în dezastru. Ar trebui să fiu închisă.

Dar idioțenia mea nu avea să mai strice și alt ceva în seara asta. O să las asta de-o parte, punând-o într-un dulap și închizând-ul să pot să o rezolv mai târziu. O să fie destul timp să mă pedepsesc pentru asta și nu era nimic ce aș fi putut să fac în seara asta să mă ajute.

— S-a terminat, am spus. Hai să nu ne mai gândim la asta în seara asta.

Așteptăm o aprobare de la Edward, dar era tăcut.

— Edward?

Și-a închis ochii și și-a atins feuntea de a mea.

— Jacob are dreptate, șoptea. La ce mă gândesc?

— Nu, nu are. Am încercat să-mi țin fața liniștită pentru mulțimea de prieteni care se uitau. Jacob are prea multe prejudecăți ca să vadă totul clar.

Mormăia ceva încet ce sună ca: „trebuia să-l las să mă omoare numai pentru ca m-am gândit....”

— Încetează! Am spus cu furie. I-am luat fața în mâini și am steptat să deschidă ochii. Tu și cu mine. Asta e singurul lucru care contează. Singurul lucru la care ai voie să te gândești acum. Mă auzi?

— Da, a oftat.

— Uită ca a venit Jacob. Eu pot face asta, eu o să fac asta. Pentru mine. Promite-mi ca nu te mai gândești.

S-a uitat în ochii mei un moment înainte să răspundă.

— Promit!

— Ți mulțumesc! Edward, nu îmi este frică.

— Mie da, îmi șoptea.

— Nu-ți fie. Am luat o gură de aer și am zâmbit. Dar felul în care te iubesc.

Mi-a zâmbit puțin ca răspuns.

— Din cauza asta suntem aici.

— Monopolizezi mireasa, a spus Emmett, venind din spatele umărului lui Edward.

— Lasă-mă să dansez cu sora mea mai mică. Asta s-ar putea să fie singura mea șansă să o mai fac să roșească. A râs zgomotos, la fel de neafectat de o atmosferă serioasă ca întotdeauna.

S-a dovedit ca fuseseră mulți oameni cu care nu apucasem să dansez, asta mi-a dat șansa să mă adun cu adevărat. Când Edward m-a luat iar, am aflat ca sertarul Jacob era închis frumos și bine. În timp ce își ținea mâinile pe lângă mine, am fost capabilă să-mi eliberez sentimentul de fericire de mai devreme, siguranța ca totul din viața mea era pus la punct în seara asta. Am zâmbit și mi-am lăsat capul pe pieptul lui. Mâinile lui mă strângeau.

— Aș putea să mă obișnuiesc cu asta, am spus.

— Nu-mi spune ca ai trecut peste aversiunea față de dansat.?

— Dansatul nu este așa de rău... cu tine. Dar mă gândeam mai mult la asta – și m-am lipit de el și mai puternic – ca nu trebuie să-ți mai dau drumul niciodată.

— Niciodată, mi-a promis și s-a aplecat să mă sărute.

Era un fel de sărut serios – intens, ușor dar puternic...

Uitasem aproape unde sunt când am auzit-o pe Alice strigând:

— Bella! E timpul!

Am simțit o ușoară nervozitate pentru sora mea cea nouă când m-a întrerupt. Edward a ignorat-o; buzele lui erau tari peste ale mele, mai grăbite decât înainte. Inima mea a început să bată și mai repede și mâinile îmi alunecau pe gâtul lui ca marmură.

— Vrei să pierzi avionul? Alice mă întrebă și era chiar lângă mine. Sunt sigură ca o să aveți o lună de miere nemaipomenită când o să călătoriți în aeroport așteptând alt zbor.

Edward și-a luat fața doar puțin să poată să-i spună.

— Pleacă, Alice.

Și apoi și-a apropiat buzele de ale mele din nou.

— Bella, vrei să porți rochia aia și în avion? mă întrebă.

Nu prea îi acordam atenție. În acel moment, pur și simplu nu-mi păsa.

Alice a mârâit încet.

— Îi spun unde o duci Edward. Așa ca ajută-mă, îi spun.

A înghețat. Apoi și-a ridicat fața de la mine și s-a uitat la sora lui preferată și i-a zis.

— Ești incredibil de mică să poți fi așa de îngrozitor de enervantă.

— Nu am ales rochia perfectă pentru drum doar ca să nu o pot folosi, a răspuns rapid luându-mi mâna. Vino cu mine, Bella.

Am tras-o de mână întinzându-mă să-l mai sărut încă o dată. Mi-a tras mâna nerăbdătoare, îndepărtându-mă de el.

Erau câteva chicoteli de la invitații care se uitau. Am renunțat și am lăsat-o să mă conducă prin casa goală. Părea enervată.

— Scuze, Alice, mi-am cerut iertare.

— Nu te învinovățesc pe tine, Bella, a oftat. Tu se pare ca nu te poți controla.

Am chicotit la expresia ei de martir și ea s-a strâmbat.

— Mulțumesc, Alice. A fost cea mai frumoasă nuntă pe care a avut-o cineva. I-am spus cu sinceritate. Totul a fost exact așa cum trebuia. Ești cea mai bună, cea mai deșteaptă, cea mai talentată sora din toată lumea.

Asta a topit-o; a zâmbit cu un zâmbet larg.

— Mă bucur ca ți-a plăcut.

Renee și Esmé mă așteptau sus. Cele trei m-au schimbat repede de rochie și m-au îmbrăcat cu rochia de drum albastră pe care o alesese Alice. Am fost recunoscătoare când cineva mi-a scos agrafele din păr și mi l-a lăsat liber pe spate, unduindu-se din cauza împletiturilor, salvându-mă de o durere de cap pe mai târziu. Lacrimile mamei au curs tot timpul fără să se oprească.

— O să te sun când o să știu unde merg. I-am promis și am îmbrățișat-o. Știam ca secretul lunii de miere o înnebunea; mama ura secretele, asta dacă nu era și ea în ele.

— O să-ți spun imediat ce ea pleacă, Alice m-a acoperit ranjid la expresia mea rănită. Ce nedrept să fiu ultima care află.

— Trebuie să ne vizitezi pe mine și pe Phil foarte, foarte repede. E radul tău să vii în sud – să vezi soarele încă o dată, a spus Renee.

— Astăzi nu a plouat, i-am reamintit, evitând răspunsul.

— Un miracol.

— Totul este gata, a spus Alice. Valizele sunt în mașină – Jasper o aduce acum. M-a tras spre scări cu Renee urmărindu-ne, încă îmbrățișându-mă.

— Te iubesc, mama. I-am șoptit când coborâm. Sunt așa de fericită ca îl ai pe Phil. Să aveți grijă unul de altul.

— Și eu te iubesc, Bella, iubita mea.

— La revedere, mama. Te iubesc, am spus încă o dată și gâtul mi s-a uscat.

Edward aștepta la capătul scărilor. I-am luat mâna care era întinsă, dar i-am dat-o la o parte, uitându-mă la mică adunare care aștepta să ne vadă ca plecăm.

— Tată? am întrebat cu ochii căutându-l.

— Aici! a spus Edward. M-a tras printre invitați; făcuseră o cărare pentru noi. L-am găsit pe Charlie rezemându-se de zid în spatele tuturor, părând ca vrea să se ascundă. Urmele roșii de la ochi explicau de ce.

— Oh tată!

L-am îmbrățișat în jurul taliei, lacrimile curgând iar— am plâns așa de mult azi. El m-a bătut pe spate.

— Gata. Nu vrei să pierzi avionul.

Era dificil să vorbesc cu Charlie despre dragoste – eram așa de asemănători, menținându-ne la

lucruri cordiale pentru a evita dezechilibrul emoțional. Dar acum nu era timpul să fi disciplinat.

— O să te iubesc tot timpul tată! i-am spus. Să nu uiți asta.

— Nici tu, Bells. To timpul te-am iubit și o să te...

L-am sărutat pe obraz în același timp în care m-a sărutat și el.

— Să mă suni, a zis.

— Curând, i-am promis, știind ca asta e tot ce puteam să promit. Doar un telefon. Mama și tata nu aveau să mă mai vadă de acum; o să fiu prea diferită și mult, mult prea periculoasă.

— Du-te atunci, a spus repede. Nu vrei să întârzi.

Invitații au făcut alt drum pentru noi. Edward m-a tras mai aproape de el în timp ce ne făceam ieșirea.

— Ești gata? M-a întrebat

— Sunt, am spus și am știut ca este adevărat.

Toată lumea a aplaudat când Edward m-a sărutat în pragul ușii. Și m-a grăbit spre mașina pentru ca începuse o ploaie de orez. Marea parte venea din toate direcțiile, dar cineva, probabil Emmett, arunca cu o precizie stranie și pe mine mă atingeau o grămadă ce ricoșau din spatele lui Edward.

Mașina era decorată cu mai multe flori care urmăreau în panglici lungi lungimea ei și fire lungi de care erau agățate o duzină de pantofi – pantofi de designer care păreau noi — atârnav în spatele barei de protecție.

Edward mă proteja de orez în timp ce eu urcam. Apoi a urcat și el și ne îndepărtăm cu viteză în timp ce eu le făceam cu mâna și am strigat „Vă iubesc!” spre pragul de unde familia mea îmi făcea și ea cu mâna.

Ultima imagine pe care am văzut-o a fost cea a părinților mei. Phil avea ambele mâini puse cu dragoste în jurul lui Renee. Ea avea o mână în jurul taliei lui iar cu cea liberă îl ținea pe Charlie. Atât de multe feluri de dragoste, armonizându-se în acest moment. Mi se părea o imagine plină de speranță.

Edward mi-a strâns mâna.

— Te iubesc! mi-a zis.

Mi-am rezemat capul pe brațul lui.

— De-asta suntem aici, l-am citat.

M-a sărutat pe păr.

Când ne întorceam spre autostrada întunecată și Edward chiar a apăsat accelerația am auzit un zgomot, care trecea de mârâitul motorului, venind din pădurea din spatele nostru. Dacă eu puteam să-l aud, atunci și Edward îl auzea cu siguranță. Dar el nu a zis nimic pe măsură ce sunetul se estompă din cauza distanței. Și nici eu nu am spus nimic.

Urletul pătrunzător și plin de tristețe se auzea din ce în ce mai încet și apoi a dispărut complet.

5 Insula esme

— Houston? am întrebat rădicând o sprânceană.

Când am ajuns la poarta din Seattle.

— Doar o oprire, Edward m-a asigurat cu un zâmbet.

Mi se părea ca abia ațipisem când m-am trezit. Eram amețită pe măsură ce mă trăgea prin terminale și mă luptam să-mi aduc aminte cum să deschid ochii după ce clipeam. Mi-a luat câteva minute să-mi dau seama ce se întâmplă când ne-am oprit la panoul Internațional să verificăm

următorul zbor.

— Rio de Janeiro? am întrebat cu puțin mai multă neîncredere.

— Alta oprire, mi-a spus.

Zborul către America de Sud a fost lung dar confortabil, stăteam pe locurile generoase de la clasa I, și mâinile lui Edward mă împrejurau. Am adormit și m-am trezit neobișnuit de alarmată pe măsură ce mergeam către aeroport, lumina soarelui la apus bătea prin ferestrele avionului.

Nu am stat la aeroport să facem legătura cu alt zbor așa cum mă așteptam. În schimb am luat un taxi și am mers prin forfota străzilor din Rio. Incapabilă să înțeleg un cuvânt din ce îi spunea Edward șoferului în portugheză, credeam ca mergem la un hotel, până să facem legătura cu următorul drum.

O înțepătură ascutită asemenitoare tracului de scenă, s-a răsucit în stomac, pe măsură ce mă gândeam. Taxiul a continuat prin mulțimea de oameni până s-au împușinat și mi se părea ca suntem la colțul vestic extrem al orașului, îndreptându-ne spre ocean. Ne-am oprit la docuri.

Edward a arătat drumul de-a lungul liniei de iahturi albe acostate în doc. Barca la care am oprit era mai mică decât celelalte, bineînțeles era construită pentru viteză, nu pentru spațiu. Tot luxuriantă și parcă cea mai grațioasă dintre toate.

A sărit înăuntru uror, în ciuda bagajului uriaș pe care îl avea. Le-a lăsat pe punte și s-a întors să mă ajute să trec peste margine. Mă utam în liniște în timp ce el pregătea barca pentru plecare, surprinsă de cât de priceput și cât de confortabil părea, deoarece nu a menționat niciodată ca ar avea un interes pentru navigație. Dar încă o dată. Era bun la orice.

În timp ce ne îndreptam către est în oceanul întins, am revizuit în minte geografia de bază. Din câte îmi aduc aminte, nu era prea mult est de Brazilia... până ajungeam în Africa.

Dar Edward mergea cu viteză înainte în timp ce luminile din Rio se estompau și până la urmă au dispărut în spatele nostru.

Pe fața lui era un zâmbet exuberant-familiar, cel produs de orice fel de viteză. Barca trecea prin văluri și ele improșcau picături ca un dus.

În final curiozitatea pe care am stăpânit-o până aici a biruit.

— Mai mergem mult? am întrebat

Nu-i stătea în fire să uite ca sunt om, dar mă întrebam dacă avea plănuiră pentru noi să stăm pe această mică ambarcațiune pentru o perioadă de timp.

— Încă o jumătate de oră. Ochii lui s-au uitat cum mi-am strâns mâinile de scaun și a zâmbit.

Ei bine, m-am gândit. Până la urmă este vampir. Poate mergem în Antarctica.

Douăzeci de minute mai târziu m-a strigat.

— Bella! Uită-te acolo. Și mi-a arătat înainte.

Am văzut doar întuneric la început și luna reflectată în apă. Dar m-am uitat în direcția în care mi-a arătat până când am văzut o siluetă neagră ce rupea reflexia lunii pe valuri. Pe măsură ce mă uitam cu o oarecare bănuială în întuneric, silueta devenea mai detaliată. Forma se dezvoltă de la o mogâldeată la un triunghi iregular cu o parte mai lungă care se prelungea și dispărea în apă. Am ajuns și mai aproape și am putut să văd linia exterioară ca niște pene ce se legănau la mișcarea brizei ușoare. Apoi m-am concentrat și totul avea sens: înainte era o mică insulă ce ieșea din apă, avea palmieri și o plajă ce strălucea palid în lumina lunii.

— Unde suntem? am întrebat pe un tot uimit în timp ce el a schimbat cursul bărcii împrejurul insulei să ajungem în partea de nord.

M-a auzit în ciuda zgomotului de la motor și a zâmbit cu un rânjel larg ce strălucea în lumina lunii.

— Aceasta este Insula Esme.

Barca a încetinit semnificativ, acostând cu precizie lângă micul doc făcut din scânduri de lemn ce păreau acum albite de luna. Motorul s-a oprit și liniștea de după eră profundă. Nu se auzea nimic înafară de valurile care se loveau ușor de barca și de sunetul brizei lovindu-se de frunzele palmierilor. Aerul era cald, umed și parfumat – ca aburul lăsat după un dus fierbinte.

— Insula Esme? Vocea mea era joasă, dar parcă tot era prea tare atunci când a străbătut liniștea nopții.

— Un cadou de la Carlisle – Esme s-a oferit să ne-o împrumute.

Un dar? Cine face cadou o insula?

M-am încruntat. Nu-mi dădusem seama ca generozitatea dusă la extrem a lui Edward era un comportament învățat.

A pus bagajele pe doc și s-a întors către mine. S-a apropiat cu un zâmbet perfect. În loc să mă ia de mână, m-a luat în brațe.

— Nu ar fi trebuit să aștepti să ajungem la prag? am întrebat emoționată în timp ce se îndepărta ușor de barca.

A zâmbit.

— Dacă nu le fac pe toate sunt nimic.

A apucat mânerul de la ambele geamantane cu o mână și pe mine cu cealaltă și m-a dus pe doc și prin nisip trecând prin vegetația deasă.

Pentru moment aveam senzația ca sunt într-o junglă din cauza vegetației și apoi am văzut o lumină slabă înainte. Am realizat apoi ca lumina este o casă – două pătrate laminate perfecte erau de fapt geam de jur împrejurul unei uși – atunci am simțit tracul și mai puternic decât înainte, chiar mai rău decât atunci când am crezut ca oprim la hotel.

Inima mea se auzea pe măsură ce bătea mai repede și respirația părea ca mi se oprește. Am simțit ochii lui Edward ca mă priveau dar nu m-am uitat. Mă uitam înainte și nu vedeam nimic.

Nu m-a întrebat la ce mă gândeam, lucru care nu îi stătea în caracter. Mă gândeam ca asta înseamnă ca este și el la fel de emoționat ca și mine.

A pus bagajele pe terasă să poată deschide ușile – nu erau încuiate.

Edward s-a uitat la mine până când am putut să-i întâlnesc privirea înainte să mă treacă pragul.

M-a purtat prin casă, eram tăcuți amândoi, aprinzând luminile pe măsură ce înaintăm.

Prima impresie a fost ca este cam mare casă pentru o insula așa de mică și ca este ciudat de familiară. Mă obișnuisem cu schema coloristică ton-pe-ton folosită de familia Cullen, mă simțeam ca acasă. Totuși, nu mă puteam concentra pe ceva specific. Pulsul puternic pe care îl simțeam făcea ca totul să fie încețoșat.

Atunci Edward s-a oprit și a aprins și ultima lumină.

Camera era mare și albă și peretele îndepărtat era făcut în principal din sticlă – decorul standard al vampirilor mei. Afară luna se reflecta pe nisipul care începea la câțiva metri de casă și se continua până în valuri. Dar nu i-am acordat importanță. Eram mai concentrată să văd imensul pat alb care era în mijlocul camerei și care avea deasupra o plasă albă ca un nor.

Edward m-a lăsat jos.

— Mă duc să iau bagajele.

Camera era foarte caldă, înăbușitoare față de noaptea tropicală de afară. Am simțit o picătură de transpirație cum curgea pe ceafă. Am mers încet până am putut să ating plasa ca un puf. Nu știu din ce motiv am simțit nevoia să mă asigur ca totul este real.

Nu l-am auzit pe Edward când s-a întors. Dintr-o dată am simțit degetul lui rece cum a îndepărtat picătura de transpirație.

— Este puțin cam cald aici, a zis pe un ton se scuză. Am crezut... ca așa este mai bine.

— Absolut! am șoptit iar el a chicotit. Era un sunet care trăda emoție, rar în cazul lui Edward.

— Am încercat să mă gândesc la tot ce poate să facă asta ....mai ușor, a admis.

Am înghițit în sec, fără să mă uit încă la el. A fost vreodată o alta luna de miere ca asta? Știam răspunsul. Nu. Nu a mai fost.

— Mă întrebam, a spus încet, dacă... la început... poate ai vrea să faci o baie în miez de noapte cu mine?

A respirat adânc și vocea i-a părut mai ușoară când a vorbit iar.

— Apa va fi foarte caldă. Asta e o plajă pe care tu o aprobi.

— Sună drăguț, iar vocea mi-a sunat spartă.

— Sunt sigur ca ai vrea un minut uman... sau două. A fost o călătorie destul de lungă.

Am încuviințat. De abia mă mai simțeam om; poate câteva minute singura o să mă ajute.

Buzele lui mi-au atins ușor gâtul, chiar mai jos de ureche. A chicotit încă o dată, iar respirația lui rece mi-a gădilat pielea înfierbântată.

— Să nu stai prea mult, doamnă Cullen.

Am tresărit la auzul noului meu nume.

Buzele lui m-au atins încă o dată pe gât până la umăr.

— Am să te aștept în apă.

A trecut pe lângă mine, prin ușa model francez, care se deschidea chiar pe nicipul de pe plajă. În drum și-a scos tricoul și l-a lăsat să cadă pe podea și a ieșit în întunericul nopții. Aerul înăbușitor și sărat a intrat în camera în urma lui.

Oare mi-a luat foc pielea? A trebuit să mă uit să văd. Nu, nimic nu arde. Cel puțin nu vizibil.

Mi-am reamintit ca trebuie să respir și apoi m-am împiedicat de valiza gigantică pe care Edward o deschisese deasupra unui dulap mic alb. Ar trebui să fie al meu, pentru ca obiectele mele de toalete erau deasupra, dar era mult roz înăuntru și nu am recunoscut nici măcar un lucru. Cât mă uitam printre ele – căutând ceva familiar și confortabil, poate o pereche de pantaloni— mi-a atras atenția ca era o mulțime de dantelă, mătase și satin. Lenjerie. O lenjerie foarte provocatoare, cu etichete franțuzești.

Nu știam cum sau când, dar într-o zi Alice va plăti pentru asta.

Am renunțat, și în timp ce mă îndreptam către baie am tras cu ochiul prin geamurile mari ce dădeau tot spre plajă spre care se deschideau ușile franțuzești. Nu l-am putut vedea. Cred ca era acolo în apă, fără să se deranjeze să iasă la suprafața să respire. Pe cer luna era aproape plină iar nisipul era de un alb luminos sub razele ei. O mișcare ușoară mi-a atras atenția – împachetate deasupra unui trunchi de palmier înclinat de pe plajă – erau și restul hainelor lui care se mișcau în adierea vântului.

Un puseu de căldură mi-a străbătut pielea din nou.

Am luat două guri de aer adânci și m-am dus la baie la oglinzile care erau deasupra unui lung șir de noptiere. Arătam exact ca și cum aș fi dormit în avion toată ziua. Mi-am găsit peria și mi-am trecut-o repede prin buclele de la ceafă până când s-au netezit și perii erau plini de fire. Mi-am periat dinții meticulous, de două ori. Apoi m-am spălat pe fața și m-am stropit cu apă pe ceafă, am simțit un fior. Era așa de bine ca mi-am spălat și mâinile, iar în final am zis să cedez și să fac un dus. Știam ca e caraghios să-mi fac dus înainte să înot dar aveam nevoie să mă calmez și pe apă fierbinte puteam conta. De asemenea, să mă rîd din nou pe picioare, mi s-a părut o idee bună.

Când am fost gata, am luat un prosop mare și alb de pe masă și mi l-am înfășurat sub brațe.

După, m-am văzut pusă în fața unei dileme pe care nu o luasem în calcul. Cu ce ar trebui să mă îmbrac? Bineînțeles ca nu în costum de baie dar mi se părea prostesc să îmi iau înapoi pe mine hainele. Nici nu vroiam să mă gândesc la lucrurile pe care Alice le împachetase pentru mine.

Am început să respir din ce în ce mai repede și mâinile au început să îmi tremure – cam atât a durat efectul calmant al dușului. Am început să mă simt amețită. Se pare ca urma un atac de panică. M-am ghemuit pe podeaua rece, învelită în prosopul uriaș și mi-am pus capul între genunchi. Mă rugam să nu se gândească să vină să mă caute înainte să reușesc să mă adun. Îmi puteam imagina la ce se gândea dacă mă vedea așa. Nu era greu să se convingă ca făceam o greșeală.

Și eu nu mă speriasem pentru ca mă gândeam ca facem o greșeală. Chiar de loc. Mă speriasem pentru ca nu aveam nicio idee cum să o fac și îmi era frică să ies și să fac fața neprevăzutului. În special în lenjerie franțuzească. Știam ca pentru asta încă nu sunt pregătită.

Era același sentiment ca trebuie să ieși pe scena unui teatru plin cu oameni, fără să ai nicio idee despre rol.

Cum fac oamnei asta – își suprimă frica și au încredere în celălalt să le accepte implicit și imperfecțiunile și frica – cu mai puțin decât implicarea absolută pe care Edward mi-a dat-o? Dacă nu era Edward acolo, dacă nu aș fi știut din toată ființa mea ca el mă iubește așa cum îl iubeam și eu pe el – necondiționat și irevocabil și, să fiu cinstită, irațional – nu aș fi reușit niciodată să mă ridic de pe jos.

Dar era Edward acolo, așa ca am șoptit Nu fi lașă! și m-am ridicat în picioare. Am strâns prosopul și mai tare sub brațe și am ieșit sigură din baie. Printre valiză plină cu dantelă și pat fără să mă uit la ele, pe ușa deschisă, prin nisipul fin ca o pudră.

Totul era în alb și negru datorită lunii. Am mers încet prin pudra caldă, oprindu-mă lângă copacul unde erau și hainele lui. Am pus mâinile pe scoarța dură a copacului și am verificat dacă respirația este egală. Sau suficientă.

M-am uitat de-a lungul valurilor, negre în întuneric, căutându-l pe el.

Nu era greu de găsit. Stătea cu spatele la mine în apă până la mijloc și se uita la luna. Lumina palidă a lunii îi face pielea să fie alb perfect, asemeni nisipului, asemeni lunii și făcea ca părul ud să fie negru ca oceanul. Era nemișcat, mâinile parcă se odihneau pe întinderea de apă, valurile mici se spărgeau de corpul lui parcă era din piatră. Mă uitam la liniile fine ale spatelui, ale umerilor, ale mâinilor, ale gâtului, forma fără cusur ...

Focul deja nu mai era doar arsură pe piele – era mai ușor și mai profund. A topit toată rușinea și incertitudinea. Am aruncat prosopul de pe mine fără să ezit lăsându-l în copac alături de hainele lui. Și am înaintat în lumină albă; mă făcea palidă și albă ca nisipul.

Nu-mi puteam auzi pașii pe măsură ce înaintăm în apă, dar cred ca el putea. Edward nu s-a întors. Am lăsat valurile ușoare să se spargă peste degete și mi-am dat seama ca avea dreptate cu privire la temperatură – era foarte caldă, ca apa din baie. Am pășit mai departe, mergând cu grijă de-a lungul fundului invizibil al oceanului dar grijă mea nu era necesară; nisipul se continua ușor către Edward. Am mers greu până am ajuns lângă el și mi-am pus mâna ușor peste mâna lui rece care era întinsă pe apă.

— Frumoasă, am spus, uitându-mă și eu către luna.

— Este ok, a răspuns neimpresionat.

S-a întors cu fața către mine, valuri mici produse de mișcare lui se spărgeau de pielea mea. Ochii lui aveau culoarea de argint, iar fața de gheață. Și-a răsucit mâna în așa fel încât să ne împreunăm degetele sub suprafața apei. Era destul de cald ca pielea lui rece să nu-mi facă pielea ca de găină.

— Dar nu aș folosi cuvântul frumoasă, a continuat. Nu cu tine stând aici în comparație.

Am zâmbit și mi-am ridicat mâna liberă – nu-mi mai tremura – și am pus-o peste inima lui. Alb peste alb; ne potriveam, pentru prima dată. A tremurat foarte puțin la atingerea mea caldă. Respirația lui era mai aspră acum.

— Am promis ca o să încercăm, a șoptit dintr-o dată încordat. Dacă... Dacă fac ceva greșit, dacă

te rănesc, să-mi spui imediat.

Am încuviințat cu seriozitate. Fără să-mi iau ochii de la el. Am mai făcut un pas prin apă și mi-am pus capul peste pieptul lui.

— Nu-ți fie frică, am șoptit. Aparținem unul altuia.

Am fost copleșită dintr-o dată de adevărul din vorbele mele. Acest moment era așa de corect, nu era niciun motiv să te îndoiești.

Mâinile lui m-au cuprins și mă țineau lângă el, vara și iarna. Simțeam cum fiecare nerv din corpul meu era un fir electric.

— Totdeauna, a încuviințat și ne-a tras ușor în apă mai adâncă.

Soarele fierbinte pe spatele meu gol, m-a trezit de dimineață. Dimineața târzie sau poate după-amiază, nu eram sigură. Totul înafară de timp era clar, totuși. Știam exact unde sunt – camera luminoasă cu patul mare și alb, soarele strălucitor care trecea prin ușile deschise. Nori de plasa mai înmuiau puțin strălucirea soarelui.

Nu am deschis ochii. Eram prea fericită să schimb ceva, nu contează cât de puțin. Singurele sunete erau valurile de afară, respirațiile noastre și bătăile inimii mele...

Era confortabil chiar și cu soarele arzător. Pielea lui rece era antidotul perfect pentru căldură. Întinsă lângă pieptul lui rece, mâinile lui reci împrejurul meu, se simțea foarte natural și ușor. Mă întrebam zadarnic de ce mă panicasem înainte despre noaptea asta. Acum toate temerile mele păreau prostești.

Degetele lui trasau ușor conturul liniei spatelui meu și știam ca și-a dat seama ca sunt trează. Am rămas cu ochii închiși și mi-am prins mâinile de gâtul lui, stând și mai aproape de el.

Nu vorbea, degetele lui se mișcau în sus și în jos pe spate, abia atingându-mă pe măsură ce urmărea ușor liniile pielii.

Aș fi fost fericită să stau aici pentru totdeauna, fără să stric acest moment, dar capul meu avea alte idei. Am râs când stomacul meu s-a făcut auzit. Părea puțin prosaic să-ți fie foame după tot ce s-a întâmplat azi noapte. Ca și cum eram adusă pe Pământ de la o înălțime incredibilă.

— Ce este așa de amuzant? A șoptit, încă mângâindu-mă pe spate. Vocea lui părea serioasă și robustă, aducând cu ea potopul de amintiri de azi-noapte. Am simțit ca mă înroșesc pe fața și pe gât.

Ca să-i răspundă la întrebare, stomacul meu a vorbit iar. Am râs din nou.

— Nu poți să mai scapi și să fi om prea mult timp.

Am așteptat, dar nu a râs și el. Ușor, afundându-mă în mulțimea de falduri ce-mi intuneca mintea, am ajuns la concluzia unei diferite atmosfere în afara globului meu de fericire. Am deschis ochii; primul lucru pe care l-am văzut a fost pielea palidă și aproape argintie a gâtului, arcul bărbiei de-asupra feței mele. Maxilarul lui era întins. M-am ridicat pe un cot ca să-i pot vedea fața.

Se uita la bolta care era de-asupra noastră și nu s-a uitat la mine cât timp i-am studiat trăsăturile serioase. Expresia lui era un șoc – am simțit o zdruncinătură fizică în tot corpul.

— Edward, am spus, o ușoară vorbă. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Chiar trebuie să întreb? Vocea era gravă și cinică.

Primul instinct, produsul unei vieți de insecuritate, a fost să mă întreb ce am făcut rău. M-am gândit la tot ce s-a întâmplat și nu am găsit nimic greșit. A fost chiar mai ușor decât m-am așteptat, ne-am potrivit ca două piese ce erau făcute să corespundă. Asta îmi dădea o satisfacție secretă – ne potriveam fizic la fel de bine ca în celelalte feluri. Foc și gheață. Cumva existând împreună fără să se distrugă unul pe altul. Alta dovadă ca eram potrivită lângă el.

Nu mă puteam gândi la nicio parte care să îl facă să arate așa – sever și rece. Ce-mi scapă?

Degetul lui a îmblânzit linia de grijă de pe frunte.

— La ce te gândești? A șoptit.

— Ești supărat. Nu înțeleg. Am făcut ....? Nu am putut să termin.

Ochii i s-au îngustat.

— Cat de rău ești lovită Bella? Adevărul, să nu încerci să minimalizezi ceva!

— Lovită? am repetat. Vocea mea a venit mai ascuțită decât de obicei deoarece cuvântul m-a luat pe nepregătite.

A ridicat o sprânceană și buzele îi erau o linie.

Am făcut o scurtă verificare, mi-am întins corpul automat, mișcându-mi mușchii. Era amorțeață și destulă durere, e adevărat, dar în general era o senzație ciudată cum ca oasele erau nelegate de încheieturi și ca mă stransesem pe jumătate într-o meduză. Nu era un sentiment neplăcut.

Apoi am fost puțin nervoasă pentru ca întuneca cea mai perfectă dimineață cu presupunerile lui pesimiste.

— De ce ai sărit imediat la concluzia asta? Nu am fost niciodată mai bine decât sunt acum.

Și-a închis ochii.

— Încetează!

— Încetez ce?

— Încetează să te poți de parcă nu sunt un monstru ca am acceptat asta.

— Edward! am șoptit, chiar supărată acum. Îmi trăgea amintirile frumoase prin întuneric și le murdărea. Să nu mai spui niciodată asta.

Nu a deschis ochii, parcă nu vroia să mă vadă.

— Uită-te la tine, Bella. După să-mi spui ca nu sunt un monstru.

Ranița, șocată, am făcut ce a zis fără să mă gândesc și am suspinat. Ce s-a întâmplat cu mine? Nu-mi puteam da seama din cauza zăpezii și albe care era așezată pe piele. Am dat din cap și o cascadă albă mi-a alunecat din păr. Am apucat o bucată albă și fină. Era un fulg.

— De ce sunt acoperită de pene? am întrebat confuză.

A răspuns nerăbdător.

— Am mușcat o pernă. Sau două. Nu despre astea vorbesc.

— Ai... mușcat o pernă? De ce?

— Uite, Bella! aproape ca a urlat. Mi-a luat mâna – foarte ușor— și a întins-o. Uită-te la asta! De data asta am văzut la ce se referea.

Sub mantia de pene, vânătaii violete începeau să-mi apară pe pielea palidă de pe braț. Ochii au urmărit traseul pe care îl făceau până la umăr, și apoi în jos, peste coaste. Mi-am eliberat mâna să mă uit la decolorarea de pe antebrațul stâng, uitându-mă cum dispărea când apăș și apoi reapare. Zvâcnea puțin. Așa de ușor încât abia mă atingeam, Edward a pus mâna peste vânătaile de pe mână și lea potrivit peste urmă.

— Oh! Am zis.

Am încercat să-mi aduc aminte – să-mi aduc aminte de durere – dar nu am putut. Nu am realizat niciun moment când mă ținea prea strâns sau mâinile prea tari. Nu-mi puteam aduce aminte decât ca vroiam să mă strângă și mai tare și îmi părea bine atunci când o făcea....

— Imi pare rău, Bella, a șoptit în timp ce eu mă uitam la vânătaii. Știam mă bine. Nu trebuia.... A făcut un sunet grav și revoltat din gât. Îmi pare mai rău decât aș putea să îți spun.

Și-a pus mâna peste fața și a rămas așa.

Am rămas un moment îndelungat într-o uimire totală, încercând să ajung – acum ca am înțeles – la un sens cu nefericirea lui. Era așa de diferit felul în care m-am simțit ca era foarte greu de înțeles.

Șocul a plecat ușor și nu a lăsat nimic în urmă. Goliciune! Mîntea mea era albă. Nu puteam să mă gândesc ce să spun. Cum aș putea să-i explic într-un mod bun. Cum îl puteam face și pe el fericit așa cum eram și eu – sau fusesem până nu demult.

I-am atins mâna, dar nu a răspuns. Mi-am pus mâinile pe încheieturile lui și am încercat să i le iau de pe față, dar aș fi putut țipa la o sculptură pentru cât bine mi-a făcut.

— Edward! Nu s-a mișcat.

— Edward? Nimic. Deci asta o să fie un monolog.

— Îmi pare rău, Edward. Sunt... nici nu pot să-ți spun. Sunt așa de fericită. Asta nici măcar nu egalează. Nu fi supărat. Nu. Sunt chiar...

— Să nu spui cuvântul bine. Vocea îi era rece. Dacă pui preț pe sănătatea mea mintală, nu spune ca ești bine.

— Dar sunt. am șoptit.

— Bella, aproape gemând. Nu spune.

— Nu. Tu să nu spui Edward.

Și-a mișcat mâna; ochii lui aurii se uitau la mine îngrijorați.

— Nu distruge asta, i-am spus. Sunt. Fericită.

— Deja am distrus-o, a șoptit.

— Încetează! am sărit.

Am auzit un scrâșnit de dinți.

— Ugh! am bombănit. De ce nu poți să-mi citești gândurile? E așa un inconvenient să fiu cu mintea oprită!

Ochii i s-au deschis puțin, distrași.

— Asta e nouă. Îți place ca nu-ți pot citi gândurile.

— Azi nu.

S-a holbat la mine.

— De ce?

Am ridicat mâinile de frustrare, simțind o durere în umăr pe care am ignorat-o. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui cu o pocnitură.

— Pentru ca toată această frământare ar fi total inutilă dacă ai vedea cum mă simt. Sau cel puțin cum eram acum cinci minute. Eram super-fericita. Fericită total și complet. Acum nu – ei bine, sunt puțin iritată.

— Ar trebui să fi supărată pe mine.

— Ei bine, sunt. Dacă asta te face să te simți mai bine?

— Nu. Nu cred ca este ceva ce m-ar face să mă simt mai bine acum.

— Ce! am sărit. Uite de-asta sunt supărată. Mă superi Edward.

Și-a dat ochii peste cap și s-a agitat.

Am respirat adânc. Simțeam multă durere dar nu era așa de rău. Într-un fel ca atunci după ce ridici greutatea. Am făcut asta cu Renee într-o perioadă de fitness obsesiv. Șaizeci și cinci de flotări cu patru kilograme în fiecare mână. Nu puteam să merg a doua zi. Asta nu era nici pe jumătate din durerea de atunci.

Mi-am ascuns iritarea și am încercat să-mi dreg vocea.

— Știam ca urma să fie dificil. M-am gândit ca era înțeles. Și apoi... a fost mult mai ușor decât am crezut ca va fi. Asta e chiar nimic. Mi-am trecut mâna peste vânătași. Cred ca pentru prima dată, fără să știm la ce să ne așteptăm, ne-am descurcat fantastic. Cu puțină practică...

Expresia lui a fost așa de neașteptată încât mi-am oprit propoziția la jumătate.

— Te-ai gândit? Te așteptai la asta Bella? Ai putut să anticipezi ca o să te rănesc? Te-ai gândit ca putea să fie și mai rău? Consieri asta un experiment reușit numai pentru ca poți pleca pe două picioare? Niciun os rupt egal victorie?

Am așteptat, lăsându-l să spună totul. Apoi am așteptat până când respirația i-a revenit la normal.

Când ochii îi erau calmi, am răspuns vorbind rar și clar.

— Nu am știut la ce să mă aștept – dar în mod sigur nu m-am așteptat să fie așa... așa... de minunat și de perfect.

Vocea mea s-a transformat într-o șoaptă, ochii mi-au alunecat de la fața lui spre mâinile mele.

— De fapt nu știu cum a fost pentru tine, dar pentru mine a fost așa cum am spus.

Un deget rece mi-a ridicat bărbia.

— Asta e problema ta? A spus printre dinți. Ca eu nu m-am simțit bine?

Ochii mi-au rămas în jos.

— Știi ca nu este la fel. Nu ești om. Am încercat doar să explic, ca pentru un om, nu-mi închipui ca viața poate fi mai bună de atât.

A fost tăcut așa de mult timp ca într-un final a trebuit să mă uit în sus. Fața lui era mai încruntată, gânditoare.

— Se pare ca trebuie să-mi cer scuze pentru mai multe, s-a încruntat. Nu mi-am închipuit ca tu o să interpretezi ca ceea ce simt despre ce ți-am făcut azi noapte nu a fost ... ei bine, cea mai bună noapte din toată existența mea. Dar nu vreau să mă gândesc din punctul asta de vedere, nu când tu ești ...

Buzele i s-au curbat puțin la colțuri.

— Pe bune? Cea mai bună? am întrebat încet.

Și-a pus mâinile pe fața mea, tot cu același ton.

— Am vorbit cu Carlisle după ce noi am făcut pactul, sperând ca el poate să mă ajute.

Bineînțeles ca mi-a spus ca poate fi foarte periculos pentru tine.

O umbră i-a trecut peste expresie.

— Avea încredere totuși, o încredere pe care nu o merit.

Vroiam să protestez, dar mi-a pus două degete pe buze înainte să pot să comentez.

— De asemenea l-am întrebat și la ce pot să mă aștept. Nu știam cum o să fie pentru mine... cu toată treaba ca eu sunt vampire, a zâmbit abia auzit.

— Carlisle a spus ca este ceva foarte puternic, ca nimic altceva. Mi-a spus ca dragostea fizică nu este ceva de ignorat. Cu temperamentele noastre care se schimbă foarte greu, emoțiile puternice pot să ne dăuneze iremediabil. Dar a spus ca nu ar trebui să-mi fac probleme cu partea asta deoarece tu deja mi-ai dăunat complet. De data asta zâmbetul îi era inocent.

— Am vorbit și cu frații mei. Mi-au spus ca este o plăcere foarte mare . A doua după sângele uman. O linie i-a apărut pe frunte. Dar am gustat sângele tău și nu cred ca este altul mai potent decât el. Nu cred ca greșeau. Numai ca era ceva diferit pentru noi. Ceva mai mult.

— A fost mai mult. A fost totul.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul ca a fost greșit. Chiar dacă este posibil ca tu chiar să te fi simțit așa cum ai spus.

— Ce înseamnă asta? Crezi ca inventez? De ce?

— Să-mi treacă vina. Nu pot ignora ce este evident, Bella. Istoria noastră cu tine care mă absolvă de orice vină atunci când fac ceva greșit.

I-am luat bărbia și m-am aplecat către el astfel încât fețele noastre stăteau la doar câțiva centimetrii distanță.

— Tu să mă ascuți, Edward Cullen. Nu pretend nimic doar de dragul tău. Ok? Nici nu am știut ca este un motiv să te fac să te simți mai bine până când nu ai început să te simți mizerabil. Nu am fost așa de fericită toată viața mea – nu am fost așa de fericită nici când ai decis ca mă iubești mai mult dect vroiai să mă ucizi, sau în prima dimineață când m-am trezit și tu erai tot acolo și mă așteptai...nici când ți-am auzit vocea în studioul de balet.

S-a încordat la amintirea apropierii fatale de un vampir vânător, dar nu m-am oprit.

Sau când ai spus Da și am realizat ca pot să te păstrez pentru totdeauna. Astea sunt cele mai fericite momente ale mele. Așa ca învață să trăiești cu asta.

Mi-a atins cută de încruntare dintre sprâncene.

— Te fac nefericită acum. Nu vreau asta.

— Atunci nu fi tu nefericit. Asta e singura problemă.

Ochii lui s-au micșorat, a luat o gură mare de aer și a spus.

— Ai dreptate. Trecutul e trecut și nu pot face nimic să-l schimb. Nu are niciun sens să las dispoziția mea să-ți strice ziua. O să fac tot ce-mi stă în putința să te fac fericită acum.

— Orice mă face fericită?

Stomacul meu a “vorbit” în același timp cu mine.

— Ți-e foame, a spus repede. S-a ridicat rapid din pat și a ridicat un nor de pene. Ceea ce mi-a adus aminte.

— Deci, de ce te-ai decis să-i distrugi pernele lui Esme? Am întrebat și m-am ridicat încercând să-mi scutur fulgii din păr.

El deja se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni kaki și stătea lângă ușă, scuturându-și părul să scape și el de pene.

— Nu știi dacă am decis să fac ceva azi noapte, a bombănit. Suntem doar norocoși ca au fost pernele și nu tu.

A respirat adânc și a dat din cap, parcă să-și alunge un gând negru. Un zâmbet real i-a apărut pe chip dar cred ca i-a luat destul de mult ca să îl facă.

M-am așezat cu atenție pe patul înalt și m-am întins din nou, mai conștientă acum de durere și de pete. L-am auzit oftând. Și-a întors fața de la mine și mâinile i s-au făcut pumn.

— Arăt chiar așa de hidos? Am încercat să mențin un ton lejer. Respirația lui s-a oprit, dar nu s-a întors, probabil să-și ascundă fața de mine. Am mers la baie să mă verific. Mă uitam la corpul meu gol care se reflecta tot într-o oglindă mare din spatele ușii. Cu siguranță am fost mai rău. Era o ușoară umbră pe unul din obraji iar buzele îmi erau puțin umflate, dar înafară de asta, fața mea era bine. Restul era decorat cu pete albastre și mov.

M-am concentrat asupra vânătăilor care erau cel mai greu de ascuns. Pe mâini și pe umeri. Nu erau așa de grave. Pielea mea se învinețea foarte ușor. De obicei până apărea o vânătăie, uitam cum am reușit să o fac. Bineînțeles, acestea abia se formau. O să arăt chiar mai rău mâine. Asta nu o să facă lucrurile mai ușoare.

M-am uitat la păr și am oftat.

— Bella? era chiar acolo lângă mine până am reușit să scot vre-un sunet.

— Nu o să termin să scot astea din păr niciodată! Am arătat spre capul meu care arăta ca un cuib de găini. Am început să adun fulgii.

— Tu ai fi mai îngrijorată de părul tău, a bombănit dar a venit în spatele meu și le-a scos mult mai repede.

— Cum te-ai abținut să nu râzi? Arăt ridicol.

Nu mi-a răspuns, doar aduna. Oricum știam răspunsul – nimic nu era amuzant pentru el în starea în care era.

— Nu cred ca o să reușim, am spus după un minut. Este prea prins. O să încerc să-l spăl.

M-am întors și mi-am trecut mâinile peste mijlocul lui.

— Nu vrei să mă ajuți?

— Mai bine aș găsi ceva de mâncare, a spus încet și mi-a desfăcut mâinile ușor. Am oftat pe măsură ce el dispărea, mișcându-se prea repede.

Se părea ca luna mea de miere se terminase. Gândul m-a făcut să simt un nod în gât.

Când eram aproape gata m-am îmbrăcat cu o rochie străină de bumbac albă care evidenția și mai mult petele violete. M-am îndreptat cu picioarele goale unde simțeam miros de ouă cu bacon și brânză cheddar.

Edwrad stătea în fața aragazului de inox, punând o omletă pe o farfurie de un albastru pal care era pe masă. Mirosul de mâncare m-a acaparat. Mă simțeam instare să mănânc și farfuria.

— Uite mi-a zis. S-a întors cu un zâmbet și a pus farfuria pe o mică masă.

M-am așezat pe unul din scaunele de metal și m-am apucat să înfulec ouăle fierbinți. Mă ardeau dar nu-mi păsa.

S-a așezat și el în fața mea.

— Nu te hrănesc prea des.

Am înghițit și i-am reamintit.

— Am dormit. Este chiar bun apropo. Impresionant pentru cineva care nu mănâncă.

— Canalul de mâncare, a spus și mi-a aruncat zâmbetul meu preferat.

Eram fericită să-l văd, fericită pentru ca semăna cu cel de toate zilele.

— De unde sunt ouăle?

— Am rugat echipa de curățenie să aprovizioneze bucătăria. O premieră pentru locul asta. O să trebuiască să-i rog să vadă ce e de făcut și în privința fulgilor ... s-a întristat. Și-a fixat privirea undeva deasupra capului meu. Nu am răspuns. Și nu am încercat să spun ceva ce l-ar supăra iar.

Am mâncat tot deși era destulă pentru două persoane.

— Mulțumesc, i-am spus. M-am aplecat peste masă să-l sărut. M-a sărutat și el automat și apoi s-a ridicat brusc de la masă și a plecat.

Am scrâșnit din dinți și apoi întrebarea pe care vroiam să o pun a ieșit mai mult ca o acuzație.

— Nu mai ai de gând să mă atingi cât suntem aici, nu-i așa?

A ezitat, apoi a zâmbit și a ridicat o mână care m-a atins pe obraz. Degetele lui m-au atins ușor și nu m-am putut abține să nu-mi întind fața în palma lui.

— Știi ca nu asta am vrut să spun.

A oftat și a lăsat mâna.

— Știu. Și ai dreptate.

A făcut o pauză, radicandu-mi ușor bărbia. Și apoi a vorbit mai convingător.

— Nu o să mai fac dragoste cu tine până nu ești schimbată. Nu o să te mai rănesc.

6 Distracții

Distracția mea a devenit prioritatea numărul unu pe Insula Esmé. Făceam scufundări (bine, eu făceam cu tubul de respirat în timp ce el se mândrea ca poate să stea fără oxigen oricât). Am exploarat mica junglă care îngrădea micul pisc de piatră. Am vizitat papagalii care trăiau în bolta din partea de sud a insulei. Ne-am uitat la apusul soarelui din golful stâncos din vest. Am înotat cu scopul de a ne juca în apă caldă și puțin adâncă. Sau cel puțin eu așa am făcut; când Edward era în apă, scopul dispărea de parcă era vre-un rechin aproape.

Știam ce se întâmpla. Încerca să mă țină ocupată, distrată, ca să nu-l mai bat bat la cap în legătură cu sexul. De fiecare dată când îl făceam să vorbească despre asta, era ușor cu unul din cele un milion de DVD-uri de sub ecranul imens al televizorului cu plasmă, mă ademenea afară din casă cu expresii magice ca recifuri de coral și peșteri cufundate în apă și broaște țestoase de apă.

Mergeam și mergeam și mergeam toată ziua, așa ca eram înfometată și extenuată atunci când soarele apunea. Cădeam peste farfurie după ce terminam cina în fiecare seară; o dată chiar am adormit la masă și el a trebuit să mă ducă în brațe până în pat. Parte din vină era a lui Edward care făcea prea multă muncă pentru mine, dar eram așa de înfometată după ce înotam și urcăm toată ziua încât mâncam aproape tot. Apoi, plină și obosită, abia mai reușeam să-mi țin ochii deschiși.

Parte din plan fără îndoială.

Extenuarea nu ajuta prea mult intențiile mele persuasive. Dar nu am renunțat. Am încercat să raționalizez, să cer și să mă enervez, totul în zadar. De obicei eram inconștientă înainte să pledez pentru cazul meu prea departe. Apoi visele mi se păreau așa de reale – coșmaruri în general, păreau mai reale, cred, din cauza culorilor prea strălucitoare de pe insula încât mă trezeam obosită indiferent de cât aș fi dormit.

La o săptămână după ce am ajuns pe insula, am decis să fac un compromis. Avusese rezultate înainte.

Dormeam în camera albastră acum. Echipa de curățenie nu venea până a doua zi, așa ca încă era o pătură de fulgi în camera albă. Camera albastră era mai mică, patul era proporționat mai rezonabil. Pereții erau închiși, căptușiți cu lambriu iar accesoriile erau luxoase din mătase albastră.

A trebuit să port ceva din colecția de lenjerie pe care Alice mi-a pus-o pentru noapte care nu dezvăluia prea mult comparativ cu minusculii bikini pe care îi pregătise pentru mine. Mă întrebam dacă avusese vreo viziune a motivului pentru care aș fi vrut așa ceva, și m-am cutemurat, rușinată de acel gând.

Am început ușor cu o pereche inocentă din satin de culoare fildeșului, îngrijorată ca dezvăluind prea multă piele era opus ajutorului, dar pregătită să încerc orice. Edward părea să nu observe nimic, de parcă eram îmbrăcată cu aceleași haine ponosite și vechi pe care le purtam acasă.

Vânătaile erau mult mai bine – îngălbenite în unele locuri și dispărând în altele – așa ca în seara asta scosesem una din piesele scandalose în timp ce mă pregăteam în baia căptușită. Era neagră, din dantelă și rușinos să te uiți la ea chiar dacă nu era îmbrăcată. Am avut grijă să nu mă uit în oglina înainte să intru iar în dormitor. Nu vroiam să-mi pierd calmul.

Am avut satisfacția să-i văd ochii cum s-au mărit pentru doar o secundă înainte să-și controleze expresia.

— Ce părere ai? am întrebat, învârtindu-mă poată vedea fiecare unghi.

Și-a curățat gâtul.

— Arăți foarte frumos. Tot timpul arăți.

— Mersi, am zis puțin supărată.

Eram prea obosită ca să rezist să nu mă urc repede în patul moale. Și-a pus mâinile împrejurul meu și m-a tras la piept, dar era rutina— era prea cald să pot dormi fără să am corpul lui rece aproape.

— Îți fac o propunere, am spus adormită.

— Nu mai fac nicio înțelegere cu tine, mi-a răspuns.

— Nici măcar nu ai auzit ce ofer.

— Nu contează.

Am oftat.

— La naiba. Și chiar vroiam... Ei bine.

Și-a dat ochii peste cap.

Eu i-am închis pe ai mei și am lăsat momeala acolo. Am căscat. A durat doar un minut – nu destul ca să adorm.

— Bine. Ce vrei?

Am strâns din dinți pentru o secundă, luptându-mă cu un zâmbet. Dacă era ceva căruia nu-i putea rezista, era oportunitatea de a-mi dăruia ceva.

— Ei bine, mă gândeam... știu ca toată treaba cu Dartmouth este de acoperire, dar sincer, un semestru de colegiu probabil ca nu o să mă omoare. Am spus repetând cuvintele pe care mi le spusese mai demult, când încerca să mă convingă să renunț la a mai fi vampir. Pun pariu ca Charlie o să fie încântat de poveștile din Dartmouth. Sigur o să fie rușinos dacă nu o să pot tine pasul cu toți deșteptii. Totuși ... optsprezece, nouăsprezece. Nu e chiar așa o diferență mare. Nu înseamnă ca o să îmbătrânesc în următorul an.

A fost tăcut pentru un moment destul de lung. Apoi, cu o voce înceată, a spus:

— Ai aștepta. Ai sta om.

Mi-am ținut vorba, lăsând oferta să se așeze.

— De ce îmi faci asta? A spus printre dinți, tonul fiind dintr-o dată nervos. Nu e și așa destul de greu și fără asta? A apucat o mână plină din dantelă care se unduia peste coapsa mea. Pentru un moment, am crezut ca o să o rupă din cusături. Apoi mâna i s-a relaxat. Nu contează. Nu o să mai fac nicio înțelegere cu tine.

— Dar vreau să merg la colegiu.

— Nu, nu vrei. Și nu este nimic care să merite să-ți riști viața din nou. Care să merite să te rănesc.

— Dar chiar vreau să merg. Bine, nu este colegiul chiar ceea ce vreau – vreau să fiu om încă puțin timp.

A închis ochii și a expirat pe nas.

— Mă înnebunești, Bella. Nu am mai avut acest argument de un milion de ori, și tu tot timpul cereai să fi vampir fără întârziere.

— Da dar...acum am un motiv pentru care vreau să fiu om pe care înainte nu-l aveam.

— Care este acela?

— Ghici, am spus, și m-am ridicat pe perne să-l sărut.

M-a sărutat înapoi dar nu într-un fel în care să-mi dea de înțeles ca sunt în câștig. Era ca și cum era grijuliu să nu-mi rănească sentimentele; era complet și exasperant în auto— control.

Ușor, m-a împins după un moment și mă mângâia la piept.

— Ești așa umană, Bella. Conduasă de hormoni. Chicoti.

— Asta este și ideea, Edward. Îmi place partea asta de a fi umană. Nu vreau să renunț încă. Nu vreau să aștept ani în care o să fiu înnebunită după sânge ca nou-nasut vampir, ca o parte din asta să se întoarcă la mine.

Am căscat și el a zâmbit.

— Ești obosită. Dormi, iubire. A început să-mi fredoneze cântecul de leagăn pe care l-a compus pentru mine atunci când ne-am întâlnit prima oară.

— Mă întreb de ce sunt așa de obosită, mormăiam sarcastic. Asta nu cred ca este parte din schema ta sau ceva.

Doar a chicotit o dată și a început să îngâne iar.

— La cât sunt de obosită ai zice ca măcar dorm mai bine.

Cântecul s-a oprit.

— Ai dormit dusă, Bella. Nu ai spus niciun cuvânt în somn de când suntem aici. Dacă nu sforăiai aș fi zis ca ești în comă.

Am ignorat remarca; nu sforăi.

— Nu m-am mișcat? Asta e ciudat. De obicei când am un coșmar mă agit în tot patul. Și țip.

— Ai avut coșmaruri?

— Foarte reale. Și mă obolesc atât de tare. Am căscat. Nu-mi vine să cred ca nu am vorbit despre ele toată noaptea.

— Despre ce sunt?

— Diferite lucruri – dar aceleași, știi tu, din cauza culorilor.

— Culori?

— Totul e așa de luminos și de real. De obicei, când visez, știu ca visez. Cu acestea nu știu ca dorm. Le face și mai înspăimântătoare.

Părea tulburat când a vorbit iar.

— Ce te înspăimântă?

M-am cutremurat ușor.

— În general... am ezitat.

— În general, el a accentuat.

Nu știu sigur de ce, dar nu vroiam să-i spun de copilul din cel mai recent coșmar; era ceva privat în legătură cu acea groază. Deci, în loc să-i dau toată descrierea, i-am spus doar un element. Cu siguranță destul ca să mă înspăimânte pe mine sau pe oricine altcineva.

— Volturii, am șoptit.

M-a strâns mai tare.

— Nu o să mai ne deranjeze de acum înainte. O să fi nemuritoare în curând, și nu o să mai aibă niciun motiv.

L-am lăsat să mă consoleze, simțindu-mă puțin vinovată ca a înțeles greșit. Coșmarurile nu erau chiar așa. Nu era ca mi-era frică pentru mine – îmi era frică pentru băiețel. Nu era același băiețel ca în primul vis – copilul vampir cu ochii insangerat care stătea pe o movilița de oameni morți pe care îi iubeam. Acest băiat pe care îl visasem de patru ori în ultima săptămână era în mod sigur om; obrajii îi erau roșii iar ochii erau de un verde pur. Dar ca și celălalt copil, tremura de frică și disperare când Volturii se apropiau de noi. În acest vis care era și nou și vechi, pur și simplu simțeam ca trebuie să protejez necunoscutul copil.

Nu era alta opțiune. În același timp simțeam ca o să eșuez.

Mi-a văzut deznădejdea pe chip.

— Ce pot ca fac ca să te ajut?

M-am scuturat de vis.

— Sunt doar vise Edward.

— Vrei să-ți cânt? O să-ți cânt toată noaptea dacă o să ții visele urâte la distanță.

— Nu sunt toate rele. Unele sunt frumoase. Așa... colorate. În apă, cu pești și corali. Totul pare ca se întâmplă cu adevărat – nu știu ce visez. Poate ca insula este problema. Chiar e luminos aici.

— Vrei să mergem acasă?

— Nu. Nu încă. Nu putem să stăm încă puțin?

— Stăm oricât vrei tu, Bella, mi-a promis.

— Când începe semestrul? Nu am acordat prea multă atenție înainte.

A oftat. Putea să înceapă să fredoneze iar, dar adormisem înainte să-mi dau seama.

Mai târziu, când m-am trezit în întuneric eram în șoc. Visul fusese așa de real... așa de viu, de senzorial... Am suspinat adânc și tare, dezorientată de camera întunecată. Acum numai o secundă, mi se părea ca sunt sub soarele strălucitor.

— Bella? Edward a șoptit, mâinile erau în jurul meu, scuturându-mă ușor. Ești bine, iubito?

— Oh! am suspinat iar. Doar un vis. Nimic real. Spre totală uimire, lacrimi îmi curgeau din ochi fără preaviz, debordante pe față.

— Bella! a spus mai tare, alarmat acum. Ce s-a întâmplat? Îmi ștergea lacrimile de pe obraji

înfierbântați cu degetele lui reci și rapide, dar altele le luau locul.

— A fost numai un vis. Nu am putut să-mi controlez suspinul care se auzea în voce.

Lacrimile fără simțire erau deranjante., dar nu am putut să-mi controlez durerea ezitantă care mă stăpânise. Vroiam așa de mult ca visul să fie real.

— Ești bine, iubito, ești bine. Sunt aici. Mă mișca înainte și înapoi, puțin prea repede ca să mă liniștească. Ai avut un alt coșmar? Nu era real, nu era real.

— Nu era coșmar. Am clătinat capul, ștergându-mă cu dosul palmei la ochi. Era un vis bun. Vocea mi s-a spart iar.

— Atunci de ce plângi? M-a întrebat dezorientat.

— Pentru ca m-am trezit, jeleam și mi-am pus mâinile în jurul gâtului lui într-o prinsoare și suspinam pe gâtul lui.

A râs odată la logica mea, dar sunetul era încordat de preocupare.

— Totul este bine, Bella. Respiră adânc.

— A fost așa de real, plângeam. Vroiam să fie real.

— Spune-mi despre el, mă îndemna. Poate ca asta o să ajute.

— Eram pe plajă.... m-am oprit, dându-mă înapoi să mă pot uita cu ochii plânși la fața lui de înger neliniștită, vag în întuneric. Mă uitam la el meditativ în timp ce durerea nerezonabilă începea să se stingă.

— Și? a spus până la urmă.

Am clipit ca să-mi pot opri lacrimile din ochi.

— Oh, Edward...

— Spune-mi, Bella, mă ruga, ochii îi erau înnebuniți de îngrijorare la durerea din vocea mea.

Dar nu am putut. În schimb mi-am prins mâinile de gâtul lui iar și mi-am închis gura de a lui cu febrilitate. Nu era dorința de loc – era nevoie, acută până la punctul în care durea. Răspunsul lui a fost imediat dar urmat rapid de refuz. S-a luptat cu mine cât de ușor a putut spre surprinderea lui, ținându-mă departe, apucându-mi umerii.

— Nu, Bella, a insistat, uitându-se la mine de parcă era îngrijorat ca mi-am pierdut mințile.

Mâinile mi-au căzut, înfrântă, lacrimile bizare au început să curgă într-un torment proaspăt pe fața, mi se ridica un nou suspin pe gât. Avea dreptate – trebuie să fiu nebună.

Se uita la mine cu ochii confuzi și chinuiți.

— Îmi pare r-r-rau, am murmurat.

Dar mă tras spre el atunci, ținându-mă strâns la pieptul lui de marmură.

— Nu pot, Bella, nu pot! Geamătul lui era dureros.

— Te rog, am spus, rugămintea mea fiind înăbușită de pielea lui. Te rog, Edward?

Nu pot să spun dacă a fost mișcat de lacrimile care se simțeau în voce, sau dacă a fost nepregătit să facă fața atacului meu imediat sau dacă nevoia lui era pur și simplu la fel de mare ca și a mea în acel moment. Dar oricare ar fi fost motivul, mi-a tras buzele înapoi la ale lui, capitulând cu un geamăt. Și am continuat de acolo de unde visul se oprise.

Am stat nemișcată când m-am trezit dimineața și am încercat să-mi păstrez respirația egală. Îmi era frică să deschid ochii. Eram întinsă pe pieptul lui, dar el stătea nemișcat și mâinile lui nu erau în jurul meu. Acesta era un semn rău. Îmi era frică se recunosc ca m-am trezit, să fac fața mâniei – nu conta către cine era direcționată astăzi.

Cu grijă, mă uitam printre gene. Se uita sus la tavanul închis, mâinile erau sub cap. M-am ridicat într-un cot ca să-i pot vedea fața mai bine. Era liniștită, fără nicio expresie.

— Câte necazuri am azi? am întrebat cu vocea stinsă.

— O mulțime, a spus dar a întors capul cu un surâs afectat.

Am oftat ușurată.

— Îmi pare rău, am spus. Nu am vrut...bine, nu știu exact ce a fost azi-noapte. Am scuturat capul la amintirea lacrimilor iraționale și a durerii sfasiatoare.

— Nu mi-ai spus despre ce era visul.

— Cred ca nu ți-am spus – dar ți-am cam arătat despre ce era vorba. Am râs timid.

— Oh! a spus. Ochii i s-au mărit și apoi a clipit. Interesant!

— A fost un vis foarte bun, am murmurat. El nu a comentat, așa ca după câteva secunde am întrebat. Sunt iertată?

— Mă gândesc.

M-am ridicat, plănuiind să mă examinez— se părea ca nu este nicio până, cel puțin. Dar când m-am mișcat, un val ciudat de amețeală m-a lovit. M-am răsucit și am căzut iar pe perne.

— Oh ... durere de cap.

Mâinile lui erau în jurul meu.

— Ai dormit foarte mult timp. Douăsprezece ore.

— Douăsprezece? Ce ciudat.

M-am mai uitat odată la mine în timp ce vorbeam, încercând să fiu discretă. Arătam bine. Vânățile de pe mână erau tot cele de o săptămână, îngălbenite. M-am întins experimentând. Mă simțeam bine. Chiar foarte bine.

— Este terminat inventarul?

Am încuviințat timidă.

— Se pare ca pernele au supraviețuit.

— Din păcate nu pot să spun același lucru despre, a, neglijența ta. A făcut semn cu capul spre piciorul patului, unde câteva bucăți de dantelă neagră erau puse peste așternuturile de mătase.

— Asta e păcat, am spus. Îmi plăcea aceea.

— Și mie!

— Au fost și alte accidente? am întrebat timid.

— O să trebuiască să-i cumpăr lui Esme alta ramă pentru pat, s-a confesat, arătând peste umăr. I-am urmărit privirea și am fost șocată să văd bucata aceea mare de lemn ca era apparent scobită din partea stângă a tăbliei.

— Hmmm, m-am încruntat. Ai crede ca am auzit asta.

— Păi ești extraordinar de neatentă când atenția îți este altfel implicată.

— Am fost puțin absorbită, am admis, înroșindu-mă .

Mi-a atins obrazul arzând și a oftat.

— Chiar o să-mi fie dor de asta.

Mă uitam la fața lui căutând orice semn de supărare sau remușcare de care îmi era frică. S-a uitat la mine egal, expresia îi era calmă dar în rest de necitit.

— Cum te simți?

A râs.

— Ce? I-am cerut.

— Pari așa de vinovată – parcă ai fi comis vreo crimă.

— Mă simt vinovată, am murmurat.

— Deci ți-ai sedus soțul mult prea doritor. Asta nu e o ofensă capitală.

Mi se părea ca mă tachinează.

Obrajii îmi erau și mai fierbinți.

— Cuvântul sedus implica o anumită cantitate de premeditare.

— Poate ca nu este un cuvânt potrivit, a admis.

— Nu ești supărat?

A zâmbit afectat.

— Nu sunt supărat.

— De ce nu?

— Bine... a făcut o pauză. Nu ți-am făcut niciun rău, una la mână. A fost mai ușor de data asta să mă controlez, să redistribui excesul. Ochii i-au fugit către rama distrusă de la pat. Poate pentru ca am avut o idee mai bună la ce să mă aștept.

Un zâmbet plin de speranța mi s-a întins pe față.

— Ți-am spus ca totul tine de practică.

Și-a dat ochii peste cap.

Stomacul meu era zgomotos și el râdea.

— Micul dejun pentru om? a întrebat.

— Te rog, i-am spus sărind din pat. M-am mișcat prea repede, totuși, și a trebuit să mă clatin ca să îmi recapăt echilibrul. M-a prins înainte să mă pot împiedica de dulap.

— Ești bine?

— Dacă nu o să am simțul echilibrului mai bun în următoarea viață o să cer o rambursare.

Am gătit eu în dimineața asta, mi-am prăjit niște ouă – prea înfometată să fac ceva mai elaborat. Nerăbdătoare, le-am pus în farfurie după numai câteva minute.

— De când mănânci ouă așa? m-a întrebat.

— De acum.

— Ai idee câte ouă ai mâncat în ultima săptămână? A scos coșul de gunoi de sub ghiuveta – era plin de cartoane goale albastre.

— Ciudat, am spus după ce am luat o înghițitură fierbinte. Locul asta mi-a dat apetitul peste cap. Și visele, și echilibrul destul de dubios. Dar îmi place aici. Va trebui probabil să plecăm curând, nu-i așa, ca să ajungem la Darthmouth la timp? Uau, cred ca va trebui să găsim un loc în care să stăm și lucruri, nu-i așa?

Stătea lângă mine.

— Poți să renunți la pretextul cu colegiul – ai avut ce ți-ai dorit. Și nu ne înțelesesem la acord, deci nu sunt consecințe.

Am pufnit.

— Nu era un pretext Edward. Nu îmi pierd timpul liber complotând cum fac unii oameni.

Ce putem să facem să o scoatem pe Bella afară astăzi? Am spus incercan jalnic să-i imit vocea. A râs, nerușinat. Chiar vreau puțin timp să mai fiu umană. M-am întins să-mi pot trece mâna peste pieptul lui gol. Încă nu am avut destul.

Mi-a aruncat o privire dubioasă.

— Pentru asta? a întrebat prinzându-mi mâna când se ducea jos spre stomac. Sexul era cheia de la început? Și-a dat ochii peste cap. De ce nu m-am gândit la asta, mormăia sarcastic.

Mă salvam de foarte multe argumente. Am râs.

— Da probabil!

— Ești așa de umană, a spus iar.

— Știu!

O urmă de zâmbet i-a apărut pe buze.

— Mergem la Darthmouth? Pe bune?

— Probabil ca o să cad după primul semestru.

— O să te meditez eu. Zâmbetul era larg acum. O să-ți placă la colegiu.

— Crezi ca o să găsim un apartament așa de târziu?

A rânjit, părând vinovat.

— Știi, într-un fel avem deja o casă acolo. Așa, doar în caz.

— Ai cumpărat o casă?

— Proprietățile imobiliare sunt o investiție bună.

Am ridicat o sprânceană și am lăsat-o așa.

— Deci, suntem gata atunci.

— O să trebuiască să văd dacă mai putem să ținem mașina „înainte” încă puțin timp...

— Da, Doamne ferește dacă nu sunt ferită de tancuri.

A rânjit.

— Cat timp mai putem să stăm? am întrebat.

— Stăm bine cu timpul. Câteva săptămâni dacă mai vrei. Și apoi putem să-l vizităm pe Charlie înainte să mergem în New Hampshire. Putem petrece Crăciunul cu Renee...

Cuvintele lui arătau un viitor imediat foarte fericit, unul ferit de pericole pentru cei implicați. Sertarul Jacob, nu era uitat, era gălăgios, și am corectat gândul – pentru aproape toată lumea. Aceasta nu devenea mai ușoară. Acum ca am descoperit exact ce bine este să fi om, era tentant să las planurile să alunece. Optsprezece sau nouăsprezece, nouăsprezece sau douăzeci... Chiar conta? Nu o să mă schimb chiar așa de mult într-un an. Și să fiu om cu Edward... alegerea era mai grea cu fiecare zi.

— Câteva săptămâni, am fost de acord. Și după, pentru ca se părea ca niciodată nu era destul timp, am adăugat. Știi, mă gândeam – știi ce ziceam despre practică înainte?

A râs.

— Poți să ții minte gândul? Aud o barca. Echipa de curățenie cred ca a ajuns.

Vroia să țin minte gândul. Deci asta însemna ca nu o să-mi mai facă probleme în legătură cu practica? Am zâmbit.

— Lasă-mă să-i explic lui Gustavo dezordinea din camera albă, și apoi putem ieși afară. Este un loc în junglă în sud.

— Nu vreau să ies afară. Nu o să mă cațăr prin toată junglă astăzi. Vreau să stau aici și să mă uit la un film.

Și-a strâns buzele încercând să nu rădă la tonul meu îmbufnat.

— Bine, orice îți dorești. De ce nu alegi unul până răspund eu la ușă?

— Nu am auzit să bată.

Și-a ridicat capul ascultând. O jumătate de secundă mai târziu s-a auzit o ușoară și timidă bătaie la ușă. A rânjit și s-a întors către hol.

Mă gândeam în fața rafturilor de sub imensul televizor și am început să scanez titlurile. Era greu să te decizi de unde să începi. Aveau mai multe DVD-uri decât un magazin de închiriat.

Puteam să-i aud vocea de catifea ușoară a lui Edward venind dinspre hol, conversând fluent în ceea ce cred ca era porugheza. Alta șoptă, voce umană, i-a răspuns în aceeași limbă. Edward i-a condus în camera; în drum arătând spre bucătărie. Cei doi brazilieni păreau incredibil de mici și de închiși pe lângă el. Unul era un om gras, cealaltă era o femeie slăbuță, ambele fețe erau crestate de riduri. Edward a arătat spre mine cu un zâmbet mândru și mi-am auzit numele amestecându-se cu fluxul de cuvinte necunoscute. Am roșit puțin când m-am gândit la dezordinea în camera albă pe care aveau s-o găsească în curând. Omul cel mic mi-a zâmbit politico. Dar mica femeie cu pielea ca de cafea nu a zâmbit. Se uita la mine cu o față în care erau amestecate șocul, îngrijorarea dar mai presus de toate frica. Înainte să pot reacționa, Edward le-a făcut semn să îl urmeze spre bucătărie, și au fost duși.

Când a reapărut era singur. A venit ușor lângă mine și și-a pus mâinile în jurul meu.

— Ce este cu ea? am șoptit alarmată, amintindu-mi expresia ei panicată.

A ridicat din umeri neperturbat.

— Kaure este indian Ticuna. A fost crescută să fie mai superstițioasă –sau poți să-i spui mai constientă— decât cei care trăiesc într-o lume mai modernă. Suspectează ce sunt, sau cel puțin este aproape. El încă nu părea îngrijorat. Ei au propriile legende aici. Libishomen – un demon care bea sânge prada sa fiind exclusiv formată din femei frumoase. Mi-a aruncat o otheadă.

Numai femei frumoase? Ei, într-un fel era flatant.

— Părea înspăimântată, am spus.

— Este, dar în principal este îngrijorată din cauza ta.

— A mea?

— Este preocupată de motivul pentru care te am aici, singura. El a chicotit și apoi s-a uitat spre peretele cu filme. În fine, de ce nu ai ales ceva la care să ne uităm? Acesta este un obicei uman acceptabil care se poate face.

— Da, sunt sigură ca un film o să-i convingă ca ești om. Am răs și mi-am prins mâinile în jurul gâtului lui, înălțându-mă pe vârfuri. El s-a aplecat să-l pot săruta și și-a pus mâinile în jurul meu ridicându-mă de la podea ca să nu mai fie nevoie să se aplece.

— Film smilm, am mormăit în timp ce buzele lui se mișcau în jos pe gâtul meu iar degetele mele se jucau în părul lui arămiu.

Apoi am auzit un suspin, iar el m-a pus jos repede. Kaure stătea înghețată în hol, avea pene în părul cel negru, un sac mare cu și mai multe pene în mâini și o expresie de groază pe față. Se uita la mine, ochii ei cercetându-mă, în timp ce eu am roșit și mă uitam în jos. Apoi s-a adunat și a șoptit ceva ce, chiar și într-o limbă necunoscută, părea cu siguranță o scuză.

Edward a zâmbit și i-a răspuns pe un ton prietenos. Și-a mutat ochii negrii și a plecat în continuare pe hol.

— Se gândea la ce cred eu ca să gândește ea, nu-i așa? Am mormăit.

El râdea la expresia mea întortocheată.

— Da!

— Uite! am spus, întinzându-mă la întâmplare și alegând un film. Pune asta și noi ne putem preface ca ne uităm.

Era un musical vechi pe copertă avea fețe zâmbitoare și rochii bufante.

— Foarte siropos, Edward a aprobat.

În timp ce actorii de pe ecran dansau în ritmul lor pe melodia de început, eu m-am tolănit pe canapea, chemându-mă în brațele lui Edward.

— O să ne mutăm în camera albă acum? mă întrebam nepăsătoare.

— Nu știu.... am reușit să distrug tăblia din cealaltă camera și nu mai poate fi reparată; poate dacă ne limităm cu distrugerile la doar o zonă a casei, Esmé s-ar putea să ne mai invite și alta dată.

Am zâmbit larg.

— Deci vor mai fi și alte distrugerii?

A răs la expresia mea.

— Cred ca este mai bine să fie premeditat decât să aștept să mă asaltezi tu iar.

— Nu ar fi decât o problemă de timp, am fost de acord dar pulsul meu se mărise prin vene.

— Este vreo problemă cu inima ta?

— Nu. Sănătoasă tun. Am făcut o pauză. Vrei să mergem să inspectăm zona demolată acum?

— Poate ca ar fi mai politicos să așteptăm să fim singuri. Tu poate nu mă observi pe mine când rup mobila dar pe ei i-ar putea speria.

Să spun adevărul, eu deja uitasem de oamenii din cealaltă camera.

— Așa e. Fir-ar să fie.

Gustavo și Kaure se mișcau ușor prin casă în timp ce eu așteptam nerăbdătoare ca ei să termine și încercam să fiu atentă la finalul fericit de pe ecran. Începusem să mă simt somnoroasă – deși, după cum a spus Edward, dormisem jumătate de zi – când o voce aspră m-a surprins. Edward s-a ridicat, ținându-mă protector lângă el, și i-a răspuns într-o portugheză fluentă. Gustavo a dat din cap și a plecat încet spre ușa din față.

— Au terminat, mi-a spus Edward.

— Deci asta înseamnă ca suntem singuri acum?

— Ce spui despre masa de prânz mai întâi? A sugerat.

Mi-am mușcat buza având în vedere dilema. Îmi era destul de foame.

Cu un zâmbet, m-a luat de mână și m-a condus către bucătărie. Îmi știa fața așa de bine ca nu conta ca nu-mi poate citi gândurile.

— Asta scapă de sub control, m-am plâns după ce m-am simțit în sfârșit plină.

— Vrei să înoți cu delfinii în această după-amiază – să arzi kaloriile? a întrebat.

— Poate mai târziu. Am alta idee cum aș putea să ard kaloriile.

— Și care e asta?

— Ei bine, este imens de multă tăblie rămasă... Dar nu am terminat. Mă luase deja în brațe iar buzele lui le-au oprit pe ale mele în timp ce mă ducea cu o viteză inumană în camera albastră.

7 Neașteptat

Linia de negru avansa prin ceață ca un blindaj. Puteam să le văd ochii de rubin negru strălucind de dorință și ardoare să ucidă. Buzele lor se trăgeau peste dinții ascuțiți – unii să mârâie, unii să zâmbească. Am auzit scâncetul copilului din spatele meu, dar nu am putut să mă întorc să mă uit la el. Deși eram disperată să mă uit să fiu sigură ca era bine, nu-mi permiteam să-mi pierd concentrarea.

S-au apropiat fantomatic, robele negre abia mișcându-se. Le-am văzut mâinile cu niște gheare de culoarea osului. Ei s-au împărțit, dorind să se apropie de noi din toate unghiurile.

Eram încercuiți. Aveam să murim.

Și apoi, într-o fracțiune de secundă cât un flash de lunima, totul s-a schimbat. Deși nimic nu se schimbasese – Volturii încă veneau spre noi, dorind să ne omoare. Tot ce se schimbasese era cum mi se părea mie acum imaginea. Dintr-o dată eram nerăbdătoare. Vroiam ca ei să atace. Panica se transformase în dorința de sânge cât mă încordam, cu un zâmbet pe față, și cu un mârâit care a trecut printre dinții dezveliți.

Am sărit în picioare, șocată de vis.

Camera era goală. Era de asemenea ca o saună cu abur fierbinte. Transpirația mi-a udat părul la tâmpile și s-a scurs pe gât.

Am apucat cearcafurile calde și am văzut ca sunt goale.

— Edward?

Atunci, degetele mele au găsit ceva fin și subțire și tare. O coală de hârtie împăturită în patru. Am luat hârtia cu mine și m-am dus către întrerupătorul de lumină.

Pe exteriorul notiței era adresa: către Doamna Cullen.

Sper să nu te trezesti să să îți dai seama ca lipsesc, dar, dacă o faci, o să vin înapoi foarte repede. Am plecat pe continent ca să vânez. Culcă-te la loc și o să fiu lângă tine când te vei trezi iar. Te

iubesc.

Am oftat. Eram aici deja de doua săptămâni, așa ca trebuia să mă aștept ca va trebui să plece, dar nu mă gândisem la timp. Mi se părea ca stăteam înafară lui aici, doar alunecând singuri într-o stare perfectă.

Mi-am șters transpirația de pe frunte. Mă simțeam trează de-a binelea deși ceasul de pe noptieră arăta ca era trecut de unu. Știam ca nu mai puteam să adorm așa de fierbinte și de lipicioasă cum mă simțeam. Să nu mai spun ca dacă închideam lumina și îmi închideam ochii aveam să văd iar siluetele acelea negre.

M-am trezit și mă plimbam fără țintă prin casa întunecată, aprinzând luminile. Mi se părea așa de goală și de mare fără Edward. Diferită.

Am ajuns în bucătărie și m-am gândit ca poate aveam nevoie de mâncare să mă binedispună.

Mă uitam puțin frigider până am găsit toate ingredientele pentru pui prăjit. Sunetul puiului prăjit în tigaie era drăguț, ca acasă; nu mai eram așa de nervoasă cât el umplea liniștea.

Mirosea așa de bine ca am început să mănânc chiar din tigaie, arzându-mă la limbă între timp. Pe la a cincia sau a șasea gură, se răcise suficient încât să-i simt gustul. Mestecatul mi s-a încetinit. Simțeam ceva ciudat la gust? Am verificat carnea, și era albă de la un capăt la altul dar tot mă întrebam dacă e făcută. Am luat încă o gură experimentală; am mestecat de doua ori. Iac – în mod sigur rea. Am sărit ca să scuip în chiuvetă. Dintr-o dată mirosul de pui și ulei era dezgustător. Am luat toată farfuria și am aruncat-o la gunoi, și apoi am dechis geamul ca să se aerisească. O briză rece a venit de afară. Se simțea bine peste piele.

Eram extenuată, dar nu am vrut să mă întorc în camera fierbinte. Așa ca am deschis toate geamurile în camera televizorului și m-am întins pe canapeaua de sub ele. Am dat drumul aceluiași film pe care îl văzusem cu o zi în urmă și am adormit repede în lumina de început.

Când am deschis ochii, soarele era deja pe jumătatea cerului, dar nu era lumina cea care m-a trezit. Măinile reci erau împrejurul meu, trăgându-mă către el. Dintr-o dată o durere s-a simțit în stomac, aproape ca șocul pe care îl resimți supă ce primești o lovitură în burtă.

— Îmi pare rău, murmura Edward cât timp își trecea mâinile reci peste frunte. Complet inconștient. Nu m-am gândit cât o să fi de fierbinte dacă o să plec. O să pun să instaleze un era condiționat înainte să plecăm.

Nu mă puteam concentra pe ce spunea.

— Scuză-mă! am suspinat, zbatându-mă să scap din mâinile lui.

Și-a lăsat mâinile imediat.

— Bella?

M-am îndreptat către baie cu mâna pusă peste gură. Mă simțeam așa de rău ca nu mi-a păsat – la început – ca era lângă mine când eu stăteam ghemuită peste toaletă și îmi era foarte rău.

— Bella? Ce s-a întâmplat?

Nu puteam răspunde încă. Mă ținea nervos, ținându-mi părul din fața, așteptând să pot respira iar.

— Al naibii pui stricat, am mormăit.

— Ești bine? Vocea îi era străină.

— Bine, am găfâit. Doar ca m-am intoxicat. Nu e nevoie să te uiți. Pleacă.

— Nu prea cred, Bella.

— Pleacă, am mormăit iar, luptându-mă să mă ridic să-mi pot clăti gura. M-a ajutat ușor, ignorând împotrivirea slabă.

După ce gura îmi era curată, m-a cărat la pat și m-a așezat ușor, susținându-mă cu brațele.

— Intoxicație alimentară?

— Da, am orăcăit. Mi-am făcut niște pui aseară. Avea gust ciudat, așa ca l-am aruncat. Dar am

apucat să iau câteva guri înainte.

Și-a pus o mână rece peste frunte. Era bine.

— Cum te simți acum?

M-am gândit la asta un moment. Greață trecuse așa de neașteptat cum apăruse, și mă simțeam la fel ca și în alta dimineață.

— Destul de normal. Mi-e puțin foame de fapt.

M-a făcut să aștept o oră și să beau un pahar de apă înainte să-mi prăjească niște ouă. Mă simțeam perfect normal, doar puțin obosită pentru ca mă trezisem în mijlocul nopții.

A dat drumul pe CNN – fusesem așa de ruși de realitate, al Treilea Război Mondial putea să fi început și noi nu știam – și m-am pus în brațele lui. Mă plictisise de știri și m-am întors să-l sărut. La fel ca și de dimineață, o durere ascuțită m-a lovit în stomac atunci când m-am mișcat. M-am aruncat de lângă el, cu mâna strânsă la gură. Știam ca nu mai ajung până la baie de data asta așa ca m-am dus la ghiuveta din bucătărie. El mi-a ținut părul iar.

— Poate ar trebui să ne întoarcem în Rio, să te vadă un doctor, a sugerat temător când îmi clăteam gura.

Mi-am scuturat capul și mă îndreptam către hol. Doctori egal ace.

— O să fiu bine după ce îmi perii dinții.

Când gura mea avea un gust mai bun, m-am uitat prin valiza după mica trusă de prim ajutor – căutam Pepto-Bismol. Poate ca o să-mi liniștească stomacul și o să-l calmeze pe Edward. Dar înainte să găsesc Pepto, am trecut întâmplător peste alt ceva ce Alice îmi imachetase. Am luat o cutie mică și albastră și m-am uitat lung la ea pentru un moment, uitând altceva.

Apoi am început să număr în minte. O dată. De doua ori. Iar.

Șocul m-a speriat; micuța cutie a căzut iar în valiză.

— Ești bine, m-a întrebat Edward prin ușă. Te-ai îmbolnăvit iar?

— Da și nu, am spus, dar vocea mea era străină.

— Bella? Pot te rog să intru? Era îngrijorat.

— D... da?

Am intrat și mi-a evaluat poziția, stând cu picioarele încrucișate pe jos, lângă valiză, cu expresia blocată și fixă. S-a așezat lângă mine, mâna lui m-a atins pe frunte imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Câte zile au trecut de la nuntă? am șoptit.

— Șaptesprezece, a răspuns automat. Bella, ce e?

Număram iar. Am ridicat un deget, atenționându-l să aștepte, și mormăiam numerele pentru mine. Mai făcusem greșeli la zile și înainte. Eram aici de mai mult timp decât am crezut. Am început iar.

— Bella! a șoptit îngrijorat. Îmi pierd mințile.

Am încercat să înghit. Nu a mers. Așa ca m-am întins la valiză și am căutat până când am găsit micuța cutie albastră de tampoane încă o dată. Le-am ridicat încet.

S-a uitat la mine confuz.

— Ce? Vrei să zici ca asta e datorată sindormului premenstrual?

— Nu, am reușit să îngaim. Nu, Edward. Încerc să-ți spun ca mi-a întârziat cinci zile.

Expresia lui facială nu se schimbă. Era ca și cum nu aș fi vorbit.

— Nu cred ca am o intoxicație alimentară, am adăugat.

El nu a răspuns. Se transformase într-o sculptură.

— Visele, am murmurat pentru mine cu o voce înceată. Somnul așa de greu. Plânsul. Toată mâncarea aia. Oh. Oh. Oh.

Privirea lui Edward părea de sticlă, ca și cum nu mă mai putea vedea.

Din reflex, aproape involuntar, mâna mi-a căzut peste stomac.

— Oh! m-am minunat iar.

M-am ridicat în picioare, alunecând de lângă mâinile imobile ale lui Edward. Nu mă schimbam de pantalonii scurți de mătase și de maieul pe care le purtam noaptea. Am dat la o parte materialul albastru și mă uitam la stomacul meu.

— Imposibil, am șoptit.

Chiar nu aveam nicio experiență cu gravidia sau cu bebelușii sau cu orice parte a acelei lumi, dar nu eram idioată. Văzusem suficient de multe filme și emisiuni la televizor să știu ca nu așa se desfășoară perioada. Îmi întârziase numai cinci zile. Dacă eram însărcinată corpul meu nu ar fi trebuit să se comporte ca atare încă. Nu ar fi trebuit să am grețuri. Nu ar fi trebuit să mi se schimbe apetitul sau orele de somn. Și în mod definitiv nu ar fi trebuit să am o umflătură definită chiar dacă era mică care să-mi iasă dintre șolduri.

Mi-am mișcat corpul înainte și înapoi, examinându-l din fiecare unghi, ca și cum ar fi dispărut în lumina potrivită. Am trecut cu degetele peste umflătura subtilă, surprinsă cât de tare mi se simțea sub piele.

— Imposibil, am spus iar, pentru ca, umflătură sau nu, dacă mi-a venit sau nu ciclul (și în mod clar nu îmi venise, deși nu îmi întârziase niciodată nici măcar o zi), nu aveam cum să fiu însărcinată. Singura persoană cu care făcusem sex era un vampir, pentru numele lui Dumnezeu.

Un vampir care era încă înghețat pe podea și care nu făcea niciun semn ca s-ar mai mișca vreodată. Așa ca trebuia să fie alta explicație. O problemă cu mine. O boală ciudată sud-americană care avea simptomele sarcinii, numai ca accelerate...

Și apoi mi-am adus aminte de ceva – o dimineată de căutat pe internet care mi se părea acum foarte mult timp în urmă. Stând la vechiul meu birou din camera mea din casa lui Charlie, cu o lumina gri și difuză care trecea prin fereastră, uitându-mă la anticul meu calculator, citind cu ardoare pe site-ul „Vampiri de la A-Z”. Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de când Jacob Black, încercând să mă bine-dispună cu legendele despre Quileute pe care nici el încă nu le credea, îmi spusese ca Edward era un vampir. Am scanat nerăbdătoare orintre primele rânduri de pe site-ul care era dedicat miturilor despre vampiri din toată lumea.

Danag din Filipine, estrie al evreilor, vârcolacii din România, stregoni benefici din Italia (o legendă bazată de fapt pe exploararile timpurii ale socrului meu, nu aș fi știut ceva atunci)... acordasem din ce în ce mai multă atenție poveștilor pe măsură ce acestea deveneau din ce în ce mai fanteziste. Mi-am adus aminte vag despre ultimele articole. În cea mai mare parte păreau scuze care să explice rata mortalității la copii și – infidelitatea. Nu dragă, nu am nicio aventură! Femeia aceea sexy pe care ai văzut-o ca se furișă din casă era un succubus diabolic. Sunt norocos ca am scăpat cu viață! (Bineînțeles, cu ceea ce știam despre Tanya și despre surorile ei, știam ca o parte din acele scuze erau de fapt realități). Era și o doamnă acolo. Cum poți să mă acuzi ca te-am înșelat – doar pentru ca ai venit acasă după o cursă pe mare de doi ani și eu sunt gravidă? Era un incubus. M-a hipnotizat cu puterile lui de vampir...

Aceasta era în parte definiția unui incubus – puterea de a face copii cu prada neajutorată.

Mi-am scuturat capul, amețită. Dar...

M-am gândit la Esme și în special la Rosalie. Vampirii nu puteau să aibă copii. Dacă era posibil, Rosalie ar fi găsit deja o cale. Mitul lui incubus nu era decât o poveste.

Cu excepția ca aici era o diferență. Bineînțeles ca Rosalie nu putea concepe un copil, pentru ca era înghețată în stadiul în care era când a trecut de la uman la nemuritor. Fără să se poată schimba. Iar corpul unei femei trebuie să se schimbe ca să poată să țină un copil. Schimbarea constantă a ciclului lunar era o problemă și apoi altele și mai mari erau necesare pentru a putea tine un copil

care creștea. Corpul lui Rosalie nu se putea schimba. Dar a meu putea. Al meu se schimba. Am atins umflătura care ieri nu era acolo.

Bărbații umani – bine, într-o oarecare măsură ei rămâneau la fel de la pubertate până la moarte. Mi-am adus aminte o poveste întâmplătoare, apărută cine știe de unde: Charlie Chaplin avea șaptezeci de ani când a mai făcut un copil. Bărbații nu aveau problema sarcinii câțiva ani sau ciclurile de fertilitate.

Bineînțeles, cum ar fi putut cineva să știe saca bărbații vampiri puteau avea copii dacă partenerile lor nu puteau? Ce vampir de pe lume ar fi încercat să testeze teoria cu o femeie umană? Sau preferință?

Mă gândeam doar la unul.

O parte din mintea mea căuta printre fapte și amintiri și speculații, în timp ce cealaltă jumătate – cea cu care îmi puteam mișca orice mușchi – era copleșită mai presus de orice. Nu-mi puteam mișca buzele să vorbesc deși vroiam să-l rog frumos pe Edward să-mi explice ce se întâmpla. Am simțit ca trebuie să mă întorc acolo unde stăteam, să-l ating, dar corpul meu nu se mișca după instrucțiuni. Nu puteam decât să mă uit la ochii mei șocați în oglindă, am apăsas cu degetele încet peste abdomen.

Și apoi ca în cosmosul meu de azi noapte, scena s-a transformat brusc. Tot ce vedeam în oglindă pare complet diferit, deși nimic nu se schimbase. Ce a făcut ca totul să se schimbe era acea mică umflătură care mi-a mișcat mâna – din interiorul corpului meu.

În același moment telefonul lui Edward a început să sune, ascuțit și poruncitor. Niciunul dintre noi nu s-a mișcat. Sună iar și iar. Am încercat să-l opresc mintal cât îmi mângâiam cu degetele stomacul așteptând. În oglindă expresia mea nu mai era dezorientată – era întrebătoare. Abia am observat când nicidecum lacrimi încete și tăcute îmi curgeau pe obraji.

Telefonul sună în continuare. Îmi doream ca Edward să răspundă – aveam un moment. Probabil cel mai important din toată viața.

Țâr! Țâr! Țâr!

În sfârșit, sunetul enervant trecea peste orice. M-am pus în genunchi lângă Edward – m-am trezit ca mă mișcăm mai atentă, de o mie de ori mai conștientă de falul în care fiecare mișcare se simțea, dar el era nemișcat.

Am recunoscut numărul, puteam să imim dau seama repede de ce sunase.

— Bună Alice, am spus. Vocea nu îmi era mai bună decât înainta. Mi-am curățat gâtul.

— Bella? Bella, ești bine?

— Da. Îhm. Carlisle este acolo?

— Este. Care e problema?

— Nu sunt ... sută la sută .... sigură...

— Edward este bine? A întrebat înspăimântată. L-a strigat pe Carlisle și apoi a întrebat poruncitor. De ce nu a răspuns el la telefon? Înainte să-i pot răspunde la prima întrebare.

— Nu sunt sigură.

— Bella, ce se întâmplă? Abia am văzut...

— Ce ai văzut?

Era liniște.

— Uite-l pe Carlisle, a spus într-un final.

Mă simțeam de parcă apa rece abia mi se bagase în vene. Dacă Alice a avut o viziune despre mine și despre un copil cu ochii verzi și fața de înger, mi-ar fi răspuns nu-i așa?

Cât am așteptat fracțiunea de secundă cât i-a luat lui Carlisle să vorbească, în spatele pleoapelor, mi-am imaginat-o pe Alice dansând. Un bebeluș mic și foarte frumos, chiar mai frumos

decât băiatul din vis – un Edward micuț în brațele mele. Căldura m-a cuprins, alungând gheața.

— Bella, sunt Carlisle. Ce s-a întâmplat?

— Eu – nu eram sigură cum să răspund. Ar fi râs la concluziile pe care le trăseseam, ar fi spus ca sunt nebună? Aveam acum un alt vis colorat? Sunt puțin îngrijorată de Edward... pot vampirii să intre în șoc?

— A fost rănit? Vocea lui Carlisle era dintr-o dată stăruitoare.

— Nu, nu, l-am asigurat. Doar... luat prin surprindere.

— Nu înțeleg, Bella.

— Cred... bine, cred ca .... poate.....aș putea fi – am luat o gură de aer – gravidă.

Ca și cum ar fi vrut să mă asigure, am simțit o alta lovitură în abdomen. Mâna mi-a zburat la stomac.

După o pauză lungă, pregătirea medicală a lui Carlisle și și-a spus cuvântul.

— Când a fost prima zi de la ultimul tău ciclu?

— Șaisprezece zile înainte de nuntă. Făcusem calculul matematic mintal de câteva ori înainte așa ca putusem să-i dau în răspuns sigur.

— Cum te simți?

— Ciudat, i-am spus, și vocea mi s-a spart. Alt șir de lacrimi s-a scurs pe obraji. Știu ca poate o să par nebună dar – uite știu ca este mult prea devreme pentru asta. Poate chiar sunt nebună. Dar am vise ciudate și mănânc tot timpul și plâng și vomit și.... și ... jur ca ceva s-a mișcat în mine chiar acum.

Capul lui Edward s-a mișcat. Am răsuflat ușurată.

Edward ținea mâna întinsă spre telefon, fața îi era dură și albă.

— Mm, cred ca Edward vrea să vorbească cu tine.

— Dă-mi-l la telefon, a spus Carlisle cu o voce străină.

Nu eram convinsă pe deplin ca Edward putea vorbi, am pus telefonul în mâna lui întinsă.

El l-a apropiat de ureche.

— Este posibil? a șoptit.

A ascultat mult timp, uitându-se în gol.

— Și Bella? a întrebat. Mâna lui m-a împresurat cât timp a vorbit, trăgându-mă mai aproape de el.

A ascultat pentru un timp destul de lung și a spus.

— Da. Da, așa o să fac.

Și-a luat telefonul de la ureche și a apăsat butonul „stop”. Imediat a format un nou număr.

— Ce a spus Carlisle? am întrebat nerăbdătoare.

Edward a răspuns fără cu o voce stinsă.

— Crede ca ești gravidă.

Cuvintele au trimis un frison cald pe șira spinării. Micuța umflatura s-a mișcat înăuntrul meu.

— Pe cine suni acum? am întrebat când el a dus iar telefonul la ureche.

— La aeroport. Mergem acasă.

Edward a stat la telefon mai mult de o oră fără întrerupere. Am ghicit ca încerca să ne aranjeze zborul spre casă, dar nu eram sigură pentru ca nu vorbea în engleză. Mi se părea ca se ceartă; vorbea printre dinți foarte des.

Cât timp vorbea, și împacheta. Se învârtea pe în camera ca o tornadă nervoasă, lăsând în urma ordine în loc de dezastru. Mi-a aruncat un schimb de haine pe pat fără să se uitela ele, și mi-am închipuit ca e timpul să mă pregătesc. A continuat cu cearta în timp ce mă schimbăam, gesticulând cu mișcări nervoase.

Când nu am mai suportat energia negativă pe care o emana, am ieșit din camera.

Concentrarea lui maniaca îmi făcea rău la stomac – nu ca răul de dimineață, doar inconfortabil. O să aștept în alta parte să-i treacă starea. Nu puteam să vorbesc cu acest Edward înghețat și concentrat care, sincer, mă inspaimanata puțin.

Încă o dată am ajuns în bucătărie. Era o pungă de covrigei în dulap. Am început să-I mestec absentă, uitându-mă pe geam la nisip și la pietre și la copaci și la ocean, totul strălucea în lumina soarelui.

Cineva m-a inghiodit.

— Știu, am spus. Nici eu nu vreau să plec.

M-am uitat pe fereastra pentru încă un moment dar ghiontul nu a răspuns.

— Nu înțeleg, am șoptit. Ce este greșit aici? Surprinzător, absolut, nemaivăzut chiar. Dar greșit? Nu.

Deci, de ce era Edward așa de furios? El era cel care își dorise în mod expres o nuntă rapidă.

Am încercat să mă gândesc.

Poate ca nu era așa de surprinzător ca Edward vroia să plecăm acasă imediat. Vroia să mă consulte Carlisle, să fie sigur ca am dreptate – deși nu aveam absolut nicio îndoială în acest moment. Probabil ca vroiau să știu cum de eram așa de însărcinată, cu umflătura și ghiontul și cu toate astea. Acestea nu erau normale.

Odată ce m-am gândit la asta, eram sigură ca am ghicit. El trebuie să fie îngrijorat cu privire la copil. Nu ajunsesem încă să mă înspăimânt. Creierul meu mergea mai încet decât al lui – eu eram încă blocată minunându-mă la poza pe care mi-o imaginasem: micul copil care avea ochii lui Edward – verzi, așa cum fuseseră când era om – întins liniștit și frumos în mâinile mele. Speram să aibă exact fața lui Edward, fără nimic de la mine.

Era caraghios cum toată viziunea s-a transformat în ceva vital așa de abrupt și de total. De la acea prima atingere, toată lumea se schimbase. Unde înainte nu era decât un singur lucru fără de care nu puteam să trăiesc, acum erau doua. Nu era nicio împărțire – dragostea mea nu era împărțită între cei doi; nu era așa. Era mai mult, ca și cum inima îmi crescuse, crescând de doua ori ca volum. Tot acest spațiu suplimentar era deja plin. Creșterea a fost amețitoare.

Nu îi înțelesesem niciodată durerea și resentimentele lui Rosalie. Nu-mi imaginasem niciodată ca voi fi mama, nici nu mi-am dorit. Era floare la ureche să-i promit lui Edward ca nu mă interesa ca nu voi face copii pentru el, pentru ca nici nu îmi dream. Copiii, ca termen abstract, nu mă încântau. Îmi păreau creaturi gălăgioase din care curgea tot timpul câte ceva. Nici nu avusesem prea multă treaba cu ei. Când îmi imaginam ca Renee să îmi facă un frate, tot timpul mi-l imaginam un frate mai mare. Cineva care să aibă grijă de mine, nu invers.

Acest copil, copilul lui Edward, era alta poveste. Îl vroiam la fel cum vroiam aerul ca să respir. Nu era o alegere – era o necesitate.

Poate ca am o imaginație bogată. Poate ca din acest motiv nu mă puteam imagina căsătorită decât după ce am fost – incapabilă să văd ca aș putea vrea un copil până când acesta nu era deja pe drum....

Când mi-am pus mâna pe stomac, așteptând următoarea mișcare, lacrimile mi-au curs iar pe obraji.

— Bella?

M-am întors, eram îngrijorată de tonul din vocea lui. Era prea rece, prea grijuliu. Fața i se potrivea vocii, rece și dură.

Apoi a văzut ca plâng.

— Bella! A străbătut camera într-o secundă și și-a pus mâinile pe fața mea. Te doare ceva?

— Nu, nu...

M-a tras lângă pieptul lui.

— Nu-ți fie frică. O să fim acasă în șaisprezece ore. O să fii bine. Carlisle o să fie gata când o să ajungem acolo. O să avem grijă de asta, și o să fi bine, o să fi bine.

— Să ai grijă de asta? Ce vrei să spui?

S-a aplecat și s-a uitat în ochii mei.

— O să scoatem chestia aia din tine înainte să-ți faci vre-un rău. Nu-ți fie frică. Nu o să o las să-ți faci rău.

— Ce chestie? am suspinat.

S-a uitat atent către ușă.

— Fir-ar să fie! Am uitat ca Gustavo trebuia să vină azi. O să scap de el și o să mă întorc. A ieșit din camera.

Am apucat masa ca să pot să mă țin. Genunchii mi se tăiaseră.

Edward tocmai îi spusese ghemotocului meu chestie. A spus: Carlisle o să o scoată afară.

— Nu, am șoptit.

Înțelesesem greșit înainte. Nu i-a păsat deloc de copil. Vroia să-l rănească.

Imaginea frumoasă din mintea mea s-a transformat repede, schimbându-se în ceva negru. Copilul meu plângea, mâinile mele prea slabe să-l protejeze....

Ce pot să fac? O să pot să vorbesc cu ei? Dacă nu pot? Asta explică tăcerea lui Alice de la telefon? Asta văzuse? Pe Edward și Carlisle omorând copilul perfect și palid înainte să se nască?

— Nu, am șoptit iar, vocea îmi era mai puternică. Nu asta trebuie să se întâmple. Nu o să le permit.

I-am uizit pe Edward vorbind iar în portugheză. Certându-se iar. Vocea se apropia și îl auzeam cum vorbea exasperat. Apoi am auzit o alta voce, înceată și timidă. O voce de femeie.

A intrat în bucătărie înaintea ei și a venit direct la mine. Mi-a stres lacrimile de pe obraz și a murmurat în urechea mea prin linia subțire și tare a buzelor.

— Insistă să ne lase mâncare pe care ne-a pregătit-o – ne-a făcut cina. Dacă ar fi fost mai puțin nervos și mai puțin încordat știam ca și-ar fi dar ochii peste cap. Este o scuză. Vrea să se asigure ca nu te-am ucis încă. Vocea lui era de gheață la sfârșit.

Kaure a venit de după colț nervoasă cu un vas acoperit în mână. Îmi doream să vorbesc portugheză sau ca spaniola mea să nu fie chiar așa de rudimentară, ca să îi pot mulțumi acestei femei ca a îndrăznit să înfurie un vampir doar ca să mă verifice pe mine.

Ochii ei ne-au măsurat pe amândoi. Am văzut ca se uita la culoarea mea de pe fața, la umezeală din ochi. Mormăind ceva ce nu puteam înțelege, a pus vasul pe masă.

Edward s-a răstit la ea; nu l-am văzut niciodată așa de nepoliticos. S-a întors să plece dar mișcarea pe care fusta ei lungă a făcut-o a împins mirosul hranei către mine. Era puternic – ceapă și peste. M-am înecat și m-am aruncat peste chiuveță. Am simțit mâinile lui Edward peste frunte și am auzit un murmurat ușor în urechi. Mâinile i-au dispărut pentru o secundă, și am auzit ușa frigiderului cum s-a închis.

Bine ca mirosul a dispărut în aceeași secundă și mâinile lui Edward erau reci peste fața mea lipicioasă încă o dată. Mi-a trecut repede.

Mi-am clătit gura la robinet în timp ce el îmi ștergea fața.

Am simțit o mică lovitură.

Este în regulă. Suntem bine, m-am gadit către umflătură.

Edward m-a întors, trăgându-mă în brațe. Mi-am odihnit capul pe umărul lui. Mâinile mele instinctiv au cuprins stomacul.

Am auzit un oftat și m-am uitat în sus.

Femeia era încă acolo, ezita în ușa cu mâinile pe jumătate întinse ca și cum ar fi căutat un fel să ajute. Ochii ei erau blocați pe mâinile mele, mărindu-se de șoc. Gura i s-a deschis.

Apoi Edward a oftat și el și și-a îndreptat fața către femeie, împingându-mă ușor în spatele lui. Mâna lui era pusă în jurul corpului meu ca și cum m-ar fi ținut în spate.

Brusc Kaure tipa la el – tare și furioasă iar cuvintele ei de neînțeles zburau prin camera ca niște cuțite. A ridicat pumnul ei mic în aer și a făcut doi pași mai în față, scuturându-l la el.

În ciuda nervozității era ușor să vezi teroarea din ei. Edward a înaintat către ea și eu l-am apucat de mână, înfricoșată pentru femeie. Dar când i-a întrerupt tiradele, vocea lui m-a luat prin surprindere, mai ales când știam ce tăios fusese când ea nu ridicase vocea la el. Era încet acum; era plâns. Nu numai asta dar părea și diferit, mai gutural, fără cadența. Nu credeam ca mai vorbește în portugheză.

Pentru un moment femeia se uita la el suspicioasă, și apoi ochii i s-au miscorat pe măsură ce a mai pus o întrebare în aceeași limbă străină. Am văzut cum fața lui era din ce în ce mai supărată și mai serioasă, și apoi a încuviințat o dată din cap. Ea a făcut un pas rapid înapoi și s-a întors.

Ea s-a întins către ea, arătând către mine și și-a așezat mâinile peste obrajii mei. Ea s-a enervat iar, dând din mâini acuzator către el și apoi îi gesticula lui. Când a terminat, el a cerut iertare pe același ton ca mai devreme încet dar urgent. Expresia ei s-a schimbat – se uita la el cu fața numai un dubiu pe măsură ce vorbea, ochii ei se uitau la fața mea confuză câte o dată. Se uita când la mine când la el, și apoi, inconștient mi s-a părut, a făcut un pas înainte.

Ea a făcut o mișcare cu minile, imitând ceva ca un balon peste stomacul ei. Mă uitam – oare legendele ei despre predatorii care beau sânge includea și asta? Putea să știe oare ceva despre ceea ce creștea înăuntrul meu? A înaintat câțiva pași deliberat de data asta și a pus câteva întrebări scurte, la care i-a răspuns nervos. Apoi el era cel care întrebă – un chestionar rapid. Ea a ezitat și apoi și-a scuturat capul. Când a vorbit iar vocea lui era așa de agonizantă ca m-am uitat la el șocată. Vocea era plină de durere.

Ca răspuns ea a mers încet înainte până când era destul de aproape să-și pună mâinile, deasupra alor mele, peste stomacul meu. A spus un singur cuvânt în portugheză.

Moarte, a oftat încet. Apoi s-a întors, umerii i s-au aplecat să și cum conversația ar fi îmbătrânit-o, și a ieșit din camera.

Știam destulă spaniolă pentru a înțelege acel cuvânt.

Edward era înghețat iar, se uita după ea cu o expresie torturată pe fața. Câteva momente mai târziu, am auzit motorul unei bărci ca a luat viața și apoi a dispărut distanțându-se.

Edward nu s-a mișcat până când nu m-am îndreptat către baie. Apoi mâna lui mi-a prins umărul.

— Unde te duci? Vocea lui era ca o șoaptă plină de durere.

— Să mă spăl pe dinți iar.

— Nu-tiface griji pentru ce a zis. Nu sunt decât legende, minciuni vechi de dragul distracției.

— Nu am înțeles nimic, i-am spus, deși nu era chiar total adevărat. De parcă aș fi putut să mă îndoiesc de ceva doar pentru ca era o legendă. Viața mea se învârtea în jurul legendelor. Toate erau adevărate.

— Ți-am împachetat periuța de dinți. Ți-o aduc eu.

Mi-a luat-o înainte spre dormitor.

— Plecăm curând? am strigat după el.

— Imediat după ce termini.

A așteptat după periuța de dinți și a reimpachetat-o, pasint încet prin dormitor. I-am dat-o când am terminat.

— O să duc bagajele în barca.

— Edward...

S-a întors.

— Da?

Am ezitat încercând să mă gândesc la o cale de a rămâne singura câteva secunde.

— Poți să împachetezi și ... ceva mâncare? Știi tu, în caz ca mi se face foame iar.

— Bineînțeles, a spus și ochii dintr-o dată îi erau mai calzi. Nu te îngrijora de nimic. O să ajungem la Carlisle în câteva ore, zău. Asta o să se termine curând.

Am încuviințat din cap neavând încredere în vocea mea.

El s-a întors și a plecat din camera cu câte o valiză mare în fiecare mână.

Am luat repede telefonul pe care îl uitase pe masă. Nu era în firea lui să uite lucruri – să uite ca trebuia să vină Gustavo, să-și lase telefonul să stea aici. Era așa de stresat ca abia mai era el însuși.

Am ridicat clapa telefonului și am căutat în agendă. Eram bucuroasă ca era dat pe silențios, îmi era frică să nu mă prindă. O fi ajuns la barca acum? Sau s-a întors deja? M-ar auzi ca vorbesc în șoaptă în bucătărie?

Am găsit numărul pe care îl vroiam, unul pe care nu-l sunasem niciodată în viața mea. Am apăsat butonul „apelare” și mi-am ținut pumnii.

— Alo? A răspuns vocea ca niște clopoței într-o adiere de vânt cald.

— Rosalie? am șoptit. Sunt Bella. Te rog. Trebuie să mă ajuți.

Cartea A Doua

Jacob

Și totuși, ca să spun adevărul,
rațiunea și iubirea țin companie în zilele noastre.

William Shakespeare
A Midsummer Night's Dream
Act III, Scena I

Prefață

Viața e infecta și apoi mori.
Da, ar trebui să fiu așa de norocos.

8 Așteptând nenorocita de luptă să înceapă

— Doamne Paul, nu ai și tu casa ta?

Paul era lungit pe toată canapeaua mea, se uita la un meci tâmpit la televizorul meu, doar a rânjit la mine și apoi – foarte ușor – a ridicat un chips din punga din brațele sale și l-a băgat în gura întreg.

— Ar fi bine ca aia să fie aduși de tine.

Crontaia.

— Nu, a spus când încă mesteca. Sora ta a spus să fac ce vreau și să mă servesc cu tot ce vreau. Am încercat să-mi controlez vocea ca și cum nu eram aproape de a-i da un pumn.

— Rachel e acum aici?

Nu a funcționat. A auzit unde mă îndreptam și și-a pitit punga la spate. Pungă pâraia când a înghesuit-o în canapea. Chipsurile s-au spart în bucăți. Mâinile lui Paul s-au strâns în pumni la fața, asemeni boxerilor.

— Hai, băietе. Nu am nevoie de Rachel să mă apere.

Am pufnit.

— Da. Ca și cum nu te-ai duce la ea să te vaiți cu prima ocazie.

A râs și s-a relaxat pe canapea și și-a lăsat mâinile pe lângă el.

— Nu am nevoie ca o fața să mă apere. Dacă dai o lovitură norocoasă, asta ar fi doar între noi doi. Și vice-versa nu-i așa?

Drăguț din partea lui ca mi-a dat o invitație. Mi-am relaxat corpul ca și cum cedasem.

— Da.

Ochii i s-au mutat iar la televizor. Am sărit.

Nasul lui a făcut un sunet de rupt satisfăcător atunci când pumnul meu l-a atins. A încercat să mă apuce, dar m-am dat la o parte în pas de dans înainte să mă poată prinde, și punga de chipsuri era la mine în mâna stângă.

— Mi-ai rupt nasul, tâmpitule.

— E doar între noi, nu-i așa, Paul?

Am mers să pun de-o parte chipsurile. Când m-am întors, Paul își așezase nasul la loc. Sângele deja se oprise; se părea ca nici nu a avut de unde să curgă urma care îi mai rămăsese pe buze și pe barbă. Înjura când încerca să-și repositioneze cartilagiul.

— Ești așa o belea, Jacob. Jur, aș prefera să petrec timp cu Leah.

— Au. Uau, pun pariu ca Leah abia așteaptă să petreacă timp cu tine. Eu doar o să-i încălzesc inima.

— O să uiți ca am spus asta.

— Sigur. Sunt sigur ca nu o să-mi scape.

— Oh, a mârâit și s-a așezat înapoi pe canapea, ștergându-se de sângele de pe gulerul tricoului.

— Ești rapid băiete, trebuie să recunosc, și-a întors privirea înapoi la meci.

Am stat acolo pentru o secundă, și apoi mergeam prin camera, mormăind ceva despre răpiri extraterestre.

Înainte puteai conta pe Paul pentru o luptă aproape oricând. Nu trebuia să îl lovești atunci – orice insultă mergea. Nu trebuia prea mult ca să-și piardă controlul. Acum, bineînțeles, când vroiam și eu o luptă cu mârâieli, rupturi și dărâmări de copaci el trebuia să fie calm.

Nu era și așa destul de greu ca alt membru al haitei își găsisese sufletul pereche – pentru ca acum erau deja patru din zece! Când o să se oprească? Mit stupid, asta trebuia să fie rar, pe toți sfinții! Toată aceasca nebunie cu dragostea la prima vedere era bolnăvicioasă.

Trebuia să fie sora mea? Trebuia să fie Paul?

Când Rachel s-a întors din Washington la sfârșitul semestrului de vară – abolvise mai devreme tocilara – cea mai mare frică a fost ca trebuie să ținem secretul departe de ea. Nu eram obișnuit să ascund lucruri în casa mea. Simțeam compasiune pentru copiii ca Embry și Collin, a căror părinți nu știau ca ei erau vârcolaci. Mama lui Embry credea ca trece printr-o fază de rebeliune. Era în permanență pedeprit pentru ca fugea din casă, dar bineintele, nu era prea mult ce ar fi putut să facă. Ea îl verifica să vadă dacă e în camera în fiecare noapte, și în fiecare noapte era goală. Ea țipă și el tăcea, și după trecea prin același lucru și ziua următoare. Noi toți am vorbit cu Sam să-i dea voie lui Embry să-i zică mamei lui, dar Embry a spus ca nu se supără. Secretul era prea important.

Și eu urma să fiu la fel în legătură cu acel secret. Și apoi, la doua zile după ce Rachel a venit acasă, Paul s-a întâlnit cu ea pe plajă. Abracadabra – dragoste adevărată! Nu erau secrete atunci când îți găseai jumătatea și tot ce incemna asta. Rachel a aflat toată poveste. Iar Paul o să-mi fie într-o zi cumnat. Știu ca nici Billy nu era prea încântat despre asta. Dar el se descurcă mai bine ca mine. Normal ca se ducea la familia Clearwater mai des zilele acestea. Nu vedeam de ce asta ar fi mai bine. Nu mai era Paul, dar era destulă Leah.

Mă întrebam – oare un glonț în cap m-ar momori s-au ar lăsa o dezordine mai mare pentru mine de strâns?

M-am aruncat în pat. Eram obosit – nu dormisem de la ultima patrula – dar știam ca nu o să dorm. Capul îmi era inebunit. Gândurile ini erau în cap ca un roi de albine. Gălăgioase. Când și când, înțepau. Cred ca erau viespi, nu albine. Albinele mor după ce înțepă și unele gânduri mă înțepau iar și iar.

Această așteptare mă inebunea. Trecuseră aproape patru săptămâni. Așteptam, de pe o zi pe alta, veștile trebuiau să sosească. Am stat noaptea să mă gândesc ce forma o să ia.

Charlie plângând la telefon – Bella și soțul ei au murit într-un accident. Un avion s-a prăbușit? Asta ar fi cam greu de păcălit. Asta dacă pe lipitori nu le-ar fi deranjat să omoare câțiva mortori ca să fie totul veridic, și de ce să o facă? Poate un avion mai mic. Ei probabil aveau unul de care să se lipsească.

Sau ucigașul venea acasă singur, încercase fără succes să o transforme în una de-a lor? Sau nici

măcar nu a ajuns așa de departe. Poate ca a strivit-o ca pe o pungă de chipsuri atunci când încercase? Pentru ca viața ei era mai puțin importantă pentru el decât propria plăcere....

Povestea o să fie așa de tragică – Bella s-a pierdut într-un teribil accident. Victima a ceva ce s-a defectat. S-a înecat la cina și a murit. Un accident de mașina, ca mama. Așa de comun. Se întâmplă tot timpul.

O să o aducă acasă? Să o îngroape aici de dragul lui Charlie? Ceremonia cu capacul închis, normal. Cosciugul mamei mele fusese înțepenit bine în cuie.....

Puteam spera doar ca o să vină aici, în raza mea. Poate ca nu o să fie nicio poveste. Poate ca Charlie o să sune să vadă dacă tata a auzit ceva de doctorul Cullen, care pur și simplu nu s-a mai dus la muncă într-o zi. Casa lor abandonată. Nimeni care să le mai răspundă la telefoane. Misterul urman să fie elucidat de cine știe ce emisiune de știri de mâna a doua ....

Poate ca locuința lor mare și albă o să ardă din temelii și toți fuseseră prinși înăuntru.

Normal ca pentru asta o să aibă nevoie de cadavre. Opt oameni cu semnalmmente asemănătoare. Arși fără să poată fi recunocuti – fără să fie nevoie de recunoașterea dentară.

Fiecare din variante o să fie o provocare – cel puțin pentru mine. O să fie greu să-i gădesc dacă ei nu o să vrea să fie de găsit. Normal ca aveam o eternitate să îi caut. Când ai eternitatea înaintea poți să verifici fiecare păi din capița, unul câte unul până dai de ac.

Acum, nu m-ar fi deranjat să spulber o căpiță. Cel puțin asta ar incemna ca am ceva de făcut. Uram să știu ca poate nu o să mai am o șansă. Să le dau ocazia lipitorilor să fugă dacă așa doreau.

Puteam să ne ducem la noapte. Să ucidem pe oricare dintre ei pe care am fi găsit.

Îmi surâdea acest plan deoarece știam ca foarte bine ca dacă i-aș fi omorât lui Edward pe oricine din familie, aveam o șansă să mă lupt și cu el. O să vrea răzbunare. Și trebuia să recunosc – nu i-aș fi lăsat pe frații mei să-l doboare ca haita. O să fie doar el și cu mine. Și fie ca cel mai bun om să câștige.

Dar Sam nu o să știe de acest plan. Nu o să rupem noi tratatul. Să-i lăsăm pe ei să aibă o scăpare. Numai pentru ca nu aveam nicio dovadă ca au făcut ceva rău. Încă. Trebuia adăugat și încă pentru ca toți știam ca asta e inevitabil. Bella ori venea una ca ei, ori nu mai venea.

Oricum ar fi, o viață umană era pierdută. Și asta însemna ca jocul era pornit.

În cealaltă camera, Paul behăia ca un catâr. Poate ca schimbasesc programul pe o comedie. Poate ca reclamele erau haioase. Orice ar fi fost. Mă calcă pe nervi. Mă gândeam să-i rup nasul iar. Dar nu cu Paul vroiam să mă lupt. Nu chiar.

Am încercat să aud alte sunete, vântul dintre copaci. Nu era același lucru prin urechile umane. Erau un milion de voci în vânt pe care nu le puteam auzi cu acest corp. Dar și aceste urechi erau destul de sensibile. Puteam să aud peste copaci, la drum, sunetele mașinilor care se auzeau aici la ultima cotitură spre plajă – vederea insulei, și a stâncilor și a oceanului care se întindea în orizont. Polițiștii din La Push stăteau pe aculo. Turiștii nu vedeau niciodată semnul pentru reducere a vitezei de pe partea cealaltă a drumului.

Puteam să aud vocile din exteriorul magazinului de suveniruri de pe plajă. Puteam să aud clinchetul de la clopoțelul care suna sand ușa se închidea sau se deschidea. Puteam să o aud pe mama lui Embry care era la casa de marcat și care scotea un bon. Puteam să aud valurile care se spărgeau de valuri. Puteam să-i aud pe copiii cum se jucau în apă rece care venea prea repede ca ei să se ferească. Puteam să aud cum se plângeau de hainele ude. Și am putut să aud o voce familiară...

Ascultam așa de concentrat să râsul subit ca de măgar al lui Paul, m-a făcut să mă ridic din pat.

— Ieși afară din casa mea, am mârâit. Știind ca nu o să-mi dea nicio atenție, mi-am ascultat propriul îndemn. M-am întins și am deschis geamul ai am ieșit pe al ca să nu mai dau ochii cu Paul iar. Ar fi numai prea tentant. Știam ca o să-i dau una iar, și Rachel o să fie și așa prea nervoasă.

Când o să vadă sângele de pe bluza o să dea vina pe mine imediat, fără să aștepte o dovadă. Bineînțeles ca ar avea dreptate, dar totuși.

Am pășit pe drum, aveam pumnii în buzunar. Nimeni nu s-a uitat prea mult la mine când am mers prin drumul prăfuit spre Prima Plajă. Acesta era un lucru bun cu vara – nimănui nu-i pasă dacă nu purtai altceva decât pantaloni scurți.

Am urmat vocea familiară pe care o auzeam și l-am găsit pe Quil foarte ușor. Era în parte de sud, evitând aglomerația de turiști. Dădea avertizări constante.

— Stai afară din apă, Claire. Haide. Nu, nu face. Of! Drăguț fetițo. Serios, vrei să țipe Emily la mine? Nu o să te mai aduc la plajă iar dacă nu – a da? Nu – of. Tu chiar crezi ca asta e caraghios nu-i așa? Ha! Cine râde la urmă, a?

O avea pe micuță la glezne când am ajuns lângă el. Într-o mână avea o galetica iar blugii îi erau uzi. Avea o mare urmă de apă pe tricou.

— Pariez cinci dolari pe fetița, am spus.

— Hei, Jake.

Claire a strâns și a aruncat găleata la genunchii lui Quil.

— Jos, jos!

El a pus-o cu grijă pe picioare și ea a fugit la mine. Și-a înfășurat mâinile de piciorul meu.

— Unchiu' Jake!

— Ce faci, Claire?

A chicotit.

— Quil e toooooot ud.

— Văd asta. Unde e mama ta?

— Pa, pa, pa. A cântat Claire. Cu aie a jucat cu Quil toooooata ziua. Cuiare nu mai mege acas'. Mi-a dat drumul și a fugit la Quil. A ridicat-o și și-a pus-o pe umeri.

— Se pare ca ceva v-a lovit pe amândoi.

— Amantrei de fapt, a corectat Quil. Ai pierdut petrecerea. Tema cu prințesele. M-a obligat să port coroana, și apoi Emily a sugerat ca ar trebui ca toți să-și încerce trusa de farduri pe mine.

— Uau, chiar îmi pare rău ca nu am fost acolo să văd asta.

— Nu-ți face griji. Emily are poze. De fapt, arătam chiar bine.

— Ești o figură.

Quil a dat din umeri.

— Claire s-a distrat. Acesta era scopul.

Am dat ochii peste cap. Era greu să fii în jurul oamenilor așa de ingragostiti. Nu conta stadiul în care erau – legați ca Sam sau ca aceasta dacă prea abuzata Quil – pacea și siguranța pe care o radiau era ca o lovitură.

Claire se zbătea pe umerii lui și arata spre pământ.

— Piața fumoasă, Quil! Pentru mine, pentru mine!

— Care, fetițo? Asta roșie?

— Nu `osie.

Quil s-a lăsat pe genunchi – Claire tipa și îl trăgea de păr de parcă erau hățuri.

— Aceasta albastră?

— Nu, nu, nu...., fetița cânta, încântată de jocul ei cel nou.

Cea mai ciudată parte era ca și Quil se distra la fel de mult ca și ea. Nu avea aceeași față ca și tatii sau mamele care erau la plajă – fața oare-cand-e-timpul-de-culcare?. Nu ai fi văzut un părinte așa de încântat să se joace orice tâmpenie de joc la care se puteau gândi copiii lor. L-am văzut pe Quil ca s-a jucat unde-esti? o oră întreagă fără să se plictisească. Și nici măcar nu am putut să râd de

el – îl invidiam prea mult.

— Quil, te-ai gândit vreo dată să te duci la întâlniri? am întrebat.

— Ce?

— Nu, nu gaben! urlă Claire.

— Știi tu. Cu o față. Vreau să spun, doar pentru acum, nu? În nopțile când ești babysitter.

Quil s-a uitat la mine și i s-a deschis gura.

— Piața dăguță! Piața dăguță! Claire țipă când el nu i-a mai oferit alta opțiune. Îl bătea în cap cu pumnii ei micuți.

— Scuze, Claire-bear. Ce zici de drăguță asta mov?

— Nu, chicotea ea. Nu mov.

— Dă-mi un indiciu. Te implor!

Claire s-a gândit.

— Vede, a spus într-un final.

Quil se uita la pietre și le studia. A ales patru pietre cu diferite feluri de verde și i le-a oferit.

— Am găsit-o?

— Iei!

— Care este?

— Toooooate!

Și-a împreunat mâinile și el a pus pietrele micuțe în mâinile ei. Ea a râs și imediat i-a dar în cap cu ele. A oftat teatral și s-a ridicat în picioare și a început să meargă înapoi spre casă. Probabil era îngrijorat ca stă cu hăinuțele ude. Era mai rău decât orice mama exagerată.

— Scuze dacă am fost prea insistent înainte, în legătură cu fetele, am spus.

— Nu, n-are nimic, a spus Quil. Doar ca m-a luat prin surprindere. Nu m-am gândit la asta.

— Cred ca o să fie înțelegătoare. Știi tu, când o s amai crească. Ca ai avut și tu o viață cât ea era încă în scutece.

— Nu, știu. Sunt sigur ca o să înțeleagă.

Nu a mai spus altceva.

— Dar tu nu o s-o faci, nu-i așa? am ghicit.

— Nu pot să văd, a spus cu o voce mică. Nu-mi pot imagina. Pur și simplu.... nu mai văd pe nimeni în stilul ăla. Nu mai văd fetele, știi. Nu le mai văd fețele.

— Pune asta împreună cu coronița și cu machiajul și poate Claire o să aibă alt fel de competiție de care să își facă griji.

Quil a râs și îmi trimitea bezele.

— Ești liber vinerea asta, Jacob?

— Ai vrea tu, am spus și m-am strâmbat. Da, totuși cred ca sunt.

A ezitat o secundă și apoi a spus.

— Tu te gândești la întâlniri?

Am oftat. Cred ca mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Știi, Jake, poate ca tu ar trebui să-ți faci o viață.

Nu o spus-o ca pe o glumă. Vocea lui era înțelegătoare. Asta o făcea să fie și mai rău.

— Nici eu nu le văd, quil. Nu le văd fetele.

Și Quil a oftat.

În depărtare, prea încet ca să audă altcineva, peste sunetul valurilor, înafară de noi, un urlet s-a ridicat din pădure.

— La naiba, e Sam, a spus Quil. Și-a ridicat mâinile și a atins-o pe Claire, ca și cum vroia să verifice dacă mai e acolo. Nu știu unde este mama ei!

— O să văd eu ce se întâmplă. Dacă e nevoie de tine, te anunț. Am alergat spre pădure.

Toți erau acolo.

— Hei, de ce nu o duci la familia Clearwater? Sue și Billy pot să aibă grijă de ea. Oricum, poate ei știu ce se întâmplă.

— Bine – pleacă, Jake!

Am plecat fugind, nu prin drumul prin de noroi, dar pe drumul cel mai scurt care dădea în pădure. Am trecut de prima linie de bușteni și apoi mi-am croit drum printre rădăcini, alergând. Am simțit ca îmi dau lacrimile în timp ca spinii îmi tăiau carnea, dar i-am ignorat. Întepătura lor o să fie vindecată înainte să trec de copaci.

Am trecut prin spatele magazinului și am traversat șoseaua. Cineva m-a claxonat. Odată, ascuns de copaci aveam să alerg mai repede. Oamenii norali nu alergau așa. Câteodată mă gândeam ca ar fi distractiv să intru într-o competiție – ca acelea de la Olimpiada sau ceva.

Ar fi ceva să le văd fetele acelor atleți de top când treceau pe lângă ei în viteză. Numai ca eram sigur ca la testarea pe care o făceau ca să fie siguri ca nu s-au luat steroizi probabil ca ar fi găsit o ciudățenie în sângele meu.

Odată ce am fost în pădurea adevărată, fără să fiu constrâns de care sau drumuri, m-am oprit și mi-am scos pantalonii. Cu mișcări studiate și rapide, i-am strâns și i-am legat de picior cu șiretul pe piele care era acolo. Cât încă strângeam capetele, am început să mă schimb. Focul tremura pe șira spinării, aruncan un fel de spasme spre mâini și spre picioare. Dură numai o secundă. Căldura mă cuprindea și am simțit sunetul care mă transformă în altceva. Mi-am aruncat etichetele pe pământ și mi-am întins corpul într-o extensie lungă.

Să mă transform era mai ușor când eram concentrat la asta. Nu mai aveam probleme cu temperamentul. Numai când venea pe parcurs.

Pentru o jumătate de secundă, mi-am adus aminte de teribilul moment de la glumă nesărată de la nuntă. Eram așa de inebunit ca nu mai puteam să-mi controlez corpul de furie. Eram închis, tremuram și ardeam, incapabil să fac transformarea și să îlucid pe monstrul care era la câțiva metri de mine. Era așa de frustrant. Muream să-l omor. Îmi era frică să nu o rănesc pe ea. Prietenii îmi stăteau în drum. Și apoi, când am fost capabil să mă transform în formă pe care mi-o doream, a fost ordinul de la lider. Ordinul de la Alpha. Dacă erau doar Embry și Quil în acea noapte, fără Sam... oare aș fi fost capabil să-l omor pe ucigaș?

Uram când Sam îmi dădea o poruncă în acest fel. Uram sentimentul să nu am de ales. Să trebuiască să mă supun.

Și apoi am fost conștient se audiența. Nu eram singur în gânduri.

Așa de absorbit ești tot timpul, s-a gândit Leah.

Da, aici nu e ipocrizie, Leah, m-am gândit și eu.

Puteți să vă opriți băieți, ne-a spus Sam.

Am tăcut și am simțit-o pe Leah cum a scheunat la cuvântul băieți. Sensibilă, ca întotdeauna.

Sam s-a făcut ca nu observă.

Unde sunt Quil și Jared?

Quil era cu Claire. O să o ducă acasă la familia Clearwater.

Bine. Sue o să aibă grijă de ea.

Jared se ducea la familia lui Kim, s-a gândit Embry. Am gemut odată cu ei. Când Jared o să apară într-un final, cu siguranță ca o să se gândească tot la Kim. Și nimeni nu vroia o repetare a ceea ce vroiau ei să facă.

Sam a stat pe picioarele din spate și a lăsat alt urlet să rupă aerul. Era și semnal și ordin, doi în unu. Haita era adunată la câțiva kilometri de locul unde eram eu. Am sărit prin pădurea deasă spre

ei. Leah, Embry și Paul ajungeau și ei. Leah era aproape – am putut să-i aud pașii nu prea departe în pădure. Am continuat să mergem în paralel, alegând să nu alergăm împreună.

Ei bine, nu o să așteptăm toată ziua. Trebuie să se pună la curent mai târziu.

Care e treaba șefu? a întrebat Paul.

Trebuie să vorbim. S-a întâmplat ceva.

Am simțit gadurile lui Sam ca mă vizau pe mine – și nu numai ale lui Sam, dar și ale lui Seth și Collin și Brady. Collin și Brady – copiii noi — au mers în patrulea cu sam astăzi, deci știau ce știa și el. Nu știam de ce Seth era deja aici și știa. Nu era rândul lui.

Seth, spune-le ce ai auzit.

M-am grăbit, dorind să fiu lângă ei. Am simți-o și pe Leah ca mergea mai repede. Ura să fie învinsă. Să fie cea mai rapidă era singura ei calitate.

Uită-te aici, idiotule, a sâsâit și chiar a băgat viteza. Mi-am înfipt gharele în pământ și m-am aruncat și mai repede.

Sam nu părea să fie în dispoziția în care să ne suporte prostiile. Jake, Leah, potoliți-vă.

Niciunul nu a încetinit.

Sam a urlat dar nu a continuat. Seth?

Charlie a sunat până când l-a găsit pe Billy la noi acasă.

Da, am vorbit cu el, a adăugat Paul.

Am simțit un frison când Seth s-a gândit la numele lui Charlie. Asta era. Așteptarea luase sfârșit. Am alergat mai repede forțându-mă să respir dar plămâni mi s-au părut înțepenite dintr-o dată. Ce poveste o să fie?

Așa ca este întors. Se pare ca Edward și Bella au venit acasă săptămâna trecută și...

Pieptul meu s-a mai încetinit.

Era în viață. Sau nu era moartă, cel puțin.

Nu realizasem ce diferență o să fie pentru mine. Mă gândisem la ea în tot acest timp ca e moartă și numai acum înțelesesem. Am văzut ca nu crezusem ca o s-o aducă înapoi în viață. Nu ar trebui să conteze, pentru ca știam ce avea să vină.

Da, frate, și acum vine veste rea. Charlie a vorbit cu ea și zicea ca părea ca îi e rău. Ea i-a spus ca e bolnavă. Carlisle a intervenit și i-a spus lui Charlie ca Bella a luat o boală rară în America de Sud. A spus ca e în carantină. Charlie e inebunit pentru ca nu are voie să o vadă. El a spus ca nu-i pasă dacă se îmbolnăvește dar Carlisle i-a interzis. Fără vizitatori. I-a spus lui Charlie ca este destul de serios și ca o să facă tot ce poate. Charlie știe de asta de câteva zile dar abia acum l-a sunat pe Billy. A spus ca i se părea ca azi era și mai rău.

Tăcerea din mintea lui Seth de la sfârșit era profundă. Toți înțelesesem.

Și o să moară din cauza acestei boli, atât știa Charlie. O să îl lase să vadă cadavrul?

Corpul perfect nemișcat, palid și care nu respira? Nu puteau să îl lase să atingă pielea cea rece – s-ar putea să observe cât de tare este. Trebuie să aștepte până când poate să stea cuminte, să se poată contola și să nu-l ucidă pe Charlie și pe alți martori. Asta cât o să dureze? O să o înmormânteze? O să iasă singura afară sau strigoii o să se întoarcă după ea?

Ceilalți ascultau în timp ce eu speculam în liniște. Eu mă gândisem la asta mai mult decât oricare dintre ei. Leah și cu mine am intrat în vizorul lor cam în același timp. Ea era sigură ca nasul ei a ieșit primul. S-a așezat și ea lângă fratele ei iar eu m-am dus lângă mâna dreaptă a lui Sam.

Paul s-a dat la o parte să-mi facă loc la locul meu.

Te-am luat, iar, s-a gândit Leah, dar abia am auzit-o.

Mă întrebam de ce eram singurul care mai eram în picioare. Blana mea era ridicată pe umeri de nerăbdare.

Ei bine, ce mai așteptați? am întrebat.

Niciunul nu a spus nimic dar am auzit gândurile care ezitau.

Of, haide-ți! Tratatul este încălcat!

Nu avem nicio dovadă – poate ca e bolnavă.

O, VĂ ROG!

Bine, dovadă este destul de puternică. Totuși... Jacob. Gândurile lui Sam erau încete, ezitante.

Ești sigur ca asta este ceea ce vrei? Chiar este cel mai corect lucru? Noi toți știam ce vroia ea.

Tratatul nu menționează nimic de dorința victimei Sam!

Ea chiar este o victimă? Tu în felul asta o vezi?

Da!

Jake, s-a gândit Seth, nu sunt dușmanii noștrii.

Taci băiete! Doar pentru ca tu ai cine știe ce fel de recunoștință bolnavă pentru acel strigoi, asta nu schimbă legea. Ei sunt dușmanii noștrii. Ei sunt pe teritoriul nostru. Trebuie să-i doborâm. Nu-mi pasă ca tu te-ai distrat acum foarte mult timp când ai lupatat alături de Edward Cullen.

Și ce o să faci când Bella o să lupte alături de ei Jacob? Aa? A cerut Seth.

Nu mai e Bella.

Tu vrei să fi acela care o doboară?

Nu am putut să mă opresc din scheunat.

Nu, nu ești. Și, ce? Vrei să pui pe unul dintre noi să o facă? Și apoi să îți ura pe acel cineva pentru totdeauna?

Nu aș...

Sigur ca nu. Nu ești pregătit pentru acesta lupta, Jacob.

Instinctul a preluat conducerea și eu am mers înainte, mârâind la lupul cu blană ca nisipul care stătea peste mine.

Jacob! M-a atenționat Sam. Seth taci pentru o secundă.

Seth a dat din capul lui mare.

Fir'ar, se am pierdut? S-a gândit Quil. El alerga spre locul unde ne-am adunat cu toții.

Am auzit ca a sunat Charlie...

Suntem gata de plecare, i-am spus. De ce nu te duci la Kim și să-l tragi și pe Jared cu dinții?

Avem nevoie de toată lumea.

Vino aici Quil, a ordonat Sam. Nu am decis încă nimic.

Am mârâit.

Jacob, trebuie să mă gândesc la ce e mai bine pantru aceasta haită. Trebuie să aleg variantă care o să te protejeze cel mai bine. Timpurile s-au schimbat de când strămoșii noștrii au făcut acel tratat.

Eu ... eu chiar nu cred sincer ca familia Cullen reprezintă un pericol pentru noi. Și toți știm ca nu o să mai stea aici mult timp. Sigur, după ce o să-și spună povestea o să dispară. Viețile noastre o să se reîntoarcă la normal.

Normal?

Dacă îi provocăm Jacob, și ei o să se apere.

Și îți este frică?

Ești pregătit să pierzi un frate? A făcut o pauză. Sau o sora? A spus ca o continuare a gândului.

Nu îmi este frică de moarte.

Știu asta Jacob. Acesta este un motivul pentru care îți pun la îndoială judecată.

M-am uitat în ochii lui negrii. Ai de gând să onorezi tratatul taților nortii sau nu?

Îmi onorez haita. Vreau ce e mai bine pentru ei.

Lașule.

Buzele îi erau încordate, și le-a tras peste dinți.

Ajunge Jacob. Ești exagerat. Vocea mentală a lui Sam s-a schimbat, a fost completată de dubla voce pe care nu aveam cum să nu o ascult. Vocea Alpha. El s-a uitat la privirea fiecărui lup din cerc.

Haita nu o să-i atace pe membrii Cullen fără să fie provocați. Spiritul tratatului rămâne. Ei nu sunt un pericol pentru noi, oamenii de aici, sau pentru cei din Forks. Bella Swan a făcut alegerea fiind informată, și noi nu o să-i padepsim pe foștii noștrii aliați pentru alegerea ei.

Auziți, auziți, s-a gândit entuziasmat Seth.

Parcă ți-am spus să taci Seth.

Ups. Scuze Sam.

Jacob, unde crezi ca te duci?

Am părăsit cercul, mergând spre vest astfel încât să fiu cu spatele la el. Mă duc să-i spun adio tatălui meu. Se pare ca nu am niciun motiv să mai rămân.

Of Jake – nu face asta iar!

Taci Seth, câteva voci s-au gândit în același timp.

Nu vrem să pleci, mi-a spus Sam, gândul lui era mai calm ca înainte.

Forțează-mă să rămân, Sam. Ia-mi și dorința. Fă-mă un sclav.

Știi ca nu o să fac asta.

Atunci nu mai e nimic de spus.

Am fugit de ei, forțându-mă să nu mă gândesc la ce va urma. În schimb, m-am concentrat pe amintirile pe care le-am avut când am stat mai multe luni lup, când am lăsat umanitatea să se scurgă din mine și eram mai mult animal decât om. Trăiam pentru moment, mâncam când îmi era foame, dormeam când îmi era somn, beam când îmi era sete și alergam – alergam de dragul de a alerga. Simple dorințe, simple răspunsuri la acele dorințe. Durerea venea în diferite forme. Durerea de hrană. Durerea apei rece ca gheața sub labe. Durerea ghearelor care mă străpungeau atunci când când era nervoasă. Fiecare durere avea un răspuns simplu, a acțiune clară ca să nu mai sufăr.

Nu era ca și cum era să fi om.

Și totuși când eram la o distanță mică de casă, m-am schimbat în formă umană. Trebuia să pot gândi singur. Mi-am desfăcut pantalonii și i-am tras pe mine, deja alergam spre casă.

Ajunsesem. Am ascuns ce gândeam iar acum era prea târziu ca Sam să mă oprească.

Acum nu mă mai putea auzi.

Sam a făcut o regulă foarte clară. Haita nu o să-i atace te membrii Cullen. Bine.

Nu menționase de persoanele care se duc singure.

Nu, haita nu ataca pe nimeni azi.

Dar eu da.

9 Mai mult ca sigur ca nu mă așteptam la asta

Nu vroiam să-mi iau la revedere de la tatăl meu.

Cu toate astea un telefon rapid lui Sam și jocul s-ar fi sfârșit. M-ar fi oprit și m-ar fi împins înapoi. Probabil ca m-ar fi enervat, sau chiar m-ar fi rănit – să mă forțeze cumva să mă transform și apoi Sam mi-ar fi putut ordona ceva nou.

Dar Billy mă aștepta, știind ca o să fiu în starea asta. Era în curte și stătea în scaunul cu rotile cu ochii ațintiți spre locul de unde am ieșit dintre copaci. Am văzut cum îmi judeca traseul – mă indeptam direct către garaj trcand pe lângă casă.

— Ai un minut Jake?

M-am oprit puțin. M-am uitat la el și apoi spre garaj.

— Hai băiete. Cel puțin ajută-mă să intru în casă.

Am rânjit dar am decis ca mai repede mi-ar face probleme cu Sam dacă nu l-aș fi mințit puțin.

— De când ai tu nevoie de ajutor, bătrâne?

A râs cu vocea lui răgușită.

— Am mâinile obosite pentru ca am venit singur aici de acasă de la Sue.

— Este în vale. Ai coborât fără să vrei tot drumul.

L-am împins pe mica rampa pe care o făcusem pentru el și la-m dus în sufragerie.

— M-ai prins. Cred ca am mers cu cincizeci de kilometri pe oră. A fost super.

— O să-ți strici scaunul, știi. Și apoi o să te târăști pe coate.

— Nu. O să fie treaba ta să mă cari în brațe.

— Nu o să mergi în prea multe locuri.

Billy și-a pus mâinile pe roți și s-a îndreptat singur către frigider.

— Mai e ceva de mâncare?

— M-ai prins. Paul a fost aici toată ziua, așa ca, probabil, nu mai e.

Billy a oftat.

— Trebuie să încep să ascund cumpărăturile dacă nu vreau să mor de foame.

— Spune-i lui Rachel să meargă să stea la el acasă.

Tonul glumeț al lui Billy a dispărut și ochii i s-au mai înmuiat.

— A stat acasă numai câteva săptămâni. Prima dată când stă un timp mai îndelungat. E greu – fetele erau mai mari decât tine când a murit mama voastră. Nu le place să stea în această casă.

— Știu.

Rebecca nu a mai venit deloc acasă de când s-a căsătorit, deși avea un motiv bun. Biletele de avion din Hawaii era destul de scumpe. Statul Washington era destul de aproape așa ca Rachel nu avea aceeași scuză. Și-a luat ore chiar și în vacanțele de vară, a lucrat în ture duble în vacanțe undeva la o cafenea din campus. Dacă nu era Paul, probabil ca ar fi plecat iar foarte repede. Poate ca din acest motiv nu l-a dat Billy afară.

— Bine, o să mă duc să lucrez la ceva.... Mă îndreptam către ușa din spate.

— Stai așa Jake. Nu ai de gând să-mi spui ce să întâmplă? E nevoie să-l sun pe Sam să-mi spună?

Am stat cu spatele la el, ascunzându-mi fața.

— Nu s-a întâmplat nimic. Sam îi lăasă în pace. Cred ca suntem toți acum niște iubitori de lipitori.

— Jake....

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Pleci, fiule?

Camera a fost goală mult timp până să mă decid cum să spun.

— Rachel poate să— și ia camera înapoi. Știu ca urăște salteaua aia gonflabilă.

— Ar prefera să doarmă pe jos decât să te piardă. Așa așa face și eu.

Am pufnit.

— Jacob te rog. Dacă ai nevoie de o...pauză. dar nu așa de mult timp ca înainte. Să te întorci.

— Poate. Poate ca rostul meu va fi la nunți. Să mă întorc la a lui Sam, apoi la a lui Rachel.

Deși Jared și Kim s-ar putea să fie primii. Probabil ca ar trebui să-mi iau un costum sau ceva.

— Jake, uită-te la mine.

M-am întors încet.

— Ce?

S-a uitat în ochii mei în un minut.

— Unde te duci?

— Chiar nu am un loc specific.

Și-a dat capul într-o parte și ochii i s-au miscorat.

— Chiar așa?

Ne uitam unul la altul. Secundele treceau.

— Jacob, a spus. Vocea era clară. Jacob nu. Nu merită.

— Nu știi despre ce vorbești.

— Las-o pe Bella și pe familia Cullen. Sam are dreptate.

M-am uitat la el o secundă și apoi am traversat camera din doi pași. Am apucat telefonul și l-am deconectat de la cablu. Am luat legătura gri în palmă.

— Pa, tata.

— Jake stai – a strigat după mine, dar ieșisem pe ușă, alergam.

Motocicleta nu era rapidă ca un alergat dar era mai discretă. Mă întrebam cât timp o să-i ia lui Billt să se conducă afară și să roage pe cineva să-l contacteze pe Sam. Cred ca Sam era încă în forma lui de lup. Problema era dacă venea Paul pe la noi mai devreme. Putea să se transforme într-o secundă și să îi spună lui sam unde plec...

Nu vroiam să-mi fac griji pentru nimic. Aveam să merg atât de repede cât puteam, și dacă mă prindeam vedeam eu ce fac atunci. Am pornit bicicleta și apoi am trecut peste terenul noroios. Nu m-am uitat în spate când am trecut pe lângă casă.

Șoseaua era aglomerată din cauza traficului turiștilor; am condus în și înafara șirului de mașini, auzind câteva claxoane și văzând câteva degete. Am întors de pe drumul 101 cu o sută zece kilometri la oră, fără să mă obolesc să mă uit. A trebuit să merg pe linie pentru un minut pentru a evita să mă strivească un microbuz. Nu ca m-ar fi ucis, dar m-ar fi încetinit. Oase rupte – alea mari cel puțin – durează zile întregi până se refac complet, și eu știam asta.

Șoseaua s-a mai eliberat puțin, și eu am mers cu o sută treizeci de kilometri pe oră. Nu am apăsât pe frana până nu am ajuns pe aleea îngustă; mi-am inghipuit ca eram în zonă sigură. Sam nu ar veni așa de departe ca să mă oprească. Era prea târziu.

Nu a fost decât în acel moment – când am fost sigur ca am ajuns – când m-am oprit să mă gândesc exact ce o să fac mai departe. Am încetinit până la cincizeci la oră, luând curbele printre copaci mai atent decât era nevoie.

Știam ca m-au auzit venind, cu bicicleta sau fără bicicletă, așa ca nu era nicio surpriză. Nu era niciun fel să-mi maschez intenția. Edward mi-ar fi auzit intenția atunci când eram destul de aproape. Poate ca deja putea. Dar tot credeam ca o să meargă, pentru ca ego-ul lui era alături de mine. Ar fi vrut să lupte singur.

Așa ca o să intru direct, să văd dovada lui sam eu însumi, și apoi să îl provoc pe Edward la un duel. Am pufnit. Cred ca parazitul o să fie încântat de acest teatru.

Când o să termin cu el, o să dobor cât de mulți pot înainte să ajungă ei a mine. Ce – mă întreb dacă Sam o să considere moartea mea o provocare. Probabil ca o să spună ca așa merit.

Nu o să vrea să-i jignească pe strigoi.

Aleea s-a deschis pe mijloc și mirosul m-a lovit ca o roșie stricată aruncată în față. Iac.

Vampiri împruțiți. Stomacul începuse să se frământa. Mirosul o să fie greu de suportat așa – nediluat de mirosul oamenilor așa cum fusese data trecută când fusesem aici – deși nici chiar așa de rău cum a fost să miros prin nasul de lup.

Nu știam sigur la ce să mă aștept, dar nu era niciun semn de viață în jurul criptei albe. Normal ca știau ca sunt aici.

Am oprit motorul și am ascultat liniștea. Acum puteam să auu murmur tensionat și nervos din spatele ușii duble de sticlă. Cineva era acasă. Mi-am auzit numele și eram bucuros ca le-am cauzat ceva stres.

Am luat o gură mare de aer – o să fie și mai rău în casa – și am mers pe terasă.

Ușa s-a deschis ianinte să o ating, și doctorul era în ușă, ochii erau gravi.

— Bună Jacob, a spus, mai calm decât m-aș fi așteptat. Ce faci?

Am luat o gură mare de aer pe gură. Putoarea care venea pe ușa era și mai puternică.

Eram dezamăgit ca a răspuns Carlisle. Nu Edward care ar fi ieșit cu colții afară. Carlisle era ... uman sau ceva asemănător. Poate ca era vizita pe care a făcut-o la noi acasă primăvera trecută când am fost rănit. Dar nu mă simțeam bine să mă uit la el și să știu ca am plănuisit să îl omor dacă puteam.

— Am auzit ca Bella s-a întors vie, am spus.

— A, Jacob, chiar nu e cel mai bun moment. a spus doctorul și mi se părea ca se simte și el rău, dar nu în felul în care mă așteptam. Putem să continuăm mai târziu?

Mă uitam la el încruntat. Mă întreba să amânăm meciul final la o oră mai convenabilă?

Și apoi am auzit vocea Bellei, spartă și aspră, și nu am putut să mă gândesc la altceva.

— De ce nu? a întrebat pe cineva. Ne asundem și de Jacob? Care e scopul?

Vocea ei nu era cea pe care o așteptam. Am încercat să-mi aduc aminte de vocile vampirilor tineri ce care ne luptasem primăvara trecută dar tot ce tineram minte erau doar mârâieli. Poate ca cei tineri nu aveau vocea așa melodioasă, ca de clopoțel a celorlalți mai bătrâni. Poate ca toți noii vampiri erau mai răgușiți.

— Intră, te rog, Jacob, m-a strigat tare Bella.

Mă întrebam dacă Bellei îi e sete. Și ochii mei s-au îngustat.

— Scuză-mă, i-am spus doctorului și am mers pe lângă el. A fost greu – era împotriva oricărui instinct să mă întorc cu spatele la ei. Totuși nu imposibil. Dacă era ceva ca un vampire sigur, era acest ciudat de milos lider.

O să stau mai departe de Carlisle când o să înceapă lupta. Erau destui dintre ei să îiucid fără să îl includ pe el.

Am intrat în casă, stăteam cu spatele la perete. Cu ochii am măsurat camnera – era nefamiliară. Ultima dată când am fost aici era aranjată ca pentru o petrecere.

Totul era pal și luminat. Incluzând cei șase vampiri care stăteau apropiați lângă canapeaua albă.

Erau toți acolo, împreună, dar nu asta mă înțepenise acolo unde stăteam și gura mi s-a deschis larg. Era Edward. Era expresia de pe fața lui. Îl văzusem supărat și îl văzusem arogant și odată îl văzusem când îl durea. Dar asta – era mai presus de agonie. Ochii îi erau pe jumătate inebuniti. Nu s-a uitat în sus să mă privească. Se uita în jos la canapea lângă el cu o expresie de parcă îi dăduse cineva foc. Mâinile îi erau rigide, ca niște gheare lângă el.

Nici măcar nu am putut să mă bucur. Nu mă putut să mă gândesc decât la un singur lucru care l-ar fi putut face să arate așa și i-am urmărit privirea.

Am văzut-o în același timp în care i-am prins și mirosul. Același miros cald de om.

Bella era pe jumătate ascunsă de pătarul canapelei, strânsă într-o poziție de bebeluș, mâinile erau în jurul genunchilor. Pentru o secundă nu am putut să văd nimic cu excepția ca era aceeași Bella pe care o iubeam, oielea încă era moale, o piersică palidă, ochii încă erau maro ciocolatii. Capul mi-a sunat gol, și mă întrebam dacă acesta era un vis și eu urma să mă trezesc.

Apoi am văzut-o cu adevărat.

Erau cercuri închise sub ochii ei, cercuri negre care sareu în ochi deoarece fața îi era supta. Era mai slabă? Piele ei părea întinsă – ca și cum osul obrazului i-ar fi ieșit prin ea. Aproape tot părul ei

negru era tras de pe fața și era un nod dezordonat, dar câteva șuvițe stăteau lipite peste frunte și peste gât, din cauza transpirației care îi acoperea pielea. Era ceva cu degetele ei și cu încheieturile care o făceau să arate așa de fragil, ca era înspăimântător.

Era bolnavă. Foarte bolnavă.

Nu era minciună. Povestea pe care Charlie i-o spusese lui Billy nu era scornire. Când mă uitam, pielea ei se transformase într-un verde pal.

Blondă strigoaica – cea albă, Rosalie – s-a aplecat peste ea, intrând în vederea mea, și o îmbrățișă într-un fel protectiv și ciudat. Asta era greșit. Știam cum se simte Bella în legătură cu aproape orice – gândurile ei erau așa de evidente; câteodată parcă îi erau scrise pe frunte. Așa ca nu trebuia să-mi zică toate detaliile ca să înțeleg. Știam ca Bella nu o place pe Rosalie. Văzusem asta în grimasele pe care le făcea când vorbea despre ea. Nu numai ca nu o plăcea. Îi era frică de Rosalie. Sau îi fusese. Nu mai era frică în privirea cu care s-a uitat la ea acum. Expresia era...scuză sau ceva.

Apoi Rosalie a luat un vas de pe jos și l-a ținut sub bărbia Bellei exact la timp ca Bella să poată vomita în el.

Edward a căzut în genunchi lângă Bella – privirea lui era torturată – și Rosalie a întins o mână, atenționându-l să pestreze distanta.

Nimic din toate astea nu aveau sens.

Când a putut să-și ridice capul, Bella a zâmbit slab la mine, într-un fel rușinată.

-Imi cer scuze pentru asta, mi-a șoptit.

Edward a gemut foarte încet. Capul lui s-a lăsat peste genunchii ei. Ea și-a pus o mână peste obrazul lui. Ca și cum ar fi vrut să-l facă se se simtă mai bine.

Nu am știut ca picioarele mele mergeau până când Rosalie nu a sâsâit la mine, apărând dintr-o dată între mine și canapea. Părea ca o persoană la televizor. Nu îmi pasă ca era acolo. Nu părea reală.

— Roșe nu, a șoptit Bella. E în regulă.

Blondă s-a dat la o parte din drum, deși puteam să spun ca ura sa facă așa. Măsurându-mă s-a așezat la capul Bellei, concentrată pentru un salt. Era mai ușor de ignorat decât am putut să-mi închipui.

— Bella, ce se întâmplă? Am șoptit. Fără să mă gândesc la asta, eram și eu în genunchi, aplecându-mă peste ea vis-a-vis de... soțul ei. El nu părea să mă observe, și eu abia m-am uitat la el. M-am întins după mâna ei liberă, luând-o în mâinile mele. Pielea era rece ca gheața.

— Ești bine?

Asta fusese o întrebare tâmpită. Nu a răspuns la ea.

— Îmi pare așa de bine ca ai venit azi să mă vezi Jacob, a spus.

Deși știam ca Edward nu poate să-i audă gândurile, părea să audă alt înțeles al cuvintelor ei pe care eu nu-l sesizasem. A gemut iar, în pătura care o acoperea, ea l-a bătut pe obraz.

— Ce e, Bella? am insistat, strângându-mi mâinile și mai strâns peste degetele ei reci și fragile.

În loc să răspundă, s-a uitat prin camera ca și cum ar fi cerut ceva, și rugămintele și îngrijorarea erau în ochii ei. Șase perechi de ochi aurii se uitau înapoi la ea. La sfârșit s-a uitat la Rosalie.

— Ajută-mă, Roșe? a întrebat.

Buzele lui Rosalie s-au tras de pe dinți și se uita la mine ca și cum ar fi vrut să-mi rupă capul. Eram sigur ca așa era.

— Te rog, Roșe.

Blondă a făcut o fața, dar s-a aplecat peste ea iar, lângă Edward, care nu ce mișcase nici măcar un centimetru. Și-a pus mâna cu grijă sub umerii Bellei.

— Nu, am șoptit. Nu te ridica ... Părea așa de slăbită.

— Îți răspund la întrebare, a sărit, și părea la fel cum era când vorbea cu mine înainte.

Rosalie a ridicat-o pe Bella de pe canapea. Edward a rămas unde era, uitându-se înainte până când fața lui era cuprinsă de grijă. Pătura a căzut pe jos la picioarele Bellei.

Corpul Bellei era umflat, corpul ei era umflat într-un fel ciudat și bolnav. Ieșea prin tricoul ei gri care era prea mare pentru ea la mâneci și la umeri. Ea părea în rest mai slabă, ca și cum umflatura crescuse cu ce luase de pe restul corpului ei. Mi-a luat o secundă să realizez ce era partea aceea deformată – nu intelesesempana când ea nu și-a trecut mâna ușor peste stomacul ei mărit, una deasupra și una dedesubt. Ca și cum l-ar fi protejat.

Am văzut atunci, dar tot nu-mi venea să cred. O văzusem acum nici măcar o luna. Nu avea cum să fie gravidă. Nu așa de gravidă.

Numai ca era.

Nu vroiam să văd asta, nu vroiam să mă gândesc. Nu vroiam să mi-l imaginez pe el înăuntrul ei. Nu vroiam să știu ca ceva pe care uram așa de mult prinsese rădăcini în corpul pe care îl iubeam. Stomacul s-a mișcat și a trebuit să-mi înghit vomă.

Dar era mult mai rău de atât, mult mai rău. Corpul ei deformat, oasele care îi ieșeau prin piele. Puteam să ghicesc ca arată așa – așa de însărcinată, așa de gravidă – pentru ca orice era în ea îi luă viața pentru a și-o hrăni pe a sa... Pentru ca era un monstru, exact ca tatăl sau.

Am știut tot timpul ca o s-o omoare.

Capul lui a tresărit când a auzit cuvintele din mine. Un moment am fost amândoi în genunchi și apoi el s-a ridicat în picioare, venind spre mine. Ochii lui erau negrii și cearcănele erau violet închis.

— Afară, Jacob, a mârâit.

Eram și eu în picioare. Uitându-mă acum în jos la el. De asta venisem.

— Hai s-o facem, am fost de acord.

Cel mare, Emmett, a venit lângă Edward cu privirea flamanda de lipta, Jasper era chiar în spatele lui. Chiar nu îmi pasă. Poate ca haïta mea venea să curețe resturile după ce mă omorau. Poate ca nu. Nu-mi pasă.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii mei au atins doua persoane care stăteau în spate. Esme. Alice. Mici și feminine. Ei bine, eram sigur ca ceilalți o să mă ucidă înainte să pot face ceva împotriva lor. Nu vroiam să ucid fete... chiar și fete-vampiri.

Deși aș fi putut să fac o excepție pentru blondă.

— Nu, a suspinat Bella, și s-a împiedicat, dezechilibrându-se, să se țină de mâna lui Edward. Rosalie s-a mișcat odată cu ea de parcă era un lanț care le ținea legate.

— Vreau doar să vorbesc cu el, Bella, a spus Edward încet, vorbind doar cu ea. El s-a întins și i-a atins fața, să o dezmierde. Asta a făcut camera să se transforme în roșu, m-a făcut să văd foc – asta, după tot ce i-a făcut, încă mai avea voie să o atingă în acest fel. Nu te obosi, a continuat rugător. Te rog, odihnește-te. O să ne întoarcem amândoi în câteva minute.

Se uita la fața lui, citind cu grijă. Apoi a dat din cap și s-a dus pe canapea. Rosalie a ajutat-o să se aplece cu spatele în perne. Bella s-a uitat la mine încercând să-mi țină privirea.

— Să te porți frumos, a insistat. Și apoi să te întorci.

Nu am răspuns. Nu făceam astăzi nicio promisiune. M-am uitat într-o parte și l-am urmat pe Edward spre ușă. Un gând fugar mi-a trecut prin cap și am realizat cât de ușor a fost să-l separ de ceilalți, nu a fost dificil nu?

A continuat să meargă, nu s-a uitat nici măcar odată să vadă dacă aveam să-l atac din spate. Presupun ca nu avea nevoie să se uite. Ar fi știut când am de gând să atac. Ceea ce însemna ca trebuia să iau decizia asta foarte repede.

— Încă nu sunt pregătit să mă ucizi, Jacob Black, a șoptit când ne-am îndepărtat repede de casă.

Trebuie să mai ai puțină răbdare.

De parcă îmi pasă de programul lui. Am mârâit.

— Răbdarea nu e punctul meu forte.

A continuat să meargă, poate ca la vreo doua sute de metrii pe alee, distanda de casă, și cu mine exact în spate. Eram fierbinte, degetele îmi tremurau. Eram aproape, așteptăm și eram gata.

S-a oprit fără veste și s-a întors cu fața la mine. Expresia lui m-a înghețat iar.

Pentru o secundă eram doar un copil – un copil care a trăit toată viața lui în același oraș micuț. Doar un copil. Pentru ca știam ca trebuia să trăiesc mult mai mult, să sufăr mult mai mult, ca măcar să înțeleg agonia sfâșietoare din ochii lui Edward.

Și-a ridicat o mână ca și cum ar fi vrut să-și ștergă o picătură de transpirație de pe frunte, dar s-a scărpinat cu degetul de parcă ar fi vrut să-și rupă pielea de granit. Ochii lui ardeau și erau deconcentrați de parcă se uita la ceva ce nu era aici. Gura i s-a deschis de parcă ar fi vrut să țipe, dar nimic nu a ieșit afară.

Aceasta era fața unui om câte ar fi pus să ardă pe un grătar.

Pentru un moment nu am putut să vorbesc. Era pre real, această fața – văzusem ceva în ochii ei și în ai lui în casa – dar asta era maxim. Ultimul cui în coșciugul ei.

— O omoară, nu-i așa? E pe moarte. Și am știut, când am spus, ca fața mea era ca o oglindire a feței lui. Mai slabă, diferită, pentru ca eram în șoc. Încă nu mă gândisem prea mult – totul se întâmplase așa de repede. El avusese timp să ajungă în acest punct. Și mai era diferit pentru ca eu o pierdusem deja de mai multe ori, de atât de multe ori în mintea mea. Și diferit pentru ca nu fusese a mea ca s-o pierd. Și diferit pentru ca nu era vina mea.

— E vina mea. a șoptit Edward, și genunchii i-au cedat. Ghemuit în fața mea, vulnerabil, cea mai ușoară ținta pe care mi-o imaginaseam.

Dar mă simțeam rece ca gheața – nu era niciun foc în mine.

— Da, a mârâit spre pământ, ca și cum i s-ar fi confesat lui. Da, o omoară.

Neputința lui mă irită. Vroiam o luptă nu o execuție. Unde era fața care zâmbea cu superioritate?

— De ce nu face Carlisle ceva? Am mârâit. Este doctor, nu? Să-l scoată afară.

S-a uitat la mine și mi-a răspuns cu o voce așa de obosită. Ca și cum i-ar fi explicat unui copil de grădiniță ceva pentru a zecea oară.

— Nu ne lasă.

A fost nevoie de un minut ca să se așeze cuvintele. Doamne, era exagerată. Normal ca ar fi murit pentru progenitura monstrului. Așa de Bella.

— O știi bine, a șoptit. Cât de repede ți-ai dat tu seama....eu nu mi-am dat seama. Nu la timp. Nu a vorbit cu mine tot drumul la întoarcere. Credeam ca e înspăimântată – așa ar fi fost normal.

Credeam ca e supărată pe mine ca am pus-o să treacă prin așa ceva, pentru ca i-am pus viața în pericol. Iar. Nu mi-am imaginat ca ea se gândea defapt la ce rezolvat se gândea ea. Nu până când familia mea nu ne-a așteptat la aeroport și ea a fugit direct în brațele lui Rosalie. La Rosalie! Și apoi am auzit în mintea lui Rosalie la ce se gândea. Nu mă înțeles până când nu am înțeles asta. Și totuși tu ai înțeles imediat.... pe jumătate oftă, pe jumătate mârâia.

— Stai așa o secundă. Nu te lăsa. Sarcasmul era ca acidul pe buze. Ai observat vreodată ca este la fel de puternică asemenea unei femei umane de cincizeci se kilograme? Cât de proști sunteți voi vampirii? Ține-o jos și adoarme-o cu pastile.

— Am vrut, a șoptit. Carlisle trebuia să....

Ce, erau prea nobili?

— Nu. Nu nobil. Bodyguard-ul ei a complicat lucrurile.

Oh. Poveste lui nu avea mult sens înainte dar acum se potrivea. Deci asta făcea blondă. Ce-i

ieșea ei la treaba asta totuși? Vroia Miss Frumusețe ca Bella să moară așa de rău?

— Poate, a spus. Rosalie nu vede lucrurile așa cum vedem noi.

— Păi luați-o întâi pe blondă. Voi vă faceți la loc nu? Transformați-o într-un morman și aveți grijă de Bella.

— Emmett și Esmé o susțin. Emmett nu ne-ar lăsa niciodată ... și Carlisle nu o să mă ajute dacă Esmé se împotrivesc... s-a oprit, vocea îi dispăruse.

— Trebuia să o fi lăsat pe Bella cu mine.

— Da.

Era cam târziu pentru asta acum. Poate ca trebuia să se fi gândit la asta înainte să o lase gravidă cu un monstru strigoi. S-a uitat la mine din interiorul propriului iad și am putut să văd ca este de acord cu mine.

— Nu am știut, a spus, cuvintele erau așa de încete ca o respirație. Nici nu am visat. Nu a mai fost nimeni ca mine și ca Bella înainte. Cum puteam ști ca un om era capabil să conceapă cu unul ca noi.

— Când omul ar trebui să fie rupt în bucăți?

— Da, a șoptit cu o șoaptă încordată. Ei axista, sadicii, incubus și succubus. Ei exista. Dar seducția este preludiu pentru ospăț. Nimeni nu supraviețuiește. Și-a scuturat capul ca și cum ideea îl revolta. De parcă el era mai diferit.

— Nu știam ca există un nume pentru ceea ce ești tu, am spus.

S-a uitat la mine cu o față care pare ade o sută de ani.

— Nici măcar tu, Jacob Black, nu mă poți urî mai mult decât mă urăsc eu singur.

Greșit, m-am gândit, prea nervos ca să vorbesc.

— Să mă omori pe mine acum nu o să o salveze pe ea, a spus repede.

— Și ce poate?

— Jacob, tu trebuie să faci ceva pentru mine.

— Pe dracu' trebuie, parazitule.

A continuat să se uite la mine cu ochii jumatate-obosiți jumatate-inebuniți.

— Pentru ea?

Mi-am strâns dinții cu putere..

— Am făcut tot ce mi-a stat în putere să o iau de lângă tine. Tot ce am putut. E prea târziu.

— O cunoști Jacob. Tu ești conectat cu ea la un nivel pe care eu nu-l înțeleg. Tu ești parte din ea și ea este parte din tine. Nu o să mă asculte pentru ca are senzația ca o subestimez. Crede ca este destul de puternică pentru asta... S-a înecat și apoi a înghițit. S-ar putea să te asculte pe tine.

— De ce ar face asta?

S-a ridicat în picioare, ochii lui erau mai arzători ca înainte, mai sălbatici. Mă întrebam dacă el chiar a inebunit. Pot vampirii să inebunească?

— Poate, a răspuns gândurilor. Nu știu. Așa mă simt. Și-a scuturat capul. Trebuie să încerc să ascund asta de ea, pentru ca stresul îi face și mai rău. Nu poate să nu exagereze. Trebuie să fiu adunat; nu pot să fac să-i fie mai rău. Dar asta nu mai contează acum. Trebuie să te asculte pe tine!

— Nu e ceva ce pot să-i zic și nu ai făcut-o tu deja. Ce vrei să fac? Să-i spun ca e proastă? Probabil ca știe și ea. Să-i spun ca o să moară? Pariu ca știe și asta.

— Tu poți să-i dai ce își dorește.

Nu avea niciun sens ce zicea. Parte din nebunie?

— Nu-mi pasă de nimic decât să fie în viață, a spus, dintr-o dată era atent. Dacă vrea un copil, atunci să-l aibă. Poate să aibă și o jumătate de duzină dacă vrea. Orice își dorește. A făcut o pauză cât o bătaie. Poate să facă pui de cățel dacă asta vrea.

Mi-a întâlnit privirea pentru un moment și fața îi era compusă sub un strat fin de control.

Privirea mea posomorâtă se schimonosea pe măsură ce procesam cuvintele și gura mi s-a deschis de șoc.

— Dar nu așa! a sâsâit înainte să-mi revin. Nu acest lucru care sugerează viața din ea în timp ce eu stau acolo neputincios! Văzând cum îi este mai rău și cum se consumă. Să văd cum o rănește. A inspirat așa de repede, ca cineva care era lovit în burtă.

— Trebuie s-a faci să vadă motivul, Jacob. Pe mine nu mă mai asculta. Rosalie e tot timpul acolo, îi hrănește nebunia – o încurajează. O protejează. Nu, îl protejează. Viața Bellei nu înseamnă nimic pentru ea.

Sunetul care a ieșit din gâtul meu mi se părea ca este înecat.

Ce spunea? Ca Bella trebuie să facă, ce? Un copil? Cu mine? Ce? Cum? Renunță la ea? Sau se gândea ca nu o să o deranjeze dacă o împărțim?

— Orice. Orice o tine în viață.

— Asta e de departe cel mai nebunesc lucru pe care l-ai spus, am mormăit.

— Ea te iubește.

— Nu destul.

— E gata să moară ca să aibă un copil. Poate ca o să accepte ceva mai puțin extrem.

— Nu o cunoști deloc?

— Știu, știu. O să fie nevoie de multă convingere. Din acest motiv am nevoie de tine. Tu știi cum gândește. Fă-o să înțeleagă sensul.

Nu am putut să mă gândesc la sugera. Era prea mult, imposibil. Greșit. Bolnav. Să o împrumut pe Bella pentru weekend-uri și după să o aduc înapoi luni dimineața ca pe un film de închiriat? Așa de încurcat. Așa tentant.

Nu vroiam să iau în considerare, nu vroiam să-mi închipui, dar imaginile au venit oricum. Am avut fantezii despre Bella în felul acela de prea multe ori, atunci când era o posibilitate să fim noi, și apoi la mult timp după ce am înțeles ca aceste fantezii ar fi lăsat urme adânci pentru ca știam ca nu există nicio posibilitate, absolut niciuna. Nu am putut să mă abțin. Nu mă mai puteam opri acum. Bella în mâinile mele, Bella să suspine cu numele meu....

Mai rău, acesta noua imagine pe care nu o avusesem înainte, una care după toate legile nu ar fi trebuit să existe pentru mine. Nu încă. O imagine care știam ca nu ar fi existat peste ani dacă el nu ar fi băgat-o cu forța în mintea mea. Dar era înfiptă aici, întinzându-și rădăcinile în creierul meu ca o buruiană otrăvitoare și care nu putea fi stârpita. Bella, sănătoasă și luminoasă, foarte diferită de acum, dar într-un fel diferită: corpul ei, nu deformat, schimbat într-o formă mult mai naturală.

Rotund cu copilul meu.

Am încercat să scap de buruiană otrăvitoare din cap.

— Să o fac pe Bella să vadă sensul? Tu în ce Univers trăiești?

— Cel puțin încercă.

Mi-am scuturat capul repede. A așteptat, ignorând răspunsul negativ pentru ca auzea conflictul din gânduri.

— De unde vine nebunia asta? Astea le gândești pe parcurs?

— Nu m-am gândit decât la moduri să o salvez de când am realizat ce vrea să facă. Pentru ce ar muri. Dar nu știam cum să te contactez. Știam ca nu o să mă asculte dacă te sunăm. Veneam să te caut în curând dacă nu apăreai tu azi. Dar e greu să o las, chiar și pentru câteva minute. În condiția ei... se schimba așa de repede. Chestia..... crește. Rapid. Nu pot să plec de lângă ea.

— Dar ce este?

— Niciunul dintre noi nu are nicio idee. Dar este mai puternic decât ea. Deja.

Am putut atunci să văd – să văd monstrul care se umfla în capul meu, care o rupea din interior.

— Ajută-mă să-l opresc, a șoptit. Ajută-mă să îl opresc.

— Cum? Să-mi ofer serviciile de armăsar? El nici măcar nu a tresărit când am spus asta, dar eu da. Ești chiar bolnav. Nu o să asculte niciodată asta.

— Încearcă. Nu mai e nimic de pierdut. Cât o să doară?

M-ar durea pe mine. Nu avusesem parte de respingerea Bellei suficient, și fără asta?

— Puțină durere ca să o salvezi? Te costa chiar așa de mult?

— Dar nu o să meargă.

— Poate ca nu. Dar poate ca o să fie confuză. Poate ca o să șovăie. Un moment de confuzie e tot ce am nevoie.

— Și apoi o să anulezi oferta? „Eu doar glumeam, Bella”?

— Dacă vrea un copil, asta o să primească. Nu o să mă opun.

Nu îmi venea să cred ca mă gândeam la așa ceva. Bella o să-mi tragă una – nu ca îmi pasă, dar cred ca și-ar fi rupt iar mâna. Nu trebuia să-l las să vorbească cu mine, să se joace cu mintea mea. Ar trebui să-l omor chiar acum.

— Nu acum, a șoptit. Nu încă. Corect sau nu, o să o distrugă, și știi și tu asta. Nu trebuie să fi grăbit. Dacă nu o să te asculte măcar ai avut și tu șansa ta. În momentul în care inima Bellei nu va mai bate, o să te implor să mă omori.

— Nu o să trebuiască să mă implori prea mult.

Era o urmă de zâmbet într-un colț al gurii lui.

— Chiar contez pe asta.

A dat din cap și și-a întins mâna rece ca gheața.

Mi-am înghițit dezgustul, am întins mâna și eu. Degetele mele parcă strângeau o piatră, și am scuturat odată.

— Avem o înțelegere, a fost de acord.

10 De ce nu am plecat? A da, pentru ca sunt un idiot

Mă simțeam ca – nici măcar nu știu. Ca și cum nimic nu era real. Ca și cum eram într-un serial TV gotic foarte prost. În loc de tâmpitul care o invita pe majoreta – căpitan la bal eu eram vârcolacul de pe locul doi care ar fi urmat să o întrebe pe nevasta vampirului dacă vrea să procreeze. Frumos.

Nu, nu o să fac așa ceva. Era bolnav și greșit. O să uit tot ce mi-a spus. Dar o să mă duc să vorbesc cu ea. O să încerc să o fac să mă asculte. Și nu o să o facă. Așa cum făcea mereu.

Edward nu a spus și nu a comentat gândurile mele în timp ce se ducea în casă. Mă întrebam de ce a ales locul acela în care am vorbit. Era destul de departe de casă ca ceilalți să nu audă ce șoptea? Asta era ideea?

Poate. Apoi am intrat în casă și ochii celorlalți erau suspicioși și confuzi. Nimeni nu părea dezgustat sau alarmat. Așa ca probabil nu au auzit favorul pe care mi l-a cerut Edward.

Am ezitat în ușă, neștiind ce să fac. Era bine aici, cu puțin aer respirabil care bătea de afară.

Edward a mers în mijlocul lor, umerii îi erau înțepeniți. Bella s-a uitat la el nervoasă, și apoi ochii ei m-au străfulgerat pe mine pentru o secundă. Apoi ea s-a uitat la el iar.

Fața ei s-a colorat într-un gri pal, puteam să văd ce a vrut să zică atunci când a spus ca stresul o

face să-i fie și mai rău.

— O să-i lăsăm pe Jacob și pe Bella să vorbească în particular, a spus Edward. Nu era nicio inflexiune în vocea lor. De robot.

— Peste corpul meu făcut cenușa, a sâsâit Rosalie la el. Ea încă mai stătea la capul Bellei, una din mâinile ei stătea posesiv peste obrazul ei.

Edward nu s-a uitat la ea.

— Bella a spus cu aceeași voce goală, Jacob vrea să vorbească cu tien. Ți e frică să fi singura cu el?

Bella se uita la mine confuză. Apoi s-a uitat la Rosalie.

— Roșe e bine. Jake nu o să ne facă rău. Du-te cu Edward.

— S-ar putea să fie o păcăleală, a avertizat blondă.

— Nu văd cum ar putea fi, a spus Bella.

— Carlisle și cu mine o să stăm tot timpul în privirea ta Rosalie, a spus Edward. Vocea fără sentimente se crapa și îi scapa furia prin ele.

— Noi suntem cei de care îi este ei frică.

— Nu, a șoptit Bella. Ochii ei luceau, genele erau ude. Nu, Edward. Nu mi-e...

El a scuturat din cap, zâmbind puțin. Era dureros să te uiți la zâmbetul lui.

— Nu am vrut să sune așa, Bella. Nu-ți face griji în privința mea.

Bolnav. Avea dreptate – se lupta cu ea însăși pentru ca îi ranea sentimentele. Fața asta era un martir clasic. Ea a fost cu siguranță născută în secolul în care nu trebuia. Ea ar fi trebuit să fi trăit atunci când ar fi putut să se arunce la lei pentru o cauza nobilă.

— Toată lumea, a spus Edward, mâna a arătat spre ușă. Vă rog.

Fața adunată pe care încerca să o țină pentru Bella era slabă. Puteam să văd cât de aproape era de omul arzător care era afară. Și ceilalți au văzut. Încet, ei s-au dus afară pe ușă în timp ce eu m-am dat din drum. Ei se mișcau repede; inima mea a bătut de doua ori și camera era goală cu excepția lui Rosalie sare ezita în mijlocul camerei, iar Edward încă aștepta lângă ușă.

— Roșe, a spus Bella. Vreau să pleci.

Blondă s-a uitat la Edward și apoi a făcut un gest ca să iasă el primul. El a dispărut pe ușă. Ea mi-a dat o privire amenințătoare și apoi a dispărut și ea.

Odată ce am fost singuri, am traversat camera și m-am așezat pe jos lângă Bella. Am luat ambele ei mâini reci în ale mele și i le-am frecat cu grijă.

— Mersi, Jake. Așa e bine.

— Nu o să mint, Bells. Arăți în ultimul hal.

— Știu, a oftat, sunt greu de privit.

— Cred ca din cauza progenerurii pe care o cari, am fost de acord.

A râs.

— E așa de bine să te am aici. Mă simt bine să zâmbesc. Nu știu câtă drama mai pot suporta.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine, bine, a spus în acord, mi-o fac cu mâna mea.

— Da, așa faci. La ce te gândești, Bells? Pe bune!

— Te-a rugat el să țiți la mine?

— Într-un fel. Deși nu-mi închipui de ce crede ca o să mă ascuți. Nu ai făcut-o nici înainte.

Ea a oftat.

— Ți-am spus eu – începusem să spun.

— Jacob, ți-am spus ca Ți-am spus eu are un frate? M-a întrebat întrerupându-mă. Numele lui e Taci naibii din gură.

— Asta e bună.

A rânjit la mine. Piele ei se întindea peste oase.

— Nu pot să-mi asum nimic, am luat-o dintr-o reluare de la The Simpsons.

— L-am pierdut pe ăla.

— A fost amuzant.

Nu ne-am mai vorbit pentru un minut. Mâinile ei începeau să se mai încălzească puțin.

— El chiar te-a rugat să vorbești cu mine?

Am dat din cap.

— Să-ți bag mințile în cap. Asta e o luptă care e pierdută înainte de a începe.

— Și de ce ai fost de acord?

Nu am răspuns. Nu eram sigur ca știu de ce.

Știam totuși asta – fiecare secundă pe care o petreceam cu ea nu avea decât să-mi adauge și mai multă durere după care o să sufăr mai târziu. Exact ca un drogat cu limită de drog, ziua plății se apropia. Cu cât mai multe lovituri primeam acum, cu atât mai greu va fi când nu o să mai am rezerve.

— O să se rezolva asta, știi, a spus după un minut. Mă încred în asta.

Cuvintele ei m-au făcut să văd iar roșu.

— Dementa este una din simptome? am sărit.

Ea a râs deși furia mea era așa de reală ca îmi tremurau mâinile.

— Poate, a spus. Nu am spus ca lucrurile o să meargă ușor, Jake, dar cum am putut să trăiesc prin tot ce am trăit și să nu cred, în acest moment, în magie?

— Magie?

— În special la tine, a spus. Ea zâmbea. Și-a luat o mână din mâna mea și mi-a pus-o pe obraz. Mai caldă decât înainte dar tot rece în comparație cu pielea mea, așa mi se păreau aproape toate lucrurile.

— Mai mult decât oricine altcineva, și tu ai ceva magie care așteaptă să îndrepte lucrurile pentru tine.

— Despre ce tot balmăjești acolo?

Încă zâmbea.

— Edward mi-a spus odată cum este – cu sufletul pereche. A spus ca este ca Noaptea unui vis de vară, ca o magie. O să-ți găsești persoana pe care o cauți, și poate atunci o să aibă sens toate astea.

Dacă nu arata așa de fragil aș fi început să țip.

Așa cum era, am mârâit.

— Dacă tu crezi ca toată această nebunie o să aibă sens dacă eu îmi găsesc sufletul pereche... Mi-am căutat cuvintele. Tu chiar crezi ca atunci când o să mă ingragostesc de o străină toate aste o să mi se pară în regulă? Am arătat cu degetul spre corpul ei umflat. Spune-mi care e ideea atunci, Bella. Ce rost a avut ca eu să te iubesc pe tine? Care a fost rostul ca tu să-l iubești pe el? Când o să mori – cuvintele erau un mârâit – cum o să fie asta vreodată în regulă? Care mai e scopul acestei dureri. Ea a tresărit dar am continuat. Deci care a fost scopul acestei povești de iubire bolnavă a ta? Dacă are vre-un sens te rog să mi-l arăți pentru ca eu nu-l văd.

A oftat.

— Nu știu încă Jake. Doar ca ...simt...ca totul o să ducă undeva bun, greu de crezut în acest punct. Cred ca poți s-o numești soarta.

— Mori pentru nimic, Bella! Pentru nimic!

Mâna ei a căzut de pe fața mea și și-a pus-o peste stomac, mângâindu-l. Murea pentru el.

— Nu o să mor, a spus printre dinți , și puteam să jur ca ea o să spună același lucru ca înainte. O

să-mi țin inima să bată. Sunt destul de puternică pentru asta.

— Asta e o mare porcărie, Bella. Ai încercat prea mult să faci fața supra-naturalului. Nicio persoană normală nu poate face asta. Nu ești destul de puternică. I-am luat fața în mâini. Nu trebuia să-mi aduc aminte să fiu finuț. Totul la ea țișă casabil.

— Pot să o fac. Pot să o fac, a murmurat. Semăna mult cu personajul din cărțile de copii, micul trenuleț care poate.

— Mie nu prea mi se pare. Și care e planul tău? Sper ca ai unul.

A dat din cap dar nun mi-a întâlnit privirea.

— Știi ca Esme a sărit de pe o stâncă? Când era om, vreau să spun.

— Și?

Așa ca era așa de aproape de moarte încât ei nici nu s-au mai obosit să o ducă la spital – au dus-o direct la morgă. Inima ei încă bătea când a găsit-o Carlisle...

La asta se referea înainte, ca o să-și țină inima să bată suficient de mult?

— Doar nu vrei să supraviețuiești la asta om, mă uitam prost.

— Nu. Nu sunt proastă. Mi-a întâlnit fața. Cred ca tu probabil ai propria opinie totuși.

— Vampirizare de urgență, am murmurat.

— A mers pentru Esme. Și Emmett și Rosalie și chiar cu Edward. Niciunul nu era așa de bine. Charlisle i-a schimbat pentru ca era ori asta ori moartea. El nu omoară, el salvează vieți.

Am simțit o vină pentru bunul doctor vampir. Am alungat gaandul și am luat-o de la început.

— Ascultă-mă, Bells. Nu o face așa. Ca și înainte, când a venit telefonul lui Charlie, am putut să văd ce diferența mare era pentru mine. Am realizat ca aveam nevoie ca ea să stea în viață, într-o formă. În oricare. Am lăut o gură adâncă de aer.

— Nu aștepta până e prea târziu, Bella. Nu așa. Să trăiești. Bine? Doar să trăiești. Nu-mi face asta, nu-i face asta. Vocea îmi era mai aspră, mai tare. Știi ce o să facă dacă mori. Ai mai văzut și înainte. Vrei să se întoarcă la ucigașii aia italieni? S-a strâns pe canapea.

Am omis partea cum ca nu ar fi necesar acel drum de data asta. Mă luptam să-mi fac vocea mai plăcută, am întrebat:

— Mai ții minte când m-am rănit din cauza vampirilor aia nou-născuți? Ce mi-ai spus atunci?

Am așteptat dar nu a răspuns. Și-a apăsă buzele una de alta.

— Mi-ai spus să fiu bun și să îl ascult pe Carlisle, i-am adus aminte. Și eu ce am făcut? L-am ascultat pe vampir. Pentru tine.

— Ai ascultat pentru ca era bine pentru tine.

— Bine – oricare ar fi motivul.

A luat o gură de aer.

— Nu e cel mai bun lucru acum. Privirea ei și-a atins stomacul rotund și mare și a șoptit încet. Nu o să-lucid.

Mâinile mi-au tremurat iar.

— Oh, se pare ca nu am auzit vestea cea mare. Este băiețel? Trebuia să aduc niște baloane albastre.

Fața ei s-a făcut roz. Culoarea era așa de frumoasă – ca s-a răsucit în stomacul meu ca un cuțit. Un cuțit cu zimți ruginit.

Aveam să pierd. Iar.

— Nu știu dacă e băiat, a admis rușinată. Ultrasunetele nu merg. Membrana din jurul copilului este prea dură – ca pielea lor. Așa ca este puțin mister. Dar am văzut mereu în capul meu un băiat.

— Nu este un copilaș drăguț acolo, Bella.

— Mai vedem, a spus. Puțin încântată.

— Tu nu, am sărit.

— Ești foarte pesimist, Jacob. Chiar este o șansă să plec pe picioarele mele după toate astea. Nu am putut să răspund. Mă uitam în jos și respirăm încet și adânc, încercând să-mi liniștesc furia.

— Jake, a spus, și m-a bătut pe păr, mi-a strâns obrazul. O să fie bine. Șșș. O să fie bine. Nu m-am uitat în sus.

— Nu. Nu o să fie bine.

A șters ceva ud de pe obrazul meu.

— Șșș.

— Care e treaba, Bella? Mă uitam la covorul palid. Picioarele melle goale erau murdare. Lăsaseră urme. Foarte bine. Credeam ca toată chestia era ca tu îl vrei pe vampir mai mult decât orice. Și acum renunți la el? Asta nu are niciun sens. De când ești tu așa de disperată ca să fi mama? Dacă vroiai asta așa de mult de ce te-ai mai măritat cu un vampir?

Eram periculos de aproape ca să-i ofer ce vroia el să-i ofer. Puteam vedea cum vorbele luau acea direcție și nu le puteam schimba traseul.

Ea a oftat.

— Nu e asta. Nu prea mi-a păsat să am un copil. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Nu e doar ca să am un copil. Este... ei bine... ca îl am pe acesta.

— Este un ucigaș, Bella. Uită-te la tine.

— Nu e el de vină. Sunt eu. Sunt om și sunt slabă. Dar pot să o duc la capăt Jake, pot...

— O, revino-ți! Taci din gură, Bella. Să-i spui prostiile astea lipitorii tale, dar nu mă prostești pe mine. Știi ca nu o să o duci până la capăt.

S-a uitat la mine.

— Nu, nu știu asta. Îmi fac griji, cum să nu.

— Griji despre..., am repetat printre dinți.

Ea a oftat și și-a prins stomacul. Furia mea s-a stins de parcă era o lunina care s-a optit din buton

— Sunt bine, s-a plâns. Nu e nimic.

Dar nu am auzit; mâinile ei au ridicat tricoul și mă holbam, îngrozit, la pielea care se vedea. Stomacul ei părea ca este pătat cu cerneală albastru închis.

Mi-a văzut fața și și-a tras bluza înapoi.

— Este puternic, atâta tot, a spus apărându-se.

Petele de cerneală era vânătăi.

Aproape ca mă sufocam și am înțeles ce a vrut să spună ca se uita cum o rănește. Dintr-o dată am simțit ca inebunesc și eu.

— Bella, am spus.

A auzit schimbarea din vocea mea. S-a uitat în sus, încă respiră greu, ochii îi erau confuzi.

— Bella, nu face asta.

— Jake – Ascultă-mă. Nu te enerva. Bine? Doar ascultă. Ce ar fi dacă...?

— Dacă ce?

— Dacă asta nu ar fi o singura ocazie? Dacă nu ar fi totul sau nimic? Dacă l-ai asculta pe Carlisle și ai sta în viață?

— Nu – Nu am terminat. Să stai în viață. Și după să o iei de la capăt. Așa nu merge. Mai încerci odată.

S-a încruntat. A ridicat o mână și a atins locul unde sprâncenele mi se uneau. Degetele ei au netezit fruntea pentru un moment în timp ce încerca să găsească sensul cuvintelor mele.

— Nu înțeleg... ce vrei să spui, mai zi odată? Nu crezi ca Edward m-ar lăsa...? Și ce diferență ar

fi? Sunt sigură ca orice copil...

— Da, am sărit. Oricare al lui ar fi la fel.

Fața ei obosită era și mai confuză.

— Ce?

Dar nu am putut să spun mai mult. Nu avea rost. Nu o să pot niciodată să o salvez de ea însăși. Nu am fost niciodată capabil să fac asta.

Apoi a clipit și mi-am dat seama ca a înțeles.

— Oh. Iac. Te rog, Jacob. Tu crezi ca ar trebui să-mi omor copilul și să-l înlocuiesc cu ceva generic? Îndemânare artificială? Era nebună acum. De ce aș vrea să mă copilul unui străin? Să presupun ca nu e nicio diferență? Orice copil ar fi bun?

— Nu am vrut să spun asta, am murmurat. Nu al unui străin.

Ea s-a aplecat înainte.

— Atunci ce vrei să spui?

— Nimic. Nu spun Nimic. La fel ca în totdeauna.

— Asta de unde a venit?

— Uită, Bella.

S-a încruntat suspicioasă.

— Ți-a spus el să spui asta?

Am ezitat, surprins ca și-a dat seama așa de repede.

— Nu.

— Ți-a spus nu-i așa?

— Nu chiar. Nu a spus nimic despre ceva... artificial.

Fața ei s-a mai înmuiat, și apoi s-a lăsat iar pe perne, părea extenuată. Se uită într-o parte când a vorbit iar, nu se uita la mine.

— El ar face orice printru mine. Și eu îl rănesc așa de rău... Dar la ce gândește? Ca aș schimba asta – și mâna i-a trecut peste burta – pentru cineva străin... A murmurat ultima parte și apoi vocea a deviat. Ochii îi erau uzi.

— Nu trebuie să-l rănești, am șoptit. Ardea ca otrava pe buze, să implor în locul lui, dar știam ca din unghiul asta aveam probabil ceva șanse să o mențin în viață. Deși o șansă la o mie.

— Ai putea să-l faci iar fericit, Bella. Și cred ca inebuneste. Sincer, așa cred.

Nu părea să asculte; mâna ei făcea mici cerculețe peste burta umflată cât iri rodea buza. A fost liniște mult timp. Mă întrebam dacă ceilalți Cullen erau departe. Oare ascultau încercările mele patetice de a vorbi cu ea?

— Nu al unui astain? A murmurat ce pentru ea. Am tresărit. Ce ți-a spus exact Edward, a întrebat cu aceeași voce înceată.

— Nimic. El doar a spus ca poate o să ascuți de mine.

— Nu asta. Despre a mai încerca odată.

Ochii ei s-au fixat pe mine, și mi-am dat seama ca am spus prea mult.

— Nimic.

Gura i s-a deschis.

— Uau!

A fost liniște câteva bătăi de inima. M-am uitat iar în jos la picioare, neputând să mă uit la ea.

— El chiar ar face orice, nu-i așa? a șoptit.

— Ți-am spus ca a inebunit. Pe bune, Bells.

— Mă surprinde ca nu l-ai parat imediat. Să-l bagi în probleme.

Când m-am uitat la ea, ea rânjea.

— M-am gândit. Am încercat să rânjesc și eu, dar am simțit cum mi se oprește zâmbetul pe față. Știa ce ofer și nu avea de gând să se mai gandesca odată. Știam ca nu o să o facă. Încă eram amorțit de durere.

— Nu e nimic prea mult din ce nu ai face nici tu nu-i așa? a șoptit. Nici nu știu de ce te mai obosești. Nu vă merit pe niciunul din voi.

— Nu este totuși nicio diferență, nu-i așa?

— De data asta nu. A oftat. Îmi doresc să-ți pot explica în așa fel încât să înțelegi. Nu-l pot răni – a arătat spre stomac – așa cum nu pot să iau un pistol și să vă împuşc pe voi. Îl iubesc.

— De ce trebuie să iubești numai ce e greșit, Bella?

— Nu cred ca asta fac.

Mi-am curăța gâtul ca să îmi fac vocea atât de dură cât vroiam.

— Crede-mă.

M-am ridicat în picioare.

— Unde pleci?

— Aici nu fac niciun bine.

Și-a întins mâna slăbită.

— Nu pleca.

Puteam să simt cum mă trăgea ceva, ca încerca să mă țină lângă ea.

— Locul meu nu e aici. Trebuie să mă întorc.

— De ce ai venit azi? a întrebat, încă se întindea.

— Ca să văd dacă chiar mai ești în viață. Nu am crezut ca ești bolnavă, așa cum a spus Charlie. Nu puteam să-mi dau seama dacă m-a crezut sau nu.

— O să te mai întorci? Înainte...

— Nu o să mai stau pe aici ca să văd cum mori, Bella.

A tresărit.

— Ai dreptate, ai dreptate. Ar trebui să pleci.

M-am dus către ușă.

— Pa, a șoptit în spatele meu. Te iubesc, Jake.

Aproape ca mă întorsesem. Aproape ca mai aveam puțin să mă întorc și să mă pun în genunchi ca să implor iar. Știam ca trebuie să renunț la Bella, înainte să mă omoare, așa cum o să îl omoare și pe el.

— Sigur, sigur, am murmurat în drum spre ieșire.

Nu am văzut niciun vampir. Mi-am ignorat motocicletă, lăsând-o singura în mijlocul pășunii. Nu era suficient de rapidă pentru mine. Tata o să inebunesca – la fel și Sam. Ce ar face haita dacă nu m-ar auzi ca m-am transformat? O să creadă ca familia Cullen m-a prins înainte să am vreo șansă? M-am dezbrăcat, nu-mi pasă cine se putea uita, și am început să alerg. M-am transformat în lup în mijlocul saltului.

Mă așteptau. Normal ca mă așteptau.

Jacob, Jake, opt voci au răsuflat ușurate.

Vino acasă acum, a ordonat vocea Alpha. Sam era nervos.

L-am simțit pe Paul ca a plecat și știam ca Billy și Rachel așteptau să vadă ce se întâmplă cu mine. Paul era prea nerăbdător să le spună ca nu sunt mâncare de vampir să nu a așteptat să vadă care era povestea.

Nu trebuia să le spun ca vin spre ei – puteau să vadă pădurea care trecea pe lângă mine în timp ce eu mă grăbeam să vin acasă. Nu trebuia să le spun ca mai am puțin să inebnesc. Greață din capul meu era evidentă.

Au văzut toată groaza – stomacul vânăt al Bellei; vocea ei stinsă: el e mai puternic, asta e tot; fața furioasă a lui Edward: văd cum îi e din ce în ce mai rău...să văd ca îi face rău; Rosalie aplecată peste corpul slăbit al Bellei: viața Bellei nu contează pentru ea – și pentru prima dată nu a avut nimeni nimic de obiectat.

Șocul lor era doar o liniște în capul meu. Fără cuvinte.

!!!!

Eram aproape acasă înainte să-și revină cineva. Apoi toți au alergat ca să se întâlnească cu mine.

Era aproape întuneric – norii acopereau apusul complet. Am riscat și am trecut peste șosea și am făcut asta fără să fiu văzut.

Ne-am întâlnit la doisprezece kilometri de La Push, într-un spațiu lăsat liberi de bușteni. Era ferit, între doua crește de munte, acolo unde nimeni nu avea cum să ne vadă. Paul i-a găsit în același timp cu mine, așa ca haita era completă.

Ce se auzea în capul meu era un haos total. Toată lumea țipa în același timp. Urletele lui Sam se auzeau cel mai bine, și el mârâia ceva de neînțeles cât se plimba înainte și înapoi. Paul și Jared se mișcau ca niște umbre în spatele lui, urechile le erau lipite de cap. Tot cercul era agitat, stăteau în picioare și mârâiau încet.

La început ura lor era nedefinită, credeam ca e așa din cauza mea. Eram prea devastat să îmi pese de asta. Mie îmi pot face orice pentru ca am încălcat ordinele. Și apoi toată confuzia din gânduri a început să fie aceeași pentru toți.

Se poate întâmpla asta? Ce înseamnă? Se se va întâmpla?

Nu e sigur. Nu e bine. O anormalitate.

Nu putem permite așa ceva.

Haita se mișca sincron, gândea la fel, toți înafară de mine și de încă cineva. Stăteam lângă fratele acela, eram prea năucit să mă uitcu ochii sau cu mintea și să văd cine era lângă mine, în timp ce haita se plimba pe lângă noi.

Tratatul nu acoperă asta.

Asta îi pune pe toți în pericol.

Am încercat să înțeleg vocile, am încercat să văd unde ducea calea asta intotocheata a gândurilor, dar nu avea niciun sens. Imaginile din mijloc ale gândurilor lor erau imaginile mele – cele mai urâte dintre ele. Vânătăile Bellei, fața arzânda al lui Edward.

Și lor le e frică.

Să o protejăm pe Bella Swan.

Nu putem lăsa asta să ne influențeze.

Siguranța familiilor noastre, a celor care suntem aici, asta e mai important decât un om.

Dacă ei nu o omoară, atunci trebuie s-a facem noi.

Să protejăm tribul.

Să protejăm familia.

Trebuie să ucidem chestia înainte să fie prea târziu.

Alta amintire de-a mea, cuvintele lui Edward de data asta: chestia asta crește. Rapid.

Am încercat ca mă concentrez, să-mi dau seama cine, ce, gândește.

Nu e timp de pierdut, s-a gândit Jared.

Asta înseamnă o luptă, a concis Embry. Una rea.

Suntem gata, a insistat Paul.

O să avem nevoie ca factorul surpriza să fie de partea noastră, s-a gândit Sam.

Dacă îi prindem separat, să-i doborâm așa. Ne-ar mari șansele la victorie, s-a gândit Jared la strategie.

Mi-am scuturat capul, ridicându-mă încet în picioare. Nu mă simțeam bine – ca și cum cercul de lupi mă amețea. S-a ridicat și lupul care stătea lângă mine. Umărul lui m-a împins, mă susținea.

Stați, am gândit.

Cercul s-a oprit pentru o secundă, și apoi au început să meargă iar.

Mai e puțin timp, a spus Sam.

Dar – la ce vă gândiți? Nu i-ați fi atacat pentru ca au încălcat tratatul azi după masa. Acum plănuim o ambuscadă când tratatul este intact?

Asta nu e ceva ce tratatul a anticipat, a spus Sam. Acesta este un pericol pentru toți oamenii din zonă. Nu știm ce fel de creatura a făcut familia Cullen, dar știm ca este puternică și crește rapid. Și o să fie prea mică să poată să urmeze tratatul. Adu-ți aminte de vampirii nou născuți cu care am luptat. Sălbatici, violenți, peste limitele rațiunii sau ale reținerii. Imaginează-ți unul așa, dar protejat de familia Cullen.

Nu știm – am încercat să-i întrerup.

Nu știm, a fost de acord. Și nu putem în acest caz să se încercăm norocul. Puteam să le îngăduim membrilor Cullen să existe cât timp suntem absolut siguri ca nu o să facă rău. Aceasta... chestie nu poate fi de încredere. Nici lor nu le place așa cum nu ne place nici nouă.

Este doar un copil, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu pentru mult timp, a șoptit Leah.

Jake, prietene, asta e o mare problemă, a spus Quil. Nu putem să ignorăm asta.

Exagerați asta mai mult decât e cazul, am comentat. Singura persoană care e în pericol e Bella.

Iar, este alegerea ei, a spus Sam. Dar de data asta alegerea ei ne afectează pe noi toți.

Nu prea cred.

Nu putem risca. Nu putem permite ca un strigoi să vâneze pe pământurile noastre.

Atunci spune-le să plece, a spus lupul care mă susținea. Era Seth. Bineînțeles.

Și să le facem altora probleme? Când lipitorile o să treacă peste pământul nostru o să-i distrugem, nu contează unde vor să vâneze. O să protejăm pe cine putem.

Asta e o nebunie, am spus. Azi după amiaza ai spus ca ți-e frică să ne pui familiile în pericol. Nu pot să cred asta! Cum o să omori creatura fără să o omori pe Bella?

Nu erau cuvinte, dar tăcerea era plină de înțelesuri.

Am urlat.

Și ea e om! Protecția voastră nu se aplică și la ea?

Ea oricum e pe moarte, s-a gândit Leah. Noi doar o să scurtăm procesul.

Asta a umplut paharul. Am făcut un pas de lângă Seth ca să fiu mai aproape de sora lui, cu dinții dezveliți. Eram aproape să-mi înfig colții în piciorul ei stâng din spate când am simțit dinții lui Sam să m-au prins de umăr și m-au tras înapoi. Am urlat de durere și de furie și m-am întors la el.

Stop! A urlat cu dubla comanda Alpha.

Picioarele păreau ca se strâng sub mine. Am scos un urlat, abia reușeam să rămân în picioare din cauza ordinului. Și-a luat privirea de la mine.

Nu o să fi crudă cu el Leah, i-a comandat. Sacrificiul Bellei este un preț mare, și toți știm asta. Este împotriva a tot ceea ce facem să luăm o viață de om. Să facem o excepție de la regula este cumplit. Toți o să jelim după ce o să facem în seara asta.

În seara asta? Seth a repetat șocat. Sam – cred ca trebuie să mai vorbim despre asta. Vorbește cu Bătrânii cel puțin. Doar nu vrei ca noi să...

Nu ne permitem toleranța ta față de familia Cullen. Nu e timp să dezbatem. O să faci ce ți se spune Seth.

Genunchii din fața ai lui Seth s-au lăsat iar capul i s-a lăsat sub greutatea comenzii Alpha.

Sam mergea într-un cerc mic în jurul nostru.

Avem nevoie de toată haita pentru asta. Jacob tu ești cel mai bun luptător. O să te lupți cu noi în seara asta. Știu ca îți e greu dar o să te concentrezi asupra luptătorilor – Emmet și Jasper Cullen. Nu trebuie să te implici cu partea ... cealaltă. Quil și Embry o să lupte cu tine.

Genunchii îmi tremurau; m-am chinuit să stau drept în timp ce comanda Alpha mă țintuia la pământ.

Paul, Jared și cu mine o să-i luăm pe Edward și Rosalie. Cred, din informațiile pe care Jacob ni le-a adus ca ei o să fie cei care o păzesc pe Bella. Carlisle și Alice o să fie și ei aproape, poate și Esme. Brady, Collin, Seth și Leah o să vă concentrați pe ei. Cine are drum liber – am auzit toți ca mental se concentra pe imaginea Bellei – distruge creatura. Distrugerea ei este prima noastră prioritate.

Haita mârâia într-un acord nervos. Tensiunea se simțea la fiecare. Pașii erau mai rapizi, și sunetul labelor pe pământ era mai ascuțit, ghearele rupeu solul.

Nu mai eu și cu Seth stăteam nemișcați, sub ochiul din mijlocul furtunii de dinți dezveliți și urechi ciulite. Nasul lui Seth aproape ca atingea pământul, sub comanda lui Sam. Simțeam durerea premergătoare trădării. Pentru el asta era trădare – în timpul acelei unice zile de alianță, când a luptat lângă Edward Cullen, Seth devenise prietenul vampirilor. Nu era nici un pic de rezistență în el. Avea să asculte de ordin, nu conta cât îl durea. Nu avea alta opțiune.

Și ce alegere aveam eu? Când Alpha vorbea, haita îl urmă Sam nu și-a dus autoritatea așa de departe până caum; știam sincer ca urăște să-l vadă pe Seth cum stătea aplecat la picioarele lui ca un sclav la stăpân. Nu ar fi făcut asta dacă nu ar fi știut sincer ca nu există alta alegere. Nu putea să ne mintă când eram așa de legați unul cu altul. El chiar credea ca asta e datoria noastră să o distrugem pe Bella și pe monstrul care era în ea. El chiar credea ca nu e timp de pierdut. Credea în asta destul cât să moară pentru decizie.

Am văzut ca vrea să-l înfrunte pe Edward singur; abilitatea lui Edward de a citi mintea îl făcea cel mai periculos în capul lui Sam. Sam nu ar fi lăsat pe nimani altcineva să facă fața aceluși pericol.

El îl vedea pe Jasper ca pe al doilea cel mai periculos adversar, din acest motiv mi-l dăduse mie. Știa ca am cea mai bună șansă dintre toți din haita să îl pot elimina. Lăsase țintele cele mai ușoare pentru lupii mai tineri și pentru Leah. Micuța Alice nu era un pericol fără viziunile ei, și știam din întâlnirile anterioare ca Esme nu era o luptătoare. Carlisle ar fi o alta provocare, dar aversiunea lui față de violență, o să-l încetinească.

Mă simțeam mai rău ca Seth când îl vedeam pe Sam cum plănuiește totul, încercând să se uite din toate unghiurile și să le dea membrilor haitei cea mai bună cale pentru a supraviețui.

Totul era pe dos. Azi după-amiază, eu am vrut să îi atac. Dar Seth avea dreptate – nu eram pregătit pentru această luptă. Mă orbise ura. Nu mi-am permis să mă uit mă aproape, pentru ca știam ce o să vadă dacă îmi permiteam.

Carlisle Cullen. Să mă uit la el fără ură care îmi învăluisese ochii, nu puteam nega ca a-l ucide era o crimă. El era bun. Bun ca orice alt om pe care îl apărăm. Poate mai bun. Și ceilalți presupun, dar nu eram așa sigur despre ei. Nu îi știam așa de bine. Carlisle era cel care ar fi urât să se lupte, chiar și pentru a-și salva viața. Din acest motiv am fi fost capabili să-l ucidem – pentru ca nu și-ar fi dorit ca noi, dușmanii lui, să murim.

Asta era greșit.

Și nu era numai pentru ca a o ucide pe Bella era ca și cum m-ar ucide pe mine, ca sinuciderea. Adună-te Jacob, a ordonat Sam. Tribul este pe primul loc.

Nu aveam dreptate astăzi, Sam.

Motivele tale erau greșite atunci. Dar acum avem o datorie de împlinit.

M-am adunat. Nu.

Sam a mârâit și s-a oprit în fața mea. S-a uitat în ochii mei și un mârâit adânc i-a scăpat printre dinți.

Da, a declarat Alpha, vocea dubla era furioasă de puterea autorității. Nu o să fie greșeli în seara asta. Tu Jacob o să te lupți cu noi împotriva familiei Cullen. Tu, cu Quil și Emry, o să vă ocupați de Jasper și Emmett. Sunteți obligați să protejați tribul. Din acest motiv tu ești. O să duci la capăt această obligație.

Umerii mi s-au lăsat pe măsură ce ordinul mă apasa. Picioarele mi-au căzut și eram pe burtă în fața lui. Niciun membru al haitei nu putea refuza comanda Alpha.

11 Cele doua lucruri din capătul listei cu lucruri pe care nu vroiam să le fac

Sam începuse să îmi pună pe ceilalți în formație în timp ce eu eram întins pe pământ. Embry și Quil erau lângă mine, așteptând să-mi revin și să iau poziție. Simțeam nevoia, dorința de a mă ridica în picioare și să preiau comanda. Sentimentul creștea și eu mă luptam fără folos, ținându-mă de pământ acolo unde stăteam.

Embry a scheunat încet în urechea mea. Nu a vrut să gandesca cuvintele, de frică să nu-i atragă atenția lui Sam asupra mea iar. Simțeam ruga lui muta cum mă imploră să mă ridic, să terminăm odată ce era de făcut și să trecem mai departe.

Era frică în haită, nu pentru persoană cât pentru un tot. Nu ne puteam imagina ca o să scăpăm cu viața cu toții în seara asta. Ce frați aveam să pierdem? Minteia cui avea să ne părăsească pentru totdeauna? Familiile cui le vom consola dimineața.

Minteia mea a început să lucreze cu a lor, să gandesca la unison, cât luăm în considerare aceste temeri. Automat m-am ridicat în picioare și mi-am scuturat blana.

Embry și Quil au răsuflat ușurați. Quil m-a atins cu nasul într-o parte, odată. Minteia lor era plină cu înfruntarea, cu misiunea. Ne-am adus aminte de nopțile în care i-am urmărit pe membrii Cullen exersând pentru lupta cu noii născuți. Emmett Cullen era cel mai puternic, dar Jasper era marea problemă. Se mișca la fel ca un fulger – putere și viteza și moarte, toate trei într-unul. Câte secole de experiență avea? Destule ca ceilalți să se uite la el pentru îndrumări.

O să stau lângă tine dacă ai nevoie de ajutor, s-a oferit Quil. Era mai multă încântare în mintea lui decât în a celorlalți. Când Quil s-a uitat la instrucțiunile lui Jasper în acele nopți, ar fi murit să-și testeze abilitățile împotriva vampirilor. Pentru el acesta era un concurs. Chiar și dacă știa ca limită era viața lui, el tot așa vedea lucrurile. Și Paul era la fel, ca și copiii care nu fuseseră niciodată în vreo luptă, Collin și Brady. Și Seth probabil ca ar fi fost la fel dacă oponentii nu erau prietenii lui.

Jake? Quil m-a împins. Cum vrei s-o facem?

Eu doar am dat din cap. Nu mă puteam concentra – forța de a urma ordinele se simțea ca firele unui păpușar înfipite în mușchi. Un picior înainte, apoi următorul.

Seth se târa în spatele lui Collin și Brady – Leah s-a așezat și ea acolo. L-a ignorat pe Seth în timp ce plănuia cu ceilalți și am putut să văd ca ea ar fi preferat să-l lase deoparte. Era un instinct maternal pentru fratele ai mai mic. Și-ar fi dorit ca Sam să-l trimită acasă. Seth nu a luat seama la îndoielile lui Leah. Și el se chinuia să răspundă firelor păpușarului la fel ca mine.

Poate dacă ai încerca să nu te mai împotrivesți..., a șoptit Embry.

Doar concentrează-te la partea noastră. Cei mari. Îi putem doborî. Sunt ai noștri! Quil își

ridică moralui – ca un arbitru înainte de meciul cel mare.

Puteam să văd cum o să fie – să nu mă gândesc la mai mult de partea mea. Nu era greu să-mi imaginez că-i atac pe Jasper și pe Emmett. Mai fusesem aproape și înainte. Mă gândisem la ei ca la inamici pentru un timp foarte lung. Pot să fac asta iar. Trebuia doar să uit ce și ei protejau același lucru pe care l-aș fi protejat și eu. Trebuia să uit motivul pentru care aș fi vrut ca ei să câștige...

Jake, m-a avertizat Embry, capul la joc.

Picioarele mi se mișcau greu, se trăgeau de fire.

Nu are niciun rost să te împotrivești, Embry a șoptit iar.

Avea dreptate. O să sfârșesc să fac ce vroia Sam, dacă vroia să insiste. Și așa făcea. Evident.

Era un bun motiv pentru autoritatea Alpha. Chiar și o haită așa de puternică la fel ca a noastră nu era cine știe ce forță fără un lider. Trebuia să ne mișcăm împreună, să gândim împreună, ca să fim eficienți. Și asta însemna ca acest corp trebuia să aibă un cap.

Și dacă Sam nu avea dreptate acum? Nu era nimic din ce ar fi putut face altceineva. Nimeni nu putea să-i conteste decizia.

Exceptând.

Și asta a fost tot – un gând pe care nu am vrut niciodată să-l am. Dar acum, cu picioarele legate, am recunoscut sentimentul de ușurare – mai mult decât atât, o bucurie feroce. Nimeni nu putea contesta decizia unui Alpha – în afară de mine.

Nu câștigasem nimic. Dar erau lucruri cu care mă născusem, lucruri pe care le lăsasem nereclamate.

Nu dorisem niciodată să conduc o haită. Nu vroiam să fac asta nici acum. Nu vroiam să am pe umeri responsabilitatea atâtor sorți. Sam era mai bun să facă asta decât mine. Dar nu avea dreptate în seara asta. Și eu nu am fost născut să îngenunchez în fața lui.

Legăturile au căzut de pe mine în secunda în care mi-am îmbrățișat dreptul din naștere. Simțeam cum se adună în mine, și libertate cât și o putere care mă pustia. Pustiu pentru ca puterea unui Alpha venea de la haita lui și eu nu aveam niciuna. Pentru o secundă singurătatea m-a cuprins.

Acum nu mai aveam nicio haită.

Dar eram drept și puternic când am ajuns acolo unde era Sam, care plănua cu Paul și cu Jared. S-a întors când mi-a auzit avansul, iar ochii i s-au micșorat.

Nu, i-am spus iar.

El a auzit imediat, a auzit alegerea pe care o făcea sunetul Alpha pe care îl avea vocea mea în gânduri. A sărit înapoi jumătate de pas cu un sunet de uimire.

Jacob? Ce ai făcut?

Nu o să te urmez, Sam. Nu ca să fac ceva așa de greșit.

Se uita la mine înmărmurit. Tu ai ...tu ai ales dușmanii în defavoarea familiei tale?

Ei nu sunt – mi-am scuturat capul, limpezindu-l – ei nu sunt dușmanii noștrii. Ei nu au fost niciodată. Până când nu m-am gândit să-i distrugem, deși e adevărat, nu-i văd așa.

Nu este vorba despre ei – s-a răstit la mine. Este despre Bella. Ea nu a fost niciodată aleasă pentru tine, ea nu te-a ales niciodată pe tine, dar tu continui să-ți distrugi viața pentru ea!

Acestea erau cuvinte dure, dar adevărate. Am tras o gură mare de aer.

Poate ca ai dreptate dar tu ai de gând să distrugi haita din cauza ei, Sam. Nu contează câți dintre ei supraviețuiesc în seara asta, ei o să fie tot timpul niște ucigași.

Trebuie să ne apărăm familiile!

Știu ce ai decis, Sam. Dar nu decizi pentru mine, nu mai decizi.

Jacob, nu poți să-ți întorci spatele tribului.

Am auzit ecoul dublu al comenzii Alpha, dar nu avea pentru mine nicio valoare. La mine nu se

mai aplică. Și-a încordat maxilarele încercând să mă forțeze să răspund comenzii lui.

M-am uitat în ochii lui furioși.

Fiul lui Ephraim Black nu s-a născut ca să-l urmeze pe al lui Levi Uley.

Asta e atunci problema, Jacob Black? Buzele lui s-au tras de pe dinți. Paul și Jared au sărit și s-au pus lângă el.

Chiar și dacă o să mă înfrângi, haita niciodată nu o să te urmeze pe tine!

Acum eu am sărit înapoi și un scheunat surprins mi-a ieșit de pe gât.

Să te înfrâng? Nu o să mă lupt cu tine, Sam.

Atunci care e planul tău? Nu mă dau de-o parte ca tu să protejezi progenitura vampirilor pe cheltuiala tribului.

Nu-ți spun să te dai la o parte.

Dacă le ordoni să te urmeze –

Eu nu forțez niciodată pe cineva să facă ce nu vrea.

Coadă lui bătea înainte și înapoi cât se gândea la declarațiile mele. A făcut un pas înainte așa ca eram deget în deget, dinții lui erau desoperiti la câțiva centrimetrii de mine. Nu observasem până în acest moment ca eram mai înalt ca el.

Nu poate fi mai mult de un Alpha. Haita m-a ales pe mine. O să ne destrami în seara asta? O să întorci spatele fraților tăi? Sau o să încetezi cu nebunia asta și o să ni te alături iar? Fiecare cuvânt era spus dublat de comandă, dar nu avea niciun efect la mine, dar nu mă putea atinge. Sângele Alpha curgea nediluat prin venele mele.

Acum puteam înțelege se ce nu poate fi mai mult de un Alpha într-o haită. Corpul meu răspunde provocării. Puteam să simt cum instinctul de a-mi apăra moștenirea se mărea în mine.

Sentimentul primitiv al sinelui lup mă făcea să îmi doresc lupta pentru supremație. Mi-am folosit toată puterea să-mi controlez acel instinct. Nu o să încep o luptă fără rost și distructivă împotriva lui Sam. Încă mai era fratele meu, chiar dacă îl respingeam.

Este doar un Alpha pentru aceasta haită. Nu contest asta. Eu doar aleg să mă duc în drumul meu.

Acum locul tău este cu vampirii, Jacob?

Am tresărit.

Nu știu, Sam. Dar știu ca...

S-a dat înapoi când a simțit greutatea puterii Alpha din tonul meu. Îl afectez pe el mai mult decât mă afectează el pe mine. Pentru ca eu am fost născut să-l conduc pe el.

O să stau între tine și familia Cullen. Nu o să stau să mă uit când haita omoară – era greu să aplic acest cuvânt vampirilor dar era adevărat – oameni nevinovați. Haita e mai bună de atât. Condu-i în direcția cea bună, Sam.

M-am întors cu spatele la el și un cor de urleteau rupt aerul din jurul meu.

Înfigându-mi ghearele în pământ, am alergat departe pe zarva pe care o provocasem. Nu mai aveam mult timp. Cel puțin doar Leah era capabilă să mă întrecă dar aveam un avans.

Urletele se estompau odată cu distanța și m-am liniștit ca sunetul continua să spargă liniștea nopții. Încă nu veneau după mine.

Trebuia să-i avertizez pe membrii Cullen înainte ca haita să se adune și să mă oprească. Dacă ei erau avertizați poate ca Sam avea un motiv să se mai gândească înainte să fie prea târziu. Alergam spre casă pe care încă o uram, lăsând în urma casa mea. Casă care nu mai era a mea. Mi-am întors spatele către ea.

Ziua de astăzi a început ca orice alta zi. Am ajuns acasă din patrulare la răsărit, am luat micul dejun cu Billy și Rachel, m-am uitat din pat la televizor, m-am ciondănit cu Paul... Cum de s-a schimbat asta așa de rău, s-a transformat în ceva ireal? Cum se schimbaseră totul și se învărtiseră astfel

încât eram în această situație, singur singurel, fără să freau să fiu un Alpha, rupt de frații mei, alegându-i pe vampiri în locul lor?

Sunetul de care îmi era fricam mi-a întrerupt gândurile ameteite – era impactul ușor al unor labe pe pământ, care mă urmărea. Am mers și mai repede alergând printre copaci ca o rachetă. Trebuia numai să fiu destul de aproape ca Edward să audă avertizarea din gândurile mele. Leah nu ar putea să mă oprească singura.

Ritmul mi s-a spart. M-am împiedicat doi pași ca să devină egal.

Stai așa. Picioarele mele nu sunt la fel de lungi ca ale tale.

SETH? Ce crezi ca FACI AICI? DU-TE ACASĂ!

El nu a răspuns dar am putut să-i simt încântarea în timp ce se ținea după mine. Puteam să văd prin ochii lui așa cum putea și el să vadă prin ai mei. Noaptea era goală pentru mine – plină de disperare. Pentru el era plină de speranță.

Nu realizasem ca am încetinit, dar dintr-o dată era în dreptul meu, alergând lângă mine.

Nu glumesc, Seth! Acesta nu este un loc pentru tine. Pleacă de aici.

Lupul cel nisipiu a pufnit. Am eu grijă de spatele tău, Jacob. Cred ca ești bine. Și nu vreau să stau alături de Sam când...

O ba da, o să stai alături de Sam! Mișcă-ți fundul cel blănos înapoi în La Push și fă ce îți spune Sam să faci.

Nu.

Du-te Seth!

Acesta este un ordin, Jacob?

Întrebarea lui mi-a atras atenția. Am șovăit, ghearele mele au săpat în noroi.

Nu-i ordon nimaniu să facă nimic, îți spun doar ceea ce tu deja știi.

S-a așezat pe picioarele din spate lângă mine.

Îți spun eu ce știu – știu ca este foarte liniște. Nu ai observat?

Am clipit. Coadă mi s-a răsucit nervoasă când am realizat la ce se gândea de fapt în spatele cuvintelor. Într-un fel nu era liniște. Urletele încă se auzeau în aer, departe de tot în vest.

Ei nu s-au transformat încă, a spus Seth.

Știam asta. Haita o să fie în alertă maximă. O să aibă nevoie să se folosească de mintea comună ca să vadă toate aspectele mai clar. Dar eu nu puteam să aud ce gândesc ei. Nu-l puteam auzi decât pe Seth. Nimeni altcineva.

Mie mi se pare ca haitele diferite nu sunt legate. Ce. Cred ca tații noștrii nu au avut de unde să știe asta. Pentru ca nu mai fuseseră motive ca să fie doua haite înainte. Nu au fost niciodată destui lupi pentru doua. Uau. Chiar e liniște. Într-un fel e straniu. Dar într-un fel e bine, nu crezi? Cred ca le era mai ușor așa lui Ephraim și Quil și Levi. Nu era atâta vorbărie când erau doar trei. Sau doar doi.

Taci, Seth.

Da, da trăiți.

Încetează! Nu sunt doua haite. Nu este decât Haita și numai eu. Asta e tot. Deci poți să te duci acasă.

Dacă nu sunt doua haite, atunci de ce ne puteam auzi unul pe altul și nu-i putem auzi pe ceilalți? Cred ca atunci când i-ai întors spatele lui Sam, asta a fost o mișcare destule de notabilă. O schimbare. Și când te-am urmat, cred ca și asta a fost la fel.

Ai dreptate, am concis. Dar ce se schimbă se poate schimba înapoi.

El s-a ridicat și a inteput să meargă spre est. Nu e timp de cearta acum. Ar trebui să ne mișcăm înainte ca Sam...

Avea dreptate cu partea aia. Nu era timp de ceartă. Am alergat iar și nu mă mai forțam așa de rău. Seth stătea în spatele meu în locul tradițional al Secundului.

Pot să alerg în alta parte, s-a gândit, nasul i s-a lăsat puțin. Nu te-am urmat pentru ca am vrut o avansare.

Aleargă unde vrei. Pentru mine nu contează.

Nu era niciun sunet de urmărire, dar amândoi am început să alergăm mai repede în același timp. Eram îngrijorat acum. Dacă nu mai puteam ca intru în mintea haitei, avea să fie și mai dificil. Nu mai aveam cum să-i anunț despre un atac pe membrii Cullen.

O să alergăm în patrule, a sugerat Seth.

Și ce o să facem dacă Haita ne provoacă? Ochii mi s-au micșorat. Îi atacăm pe frații noștrii? Pe sora ta?

Nu – dăm alarma și ne retragem.

Un răspuns bun. Și apoi? Nu cred...

Știu, a fost de acord. Mai puțin încrezător acum. Nici eu nu cred ca o să mă pot lupta cu ei. Dar nici ei nu o să fie mă încântați de ideea de a ne ataca mai mult decât noi.

Încetează să mai fi așa...mi-a luat un minut ca să mă gândesc la un cuvânt potrivit. Optimist. Începe să mă enerveze.

Nicio problemă. Vrei să fiu făcut și fericit sau doar să tac?

Doar să taci.

Asta pot să fac.

Zău! Nu prea mi se pare.

În sfârșit tăcuse.

Și apoi eram pe drum și ne mișcăm prin pădurea care dădea spre casa familiei Cullen.

Oare Edward ne aude încă?

Poate ca ar tremui să ne gândim la ceva ca „venim cu gând de pace”.

Dă-i bătaie.

Edward? A încercat să-i strige numele. Edward ești acolo? Ok, să știi ca mă simt ca un prost.

Păi așa și pari.

Crezi ca ne aude?

Eram la mai puțin de un kilometru jumătate. Cred ca da. Hei Edward. Dacă poți să mă auzi – fii atent lipitoare. Aveți probleme.

Avem probleme, a corectat Seth.

Apoi am ieșit printre copaci pe peluza imensă. Casa era întunecată, dar nu goală. Edward era pe terasă și stătea între Emmett și Jasper. Erau albi ca zăpadă în lumina palidă.

— Jacob? Seth? Ce se întâmplă?

Am încetinit și m-am oprit. Mirosul era așa de ascuțit ca, prin acest nas mi să părea sincer ca mă arde. Seth a scheunat încet, ezitând și apoi s-a dus în spatele meu.

Ca să-i răspund lui Edward, mi-am lăsat mintea să treacă peste confruntarea pe care am avut-o cu Sam, prezantand-o invers. Seth se gândea cu mine și a umplut golurile, arătând scena din alt unghi. Ne-am oprit când am ajuns la partea cu „lucrul dezgustător” pentru ca Edward a sâsâit furios și a sărit de pe terasă.

— Vor să o omoare pe Bella? A mârâit.

Emmett și Jasper, nu auziseră prima parte a conversației, și au luat întrebarea lui ca pe o declarație. Au fost lângă el într-o secundă, cu dinții expuși în timp ce veneau spre noi.

Hei, stai așa, Seth s-a gândit dându-se înapoi.

— Em, Jazz – nu ei! Ceilalți. Haita vine.

Emmett și Jasper s-au întors pe călcâie; Emmett s-a întors la Edward în timp ce Jasper satatea cu ochii pe noi.

— Și care e problema lor? a cerut Emmett.

— Aceași ca a mea, Edward a sâsâit. Dar ei au propriul plan ca să o rezolve. Ia-i și pe ceilalți. Cheamă-l pe Carlisle! El și cu Esme trebuie să se întoarcă aici imediat.

Am scheunat neliniștit. Erau separați.

— Nu sunt departe, a spus Edward cu aceeași voce moartă ca mai înainte.

O să mă duc să dau o tură, a spus Seth. Să alerg în partea Vestică a perimetrului.

— O să fii în pericol Seth? a întrebat Edward.

Seth și cu mine am avut un schimb de priviri.

Nu cred, ne-am gândit amândoi. Și apoi am adăugat. Poate ca eu ar trebui să plec. Pentru orice eventualitate.

Este puțin probabil să mă atace pe mine, a spus Seth. Sunt doar un copil pentru ei.

Și pentru mine ești tot un copil, băiete.

Am plecat. Tu trebuie să te sfătuiești cu ei.

El s-a întors și a plecat în întuneric. Nu aveam să-i ordon lui Seth, așa ca l-am lăsat să plece.

Edward și cu mine stăteam unul în fața celuilalt în întuneric. Puteam să-l aud pe Emmett cum vorbea în telefon. Jasper se uita la locul de unde dispăruse Seth în pădure. Alice a apărut pe terasă și, după ce s-a uitat la mine cu ochii mari un moment destul de lung, s-a dus lângă Jasper. Cred ca Rosalie era în casa cu Bella. Încă o păzea de pericolul de care nu trebuia.

— Asta nu e prima dată când îți datorez recunoștința, Jacob, a șoptit Edward. Nu ți-aș fi cerut niciodată să faci asta.

Mă gândeam la ce mă rugase mai devreme. Când era vorba de Bella, nu era limită pe care nu ar fi trecut-o. Ba da, mi-ai fi cerut.

S-a gândit puțin și apoi a încuviințat.

— Cred ca ai dreptate.

Am oftat greu. Ei bine, nu este pentru prima dată când nu am făcut asta pentru tine.

— Așa e, a murmurat.

Scuze ca nu am făcut nimic azi. Ți-am spus ca nu o să mă asculte.

— Știu. Nici nu am crezut ca o va face. Dar...

A trebuit să încerci. Am înțeles. E mai bine?

Vocea și ochii i s-au golit.

— Mai rău, a expirat.

Nu vroiam să las acel cuvânt să se așeze. Am fost recunoscător când a vorbit Alice.

— Jacob, te superi dacă te rog să-ți schimbi formă? A vorbit Alice. Vreau să știu ce se întâmplă.

Am dat din cap în același timp când Edward a răspuns.

— Trebuie să stea conectat cu Seth.

— Bine, atunci poți fi tu drăguț și să ne spui și nouă ce se întâmplă?

A explicat în expresii scurte și fără emoții.

— Haita crede ca Bella a devenit o problemă. Ei întrevăd un potențial pericol de la... ceea ce e în ea. Cred ca este de datoria lor să înlăture acel pericol. Jacob și Seth s-au despărțit de haită și au venit să ne avertizeze. Ceilalți plănuiesc să ne atace la noapte.

Alice a sâsâit, plecând de lângă mine. Emmett și Jasper au schimbat privirile și apoi ochii lor s-au uitat înspre pădure.

Nu e nimeni aici, a raportat Seth. Este liniște pe frontul de vest.

Ar putea să ocolească.

O să fac o buclă.

— Carlisle și Esme sunt pe drum, a spus Emmett. Maxim douăzeci de minute.

— Ar trebui să luăm o poziție defensivă, a spus Jasper.

Edward a dat din cap.

— Să intrăm.

O să alerg împrejur cu Seth. Dacă mă îndepărtez prea tare ca să mă auzi în minte. Să fii atent după urlat.

— Așa o să fac.

Ei au intrat în casă, ochii le fugeau peste tot. Înainte să intre m-am întors și am alergat spre vest.

Tot nu găsesc mare lucru, mi-a spus Seth.

O să fac jumătate de cerc. Să mă mișc repede. Nu vreau să se strecoare pe lângă noi.

Seth s-a lansat cu o viteză bruscă.

Am alergat în liniște și minutele treceau. Am ascultat sunetele din jurul lui, verificând iar judecata lui.

Hei – ceva se apropie repede! M-a avertizat după cincisprezece minute de liniște. În direcția mea!

Stai acolo – nu cred ca e haita. Sună diferit.

Seth...

Dar am apins mirosul care se apropia odată cu vântul și am citit în mintea lui.

Vampir. Pariu ca e Carlisle.

Seth, dă-te înapoi. Poate fi altcineva.

Nu, ei sunt. Recunosc mirosul. Stai așa, o să mă transform ca să le explic.

Seth, nu cred ca...

Dar era plecat.

Nervos, am alergat către granita estică. Nu ar fi culmea să nu pot să am și eu grijă de Seth pentru o singură noapte? Dacă i se întâmplă ceva cât este sub comanda mea? Leah o să mă rupă în bucăți.

Cel puțin băiatul a fost plecat puțin. Nu trecuseră doua minute și l-am auzit iar în minte.

Da, Carlisle și Esme. Doamne, ce surprinși au fost să mă vadă! Cred ca au ajuns în casă acum. Carlisle a spus mersi.

E un o bun.

Da. El e unul din motivele pentru care suntem siguri ca facem ce e bine.

Așa sper.

De ce ești așa de pesimist, Jake? Cred ca Sam nu o să atace în seara asta. Nu o să se lanseze într-o misiune sinucigașă.

Am oftat. Nu mă interesa oricare dintre ele.

Oh! Nu este vorba așa de mult despre Sam, nu-i așa?

Am făcut ultima întoarcere a patrulei. Am prins mirosul lui Seth acolo unde se întorsese ultima oară. Nu lăsăm goluri.

Tu crezi ca Bella o să moară oricum, a șoptit Seth.

Da, așa este.

Săracul Edward. Cred ca este inebunit.

Chiar așa este.

Numele lui Edward a adus la suprafața alte amintiri. Seth le-a citit înmărmurit.

Și apoi a urlat. Nu omule! Nu se poate! Nu ai făcut așa! Asta e prostie curate, Jacob! Și știi și tu asta! Nu-mi vine să cred ca ai zis ca o să-l omori! Ce e asta? Trebuie să-i spui nu.

Taci, taci, tâmpitule! O să creadă ca vine haita!

Ups! A tăiat urletul de la jumate.

M-am întors și am început să alerg spre casă. Ai grijă Seth. Să faci tot cercul.

Seth se agită, dar eu l-am ignorat.

Alarmă falsă, alarmă falsă, m-am gândit când m-am apropiat. Scuze. Seth e tânăr. Uită lucruri.

Nu ataca nimeni. Alarmă falsă.

Când am ajuns la jumate, l-am văzut pe Edward uitându-se prin fereastra întunecată. Am alergat ca să fiu sigur ca a înțeles mesajul.

Nu e nimic – ai auzit?

A încuviințat o dată.

Ar fi fost mult mai ușor dacă această comunicare nu era într-o singura direcție. Apoi, eram fericit ca nu eram în capul lui.

S-a uitat peste umăr, înapoi în casă, și am văzut cum l-a străbătut un fior. Mi-a făcut cu mâna fără să se uite la mine și a plecat din raza mea vizuală.

Ce se întâmplă?

De parcă aş fi primit vreun răspuns.

Am stat pe pășune și am ascultat. Cu aceste urechi, puteam chiar să-i aud pașii lui Seth, la kilometri în pădure. Era ușor să aud fiecare sunete din casă.

— A fost alarmă falsă, Edward le explica cu o voce moartă, doar repetă ce îi spusese. Seth era supărat de altceva, și a uitat ca așteptăm un semnal. Este foarte tânăr.

— E bine să avem niște copii care ne păzesc, o voce mai adâncă se văicărea. Emmett mă gândeam.

— Ne-au făcut un mare bine în seara asta Emmett, a spus Carlisle. Un mare sacrificiu personal.

— Da, știu. Numai ca sunt gelos. Vroiam și eu să fiu cu ei.

— Seth nu crede ca Sam o să ne atace, a spus Edward mecanic. Nu cu noi avertizați și cu doi mai puțini în rândul lor.

— Jacob ce crede? a întrebat Carlisle.

— Nu e așa de optimist.

Niciunul nu mai vorbea. Era un sunet încet a ceva ce picura pe care nu-l puteam numi. Auzeam respirația lor joasă – și am putut să o găsesc pe a Bellei. Era mai aspră, chinuită. Sughită și se spărgea într-un ritm ciudat, dar nu știam ce înseamnă asta. Dar nu era normal.

— Nu o atinge! O s-a trezești, Rosalie a șoptit.

Cineva a oftat.

— Rosalie, a murmurat Carlisle.

— Nu începe iar, Carlisle. Te-am lăsat să faci cum ai vrut dar asta e tot ce îți permitem.

Se părea ca Rosalie și Bella vorbeau amândouă la plural. Ca și cum formau o haită numai ele.

Am pășit încet spre fața casei. Fiecare pas m-a adus puțin mai aproape. Ferestrele închise arătau ca un serial de televiziune care se desfășura în vre-o camera obscură de așteptare – îmi era imposibil să nu mai uit.

Alte câteva minute, alți pași, și blana mea trecea peste veranda atunci când am trecut. Puteam să văd prin geamuri – să văd pereții și tavanul și candelabru care atârna de el și care era stins. Eram destul de înalt ca să văd doar dacă întindeam gâtul puțin, cel mult să ridic o labă peste trepte.

M-am uitat pe geamul de la ușă mare din fața, și mă așteptam să văd aceeași imagine cu cea de la prânz. Dar se schimbaseră așa de mult încât am crezut ca mă uit în alta camera.

Peretele de sticlă dispăruse – părea metal acum. Și mobila era toată dată la o parte, și Bella era strânsă ciudat într-un pat îngust în mijlocul camerei. Nu era un pat normal – unul cu bare de metal— ca de spital. La fel ca la spital erau și monitoare care erau legate de corpul ei, cu tuburi care

îi intrau în piele. Luminile de pe monitor clipeau dar nu era niciun zgomot.

Sunetul care era ca un picurat era de la perfuzia din mâna – un lichid care era gros și alb, nu era clar.

Ea s-a înecat puțin în somnul ei chinuit și amândoi, Edward și Rosalie s-au mutat să vadă ce are nevoie. Corpul ei se mișca și ea scâncea. Rosalie și-a trecut mâna peste fruntea Bellei. Corpul lui Edward era înțepenit – era cu spatele la mine, dar expresia lui cred ca era ceva de văzut, pentru ca Emmett a ajuns între ei înainte să fie timp să clipească. Și-a pus mâinile pe Edward.

— Nu în seara asta, Edward. Avem alte lucruri de care să ne facem griji.

Edward s-a întors de la ei și era iar omul care ardea. Mi-a întâlnit ochii pentru un moment și apoi s-a întors iar către ceilalți patru.

Am alergat înapoi în pădure, alergam să-l întâlnesc pe Seth, fugeam de ceea ce era în spatele meu. Mai rău. Da, era mult mai rău.

12 Unii oameni nu par să înțeleagă conceptul de a nu fi invitat

Eram pe punctul de a adormi.

Soarele se ridicase deasupra norilor acum o oră – pădurea era acum gri în loc de negru. Seth s-a întins și s-a transformat pe la unu, și l-am trezit la răsărit ca să facem schimb. Chiar și după ce am alergat o noapte întreagă, îmi era greu să-mi fac mintea să tacă destul de mult ca să pot adormi, dar alergatul ritmic al lui Seth mă ajută. Unu, doi-trei, patru, unu, doi-trei, patru – dum dum-dum dum – labele lui se auzeau pe pământul umed, iar și iar cât timp făcea circuitul împrejurul pământului familiei Cullen. Deja lăsasem o urmă pe pământ. Gândurile lui Seth erau goale, doar o ceată gri și verdepe măsură ce pădurea trecea pe lângă el. Era liniștitor. Mă ajută să-mi umplu mintea cu ceea ce vedea mai degrabă decât să am lase pe mine să mă gândesc la alte mele.

Și apoi Seth a urlat și a spart liniștea dimineții.

Am sărit de pe pământ, labele din față erau deja aruncate înainte pentru un sprint înainte ca picioarele din spate să zboare de pe pământ. M-am grăbit spre locul unde Seth înțepenise, ascultând cu el pașii care se auzeau ca veneau către noi.

Neața, băieți.

Un scâncet de șoc a străbătut dinții lui Seth. Și apoi amândoi am mârâit pe măsură ce citeam și mai adânc gândurile noi.

Of Doamne! Pleacă, Leah! a urlat Seth.

M-am oprit când am ajuns lângă Seth, capul era pe spate, pregătit să urle iar – de data asta ca să se plângă.

Taci, Seth.

Da. Au! Au! Au! A scheunat și a dat cu labele în pământ, săpând supărat în pământ.

Leah a venit în privire, corpul ei mic și gri trecea prin arbuști.

Nu te mai plânge atât, Seth. Ești așa un copil.

Am mârâit la ea, urechile îmi erau lipite de craniu. A sărit înapoi un pas automat.

Ce crezi ca faci aici, Leah?

Ea a oftat adânc.

Este destul de evident, nu-i așa? Mă alătur miciei tale haite de renegați. Câinii de pază ai vampirilor. A lătrat cu un râs sarcastic.

Nu, nu-i așa. Întoarce-te înainte să-ți rup ceva.

De parcă ai putea să mă prinzi. A rânjit și s-a strâns ca să poată sări. Vrei să ne întrecem, o, lider neînfricat?

Am luat o gură mare de aer, să-mi umplu plămâni înaintea să explodez. Apoi, când am fost sigur ca nu o să țip, am expirat cu dizgust.

Seth, du-te și spune-le ca este doar proastă de sor-ta – m-am gândit la cuvinte cât de dur am putut. O să mă descurc cu asta.

Am plecat! Seth era foarte fericit ca a putut să plece. A dispărut spre casă.

Leah s-a plâns, și s-a dus după el, blana de pe spate i s-a ridicat.

Tu o să-l lași să se ducă singur la vampiri?

Sunt sigur mă mai bine ar sta cu ei decât să mai petreacă un singur minut cu tine.

Taci, Jacob. Oops , scuze – vreau să spun, taci, mai mare Alpha.

De ce dracu ești aici?

Crezi ca eu o să stau cuminte acasă cât timp fratele meu a venit voluntar ca să fie jucăria vampirilor?

Seth nici nu vrea și nici nu are nevoie de protecția ta. De fapt niciunul nu te vrea aici.

Ooh, au, asta o să-mi lase o mare rană. Ha, a lătrat. Spune-mi cine mă vrea în preajmă și acolo plec.

Deci nu este vorba de Seth nu-i așa?

Bineînțeles ca da. Numai ca vroiam să demonstrez ca a fi nedorită nu este ceva nou pentru mine. Nu e un factor determinant, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Am strâns din dinți și am încercat să-mi limpezesc mintea.

Te-a trimis Sam?

Dacă veneam la porunca lui Sam nu a-i fi putut să mă auzi. Apartenența mea nu mai este cu el.

Am ascultat cu atenție gândurile care erau amestecate cu cuvintele. Dacă era o diversiune trebuia să fiu destul de atent ca să văd prin ea. Dar nu era nimic. Declarația ei era adevărul adevărat. Adevărul pe care nu-l doream și pe care îl uram.

Tu îmi ești loială mie acum? Am întrebat plin de sarcasm. Daa. Cum să nu.

Opțiunile mele sunt limitate. Cântăresc și eu opțiunile pe care le am. Crede-mă nu-mi convine situația mai mult decât îți convine ție.

Asta nu era adevărat. Era un gând care trăda entuziasm. Era nefericită în legătură cu asta dar era deasemenea și foarte încântată. Am căutat în mintea ei încercând să înțeleg. Ea și-a zburlit părul simțind ce fac. De obicei încercam să o opresc pe Leah – niciodată nu am vrut să o înțeleg.

Am fost întrerupți de Seth, gândindu-se la explicația pentru Edward. Leah a scâncit nervoasă. Fața lui Edward, înrămata de același geam ca azi noapte, nu arătase nicio reacție la aflarea veștii. Fața îi era blocată, moartă.

Uau, arată rău, Seth a murmurat pentru el. Vampirul nu avea nicio reacție nici la asta. A dispărut în casă. Seth s-a întors și s-a îndreptat spre noi iar Leah s-a relaxat puțin.

Ce s-a întâmplat? a întrebat Leah. Adu-mă la zi cu veștile.

Nu are niciun rost. Nu rămâi.

De fapt, Domnu' Alpha, stau. Pentru ca se pare ca trebuie să aparțin cuiva – și să nu crezi ca nu am încercat să mă rup de una singura, știi și tu foarte bine cum merge asta – te-am ales pe tine.

Leah, tu nu mă placi pe mine. Eu nu te plac pe tine.

Mulțumesc, domnule Evident. Asta nu contează pentru mine. Rămân cu Seth.

Ție nu-ți plac vampirii. Nu crezi ca asta înseamnă ca este un conflict de interese?

Nici ție nu-ți plac vampirii.

Dar eu sunt legat de acesta alianță. Tu nu.

O să țin distanța față de ei. Pot să fac patrulare pe aici la fel ca Seth.

Și eu ar trebui să am încredere în asta?

Și-a întins gâtul, ridicându-se pe degete ca să se ridice și să fie la fel de înaltă ca mine, și să mă poată privii în ochi.

Nu o să-mi trădez haita.

Vroiam să-mi întind gâtul și să urlu la fel cum vroia și Seth înainte. Asta nu e haita ta!

Asta nici măcar nu e o haită. Sunt doar eu care mă plecat de unul singur! Ce e cu voi familia Clearwaters? De ce nu mă puteți lăsa în pace?

Seth, care abia ajunsese în spatele nostru, a scheunat; îl jignisem. Super.

Eu am fost de folos nu-i așa, Jake?

Tu nu m-ai supărat, băiete, dar dacă tu și cu Leah sunteți la pachet – dacă singurul mod să scap de ea este ca tu să te duci acasă... ei bine, poți să mă judeci ca te vreau plecat?

Ah, Leah, strici tu totul!

Da, știi, ea i-a spus și gândul îi era plin de remușcările cele mai grele.

Am simțit durerea în aceste doua mici cuvinte și a fost mai mult decât aș fi crezut. Nu vroiam să simt asta. Nu vroiam să-mi pară rău pentru ea. Sigur, în haită erau grosolani cu ea, dar și-a făcut-o singura cu amăreala cu care pata fiecare gând și făcea ca, fiind în minte ei, să fie un coșmar.

Și Seth se simțea vinovat.

Jake... tu o să mă trimiți de aici pe bune, nu-i așa? Leah nu e chiar așa de rea. Zău. Vreau să spun ca, fiind aici, putem împinge perimetrul și mai departe. Și asta înseamnă ca Haita a mai rămas cu șapte. Nu e nicio șansă ca ei să lanseze un atac așa depășiți numeric cum sunt. Este probabil un lucru bun...

Tu știi ca nu vreau să conduc vreo haită, Seth.

Păi nu ne conduce, Leah s-a oferit.

Am pufnit. Sună perfect pentru mine. Mergeți acasă.

Jake, s-a gândit Seth. Locul meu este aici. Mie îmi plac vampirii. Cullen cel puțin. Ei pentru mine sunt oameni și o să-i protejez, pentru ca asta se presupune ca trebuie să facem.

Poate ca tu da, dar sora ta nu are ce cauta aici. Și ea o să meargă oriunde te duci tu –

M-am oprit o secundă, pentru ca am văzut ceva când am spus asta. Ceva la care Leah se chinuia să nu se gândească.

Leah nu avea de gând să plece nicăieri.

Credeam ca era vorba de Seth, m-am gândit posomorât.

Ea a tresărit. Normal să sunt aici pentru Seth.

Și ca să pleci de lângă Sam.

Și-a încortat maxilarul. Nu trebuie să mă justific în fața ta. Trebuie doar să fac ce mi se zice. Locul meu e în haita ta, Jacob. Sfârșit.

Am plecat de lângă ea, mârâiam.

La naiba. Nu aveam cum să scap de ea. Oricât de mult m-ar fi urât, oricât de mult familia Cullen îi provoca greață, cât de fericită ar fi fost să omoare niște vampiri chiar acum – nimic nu se compara ca sentimentul pe care îl avea ca era liberă de Sam.

Leah nu mă plăcea, deci nu-mi era așa de ușor să-mi doresc ca ea să plece. Ea îl iubea pe Sam. Încă. Și să fie el cel care să vrea ca ea să dispară era o durere mai mare cu care să trăiască, acum ca mai avea o opțiune. Ar fi ales oricare alta variantă. Chiar și ca să se mute în casa Cullen – câine de companie.

Nu știi dacă aș merge chiar așa de departe, s-a gândit. S-a chinuit să-și facă gândurile mai agresive dar erau lacune în show-ul ei. Cred ca aș fi încercat de câteva ori să mă sinucid înainte.

Uite ce e Leah....

Nu, tu să te uiți, Jacob. Nu te mai certa cu mine, pentru ca asta nu o să ne facă bine. O să stau afară din calea ta, bine? O să fac tot ce vrei. Cu excepția să mă întorc în haită lui Sam și să fiu atetica fosta-gagica de care nu poate să scape. Dacă vrei să plec – s-a așezat stând pe picioarele din spate și se uita direct în ochii mei – o să trebuiască să mă obligi.

Am mârâit nervos pentru un minut. Începeam să simt ceva simpatie pentru Sam, în ciuda a ceea ce-mi făcuse mie și lui Seth. Nu era de mirare ca tot timpul ordona haitei câte ceva. Cum altfel ai fi putut face ceva?

Seth, o să te superi pe mine dacă o omor pe sora ta?

El s-a prefăcut ca se gândește pentru un minut. Ei bine...probabil ca da.

Am oftat.

Bine atunci Domnisoara-Faci-Tot-Ce-Spun-Eu. De ce nu te faci folositoare și să ne spui ce știi?

Ce s-a întâmplat după ce am plecat azi noapte?

Multe urlete. Dar cred ca ai auzit și singur partea aia. Era așa de tare ca ne-a luat ceva timp să ne dăm seama ca nu va mai auzeam pe niciunul din voi. Sam era... nu-și mai găsisse cuvintele, dar puteam vedea incapul ei. Și eu și Seth ne-am încordat. După astea, era clar ca trebuia să regândim lucrurile. Sam avea de gând să vorbească cu Bătrânii azi la prima oră. Trebuia să ne întâlnim și să ne gândim la un alt plan. Puteam totuși să-mi dau seama ca nu urma să lanseze un atac imediat. Era sinucidere în acel punct, cu tine și cu Seth plecați și cu lipitorile avertizate. Nu știu sigur ce o să facă, dar dacă așa fi o lipitoare nu așa umbla singura prin pădure. Acum e sezon deschis la vânatoare de vampiri.

Tu ai decis să nu te mai alături ședinței de dimineață? am întrebat.

Când ne-am despărțit pentru patrula azi noapte, am cerut permisiunea să mă duc acasă să-i spun mamei ce s-a întâmplat.

La naiba! I-ai spus mamei? Seth a mârâit.

Seth, stai puțin cu chestiile frățești. Continuă, Leah.

Așa ca odată om, mi-a luat un minut să mă gândesc la tot. Ei bine, mi-a luat toată noaptea. Pun pariu ca toți au crezut ca am adormit. Dar toată treaba cu doua haite diferite, doua minti-comune diferite mi-a dat ceva de gândit. La sfârșit, m-am gândit la siguranța lui Seth și la, ăă, celelalte beneficii în favoarea sentimentului de trădătoare și a mirosului de vampir pe care trebuia să-l miros pentru cine știe cât timp. Știți ce am decis. Am lăsat un bilet pentru mama. Cred ca o să aflăm când o să-și dea Sam seama.....

Leah și-a orientat o ureche spre vest.

Da, mă gândesc ca așa o să facă, am fost de acord.

Asta e tot. Acum ce facem? a întrebat.

Ea și cu Seth se uitau, amândoi, la mine și așteptau.

Asta era exact lucrul pe care nu vroiam să-l fac.

Cred ca o să ținem ochii deschiși momentan. Asta e tot ce putem să facem. Probabil ca ar trebui să de întinzi Leah.

Tu ai dormit la fel de mult ca și mine.

Totuși tu o să faci ce ți se spune?

Da. Asta o să te plictisească, a mormăit și apoi a căscat. Bine, cum spui. Nu mă interesează.

O să alerg la granițe, Jake. Nu sunt obosit deloc. Seth era așa de fericit ca nu i-am obligat să meargă acasă, era numai un entuziasm.

Sigur, sigur. Eu mă duc să-i verific pe vampiri.

Seth s-a dus pe o alta cărare prin pământul umed. Leah se uita după el gânditoare.

Poate ca o tură sau doua înainte să adorm...Hei Seth, vrei să vezi de câte ori te depășesc?
NU!

Lătrând cu o voce mică, Leah s-a aruncat în pădure după el.

Am urlat inutil. S-a terminat cu pacea și liniștea.

Leah încerca. Și-a păstrat injuriile la minim cât alerga în circuit, dar era imposibil de evitat starea ei de încântare. Mă gândeam la ce spunea toată „compania celor doi”. Nu prea se aplică pentru ca unul era suficient pentru mintea mea. Dar dacă tot trebuia să fim trei, era greu să mă gândesc la cineva cu care nu aş fi făcut schimb.

Paul? A sugerat ea.

Poate, am admis.

Ea râdea pentru ea, prea încântată și prea fericită ca să se simtă jignită. Mă întrebam cât va mai dura supărarea lui Sam.

Asta o să fie scopul meu atunci – să fiu mai puțin enervantă decât Paul.

Da, lucrează la asta.

M-am schimbat în cealaltă formă a mea când mai aveam câțiva metri până la poiană. Nu aveam de gând să petrec prea mult timp om pe aici. Dar nici nu vroiam s-o mai las pe Leah în capul meu. M-am îmbrăcat cu pantalonii și am mers pe gazon.

Ușa s-a deschis înainte să ajung în dreptul scărilor și am fost surprins să-l văd pe Carlisle în locul lui Edward să iasă afară și să se întâlnească cu mine – fața lui arată epuizată și înfrântă. Pentru o secundă, mi-a stat inima. M-am oprit, nu puteam vorbi.

— Ești bine, Jacob? m-a întrebat Carlisle.

— Bella? m-am înecat.

— Ea este...cam la fel ca azi noapte. Te-am speriat? Scuze. Edward a spus ca vîi ca om și am ieșit să te întâmpin, pentru ca el nu vroia să o lase. S-a trezit.

Și Edward nu vroia să piardă niciun moment cu ea, pentru ca nu mai rămăsese prea mult timp. Carlisle nu spusese cuvintele cu voce tare, dar putea foarte bine să o facă.

Era ceva timp de când nu dormisem – de la ultima mea patrula. Acum puteam să mă resimt. Am mers un pas mai în fața, și am stat pe treptele de la terasă, și m-am rezemat de grilaj. Mișcându-se încet ca o șoaptă așa cum numai un vampir poate, Carlisle a luat loc pe aceeași treaptă și s-a rezemat de celălalt grilaj.

— Nu am avut ocazia să-ți mulțumesc seara trecută Jacob. Nu știi cât apreciez...compasiunea ta. Știu ca scopul tău e s-o aperi pe Bella, dar îți datorez și siguranța familiei mele odată cu ea. Edward mi-a spus ce a trebuit să faci...

— Nu-mi aduce aminte, am șoptit.

— Dacă preferi.

Am stat în liniște. Puteam să-i aud și pe ceilalți din casă. Emmett, Alice și Jasper vorbeau încet, vocile serioase erau la etaj. Esmé îngână ceva încet în alta camera. Rosalie și Edward respirau în apropiere – nu-mi dădeam seama care e unul și care e altul, dar puteam auzi diferența în respirația chinuită a Bellei. Îi puteam auzi și inima. Părea... ca nu bate egal.

Era ca și cum soarta m-ar fi făcut să-mi încalc toate jurămintele în decurs de douăzeci și patru de ore. Uite-mă aici, pierzând vremea, așteptând ca ea să moară. Nu vroiam să mai ascult. Să vorbesc era mai bine decât să ascult.

— Ea e ca cineva din familie pentru tine? l-am întrebat pe Carlisle. Mi-a atras atenția înainte când mi-a spus ca i-am ajutat și restul familiei.

— Da, Bella este deja ca o fiică pentru mine. O fiică preaiubită.

— Dar o să o lași să moară.

A fost tăcut destul de mult timp cât să mă uit în sus. Fața lui era foarte, foarte obosită.

Știam cum se simte.

— Nu-mi imaginez ce părere ai despre mine pentru asta, a spus într-un final. Dar nu-i pot ignora dorința. Nu ar fi corect să fac asemenea alegere în locul ei, să o forțez.

Vroiam să fiu supărat pe el, dar era prea greu. Era ca și cum ar fi aruncat spre mine cu propriile mele cuvinte numai ca amestecate. Sunaseră bine înainte, dar nu putea să fie bine acum. Nu când Bella murea. Totuși... mi-am adus aminte cum m-am simțit când am fost sub comanda lui Sam – să nu am nicio alegere când venea vorba de a omorî pe cineva pe care iubeam. Totuși nu era același lucru. Sam nu avea dreptate. Și Bella iubea pe cine nu trebuia.

— Crezi ca are vreo șansă? Vreau să spun, ca vampir și tot. Mi-a spus... despre Esme.

— Aș putea să spun ca acum e o șansă, a răspuns repede. Am văzut veninul de vampire făcând miracole, dar sunt condiții pe care nici măcar veninul nu-l poate înfrânge. Inima ei merge prea greu acum; dacă cedează... nu o să mai fie nimic de făcut.

Inima Bellei bătea neregulat, dând un înțeles agonizant cuvintelor lui.

Poate ca planeta s-a întors cu susul în jos. Poate ca așa s-ar explica cum totul este exact opusul a ceea ce a fost ieri – cum puteam spera să se întâmple ceva ce până acum mi se părea cel mai oribil lucru din lume.

— Ce îi face chestia aia? am șoptit. Îi era așa de rău azi noapte. Am văzut... tuburile și toate alea. Prin fereastră.

— Fetusul nu e compatibil cu corpul ei. Prea puternic, una la mână, dar probabil ca o să mai poată suporta asta o perioadă. Cea mai mare problemă e ca nu o lasă să-și ia substanțele de care are nevoie. Corpul ei respinge oricel de nutriție. Încerc să o hrănesc intravenos, dar nu absoarbe nimic. Totul la condiția ei este accelerat. Mă uit la ea – și nu numai la ea cât și la fetus – ca sunt lihniți cu fiecare oră care trece. Nu pot să o opresc și nici să o încetinesc. Nu-mi dau seama ce vrea el. Vocea gravă s-a spart la final.

Mă simțeam la fel ca ieri, când am văzut petele negre de pe stomacul ei – nervos și puțin nebun.

Mi-am strâns mâinile în pumni ca să-mi controlez tremuratul. Uram chestia care o rănea. Nu era destul ca monstrul o chinuia din interior spre exterior. Nuuu, o și înfometa. Probabil ca se uita după ceva în care să bage dinții – un gât pe care să-l lase sec. Și cum încă nu era destul de mare ca să omoare pe cineva, se mulțumea să sugă viața din Bella. Puteam exact să-i spun ce vrea: moarte și sânge, sânge și moarte.

Pielea mea era fierbinte și înțepătoare. Respirăm încet și expiram, concentrându-mă să mă calmez.

— Aș vrea să am o idee mai clară a ceea ce este, a murmurat Carlisle. Fetusul este foarte bine protejat. Nu am putut să văd la ecografie. Mă îndoiesc ca aș putea să bag un ac prin sacul amiotic, dar oricum Rosalie nu m-ar lăsa să încerc.

— Un ac? am murmurat. La ce bun?

— Cu cât mai mult știu despre fetus, cu atât mai mult pot estima de ce este în stare. Cât nu aș da pentru puțin lichid amiotic. Dacă aș ști măcar numărul de cromozomi...

— M-ai pierdut doctore. Poți să-mi explici?

El a chicotit odată – chiar și râsul îi părea extenuat.

— Bine. Câtă biologie știi? Ai studiat perechile cromozomiale?

— Cred ca da. Avem douăzeci și trei nu-i așa?

— Oamenii da.

Am clipit.

— Tu câte ai?

— Douăzeci și cinci.

M-am uitat la pumnii mei pentru o secundă.

— Și asta ce înseamnă?

— Credeam ca asta înseamnă ca speciile noastre cunt aproape complet diferite. Mai puțin înrudite decât un leu și o pisică. Dar această nouă viață – ei bine, sugerează ca suntem genetic mai compatibili decât am crezut. A oftat trist. Nu am știut cum să-i avertizez.

Și eu am oftat. Era mai ușor să-l urăsc pe Edward pentru aceeași ignorantă. Încă îl uram pentru ea. Numai ca era greu să mă simt la fel și în legătură cu Carlisle. Poate ca nu eram inebunit de gelozie pe Carlisle.

— Ar putea să conteze care era numărul – dacă fetusul e mai apropiat de noi decât de ea. Să știu la ce să mă aștept. Apoi a dat din umeri. Și poate ca nu m-ar ajuta la nimic. Cred ca vreau să am ceva să studiez, să fac ceva.

— Mă întreb cum sunt cromozomii mei, am mormăit la întâmplare. Mă gândeam la testele se steroizi de la Olimpiade. Ei fac cercetări ADN?

Carlisle a tușit conștient și a spus.

— Ai douăzeci și patru de perechi, Jacob.

M-am întors încet să mă uit la el și am ridicat o spanceana. El arata rușinat.

— Am fost...curios. Mi-am luat libertatea când te-am tratat în iunie anul trecut.

M-am gândit la asta pentru o secundă.

— Cred ca asta ar trebui să mă enerveze. Dar sincer nu-mi prea pasă.

— Îmi pare rău. Trebuia să cer voie.

— E ok, doctore. Nu ai făcut nimic rău.

— Nu, promit ca nu am vrut să fac vreun rău. Numai ca.... găsec specia voastră foarte fascinantă. Magică, aproape.

— Abracadabra, am murmurat. Era la fel ca Bella cu prostiile magice.

Carlisle a râs iar cu grijă.

Apoi i-am auzit vocea lui Edward în casă și amândoi am făcut liniște ca să auzim.

— Mă întorc imediat, Bella. Vreau să vorbesc puțin cu Carlisle. De fapt, Rosalie, te superi dacă vii cu mine? Edward părea diferit. Avea puțină viață în voce. O licărire de ceva. Nu chiar speranță, dar poate dorința unei speranțe.

— Ce e, Edward? A întrebat grav Bella.

— Nimic de care să te îngrijorezi, iubito. O să dureze doar o secundă. Te rog, Roșe?

— Esme? Rosalie a strigat. Poți să te uiți tu la Bella pentru mine?

Am auzit ca o boare de vânt când Esme a coborât pe scări.

— Bineînțeles, a spus.

Carlisle s-a întors ca să se uite așteptând spre ușă. Edward a trecut primul prin ușa cu Rosalie imediat în spate. Fața îi era ca vocea, nu mai era moartă. Părea foarte concentrat. Rosalie părea suspicioasă. Edward a închis ușa în spatele ei.

— Carlisle, a șoptit.

— Ce este, Edward?

— Poate ca facem asta pe dos. V-am ascultat pe tine și pe Jacob până acum și, când ați vorbit despre ceea ce... vrea fetusul, Jacob a avut un gând interesant.

Eu? La ce m-am gândit eu? În afară de ură evidentă pentru chestie? Cel puțin nu eram singur. Puteam să-mi dau seama ca Edward are dificultăți tu termenul fetus.

— Nu ne-am pus problema din acest unghi, Edward a continuat. Noi am încercat să-i dăm Bellei ce are nevoie. Iar corpul ei acceptă la fel de bine ca și corpul nostru. Poate ca ar trebui să ne

adresăm nevoii... fetusului mai întâi. Poate dacă îl satisfacem pe el o să o puteam ajuta pe ea mai eficient.

— Te-am pierdut, Edward, a spus Carlisle.

— Gândește-te, Carlisle. Dacă această creatură e mai mult vampir decât om, nu poți să ghicești ce vrea – ceea ce nu primește? Jacob și-a dat seama.

Mi-am dat? Am revizuit conversația, încercând să-mi aduc aminte gândurile pe care mi le-am ținut pentru mine. Mia-m adus aminte în același timp cât și-a dat seama și Carlisle.

— Oh, a spus pe un ton surprins. Crezi ca îi este... sete?

Rosalie a sâsâit pe sub mustăți. Nu mai era suspicioasă. Fața ei revoltător de frumoasă era luminată, ochii îi erau măriți de încântare.

— Bineînțeles, a murmurat. Carlisle, avem atâta 0 negativ pregătit pentru Bella. E o idee bună, a adăugat fără să se uite la mine.

— Hmm. Carlisle și-a pus o mână sub barba, pierdut în gânduri. Mă întreb... și apoi, care ar fi cea mai bună cale de a-l administra....

Rosalie a dat din cap.

— Nu aveam prea mult timp să fim inventivi. Eu spun ca ar trebui să încercăm tradițional.

— Stai puțin, am șoptit. Stai așa. Voi , voi vă gândiți să o faceți pe Bella să bea sânge?

— A fost ideea ta, câine, a spus Rosalie, vorbind cu mine fără să se uite la mine. Am ignorat-o pe ea și m-am uitat la Carlisle. Acea urmă de speranță pe care o văzusem în ochii lui Edward era acum în ochii doctorului. Și-a strâns buzele.

— Asta este..., nu-mi puteam găsi un cuvânt potrivit.

— Monstruos? a sugerat Edward. Respingător?

— Aproape.

— Dar dacă o ajuta? a șoptit.

Am din cap nervos.

— Ce o să faci? O să-i bagi un tub pe gât?

— O să o întreb întâi ce părere are. Numai ca am vrut să discut ca Carlisle mai întâi.

Rosalie a dat din cap.

— Dacă îi spui ca s-ar putea să-l ajute pe bebe, o să vrea să facă orice. Chiar și dacă asta înseamnă să îi hrănim printr-un tub.

Am realizat atunci – când am auzit cum vocea ei era așa de mieroasă când a spus bebe – ca blondă ar fi fost de acord cu orice ar fi putut să-l ajute pe acem monstru. Asta se întâmplă de fapt, misteriosul factor care le lega pe ele? Rosalie vroia copilul?

Cu colțul ochiului l-am văzut pe Edward ca a dat din cap odată, absent, nu se uita în direcția mea. Dar știam că-mi răspunde la întrebări.

Ce? Nu m-aș fi gândit ca Barbie de gheață ar putea avea instinct maternal. Așa de protectoare pentru Bella – Rosalie probabil ca ar fi aruncat ea singura tubul pe gâtul Bellei.

Buzele lui Edward s-au transformat într-o linie subțire și am știut ca am dreptate.

— Ei bine, nu avem timp să stăm aici și să discutăm asta, a spus nerăbdătoare Rosalie.

— Ce crezi Carlisle? Putem încerca?

Carlisle a luat o gură de aer și a sărit în picioare iar.

— Să o întrebăm pe Bella.

Blondă a zâmbit încântată – sigură ca dacă era după Bella, o să fie așa cum își dorește.

M-am târât de pe scări și i-am urmat după ce ai au dispărut în casă. Nu eram sigur de ce. Doar curiozitate morbidă. Era ca un film de groază. Monștrii și sânge peste tot.

Poate, numai ca nu rezistăm unei alte doze din drogul care mă sfârșea.

Bella stătea întinsă pe patul de spital, burta ei mare era sub un cearceaf. Arata ca ceară – culoare și cumva transparenta. Ai fi crezut ca este deja moartă, cu excepția micilor mișcări ale pieptului, respirația ei slabă. Și apoi ochii ei ne urmăreau suspicios pe toți patru.

Ceilalți erau deja lângă ea, umplând camera cu niște emoții pline de speranță. Era ciudat de văzut. I-am urmat cu un mers încet.

— Ce se întâmplă? a întrebat Bella cu o voce care zgâria. Mână ai de ceară ridicată – ca și cum ar fi încercat să-și protejeze stomacul ca un balon.

— Jacob a avut o idee care te-ar putea ajuta, a spus Carlisle. Mi-aș fi dorit să nu mă amestece și pe mine. Nu sugerasesm nimic. Să-i multumesc soțului.

— Nu o să fie prea... plăcut dar...

— Dar o să-l ajute pe bebe, Rosalie a întrerupt nerăbdătoare. Ne-am gândit la o cale mai bună să-l hrănim. Poate.

Pleoapele lui Bella s-au mișcat. Apoi a scos un chicot slab.

— Nu e prea plăcut? a șoptit. Doamne, asta o să fie așa o schimbare. S-a uitat la tubul care era înfipt în mâna ei și a tușit iar.

Blondă a râs cu ea.

Fața părea ca mai are doar câteva ore de viață, și probabil ca avea dureri mari, dar făcea glume. Tipic Bella. Încerca să mai elibereze din tensiune, să fie mai ușor de suportat pentru toată lumea.

Edward a pășit lângă Rosalie, ninio glumă nu-i atinsese trăsăturile concentrate. Îmi părea bine pentru asta. Ajută, numai puțin, ca el suferea mai rău ca mine. I-a luat mâna, nu cea care era pusă peste stomacul umflat ca să-l protejeze.

— Bella, iubito, o să te rugăm să faci ceva monstruos, a spus, folosind aceleași adjective pe care mi le dăduse și mie. Respingător.

Ei bine, cel puțin era corect cu ea.

Ea a înghițit și a respirat rapid.

— Cat de rău?

Carlisle a răspuns.

— Credem ca fetusul ar putea avea un apetit mai apropiat de al nostru decât al tău. Credem ca îi e sete.

A clipit.

— Oh. Oh.

— Condiția ta – a voastră – se deteriorează rapid. Nu avem timp de pierdut ca să găsim alt mod mai pretabil pentru asta. Cea mai rapidă cale de a testa teoria –

— Trebuie să-l beau, a șoptit. A dat din cap ușor – mai puțină energie pentru ca încuviințarea să fie completă. Pot să fac asta. Să practic pentru viitor, nu? Buzele ei fără culoare s-au întins ca un zâmbet și s-a uitat la Edward. El nu i-a zâmbit înapoi.

Rosalie a început să dea nerăbdătoare din picior. Sunetul era enervant. Mă întrebam ce o să facă dacă aș arunca-o printr-un perete.

— Deci, cine o să prindă pentru mine un urs grizzly? a șoptit Bella.

Carlisle și Edward au avut un schimb rapid de priviri. Rosalie s-a oprit din bătut.

— Ce e? Bella a întrebat.

— O să fie un test mai potrivit dacă nu ne ascundem după colț Bella, a spus Carlisle.

— Dacă fetusul are nevoie de sânge, a explicat Edward, nu vrea sânge de animal.

— Pentru tine nu o să fie nicio diferență pentru tine Bella. Nu te gândi la asta, Rosalie a încurajat.

Ochii ei s-a mărit.

— Cine? a respirat și ochii ei s-au uitat la mine.

— Nu sunt aici ca donator, Bella, am mârâit. În plus vrea sânge uman și nu cred ca al meu se pune la socoteală.

— Avem ceva sânge, Rosalie i-a spus, vorbind peste mine înainte să termin, ca și cum nu eram aici. Pentru tine – ca să fim siguri. Nu-ți face probleme despre nimic. O să fie bine. Am un sentiment puternic despre asta Bella. Cred ca bebelușul o să fie mult mai bine.

Mâna Bellei a trecut peste stomacul ei.

— Ei bine, a șoptit, abia auzit. Mie mi-e foame, așa ca probabil ca îi e și lui. Incercad să facă încă o glumă. Hai s-o facem și pe asta. Prima mea acțiune vampireasca.

13 Ce bine ca am un stomac puternic

Carlisle și Rosalie au plecat într-o fracțiune de secundă, se duceau la etaj. I-am auzit ca dezbăteau dacă era bine sau nu sau să o incalzasc. Ce? Mă întrebam ce lucruri mai țineau ascunse în casa groazei. Frigider plin cu sânge – este. Alt ceva? Camera de tortură? Camera sicriilor?

Edward a rămas ținând mâna Bellei. Fața lui era iar palidă. Nu părea să aibă destulă energie ca să meargă mai departe chiar și cu raza de speranță care se întrevedea. Se uitau unul în ochii celuilalti, dar nu într-un fel dulce. Era ca și cum ar fi avut o conversație. Îmi amintea într-un fel de Sam și de Emily.

Nu, nu era dulcețarie, dar asta o făcea și mai greu de privit.

Știam acum cum este pentru Leah, să fie nevoită să vadă asta tot timpul. Să fie nevoită să audă în mintea lui Sam. Bineînțeles ca tuturor ne era milă de ea, nu era monștrii – nu în acel sens oricum. Dar cred ca o judecăm prea aspru după cum se descurcă. Ne lovea pe toți, încerca să ne facă la fel de nefericiți cum se simțea și ea.

Nu o să o mai condamn niciodată. Cum putea cineva să se oprească să nu împartă acest fel de nefericire? Cum ar fi putut cineva să nu încerce să se descarce și să împartă fiecăruia din ea?

Și dacă asta însemna să am alta haită, cum aș putea să o condamn ca mi-a luat libertatea? Și eu aș fi făcut la fel. Dacă era o cale să scap de durere, aș accepta-o.

Rosalie a venit pe scări după o secundă, zburând prin camera ca o briză, accentuând mirosul arzător. S-a oprit în bucătărie și am auzit o bușitură a unei uși de dulap.

— Nu clar, Rosalie, Edward a murmurat. Și-a dat ochii peste cap.

Bella s-a uitat curioasă, dar Edward doar a dat din cap.

Rosalie a apărut iar în camera, dar a dispărut din nou.

— Asta a fost ideea ta? a șoptit Bella, vocea îi era rigidă pe măsură ce se chinuia să o facă suficient da tare ca să o pot auzi. Uitând ca puteam auzi foarte bine. Îmi plăcea cum, în majoritatea timpului, părea să uite ca nu sunt complet uman. M-am apropiat ca să nu-i mai fie așa de dificil.

— Nu mă condamnă pe mine pentru asta. Vampirul tău a tras cu urechea la gândurile mele.

A zâmbit puțin.

— Nu mă așteptam să te revăd.

— Da, nici eu, am spus.

Mă simțeam ciudat să stau aici, dar vampirii mutaseră mobila din loc pentru tot aranjamentul asta medical. Îmi imagineam ca nu-i deranjează – să stea jos sau în picioare nu avea mare importanță când erai de piatră. Nu mă deranja nici pe mine prea mult, în afara faptului ca eram rupt de oboseală.

— Edward mi-a spus ce a trebuit să faci. Îmi pare așa de rău.

— E ok. Era probabil o chestiune de timp până când aveam să sar la ceva ce m-ar fi pus Sam să fac, am mințit.

— Și Seth, a șoptit.

— El e de fapt foarte fericit ca ajute.

— Urăsc să-ți fac probleme.

Am râs scurt – mai mult un lătrat decât un râs. A respirat cu un oftat.

— Cred ca asta e ceva nou, nu-i așa?

— Nu, nu chiar.

— Nu trebuie să stai și să vezi asta, a spus, abia rostind cuvintele.

Aș fi putut pleca. Era probabil o idee bună. Dar dacă plecăm, după cum arata acum, aveam să pierd ultimile cincisprezece minute din viața ei.

— Nu prea am unde să mă duc, i-am spus încercând să-mi scot emoțiile din cuvinte.

Chestia cu lupul nu mai e așa tentanta de când ni s-a alăturat Leah.

— Leah? a oftat.

— Nu i-ai spus? I-am întrebat pe Edward.

El doar a dat din umeri fără să-și ia ochii de pe fața ei. Puteam să-mi dau seama ca nu era o veste așa de minunată pentru el, nu ceva destul de important care să merite să fie împărtășit când erau atâtea evenimente mai importante.

Bella nu a primit așa de bine vestea. Se părea ca este o veste rea pentru ea.

— De ce? a expirat.

Nu vroiam să intru în detaliile unei povești de lungimea unei povești.

— Ca să țină ochii pe Seth.

— Dar Leah ne urăște, a șoptit.

Pe noi. Drăguț. Am putut totuși să văd la se se referă.

— Leah nu o să deranjeze pe nimeni, în afară de mine. Este în haita mea – m-am strâmbat când am spus cuvintele – așa ca îmi urmează porunca. Iac.

Bella nu părea convinsă.

— Ți-e frică de Leah, dar ești cea mai bună prietenă cu blonda psihopată?

S-a auzit un sâsâit încet de la etajul al doilea. Ce bine, m-a auzit.

Bella s-a încruntat la mine.

— Nu. Roșe...înțelege.

— Da, am mârâit. Ea înțelege ca o să mori și nu-i pasă atâta timp cât primește progenitura mutanta la sfârșit.

— Oprește-te și nu mai fi nesimțit, Jake, a șoptit.

Părea prea slăbită ca să o mai enervez. În schimb am încercat să zâmbesc.

— O spui de parcă asta ar fi posibil.

Bella a încercat pentru o secundă să nu-mi răspundă cu un zâmbet, dar nu a putut să se oprească; buzele ei albe s-au ridicat la colțuri.

Și apoi Carlisle și psihopata de mai devreme erau aici. Carlisle avea un pahar alb de plastic în mâna – din acela cu capac și cu pai. Oh – să nu fie clar; acum am înțeles.

Edward nu vroia ca Bella să se gândească la asta mai mult decât era cazul. Nu puteai să vezi ce e în pahar. Dar puteam mirosi.

Carlisle a ezitat, cu mâna pe jumătate întinsă cu paharul. Bella l-a văzut și părea speriată iar.

— Puteam încerca și în alt fel, a spus Carlisle.

— Nu, Bella a șoptit. Nu, o să încerc întâi așa. Nu mai avem timp....

La început am crezut ca în sfârșit și-a dat seama și ca își face griji în privința ei, dar apoi mâna ei slăbită a trecut peste stomac.

Bella s-a întins și a luat cana din mâna lui. Mâna ei a trebuit puțin și am putut să aud plescăitul din interior. A încercat să se proptească pe un cot, dar abia mai putea să-și ridice capul. Un fior de căldură mi-a trecut pe șira spinării când am văzut cât de fragilă se făcuse în mai puțin de o zi.

Rosalie și-a pus o mână sub umerii ei, ținându-i și capul, ca și cum ai fi ținut un nou născut. Blondă știa totul despre copii.

— Mersi, a șoptit Bella. Ochii ei ne-au măsurat pe toți. Încă era conștientă să se simtă responsabilă. Dacă nu era așa de secata de puteri, pun pariu ca ar fi înroșit.

— Nu-i băga înseamnă pe ei, Rosalie a murmurat.

Mă făcea să mă simt ciudat. Trebuia să plec atunci cad Bella mi-a dat ocazia. Nu era locul meu aici, să fiu parte din toate astea. M-am gândit la plecare, dar am realizat ca așa o mișcare ar fi făcut ca Bellei să-i fie mai rău – să-i fie mai greu să facă asta. Și-a dat seama ca o să fiu prea dezgustat ca să stau. Ceea ce era aproape adevărat.

Totuși. Cât timp nu aveam să-mi asum responsabilitatea pentru ideea aceasta, tot nu vroiam să cobesc.

Bella a ridicat paharul spre fața ei și a strănutat la capătul paiului. A tresărit și s-a strâmbat.

— Bella, iubito, putem găsi o cale mai simplă, a spus Edward, ținând mâna ca să ia paharul.

— Ține-te de nas, a sugerat Rosalie. Ea s-a uitat la mâna lui Edward de parcă era gata să i-o rupă. Mi-aș fi dorit să facă asta. Sigur ca Edward nu ar fi primit asta așa de ușor, și ar fi putut s-o vad pe blondă schilodită.

— Nu, nu e asta. Numai ca – Bella a luat o gură de aer puternică. Miroase bine, a admis cu o voce înceată.

Am înghițit tare, încercând să opresc scârbă să mi se vadă pe fața.

— Asta e un lucru bun, Rosalie i-a spus Bellei nerăbdătoare. Asta înseamnă ca suntem pe drumul cel bun. Încearcă. După fața ei mă mir ca blondă nu a sărit într-un dans al fericirii. Bella a luat paiul între buze, strângându-și ochii și strâmbând din nas. Puteam să aud sângele cum se izbea de pereții paharului pentru ca îi tremura mâna. A sorbit puțin, și după a gemut încet cu ochii tot închiși.

Edward și cu mine am făcut un pas înainte în același timp. El i-a atins fața. Eu mi-am ținut mâinile la spate.

— Bella, iubito...

— Sunt bine, a șoptit. Și-a deschis ochii și se uita la el expresia ei era de...scuză. Rugătoare. Speriată. Are un gust bun.

Acidul mi s-a agitat în stomac, amenințând să iasă afară. Mi-am strâns dinții tare.

— Asta e bine, a repetat blondă, încă era încântată. E un semn bun.

Edward doar și-a presat mâna peste obrazul ei, muladu-și degetele peste oasele ei. Bella a oftat și și-a pus buzele pe pări din nou. A luat o gură zdravăna de data asta. Acțiunea aceasta nu era la fel de slăbită ca tot ce o cuprindea. Ca și cum un anumit instinct a acaparat-o.

— Cum te simți la stomac? Îți e greață? a întrebat Carlisle.

Bella a dat din cap.

— Nu, nu mi-e rău, a șoptit. Asta e o premieră.

Rosalie radia.

— Excelent.

— Cred ca e puțin prea devreme pentru asta Roșe, Carlisle a murmurat.

Bella a luat iar o alta gură de sânge. Apoi s-a uitat la Edward.

— Asta îmi strică socoteală? a șoptit. Sau începem să numărăm după ce sunt vampir?

— Nimeni nu calculează Bella. În orice caz nimeni nu a murit. A zâmbit cu un zâmbet fără vlagă. Lista este curată.

Mă pierduseră.

— O să-ți explic mai târziu, Edward a spus așa de încet încât cuvintele păreau doar o respirație.

— Ce? a șoptit Bella.

— Vorbesc cu mine însumi, a mințit.

Dacă avea succes cu asta, dacă Bella mai trăia, Edward nu o să mai scape așa de ușor să scape cu asta când simțurile ei vor fi la fel de ascuțite ca ale lui. O să trebuiască să lucreze la sinceritate.

Buzele lui Edward s-au strâns, luptându-se cu un zâmbet. Bella a mai luat câteva grame, uitându-se printre noi la geamuri. Probabil își închipuia ca nu suntem acolo. Sau poate doar eu. Nimeni din acest grup nu era dezgustat în afară de mine. Contrar chiar – probabil ca aveau dificultate să se concentreze să nu-i smulgă paharul din mână.

Edward și-a dat ochii peste cap.

Doamne, cum suportă cineva să stea cu el? Era numai foarte rău ca nu putea să audă gândurile Bellei. Asta înseamnă ca ar fi enervat-o și pe ea ai s-ar fi plictisit de el. Edward a chicotit odată. Ochii Bellei l-au scurtat imediat, și a zâmbit puțin la veselia de pe fața lui. Cred ca asta nu mai văzuse demult.

— Vreo glumă? a respirat.

— Jacob, a răspuns.

S-a uitat la mine cu alt zâmbet cald.

— Jake e foarte glumeț, a fost de acord.

Super, acum eram bufonul împărăției.

— Bada bing, am murmurat cu mimica slabă.

Ea a zâmbit iar, apoi a luat o alta gură din pahar. Am tresărit când paiul a tras aer, făcând un zgomot specific.

— Am reușit, a spus, părea încântată. Vocea îi era mai clară – aspră, dar nu era o șoaptă pentru prima dată pe ziua de azi. Carlisle dacă o să meargă, o să scoți acele din mine?

— Cat de curând posibil, a promis. Siner, nu prea te ajută cu mare lucru nu-i așa.

Rosalie a bătut-o pe frunte și ei au avut un schimb de priviri pline de speranță. Și toată lumea a putut să vadă – cană plină de sânge uman a făcut imediat diferența. Culoarea îi revenise – era o urmă vagă de ros în obraji de cretă. Deja se părea ca nu mai avea nevoie de ajutorul lui Rosalie. Respiratul îi era mai ușor și pot să jur ca și bătăile inimii îi erau mai puternice, mai egale.

Totul mai rapid.

Urma aceea de speranță de transformase, în ochii lui Edward în speranță reală.

— Mai vrei? a întrebat Rosalie.

Umerii Bellei s-au lăsat.

Edward i-a aruncat o privire lui Rosalie înainte să vorbească cu Bella.

— Nu trebuie să bei mai mult chiar acum.

— Da, știu. Dar ....mai vreau, a admis cu vocea scăzută.

Rosalie și-a trecut degetele subțiti și lungi prin părul Bellei.

— Nu trebuie să-ți fie rușine, Bella. Corpul tău tânjește. Noi toți înțelegem. Tonul ei era moale la început dar a adăugat cu asprime.

— Oricine nu înțelege nu ar trebui să fie aici.

Se referea la mine evident, dar nu aveam s-o las pe blondă să mă atace. Eram bucuros ca Bella se simte mai bine. Și ce dacă mă scârbea? Nu spusese nimic.

Carlisle a luat paharul din mâna Bellei.

— Mă întorc repede.

Bella s-a uitat la mine când a dispărut el.

— Jake, arăți groaznic, a spus.

— Uite cine vorbește.

— Serios – când ai dormit ultima oară?

M-am gândit la asta pentru o secundă.

— A... nu sunt sigur.

— Of. Jake. Acum mă joc și cu sănătatea ta. Nu fi prost.

Am strâns din dinți. Ei i se permitea să se sinucidă pentru un monstru, dar mie nu mi se permitea să pierd niște nopți ca să am grijă de ea?

— Du-te și te odihnește, a continuat. Sunt câteva pături sus – ești binevenit în oricare dintre ele.

Privirea de pe fața lui Rosalie mi-a dat de înțeles ca nu eram binevenit în niciunul. Mă întrebam ce nevoie are Frumoasă Neadormita de un pat. Să fie așa de posesivă cu lucrurile ei?

— Mersi, Bells, dar mai repede prefer să dorm pe pământ. La distanță de miros, înțelegi.

S-a strâmbat.

— Da.

Carlisle se întorsese și Bella s-a întins după sânge, era absentă, ca și cum se gândea la altceva. Cu aceeași privire pierdută se uita și când a început să bea cu paiul.

Ea chiar arată mai bine. S-a dat mai în fața singura, având grijă la tuburi, și s-a așezat într-o poziție șezândă. Rosalie era alolo, cu mâinile gata să o prindă dacă ar fi căzut. Dar Bella nu mai avea nevoie de ea. Respirând adânc între înghițituri, Bella a terminat al doilea pahar mai repede.

— Cum te simți acum? a întrebat Carlisle.

— Nu mi-e rău. Mi-e cam foame... numai ca nu știu dacă îmi e foame sau sete, știi?

— Carlisle, uită-te la ea numai, Rosalie a murmurat, așa de încântată ca se citea pe fața. Asta e evident ceea ce corpul ei vrea. Ar trebui să mai bea.

— Este încă om Rosalie. Are nevoie și de mâncare. Hai să-i dăm un timp să vedem cum o afectează asta și apoi să încercăm cu mâncare iar. Îți sună ceva mai apetisant, Bella?

— Ouă, a spus imediat și a avut un chimb de priviri și de zâmbete cu Edward. Zâmbetul lui era luminos, dar fața lui era mai animată decât înainte.

Am clipit și aproape ca uitasem să-mi mai deschid ochii.

— Jacob, a murmurat Edward. Chiar ar trebui să adormi. După cum a spus și Bella ești binevenit să stai aici deși cred ca ți-ar fi mai confortabil să stai afară. Nu-ți face griji – îți promit ca te caut dacă e nevoie de tine.

— Sigur, sigur, am băjbâit. Acum se părea ca Bella mai are câteva ore, puteam să scap. Să mă duc să mă întind undeva sub vre-un copac... destul de departe ca mirosul să nu mă ajungă.

Lipitoarea o să mă trezească. Îmi este dator.

— Așa o să fac, Edward a fost de acord.

Am dat din cap și mi-am pus mâna peste a Bellei. A ei era rece ca gheața.

— Să te simți mai bine, am spus.

— Mersi, Jacob. Și-a întors mâna și mi-a strâns-o. Am simțit linia subțire a verighetii peste degetul ei slăbit.

— Să-i dați o pătură sau ceva, am mormăit când m-am întors către ușă.

Până să ajung acolo, doua urlete spărgeau aerul dimineții. Nu era nicio greșală în urgenta apelului. Nu era ceva de neînțeles de data asta.

— Fir-ar să fie, am mârâit și m-am aruncat pe ușă. Am sărit de pe terasă, lăsând focul ca mă rupă în aer. S-a auzit o ruptură ascuțită și pantalonii mi-au căzut fășii. La naiba. Țăstia erau singurele

haine pe care le mai aveam. Nu conta acum. Am aterizat în patru labe și m-am dus spre vest.

Ce s-a întâmplat? Am țipat în minte

Vizitatori, Seth a răspuns. Cel puțin trei.

S-au separat?

O să dau o tură și am să mă întorc lângă Seth cu viteza luminii, a promis Leah. Am putut să simt aerul care îi trecea prin plămâni în timp ce și-a forțat corpul peste limite. Pădurea gema în spatele ei. Până aici, niciun alt punct de atac.

Seth nu-i provoca. Așteaptă-mă și pe mine.

Ei încetinesc. Aa – e așa de rău să nu pot să-i aud. Cred...

Ce?

Cred ca s-au oprit.

Așteaptă și restul haitei?

Șșș. Simți?

I-am absorbit senzațiile. Un licăr slab și tăcut era în aer.

Cineva se transformă?

Așa se pare, Seth a fost de acord.

Leah a zburat în micul spațiu în care aștepta Seth. Și-a înfipt labele în pământ și s-a învârtit ca o mașina de curse.

Te acopăr eu frățioare.

Ei vin, a spus Seth nervos. Încet. Merg.

Aproape am ajuns, le-am spus. Am încercat să zbor ca Leah. Mă simțeam oribil să fiu separat de ei cu un potențial pericol mai aproape decât eram eu. Greșit. Trebuia să fiu cu ei, între ei și indiferent ce venea.

Uite cine are simț patern, s-a gândit Leah stambându-se.

Capul la joc, Leah.

Patru, s-a decis Seth. Băiatu' are urechi bune. Trei lupi și un om.

A fost puțin mai clar atunci când m-am apropiat, ajungând mai aproape de punct. Seth a răsuflat ușurat și apoi s-a îndreptat, deja în locul din dreapta. Leah a rămas pe stânga cu ceva mai puțin entuziasm.

Deci acum sunt sub Seth, a mormăit ca pentru ea.

Primul venit, primul servit, Seth s-a gândit mândru. Și oricum nu ai fost niciodată a treia la putere. Tot e o avansare.

Să fiu sub comanda fratelui meu mai mic nu e nicio avansare.

Șșș! M-am plâns. Nu-mi pasă unde stați. Tăceți din gură și fiți pregătiți.

Au ajuns în raza noastră vizuală câteva secunde mai târziu, mergând, așa cum s-a gândit Seth. Jared în mijloc, om, cu mâinile ridicate. Paul, Quil și Collin în patru labe în spatele lui. Nu era agresiune în poziția lor. Stăteau în spatele lui Jared, cu urechile ciulite, în alertă, dar calmi.

Dar... era ciudat ca Sam l-a trimis pe Collin în loc de Embry. Eu nu asta aș fi făcut dacă aș fi trimis un grup diplomatic în teritoriul străin. Nu aș fi trimis un copil. Aș fi trimis un luptător mai experimentat.

O divesiune? Leah s-a gândit.

Oare Sam, Embry și Brady făceau o mișcare singuri? Nu se prea părea.

Vrei să verific? Pot să alerg în perimetru și în doua minute sunt înapoi.

Să-i avertizez pe cei din familia Cullen? Seth se întreba.

Dacă ideea era ca să ne despartă? am întrebat. Ei știu ca ceva se întâmplă deci sunt pregătiți.

Sam nu ar fi așa de prost... a șoptit Leah, frica îi creștă mintea. Și-l imaginează pe Sam cum ar fi

atacat familia Cullen cu doar doi după el.

Nu, nu ar fi, am asigurat-o, deși mă simțeam și eu rău la imaginea din capul ei.

În tot acest timp Jared și ceilalți se uitau la noi steptand. Era foarte dificil să nu aud ce își spuneau Quil și Paul și Collin. Fetele lor erau blocate – nu se puteau citi.

Jared și-a curățat gâtul și apoi vorbit spre mine.

— Am venit cu steagul alb de pace, Jake. Suntem aici ca să vorbim.

Crezi ca zice adevărul? Seth a întrebat.

Are sens, dar...

Da, Leah a fost de acord. Dar.

Nu ne-am relaxat. Jared s-a încruntat.

— Ar fi mai ușor să vorbim dacă te-aș putea auzi și eu.

Mă uitam la el. Nu aveam să mă transform dacă nu mă simțeam liniștit de situație. Până când o să aibă sens. De ce Collin? Aceasta era partea care mă supăra cel mai tare.

— Bine, atunci cred ca o să vorbesc doar eu, a spus Jared. Jake, vrem să te întorci.

Quil a scos în scacet mic. Îi secunda declarația.

— Tu ne-ai destrămat familia. Nu trebuie să fie așa.

Nu eram chiar în dezacord cu asta, dar nu asta era subiectul. Erau câteva diferențe de opinie între mine și Sam în acest moment.

— Știm cum te simți .... în legătură cu situația familiei Cullen. Știm ca este o problemă. Dar s-a exagerat.

Seth a urlat. Exagerare? Și să-i atacăm pe aliații noștri fără să-i avertizăm?

Seth, tu ai auzit vreodată de fața de poker? Las-o mai moale.

Scuze.

Ochii lui Jared s-au uitat la Seth și apoi s-au întors la mine.

— Sam este de acord să o ia mai ușor, Jacob. S-a mai calmat, a vorbit cu Bătrânii. Ei au decis ca o acțiune imediată nu este în interesul nimănui.

Traducere: ei au pierdut deja elementul surpriză, s-a gândit Leah.

Era ciudat cât de diferită era gândirea noastră comună. Haita era deja Haita lui Sam, deja eram „ei” contra noi. Ceva din exterior și diferit. Era ciudat mai ales să o aud pe Leah ca gandesce așa – ca ea să fie parte solidă din „noi”.

— Billy și Sue sunt de acord cu tine, Jacob, apoi putem aștepta ca Bella ... să fie separată de problemă. Să o omaram nu e ceva cu care să ne simțim foarte bine.

Deși i-am ținut teorie lui Seth, eu nu am putut să-mi țin un mârâit. Deci ei nu se simt foarte bine cu crima?

Jared și-a ridicat mâinile iar.

— Ușor, Jake. Știi ce am vrut să spun. Ideea e ca noi o să așteptăm și o să ne mai gândim. O să decidem mai târziu dacă este vreo problemă cu... chestia.

Ha, s-a gândit Leah. Ce vrăjeala.

Nu crezi?

Știu la ce se gândesc Jake. La ce se gândește Sam. Ei se încred ca Bella oricum o să moară și apoi se gândesc ca o să fii așa de nervos....

Ca o să conduc eu însumi atacul. Urechile mi s-au lipit de cap. La ce se gândea Leah părea ca e aproape de adevăr. Și foarte posibil deasemenea. Când... dacă acea chestie avea să o ucidă pe Bella, o să fie ușor să uit cum mă simt în legătură cu familia lui Carlisle. Ei o să arate probabil ca niște inamici – nu mai mult decât niște lipitori sugătoare de sânge – pentru mine iar.

O să-ți aduc aminte, Seth a șoptit.

Știi ca așa o să faci. Întrebarea este dacă o să te ascult sau nu.

— Jake? A întrebat Jared.

Am lătrat cu un oftat.

Leah, du-te și fă o tură – doar ca să fim siguri. O să fiu nevoit să vorbesc cu el, și vreau să fiu sigur ca nu e nicio problemă cât sunt transformat.

Scutește-mă Jacob. Poți să te transformi în fața mea. În ciuda eforturilor mele disperate, te-am mai văzut dezbrăcat înainte – nu m-a afectat, nu-ți face griji.

Nu vreau să protejiez inocența privirii tale. Vreau să ne protejăm spatele. Pleacă de aici.

Leah a pufnit odată și a fugit în pădure. I-am putut auzi ghearele cum s-au înfipt în pământ făcând-o să alerge mai repede.

Nuditatea era un inconvenient pe care nu-l puteai evita în haită. Nu ne prea gândisem la asta până când Leah nu ni se alăturase. Apoi a devenit straniu. Leah avea un control mediu când venea vorba de temperament – dură și la ea o perioadă normală de timp ca să nu explodeze din haine de fiecare dată când era nervoasă. Toți apucasem să vedem ceva. Și nu era ca și cum nu ai fi avut la ce să te uiți; numai ca nu merita când te prindea mai târziu ca te gândești la ea.

Jared și ceilalți se uitau la locul de unde dispăruse în tufiș cu expresiile îngrijorate.

— Unde se duce? A întrebat Jared.

I-am ignorat, mi-am închis ochii și m-am adunat. Se simțea ca și cum aerul tremură pe lângă mine, ieșind din mine sub forma unor valuri mici. M-am ridicat pe picioarele din spate exact la timp așa ca eram drept când transformarea la sinele om era completă.

— Oh, a spus Jared. Bună Jake.

— Bună Jared.

— Mulțumesc ca vorbești cu mine.

— Da

— Vrem să te întorci măi omule.

Quil a scâncit iar.

— Nu știi dacă e chiar așa de ușor, Jared.

— Vino acasă, a spus venind mai în fața, cerând.

— Putem să rezolvăm asta cumva. Locul tău nu e aici. Lasă-i pe Seth și pe Leah să vină și ei acasă.

Am râs.

— Da. De parcă nu i-am rugat să facă asta din primul moment.

Seth a pufnit în spatele meu.

Jared a simțit asta și ochii îi erau atenți iar.

— Deci, care e treaba acum?

M-am gândit la asta pentru un moment în timp ce el așteptă.

— Nu știi. Dar oricum, nu cred ca lucrurile pot reveni la normal. Nu știu care e treaba – dar nu simt ca aş putea să închid și să deschid sentimentul Alpha așa cum îmi tună mie. Se simte în permanență.

— Tu încă ești de-al nostru.

Am ridicat sprânceana.

— Doi Alpha nu pot sta în același loc Jared. Adu-ți aminte cât de aproape a fost de o luptă azi noapte. Instinctul e prea competitiv.

— Deci o să ajungeți să vă petreceți timpul cu paraziții pentru tot restul vieții? a cerut.

Acolo nu aveți o casă. Deja nu mai aveți haine, a arătat. O să stai lup tot timpul? Știi ca lui Leah nu-i place să mănânce așa.

— Leah poate să facă tot ce își dorește atunci când i se face foame. Este aici pentru ca așa a vrut. Nu spun nimănui ce să facă și ce nu.

Jared a oftat.

— Lui Sam îi pare rău pentru ce ți-a făcut.

Am dat din umeri.

— Nu mai sunt supărat.

— Dar?

— Dar nu mă mai întorc, nu acum. O să așteptăm și noi să vedem ce se întâmplă. Și o să-i veghem pe ei atâta timp cât e necesar. Pentru ca împotriva a ceea ce crezi, asta nu e numai despre Bella. Îi protejăm pe cei care trebuiesc protejați. Și asta se aplică și asupra familiei Cullen – cel puțin un număr destul de mare dintre ei.

Seth a chelălăit ușor în acord.

Jared s-a încrunatat.

— Deci cred ca nu mai este nimic din ce aş putea spune.

— Nu acum. O să vedem ce se mai întâmplă.

Jared s-a întors să se uite la Seth, se concentra pe el, separat de mine.

— Sue m-a rugat să-ți spun – nu, să te implor— să te întorci acasă. Are inima frântă Seth. Este singura. Nu știu cum ați putut să-i faceți asta tu și cu Leah. S-o abandonați așa, când tatăl vostru abia a murit.

Seth a scheunat.

— Liniștește-te, Jared, l-am avertizat.

— Doar îl anunț care e treaba.

Am pufnit.

— Cum să nu.

Sue era mai deșteaptă decât oricine pe care știam. Mai deșteaptă decât tata, mai deșteaptă decât mine. Mai deșeapta decât să conteze pe mila copiilor ei ca să-i aducă acasă. Dar nu era corect să-l lucreze așa pe Seth.

— Sue știe despre asta de câte ore? Și majoritatea timpului îl petrece cu Billy și cu bătrânul Quil și cu Sam? Da, sunt sigur ca e sfârșită de atâta singurătate. Bineînțeles ca ești liber să pleci, Seth. Știi asta deja.

Seth a expirat.

Apoi, o secundă mai târziu, el și-a orientat o ureche spre nord. Cred ca Leah e aproape. Doamne, să știu ca fost rapidă. Doua bătaii și Leah s-a oprit într-un tufiș câțiva metrii mai încolo. A venit încet, uitându-se în fața lui Seth. Și-a ținut nasul în aer, evident ca nu se uita la mine.

Am apreciat.

— Leah? a întrebat Jared.

I-a întâlnit privirea, buza ei s-a tras puțin peste dinți.

Jared nu era uimit de ostilitatea ei.

— Leah, tu știi ca nu vrei să fii aici.

Ea a mârâit la el. I-am dat o privire care s-o atenționeze dar nu a văzut. Seth a scheunat și a imins-o cu umărul.

— Scuze, a spus Jared. Cred ca nu trebuia să mă gândesc. Dar tu nu ai legături fața de lipitori.

Leah, deliberat s-a uitat la fratele ei apoi la mine.

— Deci vrei să ai grijă de Seth, am înțeles, a spus Jared. Ochii lui întâi s-au uitat la mine și apoi la ea. Probabil ca se gândea la a doua privire – așa cum mă gândeam și eu.

— Dar Jake nu o să permită să i se întâmple nimic, și lui nu-i e frică să fie aici. Jared s-a

strâmbat. Oricum, te rog Leah. Te vrem înapoi. Sam te vrea înapoi.

Coadă lui Leah s-a învârtit.

— Sam m-a rugat să te implor. Mi-a spus să mă las în genunchi dacă e cazul. Te vrea acasă Lee-Lee, acolo unde îți e locul.

Am văzut-o pe Leah cum a tresărit când Jared a folosit vechiul ei nume de alint pe care îl folosea Sam. Apoi, când a adăugat și acele cinci cuvinte de la sfârșit, nervii i s-au mărit și a început să urle un lung șir de mârâituri printre dinți. Nu trebuia să fiu în capul ei ca să aud înjurăturile pe care i le dădea, și nici el. Aproape ca puteai auzi exact cuvintele pe care le folosea. Am așteptat până a terminat.

— O să repet și o să spun ca ca locul lui Leah este acolo unde își dorește.

Leah a mârâit, dar, după cum se uita la Jared, m-am gândit ca este de acord.

— Uite ce e Jared, noi încă suntem o familie, bine? O să trecem de dușmănie dar, până atunci, probabil ca ar trebui ca voi să rămâneți pe pământul vostru. Asta ca să nu fie interpretări. Nimeni nu vrea cearta în familie nu-i așa? Nici Sam nu vrea asta nu-i așa?

— Sigur ca nu, a sărit Jared. Noi o să rămânem pe pământul nostru. Dar care este al vostru Jacob? Este pământul vampirilor?

— Nu, Jared. Suntem fără casă momentan. Dar nu-ți face griji – asta nu o să dureze o veșnicie. A trebuit să respir. Nu mai e chiar așa de mult timp ... rămas. Bine? Apoi familia Cullen probabil ca o să plece iar Seth și Leah o să vină acasă.

Leah și Seth, împreună au scheunat, nasurile lor erau îndreptate către mine în sincron.

— Și tu, Jake?

— Mă întorc în pădure cred. Nu pot rămâne în La Push. Doi Alpha înseamnă prea multă tensiune. În plus, deja îmi urmasem calea. Înainte de mizeria asta.

— Și dacă avem nevoie să vorbim? a întrebat Jared.

— Urlați, dar aveți grijă la linie bine? O să venim noi la voi. Și Sam nu e nevoie să trimită atât de mulți. Nu vrem să ne luptăm.

Jared s-a încruntat dar a dat din cap. Nu-i plăcea ca eu să-i pun condiții lui Sam.

— O să ne vedem pe aici. Sau nu. Mi-a făcut cu mâna cu o îndoială.

— Așteaptă, Jared. Embry e bine?

Surpiza i-a trecut pe față.

— Embry? Sigur ca e bine. De ce?

— Mă întrebam de ce Sam l-a trimis pe Collin.

I-am urmărit reacția, încă suspicios ca ceva se întâmplă. Am văzut o fracțiune de secundă ca știa, dar nu într-un fel în care mă așteptam.

— Asta chiar ca nu mai e treaba ta, Jake.

— Cred ca nu. Eram doar curios.

Am văzut o mișcare cu colțul ochiului, dar nu am vrut să par conștient de ea pentru ca nu vroiam să-l sau pe Quil de gol. Reacțiunea cu privire la subiect.

— O să-l înștiințez pe Sam cu privire la... instrucțiunile pe care le-ai dat. La revedere, Jacob. Am oftat.

— Da. Pa, Jared. Hei, să-i spui lui tata ca sunt bine, te rog? Și ca îmi pare rău și ca îl iubesc.

— O să-i transmit.

— Mersi.

— Hai băieți, a spus Jared. A plecat de lângă noi, ieșind din câmpul vizual ca să se transforme pentru ca era Leah aici. Paul și Collin erau chiar lângă el dar Quil a ezitat. El a scheunat încet și eu am făcut un pas spre el.

— Da, și mie o să-mi fie dor de tine, frate.

Quil a venit spre mine, capul îi era aplecat supărat. L-am bătut pe umăr.

— O să fii bine.

El a chelălăit.

— Să-i spui lui Embry ca îmi e dor să vă am ca gărzi.

El a încuviințat și apoi și-a pus nasul pe fruntea mea. Leah a pufnit. Quil s-a uitat în sus dar nu la ea. S-a uitat peste umăr spre locul în care plecaseră ceilalți.

— Da, du-te acasă, i-am spus.

Quil a scheunat iar și apoi s-a dus spre ceilalți. Pun pariu ca Jared nu-l aștepta prea fericit.

Atunci când a plecat, am tras căldura din mijlocul corpului meu și l-am lăsat să-mi cuprindă încheieturile. Într-o fracțiune eram iar în patru picioare.

Credeam ca o să te săruți cu el, a glumit Leah.

Am ignorat-o.

A fost bine? i-am întrebat. Mă înspăimântă, să vorbesc în numele lor când nu le puteam auzi prea bine gadurile. Nu vroiam să presupun nimic. Nu vroiam să fiu ca Jared. Am spus ceva ce nu vroiați să spun? Am spus tot ce trebuia?

Te-ai descurcat bine Jake! m-a încurajat Seth.

Puteai să-l fi lovit pe Jared, s-a gândit Leah. Nu m-ar fi deranjat.

Cred ca știi de ce lui Embry nu i-a fost acceptată venirea, Seth s-a gândit.

Nu înțelegeam. Nu i s-a permis?

Jake, nu l-ai văzut pe Quil? Este destul de întors? Pun pariu ca Embry este și mai supărat. Și Embry nu are o Claire. Nu e nicio cale ca Quil să aleagă să plece din La Push. Embry ar putea. Așa ca Sam nu vrea să-și încerce norocul el, ca să poată fi convins să sară din barca. Nu vrea ca haita noastră să fie și mai mare de atât.

Chiar? Crezi? Mă îndoiesc ca Embry s-ar supăra dacă ar omorî niște vampiri.

Dar este prietenul tău cel mai bun Jake. Quil și Embry ar prefera să stea lângă tine decât să te înfrunte într-o luptă.

Ei bine, atunci mă bucur ca Sam l-a ținut acasă. Haita asta și așa e destul de mare. Am oftat.

Bine, atunci. Ne e bine pentru moment. Seth te superi dacă te rog să te uiți tu pentru un timp. Leah și cu mine avem nevoie să ne întindem puțin. Am simțit ca e bine, dar cine știe? Poate ca a fost o distratie.

Nu eram mereu așa de paranoic, dar simțeam angajamentul lui Sam. Unicul gând era concentrat ca să distrugă pericolul pe care îl văzuse. Va profita de avantajul pe care îl are să ne poată minții?

Nicio problemă! Seth era foarte nerăbdător să ajute așa cum poate. Vrei să le explic eu?

Probabil ca sunt încă destul de tensionați.

Mă descurc. Și așa vreau să verific lucrurile pe acolo.

Au prins un șir de imagini din creierul meu obosit.

Seth a scheunat surprins. Au.

Leah a dat din cap înainte și înapoi ca și cum ar fi încercat să scape de imaginea din capul ei. Asta este cu ușurință cel mai înspăimântător și grotesc lucru pe care l-am auzit în viața mea. Iac. Dacă aveam ceva în stomac, cred ca ar fi ieșit afară.

Ei sunt vampiri, mă gândesc, Seth a spus după un minut, compensând reacția lui Leah. Vreau să spun, are sens. Și dacă o ajută pe Bella, e un lucru bun, nu-i așa?

Amândoi, eu și Leah ne uitam la el.

Ce?

Mama l-a scăpat din brațe de multe ori când era copil, Leah mi-a spus. În cap se pare. Și mai

rodea și barele de pe lângă casă.

Vopsea cu plumb?

Așa se pare, s-a gândit.

Seth a pufnit. Amuzant. De ce nu tăceți din gură ca să vă culcați?

14 Știi ca lucrurile sunt rele atunci când te simți vinovat ca ai fost nepoliticos cu un vampir

Când am ajuns la casă, nu mai era nimeni afară căruia să-i dau raportul. Încă erau în alertă?

Totul e bine, m-am gândit obosit.

Ochii mei au prins repede o modificare în peisajul, de acum, familiar. Era o grămadă de material deschis la culoare la capătul scării de la intrare. Am sărit ca să văd ce este. Îmi țineam respirația pentru ca mirosul de vampir era impregnat în haine de nu-ți vine să crezi, am dat cu nasul în ele.

Cineva așezase hainele. Ce? Edward cred ca a sesizat momentul meu de iritație când am ieșit pe ușă. Ei bine. Asta era... plăcut. Și ciudat.

Am luat hainele ușor cu dinții – iac – și le-am cărat între copaci. Doar în caz ca asta era vreo glumă a blondei psihopate și eu aveam aici o grămadă de lucruri de fete. La pariu ca i-ar fi plăcut să-mi vadă fața umană cum stăteam dezbrăcat, și aveam în mână o rochie.

În ascunzișul copacilor, am lăsat grămadă împuțită și m-am transformat în om. Am scuturat hainele, lovindu-le de un copac ca să mai iasă mirosul din ele. Erau în mod sigur haine de băiat – pantaloni arāmii și o cămașă cu nasturi. Niciuna dintre ele nu era destul de lungă, dar păreau ca se potrivesc. Cred ca sunt ale lui Emmett. Am răsucit manșetele de la mâneci, dar nu era prea mult de făcut în privința pantalonilor. Ei bine, trebuia să recunosc, mă simțeam mai bine să am niște haine, chiar și astea împuțite și care nu mi se potriveau. Era greu să nu mă pot întoarce pur și simplu acasă și să iau alta pereche de pantaloni dacă aveam nevoie. Iar problema cu vagabondajul – să nu am un loc la care să mă pot întoarce. Fără să am ceva al meu, ceea ce nu m-a deranjat până acum, probabil ca vă devenii în curând destul de enervant.

Extenuat, am mers încet spre scările de pe terasa casei în noile mele haine la mâna a doua dar am ezitat când am ajuns la ușă. Să ciocnă? Ce prostie, dacă ei știau ca sunt aici. Mă întrebam de ce niciunul nu pare să își dea seama de asta – să-mi spună ori să intru ori să dispar. Oricum. Am ridicat din umeri și am intrat.

Mai multe schimbări. Camera se transformase iar în normal – aproape – în ultimele douăzeci de minute. Televizorul cel mare cu ecran plat era aprins, volumul era mic, era o ceartă între fete la care nimeni nu părea să se uite. Carlisle și Esme stăteau la geamurile din spate, care erau iar deschise spre rău. Alice, Jasper și Emmett nu se vedeau, dar i-am auzit cum vorbeau de la etaj. Bella era pe canapea, la fel ca ieri, și mai avea doar un tub legat de ea, iar perfuzia era undeva în spatele canapelei. Era înfășurată în doua paturi groase ca o shaorma, bine ca m-au ascultat mai devreme. Rosalie stătea cu picioarele încrucis pe podea lângă capul ei. Edward stătea în partea cealaltă a canapelei cu picioarele „shaormeii” Bella în poală. S-a uitat în sus când am intrat și a zâmbit – dar cu o mică grimasa gurii – ca și cum ceva îl mulțumea.

Bella nu m-a auzit. Ea doar s-a uitat în sus când s-a uitat și el, și când m-a văzut a zâmbit și ea. A zâmbit cu o adevărată energie și fața i s-a luminat. Nu-mi aduceam aminte când a fost ultima dată când era așa defericita să mă vadă.

Ce era în capul ei? Pe toți sfinții, era măritată! Și foarte fericită – nu era nicio îndoială ca nu îl

iubea pe vampir mai presus de toate limitele normalității. Și una peste alta mai era și însărcinată.

De ce trebuia să fie așa de fericită ca mă vede? Ca și cum i-am luminat toată ziua numai pentru ca am intrat pe ușă. Dacă nu i-ar fi păsat... sau mai mult de atât – să nu mă mai vrea pe lângă ea. Ar fi mult mai ușor să stau de-o parte.

Edward părea să fie în asentimentul gândurilor mele – eram în ultimul timp pe aceeași lungime de unda ceea ce mă inebunea. Se încruntase acum când îi citea fața în timp ce ea se uita la mine.

— Vroiau doar să vorbească, am murmurat, voce îmi era înceată din cauza oboselii. Nu se întrevește niciun atac.

— Da, a spus Edward. Am auzit aproape toată conversația.

Asta m-a trezit puțin. Fusesem la mai mult de patru kilometri și jumătate.

— Cum?

— Te aud mai clar acum – tine de concentrare și familiarizare. De asemenea gândurile tale sunt mai ușor de găsit atunci când ești în formă umană. Așa ca am prins aproape tot ce s-a întâmplat.

— Aha. Mă deranja puțin, dar fără un motiv aparent așa ca am dat din umeri. Bine. Urăsc să mă repet.

— Ți-aș spune ca ar trebui să te culci, a spus Bella, dar cred ca oricum o să ieși pe ușă în șase secunde așa ca nu văd care mai e scopul.

Era de necrezut cât de bine se simțea, cât de puternică arata. Am mirosit sângele și am văzut ca avea cana iar în mâini. De cât sânge va mai avea nevoie? În același timp, oare ei o să înceapă să atace vecinii?

M-am îndreptat către ușă, numărând secunde în locul ei cât am mers.

— Unu Mississippi...doi Mississippi...

— Unde arde potaie? Rosalie a mârâit.

— Știi cum să îneci o blondă, Rosalie? Am întrebat fără să mă opresc și să mă uit la ea. Lipești o oglindă pe fundul unei piscine.

L-am auzit pe Edward cum a chicotit și am închis ușa. Starea lui părea să se fi îmbunătățit în corelație cu sănătatea Bellei.

— Am auzit-o deja pe asta, a țipat Rosalie după mine.

Mi-am târât picioarele până la scări, singurul meu scop era să mă târăsc destul de departe între copaci unde aerul o să fie pur. Mă gândeam să pun hainele la o distanță convenabilă de casă ca pe viitor să le iau de acolo în loc să le car după mine legate de picior, ca să nu le miros tot timpul. Cât îmi descheiam nasturii de la cămașa cea nouă, m-am gândit cum ca nasturii nu o să fie niciodată la modă printre vârcolaci.

Am auzit vocile când traversam gazonul.

— Unde te duci? a întrebat Bella.

— E ceva ce am uitat să-i spun.

— Lasă-l pe Jacob să doarmă – poate să mai aștepte.

Da te rog, lasă-l pe Jacob să doarmă.

— Durează un moment.

M-am întors încet. Edward era deja la ușă. Avea o expresie de scuză pe față.

— Doamne, ce mai e acum?

— Îmi cer scuze, a spus, și apoi a ezitat, ca și cum nu știa cum să spună ce avea de gând.

Ce ai în minte, cititor de gânduri?

— Când ai vorbit cu delegația din partea lui Sam mai devreme, a murmurat, am redat cuvânt cu cuvânt pentru Carlisle și Esme și pentru restul. Își făceau griji.

— Uite ce e, nu o să lăsăm garda. Nu trebuie să-l crezi pe Sam așa cum îl credem noi.

Ținem oricum ochii deschiși.

— Nu, nu Jacob. Nu la asta mă refer. Avem încredere în judecata ta. Din contră, Esme își face griji cu privire la necazurile pe care le ai cu haita ta. Ea m-a rugat să vorbesc în privat cu tine.

Asta m-a luat pe nepregătite.

— Necazuri?

— Partea cu vagabondajul, în special. Este foarte supărată ca sunteți toți așa... nefericiți.

Am pufnit. Instinct matern la vampir – ciudat.

— Suntem învățați. Să-i spui să nu-și facă griji.

— Ea tot vrea să facă tot ce poate. Am senzația ca lui Leah nu-i place să mănânce când este lup.

— Și? i-am cerut.

— Ei bine, noi avem mâncare adevărată aici Jacob. Să păstrăm aparențele, și bineînțeles, pentru Bella. Leah este binevenită aici când vrea. Ca toți dealtfel.

— O să le transmit.

— Leah ne urăște.

— Și?

— Așa ca încercă să dai mai departe în așa fel încât ea chiar să ia în considerare asta, dacă nu te superi.

— O să fac tot ce pot.

— Și apoi mai e și problema hainelor.

M-am uitat în jos la cele pe care le purtam.

— A da. Mulțumesc! Probabil ca nu era potiticos să spun cât de urât miroseau.

El a zâmbit numai puțin.

— Bine, noi putem să vă ajutăm cu tot ce aveți nevoie. Alice rar ne lasă să purtăm aceleași haine de doua ori. Avem grămezi întregi care sunt destinate ajutoarelor, și îmi imaginez ca Leah se apropie măsurii lui Esme...

— Nu știi ce părere o să aibă despre împărțeala cu o lipitoare. Ea nu e așa de practica la fel ca mine.

— Mă încred ca o să prezinți oferta în cel mai bun fel cu putiinta. La fel ca și oferta pentru orice alt obiect de necesar fizic de care ai putea avea nevoie, sau de transport sau de altceva. Și de dus, dacă preferați să dormiți afară. Te rog... nu vă considerați abandonați și fără casă.

A spus ultima parte mai moale – nu ca să fie mai încet de data asta, ci era încărcat de reală emoție.

Mă uitam la el clipind somnoros.

— Asta e, ăăă, drăguț din partea ta. Să-i spui lui Esme ca apreciem, ăă, gestul. Dar perimetrul pe care îl supraveghem se intersectează cu răul în câteva locuri așa ca suntem destul de curați, mersi.

— Ți-aș mutumi dacă ai prezenta oferta mai departe.

— Sigur, sigur.

— Mulțumesc.

M-am întors de la el ca să mă opresc imediat cum am auzit un plânset încet și sfâșietor care venea din casă. Dar până m-am întors să mă uit, el plecase.

Ce mai e acum?

L-am urmat, târându-mă ca un zombi. Folosind, cred, și același număr de neuroni. Nu mi se părea ca am de ales. Ceva era greșit. Mă duceam să văd despre ce e vorba. Nu o să fie nimic ce o să pot să fac. Și o să mă simt și mai rău.

Părea inevitabil.

Am intrat iar. Bella era aplecată și curbată peste umflatura care era în mijlocul corpului ei.

Rosalie îi ținea capul cât Edward, Carlisle și Esme o cuprindeau. Am prins o mișcare scurtă cu colțul ochiului; Alice era în capătul scărilor și se uita în jos spre camera cu mâinile apăsate la tâmpile. Era ciudat— ca și cum îi era interzis să intre.

— Lasă-mă o secundă Carlisle, s-a plâns Bella.

— Bella, a spus doctorul nervos, am auzit ca ceva s-a rupt. Trebuie să mă uit.

— Sigur – gafaia— a fost o coastă. Au. Da. Chiar aici. A indicat spre partea stângă, cu grijă ca să nu atingă.

Îi rupea oasele acum?

— Trebuie să-ți fac o radiografie. Ar putea fi o fractură. Nu vream să perforoze nimic.

Bella a luat o gură de aer.

— Bine.

Rosalie a ridicat-o pe Bella cu grijă. Edward părea ca are de gând să se certe, dar Rosalie și-a dezvelit dinții și a mârâit la el.

— Am luat-o deja.

Deci, Bella era mai puternică, dar și creatura era. Nu puteai să o flămânzești pe una fără cealaltă, și cu vindecatul era la fel. Nu aveai cum să câștigi.

Blondă a cărat-o pe Bella ușor mergând pe scări cu Carlisle și cu Edward chiar la călcâiele ei, niciunul dintre ei nevăzându-mă ca stau în ușă.

Deci, ei aveau o bancă de sânge și o mașina pentru radiografii? Cred ca doctorul și-a adus serviciul acasă.

Eram prea obosit ca să-i urmez, prea obosit ca să merg. M-am proptit de perete și m-am lăsat să alunec pe podea. Ușa era încă deschisă, și mi-am îndreptat nasul spre ea, recunoscător pentru briza de aer curat care venea. Mi-am lăsat capul de perete și ascultam.

Puteam să aud sunetul aparatului de la etaj. Sau poate doar presupuneam ca asta e. Și apoi niște pași care veneau ușor dinspre scări. Nu m-am uitat să văd care dintre vampiri era.

— Vrei o pernă? m-a întrebat Alice.

— Nu, am murmurat. Ce e cu ospitalitatea asta? Mă înspăimânta.

— Aia nu pare confortabilă, a observat.

— Nici nu e.

— De ce nu te muți atunci?

— Prea obosit. De ce nu ești și tu sus cu toată lumea? am zis repede.

— Am o migrenă, a răspuns.

Mi-am întors capul ca să mă uit la ea.

Alice era ceva mic. Cam de mărimea uneia dintre mâinile mele. Părea chiar și mai mică acum, cumva era ghemuită. Fața ei mică era chinuită.

— Vampirii au migrene?

— Nu cei normali.

Am pufnit. Vampiri normali.

— Deci cum de nu mai ești cu Bella deloc? Am întrebat făcând din întrebare o acuzație. Nu mă gândisem până acum, pentru ca în cap eram ocupat cu alte tâmpenii, dar chiar era ciudat ca Alice nu mai era deloc pe lângă Bella, din câte am văzut. Poate dacă Alice ar fi stat pe lângă ea, Rosalie nu mai era.

— Am crezut ca voi doua o să fiți așa. Și mi-am răsucit doua degete împreunându-le.

— După cum am spus – s-a curbat la doar câțiva metrii de mine, ținându-și genunchii cu mâinile ei slabe – o migrenă.

— Bella îți da migrene?

— Da.

M-am încruntat. Mai mult ca sigur eram prea obosit pentru ghicitori. Mi-am lăsat capul să-mi cadă spre aerul curat și mi-am închis ochii.

— Nu chiar Bella, a adăugat. A...fetusul.

A, cineva în plus care se simțea ca mine. Era ușor de recunoscut. A spus cuvântul cu asprime, la fel ca și Edward.

— Nu pot să-l văd, mi-a spus, deși putea la fel de bine să vorbească singura. Din partea mea, eu adormisem deja. Nu pot să văd nimic despre el, la fel ca la tine.

Am tresărit și mi-am strâns dinții. Nu-mi plăcea când mă compara cu creatura.

— Bella îmi stă în cale. Este învelită de jur împrejur așa ca este....în ceață. Ca și cum ai avea semnal prost la televizor – ca și cum ai încerca să te concentrezi asupra cuiva de pe ecran.

Mă doare capul când încerc să mă uit după ea. Și nu pot să văd decât câteva minute avans oricum. Fetusul... este prea mult parte din viitorul ei. Când s-a decis prima oară.... când a știut ca îl vrea, s-a învăluit în ceata imediat. M-a speriat cumplit.

A fost tăcută pentru o secundă și a adăugat.

— Trebuie să recunosc ca este liniștitor să te am aproape – în ciuda mirosului de câine ud. Totul dispare. Ca și cum aș avea ochii închiși. Îmi liniștește durerea de cap.

— Sunt bucuros ca pot fi de folos, doamnă, am murmurat.

— Mă întreb ce e în comun cu voi... de ce sunteți la fel.

O fierbințeală bruscă mi-a cuprins oasele. Mi-am strâns pumnii ca să-mi țin tremuratul.

— Nu am nimic în comun cu acel sugător, am spus printre dinți.

— Ei bine, ceva se întâmplă aici.

Nu am răspuns. Căldura deja plecase. Eram prea obosit ca să fiu furios.

— Nu te superi dacă stau și eu aici lângă tine nu-i așa? a întrebat.

— Cred ca nu. Oricum pute.

— Mersi, a spus. Cred ca asta e cea mai bună cale, din moment ce nu pot să iau o aspirină.

— Poți să vorbești mai încet. Încerc să dorm.

Nu a raspus imediat făcând liniște. Eram adormit în câteva secunde.

Visam ca îmi este foarte sete. Și era în fața mea un mare pahar de apă – era rece, și puteam să văd condensul care apăruse pe margini. Am luat paharul și am luat o gură mare, numai ca să aflu repede ca nu era apa – era înălbitor pur. L-am scuipat, împrăștiind peste tot, iar o parte din el mi-a ieșit pe nas. Nasul meu ardea....

Durerea din nas m-a trezit destul ca să-mi dau seama unde adormisem. Mirosul era destul de tare, luând în considerare ca nașul meu nu era chiar în casă. Iac. Și era gălăgie.

Cineva râdea prea tare. Un râs familiar dar care nu se potrivea cu mirosul. Nu-și avea locul.

Am căscat și am deschis ochii. Cerul era gri – era zi, dar nu aveam niciun indiciu cât era timpul. Cred ca aproape de apus – era destul de întuneric.

— Era și timpul, blondă mormăia de undeva nu prea departe. Întruchiparea sarcasmului era prea obosită.

M-am răsucit și m-am pus într-o poziție șezândă. Între timp am realizat de unde venise mirosul. Cineva îmi pusese o plapumă cu pene sub fața. Cred ca, probabil, încerca să fie drăguț.

Asta dacă nu fusese Rosalie.

Odată ce fața mea era la distanță de penele împuțite, am prins alt miros. Bacon și scorțișoară, toate amestecate cu mirosul de vampir.

Am clipit uitându-mă la camera.

Lucrurile nu se schimbaseră prea mult cu excepția ca Bella stătea ridicată în mijlocul canapelei

iar perfuzia dispăruse. Blondă era la picioarele ei, iar capul îi era rezemat de genunchii ei. Încă îmi dădea fiori să văd cât de natural o atingeau, deși pot să spun ca era mortal, luând în considerare toate astea. Edward era într-o parte a ei, și îi ținea o mână. Alice era și ea pe jos, ca Rosalie. Fața ei nu mai era chinuită. Și era ușor de văzut de ce – își găsise alt calmant.

— Hei, Jake își revine, Seth a strigat.

Stătea lângă Bella, pe partea cealaltă a ei, mâna lui era așezată cu grijă peste umerii ei, cu o farfurie care dădea pe afară în brațe.

Ce naiba?

— A venit să te caute, Edward a spus în timp ce eu mă ridicasem în picioare. Și Esme l-a convins să rămână la masă.

Seth s-a uitat la expresia mea și s-a grăbit să explice.

— Da, Jake, doar am vrut să verific dacă ești bine pentru ca nu te mai transformasei. Leah se îngrijorase. I-am spus ca probabil ai adormit om, dar știi cum este ea. Oricum, ei aveau atâta mâncare și pe bune – s-a întors către Edward – omule, chiar știi să gătești.

— Mulțumesc, a murmurat Edward.

Am inhalat încet, încercând să-mi desfac dinții. Nu-mi puteam lua ohii de pe mâna lui Seth.

— Bellei i s-a făcut frig, a spus Edward repede.

Așa e. Nu e treaba mea oricum. Nu-mi aparține.

Seth a auzit comentariul lui Edward, s-a uitat la fața mea, și dintr-o dată a avut nevoie de ambele mâini ca să mănânce. A luat mâna de pe Bella și s-a ajutat. Am înaintat și stăteam la câțiva metrii de canapea, încercam că-mi vin în fire.

— Leah este în patulare? l-am întrebat pe Seth. Vocea încă era ca după somn.

— Da, a spus în timp ce mesteca. Și Seth avea haine noi. Îi veneau mai bine lui decât îmi veneau mie.

— Se ocupa ea de tot. Nu-ți face griji. O să urle dacă e vreo problemă. Am făcut schimb pe la miezul nopții. Am alergat douăsprezece ore. Era mândru de asta și se simțea din tonul lui.

— Miezul nopții? Stai puțin – cât e ceasul?

— E spre răsărit. S-a uitat repede spre fereastră ca să verifice.

Fir-ar să fie. Am dormit toată ziua și toată noaptea.

— Scuze Seth. Îmi pare rău, pe bune. Trebuia să mă fi trezit.

— Omule, aveai nevoie de un somn zdravăn. De când nu mai luasei o pauză? Din noaptea dinainte de ultima patrula în haită lui Sam? Acum patruzeci de ore? Cincizeci? Nu ești o mașina, Jake. În plus, nu ai pierdut nimic.

Nimic? M-am uitat repede la Bella. Culoarea îi revenise și era așa cum o știam eu. Palidă, dar cu o nuanță roze. Buzele îi erau roz iar. Chiar și părul îi arata mai bine, mai lucios.

M-a văzut ca o studiam și mi-a rânjit.

— Cum e coasta? am întrebat.

— E bandajata foarte bine și strâns. Nici măcar nu o mai simt.

Mi-am dat ochii peste cap. L-am auzit pe Edward cum și-a strâns dinții, mi-am dat seama ca atitudinea asta ei îl enervează și pe el la fel de mult ca și pe mine.

— Ce avem la micul dejun? am întrebat, puțin sarcastic. 0 negativ sau AB pozitiv?

Ea a scos limba la mine. Era iar ea însăși.

— Omletă, a spus, dar am văzut ca ochii ei se uitau în jos și am văzut paharul cu sânge ca era între piciorul lui și al lui Edward.

— Du-te și mănâncă Jake, a spus Seth. Mai este o grămadă în bucătărie. Cred ca ești lihnit.

M-am uitat la mâncarea din brațele lui. Jumătate părea ca este o omletă cu brânză și lângă mai

era puțin dintr-un baton cu scorțișoară. Stomacul mi-a fremătat, dar l-am ignorat.

— Leah ce a mâncat la micul dejun? l-am întrebat criticându-l.

— Hei, i-am dus și ei mâncare înainte să mănânc eu ceva, s-a apărut. A spus ca mai repede ar mânca o mortăciune, dar pun pariu ca a cedat. Aceste batoane cu scorțișoară..... Părea ca și-a pierdut cuvintele.

— Atunci o să merg să vânez cu ea.

Seth a oftat și eu m-am întors ca să plec.

— Un moment, Jacob?

Carlisle era cel care m-a întrebat, așa ca atunci când m-am întors, fața mea era probabil mai respectuoasă decât ar fi fost dacă altcineva m-ar fi oprit.

— Da?

Carlisle s-a apropiat, iar Esme a ieșit repede din camera. S-a oprit la câțiva metrii distanta. Puțin mai departe decât distanța pe care o lasa doi oameni când poarte o discuție. Am apreciat ca mi-a lăsat spațiu.

— Apropo de vânatoare, a început cu un ton serios. Asta o să fie o problemă pentru familia mea. Înțeleg ca tratatul anterior nu se mai ia, pentru moment, în calcul, așa ca am nevoie de sfatul tău. Sam o să ne atace înafara perimetrului pe care tu l-ai creat? Nu vrem să avem ocazia să-ți rănim familia – sau ca să pierdem pe unul dintre noi. Dacă ai fi în locul nostru, tu cum ai proceda?

M-am dat într-o parte, puțin surprins, când a pus problema așa. Cum aș putea să știu eu cum e să fiu în locul unei lipitori bogate? Dar, din nou, îl știam pe Sam.

— Este un risc, am spus încercând să ignor ceilalți ochi care mă priveau și să încerc să vorbesc numai cu el.

— Sam a mai calmat câțiva dintre ei, dar sunt sigur ca în mintea lui, tratatul are o fisură. Atâta timp cât să creadă ca cineva din trib, sau orice alt om, este într-un real pericol, nu o să stea să pună întrebări, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar, cu toate astea, prioritatea lui o să fie La Push. Chiar nu sunt suficienți ca să poată să urmărească oamenii, în timp ce alta parte să fie destul de mare încât să creeze probleme. Cred ca stau pe lângă casă.

Carlisle a încuviințat gânditor.

— Așa ca, pot să spun, ca o să mergem împreună, ca să fim siguri. Și probabil ca ar fi bine să mergeți ziua, pentru ca ne-am aștepta să mergeți noaptea. Chestii tradiționale. Sunteți rapizi – mergeți peste munți și vânați destul de departe ca să nu aibă nicio șansă să trimită pe cineva așa de departe de casă.

— Și să o las pe Bella în spate, neprotejată?

Am pufnit.

— Și noi ce suntem?

Carlisle a râs și apoi fața îi era iar serioasă.

— Jacob, nu poți să lupți împotriva fraților tăi.

Ochii mi s-au micșorat.

— Nu spun ca nu o să fie greu, dar dacă ar veni special ca s-o omoare pe ea – aș putea să-i opresc.

Carlisle a dat din cap.

— Nu, nu am vrut să pun ca ai fi... incapabil. Doar ca asta ar fi greșit. Nu vreau să am și asta pe conștiință.

— Nu ar fi din vina ta doctore. Ar fi din vina mea. Și am responsabilitate.

— Nu, Jacob. O să ne asigurăm ca acțiunile noastre nu facă asta o necesitate. S-a încruntat gânditor. O să mergem trei odată, s-a decis după o secundă. Asta e probabil cel mai bun lucru pe

care îl putem face.

— Nu știi ce să zic, doctore. Să alegi calea de mijloc nu este cea mă bună strategie.

— Avem niște capacități extrasenzoriale care ar mă echilibra balanța. Dacă Edward este unul din cei trei, o să poată să ne ofere siguranță pe o rază de câțiva kilometri.

Amândoi ne-am uitat la Edward. Expresia lui l-a făcut pe Carlisle să bată repede în retragere.

— Sunt sigur ca sunt și alte moduri, a spus Carlisle. Evident ca nu era nicio nevoie fizică așa de puternică încât să-l ia pe Edward de lângă Bella. Alice, îmi închipui ca ar putea să ne spună ce rute sunt de ocolit.

— Cele care dispar, a spus dând din cap. Ușor.

Edward care se încordase la primul plan al lui Carlisle, s-a liniștit. Bella se uita supărată la Alice, cuta aceea dintre sprâncene pe care o făcea când era stresată era prezentă.

— Bine atunci, am spus. Așa rămâne. Eu plec acum. Seth, aștept să te întorci până la amurg, așa ca să pui mâna să dormi pe undeva, bine?

— Sigur Jake. Mă transform imediat ce termin. Doar dacă..., a ezitat, uitându-se la Bella. Ai nevoie de mine?

— Are paturi, m-am răstit la el.

— Sunt bine Seth, mulțumesc, a spus repede Bella.

Și apoi Esmé a apărut iar în camera, cu o tavă mare, acoperită, în mâini. S-a oprit ezitând chiar în spatele lui Carlisle, ochii ei mari și aurii erau pe fața mea. Ținea vasul înainte și a făcut un pas timid spre mine.

— Jacob, a spus încet. Vocea ei nu era așa de pătrunzătoare ca a celorlalți. Știu ca este... foarte nepotrivită pentru voi, ideea ca puteți mânca aici, unde mirosul este așa ne neplăcut. Dar aș fi mulțumită dacă ai lua ceva de mâncare cu tine când pleci. Știu ca nu poți să pleci acasă și asta e din cauza noastră. Te rog – mai usuraza-mi din remușcări. Ia ceva de mâncare.

Ea a ținut mâncarea pentru mine, fața îi era fină și rugătoare. Nu știu cum făcea asta, pentru ca nu părea mai bătrână de douăzeci și cinci de ani, și era și era albă, dar ceva din expresia ei îmi amintea de mama. Doamne.

— A, sigur, sigur, am murmurat. Cred. Poate ca îi e foame lui Leah sau ceva.

M-am întins și am luat mâncarea cu o singura mână, ținând-o departe la lungimea unui braț. O s-o arunc sub vreun copac sau ceva. Nu vreau să se simtă prost.

Apoi mi-am adus aminte de Edward.

Să nu-i spui nimic. Las-o să creadă ca am mâncat.

Nu m-am uitat la el să văd dacă a fost de acord. Ar fi bine să fie. Lipitoarea îmi era datoare.

— Mulțumesc Jacob, a spus Esmé zâmbindu-mi. Cum poate o fața de piatră să facă gropițe, pentru numele leui Dumnezeu?

— Îî, mulțumesc, am spus. Fața mea era fierbinte – mai fierbinte decât de obicei.

Asta era problema cu vampirii – dacă stăteai prea mult cu ei ajungeai să te obișnuiești. Începeau să distrugă felul în care vedeai lumea. Începuseră să mi se pară prieteni.

— O să te întorci mai târziu Jake? m-a întrebat Bella în timp ce vroiam să plec.

— A, nu știu.

Și-a apăsat buzele ca și când ar fi încercat să nu zâmbească.

— Te rog! s-ar putea să mi se facă frig.

Am inhalat adânc pe nas și am realizat prea târziu ca nu fusese o idee bună. M-am strâmbat.

— Poate.

— Jacob? a întrebat Esmé. Mă îndreptam spre ușa când ea a continuat; a făcut câțiva pași după mine. Am lăsat un coș cu haine pe trepte. Sunt pentru Leah. Sunt proaspăt spălate – am încercat să

le ating cât de puțin am putut. S-a încruntat. Te-ai supăra dacă te rog să i le duci?

— Mă ocup de asta, am șoptit și apoi m-am dus către ușa înainte să mă mai pună cineva să fac ceva.

15 Tic tac tic tac tic tac

Hei, Jake, am crezut ca ai spus ca ai nevoie de mine la treaba. De ce nu ai lăsat-o pe Leah să mă trezească înainte să adoarmă?

Pentru ca nu aveam nevoie de tine. Încă mă descurc.

El făcuse deja jumătate din drumul spre nord. Ceva?

Nu. Nimic și iar nimic.

Ai făcut ceva cercetări?

A prins marginea unei călătorii mai îndepărtate. S-a dus după urma cea nouă.

Da – am găsit câteva piste. Știi tu, doar verificăm. Dacă familia Cullen o să aibă nevoie să meargă la vânătoare ....

Bine gândit.

Seth s-a întors către perimetrul principal. Era mai ușor să alerg alături de el decât era să fac același lucru cu Leah. Deși ea încerca – încercă din greu – era tot timpul ceva în mintea ei. Nu vroia să fie aici. Nu vroia să simtă îmbunarea pe care o simțea în capul meu față de vampiri. Nu vroia să aibă de aface cu prietenia care i-a legat cu Seth, o prietenie care devenea din ce în ce mai puternică.

Ciudat, credeam ca cea mai mare problemă a ei eram doar eu. Tot timpul ne iritam unul pe altul când eram în haită lui Sam. Dar nu mai era nicio răutate către mine acum, doar pentru familia Cullen și pentru Bella. Mă întrebam de ce. Poate ca era doar recunoștința ca nu o obligam să plece. Poate pentru ca îi înțelegeam ostilitatea mai bine acum. Oricare ar fi fost raspundul, nu era nici pe departe așa de rău cum îmi imaginasem. Bineînțeles ca nu se relaxase chiar așa de mult. Mâncarea și hainele pe care Esme i le trimisese erau aruncate pe cursul râului. Chiar și după ce îmi mâncasem partea – nu pentru ca, în ciuda mirosului de vampir, miroseau foarte bine, dar ca să-i dau un exemplu bun despre sacrificiu personal și toleranța – ea tot a refuzat. Micul elan pe care îl doborâse pe la prânz nu îi satisfăcuse apetitul.

A făcut-o să se simtă și mai rău. Leah ura să mănânce așa.

Poate ca ar trebui să mergem spre Est? a sugerat Seth. Să mergem mai adânc, să vedem dacă sunt acolo și așteaptă.

Și eu mă gândeam la asta, am fost de acord. Dar hai s-o facem când suntem toți trezi. Nu vreau să lăsăm gardă în jos. Ar trebui să fim gata până când familia Cullen vrea să plece. În curând.

Așa e.

Asta m-a făcut să mă gândesc.

Dacă ei puteau ieși din imediata apropiere a granitei de siguranță, ei chiar ar trebui să meargă mai departe. Ei probabil ca trebuiau să plece în secunda în care noi veneam să-i avertizăm. Trebuiau să-și permită și alte granițe. Și aveau niște prieteni în nord, nu? Să o ia pe Bella și să fugă. Mi se părea o soluție evidentă la problemele lor. Probabil ca ar trebui să le sugerez asta, dar îmi era frică să nu mă asculte. Și nici nu vroiam ca Bella să dispară – să nu știu vreodată dacă a supraviețuit sau nu.

Nu, asta era o prostie. Ar trebui să le zic să plece. Nu avea niciun sens ca ei să mai rămână și ar fi fost mă bine – nu mai puțin dureros, dar mai sănătos – pentru mine ca Bella să plece.

Era ușor de spus acum, când Bella nu era aici, uitându-se așa încântată când mă vedea și totuși agățându-se cu unghiile de viață în același timp...

Oh, deja l-am întrebat pe Edward despre asta, s-a gândit Seth.

Ce?

L-am întrebat de ce nu au plecat încă. Să se ducă la casa Tanyei sau ceva de genul asta. Undeva prea departe ca Sam să îi caute.

Trebuia să-mi amintesc ca tocmai decisesem ca așa fi putut să le dau și eu același sfat. Ca așa era mai bine. Așa ca să nu fiu supărat pe Seth pentru ca mi-a luat asta de pe umeri. Nu eram deloc supărat.

Și el ce a zis? Așteaptă o fereastră?

Nu. Nu pleacă.

Și asta nu trebuia să sune ca o veste bună.

De ce nu? Asta chiar e o prostie.

Nu chiar, Seth a spus defensiv. Durează ceva să-ți construiești un acces medical așa cum are Carlisle aici. Are tot ce are nevoie pentru a-i acorda Bellei cea mai bună atenție și posibilitatea de mai mult. Acesta este unul din motivele pentru care vor să facă o călătorie de vânatoare. Carlisle crede ca o să mai aibă nevoie de sânge pentru Bella în curând. Folosise tot sângele 0 negativ pe care îl adunaseră. Nu vrea să i se golească stocul. Știai ca poți să cumperi sânge? Dacă ești doctor.

Încă nu eram pregătit să fiu logic. Tot mi se pare prostesc. Pot să ducă totul cu ei nu-i așa? Și să fure tot ce au nevoie dacă pleacă. Cui îi pasă de porcăriile legale când ești un strigoii?

Edward nu vrea să-și asume niciun risc și să o mute.

Este mai bine decât a fost.

Serios, Seth era de acord. În mintea lui el compara amintirile mele cu Bella legată la tuburi cu ultima vizită când a fost în casă și a văzut-o. Ea a zâmbit și i-a făcut cu mâna. Dar nu poate să se miște prea mult știi. Chestia aia o lovește rău de tot.

Mi-am înghițit acidul stomacal din gât. Da. Știu.

I-a mai rupt o coastă, mi-a spus posomorât.

Pașii mi-au șovăit și m-am clătinat înainte să-mi recapt ritmul.

Carlisle a legat-o iar. Doar o alta fractură, a spus. Apoi Rosalie a spus ceva despre cât de natural este ca și copiii normali să mai rupă câte o coastă mamelor. Edward se uita la ea de parcă ar fi vrut să-i rupă capul.

Prea păcat ca nu a făcut-o.

Seth mi-a dat tot raportul – știind ca este vital de interesant pentru mine, deși nu-i spusese în mod expres asta. Bella a avut azi frisoane. Doar câteva grade – călduri și după aceea friguri. Carlisle nu știe ce să facă în privința asta – poate ca doar este bolnavă. Sistemul ei imunitar nu are cum să mai fie în formă acum.

Da, sunt sigur ca este doar o coincidență.

Este într-o stare mai bună. Pălăvrăgea cu Charlie, râdea și toate...

Charlie! Ce? Ce vrei să spui ca a vorbit cu Charlie?!

Pasul lui Seth s-a cutremurat; furia mea l-a surprins. Cred ca el sună infiere zi ca să vorbească cu ea. Câteodată sună și mama ei. Bella pare mai bine acum, așa ca îl reasigura ca este pe tratament...

Pe tratament? La ce naiba se gândesc?! Să-i dea speranțe lui Charlie doar așa ca să fie și mai distrus când o să afle ca a murit? Credeam ca îl pregătesc pentru asta! Ca încercă să-l preagătească! De ce să îl calmeze așa?

S-ar putea ca ea să nu moară, Seth s-a gândit încet.

Am luat o gură de aer, încercând să mă calmez. Seth. Chiar și dacă trece peste asta, ea nu o să mai fie om. Ea știe asta, și știu și restul. Dacă nu moare, ea trebuie să imite destul de bine un cadavru. Ori asta ori să dispară. Credeam ca o să facă asta cum e mai ușor pentru Charlie. De ce...?

Cred ca este ideea Bellei. Nimeni nu a spus nimic dar fața lui Edward arata exact ca a ta în acest moment.

Încă o dată eram pe aceeași lungime de undă cu strigoii.

Am alergat în liniște pentru câteva minute. Am început să merg pe o linie nouă, spre sud.

Nu te duce prea departe.

De ce?

Bella m-a rugat să-ți transmit să treci pe la ea.

Dinții mi s-au încleștat.

Și Alice te vrea. A spus ca s-a săturat să stea în pod ca un liliac în clopotniță. Seth a mârâit în râs. Făceam schimb cu Edward. Încercând să menținem temperatura Bellei stabilă. Cald sau rece, cum era nevoie. Cred, ca dacă nu vrei, m-aș putea întoarce...

Nu. Merg eu, am sărit.

Bine. Seth nu a mai făcut niciun comentariu. S-a concentrat foarte mult la pădurea goală.

Mi-am menținut cursul spre sud, căutând ceva nou. M-am întors când m-am apropiat de primele semne de populație. Nu eram aproape de oraș încă dar nu mai vroiam să evit alte zvonuri despre lupi. Eram invizibili de ceva timp și era bine așa.

Am trecut chiar prin perimetru la întoarcere, îndreptându-mă spre casă. Chiar dacă știam ca ceea ce fac este un lucru tâmpit, nu mă puteam oprii. Cred ca sunt un masochist.

Nu este nimic rău cu tine, Jake. Asta nu este o situație normală.

Taci te rog, Seth.

Gata, am tăcut.

Nu am mai ezitat lângă uși de data asta; am intrat ca și cum eram la mine acasă. Mă gândeam ca stă o s-o enerveze pe Rosalie, dar a fost în zadar. Nici Rosalie nici Bella nu erau undeva la vedere. M-am uitat neîncrezător sperând ca am nu le văzusem, inima mi s-a strâns într-un fel care mă deranja.

— Este bine, a șoptit Edward. Sau la fel, aș putea spune.

Edward era pe canapea și își tine fața în mâini; nu s-a uitat în sus când a vorbit. Esmă era lângă el și avea mâinile împrejurul umerilor lui.

— Bună, Jacob, a spus. Îmi pare așa de bine ca te-ai întors.

— Și mie, a spus Alice cu un oftat adânc. A venit dansând pe scări cu o grimasă da parcă întârziaseam la vre-o întâlnire.

— Îi, bună, am spus. Mă simțeam ciudat să încerc să fiu politicos.

— Unde este Bella?

— La baie, mi-a spus Alice. Din cauza dietei mai mult lichide, știi. În plus și toată perioada sarcinii te face să te simți așa, așa am auzit.

— Ah.

Stăteam acolo stângaci, balansându-mă pe călcâie înainte și înapoi.

— Oh, minunat, Rosalie a mârâit. Mi-am întors capul și am văzut-o ca venea de pe un hol care era pe jumătate ascuns în spatele scărilor. O tine pe Bella ușor în brațe, și avea un rânjit pe fața care era pentru mine. Știam ca am mirosit ceva urât.

Și exact ca înainte, fața Bellei s-a luminat ca a unui copil în dimineața de Crăciun. Ca și cum îi adusesem cel mai grozav cadou din lume.

Era așa de nedrept.

— Jacob, a expirat. Ai venit!

— Bună, Bells.

Esme și Edward s-au ridicat în picioare. M-am uitat cât de ușor a așezat-o Rosalie pe Bella pe canapea. M-am uitat cum, chiar și cu toată grijă, fața Bellei era albă și și-a ținut respirația – ca și cum era pregătită să nu facă niciun zgomot oricât ar fi durut-o.

Edward și-a trecut mâinile peste fruntea ei și peste gâtul ei. A încercat să facă mișcarea ca și cum i-ar fi dat părul la o parte dar mie mi se părea ca o examinare a unui doctor.

— Îți este frig? a murmurat.

— Sunt bine.

— Bella știi ce a spus Carlisle, a zis Rosalie. Nu omite nimic. Nu ne ajută cu nimic să nu știm cum să avem grijă de tine.

— Bine, îmi este puțin frig. Edward poți să-mi dai o pătură?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Păi nu asta este rolul meu aici?

— Tu abia ai intrat, a spus Bella. După ce ai alergat, pun pariu, toată ziua. Odihnește-ți picioarele pentru o secundă. Probabil ca o să mă încălzesc imediat.

Am ignorat-o, m-am dus să mă așez pe jos lângă canapea cât ea încă îmi spunea ce să fac. Deși în acel timp nu prea știam cum să fac... ea părea destul de fragile, iar mie îmi era frică să o mișc, chiar și să îmi pun mâinile împrejurul ei. Așa ca m-am întins cu grijă lângă ea, lăsându-mi mâna să se așeze pe lângă a ei și am ținut-o de ea. Apoi mi-am pus cealaltă mână pe fața ei. Îmi era greu să-mi dau seama dacă era mai rece decât de obicei.

— Mersi, Jake, a spus și am simți-o cum a tremurat o dată.

— Da, am spus.

Edward s-a așezat pe un braț al canapelei lângă picioarele Bellei iar ochii îi erau tot timpul pe fața ei.

Era prea mult să sper, cu toată lumea care avea auzul super fin, ca nimeni nu o să observe ca mi se aude stomacul.

— Rosalie, de ce nu îi aduci ceva de mâncare lui Jake din bucătărie? A spus Alice. Ea era acum invizibilă, stând cuminte în spatele canapelei.

Rosalie se uita neîncrezătoare spre locul de unde s-a auzit vocea lui Alice.

— Mulțumesc oricum, Alice, dar nu cred ca vreau să mănânc ceva în care a scuipat blondă. Pun pariu ca sistemul meu nu o să tolereze prea bine veninul.

— Rosalie nu o să o dezamăgească pe Esme dând dovadă de așa o lipsa de ospitalitate.

— Bineînțeles ca nu, a spus blondă cu o voce care mi-a trădat neîncredere imediat. Ea s-a ridicat și a dispărut din camera.

Edward a oftat.

— O că-mi spui dacă a otrăvit-o nu-i așa? am întrebat.

— Da, el a promis.

Și nu știu din ce motiv eu l-am crezut.

S-au auzit multe pocnituri în bucătărie și – ciudat – se auzea sunetul metalului care părea abuzat și protesta. Edward a oftat iar, dar a și zâmbit puțin. Apoi Rosalie s-a întors înainte să mă gândesc prea mult. Cu un rânjel mulțumit, și a pus un bol argintiu pe podea lângă mine.

— Poftim, corcitură.

Cred ca fusese odată un bol pentru mixer dar ea i-a îndoit marginile până când a plesnit și arăta exact ca un bol pentru câini. Trebuia să recunosc ca eram impresionat de rapiditatea ei. Și de atenția la detalii. Scrijelise cuvântul Fido într-o parte. Caligrafie remarcabilă.

Pentru ca mâncarea arată destul de bine – friptură și un cartof copt cu farnitura – i-am spus.

— Mersi, blondo!

Ea a mârâit.

— Hei, știi cum se numește o blondă cu creier? am întrebat și apoi am continuat cu aceeași repirație, golden retriever.

— Și pe asta am mai auzit-o, a spus și nu mai zâmbea.

— O să încerc în continuare, am promis.

Ea a făcut o față dezgustată și a dat ochii peste cap. Apoi s-a așezat pe unul dintre fotolii și a început să se uite la programele de la televizor așa de repede ca nu avea cum să caute ceva la care să se și uite.

Mâncarea era bună, chiar și cu tot mirosul de vampir din aer. Mă obișnuisem destul de mult cu el. Ce? Nu era ceva ce vroiam să fac neapărat...

Când am terminat – deși mă gândisem să ling bolul, numai ca să îi dau un motiv lui Rosalie să se plângă – am simțit degetele reci ale Bellei cum au trecut prin părul meu. Mi l-a tras pe spate până la gât.

— E timpul pentru o tunsoare, nu-i așa?

— Este cam lăptos, a spus. Poate...

— Lasă-mă să ghicesc, cineva din această camera tunde într-un salon din Paris?

A chicotit.

— Poate.

— Nu mersi, am spus înainte să se ofere cu adevărat. Sunt bine pentru câteva săptămâni. Ceea ce mă făcea să mă întreb, ea cât mai avea? Am încercat să mă gândesc la un mod politic să întreb.

— Deci...im...care este, aa, dată? Știi tu, să vină pe lume micul monstru.

Mi-a dat una peste cap cu atâta putere ca ai fi spus ca este un fulg, dar nu a răspuns.

— Serios, i-am spus. Vreau să știu cât timp mai trebuie să vin pe aici. Cât timp o să mai fi tu aici, am adăugat în minte. M-am întors să mă uit la ea. Ochii îi erau gânditori; linia de concentrare apăruse iar între sprâncenele ei.

— Nu știi, a murmurat. Nu exact. Evident ca nu o să se respecte modelul „nouă luni” și nu putem face o ecografie, Carlisle nu poate decât să presupună după cât sunt de mare. Oamenii normali ar trebui să aibă patruzeci de centimetri aici – și-a trecut degetul exact peste mijlocul umflăturii – când copilul o să fie dezvoltat complet. Câte un centimetru pe săptămână. Aveam treizeci în dimineața asta, și acum fac câte doi centimetri pe zi, câteodată mai mult....

Doa săptămâni într-o zi, zilele trec. Viața ei de derula pe repede-inainte. Câte zile îi mai rămâneau, ea spunea ca patruzeci? Deci patru? Mi-a trebuit un minut ca să pot înghiții.

— Ești bine? a întrebat.

Am dat din cap neștiind cum mi-ar fi sunat vocea.

Fața lui Edward s-a întors de la noi și-mi asculta gândurile, dar puteam să-i văd fața în peretele de sticlă. Era omul care arde încă o dată.

Era ciudat considerând termenul limită, cât era de greu să-mi iau la revedere. Eram bucuros ca Seth a menționat asta așa ca știam ca o să rămână aici. Era intolerabil, să mă întreb dacă aveau de gând să plece, să mă gândesc ca o să-mi ia o zi sau doua sau trei sau patru. Cele patru zile pe care le mai aveam.

Era deasemenea caraghios ca, deși era aproape gata, legătura care mă ținea se făcea numai mai puternică. Ca și cum avea legătură cu stomacul ei întins – ca și cum, dacă se mărea, câștiga și mai multă putere gravitațională.

Pentru un minut am încercat să mă uit la ea de la depărtare, să mă separ de ceea ce mă trăgea.

Știam ca nu era imaginația mea cea care simțea ca nevoia pentru ea era mai puternică decât oricând. De ce se întâmplă oare așa? Pentru ca era pe moarte? Sau pentru ca știam ca și dacă nu murea totuși – în cel mai bun caz – avea să se transforme în ceva diferit pe care nu-l știam sau înțelege?

Și-a trecut degetele peste obrazul meu și acolo unde m-a atins era ud.

— O să fie bine, parcă a îngânat. Nu conta ca acele cuvinte nun aveau nicio valoare. A spus-o într-un fel de parcă ar fi cântat un cântec de leagăn. Nani, nani...

— Așa e, am mârâit.

Ea s-a curbat pe lângă mâna mea și și-a așezat capul de umărul meu.

— Nu credeam ca ai să mai vi. Seth a spus ca da, Edward mi-a spus ca da, dar eu nu i-am crezut.

— De ce? am întrebat ursuz.

— Nu ești fericit aici. Și totuși ai venit.

— Tu mă vrei aici.

— Știu. Dar nu trebuie să vi pentru ca nu este corect din partea mea ca să te vreau aici. Aș fi înțeles.

Am fost tăcut pentru un minut. Edward s-a adunat. Se uita la Rosalie cum trecea printr programe. Ajunsesse le șase sute. Mă întrebam cât mai dura până ajunge iar la început.

— Îți mulțumesc ca ai venit, a șoptit Bella.

— Pot să te întreb ceva? am întrebat.

— Bineînțeles.

Edward nu părea ca ne acorda atenție vre-un pic dar știam ca știe ca am de gând să întreb așa ca nu mă păcălea.

— De ce mă vrei aici? Seth ar fi putut să-ți țină de cald și cred ca i-ar fi mai ușor să fie aici, pușlamaua. Dar când am intrat pe ușă, mi-ai zâmbit de parcă eram cea mai importantă persoană de pe pământ.

— Ești una dintre ele.

— Asta e cam nasol, știi.

— Da, a oftat. Scuze.

— De ce totuși? Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Edward s-a uitat în alta parte iar, ca și cum s-ar fi uitat iar pe fereastră. Fața lui se vedea în reflexie goală.

— Mă simt ... completă când ești aici. Ca și cum toată familia mea este completă. Vreau să spun ca așa mă simt – nu am mai avut o familie mare până acum. Este frumos. Ea a zâmbit pentru o secundă. Dar care nu este comleta dacă tu nu estia ici.

— Nu o să fac parte niciodată din familia ta, Bella.

Aș fi putut să fac. Aș fi fost chiar foarte bun. Dar asat era un viitor îndepărtat care a murit înainte să aibă șansa să se nască măcar.

— Tu o să fi tot timpul parte din familia mea, m-a contrazis.

Dinții mei au scrâșnit.

— Asta e un răspuns de nimic.

— Nu este unul bun?

— Ce zici de: Jacob, mă doare suferința ta.

Am simțit-o cum a tresărit.

— Ți-ar plăcea asta mai mult? a șoptit.

— Cel puțin e mai ușor. Aș putea să mă liniștesc. Aș putea să îi fac fața.

M-am uitat iar în jos la fața ei, așa de apropiată de a mea. Ochii îi erau închiși și era încruntată.

— Ne-am îndepărtat de la subiect, Jake. Nu mai e echilibrat. Tu se presupune ca faci parte din

viața mea – și eu simt asta și așa simți și tu. A făcut o pauză pentru o secundă dar nu a deschis ochii – ca și cum aștepta să contest. Când a văzut ca nu spun nimic, a continuat.

— Dar nu așa. Noi am făcut ceva greșit. Nu. De fapt eu am făcut. Eu am făcut ceva rău și noi am depășit linia...

Vocea ei s-a oprit, iar încordarea de pe fața i s-a relaxat până când nu se mai vedea decât într-un colț al buzelor. Am așteptat să mai pună niște sare pe răni, dar apoi un sforăit ușor i s-a auzit din gât.

— Este extenuată, a murmurat Edward. a fost o zi lungă. O zi grea. Cred ca ar fi adormit mai devreme, dar te-a astepatat pe tine.

Nu m-am uitat la el.

— Seth a spus ca i-a mai rupt o coastă.

— Da. Asta îi face respiratul și mai greoi.

— Super.

— Să-mi spui dacă se încălzește iar.

— Da.

Încă mai avea pielea de găină pe mâna care nu mă atingea. Abia îmi ridicasem capul să caut o pătură ca Edward apucase deja una de pe spătarul canapelei și a așezat-o peste ea.

Ocazional, cititul minții salva timp. De exemplu, poate ca așa nu aș fi făcut cine știe ce scandal la acuzația cu ce îi fac lui Charlie. Ce mizerie ar fi fost. Așa el ar fi auzit exact cât de furios...

— Da, a fost de acord. Nu a fost o idee prea bună.

— Atunci de ce? De ce i-a spus Bella tatălui ei ca este pe tratament când asta nu-l face decât să fie mai nefericit?

— Nu suporta să-l știe neliniștit.

— Așa ca e mai bine...

— Nu. Nu este mai bine. Dar nu o s-o forțez să facă ceva ce ar face-o să fie nefericită în acest moment. Orice s-ar întâmpla, asat o face să se simtă mai bine. O să mă ocup de restul mai târziu.

Asta nu era prea bine. Bella nu i-ar fi cauzat lui Charlie o amânare, ca să aibă de-a face mai târziu cu durerea. Chiar și dacă murea. Nu era ea. Dacă o știu pe Bella, știu ca are un plan.

— Este foarte sigură ca o să trăiască, a spus Edward.

— Dar nu o să mai fie om, am protestat.

— Nu, nu om. Dar spera ca să îl reavada totuși pe Charlie.

Oh, este din ce în ce mai bine.

— Să-l vadă. Pe Charlie. În sfârșit mă uitam la el , ochii mei erau acuztori. Până la urmă.

Să-l vadă pe Charlie când o să fie toată alb strălucitor cu ochii roșu luminos. Nu sunt o lipitoare, așa ca poate am omis ceva, dar Charlie mi se pare o alegere destul de ciudată ca să fie prima masă.

Edward a oftat.

— Știe ca nu o să poată să se apropie de el cel puțin un an. Crede ca poate trage de timp. Să-i spună lui Charlie ca trebuie să meargă la un spital special în partea cealaltă a lumii. Să vorbească doar la telefon...

— Asta e o nebunie curată.

— Da.

— Charlie nu e prost. Chiar și dacă nu-l omoară, el tot o să observe diferența.

— Încă se mai gândește la sta.

Am continuat să mă holbez, așteptând să-mi explice.

— Ea nu o să mai îmbătrânească, bineînțeles, are deci un termen limită, chiar și dacă Charlie accepta explicația schimbărilor. Abia a zâmbit. Mai ții minte când ai încercat să-i spui despre transformarea ta? Cum ai făcut-o să ghicească?

Mâinile mi s-au strâns într-un pumn.

— Ți-a povestit?

— Da. Îmi explica ideea ei. Vezi tu, ea nu are voie să-i spună lui Charlie adevărul – ar fi prea periculos pentru el. Dar el e deștept, un om practic. Ea crede ca o să găsească singur o explicație. Crede ca va fi una greșită. Edward a pufnit.

— Până la urmă, nu prea ne încadrăm în canoanele vampirilor. O să facă o presupunere greșită despre noi, așa cum a făcut și ea la început, și o să o lăsăm așa. Crede ca o să fie capabilă să-l vadă din când în când.

— Asta e o nebunie, repet.

— Da, a fost de acord încă o dată.

Era o slăbiciune din partea lui ca să o facă să creadă asta, numai ca să fie fericită acum. Nu o să iasă bine până la urmă. Ceea ce mă făcea să cred ca el poate nu credea ca o să mai trăiască suficient ca să-și ducă planul până la capăt. Să-i facă pe plac ca să mai fie încă puțin timp fericită.

Încă patru zile.

— O să mă descurc cu orice ar veni, a șoptit și și-a pus fața în jos și s-a uitat în alta parte ca să nu-i pot citi expresia.

— Nu o să o chinui acum.

— Patru zile? am întrebat

Nu s-a uitat în sus.

— Aproximativ.

— Atunci ce?

— Ce vrei să spui.

M-am gândit la ce a spus Bella. La chestia aia care era învelită bine și frumos în ceva tare și puternic cum era pielea de vampir. Deci cum merge treaba asta? Cum iese afară?

— Din puținele cercetări pe care le-am putut face, se pare ca o să-și facă loc singura, folosindu-și proprii dinți ca să scape din uter, a șoptit.

— Cercetări? am întrebat slab.

— Din acest motiv nu prea i-ai văzut pe Jasper și pe Emmett pe aici. Asta face Carlisle acum. Încearcă să descifreze niște povești și mituri antice, tot ce puteam face ca să facem fața acestei situații, ceva care să ne ajute să prezicem evoluția creaturii.

Povești? Dacă există mituri, atunci...

— Atunci creatura nu este unică? a întrebat Edward anticipându-mi întrebarea.

— Poate, este totul foarte sensibil. Miturile ar fi putut fi foarte bine produsul unei imaginații și al fricii. Totuși..... – a ezitat – miturile voastre sunt adevărate, nu-i așa? Poate ca și astea sunt. Ele par totuși localizate, legate.....

— Cum ai găsit....?

— Era o femeie pe care am găsit-o în America de Sud. Ea era crescută în tradițiile oamenilor de acolo. A auzit povești despre aceste creaturi, povești vechi care se auziseră.

— Care sunt îngrijorările? am șoptit.

— Creatura trebuie ucisă imediat. Inainte să capete destulă forță.

Așa cum a crezut și Sam. Avea dreptate?

— Desigur, legendele lor spun același lucru și despre noi. Ca trebuie să fim uciși. Ca suntem ucigași fără suflet.

Doua din doua. Edward a râs odată cu un sughit.

— Și ce le mai spun poveștile despre... mame?

Agonia i-a trecut pe fața, și, când m-am întors de la durerea lui, știam ca nu aveam să primesc un

raspus. Mă îndoiam ca pute vorbi.

A fost Rosalie – cea care era nemișcată și liniștită decand Bella adormise, ca aproape uitasem de ea – cea care a răspuns. A făcut un sunet din gât.

— Bineînțeles ca nu au existat supraviețuitori, a spus. Nu erau supraviețuitori, sincer și rece. Să dai naștere în mijlocul unei mlaștini pline de boli și infecție cu singurul medicament – un scuipat peste fața, ca să alunge spiritele rele, nu a fost niciodată cea mai sigură metodă. Chiar și nașterile normale mergeau prost în majoritatea cazurilor. Niciunul dintre ei nu a avut ce are acest copil – cineva care să știe de ce are nevoie copilul, care îi citește gândurile. Un doctor cu niște cunoștințe temeinice despre vampiri. Un plan ca să aducă bebelușul pe lume în cel mai sigur mod posibil. Veninul care o să repare tot ce merge greșit. Copilul o să fie bine. Și toate acele mame care au trecut prin așa ceva ar fi supraviețuit dacă aveau și ele asta – asta dacă există vre-una. Lucru de care nu sunt prea convinsă. A pufnit supărată.

Copilul, copilul. Ca și cum asta era tot ce conta. Viața Bellei era un detaliu minor pentru ea – ușor de ignorat.

Fața lui Edward era albă ca zăpada. Măinile lui încovoiate ca niște gheare. Total egoistă și indiferentă, Rosalie s-a răsucit în scaun și s-a așezat cu spatele la el. El s-a aplecat, pregătit de atac.

Permite-mi, am sugerat.

A făcut o pauză ridicându-și o sprânceană.

Încet, am ridicat bolul de mâncare de pe jos. Apoi, cu o mișcare rapidă, o aruncare puternică, l-am aruncat în capul ei așa de tare – cu un sunet care îți omora urechile – s-a lovit de ea și s-a îndreptat înainte să ajungă pe podea lovind piciorul rotund al capătului scărilor.

Bella s-a mișcat, dar nu s-a trezit.

— Blondă proastă, am mârâit.

Rosalie și-a întors capul încet și ochii ei erau acuzatori.

— M-ai. Dat. Cu. Mâncare. În. Par.

Asta a fost tot.

Am sărit în picioare. M-am tras de lângă Bella ca să nu o mișc și am râs așa de tare ca au început să-mi curgă lacrimi din ochi. Din spatele canapelei am putut să aud râsul cristalin al lui Alice care m-a urmat.

Mă întrebam de ce Rosalie nu a sărit. Mă așteptam la asta. Dar apoi am realizat ca râsul meu a trezit-o pe Bella, deși ea dormise atunci când fusese zgomotul cel mai rău.

— Ce e așa de hazliu? a murmurat.

— I-am dat cu mâncare în păr, i-am spus, râzând iar.

— Nu o să uit asta câine, Rosalie a sâsâit.

— Nu e așa de greu să ștergi memoria unei blobde, am contracarat. Doar trebuie să-i suflii în urechi.

— Mai caută și tu niște glume bune, a sărit.

— Te rog, Jake, las-o pe Roșe în pa... Bella s-a oprit în mijlocul propoziției și a luat o gură puternică de aer. În aceeași secundă, Edward s-a aplecat peste mine și a tras pătura la o parte.

Părea ca este în convulsii, spatele ei era arcuit pe canapea.

— El doar, a spus, se întinde.

Buzele îi erau albe și dinții îi erau strânși ca și cum încerca să-ți țină un țipăt.

Edward și-a pus ambele mâini pe fața ei.

— Carlisle? a strigat cu o voce înceată dar tensionată.

— Sunt aici, a spus doctorul. Nu-l auzisem când a venit.

— Gata, a spus Bella, încă respirând greu și superficial. Cred ca a trecut. Săracul copil nu mai

are loc. Crește așa de mare.

Asta era greu de suportat, tonul adorator pe care îl folosea ca să descrie lucrul care o rupea. Mai ales după calomniile pe care le spusese Rosalie. Îmi venea să arunc cu ceva și după Bella.

Nu și-a dat seama de dispoziția mea.

— Știi, îmi amintește de tine Jacob, a spus cu un ton afectuos, încă gâfâia.

— Să nu mă compari pe mine cu chestia aia. Am reușit să spun printre dinți.

— Mă refer la partea cu crescutul, a spus cu o față de parcă îi rănisem sentimentele. Foarte bine.

— Ai sărit așa de repede. Am putut să văd cum creștea mai mare cu fiecare minut. El este la fel. Crește așa de repede.

Mi-am mușcat limba ca să nu spun ce vroiam să spun – destul de rău ca am simțit sânge în gură. Bineînțeles, o să se vindece până să înghit. De asta avea nevoie Bella. Să fie puternică la fel ca mine, să poată să se vindece...

A luat încă o gură de aer și apoi s-a relaxat iar pe canapea, corpul ei era moale.

— Hmm, a murmurat Carlisle. M-am uitat în sus și ochii lui erau la mine.

— Ce? Am cerut.

Capul lui Edward s-a lăsat pe o parte gândindu-se la orice ar fi fost în mintea lui Carlisle.

— Știi ca mă întreb la harta genetică a fătului, Jacob. La cromozomii lui.

— Ce e cu ei?

— Luând în considerare similaritățile.

— Similarități? am mârâit, nu-mi plăcea pluralul.

— Creșterea accelerată și faptul ca Alice nu vă poate vedea pe niciunul dintre voi.

Am simțit ca mi-a căzut fața. Uitasem și de asta.

— Mă întreb dacă asta înseamnă ca avem un răspuns. Similaritățile sunt în gene.

— Douăzeci și patru de perechi, Edward a vorbit pe sub mustăți.

— Nu. Dar e interesant de speculat, Carlisle a spus cu o alta voce.

— Da. Pur și simplu fascinant.

Sforăitul ușor al Bellei a început din noi, accentuându-mi sarcasmul foarte bine.

Apoi au intrat și mai tare în subiect, vorbind repede despre genetică până la un punct în care singurele cuvinte pe care le înțelegeam erau și-urile și deci-urile. Și numele meu, bineînțeles.

Alice li s-a alăturat cu vocea ei ca un tril de păsări.

Chiar și dacă vorbeau despre mine, nu am încercat să ajung la concluziile spre care ducea conversația. Aveam alte lucruri în minte, câteva lucruri la care să mă gândesc.

Primul, Bella a spus ca monstrul este înfășurat de ceva la fel de puternic ca și pielea unui vampir, ceva ce era impenetrabil și pentru ultrasunete, ca să poată fi înțepat cu un ac. Al doilea, Rosalie a spus ca au un plan ca să aducă pe lume copilul în siguranță. Al treilea, Edward a spus – ca în mituri – alți monștii la fel ca și asta își mâncau propriile mame ca să iasă la suprafața.

M-am cutremurat.

Și într-un fel bolnav să te poți gândi, pentru ca în al patrulea rând, nu multe lucruri puteau să trecă prin ceva la fel de dur ca pielea de vampir. Dinții corciturii – conform miturilor – erau destul de puternici. Ai mei erau destul de puternici. Și dinții unui vampir erau destul de puternici.

Era greu să nu îți cont de ce era evident, dar mi-aș fi dorit să pot. Pentru ca aveam o idee destul de clară despre cum Rosalie avea de gând să îl scoată „în siguranță” afară.

Am plecat devreme, înainte ca soarele să răsară. Am putut să dorm puțin, întins peste spătarul canapelei. Edward m-a trezit când fața Bellei era roșie și m-a dat într-o parte ca s-o mai răcorească. M-am întins și am decis ca eram destul de odihnit ca să mă apuc de treaba.

— Mulțumesc, a spus Edward încet, văzându-mi planurile. Dacă drumul e liber, o să plece astăzi.

— O să te anunț.

Era bine să mă întorc la fizicul meu animal. Eram înțepenit de la atâta stat nemișcat. M-am întins răsucindu-mă.

Neața, Jacob, m-a salutat Leah.

Ce bine, ești trează, de când a ieșit Seth?

Încă nu am ieșit, Seth s-a gândit somnoros. Aproape am ajuns. Ce ai nevoie?

Crezi ca mai reziști o oră?

Cum să nu. Nicio problemă. Seth s-a ridicat în picioare imediat, scuturându-și blana.

Hai să facem o alergare mai adâncă, i-am spus lui Leah. Seth să se ocupe de perimetru.

'nțele. Seth a intervenit repede.

Să mergem să facem încă un comision pentru vampiri, Leah s-a plâns.

Ai o problemă cu asta?

Bineînțeles ca nu. Numai ca ador să mă gudur pe lângă lipitorile alea iubite.

Bine. Hai să vedem cât de repede putem să alergăm.

Bine, în mod sigur am chef pentru asta!

Leah era în parte de vest a perimetrului. În loc să stea aproape de casa familiei Cullen, a preferat să facă un ocol și să ajungă lângă mine. Am alergat direct spre est, știind, ca și cu avansul pe care îl luasem ea avea să treacă pe lângă mine rapid dacă lăsăm garda jos chiar și pentru un moment.

Nasul în pământ, Leah. Asta nu este o întrecere, este o misiune de recunoaștere.

Pot să le fac pe amândouă și tot te întrec.

Trebuia să recunosc asta. Știu.

Ea a râs.

Am mers pe drumul care duce spre munții estici. Era o rută familiară. Mai mersesem prin acești munți când atacaseră vampirii de acum un an, făcând-o parte din ruta noastră de patrulare ca să îi apărăm pe oameni mai bine. Apoi am tras linia înapoi când familia Cullen s-a întors. Aici era conform tratatului, partea lor.

Dar treaba asta probabil nu mai însemna nimic pentru Sam. Tratatul era uitat.

Întrebarea era astăzi cât de mult vroia să-și întindă forța. Ei se uitau oare după vreun membru care era singur și care se apropia de terenul lor sau nu? Oare Jared spusese adevărul sau luase în calcul avantajul liniștii minților dintre noi?

Ne-am aprofundat și mai mult în munți fără să găsim vreo urmă a haitei. Urme care dispăreau ale vampirilor erau peste tot, dar mirosurile erau familiare acum. Le respirasem toată ziua.

Am găsit găsit o urmă grea, cumva era recentă a unei urme specifice – toate veneau și plecau cu excepția lui Edward. Un motiv să se adune care fusese uitat când Edward și-a adus acasă soția însărcinată care era pe moarte. Am scrâșnit din dinți. Oricare ar fi fost, nu avea nicio legătură cu mine.

Leah nu s-a forțat să mă întrecă, deși ar fi putut acum. Acordăm mai multă atenție fiecărui miros nou decât concursului. A rămas în partea mea dreaptă, alergând alături de mine, mai de grabă, decât împotriva mea.

N-eam îndepărtat cam mult aici, a comentat.

Da. Dacă Sam ar fi urmărit, i-am fi simțit mirosul până acum.

Are mai mult sens pentru el să rămână lângă La Push, s-a gândit Leah. El știe ca noi le dăm lipitorilor încă trei seturi de ochi și de picioare. Nu o să poată să-i i-a prin surprindere. Asta e doar o precauție, pe bune.

Nu ne-am dori ca drăguții noștri paraziți să-și asume niște riscuri care nu sunt necesare.

Nu, am fost de acord, ignorând sarcasmul.

Te-ai schimbat așa de mult, Jacob. Ce să spun, cu o sută optzeci de grade.

Nici tu nu ești chiar aceeași Leah pe care o știu din totdeauna și pe care o iubesc.

Adevărat. Sunt mai puțin enervantă decât Paul nu-i așa?

În mod surprinzător....da.

O dulce succes.

Felicitări.

Alergam în liniște acum. Probabil ca era vremea să mergem înapoi, dar niciunul dintre noi nu vroia. Era bine să alergăm așa. Ne luăm după aceeași urmă de prea mult timp. Se simțea foarte bine să îți întinzi mușchii și să mergi pe terenul aspru. Nu prea ne grăbeam, și m-am gândit ca ar trebui să vânam la întoarcere. Lui Leah îi era cam foame.

Iam, iam, se gândea acru.

Este totul în capul tău, i-am spus. Așa mănâncă lupii. Este natural. Are un gust bun. Dacă nu te gândești din punctul de vedere al unui om –

Lasă vorbăria, Jacob, o să vânez. Nu trebuie să-mi placă.

Sigur, sigur, am fost repede de acord. Nu era treaba mea dacă ea vrea să-i îngreuneze situația.

Nu a mai spus nimic pentru câteva minute; începusem să mă gândesc să mă întorc.

Îți mulțumesc, a spus Leah dintr-o dată într-un ton mult mai diferit.

Pentru?

Pentru ca mă lași să fiu eu. Pentru ca m-ai lăsat să stau. Ai fost mai drăguț decât puteam avea dreptul să mă aștept, Jacob.

Aa, nicio problemă. Chiar cred asta. Nu mă deranjează să te am aici așa cum credeam ca m-ar deranja.

A mârâit dar era un sunet de joacă. Ce lauda măreață!

Să nu ți se urce la cap.

Bine – dacă nu lași asta să fie așa cum vrei. A făcut pauză o secundă. Cred ca ai fi un bun Alpha. Nu în același fel ca Sam dar în felul tău. Meriți să fi urmat, Jacob.

Mintea mi s-a golit de surpriză. Mi-a luat o secundă să mă adun destul cât să răspund.

Hm, mulțumesc. Nu sunt absolut sigur ca o să pot să mă opresc și să nu mi se urce la cap. Asta de unde a venit?

Nu a răspuns imediat, dar am urmat traseul nevorbit al gândurilor ei. Se gândea la trecut – la ce îi spusese lui Jared zilele trecute. Cum ca timpul avea să treacă repede, și ca am să mă întorc apoi în pădure. Despre ce îi promisesem ca ea și Seth se vor întoarce în haită când familia Cullen avea să plece... Vreau să stau cu tine, mi-a spus.

Șocul mi-a trecut prin corp, blocându-mi încheieturile. A trecut în viteză pe lângă mine și apoi a frânat. Încet eră s-a întors la locul în care eu eram înghețat.

Nu o să fiu o pacoste, îți jur. Nu o să te urmăresc. Poți să te duci unde îți dorești, iar eu o să mă duc acolo unde îmi doresc. Trebuie să vorbești cu mine doar atunci când suntem lupi. Ea mergea înainte și înapoi în fața mea, dând nervos din coada ei lungă și gri. Și, pentru ca vreau să renunț imediat ce am să pot să mă descurc... poate ca asta nu o să se întâmple așa de des.

Nu știam ce să zic.

Sunt mai fericită acum, ca parte din haita ta, decât am fost de ani.

Și eu vreau să rămân, Seth se gndea încet. Nu realizasem ca și el acordă atenție discuției noastre când alergă în perimetru. Îmi place haita asta.

Hei, acum! Seth, asta nu va mai fi o haită mult timp. Am încercat să-mi adun gândurile astfel încât să-l conving. Acum avem un scop, dar când... după ce se termină, o să fiu doar lup. Seth, ai nevoie de un scop. Ești un copil bun. Ești genul de om care are tot timpul o cruciadă. Și nu e nicio cale să abandonezi acum La Push. O să absolvi liceul și să faci ceva cu viața ta. O să ai grijă de Sue.

Problemele mele nu o să intervină în viitorul tău.

Dar...

Jacob are dreptate, Leah m-a secondat.

Ești de acord cu mine?

Bineînțeles. Dar nimic din ce ai spus nu se aplică la mine. Și așa vroiam să plec. O să-mi caut un serviciu undeva departe de La Push. Poate o să iau câteva cursuri la o postliceală. Să fac cursuri de Yoga și de meditație ca să-mi stăpânesc comportamentul... și să fac parte din această haită de dragul sănătății mintale. Jacob – tu poți să vezi ca ceea ce spun are sens nu-i așa? Eu nu o să te deranjez, tu nu o să mă deranjezi, toată lumea e fericită.

M-am întors și am început să merg ușor către vest.

Este cam mult de luat în considerare Leah. Lasă-mă să mă gândesc, bine?

Sigur. Oricât ai nevoie.

A durat mai mult drumul la întoarcere. Nu încercam să mă grăbesc. Încercam doar să mă concentrez să nu mă dau cu capul de vreun copac. Seth mormăia ceva dar am reușit să-l ignor. Știa ca am dreptate. Nu avea de gând să-și abandoneze mama. Avea să se întoarcă în La Push și să apere tribul așa cum trebuia.

Dar nu o vedeam pe Leh făcând asta. Iar asta era pur și simplu de groază.

O haită doar cu noi doi? Nu conta distanța fizică, nu-mi imaginam ... intimitatea acestei situații. Chiar mă întrebam dacă s-a gândit la asta sau dacă era doar disperată să să fie liberă.

Leah nu a spus nimic cât am reflectat eu. Era ca și cum ar fi vrut să-mi demonstreze cât de ușor era să fim numai noi doi.

Am dat de o turmă de căprioare chiar când soarele se ridică, luminând norii din spatele nostru. Leah a oftat intern dar nu a ezitat. Saltul ei era curat și eficient – grațios chiar. Ea l-a doborât pe cel mai mare, masculul, înainte ca animalul înspăimântat să realizeze pericolul.

Ca să nu fiu mai prejos, am doborât următorea căprioară ca mărime, rupându-i gâtul între dinți repede, ca să nu simtă o durere care nu era necesară. Puteam să simt dezgustul lui Leah odată cu foamea și am încercat să fac să-i fie mai ușor lăsând lupul din mine să-mi acapareze mintea. Am trăit numai lup destul de mult ca să știu cum să fiu animal complet, ca să văd și ca să gândesc ca unul. Am lăsat instinctele practice să mă acapareze, lăsând-o și pe ea să simtă asta. A ezitat pentru o secundă, dar apoi a încercat să ajungă la un sens cu mintea ei și să încerce să gândească la fel. Se simțea foarte ciudat pentru ca mințile noastre erau mai puternic legate între ele decât fuseseră până atunci pentru ca amândoi încercăm să gândim împreună.

Ciudat, dar a ajutat-o. Dinții ei au tăiat prin blana și pielea umărului prăzii ei lăsând în urmă o înjunghiere însângerată. În loc să plece așa cum ar fi vrut gândurile ei umane, și-a lăsat psihicul lup să reacționeze instinctiv. Era într-un fel stupefiant, un lucru care te lasa fără gânduri. Am lăsat-o să mănânce liniștită.

Era ușor pentru mine să fac la fel. Și mă bucuram ca nu uitasem. Aceasta avea să fie viața mea în curând.

Oare Leah o să facă parte din această viață? Acum o săptămână, aș fi găsit această idee mai mult decât înspăimântătoare. Nu aș fi fost în stare să trec peste. Dar acum o cunoșteam mai bine. Și,

descătușata de atâta durere, numai era același lup. Nu mai era aceeași față.

Am mâncat împreună până când amândoi eram sătuli.

Mersi, mi-a spus mai târziu când își curăță botul și labele de iarba udă. Eu nu m-am deranjat; eu doar am început să merg prin burniță și a trebuit să facem baie în rău din nou în drum spre întoarcere. Eram destul de curat. Nu a fost chiar așa de rău, să gândesc ca tine.

Cu plăcere.

Seth abia se târa când am ajuns în perimetru. I-am spus ca se culce; Leah și cu mine urma să facem patrularea. Minteia lui Seth s-a pierdut în inconștiența câteva minute mai târziu.

O să te întorci iar la lipitorile alea? a întrebat Leah.

Poate.

Este greu pentru tine să stai acolo dar este greu și să pleci. Știi cum te simți.

Știi, Leah, poate ca ar trebui să te mai gândești puțin la viitor, la ceea ce vrei cu adevărat să faci.

Minteia mea nu o să fie cel mai fericit loc de pe pământ. Și tu o să trebuiască să suferi alături de mine.

Mi se pare corect.

Știu ca o să fie greu pentru tine, Jacob. Înțeleg asta – poate mai bine decât crezi. Nu îmi place de ea dar ea este ... Sam al tău. Este tot ce vrei dar nu poți avea.

Nu am putut să răspund.

Știu ca este mai greu pentru tine. Cel puțin Sam e fericit. Cel puțin el trăiește și e bine. Îl iubesc destul de mult ca să îmi doresc asta. Vreau ca el să aibă ce este mai bun pentru el. Ea a oftat. Numai ca nu vreau să stau în apropiere ca să mă uit.

Trebuie să vorbim despre asta?

Eu cred ca da. Pentru ca vreau să înțelegi ca nu o să-ți îngreunez situația. Poate chiar o să te ajut. Nu m-am născut o scorpie fără sentimente. Eram chiar de treaba, știi.

Amintirile mele nu merg chiar așa de mult în trecut.

Amândoi am râs odată.

Îmi pare rău pentru asta, Jacob. Îmi pare rău ca te chinui. Îmi pare rău ca este din ce în ce mai rău fără șansa să fie mai bine.

Mersi, Leah.

S-a gândit apoi la lucrurile care erau mai rele, imaginile negre din mintea mea, cât am încercat să mi-o scot din cap fără prea mare succes. Era capabilă se se uite la ele cu o oarecare distanță, din perspectiva, și trebuia să recunosc ca mă ajută . Îmi puteam imagina ca poate am să văd și eu așa în câțiva ani.

Vedea partea amuzantă a corvoadei zilnice care presupunea să stea pe lângă vampiri. Îi plăcea ca mă iau de Rosalie, chicotind intern și dându-mi chiar și câteva bancuri cu blonde pe care le puteam adapta. Dar apoi gândurile au luat o întorsătură serioasă, rămânând pe fața lui Rosalie într-un fel care era confuz.

Știi ce este o nebunie? a întrebat ea.

Bine, aproape totul este nebunesc acum. Dar ce vrei să spui?

Vampirul blond pe care îl urăști atât de mult – îi înțeleg total punctul de vedere.

Pentru o secundă mă crezut ca face o glumă foarte proastă. Și apoi am realizat ca vorbește serios, furia care m-a cuprins era incontrollabilă. Era un lucru bun ca ne despărțisem ca să urmărim. Dacă era în raza unei mușcături....

Stai așa! Lasă-mă să explic!

Nu vreau să aud. Plec.

Stai! Stai! m-a implorat când am încercat să mă calmez destul cât să mă transform.

Haide, Jake!

Leah, asta nu este cea mai bună cale să mă convingi ca ar trebui să vreau să-mi petrec mai mult timp cu tine pe viitor.

Oau! Ce exagerare. Nici măcar nu știi ce vreau să spun.

Deci... ce vrei să spui?

Și apoi era iar Leah cea dinainte greu de suportat. Vorbesc despre faptul ca sunt o fundătură genetică Jacob.

Răutatea gândurilor ei m-a lăsat încremenit. Nu mă așteptam ca nervii mei să se potolească.

Nu înțeleg.

Ai înțelege dacă nu ai fi exact ca restul. Dacă „partea mea feminină” – s-a gândit la aceste cuvinte cu un ton sarcastic și dur – nu te-ar fi pus pe fugă ca să te ascunzi ica orice mascul tâmpit , ai putea chiar să acorzi atenție la tot ceea ce înseamnă.

Oh.

Da, nimănui nu-i plăcea să se gândească la asta în prezența ei. Cine ar fi crezut?

Bineînțeles îmi amintesc ce panicată a fost în prima luna după ce ni s-a alăturat – îmi amintesc cum se pitea exact ca restul. Pentru ca nu putea rămâne însărcinată – nu pentru ca era vorba de cine știe ce sectă. Nu mai fusese cu nimeni după Sam. Și apoi, când a văzut ca au trecut săptămâni și nimic nu se întâmplase, ea a realizat ca trupul ei nu mai urmărea traseul normal.

Îi era groază – ce era acum? Oare corpul ei s-a transformat pentru ca era lup? Sau era lup pentru ca trupul ei era greșit? Singura femeie lup din istorie. Asta era pentru ca nu era destul de femeie?

Niciunul nu vroia să aibă de-a face cu asta. Bineînțeles, nu era ca și cum am fi putut să înțelegem.

Știi de ce crede Sam ca ne găsim sufletele pereche, s-a gândit, se mai calmase.

Sigur, să ducem mai departe gena.

Da. Ca să facem alți mici vârcolaci. Supraviețuirea speciei, bagajul genetic. Ești atras de persoana cea mai potrivită să ducă mai departe gena lup.

Am așteptat să mergă mai departe și să văd unde vrea să ajungă.

Dacă eram bună la asta, Sam ar fi fost atras de mine.

Durerea ei era așa de mare ca a trecut deasupra.

Dar nu sunt. Ceva nu e în regulă cu mine. Nu pot să duc gena mai departe, aparent, în ciuda liniei mele genetice. Așa ca am devenit o ciudățenie – fata-lup – bună de nimic. Sunt o fundătură genetică și o știm amândoi.

Noi nu, m-am certat cu ea. Asta este teoria lui Sam. Să-ți găsești sufletul pereche se întâmplă, dar nu știm de ce. Billy crede ca este vorba de altceva.

Știu, știu. Crede ca este așa ca să facem lupi mai puternici. Pentru ca tu și cu Sam sunteți așa niște monstruoziități gigantice – mai mari decât tatii noștrii. Dar în orice caz, eu tot nu sunt un candidat. Sunt.... sunt la menopauza. Am douăzeci de ani și sunt la menopauza.

Iac. Eu chiar nu vroiam să avem această conversație. Nu poți să știi asta Leah. Probabil ca este doar treaba cu înghețatul timpului. Când o să renunți să mai fi lup și o să începi să îmbătrânești iar, sunt sigur ca lucrurile..... aa... o să revină la normal.

Aș putea să mă gândesc la asta – în afară de faptul ca nimeni nu se îndrăgostește de mine, nu cât să facă fața impresionantului pedigree. Știi, a adăugat atentă, dacă nu erai în jur, Seth probabil ca ar fi putut fi cel mai bun, ca să devină un Alpha – cel puțin prin linia sângelui. Bineînțeles ca nimni nu s-ar fi gândit la mine....

Tu chiar vrei să te îndrăgostești iremediabil, sau ca altcineva să te găsească suflet pereche, sau oricum ar fi? am cerut. Ce se întâmplă cu îndrăgostitul așa cum o fac persoanele normale Leah?

Sufletul pereche este o alta cale de a-ți fi limitatee alegerile.

Lui Sam, Jared, Paul, Quil....nu le pare rău.

Niciunul dintre ei nu are o minte proprie.

Pe naiba!

Asta e pentru ca tu deja te-ai îndrăgostit de ea. Dar asta o să treacă, știi, dacă îți găsești sufletul.

Nu mai trebuie să suferi după ea.

Tu vrei să uiți ce simți pentru Sam?

S-a gândit o secundă. Cred ca da.

Am oftat. Ea era într-un loc mai sănătos decât mine.

Dar ca să mă întorc de unde am început. Înțeleg de ce blondă este așa de rece – într-un sens figurat. Este concentrată. Are ochii pe premiu nu-i așa? Pentru ca tot timpul o să vrem ceea ce nu putem avea nicioadata.

Tu te-ai compora ca Rosalie? Tu ai omorî pe cineva? – pentru ca ea asta face, are grijă ca nimeni să nu intervină în moartea Bellei— tu ai face asta ca să ai un copil? De când ești tu un crescător de vite?

Vreau doar o alternativă pe care nu o am Jacob. Poate dacă nu ar fi fost nimic în neregulă cu mine, nici nu aș fi luat asta în considerare.

Ai ucide pentru asta? i-am cerut, nelăsând-o să-mi scape fără un răspuns.

Nu asta face ea. Cred ca e mai mult ca și cum ar fi împuternicită. Și... dacă Bella m-ar fi rugat pe mine să fac asta... a făcut o pauză, gândindu-se. Deși nu mă gândesc prea mult la ea, probabil ca aș fi făcut la fel ca lipitoarea.

Un urlat asurzitor mi-a ieșit printre dinți.

Pentru ca dacă ar fi fost invers, aș fi vrut ca Bella să facă la fel pentru mine. Și așa ar fi vrut și Rosalie. Amândouă am fi făcut la fel.

Oh! Ești la fel de rea ca ei!

Asta este partea nostimă când știi ca nu poți avea ceva. Te face disperat.

Și...asta e limita mea. Chiar aici. Această conversație a luat sfârșit.

Bine.

Nu era destul să a fost de acord să se oprească. Am vrut ceva mult mai puternic. Eram la numai un kilometru de locul în care îmi lăsasem hainele așa ca m-am transformat în om și am mers. Nu am mai gândit la conversata noastră. Nu pentru ca nu aveam la ce să mă gândesc ci pentru ca nu puteam suporta. Nu aveam de gând să văd așa – dar era greu să nu mă gândesc când Leah și-a pus gândurile și emoțiile direct în capul meu.

Da, nu aveam de gând să alerg cu ea când totul se sfârșea. Poate să fie nefericită în La Push. O mică poruncă Alpha înainte să plec definitiv nu avea să omoare pe nimeni. Era foarte devreme când am ajuns în casă. Bella cred ca încă dormea. M-am gândit să-mi bag capul înuntru să văd ce se întâmplă, să le dau unda vrede să meargă la vânătoare, și apoi să găsesc o bucată de iarbă să mă întind puțin cât sunt om. Nu mă mai transformăm până când Leah nu se culca.

Dar era un murmur încet care se auzea din casă, poate Bella nu dormea. Și apoi am auzit sunetul mașinii de la etaj iar – radiografii? Super. Se pare ca a patra zi din numerotația inversă începuse cu o lovitură.

Alice deschisese ușa pentru mine înainte să pot intra. A dat din cap.

— Hei, lupule!

— Hei, pitico. Ce se întâmplă la etaj? Camera cea mare era goală – toate vocile erau la etajul al doilea.

A dat din umerii ei mici.

— Poate e încă o ruptură. A încercat să spună cuvintele degajat, dar am putut să văd focul din spatele ochilor ei negrii. Nu numai Edward și cu mine eram deranjați. Și Alice o iubea pe Bella.

— Alta coasta? am întrebat aspru.

— Nu, pelvisul de data asta.

Ciudat cum continuă să mă lovească, ca și cum fiecare lucru era o surpriză. Când o să încetez să fiu așa de surprins? Fiecare nou dezastru părea într-un fel evident.

Alice se uita la mâinile mele văzând cum încep să tremure.

Apoi am auzit vocea lui Rosalie de la etaj.

— Ai văzut, ți-am spus ca eu nu am auzit nicio ruptură. Trebuie să-ți faci un control la urechi, Edward.

Nu era niciun răspuns.

Alice s-a strâmbat.

— Cred ca Edward o să ajungă să o rupă în bucăți mici pe Rosalie. Mă surprinde ca ea încă nu vede asta. Sau poate are încredere ca Emmett o să poată să-l oprească.

— Mă ocup eu de Emmett, m-am oferit. Tu poți să-l ajuți pe Edward la partea cu ruptura.

Alice a zâmbit pe jumătate.

Toată lumea venea acum pe scări – Edward o avea pe Bella acum. Ea își strângea cană cu ambele mâini iar fața îi era albă. Puteam să văd asta deși el compensa cu corpul lui pentru fiecare mic moment în care o zdruncina, ea avea dureri.

— Jake, ea a șoptit și a zâmbit trecând peste durere.

Mă uitam la ea și nu am spus nimic.

Edward a pus-o pe Bella cu grijă pe canapea și el s-a așezat la capul ei pe jos. M-am întrebat pentru o secundă de ce nu o lasa sus, și apoi mi-am dat seama imediat ca asta fusese ideea Bellei. Vroia să se comporte ca și cum lucrurile erau normale, să evite aranjamentul ca de spital. Și el îi făcea pe plac. Normal.

Carlisle a venit jos mai încet, ultimul, și fața îi era brăzdată de grijă. Asta îl făcea destul de bătrân să pară doctor măcar o dată.

— Carlisle, am spus, am mers până aproape de Seattle. Nu este niciun semn al haitei. Puteți să plecați.

— Mulțumesc, Jacob. Asta e chiar la timp. Sunt multe de care avem nevoie. Ochii lui au străfulgerat cana pe care Bella o ținea așa de strâns.

— Sincer, sunteți destul de în siguranță să mergeți mai mult de trei. Sunt foarte sigur ca Sam se concentrează pe La Push.

Carlisle era de acord. M-a surprins cât de bine a primit sfatul meu.

— Dacă tu crezi așa, Alice, Esme, Jasper și cu mine vom pleca. Apoi Alice poate să meargă cu Emmett și cu Rosa...

— Nicio șansă, Rosalie a sâsâit. Emmett poate să meargă cu voi acum.

— Ar trebui să vânez, Carlisle a spus cu o voce blândă.

Tonul lui nu l-a mai îmbunătățit pe al ei.

— O să vânez când o să se ducă și el, a mârâit arătând cu capul spre Edward și apoi dându-și părul pe spate.

Jasper și Emmett au fost jos într-o secundă și Alice i-a urmat prin ușa de sticlă din spate în aceeași secundă. Esme a ajuns lângă Alice.

Carlisle și-a pus mâna peste a mea. Atingerea de gheață nu se simțea prea bine dar nu m-am ferit. Am stat pe loc, jumătate surprins jumătate pentru ca nu vroiam să-i rănesc sentimentele.

— Mulțumesc! a spus încă o dată și apoi a plecat către ușă și li s-a alăturat și celorlalți patru.

Ochii mei i-au urmărit cum ei treceau peste gazon și apoi au dispărut înainte să mai respir odată. Nevoile lor cred ca erau mai urgente decât am crezut.

Nu a fost niciun sunet pentru un minut. Puteam să simt pe cineva ca se uita la mine și știam cine era. Vroiam să plec și să apuc să adorm dar șansa să-i stric lui Rosalie dimineața mi se părea un motiv bun ca să amân. Așa ca m-am întins în fotoliul de lângă cel în care Rosalie se așezase, și m-am întins în așa fel încât capul să-mi fie lângă al Bellei și picioarele lângă fața ei.

— Îh. Cineva să dea câinele asta afară, a spus încrățindu-și nasul.

— Ai auzit-o pe asta, Psiho? Cum mor neuronii unei blonde?

Ea nu a spus nimic.

— Ei bine? am întrebat. Știi sau nu?

Se uita în gol la televizor și m-a ignorat.

— A mai auzit-o pe asta? l-am întrebat pe Edward.

Nu era nicio glumă pe fața lui concentrată – nu și-a luat ochii de la Bella. Dar a răspuns.

— Nu.

— Super. Cred ca asta o să-ți placă, lipitoare-o – neuronii unei blonde mor de singurătate.

Rosalie încă nu se uita la mine.

— Am ucis de o sută de ori mai des decât tine bestie dezgustătoare. Să nu uiți asta.

— Într-o zi, Prințesa Frumuseții, o să te sature doar de amenințări. Chiar sunt nerăbdător să se întâmple.

— Ajunge, Jacob, a spus Bella.

M-am uitat în jos și ea se uita amenințător la mine. Se părea ca bună dispoziție de ieri dispăruse.

Ei bine, nu vroiam să o supăr pe ea.

— Vrei să plec? m-am oferit.

Înainte să pot spera – sau să mă tem – ca ea în sfârșit s-a săturat de mine, a clipit și încruntarea i-a dispărut. Părea șocată ca am ajuns la această concluzie.

— Nu! Bineînțeles ca nu.

Am oftat și l-am auzit și pe Edward cum a oftat foarte încet. Știam ca și-ar fi dorit ca ea să mă lase. Păcat ca el nu a rugat-o să facă nimic din ce ar fi făcut-o nefericită.

— Pari obosit, a comentat Bella.

— Sunt mort de oboseală, am fost de acord.

— Eu aș vrea să te omor în bătaie, Rosalie a mârâit, prea încet ca Bella să audă.

Eu doar m-am așezat și mai mult în scaun ca să stau mai confortabil. Piciorul meu gol se mișca și mai aproape, iar Rosalie a strănutat. După câteva minute Bella a rugat-o pe Rosalie să-i umple cana. Se simțea ca vântul când Rosalie a „zburat” la etaj ca să mai aducă sânge. Era chiar liniște. Mă gândeam ca aș putea să trag un pui de somn.

Apoi Edward a vorbit.

— Ai spus ceva? cu un ton încurcat. Ciudat. Pentru ca niciunul dintre noi nu spusese ceva, și pentru ca auzul lui Edward era la fel de bun ca al meu, și el trebuia să știe asta.

El se uita la Bella și ea se uita la el, erau amândoi confuzi.

— Eu? a întrebat după o secundă. Nu am spus nimic.

El s-a mișcat să stea în genunchi, aplecându-se mai mult peste ea, expresia îi era brusc intensă într-un mod diferit. Ochii lui negrii erau concentrați peste fața ei.

— La ce gândești în acest moment?

Ea se uita la el pierdută.

— La nimic. Ce se întâmplă?

— La ce te gândeai acum un minut? a întrebat.

— Doar... la Insula Esme. Și la pene.

Mie mi se părea numai o bolboroseală, dar ea a roșit și mi-am închipuit ca era mai bine ca eu să nu știu.

— Spune altceva, el a șoptit.

— Ce să spun? Edward ce se întâmplă?

Fața i s-a schimbat iar și a făcut ceva ce a făcut să mi se deschidă gura de mirare.

Am auzit un oftat din spatele meu și am știut ca Rosalie s-a întors, așa de uluit cum eram.

Edward a pus foarte ușor mâinile peste stomacul imens și rotund al Bellei.

— Ches – a înghițit. A....bebelușului îi place vocea ta.

A fost apoi o secundă de tăcere deplină. Nu-mi puteam mișca niciun mușchi, nici măcar să clipesc.

Apoi:

— Sfinte... poți să-l auzi? a țipat Bella. În următoarea secundă a tresărit.

Mâinile lui Edward s-au mutat pe vârful burții și a frecat încet locul unde probabil o lovise.

— Șșșș, a murmurat ..... l-ai speriat.

Ochii ei s-au mărit și erau plini de întrebări. S-a bătut pe o parte a burții și a spus.

— Scuze, bebe.

Edward asculta cu atenție, capul îi era orientat către umflătură.

— La ce se gândește acum? a întrebat ea nerăbdătoare.

— Ea...sau ....el. a făcut o pauză și s-a uitat în ochii ei. Ochii lui erau plini de venerație asemenatoare – numai ca ai lui erau mai atenți și geloși.

— El este fericit, a spus Edward cu o voce neîncrezătoare.

Respirația ei s-a oprit și era imposibil să nu vezi stalucirea fanatică din ochii ei. Adorația și devotamentul. Lacrimi mari și pline i-au umplut ochii și au coborât încet peste fața și peste buzele ei care zâmbeau.

Așa cum se uita la ea, fața lui nu mai era înspăimântată sau nervoasă sau arzândă sau oricare dintre expresiile pe care le avusese de când se întorseseră. El se minuna alături de ea.

— Bineînțeles ca ești fericit, copil frumos, bineînțeles, ea fredona ceva, frecându-se cu mâna peste stomac în timp ce lacrimile îi spălau obraji. Cum să nu fi fericit, ca ești în siguranță și ți-e cald și ești iubit? Te iubesc așa de mult micule EJ, cum să nu fi fericit.

— Cum i-ai spus? Edward a întrebat curios.

Ea a roșit din nou.

— I-am pus un nume, într-un fel. Nu credeam ca tu o să vrei.... bine, știi tu.

— EJ?

— Păi și pe tatăl tău tot Edward îl chema.

— Da, așa a fost. Ce? A făcut o pauză. HmMMM.

— Ce?

— Îi place și vocea mea.

— Bineînțeles ca da. Tonul ei era admirativ acum. Ai cea mai frumoasă voce din Univers. Cui să nu îi placă?

— Ai un plan de rezervă? Rosalie a întrebat atunci, aplecându-se peste canapea cu aceeași privire întrebătoare și admirativa ca a Bellei. Dacă el e o ea?

Bella și-a șters cu dosul palmei ochii uzi.

— Am căutat câteva posibilități. Jucându-mă cu Renee și Esme. Mă gândeam ... Ruh-nezmay.

— Ruhnezmay?

— R-e-n-e-s-m-e-e. Prea ciudat?

— Nu, îmi place, Rosalie a reasigurat-o. Capetele lor erau apropiate acum, aur și mahon. Este frumos. Și unic în lume, așa ca se potrivește.

— Și eu tot cred ca este un Edward.

Edward se uita în gol, fața îi era albă și ascultă.

— Ce? a întrebat Bella, fața ei era luminoasă. La ce se gândește acum?

La început nu a răspuns și apoi – socandu-ne iar pe toți, a spus trei șoapte distincte și separate – și-a aplecat urechea cu dragoste peste stomacul ei.

— El te iubește, a șoptit Edward părând amețit. El te adoră.

În acel moment am știut ca sunt singur. Singur singurel.

Am vrut să-mi trag una când am realizat cât am contat de dezgustătorul vampir. Ce prostie – ca și cum ai fi putut să ai vreodată încredere într-o lipitoare! Normal ca m-ar fi trădat la final.

Contam pe el să fie de partea mea. Contam ca el să sufere mai mult decât mine. Și, mai presus de toate, speram ca el să urască chestia aia care o omoară pe Bella mai mult decât mine. Îi încredințasem lui asta.

Și acum, ei erau împreună, amândoi aplecați peste monstrul invizibil cu ochii aprinșii ca o familie fericită.

Și eu rămăsesem singur cu toată ura și toată durerea care erau așa de rele de parcă eram torturat. Ca și cum eram târât încet peste un pat de lame de oțel. O durere așa de mare încât aș fi primit moartea cu sufletul pe buze.

Căldura mi-a eliberat mușchii înghețați și eram în picioare.

Toate cele trei capete s-au ridicat și am văzut cum durerea mea i-a străbătut fața lui Edward când a trecut prin mintea mea.

— Ah, s-a înecat.

Nu știam ce fac; stăteam acolo, tremurând, pregătindu-mă să fug la prima ieșire la care puteam să mă gândesc.

Mișcându-se sinuos ca un șarpe, Edward s-a dus la o mică masă și a luat ceva din dulapul de la capătul ei. A aruncat la mine și am prins obiectul din reflex.

— Du-te, Jacob. Fugi de aici. Nu a spus cu răutate – a aruncat cuvintele la mine ca și cum erau ceva de care depindea viața mea. Mă ajută să găsesc scăparea pentru care aș fi murit.

Obiectul din mâna era un set de chei de mașina.

17 Ce ți se pare ca sunt? vrăjitorul din Oz? Ai nevoie de un Creier? Ai nevoie de o inima? Dă-i înainte. ia-le pe ale mele. ia-mi tot ce am.

Într-un fel aveam un plan când am ajuns în garajul familiei Cullen. A doua parte era să număr mașinile sugătorilor.

Așa ca m-am pierdut când am apăsat pe telecomandă de la mașina, și nu era Volvo-ul lui cel care a luminat pentru mine. Era alta mașina – ieșea în evidență chiar și între lungul șir de mașini care te lăsau cu gura căscată în felul lor.

El chiar a vrut să-mi dea cheile de la mașina Aston Martin Vanquish, sau a fost un accident?

Nu m-am oprit ca să mă gândesc la asta, sau dacă asta avea să-mi schimbe partea a doua a planului. Doar m-am aruncat în scaunul fin de piele și am dat drumul la mașina, iar genunchii stăteau zdrobiți sub volan. Sunetul motorului care mârâia m-ar fi făcut gem în alta zi, dar acum era singurul lucru la care mă puteam concentra ca să pot să conduc.

Am descoperit ca scaunul era relaxant și m-am întins în el în timp ce piciorul meu apasa pe pedală. Mașina parcă era avion pe măsură ce înainta.

A durat câteva secunde să conduc pe șoseaua îngustă. Mașina îmi răspundea de parcă o conduceam cu gândurile și nu mâinile. Când am zburat prin tunelul verde și spre sosea, i-am prins privirea lui Leah cum se uita speriată printre ferigi.

Pentru o jumătate de secundă, m-am întrebat ce crede, și apoi am realizat ca nu mă interesa.

M-am îndreptat către sud, pentru ca nu aveam răbdare să stau blocat în trafic sau să fac orice alt ceva care m-ar fi făcut să-mi iau piciorul de pe accelerație.

Într-un fel ciudat, era ziua mea norocoasă. Dacă prin noroc te referi o șosea aglomerată pe care să mergi cu trei sute de kilometri pe oră fără să vezi măcar un singur polițist, chiar și în orașe în care limită era de cincizeci de kilometri pe oră. Ce dezamăgire. O mică urmărire ar fi fost drăguță, să nu mai spun ca informația de pe talon ar fi încălzit puțin lipitorile. Bine, o să-și cumpere libertatea, dar măcar era doar un mic inconvenient pentru el.

Singurul semn ca mă urmărește cineva a fost o bucată de blană de un maro închis care se zărea printre copaci, alergând paralele cu mine câțiva kilometri în partea de sud din Forks.

Mi se părea ca e Quil. Cred ca și el m-a văzut pentru ca a dispărut după câteva inute și nu a dat alarma. Din nou, aproape ca mă întrebam cum ar părea această poveste înainte să mă decid ca nu îmi pasă.

Am mers de-a lungul autostrăzii în formă de „U” îndreptându-mă către cel mai mare oraș pe care îl puteam găsi. Aceasta era prima parte din plan.

Mi s-a părut ca a durat o veșnicie, probabil pentru ca eram nerăbdător, dar de fapt nu a durat mai mult de doua ore până să fiu în partea de nord în partea nedefinită ce era o bucată din Tacoma și una din Seattle. Am încetinit atunci pentru ca nu vroiam să omor vreun martor inocent.

Acesta a fost în plan tâmpit. Nu avea să meargă. Dar, pe măsură ce căutam în minte o cale ca să pot să fug, ceea ce mi-a spus Leah stătea chiar în mijloc.

Asta o să dispară, știi. Dacă îți găsești sufletul pereche. Nu o să mai trebuiască să mai suferi din cauza ei.

Mi se părea ca dacă toate alegerile îți sunt luate nu avea să fie cel mai rău lucru din lume. Poate ca să mă simt așa cum sunt acum era cel mai groaznic din lume.

Dar am văzut tote fetele din La Push și din rezervația Makah și din Forks. Avem nevoie de o arie mai mare de căutare.

Cum cauți la întâmplare sufletul pereche într-o mulțime? Bine, mai întâi, ai nevoie de o mulțime.

Așa ca mă învăTEAM ca să caut cel mai potrivit loc. Am trecut de doua mall-uri care probabil erau pline de fete de vărsat mea, dar nu am putut să opresc. Oare chiar vroiam ca sufletul meu pereche să fie o fața care pierdea vremea toată ziua la mall?

Am continuat să mă îndrept către nord, și era din ce în ce mai aglomerat. Într-un final am găsit un parc plin de copii și de familii și de oameni pe skateboard și bicicliști și zmee și de persoane ieșite la picnic. Nu observasem până atunci – era o zi frumoasă. Soare și căldură.

Oamenii ieșiseră pentru a sărbătorii albastrul cerului.

Am parcat vis-a-vis de locurile pentru handicapați – așteptam tichetul – și m-am alăturat mulțimii. M-am plimbat pe acolo câteva ore. Destul de mult ca soarele să își schimbe poziția pe cer. M-am uitat la fața fiecărei fete care trecea pe lângă mine, obligându-mă să mă uit, uitându-mă cine era drăguță, cine avea ochii albastrii sau cine arată bine în maieu cu bretele sau cine avea mult prea mult fard. Am încercat să găsesc ceva interesant la fiecare fața, ca să știu cu siguranță ca mi-am dat tot interesul. Lucruri ca: aceasta chiar are un nas drept; fața aceea chiar ar trebuie să-și dea părul din ochi; fața aceasta ar trebui să-mi mai dea puțin ruj dacă restul feței ei era la fel de perfect ca și

gura....

Câteodată se uitau și ei înapoi. Câteodată erau speriați – ca și cum se întrebau Cine este și ciudatul asta care se uita la mine? Câteodată mi s-a părut ca se uitau cu interes, sau poate era doar egoul meu care o luase razna.

În orice caz, nimic. Chiar și când i-am întâlnit ochii unei fete care era – fără îndoială – cea mai tare fața din parc și probabil din oraș, și s-a uitat înapoi cu o privire ce părea interes, nu am simțit nimic. Doar aceeași cale disperată să fug din calea durerii.

Cu cât timpul trecea, am început să văd toate lucrurile greșite. Cele ale Bellei. Părul acesteia are aceeași culoare. Ochii aceleia sunt asemănători. Obrajii acesteia au cam aceeași formă. Aceea are aceeași mică linie între ochi – ceea ce mă făcea să mă întreb despre ce își făcea griji.....

Atunci am cedat. Pentru ca era mai mult dectă prostesc să mă gândesc ca alesesem exact locul și timpul și ca aveam pur și simplu să dau peste sufletul meu pereche numai pentru ca îmi doream cu așa ardoare.

Nu ar avea sens să o găsec aici oricum. Dacă Sam avea dreptate, cel mai bun loc să-mi găsec perechea genetică avea să fie în La Push. Și clar acolo nimeni nu se încadra cerințelor.

Dacă Billy avea dreptate, atunci cine știe? Ce făcea un lup mai puternic?

Mă întorceam către mașina și m-am proptit de capota și mă jucam cu cheile. Poate ca era ce credea Leah ce este. Un sfârșit de drum care nu sr trebui să se ducă la următoarea generație.

Sau poate ca asta era viața mea, o mare glumă crudă, și nu era nicio cale să scapi de punctual final.

— Hei, ești bine? Bună? Tu de-acolo, cu mașina furată.

Mi-a luat o secundă să realizez ca vocea vorbea cu mine și apoi încă o secundă să mă decid dacă să-mi ridic capul.

O fața comună se uita la mine, expresia ei era cam nerăbdătoare. Știam de ce îi recunosc fața – deja o catalogasem. Părul un roșcat auriu, piele albă, câțiva pistrui aurii împrăstiați peste obraji și pe nas și ochii de culoarea scorțișoarei.

— Dacă ai remușcări așa de mari ca ai furat mașina, a spus zâmbind așa ca în barbă i-a apărut o gropiță, poți oricând să te predai.

— E împrumutată, nu furată, am sărit. Vocea mi-a sunat oribil – ca și cum aș fi plâns sau ceva. Rușinos.

— Sigur, asta o să conteze la judecată.

M-am încruntat.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu chiar. Glumeam în legătură cu mașina, știi asta nu. Numai ca ... chiar pari supărat în legătură cu ceva. Oh, bună, sunt Lizzie. Ea și-a întins mâna.

M-am uitat la ea până când a dat-o la o parte.

— În fine..., a spus stângaci, mă întrebam dacă pot să te ajut. Mi se părea ca mai devreme cauți pe cineva. A arătat spre parc și a dat din umeri.

— Da.

Ea aștepta.

Eu am oftat.

— Nu am nevoie de ajutor. Ea nu e aici.

— A, îmi pare rău.

— Și mie, am șoptit.

M-am uitat la fața încă o dată. Lizzie. Era drăguță. Destul de drăguță să încerce să ajute un stăin tâfnos care pare nebun. De ce nu putea fi ea aleasa? De ce totul trebuia să fie așa de complicat? O

fața bună, drăguță și într-un fel glumeață. De ca nu?

— Aceasta este o mașina foarte frumoasă, a spus. Este păcat ca nu se mai fabrică. Mă refer desigur și la designul Vantage (avantaj) care este absolut superb, dar, este ceva în legătură cu Vanquis-ul ...

O fața drăguță care știe despre mașini. Uau. M-am uitat la fața ei și mai atent, sîi îmi doream să știu cum să procedez. Haide, Jake – alege-o odată.

— Cum se conduce? a întrebat.

— Cum nici nu-ți închipui, i-am spus.

A zâmbit cu zâmbetul care îi arata gropita, evident încântată ca a scos un cuvânt omenesc de la mine, și i-am răspuns și eu cu un zâmbet.

Dar zâmbetul ei nu a făcut nimic în legătură cu lamele ascuțite care mă tăiau de jos în sus în corp. Nu conta cât de mult vroiam, viața mea nu avea să se lege așa.

Nu eram în locul acela mai sănătos despre care spusese Leah. Nu aveam să mă îndrăgostesc ca o persoană obișnuită. Nu acum când sângeram după altcineva. Poate dacă asta se întâmplă peste zece ani iar inima Bellei era moartă demult și eu mă afundasem în tot procesul jelierii și reușisem să ies întreg – poate atunci aș fi putut să-i ofer lui Lizzie o cursă într-o mașina rapidă și să vorbim și despre modele, să cunosc ceva despre ea și să văd dacă îmi place de ea ca persoană. Dar asta nu avea să se întâmple acum.

Magia nu mă va slava. Trebuia să accept tortura ca un bărbat. Să o iau pe toată.

Lizzie aștepta, poate ca spera ca o să îi ofer să facem o plimbare. Sau poate ca nu.

— Cred ca ar fi bine să-i duc mașina tipului de la care am împrumutat-o, am mormăit.

A zâmbit iar.

— Mă bucur să aud ca te duci direct.

— Da, m-ai convins.

Se uita la mine cum am urcat în mașina, încă îngrijorată. Probabil ca arătăm ca un om care avea de gând să se arunce de pe o stâncă. Și probabil ca așa aș fi făcut, dacă asta ar fi mers în cazul unui vârcolac. Mi-a făcut o dată cu mână iar ochii ei urmăreau mașina.

La început am mers mai calm pe drumul de întoarcere. Nu mă grăbeam. Nu vroiam să ajung acolo unde mă îndreptam. Înapoi în acea casă, înapoi în acea pădure. Înapoi la durerea de care fugisem. Înapoi la singurătatea cu care mă confruntăm.

Bine, asta era cam melodramatic. Nu aveam să fiu singur singurel, dar și asta era un lucru rău. Leah și Seth o să trebuiască să sufere alături de mine. Eram fericit ca Seth nu mai avea să sufere mult. Copilul nu merita să-și strice gândurile pașnice. Leah nu avea nici de de ce, dar măcar era ceva ce putea înțelege. Nimic nu era nou în legătură cu durerea pentru Leah.

Am oftat tare când m-am gândit ce vroia Leah de la mine, pentru ca știam acum ca o să o primesc. Încă era supărat pe ea, dar nu puteam ignora faptul ca puteam să-i ușurez și ei viața. Și – acum ca o știam mai bine – acum cred ca la fel ar fi procedat și ea pentru mine dacă situația era invers.

Ar fi fost interesant, cal puțin dar și ciudat, să o am pe Leah drept companie – ca prieten. Aveam să intrăm unul sub pielea altuia destul de des, asta era sigur. Nu avea să mă lase să mă înec în suferință, și mă gândeam ca asta este un lucru bun. Probabil ca aveam nevoie de cineva care să-mi dea un șut în fund când și când. Dar apoi am ajuns exact la concluzia ca ea era singurul meu prieten care avea o șansă să înțeleagă prin ce treceam acum.

Mă gândeam la vânătoarea de azi diminată, și cât de apropiate mințile noastre au fost în acel timp. Nu era un lucru rău. Diferit. Puțin înspăimântător și rușinos. Dar în același timp drăguț într-un mod ciudat.

Nu trebuie să fiu dingur.

Și știam ca Leah este destul de puternică să-mi facă fața în lunile care urmau. Luni sau ani. Mă obosea numai să mă gândesc la asta. Mă simțeam de parcă mă uitam la un ocean pe care trebuia să-l traversez de la un mal la altul până când aveam să mă odihnesc iar. Atâta timp urma, de atât de puțin timp înainte începuse. Înainte să fiu aruncat în acel ocean. Încă trei zile și jumătate, și uite-mă, irosind și puținul timp care mi-a rămas.

Am început să conduc prea repede iar.

I-am văzut pe Sam și pe Jared, câte unul pe fiecare eparte a drumului ca santinelele, când mă întorceam pe drumul spre Forks. Ei erau bine ascunși între crengile groase, dar mă așteptam la ei, și știam unde să mă uit. Am dat din cap când am trecut în viteză pe lângă ei, și nu mi-am bătut capul să mă gândesc ce cred despre excursia mea de azi.

Am dat din cap și către Leah și Seth când am intrat în parcare din casa familiei Cullen.

Începuse să se întunece și norii erau groși în partea aceasta, dar am văzut cum le-au strălucit ochii în lumina farurilor. O să le explic mai târziu. O să fie suficient de mult timp pentru asta.

Eram surprins să-l găsesc pe Edward ca mă aștepta în garaj. Nu-l văzusem departe de Bella de zile întregi. Puteam vedea pe fața lui ca nimic rău nu i se întâmplase. De fapt, părea mai liniștit decât înainte. Stomacul mi se strânsese când mi-am adus aminte de unde venea acea liniște.

Era prea rău ca – prins în atâtea gânduri – am uitat să-i stic mașina. Ei bine. Probabil ca nu eram în stare să stric această mașina. Poate ca ghicise măcar atâta lucru, și mi-o împrumutase în primul rând din acest motiv.

— Câteva chestii, Jacob, mi-a spus când am oprit motorul.

Am luat o gură mare de aer și mi-am ținut-o un minut. Apoi, încet, am ieșit din mașina și i-am aruncat cheile.

— Mersi pentru împrumut, am spus rece. Aparent, nu o să trebuiască să fie reparată. Ce vrei tu să știi?

— În primul rând... știu cât ești de împotrivit să îți folosești autoritatea în haită, dar ....

Am clipit, inmarmutit ca și-a imaginat măcar să înceapă așa.

— Ce?

— Dacă nu poți sau nu vrei s-o controlezi pe Leah, atunci eu...

— Leah? I-am întrerupt vorbind printre dinți. Ce s-a întâmplat?

Fața lui Edward era tare.

— A venit să vadă de ce ai plecat așa de repede. Am încercat să-i explic. Cred ca nu a ieșit așa cum trebuia.

— Ce a făcut?

— S-a transformat în formă umană și...

— Pe bune? I-am întrerupt iar, șocat de data asta. Nu puteam să înțeleg. Leah a lăsat garda jos chiar în gura dușmanului?

— Vroia... să vorbească cu Bella.

— Cu Bella?

Edward a început să sâsâie.

— Nu o s-o mai las pe Bella să mai fie așa de supărată încă o dată. Nu îmi pasă cât de justificată Leah crede ca e. Nu o s-o rănesc – bineînțeles ca nu – dar o s-o arunc afară din casă dacă se repetă. O s-o arunc până peste râu...

— Stai așa. Ce a spus? Nimic din asta nu are sens.

Edward a luat o gură mare de aer ca să se adune.

— Leah a fost dură și nu era cazul. Nu o să mă prefac ca știu de ce Bella nu poate să îți dea

drumul, dar știu ca nu se comportă așa ca să te rănească. Suferă foarte mult din cauza durerii care ți-o face ție și mie, rugându-te să rămâi. Ceea ce Leah i-a spus nu era necesar. Bella plânge...

— Stai – Leah a țipat la Bella despre mine?

A dat o dată din cap.

— Ai fost chiar disputat.

Uooo.

— Nu i-am spus să facă asta.

— Știu.

Mi-am dat ochii peste cap. Bineînțeles ca știa. Știa totul.

Dar se întâmplă ceva cu Leah. Cine ar fi crezut? Leah să vină în casa lipitorilor în formă umană ca să se plângă despre cum sunt eu tratat.

— Nu-ți promit ca o s-o controlez pe Leah, i-am spus. Dar o să vorbesc cu ea bine? Și nu cred ca o se se repete. Leah nu e una care să țină ceva, probabil ca s-a eliberat astăzi.

— Așa spun și eu.

— Oricum, o să vorbesc și cu Bella despre asta. Nu e nevoie să se simtă rău. Asta e din cauza mea.

— I-am spus deja asta.

— Normal ca i-ai zis. Ea este bine?

— Doarme acum. Roșe e cu ea.

Deci psihopata era „Roșe” de acum. El a trecut complet de partea întunecată. El a ignorat acel gând, continuând cu un răspuns mai complet la întrebare.

— Este mai bine... într-un fel. Exceptând tirada lui Leah și vina ce a rezultat.

Mai bine. Pentru ca Edward putea să audă monstrul și totul era lapte și miere acum. Fantastic.

— Este mai mult de atât, a murmurat. Acum ca pot auzi gândurile copilului, aparent el sau ea are o mentalitate foarte dezvoltată. Poate să ne înțeleagă într-o oarecare măsură.

Gura mi s-a deschis.

— Vorbești serios?

— Da. Are o idee vagă despre ce o rănește pe ea acum. Încearcă se evite, pe cât posibil. O... iubește. Deja.

Mă uitam la Edward într-un fel de parcă ochii mai aveau puțin să-mi iasă din orbite. Dedesubtul neîncrederii, am putut să văd ca acesta era un factor critic. Asta l-a schimbat pe Edward – ca monstrul l-a convins de această dragoste. El nu putea să urască ce Bella iubea. Probabil ca din acest motiv nu mă ura nici pe mine. Era totuși o diferență. Eu nu o omorâm.

Edward a continuat ca și cum nu m-ar fi auzit deloc...

— Procesul, cred, este mai mult decât am crezut. Când se întoarce Carlisle...

— Nu s-au întors? Am întrerupt tăios. Mă gândeam la Sam și Jared, care au grijă de drum. O să fie curioși cu ce se întâmplă?

— Alice și Jasper, da. Carlisle a trimis tot sângele pe care l-a adunat, dar nu era așa de mult cât se aștepta – Bella o să o folosească într-o zi la cât de mult i s-a mărit apetitul. Carlisle a rămas ca să mai găsească o sursă. Nu cred ca asta mai e necesar dar vrea să fie acoperit pentru orice eventualitate.

— De ce nu mai e necesar? Dacă vrea mai mult?

Puteam să jur ca se uita și asculta reacția mea cu atenție când a explicat.

— Încerc să-l conving pe Carlisle să aducă pe lume copilul imediat cum se întoarce.

— Ce?

— Copilul se pare ca încerca să evite să se miște, dar e greu. Este prea mare. Este o nebunie să

aștepti când el s-a dezvoltat peste așteptările lui Carlisle. Bella este prea fragilă ca să întârziem.

Am încercat să-mi țin picioarele blocate acolo unde eram. În primul rând contam pe ura lui Edward fața de ființa așa de mult. Acum, am realizat ca mă gândeam la aceste zile ca la ceva sigur. Contam pe ele.

Oceanul nesfârșit de durere care aștepta, m-a cuprins. Am încercat să respir.

Edward aștepta. Mă uitam la fața lui în timp ce îmi reveneam recunoscând încă o schimbare.

— Crezi ca o să supraviețuiescă, am șoptit.

— Da. Acesta este alt lucru despre care vroiam ca vorbim.

Nu puteam spune nimic. După un minut el a continuat.

— Da, a spus iar. Așteptând, așa cum a făcut-o noi, ca bebelușul să fie gata, asta a fost nebunesc de periculos. În orice moment ar fi putut fi prea târziu. Dar dacă suntem oprimisti și dacă acționăm repede, și nu văd niciun motiv pentru care nu ar merge bine. Să știm mintea copilului este neașteptat de ajutor. Îmi pare bine ca Bella și Roșe sunt de acord cu mine. Acum ca s-au convins ca este sigur pentru copil să mergem mai departe, nimic nu o împiedica să meargă.

— Când se întoarce Carlisle? am întrebat șoptind. Încă nu respirasem.

— Maine la amiază.

Genunchii mi s-au tăiat. A trebuit să mă apuc de mașina ca să mă pot tine. Edward s-a întins ca și cum mi-ar fi oferit ajutor, dar apoi s-a mai gândit o dată și și-a retras mâna.

— Îmi pare rău, a șoptit. Îmi pare sincer rău de toată durerea pe care ți-o provoc Jacob. Deși tu mă urăști, trebuie să recunosc ca eu nu simt la fel pentru tine. Mă gândesc la tine ca... ca la un frate în mai ulte feluri. Un camarad de arme cel puțin. Îmi pare rău ca suferi mai mult decât poți să crezi. Dar Bella o să supraviețuiescă – și când a spus așa vocea îi era feroce, chiar violentă – și știi ca asta e tot ce contează pentru tine.

Probabil ca avea dreptate. Era greu de spus. Mi se învârtea capul.

— Deci, îmi pare rău ca trebuie să fac asta acum când deja ai multe de înțeles, dar evident mai este puțin timp. Trebuie să te întreb ceva – să te implor dacă trebuie.

— Nu mi-a mai rămas nimic, m-am înecat.

Și-a ridicat mâna iar, ca și cum mi-ar fi pus-o pe umăr, dar a lăsat-o să cadă ca înainte și a oftat.

— Știi cât de mult mi-ai dat, a spus încet. Dar e ceva ce numai tu ai. Îl întreb acum pe adevăratul Alpha, Jacob. Îl întreb pe urmașul lui Ephraim.

Eram trecut de mult de pragul în care aș fi putut răspunde.

— Îți cer permisiunea să deviez de la tratatul pe care l-am făcut cu Ephraim. Vreau să ne acorzi o excepție. Vreau să-ți cer permisiunea să-i salvez viața. Știi ca o să o fac oricum, dar nu vreau să îmi opresc încrederea în tine dacă este este un mod de a evita asta. Nu am vrut niciodată să ne întoarcem în lumea noastră, și nu o s-o facem nici acum. Vreau înțelegerea ta, Jacob, pentru ca tu știi exact de ce fac asta. Vreau ca alianța dintre familiile noastre să rămână și după ce se termină totul.

Am încercat să înghit. Sam, m-am gândit. Pe Sam îl vrei.

— Nu. Autoritatea lui Sam este indusă. Ea este a ta. Tu nu o să i-o iei, dar nimeni nu poate să se împotrivescă cu ceea ce îți cer cu excepția ta.

Nu este decizia mea.

— Este Jacob, și știi și tu. Lumea ta ne va condamna sau ne va absolvi. Numai tu poți să-mi dai ce am nevoie.

Nu mă pot gândi. Nu știi.

— Nu avem prea mult timp. S-a uitat spre casă.

Nu, nu mai era timp. Cele câteva zile ale mele erau acum ore.

Nu știi. Lasă-mă să mă gândesc. Dă-mi un minut, bine?

— Da.

Am început să merg spre casă și el m-a urmat. Este nebunesc cât de ușor a fost, să merg în întuneric cu un vampir lângă mine. Nu mă simțeam în pericol, sau măcar inconfortabil. Era ca și cum aș fi mers lângă oricine. Bine, oricine mirosea urât.

Era o mișcare în tuful de la capătul peluzei, și apoi un vaiet încet. Seth se mișca printre ferigi și apoi a sărit la noi.

— Hei, copile, am mormăit.

El a aplecat capul și eu l-am bătut pe umăr.

— E în regulă, am mințit. O să-ți povestesc mai târziu. Îmi pare rău ca am plecat așa.

El a rânjit la mine

— Hei, să-i spui sorei tale s-o lase mai moale, bine? Ajunge.

Seth a dat o dată din cap.

L-am bătut încă o dată pe umăr.

— Înapoi la treaba. O să-ți spun imediat.

Seth s-a apropiat de mine și m-a bătut și el și apoi a luat-o la fugă spre copaci.

— El are una dintre cele mai pure și mai sincere și mai bune minți pe care le-am citit, Edward a murmurat când el nu mai era în vizor. Ești norocos ca împarți gândurile lui.

— Știu asta, am mormăit.

Ne îndreptam spre casă, și amândoi am sărit când am auzit pe cineva care sugea dintr-un pai. Edward atunci s-a grbit. S-a îndreptat spre terasă și a dispărut.

— Bella, iubito, credeam ca dormi, l-am auzit ca a spus. Îmi pare rău, nu trebuia să fi plecat.

— Nu-ți face griji. Îmi era așa de sete – asta m-a trezit. E bine ca aduce Carlisle mai mult.

Copilul asta o să aibă nevoie când o să iasă din mine.

— Adevărat. Ai punctat bine.

— Mă întreb dacă o să vrea și altceva, se gândea ea.

— Presupun ca o să aflăm.

Am mers înainte și Alice a spus.

— În sfârșit, și ochii Bellei m-au găsit. Acel zâmbet care mă inebunea și care era irezistibil i-a trecut pe fața pentru o secundă. Apoi a dispărut și fața i-a căzut. Și-a strâns buzele ca și cum încerca să nu plângă.

Vroiam să-i dau una lui Leah în gura aia mare.

— Hei, Bells, am spus repede. Ce faci?

— Sunt bine, a răspuns.

— E o zi mare azi nu? O grămadă de noutăți.

— Nu trebuie să faci asta, Jacob.

— Nu știi despre ce vorbești, am spus mergând spre marginea canapelei ca să stau la capul ei.

Edward deja ocupase podeaua.

Mi-a aruncat o privire plină de reproș.

— Îmi pare așa de – începuse să spună.

I-am ținut buzele lipite cu degetele.

— Jake, ea murmură încercând să-mi dea mâna la o parte. Încercarea ei era așa de slabă ca era greu de crezut ca ea chiar se chinuie.

Mi-am scuturat capul.

— O să poți să vorbești când nu o să mai spui tâmpenii.

— Bine, nu o să spun, suna ca o bolboroseală.

Mi-am tras mâna.

— Rău! a terminat repede și apoi a rânjit.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am zâmbit.

Când m-am uitat în ochii ei, am văzut tot ce căutasem azi în parc. Măine o să fie altcineva. Dar sper ca în viață, și asta era tot ce conta, nu-i așa? O să se uite într-un fel tot cu ochii aceia. O să zâmbească cu aceleași buze, aproape. Tot o să mă știe mai bine decât oricine care nu a avut acces total în capul meu.

Leah este o companie interesantă, poate chiar o prietenă adevărată – cineva care mi-ar lua apărarea. Dar nu era cea mai bună prietenă așa cum era Bella. Pe lângă dragostea imposibilă pe care o simțeam pentru Bella, era și o alta legătură, și era adâncă până în oase.

Măine o să fie dușmanul meu. Sau aliatul meu. Și aparent, acea distincție îmi ajungea. Am oftat.

Bine! M-am gândit, dând și ultimul lucru pe care îl mai aveam de dat. Mă făcea să mă simt pustiit. Haide. Salveaz-o. Ca urmaș al lui Ephraim, ai permisiunea mea, cuvântul meu, ca asta nu o să întrerupă tratatul. Ceilalți o să trebuiască să dea vina pe mine. Ai dreptate – nu îmi pot nega dreptul să îmi dau acordul.

— Mulțumesc. A spus Edward a șoptit cu o voce așa de joasă încât nu cred ca Bella a auzit. Dar cuvintele erau așa de prezente, cu colțul ochiului, i-am văzut pe ceilalți vampiri cum s-au întors să se uite.

— Deci, a întrebat Bella încercând să fie relaxată. Cum a fost ziua ta?

— Super. Am mers să mă plimb. M-am plimbat prin parc.

— Sună bine.

— Sigur, sigur.

Brusc ea a făcut o față.

— Roșe? a întrebat ea.

Am auzit-o pe blondă înecându-se.

— Iar?

— Cred ca am băut șapte litri în ultima oră. a explicat Bella.

Edward și cu mine ne-am dat la o parte când Rosalie a venit să o ridice pe Bella de pe canapea să o ducă la toaletă.

— Pot să merg eu? a întrebat Bella. Picioarele mele sunt așa de înțepenite.

— Ești sigură? a întrebat Edward.

— Roșe o să mă prindă dacă mă împiedic de picioarele mele. Ceea ce se poate întâmpla foarte ușor din moment ce nici măcar nu le văd.

Rosalie a pus-o ușor pe Bella pe picioare, ținându-și mâinile pe umerii ei.

Bella și-a întins mâinile în fața crispându-se puțin.

— Ce bine e, a oftat. Oh, dar sunt imensă.

Chiar era. Stomacul ei parcă era ceva separat.

— Încă o zi, și s-a bătut pe burtă.

Nu am putut să-mi stăpânesc durerea care m-a cuprins, mă înjunghia, dar am încercat să nu o las să se vadă pe față. Puteam să o mai ascund încă o zi nu-i așa?

— E bine acum. Ups – o, nu!

Cana pe care Bella o lăsase pe canapea a căzut pe o parte și conținutul de un roșu închis s-a scurs pe canapeaua deschisă la culoare. Automat, deși trei perechi de mâini se întinseseră, Bella s-a aplecat ca să poată prinde. S-a auzit apoi cel mai ciudat și înăbușit sunet pe care l-am auzit vreodată, care a străbătut din interiorul corpului ei.

— Oh! A suspinat.

Și apoi a fost inconștientă, alunecând spre podea. Rosalie a prins-o în același timp, înainte să

cadă. Și Edward era acolo, cu mâinile întinse, dezordinea de pe canapea era uitată.

— Bella? a întrebat, și apoi ochii îi erau deconcentrați, și panica i-a trecut pe față.

O jumătate de secundă mai târziu Bella a țipat. Nu era doar un țipăt, era un sunet de agonie. Sunetul îngrozitor s-a auzit ca un gălgâit și ochii iar i s-au dat peste cap. Corpul ei s-a răsucit, s-a întins în brațele lui Rosalie și apoi o fântână de sânge i-a ieșit pe gură.

18 Nu sunt cuvinte pentru așa ceva

Corpul Bellei, șiroind de sânge, a început să se azbata în brațele lui Rosalie de parcă era electrocutată. În tot acest timp fața ei era albă – inconștientă. Era sălbăticia din interiorul ei cea care o făcea să miște așa. Avea convulsii, sunete ascuțite și rupturi se auzeau o dată și spasme.

Rosalie și Edward erau înghețați pentru o jumătate de secundă și după s-au trezit. Rosalie a luat corpul Bellei în brațe, și vorbind așa de repede era greu să separi un cuvânt de altul, ea și Edward s-au îndreptat rapid la scări spre etajul al doilea.

Am fugit după ei.

— Morfină! Edward a strigat la Rosalie.

— Alice, sună-l pe Carlisle, Rosalie a țipat.

Camera în care i-am urmat arata ca o camera de urgență și era aranjată în mijlocul biroului-librăriei. Luminile erau strălucitoare și albe. Bella era pe masa sub lumina, pielea era fantomatică sub lumina reflectorului. Corpul ei sărea, ca un peste pe uscat. Rosalie a ațintit-o pe Bella jos, luând și rupând hainele de pe ea în timp ce Edward i-a băgat o seringă în mână.

De câte ori nu mi-o imaginasem goală? Acum nu mă puteam uita. Îmi era frică să rămân cu aceste amintiri în cap.

— Ce se întâmplă, Edward?

— El se sufocă!

— Probabil ca s-a rupt placenta!

Cumva în acest moment Bella și-a revenit. Ea le-a răspuns la cuvinte cu o voce sfâșietoare care îmi rănea timpanele.

— Scoate-l AFARĂ! Tipa. NU POATE RESPIRA! Fă-o ACUM!

I-am văzut punctele roșii când urlatul a făcut să i se spargă vasele de sânge în ochi.

— Morfină, Edward mârâia.

— NU! ACUM! Un alt val de sânge i-a înecat cuvintele. El îi ținea capul ridicat, încercând disperat să-i curețe gâtul ca să poată respira.

Alice a intrat în camera și i-a prins o cască mică albastră lui Rosalie sub păr, apoi Alice s-a îndepărtat, ochii îi erau măriți și ardeau cât timp Rosalie sâsâia frenetic la telefon.

În lumina puternică pielea Bellei părea mai mult mov și neagră decât era albă. Un roșu puternic se vedea sub piele deasupra imensei mingi care se mișcă deasupra stomacului.

Mâna lui Rosalie s-a apropiat cu un bisturiu.

— Lasă morfină să se răspândească! a țipat Edward la ea.

— Nu mai este timp, Rosalie mârâia. El moare!

Mâna ei a venit peste stomacul Bellei, și roșu puternic a ieșit de acolo de unde a perforat pielea. Era ca și cum întorceai o găleată plină invers. Bella s-a smucit dar nu a țipat. Încă se înecă.

Apoi Rosalie și-a pierdut concentrarea. I-am văzut expresia feței cum s-a schimbat, i-am văzut buzele cum i s-au tras de pe dinți și cum ochii i-au strălucit de sete.

— Nu, Roșe! a urlat Edward dar mâinile lui erau blocate ținând-o pe Bella în sus ca să poată respira.

M-am aruncat la Rosalie, sărind peste masă fără să-mi bat capul cu transformarea. Când i-am atins corpul ca piatra, aruncând-o la pământ, i-am simțit bisturiul cum m-a înjunghiat adânc în mâna stângă. Mâna mea dreaptă am lovit-o peste fața și i-am acoperit maxilarul și căile respiratorii.

Mi-am folosit strânsoarea de pe fața ei ca să o întorc să îi pot da un șut în stomac, era ca și cum aș fi dat în ciment. Ea a zburat către ușă, cltinându-se pe o parte. Micuța casca din ureche s-a spart. Apoi Alice a ajuns acolo, trăgând-o de cât ca să iasă pe hol.

Trecuia să îi recunosc meritele Blondei – nu a arătat nici măcar un gram de împotrivire. Vroia ca noi să câștigăm. M-a lăsat să o trag așa, să o salveze pe Bella. Bine, să salvez chestia.

Mi-am smuls lama din mână.

— Alice, ia-o de aici! A urlat Edward. Du-o la Jasper și ține-o acolo! Jacob, am nevoie de tine!

Nu m-am uitat la Alice cum a terminat ce avea de făcut. M-am dus iar la masa de operare unde Bella era albastră și ochii îi erau deschiși și ficși.

— Dă-mi defibrilatorul, a mârâit Edward rapid și poruncitor.

— Da!

Mă uitam la fața lui căutând orice semn ca ar urma să se poarte exact ca și Rosalie. Nu era decât ferocitatea gândirii.

— Fă-o să respire! Trebuie să-l scot înainte...

Încă o ruptură în interiorul corpului ei, cea mai asursitoare de până acum, așa de tare încât amândoi am înghețat de șoc așteptând urlatul de răspuns. Nimic. Picioarele ei care fuseseră ridicate de agonie acum erau slăbite și stăteau într-un mod nenatural.

— Șira spinării, s-a înecat de groază.

— Scoate-l afară! am țipat, dându-i bisturiul. Nu o să mai simtă nimic acum!

Și apoi m-am aplecat peste capul ei. Gura îi părea goală așa ca am presat-o pe a mea de a ei și am suflat aer. I-am simțit corpul strâns ca se întindea, deci nimic nu îi blocă gâtul.

Buzele ei aveau gust de sânge.

Îi puteam auzi inima, bătând neregulat. Ține-o tot așa, mă gândeam feroce către ea, respirând o alta gură de aer. Ai promis. Ține-ți inima să bată.

Am auzit sunetul ușor și ud al bisturiului peste stomac. Mai mult sânge curgea pe podea.

Următorul sunet mi-a dat un frison neașteptat, terifiant. Ca metalul care este sfâșiat. Sunetul mi-a adus aminte de luptă din poiană de acum câteva luni, sunetul vampirilor nou-născuți care erau ruși în bucăți. M-am uitat peste și i-am vut fața lui Edward presata peste umflătură. Dinții de vampir – singurii care treceau prin pielea de vampir. M-am cutremurat cât am mai respirat încă o dată aer pentru Bella.

A tușit iar către mine, ochii ei clipeau, se învârteau și iar clipeau.

— Tu să stai cu mine acum, Bella! Țipam la ea. Mă auzi? Stai! Să nu mă părăsești. Fă-ți inima să bată în continuare!

Ochii i se răsuceau căutându-mă pe mine, căutându-l pe el, dar nu vedea nimic.

Mă uitam în ei oricum, ținându-mi privirea blocată acolo.

Și apoi corpul ei era țepăn în mâinile mele, deși bătăile ei abia se mai auzeau inima ei bătea în continuare. Am realizat ca nemișcarea însemna ca s-a terminat. Bătălia interioară era terminată. Cred ca l-a scos afară.

Și era.

Edward a șoptit.

— Renesmee!

Așa ca Bella greșise. Nu era baietelui pe care și-l imagină. Nu era o surpriză. Despre ce altceva spusese corect?

Nu mă uitam în alta parte din ochii ei plidi de vase sparte, dar i-am simțit mâinile ridicându-se slăbite.

— Lasă-mă..., a șoptit cu o voce spartă. Dă-mi-o mie.

Cred ca trebuia să-mi dau seama tot timpul îmi dădea ca își dorea, nu conta cât de tâmpită era cererea ei. Dar nu-mi închipuiam ca o asculta acum. Așa ca nu m-am gândit să îl opresc.

Ceva cald mi-a atins mâna. Chiar acum ceva trebuia să-mi atragă atenția. Mie nimic nu mi se părea ca e cald.

Dar nu puteam să mă uit în alta parte de la fața Bellei. A clipit și s-a uitat, în sfârșit vedea ceva. A bajmajit un sunet ciudat și slab.

— Renes...mee. Așa de... frumoasă.

Apoi a oftat – a suspinat de durere.

Până m-am uitat era deja prea târziu. Edward a luat ciudățenia caldă și însângărată din mâinile ei slăbite. Ochii mei s-au uitat rapid la pielea ei. Era roșie de sânge – sângele care îi curgea pe gură, sângele care era întins peste tot corpul creaturii, și sângele proaspăt care curgea din cele două semne de mușcătura de deasupra sânelui ei stâng.

— Nu, Renesmee, Edward mumura ca și cum l-ar fi învățat bunele mainere pe monstru.

Nu mă uitam nici la el nici la ea. Mă uitam numai la Bella când ochii ei i s-au dat peste cap. Cu o ultima bătaie, inima ei s-a stins și nu se mai auzea.

Cred ca a pierdut doar o jumătate de secundă, și mâinile mele erau peste pieptul ei, făcând compresii. Număram în minte, încercând să țin un ritm egal. Unu. Doi. Trei. Patru.

Oprindu-mă o secundă, am respirat iar pentru ea. Nu puteam să mai văd. Ochii îmi erau uzi și întunecați. Dar eram foarte conștient de sunetele din camera. Bătăile șovăielnice ale inimii ei sub mâinile mele, bătăile inimii mele și alt – o bătaie care fâlfâia era prea rapidă, prea ușoară. Nu-mi puteam da seama ce este.

Am forțat și mai mult aer pe gâtul Bellei.

— Ce mai aștepți? M-am înecat fără să pot respira, împingând spre inima ei iar. Unu. Doi. Trei. Patru.

— I-a copilul, a spus Edward rapid.

— Arunc-o pe geam. Unu. Doi. Trei. Patru.

— Dă-mi-o mie, o voce înceată se auzea din ușă.

Eu și Edward am sărit în același timp.

Unu. Doi. Trei. Patru.

— Sunt bine, mă controlez, a promis Rosalie. Dă-mi copilul, Edward. O să am grijă de ea până când Bella...

Am respirat pentru Bella iar cât timp schimbul a avut loc. Sunetul bătăilor fâșnețe s-a estompat din cauza distanței.

— Mută-ți mâinile, Jacob!

Mi-am luat ochii de la ochii Bellei încă împingând spre inima ei. Edward avea o seringă în mână – toată era argintie, parcă era din metal.

— Ce e aia?

Mâna lui de piatră m-a împins din drum. A fost o ruptură mică când împingerea lui mi-a rupt degetul mic. În aceeași secundă, a băgat acul direct în inima ei.

— Veninul meu, mi-a răspuns și apăsă în jos.

Am auzit șocul din inima ei ca și cum ar fi fost padelele de la defibrilator.

— Fă-o să merga în continuare, mi-a ordonat. Vocea îi era de gheață, era moartă. Feroce și faraminte. Ca și cum era o mașina.

Am ignorat arsura care îmi vindeca degetul și am început să-i apăs pe inima. Era mai greu, ca și cum sângele i se congela – îngroșat și încet. Când îi apăsam sângele vâscos prin artere mă uitam la ce face el. Era ca și cum o sărută, trecându-și buzele peste gâtul ei, peste încheieturi, în locul de unde i se îndoia mâna pe interior. Dar puteam auzi cum pielea i se rupea când dinții lui o stapungeau, iar și iar, forțând veninul să intre în sistemul ei prin mai multe locuri posibile. Mă uitam cum limba lui palidă trecea peste găurile însângerate, dar înainte să pot să fiu scârbit sau nervos, am realizat ce făcea. Când limba lui spala veninul, îi închidea rănilor. Ținând otrava și sângele înăuntrul corpului ei.

Am suflat și mai ult aer în gura ei, dar nu era nimic acolo. Doar nemișcare primeam în răspuns. Am tot împins inima, numărând, cât el era ca un maniac asupra ei, încercând s-o facă bine. Ce mai în coace și în colo....

Dar nu mai era nimic acolo. Doar eu, doar el. Lucrând peste un cadavru.

Pentru asta mai rămăsese din fața pe care amândoi o iubeam. Acest corp rupt și fără sânge. Nu am reușit s-o animăm pe Bella.

Știam ca era prea târziu. Știam ca este moartă. Știam sigur pentru ca nu mai avea puls. Nu mai simțeam niciun motiv să fiu lângă ea. Ea nu mai era aici. Așa ca acest corp nu mă mai atrăgea. Nevoia de a fi lângă ea dispăruse. Sau poate ca mutat era un cuvânt mai potrivit. Simțeam cum mă trăgea ceva în direcția opusă. De la parter, prin ușă. Dorința de a pleca de aici și de a nu mă mai întoarce vreodată.

— Atunci pleacă, a sărit și mi-a dat mâinile la o parte încă o dată, luându-mi locul de data asta. Simțeam de data asta trei degete rupte.

Le-am îndreptat, fără să mă gândesc la durere.

Îi împingea inima moartă mai repede decât o făcusem eu.

— Nu e moartă, a mârâit. O să fie bine.

Nu eram sigur dacă mai vorbește cu mine.

Întorcându-mă, lăsându-l cu moartă, mă îndreptam ușor către ușă. Așa de încet. Nu-mi puteam forța picioarele să meargă mai repede.

Asta a fost. Un ocean de durere. Celălalt punct deasupra apei care fierbea pe care nu mi-l puteam imagina, cu atât mai mult vedea.

Mă simțeam gol din nou, acum că-mi pierdusem scopul. Salvarea Bellei fusese lupta mea de atâta timp. Și ea nu mai putea fi salvată. Era de bună voie s-a sacrificat să fie ruptă de copilul monstrului și acum lupta era pierdută. Se terminase.

Mă cutremuram la sunetul care venea din spatele meu când coborâm pe scări – sunetul unei inimi moarte forțate să bată.

Vroiam dacă se putea să-mi intre ceva în cap și să-mi ardă creierul. Să ardă imaginea Bellei în ultimile minute. Aș suporta atacul cerebral dacă aș fi putut scăpa de ele – de țipete, de sânge, de sunetul de nesuportat pe care îl făcea monstul vampir când se zbătea și când rupee totul încercând să iasă afară....

Vroiam să o rup la fugă, să trec câte zece trepte odată și să mă întrec până la ușă, dar picioarele mele erau grele ca fierul și corpul îmi era mai obosit decât oricând până atunci. Am mers pe scări ca un bătrân bolnav.

M-am odihnit la capătul scărilor, strângându-mi putere să ies pe ușă.

Rosalie era în partea curată a canapelei albe, cu spatele la mine, gângurind și murmurând lucrului din brațele ei care era învelit în pătura. Cred ca m-a auzit când am făcut pauză, dar m-a ignorat,

prinsă în momentul ei de maternitate-furată. Poate ca acum va fi fericită. Rosalie avea ce își dorea și Bella nu avea cum să vină și să îi i-a creatura. Mă întrebam dacă blondă veninoasă a sperat asta chiar de la început. Ținea ceva întunecat în brațe și auzeam un sunet lacom care sugera de la micuța criminală pe care o ținea.

Era miros de sânge în aer. De sânge uman. Rosalie o hrănea. Bineînțeles ca vroia sânge. Cu ce altceva să hrănești orice fel de monstru care își mutila propria mama? Putea la fel de bine să-i bea sângele Bellei. Poate ca așa făcea.

Puterea mi-a revenit cât îl ascultam pe micul calau cum se hrănește. Putere și ura și căldura – căldura roșie care îmi străbătea mintea, arzând dar nestergând nimic. Imaginile din cap erau combustibil care măreau infernul dar refuzau să fie consumate. Simțeam frisoane ca mă mișca din cap până în picioare și nu am făcut nimic să le opresc. Rosalie era total absorbită de creatura, nu-mi acorda nicio atenție. Nu avea să fie destul de rapidă pentru mine la cât de distrată era.

Sam avea dreptate. Chestia era o aberație – existența ei era contra naturii. Un demon negru și fără suflet. Ceva ce nu avea niciun drept să trăiască. Ceva ce trebuia distrus.

Se părea ca ceea ce mă trăgea nu mă îndemna către ușa până la urmă. Puteam să simt acum, mă încuraja, trăgându-mă înainte. Mă împingea să termin, să curăț lumea de această anomalie.

Rosalie ar fi încercat să mă omoare când creatura era moartă și o să mă lupt și eu. Nu eram sigur dacă puteam să o termin până se întorceau ceilalți să o ajute. Poate ca da, poate ca nu. Nu îmi pasă prea mult oricare ar fi fost posibilitatea.

Nu îmi pasă dacă lupii, oricare dintre haite, m-ar fi răzbunat sau ar fi spus familiei Cullen ca sunt chit. Nimic nu conta. Tot ce îmi pasă era judecata mea. Răzbunarea mea. Chestia care a ucis-o pe Bella nu avea să mai trăiască niciun minut în plus.

Dacă Bella supraviețuia, avea să mă urască pentru asta. O să vrea să mă omoare personal.

Dar nu-mi pasă. Nu-i pasă ce îmi făcuse mie – lăsându-se măcelărita ca un animal. De ce să țin cont de sentimentele ei?

Și apoi era Edward. Cred ca este prea ocupat acum – prea acaparat de nebunească negare, încercând să reanimeze un cadavru – ca să-mi audă planurile.

Așa ca nu aveam șansa să-mi țin promisiunea decât – și nu era un pariu pentru care aș fi pus bani – dacă reușeam să câștig lupta împotriva lui Rosalie, Jasper și Alice, trei la unu. Dar chiar și dacă învingeam, nu cred ca mă lasă inima să-l omor pe Edward.

Pentru ca nu aveam destulă milă pentru asta. De ce să îl las să scape cu ce a făcut? Nu era mai corect – mai satisfăcător – să-l las să trăiască și să aibă nimic, absolut nimic?

Aproape ca mă făcea să zâmbesc, așa de plin eram de ură, numai să-mi imaginez. Nu tu Bella. Nu tu progenitura ucigașă. Și de asemenea fără unii din membrii familiei pe care aș fi reușit să-i dobor. Bineînțeles, ca probabil avea să-i pună la loc, din moment ce eu nu mai eram în jur ca să-i ard. Nu ca Bella, care nu mai avea să fie întreaga niciodată.

Mă întrebam dacă și creatura putea fi pusă la un loc. Mă îndoiam. Era și parte din Bella – așa ca trebuia să moștenească s-o parte din invulnerabilități. Puteam să aud asta în micuța bătaie a inimii ei.

Inima creaturii bătea. A ei nu.

Numai o secundă a trecut până am lust aceste decizii ușoare.

Tremuratul era mai puternic și mai rapid. M-am încordat pregătindu-mă să sar la vampirul blond și să-i smulg creatura ucigașă din brațe cu dinții.

Rosalie a găngurit la creatura iar și a pus biberonul de metal într-o parte și a ridicat creatura în aer să-i așeze fața peste obrazul ei.

Perfect. Noua poziție era perfectă pentru atacul meu. M-am aplecat și am simțit cum căldura mă

schimbă în timp ce atracția care mă trăgea spre ucigașa creștea – era mai puternică decât am simțit vreodată, așa de puternică încât îmi amintea de comandă lupului Alfa, ca și cum m-ar fi zdrobit dacă nu ascultam. De data asta vroiam să ascult.

Ucigașă se uita după umărul lui Rosalie la mine, privirea îi era mai concentrată decât privirea oricărui nou-născut.

Ochii căprui foarte calzi, culoarea de ciocolată cu lapte – aceeași culoare pe care a avut-o și Bella.

Tremuratul meu s-a oprit; căldura m-a cuprins, mai puternică decât înainte, dar era un altfel de căldură – nu mă ardea. Era strălucitoare.

Totul în mine s-a desfăcut cât timp mă uitam în micuța față de porțelan a bebelușului jumătate-vampir jumătate-om. Toate legăturile care mă țineau în viață au fost rupte, ca și cum ai tăia sfoară de mă un mănunchi de baloane. Totul ce mă făcea cel care sunt – dragostea pentru fața moartă de sus, dragostea pentru tatăl meu, loialitatea față de noua haită, dragostea pentru ceilalți frați, ura pentru dușmanii mei, casa mea, numele meu, eu însumi – s-au deconectat de la mine în acea secundă și au plutit în spațiu.

Nu eram lăsat să plutesc. O nouă legătura mă ținea acolo unde sunt. Nu doar una, ci un milion. Nu sfori, ci cabluri de oțel. Un milion de cabluri de oțel – toate legându-mă de un singur lucru – de centrul Universului.

Puteam vedea acum cum Universul se învârtea în jurul acestui unic punct. Nu văzusem simetria lui înainte, dar era ușor acum. Nu mă mai ținea unde sunt gravitația pământului.

Era această fetiță din mâinile vampirului blond care mă țineau acum aici.

Renesmee.

De sus, era un sunet nou. Singurul sunet care mă putea atinge în această clipă infinită.

O bătaie frenetică, a inima grăbită.....

O inima care se schimbă.

Cartea A Treia

Bella

Afecțiunea personală este un lux pe care îl poți avea numai după ce toți dușmanii sunt eliminați.

Până atunci, toți pe care îi iubești sunt ostatici, sargându-ți curajul și corupându-ți judecata.

Orson Scott Card „Empire”

Prefață

Deja nu mai era demult doar un coșmar, linia întunericului avansa către noi prin ceața de gheață provocată de picioarele lor.

O să murim, m-am gândit panicată. Eram disperată după prețioasă pe care o păzeam, dar chiar și să mă gândesc la asta era o lipsa de concentrare pe care nu mi-o permiteam.

Se apropiau, robele lor mișcându-se ușor în urma mișcării. Le-am văzut mâinile strânse și ghearele de culoarea osului. S-au despărțit, dorind să ne atace din toate părțile. Eram depășiți numeric. Se terminase.

Apoi, ca o explozie de lumina după un flash, toată scena era diferită. Nimic schimbat totuși – Volturii încă se îndreptau spre noi, gata să ucidă. Tot ce s-a schimbat de fapt era cum acest peisaj mi se părea mie. Dintr-o dată o vroiam cu ardoare. Vroiam ca ei ca atace. Panica s-a transformat în

dorința de sânge în timp ce înaintăm, un zâmbet pe fața și un mârâit ieșit printre dinții mei dezveliți.

19 Arsura

Durerea era de neînchipuit.

Exact – eram năucită. Nu puteam să înțeleg, nu puteam să înțeleg ce se întâmplă.

Corpul meu încerca să respingă durerea și eram atrasă iar și iar într-un întuneric care tăia secunde sau chiar minute din durere, fiind și mai greu să fac fața realității.

Am încercat să le separ.

Non-realitatea era neagră și nu durea atât.

Realitatea era roșie, și mă simțeam ca și cum eram tăiată pe jumătate, lovită de un autobuz, lovită de un luptător, călcată de tauri și scufundată în acid toate în același timp.

Realitatea mă făcea să-mi simt corpul ca se sucește și sare când era imposibil să mă mișc din cauza durerii.

Realitatea era ca știam ca era ceva mai important decât aceasta tortură dar nu-mi aduceam aminte care era.

Realitatea se întorcea așa de repede.

Un moment, totul era așa cum ar fi trebuit să fie. Înconjurată de oamenii pe care îi iubeam. De zâmbete. Cumva, incredibil pe cât părea, mi se părea ca mai aveam puțin până primeam lucrul pentru care mă luptăm.

Și apoi un lucru mărunț și insignifiant se făcea rău.

Mă uitam cum cana mea se aplecă și sânge închis la culoare se răsturnă și pata albul perfect, și eu m-am aplecat să previn accidentul din reflex. Îi vedeam pe ceilalți, mâini mai rapide, dar corpul meu continua să încerce să ajungă, să se întindă...

Înăuntrul meu, ceva s-a tras în direcția opusă.

Rupându-se. Spărgându-se. Agonie.

Întunericul a preluat comanda și apoi a plecat în locul unui val de tortură. Nu puteam respira – m-am mai înecat o dată înainte, și acum era diferit; era prea fierbinte în gât. Bucăți din mine se spărgeau, se rupeau, mă spintecau...

Mai multă beznă.

Voci, de data asta, țipau, pe măsură ce durerea se întorcea.

— Cred ca s-a desprins placenta!

Ceva mai ascuțit decât cuțitele s-a rupt în mine – cuvintele, aveau sens în ciuda celeilalte torturi. Placenta dezlipită – știam ce înseamnă. Însemna ca bebelușul meu murea în mine.

— Scoate-l afară, țipam la Edward. De ce nu făcuse asta încă? Nu poate se respira! Fă-o acum!

— Morfină.

Vroia să aștepte, să-mi dea calmante, în timp ce bebelușul nostru murea?

— Nu! Acum! m-am înecat, incapabilă să continui.

Puncte negre acopereau lumina din camera în timp ce un nou punct rece de durere m-a înjunghiat în stomac. Se simțea greșit – m-am zbatut automat să-mi protejez pântecul, bebelușul, micuțul Edward Jacob, dar eram slabă. Plămâni mă dureau, oxigenul mă ardea.

Durerea se îndepărta deși eu mă țineam de ea acum. Copilul meu, copilul meu, murea... Cât timp trecuse? Secunde sau minute? Durerea trecuse. Amorțeala. Nu puteam simți.

Încă nu puteam să văd dar puteam să aud. Era iar aer în plămâni, târșându-se în bule aspre în jos

și în sus pe gât.

— Stai cu mine acum, Bella! Mă auzi? Stai! Nu o să mă părăsești. Ține-ți inima bătând! Jacob? Jacob, încă era aici, încă încerca să mă salveze.

Bineînțeles, vroiam să-i spun. Bineînțeles ca o să-mi mențin inima bătând. Nu le promisesem amândurora?

Am încercat să-mi simt inima, să o gădesc, dar eram ara de pierdută în interiorul corpului. Nu simțeam lucrurile pe care trebuia să le simt, și nimic nu părea la locul lui. Am clipit și mi-am găsit ochii. Am putut să văd lumina. Nu era ceea ce căutam dar era mai bine decât nimic.

Ochii se luptau să se adapteze, Edward a șoptit Renesmee.

Renesmee?

Nu băiatul palid și perfect din imaginația mea? Am avut un moment de șoc și apoi o căldură care mă inunda.

Renesmee.

Mi-am forțat buzele să se miște, mi-am forțat bulele de aer să se transforme în șoaptă pe limbă. Mi-am forțat mâinile amorțite să se întindă.

— Lasă-mă...Dă-mi-o mie!

Lumina dansa, spărgându-se pe mâinile le cristal ale lui Edward. Lunimile erau amestecate cu roșu, cu sângele care îi acoperea mâinile. Și ceva și mai roșu în mâinile lui. Ceva mic și zbuciumat de pe care picura sânge. Și-a atins corpul cald de mâinile mele slăbite, aproape ca și când aș fi ținut-o. Pielea ei udă era fierbinte – la fel de fierbinte ca a lui Jacob.

Ochii mi s-au concentrat; dintr-o dată totul era clar.

Renesmee nu plângea, dar respira repede și convulsiv. Ochii ei erau deschiși, expresia ei așa de șocată aproape ca era hazlie. Capul ei mic și perfect rotund era acoperit de un strat gros de bucle încâlcite și însângerate. Irișii ei erau de un maro ciocolatiu familiar – dar deosebit.

Sub sânge pilelea părea palidă, ca fildeșul. Tot înafară de obraji, care erau arzând de culoare. Fața ei micuța era absolut perfectă încât mă buimăcea. Era chiar mai frumoasă decât tatăl ei. Incredibil. Imposibil.

— Renesmee, am șoptit. Așa...frumoasă.

Imposibilă fața a zâmbit dintr-o sata – un zâmbet larg și deliberat. În spatele buzelor roz ca scoica erau dinții de un alb ca laptele.

Și-a aplecat capul, pe pieptul meu, adâncindu-se în căldură. Pielea ei era caldă și mătăsoasă, sar nu simțea ca a mea.

Apoi a fost durere iar – doar o tăietură caldă. Am suspinat.

Și nu mai era. Copilul meu ca fața de înger nu mai era. Nu puteam să o văd sau să o simt. Nu! Vroiam să țip. Dă-mi-o înapoi!

Dar slăbiciunea era prea mare. Pentru moment mi-am simțit mâinile ca niște furtune de gumă și apoi nu am mai simțit nimic. Nu le mai puteam simții. Nu mă mai puteam simții. Întunericul a venit peste ochii mei mai puternic decât înainte. Ca un vâl care mă orbea, ferm și rapid. Îmi acoperea nu numai ochii ci și tot corpul cu o greutate sfâșietoare. Era extenuant să mă lupt împotriva lui. Știam ca era așa de ușor să cedez. Să las întunericul să mă tragă în jos, jos, jos, într-un loc în care nu mai era durere și conștiință, și nu mai erau griji și nu mai era frică.

Dacă era doar după mine, nu mai eram în stare să mă lupt mult timp. Eram numai un om cu nu mai multă putere decât una obișnuită, umană. Am încercat să țin pasul cu supernaturalul prea mult, exact cum a spus și Jacob.

Dar asta nu era numai despre mine.

Dacă făceam lucrul cel mai ușor acum, să las nimicul întunecat să mă ștergă, aveam să-i rănesc

pe ei.

Edward. Edward. Viața mea și a lui erau răsucite într-un singur șirag. Tai unul, și îi tai pe amândoi. Dacă el ar fi plecat, nu aș fi putut trăi. Dacă eu aș fi plecat, nici el nu ar fi putut să supraviețuiască. O lume fără Edward părea complet fără rost. Edward trebuia să existe.

Jacob – care mi-a spus adio de atâtea ori dar care se întorcea atunci când aveam nevoie de el. Jacob, pe care l-am rănit de atâtea ori ca părea crima. Să-l rănesc în continuare, în cel mai rău fel posibil? A stat alături de mine, în ciuda tuturor. Acum tot ce îmi cerea era să stau alături de el.

Dar aici era așa de întuneric ca nu puteam vedea fața niciunui. Nimic nu părea real. Asta o făcea și mai greu de îndurat.

Am continuat să mă lupt cu întunericul, aproape reflex. Nu încercam să îl ridic. Doar rezistam. Nu-l lăsăm să mă strivească complet. Eu nu eram Atlas iar întunericul părea greu ca o planetă; nu-i puteam face față. Tot ce puteam face era să nu mă las învinsă.

Într-un fel era modelul vieții mele — nu fusesem niciodată destul de puternică să fac față cu lucrurile care nu depindeau de mine, să-mi atac dușmanii sau să-i îndepărtez. Să evit durerea. Tot timpul umană și slabă, singurul lucru pe care am fost în stare să-l fac a fost să continui să merg mai departe. Să suport. Să supraviețuiesc.

Era suficient până în acest punct. O să trebuiască să fie suficient și astăzi. O să suport până când o să vină ajutor.

Știam ca Edward o să facă tot ce îi stă în putință. Nu avea să renunțe. Nici eu.

Țineam întunericul nonexistenței la doar câțiva centimetrii.

Totuși nu era de ajuns – acea determinare. Pe măsură ce timpul trecea și întunericul câștiga cu pași mărunți optimi de centimetru., îmi trebuia ceva mai mult din care să-mi trag puterea.

Nu puteam să trag în vedere nici fața lui Edward. Nici a lui Jacob, nici a lui Alice sau a lui Rosalie sau Cherlie sau Renee sau Carlisle sau Esme...nimic. Mă înspăimântă și mă întrebam dacă nu era prea târziu.

Mă simțeam alunecând – nu aveam de ce să mă țin.

Nu! Trebuie să îi supraviețuiesc. Edward depindea de mine. Jacob. Charlie Alice Rosalie Carlisle Renée Esme...

Renesmee.

Și apoi, deși nu puteam să văd ceva, dintr-o dată am putut simți ceva. Ca niște margini fantasmagone, îmi imaginam ca pot să-mi simt brațele iar. Și în ele, ceva mic și tare și foarte, foarte cald.

Copilul meu. Micuțul meu ghemotoc.

Am făcut-o. Împotriva șanselor, fusesem destul de puternică să-i supraviețuiesc lui Renesmee, să o țin până când era destul de puternică să trăiască fără mine.

Punctul acela fierbinte în brațele mele imaginare părea așa de real. L-am strâns mai aproape. Era exact acolo unde trebuia să-mi fie inima. Țineam aproape memoria caldă a fiicei mele, știam ca o să pot să lupt cu întunericul cât timp era nevoie.

Căldura de lângă inima mea se făcea din ce în ce mai reală, din ce în ce mai caldă. Fierbinte. Fierbințeala era așa de reală ca era greu de crezut ca mi-o imaginez. Mai fierbinte.

Inconfortabilă de acum. Prea fierbinte. Mult, mult prea fierbinte.

Ca și cum aș fi apucat partea greșită a fierului de călcat – răspunsul meu automat a fost să scap lucrul arzător din brațe. Dar nu era nimic acolo. Măinile nu îmi erau îndoite la piept. Măinile mele erau ceva mort întins undeva lângă mine. Căldura era undeva în mine.

Focul creștea – intens și creștea și era intens iar până când depășise orice simțisem vre-o dată.

Am simțit pulsul din spatele focului violent în piept și am realizat ca îmi găsisem inima din nou,

exact la timp să îmi dorec să n-o fi făcut. Să-mi fi dorit să îmbrățișez întunericul cât timp mai aveam o șansă. Vroiam să-mi ridic mâinile și să-mi înfig unghiile în piept să-l dechid și să-mi scot inima din el – orice ca să scap de tortură. Dar nu-mi puteam simți mâinile, nu-mi puteam mișca un deget.

Când James mi-a rupt piciorul sub al lui. Asta a fost nimic. Acela era un loc moale ca să mă odihnesc pe un pat din pene. Aș lua aia acum înapoi de o sută de ori. O sută de rupturi. Le-aș lua și aș fi mulțumită.

Copilul lovindu-mi coastele, făcându-și loc prin mine bucată cu bucata. Asta era nimic. Asta era ca și cum aș pluti într-o apă rece. Aș lua asta de o mie de ori. Aș lua și aș fi mulțumită.

Focul se făcea mai fierbinte și vroiam să țip. Să cer ca cineva să mă omoare acum, înainte să mai trăiesc o singura secundă cu această durere. Dar nu-mi puteam mișca buzele. Greutatea era încă acolo, apăsându-mă.

Am realizat cu nu mai era întunericul cel care mă ținea; era propriul corp. Așa de greu. Mă ardea în flăcări care își făceau loc dinspre inima, împrăștiindu-se cu o durere imposibilă prin umeri și stomac, urcându-se pe gât și lingându-mă pe față.

De ce nu mă puteam mișca? De ce nu puteam țipa? Asta nu fusese parte din poveste. Minte mea era incredibil de clară – ascuțită de durerea cruntă – și am văzut răspunsul aproape în același timp în care am formulat întrebarea.

Morfină.

Mi se părea ca acum un milion de morți discutasem – Edward, Carlisle și cu mine. Edward și Carlisle sperau ca suficiente calmante mă vor ajuta să lupt cu durerea veninului. Carlisle încercase cu Emmett, dar veninul arsese înaintea medicamentului, închizându-i venele. Nu avusese timp să se împrăștie.

Mi-am ținut fața netedă și am admis și îi mulțumeam stelei mele norocase rare ca Edward nu-mi putea citii gândurile.

Pentru ca avusesem morfină și venin împreună în sistem înainte, și știam adevărul. Cunoșteam ca paralizia medicamentului era complet irelevantă în timp ce veninul se împrăștia prin vene. Dar în niciun caz nu aveam să menționez asta. Nimic din ce să îl facă să nu dorească să mă mai schimbe.

Nu crezusem ca morfină o să aibă acest efect – ca o să mă țintuiască jos și ca o să-mi pună căluș la gură. Să mă țină paralizată în timp ce ardeam.

Știam toate poveștile. Știam ca Carlisle a stat în liniște destul cât să evite să fie descoperit cât timp ardea. Știam ca, conform lui Rosalie, nu mă ajută cu nimic să țip. Și speram ca poate pot fi și eu ca Carlisle. Ca aș putea crede cuvintele lui Rosalie și să încerc să îmi țin gura închisă. Pentru ca știam ca fiecare țipăt care îmi ieșea pe buze avea să-l zăpăcească pe Edward.

Acum mi se părea o glumă oribilă ca mi se îndeplinea dorința.

Dacă nu puteam să țip, cum puteam să le spun să mă omoare?

Tot ce vroiam era să mor. Să nu mă fi născut niciodată. Golul existenței mele nu avea cum să egaleze această durere. Nu ar fi meritat să trăiesc să o suport nici măcar o singura bătaie de inima.

Lasă-mă să mor, lasă-mă să mor, lasă-mă să mor.

Și, într-un spațiu infinit numai asta era. Doar cruntă tortura, plânsetul surd, dorind ca moartea să vină. Nimic altceva, nici măcar timpul. Așa ca asta o făcea infinită. Fără început și fără sfârșit. Un infinit moment de durere.

Șândura schimbare a venit atunci dintr-o dată, imposibil, durerea se dublase. Partea inferioară a corpului, moartă încă înainte de morfină, era dintr-o dată incendiată. Niște legături rupte se vindecau – legate împreună de arzătoarele degete ale focului.

Furia arsurii infinite continua.

Puteu să treacă secunde sau zile, săptămâni sau ani, dar eventual, timpul urma să aibă sens din

nou.

Trei lucruri se întâmplau în același timp, creșteau una din alta așa ca nu știam care era primul: timpul pornise, greutatea morfinei dispăruse și eu eram mai puternică. Puteam să simt cum controlul asupra corpului revine și era în creștere, și această creștere fusese primul indiciu al timpului care trecea. Am știut când am putut să-mi mișc degetele de la picioare și când am putut să-mi strâng degetele de la mâini în pumn. Știam, dar nu aveam de gând să acționez.

Deși focul nu încetase nici măcar puțin – de fapt, începusem să dezvolt o nouă capacitate de a-l putea experimenta, un nou mod de a aprecia, separat, fiecare limbă arzânda care îmi trecea prin vene— am descoperit ca pot să gândesc în jurul ei. Mi-am adus aminte de ce nu trebuia să țip. Mi-am adus aminte motivul pentru care mi-am asumat îndurarea acestei agonii de nesuportat. Mi-am adus aminte ca, deși mi se părea imposibil acum, era ceva pentru care merita toată această tortură.

Asta s-a întâmplat chiar la timp ca eu să pot să-mi țin greutatea de pe partea stângă a corpului. Pentru oricine se uita la mine, nu avea să fie nicio schimbare. Dar pentru mine, în timp ce mă zbăteam să îmi țin țipetele și loviturile închise în mine, unde nu puteau să lovească pe altcineva, se părea ca din faptul ca eram prizonita în timp ce ardeam transformasem legătura să mă pot tine în foc. Aveam destulă putere să stau acolo nemișcată în timp ce eram arsă de vie.

Azul îmi era din ce în ce mai clar, și îmi puteam număra bătăile nebunești, frenetice ale inimii ca să pot tine evidența timpului.

Îmi puteam număra respirațiile slabe care îmi treceau printre dinți. Puteam să număr respirațiile joase și egale care veneau de la cineva care stătea aproape de mine. Astea se mișcau cel mai încet așa ca m-am concentrat la ele. Ele însemnau ca timpul trece. Mult mai egale chiar și decât pendulului unui ceas, acele respirații mă trăgeau prin secunde arzânde spre sfârșit.

Am continuat să fiu mai puternică, gândurile erau mai clare. Apoi noi zgomote au venit. Puteam asculta. Erau niște pași ușori, șoapta aerului împrăștiată de o ușă care se deschidea. Pașii se apropiiau ai eu am simțit presiune la interiorul încheieturii. Nu am putut să simt răceala degetelor. Focul ardea orice memorie a recelui.

— Nu e încă nicio schimbare?

— Niciuna.

O presiune ușoară, respirația peste pielea mea încinsă.

— Nu mai e nici urmă de morfină rămasă.

— Știu.

— Bella? Poți să mă auzi?

Știam mai presus de orice dubiu ca dacă îmi desfăceam dinții pierdeam – aveam să plâng și să țip și să mă zbat și să lovesc. Dacă aș fi deschis ochii sau chiar dacă aș fi mișcat un deget – orice modificare ar fi însemnat sfârșitul controlului.

— Bella? Bella, iubito? Poți să-ți dechizi ochii? Poți să mă strângi de mână?

Presiune pe degete. Era mai greu să nu-i răspund, dar am rămas paralizată. Știam ca durerea de acum din voce era nimic comparată cu ceea ce ar putea fi. Acum îi era frică ca eram în suferința.

— Poate... Carlisle, poate ca a fost prea târziu. Vocea îi era o șoaptă; sparta când a spus târziu.

Determinarea a fost în dubiu o secundă.

— Ascultă-i inima, Edward. E chiar mai puternică decât a fost a lui Emmett. Nu am mai auzit ceva mai plin de viață. O să fie bine.

Da, avusesem dreptate să tac. Carlisle îl reasigura. Nu trebuia să sufere cu mine.

— Și...coloana ei?

— Rănile ei nu au fost mult mai rău decât cele ale lui Esme. Veninul o să o vindece așa cum a făcut și pentru Esme.

— Dar este așa de nemișcată. Trebuie să fi făcut ceva greșit.

— Sau ceva corect, Edward. Fiule, ai făcut tot ce aș fi făcut eu și peste. Nu sunt sigur ca aș fi avut perseverență și încrederea ca să o salvez. Nu te mai chinui. Bella o să fie bine.

O șoptă spartă.

— Trebuie să fie în agonie.

— Nu știm asta. A avut atât de multă morfină în sistem. Nu știm ce efect o să aibă asupra experienței ei.

O ușoară presiune la curba brațului. Alta șoptă.

— Bella, te iubesc. Bella, îmi pare rău.

Vroiam așa de mult să-i răspund, dar nu vroiam să-i fac durerea și mai grea. Nu cât timp aveam puterea să mă stăpânesc.

Cu toate astea, focul mistuitor mă ardea. Dar era așa de mult spațiu în capul meu acum. Loc în care să meditez la conversația lor, loc să-mi amintesc ce s-a întâmplat, loc să mă pot gândi spre viitor, și loc infinit să sufăr. Deasemenea loc să îmi fac griji.

Unde era copilul meu? De ce nu era aici? De ce nu vorbeau despre ea?

— Nu, rămân aici, Edward șoptise răspunzând la un gând nespus. O să se înțeleagă ei.

— O situație interesantă, Carlisle a răspuns. Și eu care credeam ca le-am văzut pe toate.

— O să o rezolv mai târziu. Noi o să o rezolvăm. Ceva a apăsat ușor pe palma mea umflată.

— Sunt sigur, între noi cinci, ca putem să ne abținem ca să nu se transforme într-un măcel.

Edward a oftat.

— Nu știu de partea cui să fiu. Aș vrea să îi înving pe amândoi. Bine, mai târziu.

— Mă întreb ce părere o să aibă Bella – de partea cui o să fie, Carlisle medita.

Un chicotit încet.

— Sunt sigur ca o să mă surprindă. Tot timpul o face.

Pașii lui Carlisle s-au îndepărtat și eu eram frustrată ca nu mai era nicio explicație. Vorbeau așa de misterios doar ca să mă enerveze pe mine?

Am continuat să-i număr respirațiile lui Edward ca să țin seama timpului. Zece mii nouă sute patruzeci și trei de respirații mai târziu, un set diferit de pași se auzea în camera. Mai ușor. Mai... ritmat.

Ciudat ca puteam distinge diferențele dintre pași, nu fusesem capabilă să le aud deloc până azi.

— Cat timp mai este? a întrebat Edward.

— Nu mai durează mult, i-a spus Alice. Vezi ce clară a devenit? O pot vedea mult mai bine. A oftat.

— Încă simți un gust amar?

— Da, mersi frumos ca mi-ai amintit, s-a văicărit. Și tu ai fi îngrozit dacă ai realiza ca ești legat de mâini de propria ta natura. Îi văd pe vampiri cel mai bine pentru ca sunt unul dintre ei; îi văd pe oameni ok, pentru ca am fost unul dintre ei. Dar nu pot să văd aceste caudate corcitură deloc pentru ca nu sunt ceva ce am întâlnit. Iac!

— Concentrează-te, Alice.

— A da! Bella e chiar prea ușor de văzut acum.

Urmase un moment lung de tăcere, și apoi Edward a oftat. Era un nou sunet, mai vesel.

— Chiar o să fie bine, a respirat.

— Bineînțeles ca va fi.

— Nu erai așa de optimistă acum doua zile.

— Nu puteam să văd bine acum doua zile. Dar acum ca a scăpat de toate petele oarbe, e floare la ureche.

— Poți să te concentrezi pentru mine? La timp – dă-mi o estimare.

Alice a oftat.

— Așa de nerăbdător. Bine. Lasă-mă o secundă.

Se auzea respirația înceată.

— Mulțumesc Alice. Vocea îi era mai senină.

Cât timp? Nu ar putea și ei cel puțin să spună cu voce tare și pentru mine? Era chiar așa de mult? Câte secunde mai aveam de ars? Zece mii? Douăzeci? Încă o zi – optzeci și șase de mii patru sute? Mai mult de atât?

— O să fie uimitoare.

Edward a mârâit încet.

— În totdeauna a fost.

Alice a pufnit.

— Știi ce am vrut să spun. Uită-te la ea.

Edward nu a răspuns dar cuvintele lui Alice mi-au dat speranța ca poate nu arătăm ca un cărbune încins așa cum mă simțeam. Mă simțeam ca și cum trebuia să fiu un morman de cenușa deja. Fiecare celulă din corp a fost transformată în scrum.

Am auzit-o pe Alice ca a ieșit din camera. Am auzit foșnetul materialului care se freca de ea când s-a mișcat. Auzeam bâzâitul încet de la lumina care era agățată pe tavan. Auzeam adierea vântului atingând exteriorul casei. Puteam auzi totul.

La parter cineva se uita la un meci. Mariner câștigau cu doua reprize.

— Este rândul meu, am auzit-o pe Rosalie răstindu-se la cineva, și răspunsul era un mârâit înfundat.

— Gata acum, Emmett atenționase.

Cineva sâsâia.

Am ascultat mai mult, dar nu mai era nimic înafară de meci. Baseballul nu era destul de interesant pentru mine ca să mă distragă de la durere așa ca am ascultat în continuare respirația lui Edward, numărând secunde. Douăzeci și unu de mii nouă sute șaptesprezece secunde și jumătate mai târziu, durerea se schimbă.

Vestea cea bună, începea să dispară din degetele de la mâini și cele de la picioare. Dispărea încet, dar cel puțin era ceva nou. Asta trebuie să fie. Durerea avea să dispară...

Vestea cea rea. Focul din gât nu mai era la fel ca înainte. Nu era numai foc, acum era și uscat. Uscat ca osul. Așa de sete. Focul arzând și sete arzătoare....

Alta veste proastă: focul din inima era mai fierbinte.

Cum era posibil așa ceva?

Ritmul inimii, și așa prea rapid, se mărea – focul o făcea să aibă un ritm nebun.

— Carlisle, Edward a strigat. Vocea îi era joasă dar clară. Știam ca Carlisle auzise dacă era în sau pe lângă casă.

Focul mi s-a retras din palme, lăsându-le spre fericirea mea fără durere și reci. Dar s-a retras în inima care ardea ca soarele și bătea cu o viteză amețitoare. Carlisle a intrat în camera, Alice îi stătea alături. Pașii lor erau așa de diferiți, Puteam să spun chiar ca Carlisle era în dreapta și cu un pas înaintea lui Alice.

— Ascultați, le-a spus Edward.

Cel mai zgomotos sunet din camera era inima mea care bătea cu frenezie, bătea în ritmul focului.

— Ah, a spus Carlisle, e aproape gata.

Ușurarea mea la cuvintele lui era umbită doar de durerea sfâșietoare din inima. Încheieturile erau libere totuși, și gleznele. Focul era total stins acolo.

— În curând, a încuviințat și Alice nereabdatoare. O să-i chem pe ceilalți. Să îi spun lui Rosalie...?

— Da – tine copilul departe.

Ce? Nu! Nu! Ce vrea să zică, tine copilul departe? La ce se gândește?

Degetele mi s-au mișcat – iritarea mi-a spart fațada perfectă. În camera se așezase liniștea, înafară de zgomotul inimii mele, nici nu au mai respirat o secundă ca răspuns.

O mână mi-a strâns degetele strânse.

— Bella? Bella, iubito?

Puteam să-i raspun fără să țip? M-am gândit la asta o secundă și apoi focul m-a sfâșiat și mai fierbinte prin piept, retrăgându-se din umeri și genunchi. Mai bine să nu mă mișc.

— O să-i aduc sus, a spus Alice, un ton agitat, și am auzit briza pe care a făcut-o când a ieșit din camera.

Și apoi – oh!

Inima mea a luat-o din loc, bătea ca elicia unui elicopter, sunetul era aproape o singura notă; mi se părea ca se zdrobește de coaste. Focul ardea viu în mijlocul pieptului meu, atrăgând și ultima rămășiță de flăcări din restul corpului ca încă să alimenteze flacăra caustică.

Durerea era suficientă să mă împietrească, să treacă prin stăpânirea mea de fier la cea mai mică greșeală. Spatele mi s-a arcuit ca și cum focul m-ar fi tras în sus de inima.

Nu am mai permis niciunei bucăți din corp să se miște de la locul ei când corpul mi s-a liniștit pe masă. Era o bătălie în corpul meu – inima mea bătea rapid împotriva focului arzător.

Amândouă pierdeau. Focul fusese învins, consumase tot ce era combustibil; inima mea se îndrepta galopând spre ultima bătaie. Focul se strângea, se concentra înăuntrul ultimului organ uman cu un val final și de nesuportat. Valului i s-a răspuns cu un un zgomot adânc și gol. Inima mea s-a scuturat de doua ori, și apoi a mai bătut încă o dată încet.

Nu mai era niciun sunet. Nicio respirație. Nici măcar a mea.

Pentru moment absența durerii era tot ce puteam înțelege.

Apoi am deschis ochii și m-am uitat deasupra mea cu admirație.

20 Nou

Totul era așa clar.

Ascuțit. Definit.

Lumina strălucitoare de deasupra era încă orbitoare, și totuși puteam să văd clar firele stalucitoare ale filamentului din interiorul becului. Puteam să văd fiecare culoare a curcubeului în lumina albă, și, chiar la marginea spectrului, o a opta culoare pentru care nu aveam nume.

În spatele luminii, puteam să disting liniile din tavanul din lemn închis de deasupra. În fața lui, puteam să văd firele de praf din aer, părțile pe care le atinge lumina și părțile întunecate, distincte și separate. Se învârteau ca nicide planete mici, mișcându-se una în jurul celeilalte intron dans ceresc.

Praful era așa de frumos ca am inhalat șocată; aerul a șuierat pa gât, învârtind firele intron vortex. Acțiunea părea greșită. Am reflectat, și am realizat ca problema era ca nu era nicio ușurare legată de acțiune. Nu aveam nevoie de aer. Plămânii mei nu îl așteptau. Au reactionat indiferent la aflux.

Nu aveam nevoie de aer, dar îmi plăcea. În el puteam să gust totul în jur – să gust minunatele fire de praf, mixul aerului care stagna amestecându-se cu boarea de aer rece care a partuns când ușa s-a

deschis. Să gust adierea plină de mătase. Să gust o ușoară urmă de ceva cald și dezirabil, ceva ce ar trebui să fie umed, dar nu era... Mirosul îmi făcea gâtul să ardă uscat, o ușoară urmă de venin ardea, deși simțul era pătat de un iz de clor și amoniac. Și mai presus de toate, am putut să simt un miros aproape miere-liliac-si-floarea-soarelui care era cel mai puternic, cel mai aproape lucru de lângă mine.

Am auzit sunetul celorlalți, respirând iar, acum ca și eu am respirat.

Auzam sunetul respirației celorlalți, acum ca respirasem și eu. Respirația lor amestecată cu mirosul care era ceva din miere și liliac și floarea soarelui, aducea noi arome. Scorțișoară, zambila, pară, apa de mare, pâine crescută, pin, vanilie, piele, măr, mosc, lavanda, ciocolată...

Am făcut o duzină de comparații în cap, dar niciuna nu se potrivea exact. Așa de dulce și plăcut.

Televizorul de jos era oprit, și am auzit pe cineva – Rosalie? – schimbându-și greutatea, la primul etaj.

Am auzit în sunet vag, ritm care bătea și o voce nervoasă a bataii. Muzica rap? Eram vrăjita pentru un moment, și apoi sunetul s-a îndepărtat la o mașina care trecea cu geamurile deschise.

La început, am realizat ca asta trebuie să fie. Puteam să aud până la autostradă?

Nu realizasem ca cineva mă tine de mână până când acel cineva nu mă strâns uror. Așa cum o făcuse înainte să ascundă durerea, corpul meu se închisese iar din cauza surprizei.

Aceasta nu era atingerea pe care o așteptam. Pielea era perfect netedă dar avea temperature greșită. Nu era rece.

După această prima secundă înghețată de șoc, corpul meu a răspuns atingerii nefamiliare într-un fel care m-a șocat și mai mult.

Aerul a trecut apin gâtul meu, trecând printre dinții încleștați cu un sunet încet și amenințător ca un roi de albine. Înainte ca sunetul să iasă, mușchii s-au contractat și s-au arcurit, învărtindu-mă din calea necunoscutului. Am sărit pe spate într-o întoarcere așa de rapidă ca ar fi trebuit să transforme camera într-o dezordine incomensurabilă – dar nu a făcut-o.

Am văzut fiecare fir de praf, fiecare crăpătură în pereții acoperiți cu lemn, orice detaliu microscopic pe măsură ce ochiimei treceau peste ele.

Așa să în timp ce eram ghemuită la perete defensiv – cu o șaisprezecime de secundă mai târziu – deja înțelesesem ce m-a speriat și ca exagerasem.

O! Bineînțeles ca Edward nu avea să mi se pară rece. Aveam aceeași temperatură acum.

Mi-am ținut poziția pentru încă o optime de secundă, adaptându-mă la scena dinaintea mea. Edward era aplecat spre masa de operație care îmi fusese masa, mâna lui era întinsă spre mine, expresia îi era anxioasă.

Fața lui Edward era cel mai important lucru, dar privirea periferică a catalogat totul în jur, ca să fiu pregătită. Un instinct să mă apăr era armat și eu am căutat automat orice semn de pericol.

Familia mea vampir aștepta cu grijă în dreptul peretelui îndepărtat lângă ușă, Emmett și Jasper erau în față. Ca și cum ar fi fost un pericol. Nările mi s-au depărtat căutând amenințarea.

Nu am putut să simt nimic ieșit din comun. Acea urmă de ceva delicios – dar tulburată de chimicalele grele – m-a gădilat pe gât iar făcându-l să ardă și să fie uscat.

Alice se uita de după umărul lui Jasper cu un zâmbet imens pe față; lumina răsfrânta peste dinții ei, alt curcubeu cu opt culori.

Acel zâmbet m-a reasigurat și apoi am pus totul cap la cap. Jasper și Emmett erau în față să-i protejeze pe ceilalți, așa cum am presupus. Ce nu înțelesesem imediat era ca eu eram pericolul.

Toată această era e linie. Cea mai mare parte a simțurilor era concentrată asupra feței lui Edward. Nu o văzusem înainte de această secundă.

De câte ori nu mă uitasem la Edward și mă minunasem de frumusețea lui? Câte ore – zile,

săptămâni – din viața nu-mi petrecusem visând la ceea ce atunci părea perfecțiunea? Credeam ca îi știu fața mai bine decât pe a mea. Credeam ca acesta este singurul lucru fizic de care sunt sigură: perfecțiunea feței lui Edward.

Puteam la fel de bine să fi fost oarbă.

Pentru prima dată, cu umbrele încețoșate și slăbiciunea umanității luate din ochii mei, i-am văzut fața. Am oftat adânc și apoi am căutat în vocabularul meu, incapabilă să găsesc un cuvânt potrivit. Aveam nevoie de cuvinte mai bune.

În acest punct, cealaltă parte a atenției mele se asigurase ca nu este niciun pericol aici înafară de mine însăși, și automat m-am îndreptat din ghemuire; aproape o secundă întreagă trecuse de când fusem pe masă.

Eram momentan preocupată de felul în care corpul meu reacționa. În secunda în care m-am gândit să mă îndrept, eram deja dreapta. Nu fusese nicio fracțiune de timp în care acțiunea avusese loc; schimbarea fusese instantanee, ca și cum nu fusese nicio mișcare. Am continuat să mă uit la fața lui Edward, nemișcată iar.

El s-a mișcat ușor în jurul mesei – fiecare pas durand aproape o jumătate de secundă, fiecare pas curgând lin ca apa unui râu care trece peste pietre – mâna lui încă era întinsă.

M-am uitat la grația cu care avansa, absorbind-o cu noii mei ochi.

— Bella? m-a întrebat pe un ton încet și calm dar îngrijorarea din voce mi-a făcut numele să sune cu tensiune.

Nu am putut să răspund imediat, pierdută cum eram în faldurile de catifea ale vocii lui. Era cea mai perfectă simfonie, o simfonie într-un instrument, un instrument mai profund decât oricare creat de om...

— Bella, iubire? Îmi pare rău, știu ca este dezorientant. Dar ești bine. Totul este în regulă.

Totul? Mentea mea s-a deconectat, gândindu-mă la ultima oră în care fusem om. Deja memoria era întunecată, ca și cum aș fi privit printr-un val gros și negru – pentru ca ochii mei fuseseră aproape orbi. Totul era așa în ceață.

Când a spus ca totul este în regulă, asta o includea și pe Renesmee? Unde era ea? Cu Rosalie? Am încercat să-mi amintesc fața ei – știam ca era frumoasă – dar era iritant să încerc să văd prin memoriile umane. Fața ei era ascunsă în întuneric, foarte slab luminată...

Și ce era cu Jacob? El era bine? Prietenul meu care suferise mult mă ură acum? Se întorsese la haita lui Sam? Și Seth și Leah?

Era familia Cullen în siguranță sau transformarea mea aprinsese războiul cu haita?

Asigurarea calmă a lui Edward acoperea toate astea? Sau doar încerca să mă calmeze pe mine? Și Charlie? Ce să îi spun acum? Cred ca sunase cât timp eu ardeam. Ce îi spusese? Oare ce credea ca mi s-a întâmplat?

Cât deliberam pentru o fracțiune de secundă ce întrebare să o pun prima, Edward s-a întins și a încercat să-și atingă vârful degetelor de obrajii mei. Fin ca satinul, ușor ca o până și acum avea aceeași temperatură ca pielea mea.

Atingerea lui părea ca intră dedesubtul suprafeței pielii mele, până la oasele feței. Sentimentul era ca o furnicătură, electric – m-a tremurat până la oase, pe coloana și până în stomac.

Stai, m-am gândit cât timp tremuratul înflorise în căldura, în dorința. Nu trebuia să pierd asta? Nu era renunțarea la acest sentiment parte din învoiala?

Eram un vampir nou-născut. Uscată și arzătoarea dorința din gât era o dovadă. Și știam ca fiind vampir nou asta se impunea. Emoțiile umane și dorința vor veni mai târziu într-o anumită formă, dar acceptasem ca nu o să le simt la început. Doar sete. Asta era învoiala, prețul. Și fusem de acord să îl plătesc.

Dar în timp ce mâna lui Edward s-a curbat pe forma feței mele ca satul care acoperă oțelul, dorința a trecut rapid prin venele uscate, cântând din cap până în picioare.

Și-a arcuit o sprânceană perfectă așteptând ca vorbesc.

Mi-am aruncat brațele în jurul lui.

Din nou, parcă nu fusese nicio mișcare. Un moment eram dreapta și nemișcată ca o statuie; și în același timp el era în brațele mele. Cald – sau cel puțin asta era percepția mea. Cu mirosul dulce și delicios pe care nu fusesem capabilă să-l simt cu adevărat din cauza simțurilor umane greoaie, dar acesta era sută la sută Edward. Mi-am presat fața de pieptul lui fin.

Și apoi și-a modificat poziția neconfortabil. Se trăgea înapoi de îmbrățișarea mea. Mă uitam la fața lui confuză și înspăimântată de respingerea lui.

— Hm...ușor, Bella! Au!

Mi-am dat mâinile de-o parte, punându-le la spate imediat ce am înțeles.

Eram prea puternică.

— Ups, am spus.

A zâmbit cu zâmbetul care ar fi putut să-mi oprească inima dacă ar mai fi bătut.

— Nu te panica, iubito, a spus, ridicându-și mâna să-mi atingă buzele, depărtate de frică. Ești numai puțin mai puternică decât mine în acest moment.

Sprâncenele mi s-au încruntat. Și asta știam, dar părea mai ireal decât cealaltă parte a acestui ultim moment ireal. Eram mai puternică decât Edward. Îl făcusem să spună au.

Mâna lui mi-a atins obrazul iar eu nu-mi uitasem suferința când un alt val de dorință a fulgerat acest corp imobil.

Aceste emoții erau mult mai puternice decât eram obișnuită așa ca era greu să-mi mențin un singur șir de gânduri cu tot locul pe care îl aveam în cap. Fiecare nouă senzație mă copleșea. Mi-am adus aminte ca Edward îmi spusese odată – vocea din capul meu era o vagă umbra comparată cu clariata de cristal pe care eu auzeam acum – ca cei ca el, ca noi, erau ușor de distras. Puteam să înțeleg de ce.

Am făcut încă un efort să mă concentrez. Era ceva ce vroiam să spun. Cel mai important lucru.

Foarte ușor, așa de ușor ca mișcarea putea fi discernută, mi-am luat mâna dreaptă din spate și am ridicat-o să-i ating obrazul. Am refuzat să mă las distrasă de culoarea de perla a mâinii mele sau de finețea ca de mătase a pielii lui sau de încărcătură energetică din degete.

M-am uitat în ochii lui și mi-am auzit propria voce pentru prima dată.

— Te iubesc, i-am spus, dar sună ca o melodie. Vocea mea sună și licărea ca un clopoțel.

Zâmbetul lui de răspuns m-a zăpăcit și mai rău chiar și de când fusesem om; Acum puteam să văd.

— Așa cum te iubesc și eu, mi-a spus.

Mi-a luat fața în mâini și și-a aplecat fața la mine – destul de încet să-mi amintească să am grijă. M-a sărutat, ușor ca o șoaptă la început, și apoi dintr-o dată mai puternic, cu pasiune.

Am încercat să-mi aduc aminte să fiu atentă cu el, era greu să fiu atentă la orice gând coerent. Era ca și cum nu mă sărutase niciodată – ca și cum acesta era primul nostru sărut. Și în realitate nu mă sărutase în acest fel înainte.

Aproape ca mă simțeam vinovată. Sigur eram într-o breșă. Nu mi se putea permite să am și asta.

Deși nu aveam nevoie de oxigen, respirația mea se mărise și era mai rapidă ca atunci când ardeam. Acesta era un altfel de foc.

Cineva și-a curățat gâtul. Emmett. Am recunoscut sunetul profund dintr-o dată, glumind și enervând în același timp.

Uitasem ca nu suntem singuri. Și apoi am realizat ca felul în care eram curbată în jurul lui

Edward nu era politicos să ai companie. Rușinată, m-am dat în spate jumătate de pas în alta mișcare instantanee.

Edward a chicotit și s-a apropiat de mine, ținându-și mâinile în jurul taliei mele. Fața lui era luminoasă – ca și cum o lumina albă l-ar fi ars din spatele feței de diamant.

Am luat încă o gură de aer care nu era necesară ca să mă liniștesc.

Cât de diferit fusese acest sărut! I-am citit expresia și am comparat în memoriile umane acest sentiment clar și intens. Era ... foarte satisfăcut de el însuși.

— Ai fost reținut înainte, l-am acuzat cu vocea mea cantată și mi-am îngustat ochii foarte puțin.

El a râs, radia de ușurare ca totul se terminase – frică, durerea, insecuritatea, așteptarea, toate erau trecut.

— Totul era necesar la acel moment, mi-a adus aminte. Acum e rândul tău să nu mă rănești. A râs din nou.

M-am încruntat gândindu-mă la asta, și apoi nu numai Edward era cel care râdea.

Carlisle a înaintat de după Emmett și a înaintat către mine ușor; ochii îi erau doar puțin îngrijorați, dar Jasper îl urmă ca o umbră. Nu îi văzusem nici lui Carlisle fața înainte. Am simțit o nevoie urgentă să clipească – ca și cum mă holbam la soare.

— Cum te simți Bella? m-a întrebat Carlisle.

M-am gândit la asta pentru șaiszeci și patru de sutimi de secundă.

— Copleșită. Este așa de mult... M-am oprit, ascultând tonul de clopoțel al vocii mele încă o dată.

— Da, poate fi destul de tulburător.

Am dat din cap cu o mișcare scurtă.

— Dar mă simt ca mine. Într-un fel. Nu mă steptam la asta.

Mâinile lui Edward m-au strâns ușor de talie.

— Ți-am spus, mi-a șoptit.

— Te controlezi, Carlisle a zâmbit. Mai mult decât m-am așteptat, chiar și cu timpul pe care l-ai avut să te pregătești mintal pentru asta.

M-am gândit la bruștele schimbări de temperament și la dificultatea concentrării și am șoptit.

— Nu sunt chiar așa de sigură în privința asta.

A încuviințat serios și apoi ochii i-au strălucit de interes.

— Se pare ca am făcut ce trebuia de data asta cu morfină. Spune-mi ce îți aduci aminte din timpul transformării.

Am ezitat fiind conștientă de respirația lui Edward care se simțea pe obraz, trimitându-mi șoapte electrice prin piele.

— Totul a fost... foarte neclar înainte. Îmi aduc aminte ca bebelușul nu putea să respire...

M-am uitat la Edward speriată pentru un moment de amintire.

— Renesmee e sănătoasă și e bine, mi-a promis, o lucire pe care nu i-o mai văzusem până atunci în ochi. I-a rostit numele cu elogiu. O reverență. În felul în care oamenii devotați vorbesc despre zeii lor.

— Ce îți mai aduci aminte după aceea?

M-am concentrat asupra fetei-poker. Nu fusesem o mincinoasă.

— E greu să-mi aduc aminte. Era așa de întunecat înainte. Și apoi... am deschis ochii și am putut să văd totul.

— Incredibil, Carlisle a respirat și ochii îi erau luminați.

Rușinea m-a cuprins și așteptam căldura să îmi ardă obraji și să mă dea de gol. Apoi mi-am adus aminte ca nu aveam să mă mai înroșesc de acum înainte. Poate asta o să-l protejeze pe Edward de

adevăr.

Trebuie să gădesc o cale să-i spun lui Carlisle totuși. Într-o zi. Dacă o să mai fie nevoie vreo dată să mai facă alt vampir. Această posibilitate nu era probabilă ceea ce mă făcea să mă simt mai bine pentru ca am mințit.

— Vreau să te gândești – spune-mi tot ce îți aduci aminte, Carlisle a forțat încântat și nu am putut să-mi stăpânesc grimasă care mi-a apărut pe față. Nu vroiam să fiu nevoită să mint pentru ca puteam să greșesc. Și nu vroiam să-mi aduc aminte de foc. Spre deosebire de memoriile umane, acea parte era perfect clară și am aflat ca îmi puteam aduce aminte cu o precizie desăvârșită.

— O, îmi cer scuze Bella, Carlisle și-a cerut scuze imediat. Bineînțeles să setea trebuie să fie foarte incomfortabila. Această conversație poate să aștepte.

Până să-mi aducă aminte, setea chiar nu era de nesuportat. Era așa de mult loc în capul meu. O alta parte a creierului meu ținea evidenta arsurii din gât, aproape ca un reflex. La fel cum creierul meu vechi ținea evidenta respiratului și a clipitului. Dar presupunerea lui Carlisle a adus arsură pe primul loc în minte. Dintr-o dată, arsura uscată era tot la ce mă puteam gândi, și cu cât mă gândeam mai mult cu atât mă durea mai tare. Mâna mi s-a dus la gât ca și cum aș fi putut să liniștesc flăcările din exterior. Pielea de pe gât se simțea ciudată sub degete. Așa de netedă și cumva fină, deși era în același timp tare ca piatra.

Edward și-a dat mâinile jos și m-a apucat de cealaltă mână, strângându-mă ușor.

— Hai să vânăm, Bella.

Ochii mi s-au mărit și durerea setei s-a îndepărtat șocul luându-i locul. Eu? Vânătoare? Cu Edward? Dar ... cum? Nu știam ce trebuie să fac.

El mi-a citit expresia alarmată și a zâmbit încurajator.

— E chiar ușor, iubito. Din instinct. Nu-ți face probleme o să-ți arăt eu.

Când nu m-am mișcat, mi-a zâmbit ștregărește și și-a ridicat sprâncenele.

— Aveam impresia ca tot timpul ți-ai dorit să mă vezi vânând.

Am izbucnit într-un râs scurt (o parte din mine asulta cu mirare sunetul de clopoțel) când cuvintele mi-au adus aminte ca printr-un nor conversația umană. Și apoi mi-a luat o secundă întreagă să trec în revista acele prime zile cu Edward – adevăratul început al vieții mele – pentru a nu le mai uita niciodată. Nu am crezut ca este așa de greu să îmi aduc aminte. Ca și cum aș fi încercat să văd ceva printr-o apă măloasă. Știam din experiența lui Rosalie ca dacă mă gândeam la amintirile umane destul nu aveam să le mai uit. Nu vroiam să uit niciun moment petrecut cu Edward, chiar și acum, când eternitatea se așternea în fața noastră.

Trebuia să fiu sigură ca acele amintiri umane erau cimentate în mintea mea infailibila de vampir.

— Mergem? a întrebat Edward. S-a întins să-mi ia mâna care era încă la gât. Degetele lui au atins ușor lungimea gâtului meu. Nu vreau să suferi, a adăugat într-un murmur ușor. Ceva ce nu aș fi fost în stare să aud înainte.

— Sunt bine, am spus repede ca vechiul obicei uman. Stai! Mai întâi.

Era așa de mult. Nu ajunseseam la întrebări. Erau lucruri mult mai importante decât acel foc.

Carlisle a vorbit de data aceasta.

— Da?

— Vreau să o văd. Pe Renesmee.

Era ciudat de dificil să-i spun numele. Fiica mea; la aceste cuvinte era și mai greu să mă gândesc. Totul părea atât de îndepărtat. Încercam să-mi aduc aminte cum mă simțeam acum trei zile, și automat mi-am eliberat mâinile de la Edward și le-am pus peste stomac. Supt. Gol.

Am strâns mătasea ușoară care îmi acoperea pielea, panicandu-mă iar, în timp ce o parte insignifianta a realizat ca Alice trebuie să mă fi îmbrăcat.

Știam ca nu mai era nimic în mine și vag mi-am adus aminte sângeroasă scena; dar dovada fizică încă era greu de procesat. Tot ce știam era ca îmi iubeam micul ghemotoc din mine. Înafara mea, ea părea ceva ce doar îmi imaginasem. Un vis care trecea – un vis care era pe jumătate coșmar.

Cât timp mă luptam cu confuzia l-am văzut pe Edward și pe Carlisle schimbând o privire atentă.
— Ce? am cerut.

— Bella, a spus Edward calm. Asta nu este o idee așa de bună. Este pe jumătate om iubit.

Inima ei bate, iar sângele îi curge prin vene. Până când setea ta nu este sub control... Nu vrei s-o pui în pericol, nu-i așa?

M-am încruntat. Bineînțeles ca nu vroiam să fac așa ceva. Eram incontrollabilă? Confuză, da. Ușor neconcentrată, da. Dar periculoasă? Pentru ea? Fiica mea?

Nu puteam fi sigură ca răspunsul este nu. Deci trebuie să am răbdare. Asta sună dificil pentru ca până o vedeam din nou, ea nu era reală. Doar un vis vag...a unei străine...

— Unde este ea? Am ascultat mai tare și am putut să aud inima care bătea la parter. Am putut să aud mai mult de o persoană care respira – încet, ca și cum și cum ar fi ascultat deasemenea. Era și un sunet agitat, care bătea, nu putea să-mi dau seama... Și sunetul inimii era așa de umed și atrăgător, ca îmi venise apa în gură.

Deci trebuia să învăț să vânez înainte să o văd. Copilul meu ciudat.

— Este Rosalie cu ea?

— Da, a răspuns Edward precipitat și mi-am dat seama ca ceva la care s-a gândit l-a supărat. Credeam ca el și Roșe trecuseră peste animozități. Oare diferențele au erupt iar?

Înainte să pot întreba, mi-a luat mâinile de pe stomac, strângându-le ușor din nou.

— Stai, am protestat încercând ca mă concentrez. Ce e cu Jacob? Și Charlie? Spune-mi tot ce am pierdut. Cât timp am fost... incostienta?

Edward a părut ca nu mi-a observat ezitarea asupra ultimului cuvânt. În schimb, a schimbat alta privire îngrijorată cu Carlisle.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit.

— Nu e nimic grav, Carlisle mi-a spus, accentuând ultimul cuvânt într-un fel ciudat. Nimic nu s-a schimbat prea mult, de fapt – ai fost incostienta puțin peste doua zile. A fost foarte rapid. Edward a făcut o treaba excelentă. Inovativ – să injecteze veninul direct în inima a fost ideea lui. A făcut o pauză și a zâmbit mândru către fiul lui și apoi a oftat. Jacob este încă aici și Charlie știe ca încă ți-e rău. Crede ca ești în Atlanta și faci teste. I-am dat un număr greșit și este frustrat. A vorbit cu Esme.

— Cred ca ar trebui să-l sun..., am murmurat pentru mine, dar, ascultându-mi vocea, am realizat noile probleme. Nu avea să recunoască această voce. Nu îl va liniști. Și apoi surpriza de mai devreme m-a întrerupt. Stai așa – Jacob este încă aici?

Încă o privire între ei.

— Bella, Edward a spus repede. Este mult de discutat, dar ar trebui să avem grijă de setea ta. Cred ca te doare...

Când a evidențiat asta, mi-am adus aminte de arsură din gât și am înghițit convulsiv.

— Dar Jacob...

— Avem tot timpul din lume pentru explicații iubit, mi-a adus aminte ușor.

Bineînțeles. Puteam aștepta încă puțin răspunsul; o să fie mai ușor să mă ascult când durerea cruntă a focului nu îmi deruta concentrarea.

— Bine!

— Stai, stai, stai, Alice cânta din ușă. A dansat de-alungul camerei, foarte grațios. Ca și în cazul lui Edward și al lui Carlisle, am simțit un șoc când m-am uitat la fața ei cu adevărat pentru prima dată. Încântătoare. Mi-ai promis ca o să fiu aici pentru prima dată! Dacă o să treceți peste ceva care

reflectă.

— Alice – a protestat Edward

— Durează numai o secundă! Și cu acestea spuse, Alice a ieșit din camera.

Edward a oftat.

— Despre ce vorbește?

Dar Alice deja se întorsese, cărând oglinda înrămata uriașă din camera lui Rosalie care era aproape de doua ori mai înaltă decât ea și de câteva ori mai lată.

Jasper stătuse așa de nemișcat și de tăcut ca nici nu îl observasem decand îl urmase pe Carlisle. Acum s-a mișcat din nou, s-o ajute pe Alice, ochii i-au rămas ațintiți la expresia mea. Pentru ca eu eram pericolul aici.

Știam ca simțea dispoziția mea și sigur a simțit sentimentul de șoc pe măsură ce îi studiam fața, uitându-mă cu atenție pentru prima dată. Prin ochii mei umani orbi, cicatricile lăsate de viața lui trecută cu armata de vampiri noi din Sud erau aproape invizibile. Numai în lumina puternică peste ele făceau ușoare umbre și doar așa îmi puteam da seama ca ele există.

Acum ca puteam să văd, cicatricile erau tradaturile dominante ale lui Jasper. Era greu să îmi iau ochii de la gâtul și maxilarul lui răvășite – era greu de crezut chiar și pentru un vampire ca a supraviețuit atâtor seturi de dinți care i-au sfâșiat gâtul.

Instinctiv m-am încordat ca să mă apăr. Orice vampir care îl vedea pe Jasper ar fi avut aceeași reacție. Cicatricile lui erau ca un panou luminos. Periculos, strigau. Câți vampiri au încercat să-l omoare pe Jasper? Sute? Mii? Tot atâția cât au murit în încercare.

Jasper a văzut și a simțit evaluarea, grijă și a zâmbit strâmb.

— Edward m-a necăjit ca nu ți-am dat o oglindă înainte de nuntă, a spus Alice distragându-mi atenția de la iubitul ei înspăimântător. Nu o să mă mai dau la o parte încă o dată.

— Dată la o parte? a întrebat Edward sceptic cu o sprânceană curbându-se.

— Poate ca exagerez, a murmurat absentă în timp ce întorcea oglinda cu fața la mine.

— Și poate ca asta este exculsiv pentru mulțumirea ta, a adăugat.

Alice i-a făcut cu ochiul.

Eram conștientă de schimb cu atenția cea mai mică. Cea mai mare parte era îndreptată către persoana din oglindă.

Prima mea reacție era o plăcere nebănuită. Creatura extraterestră din sticlă era indiscutabil frumoasă, la fel de frumoasă ca Alice sau Esmé. Ea era grațioasă chiar și nemișcată, și fața fără cusur era palidă ca luna contrastând pe rama părului ei negru și greu. Membrele erau mătăsoase și puternice, pielea îi lucea subtil, luminoasă ca o perlă.

A doua reacție era groază.

Cine era? La prima vedere, nu mi-am găsit fața nicăieri în trăsăturile ei netede și perfecte. Și ochii ei! Deși știam ca trebuie să mă aștept, ochii ei trimiteau totuși fiori de teroare prin mine.

Cât timp m-am uitat și am studiat, fața ei era perfect compusă, o sculptură a unei zeițe, care nu arata nimic din tulburarea ea interioară. Și apoi buzele ei pline s-au mișcat.

— Ochii? am șoptit, nedorind să spun ochii mei. Cât timp?

— O să se mai închidă în câteva luni, a spus Edward cu o voce liniștită și care mă alină. Sângele de animal îl diluează mai repede decât dieta cu sânge uman. O să fie întâi de chihlimbar și apoi aurii.

Ochii mei o să pară ca au foc roșu câteva luni?

— Luni? Vocea mea era mai ridicată, stresată. În oglindă, sprâncenele perfecte s-au ridicat neîncrezători deasupra ochilor de carmin – mai luminoși decât orice aș fi vazutr înainte.

Jasper a făcut un pas în fața, alarmat de intensitatea neliniștii mele aparite dintr-o dată. Știa

vampirii tineri foarte bine; această emoție a trădat ceva din partea mea?

Nimeni nu mi-a răspuns la întrebare. M-am uitat la Edward și la Alice. Ochii amândurora erau ușor deconcentrați – reacționând la neliniștea lui Jasper. Ascultându-i motivul, uitându-se în viitorul apropiat.

Am luat încă o gură de aer adâncă și inutilă.

— Nu, sunt bine, le-am promis. Ochii mi-au fugit iar la persoană din oglindă și iar la ei. Doar ca... e mult de asimilat.

Sprâncenele lui Jasper s-au încruntat.

— Ce întrebare mi-a scăpat?

Edward a rânjit.

— Jasper se întreabă cum faci?

— Ce fac?

— Ți controlezi emoțiile, Bella, a răspuns Jasper. Nu am văzut un nou-născut făcând asta – oprind o emoție în timp ce se dezvoltă în acest fel. Erai supărată dar când ți-ai văzut îngrijorarea, te-ai adunat, și ai căpătat putere asupra ta. Eram pregătit să ajut, dar nu ai avut nevoie.

— Și asta e de rău? am întrebat. Corpul mi-a înghețat instantaneu cât timp am așteptat verdictul.

— Nu, a spus dar vocea îi era nesigură.

Edward și-a trecut mâna peste brațul meu ca și cum mă încuraja să mă dezgheț.

— Este foarte impresionant, Bella, dar nu înțelegem. Nu știm cât poate dura.

M-am gândit la asta pentru o fracțiune de secundă. În orice moment aveam să cedez? Să mă transform în monstru? Nu simțeam asta... Poate ca nu era un fel în care puteam anticipa așa ceva.

— Dar ce crezi? Alice a întrebat, puțin nerăbdătoare, arătând spre oglindă.

— Nu sunt sigură, a ezitat, nu vroiam să admit cât eram e inspaimanată de fapt.

Mă uitam la femeia frumoasă cu ochii înspăimântători, căutând părți din mine. Era ceva în formă buzelor – dacă te uitai peste frumusețea amețitoare, era adevărat ca buza superioară era puțin dezechilibrată, puțin prea plină să se potrivească cu cea de jos. Găsind acest defect familiar m-a făcut să mă simt puțin mai bine. Poate ca și restul din mine era tot acolo.

Am ridicat mâna experimentând, iar femeia din oglindă a copiat mișcarea, atingându-și și ea fața. Ochii ei de carmin se uitau la mine îngrijorați.

Edward a oftat.

Mi-am întors privirea de la ea să mă uit la el, ridicând o sprânceană.

— Dezamăgit? am întrebat, cu vocea cantată impasivă.

A râs.

— Da, a admis.

Am simțit șocul ca a străbătut masca ce îmi compunea fața, urmată instantaneu de durere.

Alice a mârâit. Jasper s-a aplecat în fața iar, așteptând să cedez.

Dar Edward i-a ignorat și și-a pus mâinile într-o stansoare în jurul noii mele forme înghețate, apăsându-și buzele de obrazul meu.

— Așteptam mai degrabă ca o să pot să îți aud gândurile, acum ca sunt mai apropiate de ale mele, a murmurat. Și uită-te la mine, la fel de frustrat ca întotdeauna, întrebându-mă oare ce îți trece prin cap.

M-am simțit mai bine dintr-o dată.

— Ei bine, am spus ușor, ușurată ca gândurile mele erau încă ale mele. Cred ca mintea mea nu o să meargă niciodată așa cum trebuie. Cel puțin sunt drăguță.

Era mai ușor să glumesc cu el pe măsură ce avusesem grijă să gândesc în linii drepte. Să fiu eu însămi.

Edward mi-a mârâit în ureche.

— Bella, niciodată nu ai fost mai puțin frumoasă.

Apoi și-a tras fața de la mine și a oftat.

— Bine, bine, i-a spus cuiva.

— Ce? am întrebat.

— Îl faci Jasper ca fie mai iritat cu fiecare secundă. S-ar putea să se mai relaxeze puțin după ce vânezi.

Mă uitam la fața îngrijorată a lui Jasper și am dat din cap. Nu vroiam să cedez aici, dacă asta avea să urmeze. Mai bine să fiu înconjurată de copaci decât de familie.

— Bine, hai să vânăm. Am fost de acord și un fior de nervi și anticipație îmi făceau stomacul să tremure. I-am desfăcut lui Edward mâinile care erau în jurul meu, și îl țineam de una întorcându-mă cu spatele la femeia stăina și frumoasă din oglindă.

21 Prima vânătoare

— Pe fereastră? am întrebat uitându-mă în jos doua etaje.

Ca să spun așa, nu mi-a fost niciodată frică de înălțime, dar capabilă fiind să văd toate detaliile cu așa claritate făcea priveliștea să nu fie așa de bună. Unghiurile stâncilor de dedesubt erau mai ascuțite decât mi-aș fi imaginat.

Edward zâmbea.

— Este cea mai convenabilă ieșire. Dacă ți-e frică, pot să te car eu.

— Avem toată eternitatea înainte și ție ți-e frică de timpul pe care l-aș face să merg și să ies pe ușa din spate?

S-a încruntat ușor.

— Renesmee și Jacob sunt jos...

— O!

Așa e. Eu eram monstrul acum. Trebuia să stau departe de mirosul care ar fi trezit partea mea sălbatică. De oamenii pe care îi iubeam, în mod deosebit. Chiar și de cei pe care nu îi cunoșteam încă.

— Renesmee este... bine... cu Jacob? am șoptit. Am realizat mai târziu ca trebuie să fi fost inima lui Jacob pe care am auzit-o jos. Am ascultat mai tare încă o dată dar nu puteam auzii decât un puls. El nu o prea place.

Buzele lui Edward s-au strâns într-un fel ciudat.

— Crede-mă, este în siguranță. Știu exact ce gândește Jacob.

— Bineînțeles, am murmurat și m-am uitat iar la pământ încă o dată.

— Ți-e frică? a întrebat.

— Putin. Nu știu cum...

Și eram foarte conștientă de familia mea care stătea în spate urmărind tăcută. Aproape. Emmett deja chicotise printre dinți o dată. O greșeală și s-ar fi tăvălit pe jos. Și apoi glumele despre singurul vampir neîndemânatic din lume aveau să înceapă...

De asemenea, această rochie – pe care probabil ca mi-a pus-o Alice când eram prea pierdută de durere ca să îmi dau seama – nu era ce aș fi ales nici pentru sărit nici pentru vânătoare. Mătase albastră care îmi era fixă? La ce se gândea ca voi avea nevoie de ea? Era o petrecere mai târziu?

— Uită-te la mine, mi-a spus Edward. Și apoi, foarte natural a ieșit pe fereasta înalta și a căzut.

Mă uitam atentă, analizând unghiul în care și-a îndoit genunchii ca să absoarbă impactul. Sunetul aterizării era foarte încet – un sunet înfundat care putea fi o ușă care se închidea ușor sau o carte care se așeză ușor pe o masă.

Nu părea greu.

Strângându-mi dinții cât m-am concentrat, am încercat să-i copiez pasul natural în aer.

Ha! Pământul părea să vină spre mine așa de încet ca nu era nicio problemă să-mi așez piciorul – în ce pantofi m-a încălțat Alice? Toc cui? Și-a pierdut mințile – să-mi pună pantofii cei caraghioși exact așa cum trebuie astfel încât aterizarea să nu fie diferită fața de un pas înainte pe o suprafața plană.

Am absorbit șocul impactului pe vârfuri, nu doream să-mi rup tocurile subțiri. Aterizatul meu mi s-a părul la fel de încet ca și al lui. Am rânjit către el.

— Ai dreptate. E ușor.

Mi-a zâmbit înapoi.

— Bella?

— Da?

— A fost chiar foarte grațios – chiar și pentru un vampir.

M-am gândit la asta pentru un moment și am radiat. Dacă zicea asta doar așa, pentru mine, Emmett ar fi râs. Nimeni nu a găsit remarca lui ca fiind amuzantă, deci înseamnă ca era adevărat. Era pentru prima dată în viața mea când cineva alăturase cuvântul grațios cu mine... ei bine, în toată existența mea.

— Mulțumesc, i-am spus.

Și apoi mi-am scos pantofii din satin argintii din picioare unul câte unul și i-am aruncat pe amândoi pe fereastra deschisă. Puțin cam prea tare, poate, dar am auzit pe cineva ca i-a prins înainte să se lovească de lambriu.

Alice s-a văicărit.

— Simțul modei nu i s-a dezvoltat la fel de mult ca și echilibrul.

Edward mi-a luat mâna – nu mă puteam opri să nu mă minunez de finețea și de temperatură confortabilă a pileii lui – și am trecut prin curtea din spate până la marginea raului. Mergeam alături de el fără efort.

Tot ce era fizic părea foarte ușor.

— O să înotam? m întrebat când ne-am oprit lângă apă.

— Și să-ți stricăm rochia asta frumoasă? Nu. O să sărim!

Mi-am strâns buzele gândindu-mă la sta. Răul era lat de patruzeci și cinci de metri în acest loc.

— Tu primul, am spus.

Mi-a atins obrazul, s-a dat în spate doi pași și apoi a înaintat în alergare cei doi pași, lansându-se de pe o piatră plată care era adânc înfiptă în mâl. Am studiat rapiditatea mișcării când s-a aruncat deasupra apei la sfârșit făcând o tumbă chiar înainte să dispară printre copacii deși pe pe partea cealaltă a raului.

— Lăudărosule, am murmurat și i-am auzit râsul invizibil.

M-am dat înapoi cinci pași, ca să fiu sigură, și am luat o gură de aer adâncă. Dintr-o dată, mă simțeam neliniștită iar. Nu în legătură cu căzutul sau ca m-aș fi lovit, eram mai îngrijorată să nu rănesc pădurea.

Venise încet, dar puteam simții acum – puterea masivă și brută care îmi incanta încheieturile. Eram sigură dintr-o dată ca dacă aș fi vrut să fac un tunel pe sub apă, să mă agăț sau să-mi fac loc prin stâncă, nu ar fi durat foarte mult. Totul în jur – copacii, arbuștii, pietrele... casa – părea dintr-o dată foarte fragil.

Încrezătoare ca Esme nu îndrăgea în mod deosebit unul dintre copaci, am început să fac primul salt. Și apoi m-am trezit când rochia mulată de satin s-a rupt cincisprezece centimetrii în dreptul coapsei. Alice!

Bine, Alice părea ca tratează hainele tot timpul ca și cum erau ceva disponibil și care se purta o singura dată, așa ca nu s-ar supăra. M-am aplecat și am apucat foarte ușor partea neruptă între degete și, exercitând cea mai mică putere, am rupt rochia de la tiv până în dreptul coapsei. Apoi am făcut ca și cealaltă parte să se potrivească. Mult mai bine.

Puteam să aud râsul înfundat din casă, și chiar și sunetul cuiva care scrâșnea din dinți.

Râsul venea de la etaj și de la parter și am recunoscut foarte ușor de recunoscut chicotitul aspru și diferit de la primul etaj.

Deci, se uita și Jacob? Nu-mi puteam închipui la ce se gândea acum, sau ce mai făcea acum aici. Așteptam reîntâlnirea – dacă ar fi putut să mă ierte vreo dată – undeva în viitorul îndepărtat, când eram mai stăpână și când timpul vindecase toate rănilile de la inima pe care i le făcusem.

Nu m-am întors să mă uit la el acum, îngrijorată de schimbările de dispoziție. Nu era bine să-mi las orice fel de emoție să devină prea puternică și să-mi ocupe locul principal din minte. Temerile lui Jasper mă țineau atentă. Trebuia să vânez înainte să am de-a face cu altceva. Am încercat să uit totul ca să mă pot concentra.

— Bella? a strigat Edward din pădure, vocea venea mai aproape. Vrei să te mai uiți o dată?

Dar îmi aduceam aminte totul perfect, cum să nu, și nu vroiam să-i dau lui Emmett încă un motiv de râs în legătură cu educația mea. Asta era ceva fizic – a trebui să fie instinctiv. Așa ca am luat încă o gură de aer și am alergat spre rău.

Nestingherita de rochie, nu a durat decât o bătaie lungă să ajung la marginea apei. Doar optzeci și patru de sutimi a durat, și încă mai aveam timp – ochii și mintea mi se miscau sa de repede ca un singur pas era suficient. A fost simplu să-mi poziționez piciorul drept în așa fel și să exercit puterea adecvată ca să-mi trimit corpul răsucindu-se în aer. Eram mai mult atentă asupra țintei decât a forței și eram conștientă de cantitatea necesară – dar cel puțin nu luăm în calcul partea ca m-aș fi udat. Cei paruzeci de metrii erau o distanță prea mică...

Era un lucru ciudat, amețitor și electrizant și totodată scurt. O secundă întreagă a trebuit să mai treacă și am trecut.

Mă așteptam ca pomii deși să fie o problemă dar erau surpinzător de folositori. Era doar o chestiune de reacție să întind mâna sigură când cădeam spre pământ în mijlocul pădurii, și să mă prind de o ramură care îmi convenea; m-am avântat ușor de pe craca și am aterizat pe vârfuri, încă la cinci metri de-asupra pământului pe o ramură groasă .

A fost uimitor.

Peste sunetul rasului meu încântat, îl puteam auzii pe Edward alergând să mă găsească.

Săritura mea fusese de doua ori mai mare decât a lui. Când a ajuns la copacul unde eram, ochii lui erau măriți. Am sărit de pe ramura lângă el, fără zgomot aterizând iar pe vârfurile picioarelor.

— A fost bine? am întrebam, respirația accelerându-se de emoție.

— Foarte bine. A zâmbit aprobator, dar tonul lui normal nu se potrivea cu expresia surprinsă pe care o avea în ochi.

— Putem s-o mă facem încă o dată?

— Concentrează-te, Bella – suntem la o excursie de vânătoare.

— A! Da! am dat din cap. Vânătoare.

— Urmează-mă .... dacă poți. A zâmbit, și expresia era brusc ironică, și a rupt-o la fugă. Era mai rapid decât mine. Nu-mi puteam imagina cum își mișcă picioarele cu o viteză așa de orbitoare, era peste mine. În orice caz, eu eram mai puternică și un singur pas al meu se potriveau cu trei de-ai lui.

Și am zburat împreună cu el prin vesidul viu și verde, stând lângă el și nu urmărindu-l. Când fugeam, nu-mi puteam opri râsul la încântarea pe care o simțeam; râsul nici nu mă încetinea, nici nu îmi deranja concentrarea.

Am putut să înțeleg în sfârșit de ce Edward nu se lovea de copaci când alerga – o întrebare care fusese tot timpul un mister pentru mine. Era o senzație ciudată, echilibrul dintre viteza și claritate. Așa ca, în timp ce mă gândeam și treceam prin labirintul de jad cu o viteză care ar fi trebuit să reducă totul la o ceață deasă și verde, puteam vedea foarte clar fiecare frunză minusculă de pe fiecare mică rămurică a oricărui arbust insignifiant peste câte treceam.

Vântul care îmi bătea în față din cauza alergatului îmi trecea prin păr și îmi făcea rochia să zboare în spatele meu, și, deși știam ca nu trebuia, îl simțeam cald pe piele. Așa cum nici pământul aspru din pădure nu ar fi trebuit să mi se pară ca o catifea sub picioarele goale, iar crenguțele care se loveau de mine nu ar fi trebuit să mi se pară o atingere de pene.

Pădurea era mult mai vie decât mi-aș fi imaginat vreodată – creaturi mici care nici nu credeam ca există, la forfota frunzelor de lângă mine. Toate creșteau în liniște după ce noi am trecut, respirația lor accelerată din cauza fricii. Animalele aveau o reacție mai deșteaptă atunci când ne simțeau mirosul decât oamenii. Bineînțeles ca la mine avea efectul opus.

Am tot așteptat să mă simt obosită, dar respirația era fără efort. Am așteptat ca arsură a înceapă în mușchi, dar puterea mea se părea numai ca se mărea pe măsură ce eu mă obișnuiam cu pașii. Săriturile mele erau din ce în ce mai mari și în curând el încerca să țină pasul cu mine. Am râs din nou, încântată, când l-am auzit ca a rămas în urmă. Picioarele mele goale atingeau pământul atât de unegal ca acum mi se părea mai mult ca zbor decât ca alerg.

— Bella, a strigat indiferent, vocea îi era egală, leneșă. Nu puteam auzi altceva; se oprise.

M-am gândit pentru o secundă. Dar, cu un oftat, m-am întors și am sărit ușor lângă el, câteva sute de metri înapoi. Mă uitam la el așteptând. Zâmbea și avea o sprânceană ridicată. Era așa de frumos ca nu puteam decât să mă holbez.

— Ai de gând să rămâi în țară? a întrebat amuzat. Sau vrei să mergi până în Canada în după-amiaza aceasta?

— Aici e bine, am fost de acord, concentrându-mă foarte puțin asupra cuvintelor și uitându-mă vrăjita la felul în care i se mișcau buzele când vorbea. Era greu să nu fi distras cu totul așa de nou în ochii mei puternici. Ce vânăm?

— Elan. Mă gândeam la ceva mai ușor pentru prima dată... a deviat când ochii mi s-au micșorat la cuvântul ușor.

Dar nu aveam de gând să mă cert; eram prea însetată. Când am început să mă gândesc la arsură din gât, nu mă mai puteam gândi la altceva. În mod sigur era mai rău. Îmi simțeam gura ca o zi de iunie la ora patru în Valea Moartă.

— Unde? am întrebat scanând copacii nerăbdătoare. Acum ca îi acordasem atenție setei, se părea că-mi pata orice gând, curgând în unele plăcute cum a fost alergatul sau buzele lui Edward și sărutul și... setea sfasiatoare. Nu puteam scăpa de ea.

— Stai nemișcată pentru un minut, mi-a spus, punându-și mâna ușor peste umerii mei.

Puterea setei scăpase puțin la atingerea lui.

— Acum închide ochii, a murmurat. Când am ascultat, și-a ridicat mâinile la față mea, apucându-mă de obraji. Mi-am simțit respirația accelerându-se și am așteptat o secundă roșeala canu nu mai avea să vină.

— Ascultă, m-a atenționat Edward. Ce auzi?

Totul, puteam să spun; vocea lui perfectă, respirația lui, buzele apropiindu-se atunci când vorbea, șoapta păsărilor care își curățau penele în vârful copacilor, bătăile inimii lor rapide, frunzele de arțar

care se frecau una de alta, clinchetul slab al furnicilor care se urmau una pe alta formând o liliie lungă pe cel mai apropiat copac. Dar știam ca se referea la ceva specific, așa ca mi-am lăsat urechile să audă mai departe, căutând ceva diferit de sunetul micilor vietăți care mă înconjurau. Era un spațiu gol lângă noi – vântul avea un sunet diferit când atingea iarba – și miroseam un pârâu pe un pat de pietre. Și acolo, lângă sunetul apei, era sunetul unor limbi care beau, și sunetul tare al inimilor puternice, care pompau fire lungi de sânge...

Simțeam ca părțile gâtului meu se apropiau.

— Lângă pârâul din nord-est? am întrebat cu ochii încă închiși.

— Da! Tonul lui era aprobator. Acum ... așteaptă vântul încă o dată și... ce miroși?

În special pe el – mirosul ciudat de miere-liliac și floarea soarelui. Dar și mirosul bogat de pământ, a rădăcinilor și mușchilor, a rășinii din brazi, căldura și aroma aproape de nucă a rozătoarelor de sub rădăcinile copacilor. Și apoi, îndepărtându-mă iar, mirosul clar de apă, care era surprinzător de neplăcut în ciuda setei. M-am concentrat peste apa și am găsit mirosul care venea o dată cu sunetul adăpatului și cu cel al inimilor care băteau. Un alt miros cald și bogat, mai puternic decât ceilalți. Și totuși nu la fel de neplăcut ca cel al apei. Mi-am încrețit nasul.

El a chicotit.

— Știu – durează ceva să te obișnuiești.

— Trei? am ghicit.

— Cinci. Mai sunt doi în copacii din spatele lor.

— Ce fac acum?

Vocea îi părea de parcă zâmbea.

Mă gândeam la asta, ochii erau încă închiși cât ascultam și cât respirăm mirosul. Încă o acces de sete arzânda mi-a fost adusă în cunoștință, și dintr-o dată căldura, mirosul tentant nu era ceva de obiectat. Cel puțin o să fie ceva umet și fierbinte în gura secată. Ochii mi s-au deschis dintr-o dată.

— Nu te mai gândi la asta, a sugerat ridicându-și mâinile de pe fața mea și dându-se un pas în spate. Doar urmează-ți instinctele.

M-am lăsat iar să alunec cu mirosul, abia conștientă de mișcarea pe care făcusem aplecându-mă spre pășunea închisă de unde curgea paraul. Corpul meu s-a dus înainte automat ghemuindu-se cât am ezitat la marginea de ferigi care împodobeau copacii. Puteam să văd un mascul mare, avea doua duzini de ramificații ale coarnelor, la capătul pârâului și umbrele pătate ale altor patru ducându-se spre est în pădure cu un pas leneș.

M-am concentrat în jurul mirosului masculului, punctul fierbinte din gâtul lui unde căldura pulsa cel mai tare. Doar zece metrii – doua sau trei sărituri – erau între noi. Mă încordasem să fac primul pas.

Dar în timp ce mușchii erau încordați, vântul s-a schimbat, bătând mai puternic acum, și dinspre sud. Nu m-am oprit să mă gândesc, venind dinspre copaci pe o cale perpendiculară cu cea a planului meu original, sperînd elanii să fugă înapoi în pădure, alergam după o alta aroma atât de atractivă încât nu puteam face o alegere. Era compulsiv.

Mirosul conducea complet. Eram cu gândul doar într-o direcție când o urmăream, conștientă numai de setea și de mirosul care promiteau să fie satisfacție. Setea era și mai grea, așa de dureroasă ca îmi întuneca toate celelalte gânduri și începea să-mi amintească de arsură veninului din vene.

Era un singur lucru care îmi putea întrerupe concentrarea în acest moment, un instinct mult mai puternic, mai brut decât nevoia de a stinge focul – era instinctul de a mă proteja de pericol. Auto-conservarea.

Eram dintr-o dată alarmată de faptul ca sunt urmărită. M-a distras de la irezistibilul miros impulsul de a mă întoarce să-mi păzesc prada. Un sunet s-a clădit în piept, buzele mi s-au tras

înapoi singure ca să-mi expună dinții. Picioarele au încetinit, nevoia de a-mi apăra spatele se lupta cu cea de a-mi domoli setea.

Și atunci am putut să aud cum următorul meu mă ajungea iar defensiva a câștigat. Când m-am întors, sunetul care se ridică a trecut de gât și a ieșit afară.

Mârâitul feroce, venind din gura mea, a fost așa de neașteptat ca m-a trezit pentru o secundă. M-a neliniștit și mi-a eliberat capul pentru moment – nebunia pe care o conducea setea se retrăsese, deși ardea în continuare.

Vântul s-a schimbat, aducând cu el mirosul pământului ud și a ploii care venea peste fața mea eliberându-mă de forță celuilalt miros – un miros așa de delicios ca nu putea fi decât uman.

Edward ezita la câțiva metrii mai departe, cu mâinile ridicate ca și cum m-ar fi îmbrățișat – sau m-ar fi oprit. Fața lui era intensă și atentă când am înghețat, îngrozită.

Am realizat ce eram pe cale să-l atac. Cu o mișcare bruscă, m-am îndreptat din poziția defensivă. Mi-am ținut respirația și m-am reorientat, temându-mă de puterea aromei care venea dinspre sud.

A putut să vadă cum îmi vin în simțiri, și a făcut un pas mai aproape spre mine, lăsându-și mâinile.

— Trebuie să plec de aici, am scuipat printre dinți, folosind respirația pe care o aveam.

Șocul i-a traversat fața.

— Poți să pleci?

Nu aveam timp să-l întreb ce a vrut să spună cu asta. Știam ca posibilitatea să gândesc clar ar fi durat tot atâta timp cât aș fi putut să mă opresc să mă gândesc. Am luat-o la fugă iar, un sprint direct către nord, concentrându-mă doar la senzația inconfortabilă de opreliște senzorială pe care se pare ca o resimțea corpul meu din cauza lipsei de aer. Singurul scop era să fug destul de departe de mirosul din spatele meu până când dispărea complet. Imposibil de găsit chiar dacă mă răzgândeam.

Încă o dată eram conștientă ca eram urmărită, dar eram lucida de data asta. M-am luptat instinctului de a respira – să folosesc aromele din aer să fiu sigură ca era Edward. Nu a trebuit să mă lupt mult; deși alergam mai repede decât înainte, trecând ca o cometă prin drumul cel mai drept pe care îl puteam face printre copaci; Edward m-a ajuns după un minut.

Un nou gând mi-a atras atenția și m-am oprit brusc, picioarele înțepeniseră. Eram sigură ca eram în siguranță aici dar mi-am ținut respirația pentru orice eventualitate.

Edward a zburat pe lângă mine, surprins de înghețul meu brusc. S-a uitat împrejur și a fost lângă mine într-o secundă. Mi-a pus mâinile pe umeri și se uita în ochii mei, șocul fiind încă cea mai dominantă trăsătura de pe fața lui.

— Cum ai făcut asta? mi-a cerut.

— M-ai lăsat ca câștig înainte nu-i așa? am cerut înapoi, ignorându-i întrebarea. Și credeam ca mă descurc așa de bine!

Când am deschis gura am putut să simt aerul— era nepoluat acum, fără nicio urmă a parfumului care îmi supara setea. Am luat o gură de aer prudenta.

S-a zbatut și a dat din cap refuzând să fie înfrânt.

— Bella, cum ai făcut?

— Cum am fugit? Mi-am ținut respirația.

— Dar cum te-ai oprit din vânătoare?

— Când ai venit în spatele meu... îmi cer scuze pentru asta.

— De ce îmi ceri scuze mie? Eu sunt cel care a fost oribil de neatent. Am crezut ca nimeni nu o să fie așa de departe de traseu, dar trebuia să verific mai întâi. O greșeală așa de tâmpită! Tu nu ai de ce să îți ceri scuze.

— Dar am mârâit la tine! Încă eram îngrozită ca eram fizic cababila de așa blasfemie.

— Bineînțeles ca așa trebuia să faci. Este foarte natural. Dar nu pot să înțeleg cum ai fugit.

— Ce puteam să fac? am întrebat. Atitudinea lui mă intrigă – ce vroia să se întâmple? Poate era cineva pe care îl cunoșteam!

M-a zguduit și a izbucnit într-un râs puternic, dându-și capul pe spate și lăsând sunetul să-și găsească ecoul printre copaci.

— De ce râzi de mine?

S-a oprit dintr-o dată și am putut să-i văd îngrijorarea iar.

Ține-te sub control, mi-am zis. Trebuia să am grijă la temperament. Ca și cum eram un vârcolac tânăr decât un vampir.

— Nu râd de tine, Bella. Râd pentru ca sunt în șoc. Și sunt în șoc pentru ca sunt complet uimit.

— De ce?

— Nu ar trebui să poți să faci toate astea. Nu ar trebui să fi așa .... rațională. Nu ar trebui să poți să stai aici să vorbești așa de calm și la rece. Și mai mult decât atât nu trebuia să poți să te întrerupi la mijlocul vânătorii cu miros de sânge uman în aer. Chiar și vampirii maturi au probleme cu asta – suntem tot timpul foarte atenți ca atunci când vânăm să nu ne punem în calea tentației. Bella, te comorți ca și cum ai avea câteva decenii în loc de câteva zile.

— O! Dar știam ca avea să fie greu. Din acest motiv eram în gardă. Mă așteptam să fie greu.

Și-a pus mâinile pe fața mea iar și ochii îi erau plini de întrebări.

— Ce nu aș da să pot să văd în mintea ta doar pentru acest un moment.

Așa emoții puternice. Eram pregătită pentru sete dar nu pentru asta. Eram așa de sigură ca nu o să mai fie la fel atunci când o să mă atingă. Ei bine, nu era la fel. Era mai puternic.

M-am ridicat să îi ating liniile de pe fața; degetele mele au întârziat pe buzele lui.

— Credeam ca nu o să mai simt asta pentru foarte mult timp? Insecuritatea a făcut ca propoziția să sune ca o întrebare. Dar încă te doresc.

A clipit șocat.

— Cum poți să te concentrezi la asta? Nu îți este incredibil de sete?

Bineînțeles ca îmi era acum, acum ca mi-a adus aminte!

Am încercat să înghit și am oftat, închizând ochii așa cum am făcut mai devreme ca să mă ajute să mă concentrez. Mi-am lăsat simțurile să mă cuprindă, încordată de data asta în caz ca dădeam de alt miros interzis.

Edward și-a lăsat mâinile, nici măcar nu respira cât timp am ascultat din ce în ce mai departe în pădurea verde, alunecând printre mirosuri și sunete să găsească ceva care nu era total respingător pentru setea mea. Era o urmă de ceva diferit, o vagă urmă către est...

Ochii mi s-au deschis dar concentrarea era încă cel mai ascuțit simț când m-am întors și m-am îndreptat în liniște către est. Pământul forma o pantă și eu alergam cu o poziție de vânătoare , aproape de pământ, trecând peste copaci atunci când era posibil. L-am simțit pe Edward ca era lângă mine mai mult decât îl auzeam, zburând încet prin pădure, lăsându-mă pe mine să conduc.

Vegetația se împutina pe măsură ce ajungeam mai sus; mirosul de rășină era mai intens ca și mirosul pe care îl urmăream – era cald, mai ascuțit decât mirosul de elan și mai apetisant.

Câteva secunde mai târziu puteam auzi sunetul unor labe imense, mult mai subtile decât zgomotul ghearelor. Sunetul era sus – în copaci, mai degrabă decât pe pământ. Automat, m-am dus între crengi și eu, găsim un loc strategic mai sus, la jumătatea bradului argintiu.

Sunetul ușor al labelor se auzea sub mine acum; mirosul bogat era foarte aproape. Ochii mei ațintiseră mișcarea legată cu sunetul, și am văzut silueta roșiatică a felinei imense care stătea pe creanga lată mai jos și în stânga mea. Era mare – de cel puțin patru ori mai mare decât mine. Ochii lui erau ațintiți către pământul de dedesubt; și felină vana. Am prins un miros a ceva mai mic, care

pălea în comparație cu aroma prăzii mele, care era în iarbă de sub copac. Coada leului se mișca spasmodic în timp ce se pregătea să sară.

Cu un salt ușor, am înotat în aer și am aterizat pe creanga leului. El a simțit tremuraturul pădurii și s-a intrors, urlând surprins și provocat. A apucat cu ghearele spațiul dintre noi, ochii îi erau luminoși de furie. Aproape înnebunită din cauza setei, am ignorat colții lui expuși și ghearele și m-am aruncat la el aruncându-ne pe amândoi pe pământ.

Nu a fost cine știe ce luptă.

Ghearele lui ascuțite puteau să fie atingerea unor degete peste pielea mea tare. Dinții lui nu au găsit nicio slăbiciune la umerii mei sau la gât. Greutatea lui nici nu se simțea. Dinții mei nerăbdători i-au căutat gâtul iar rezistența lui instinctuala nu se putea compara cu puterea mea. Maxilarul meu a găsit repede punctul unde căldura curgea cel mai concentrat.

Nu a fost niciun efort, ca și cum mușcam din unt. Dinții mei erau lame de oțel; au tăiat blana și grăsimea și mușchii de parcă nici nu erau acolo.

Gustul era greșit, dar sângele era fierbinte și ud și calmă durerea și mâncărimea setei pe măsură ce beam nerăbdătoare. Efortul felinei era din ce în ce mai slab iar urlatul era un murmur înecat. Căldura sângelui radia prin tot corpul incalzindu-mi până și vârful degetelor de la mâini și de la picioare.

Leul era terminat înainte ca eu să termin. Setea a lovit iar atunci când el era uscat și i-am aruncat carcasa de pe corpul meu dezgustată. Cum se poate să îmi fie încă sete după asta?

M-am îndreptat într-o mișcare rapidă. Stând în picioare am realizat ca eram cam dezordonată. M-am șters pe fața cu dosul mâinii și am încercat să-mi așez rochia. Ghearele care nu aveau niciun efect peste pielea mea au avut mai mult succes cu satinul subțire.

— Hm, a spus Edward. M-am uitat la el și l-am văzut rezemat de trunchiul unui copac, uitându-se la mine cu o fața îngândurată.

— Cred ca puteam să mă descurc mai bine. Eram acoperită ne noroi, părul era ciufulit, rochia era pătată de sânge și se ținea în câteva ațe. Edward nu a venit acasă de la vânătoare arătând în halul asta niciodată.

— Ai făcut foarte bine, m-a asigurat. Numai ca... a fost mult mai dificil pentru mine să mă uit decât ar fi trebuit să fie.

Am ridicat sprâncenele confuză.

— Este împotriva firii, a explicat, să te las să te lupți cu leii. Am avut un atac de panică tot timpul.

— Caraghios.

— Știu. Obiceiurile vechi mor greu. Îmi plac totuși modificările rochiei.

Dacă aș fi putut să mă înroșesc sigur aș fi făcut-o. Am schimbat subiectul.

— De ce încă mi-e sete?

— Pentru ca ești tânără.

Am oftat.

— Și nu cred ca mai sunt pume prin apropiere.

— Sunt totuși o mulțime de căprioare.

Am făcut o față.

— Nu miroso la fel de bine.

— Ierbivore. Cei care mănâncă animale miroso mai mult a om, a explicat.

— Nici chiar așa de rău, l-am contrazis, încercând să nu-mi aduc aminte.

— Putem să ne întoarcem, a spus solemn, dar era o urmă de ațătare în ochi. Oricine ar fi fost acolo, dacă erau bărbați, probabil ca nu i-ar fi deranjat moartea dacă tu erai cea pe care care le-o

aduceai. Privirea i-a trecut din nou peste rochia mea răvășită. De fapt, ar fi crezut ca au murit deja și ca sunt în răi în momentul în care te-ar fi văzut.

Mi-am dat ochii peste cap și am pufnit.

— Hai să vânăm niște ierbivore împutite.

Am găsit o turmă mare de cerbi când mergeam spre casă. El a vânat cu mine de data asta, acum ca aveam habar. Am doborât masculul cel mare făcând aproape la fel de mare mizerie ca și cu leul. El treminase doi înainte ca eu să-l termin pe primul, nici un fir de păr deranjat, nicio picătură pe bluza lui albă. Am urmărit turma răsfirată și înspăimântată, dar în loc să mă hrănesc iar, de data asta m-am uitat cu atenție să văd cum poate vâna atât de atent.

Tot timpul când îmi dorisem ca Edward să nu mă lase acasă când vană, eram de fapt în secret foarte puțin relaxată. Pentru ca eram sigură ca văzând asta ar fi fost înfricoșător. Groaznic. Să-l văd vânând avea să-l facă să mi se pară în sfârșit ca un vampir.

Bineînțeles ca era diferit din această perspectivă, și eu un vampir deasemenea. Dar mă îndoiam ca până și ochii umani să nu poată vedea frumusețea de aici.

Era o experiență surprinzător de senzuala să-l observi pe Edward vânând. Saltul lui fin era ca linia sinuoasă a unui șarpe; mâinile îi erau așa de sigure, așa de puternice, nu lăsau să le evadeze nimic; buzele lui pline erau perfecte când se depărtau grațios de pe dinții strălucitori.

Era fermecător. Am simțit un fior de mândrie și dorința în același timp. El era al meu. Nimic nu mai putea să-l separe de mine. Eram prea puternică să mă dau la o parte.

El era foarte rapid. S-a întors la mine și se uită curios la privirea mea fericită.

— Nu-ți mai este sete? m-a întrebat.

M-am cutremurat.

— Îmi distragi atenția. Ești mult mai bun decât mine.

— Practica de secole. a zâmbit. Ochii lui erau deconcentrant de frumoși cu o umbră de miere în ochii aurii.

— Doar unul, l-am corectat.

A râs.

— Ești gata pentru azi? Sau vrei să continui?

— Cred ca sunt gata. Mă simțeam plină. Nu știam sigur cât lichid mai încăpea în corpul meu. Dar setea din gât era doar potolită. Și iar, știam ca setea avea să fie o parte de care nu pot scăpa.

Și merită.

Mă simțeam în control. Poate ca simțul securității era fals, dar mă simțeam destul de bine ca nu am rănit pe nimeni azi. Dacă le-am putut rezista străinilor, nu puteam face fața cu vârcolacul sau cu copilul jumătate-vampir pe care îi iubeam?

— Vreau să o văd pe Renesmee, am spus. Acum să setea era potolită (dacă nu chiar oprită), grijile anterioare erau greu de uitat. Vroiam să mă întâlnesc cu străină care era fiica mea, creatura pe care o iubeam acum trei zile. Era așa de ciudat, așa de greșit să nu o mai am înăuntrul meu. M-am simțit goală și neliniștită ca o avalanșă.

El își îndreptă mâna la mine. I-am luat-o iar pielea lui părea chiar și mai caldă decât înainte. Obrazul lui era vag colorat, umbrele de sub ochi nu dispăruseră de tot. Nu eram capabilă să rezist să nu-i dezmierd fața iar. Și iar.

Uitasem într-un fel ca așteptăm un răspuns la întrebarea pe care i-o pusesem când mă uitam în ochii lui aurii.

Era aproape la fel de greu ca și cum fusese să fug de mirosul de sânge uman, dar cumva am reușit să-mi înfrânez nevoia ca să fiu destul de grijulie pe măsură ce m-am întins pe vârfuri și mi-am pus mâinile pe gâtul lui. Ușor.

El nu era așa de ezitant în mișcări; mâinile lui m-au prins de talie și m-au tras mai tare lângă corpul lui. Buzele lui s-au așezat pe ale mele, dar erau așa de fine. Buzele mele nu se mai modelau după ale lui; își țineau poziția.

Ca înainte, era ca și cum atingerea pielii lui, a buzelor, a mâinilor, se afunda direct prin pielea mea tare și fină până la oase și până la mijlocul corpului. Nu credeam ca pot să-l iubesc mai mult decât o făcusem.

Mintea mea veche nu era capabilă să susțină așa de multă iubire. Inima mea veche nu era destul de puternică să poată suporta.

Poate ca asta era partea din mine pe care o adusesem ca să fie intensificată în noua mea viață. Cum era compasiunea lui Carlisle și devotamentul lui Esme. Eu probabil ca nu voi fi capabilă să fac ceva interesant sau special așa cum puteau Edward, Alice sau Jasper. Eu poate ca îl voi iubi pe Edward mai mult decât oricine din istoria lumii care a putut să iubească pe altcineva.

Puteam să trăiesc cu așa ceva.

Îmi aduceam aminte de părți din asta – să-mi răsucesc degetele prin părul lui, să trasez linii peste pieptul lui – dar alte părți erau așa de noi. El era nou. Era o experiență total diferită cu Edward sărutându-mă așa de îndrăzneț, de puternic. Am răspuns intensității lui, și apoi, dintr-o dată ne prăbușeam.

— Ups! am spus și el râdea de sub mine. Nu vroiam să te atac așa. Ești bine?

Mi-a atins fața.

— Chiar mai bine decât ok. Și apoi o expresie perplexă i-a străbătut fața.

— Renesmee? a întrebat nesigur, încercând să diferențieze ce vreau acum cel mai mult. O întrebare foarte dificilă să pot răspunde pentru ca vroiam atât de multe lucruri în același timp. Puteam spune ca nu era chiar împotriva amânării întoarcerii din călătorie, și era greu să mă gândesc la altceva înafară de pielea lui peste a mea – chiar nu mai rămăsese mare lucru din rochie. Dar memoria lui Renesmee, înainte și după naștere devenea din ce în ce mai mult un vis. Mai improbabil. Toate amintirile despre ea erau cele umane; o aură de artificial se agața de ele. Nimic nu părea real dacă nu văzusem cu acești ochi și nu atinsesem cu aceste mâini. Cu fiecare minut, realitatea acelei mici străine aluneca și mai departe.

— Renesmee, am fost de acord, tristă și m-am ridicat în picioare trăgându-l după mine.

22 Promis

Gândindu-mă la Renesmee a adus-o pe ea în prim planul creierului meu nou, ciudat și spațios și ușor de distras. Atâtea întrebări.

— Povestește-mi despre ea, am insistat când el m-a apucat de mână. Fiind legați nu ne-a încetinit.

— Nu e ca alt ceva de pe pământ, mi-a spus și cuvintele păreau spuse iar cu o devotație aproape ca cea religioasă.

Am simțit un sentiment de gelozie din cauza acestei străine. El o cunoștea și eu nu. Nu era corect.

— Cat de mult seamănă cu tine? Cât de mult seamănă cu mine? Sau mă rog, așa cum eram.

— Pare ca e o împărțire egală.

— Era cu sânge cald, mi-am amintit.

— Da. Ei îi bate inima, deși mai repede decât a oamenilor. Și temperatura este puțin mai ridicată

decât în mod normal. Doarme.

— Pe cuvânt?

— Chiar foarte bine pentru un nou născut. Singurii părinți din lume care nu pot dormi, și copilul nostru doarme în timpul nopții. A chicotit.

Mi-a plăcut felul în care a spus copilul nostru. Cuvintele o făceau să pară mai reală.

— Ea are exact culoarea ochilor pe care ai avut-o – așa ca asta nu s-a pierdut până la urmă. Și a zâmbit spre mine. Sunt așa de frumoși.

— Și părțile de vampir? am întrebat.

— Pielea ei pare la fel de impenetrabilă ca și a noastră. Nu ca cineva ar visa să încerce.

Am clipit la el, puțin șocată.

— Bineînțeles ca nimeni nu ar face asta, m-a asigurat. Dieta ei... ei bine, ea prefera să bea sânge. Carlisle încă încearcă să o convingă să încerce și mâncare de bebeluși dar ea nu prea are răbdare cu ea. Nu pot să spun ca o condamn – e ceva urât mirositor chiar și pentru o mâncare umană.

Am suspinat spre el. El făcea ca totul să pară ca ei poartă conversații.

— Să o convingă?

— Ea este inteligentă, șocant, și progresează într-un ritm mare. Deși nu vorbește –inca – poate comunica foarte eficient.

— Nu. Vorbește. Încă.

El a încetinit pasul și m-a lăsat să conștientizez.

— Ce vrei să spui ca ea comunica eficient? am cerut.

— Cred ca ar fi mai bine dacă... ai vedea cu ochii tăi. Este destul de complicat de explicat.

M-am gândit la asta. Știam ca mai trebuie să văd o mulțime de lucruri până să fie reale. Nu știam cât am să mai pot rezista, așa ca am schimbat subiectul.

— De ce încă mai e Jacob aici? am întrebat. Cum poate să suporte? De ce să facă asta? Vocea mea cantata a tremurat puțin. De ce trebuie să sufere și mai mult?

— Jacob nu suferă, a spus pe un ton nou și ciudat. Deși sunt dispus să îi schimb această condiție, a adăugat Edward printre dinți.

— Edward! am sâsâit și l-am tras ca să se oprească (și simțeam un sentiment de încântare ca eram capabilă să fac așa ceva). Cum poți să spui asta? Jacob a renunțat la tot ca să ne protejeze! Prin tot ce l-am pus să treacă!— am tresărit la amintirea confuză de rușine și de vină.

Mi se părea ciudat acum ca am avut așa mare nevoie de el atunci. Simțul goliciunii fără el aproape ca dispăruse; trebuie să fi fost de vină slăbiciunile umane.

— O să vezi exact cum pot să spun asta, a mârâit Edward. I-am promis ca o să îl las pe el să îți explice, dar mă îndoiesc ca o să ai alta părere decât mine. Bineînțeles, eu mai greșesc când e vorba de gândurile tale, nu-i așa? Și-a strâns buzele și s-a uitat la mine.

— Ce să-mi explice?

Edward a scuturat din cap.

— Am promis. Deși nu știu dacă îi mai datorez ceva.... Dinții lui s-au stras și mai tare.

— Edward, nu înțeleg. Frustrarea și indignarea mi-au acaparat mintea.

El m-a mângâiat pe obraz și apoi a zâmbit când fața mea s-a mai liniștit ca răspuns, dorința acoperind enervarea.

— Știi ca e mai greu decât lași să se înțeleagă. Îmi aduc aminte.

— Nu-mi place să fiu confuză.

— Știi. Așa ca hai să mergem acasă și o să vezi tu cu ochii tăi. Ochii lui au trecut peste rămășițele rochiei mele când a vorbit despre plecatul acasă, și s-a încruntat. Hmm. După jumătate de secundă de gândit, el și-a desfăcut cămașa albă și mi-a ținut-o ca să-mi pot băga mâinile în ea.

— Așa e de rău?

El a rânjit.

Mi-am trecut mâinile prin mâneci și apoi am încheiat-o peste corpul răvășit. Normal ca el a rămas fără bluză, și era imposibil ca asta să nu mă distragă.

— O să te întrec, am spus și apoi l-am avertizat, nu mai cedezi de data asta!

El a rânjit și mi-a lăsat mâna.

— La semnul tău...

Să-mi găsesc drumul spre noua casă a fost mai ușor decât atunci când mergeam pe strada lui Charlie spre vehea mea casă. Mirosul nostru lasa o urmă ușor de urmărit, chiar și alergând așa de repede cât puteam.

Edward era înaintea mea până am ajuns la rău. Mi-am încercat norocul și am făcut saltul mai devreme încercad să mă folosesc de extra puterea ca să câștig.

— Ha! am strigat la el când am văzut ca piciorul meu a atins primul iarba.

Ascultând aterizarea lui, am auzit un sunet pe care nu îl asteptam. Ceva tare și mult prea aproape. O inimă care bătea.

Edward a fost lângă mine în aceeași secundă, mâinile lui erau puse dur peste ale mele.

— Nu respira, m-a atenționat repede.

Am încercat să nu mă panichez și am înghețat așa, în mijlocul respirației. Doar ochii mi se mai mișcau, dorind instinctiv să găsească sursa zgomotului.

Jacob stătea în dreptul în care pădurea atingea peluza familiei Cullen, mâinile erau încrucișate la piept, maxilarul îi era încordat. Invizibili în pădurea din spatele lui, mai auzeam încă două inimi mari și un sunet slab pe care îl făceau niște labe care pășeau pe pământ.

— Cu grijă, Jacob, a spus Edward. Un mârâit din pădure era la fel ca și tonul lui îngrijorat.

— Poate ca asta nu este cea mai bună cale.

— Tu crezi ca ar fi bine să o lași mai întâi lângă copil? a întrerupt Jacob. E mai sigur să vedem ca îmi face mie Bella. Eu mă vindec repede.

Acesta era un test? Să vadă dacă pot să nu îl omor pe Jacob înainte să încerc să nu o omor pe Renesmee? Era greșit într-un mod foarte ciudat – nu avea nimic de aface cu stomacul, numai cu mintea. Fusese asta ideea lui Edward?

M-am uitat la fața lui neliniștită; Edward părea ca se gândește un moment, și apoi expresia lui s-a transformat din preocupare în altceva. El a dat din umari și apoi a spus cu o urmă de ostilitate în voce.

— E gâtul tău presupun.

Urletul din pădure era de data asta nervos; era Leah fără niciun dubiu.

Ce era cu Edward? După tot ce am trecut împreună, nu ar fi trebuit să poată să simtă și el ceva înțelegere pentru cel mai bun prieten al meu? M-am gândit – prostește cred – ca Edward era prieten într-un fel cu Jacob. Probabil ca m-am înșelat.

Dar ce făcea Jacob? De ce s-ar fi oferit ca test ca să o protejeze pe Renesmee? Eu nu înțelegeam nimic. Chiar și dacă prietenia noastră supraviețuise...

Și când ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Jacob, m-am gândit ca așa este. El încă arată ca prietenul meu. Dar nu el se schimbă. Oare pentru el cum arătăm?

Apoi el a zâmbit cu zâmbetul lui familiar, un zâmbet bun și știam ca prietenia noastră a rămas intactă. Era la fel ca înainte când amândoi pierdeam timpul prin garajul lui, doar doi prieteni care ne făceam de lucru. Ușor și normal. Iar, am observat ca nevoia ciudată pe care o simțeam pentru el a dispărut complet de când m-am schimbat. Era doar prietenul meu în felul în care trebuia.

Deși tot nu avea sens ce făcea acum. Era chiar așa de altruist ca ar fi încercat să mă protejeze pe

mine – cu propria viață – de un moment de dorința nestăvilită pe care l-aș fi regretat în agonie toată viața? Asta mergea mult mai departe decât simpla tolerare a ceea ce devenisem sau cum misterios a rămas prietenul meu. Jacob era unul din cei mai buni oameni pe care îi știam, dar asta era prea mult de acceptat din partea oricui.

Rânjetul lui s-a deschis și mai mult și a dat ușor din umeri.

— Tre' să spun, Bells. Ești ceva de speriat.

Am rânjit înapoi și am intrat ușor în vechiul model. Aceasta era o parte din el pe care o înțelegeam. Edward a mârâit.

— Ai grijă, corcitură.

Vântul a bătut din spatele meu și eu mi-am umplut repede plămâni cu aer curat ca să pot vorbi.

— Nu, are dreptate. Ochii chiar sunt ceva nu-i așa?

— Super ciudați. Dar nu e așa de rău cum am crezut ca o să fie.

— Vai – mersi pentru minunatul compliment.

El și-a dat ochii peste cap.

— Știi ce vreau să spun. Tu arăți tot ca tine – într-un fel. Poate ca nu aspectul cât .... ca ești Bella. Nu m-am gândit ca o să fie ca și cum ești tot aici. A zâmbit, a chicotit și a spus. Oricum, cred ca o să mă obișnuiesc repede și cu ochii.

— O să te obișnuiești? am întrebat confuză. Era minunat ca eram încă prieteni, dar nu era ca și cum aveam să mai petrecem prea mult timp împreună.

Cea mai ciudată expresie i-a trecut pe fața și i-a șters zâmbetul. Era aproape ... vinovat? Și apoi ochii lui au trecut la Edward.

— Mersi, a spus. Nu știam dacă o să poți să nu-i spui, chiar dacă ai promis. De obicei îi dai tot ce își dorește.

— Poate ca eu sper ca o să fie nervoasă și o să-ți rupă capul, a sugerat Edward.

Jacob a pufnit.

— Ce se întâmplă? Aveți secrete fața de mine? am cerut, nevenindu-mi să cred.

— O să îți explic mai târziu, a spus Jacob resemnat de parcă nu avea de gând să îmi zică. Apoi a schimbat subiectul. Întâi, să vedem de ce ești în stare. Zâmbetul lui era o provocare acum când înainta încet.

În spate se auzea un scheunat de protest și apoi corpul gri al lui Leah a ieșit dintre copacii din spatele lui. Cel mai înalt și nisipiu, Seth, era chiar în spatele ei.

— Liniștiți-vă, a spus Jacob. Nu vă băgați.

Eu eram încântată ca ei nu l-au ascultat și îl urmăreau mai încet.

Vântul se potolise; nu avea să-i alunge mirosul de lângă mine. Era destul de aproape cât să îi simt căldura corpului în spațiul care era între noi. Gâtul meu ardea ca răspuns.

— Haide, Bella. Fă cât poți de rău.

Leah a sâsâit.

Nu vroiam să respir. Nu era normal să profit așa de rău de Jacob, nu conta ca el se oferise. Dar nu puteam să mă îndepărtez de la logică. Cum puteam fi sigură ca nu o să o rănesc pe Renesmee?

— Hai ca îmbătrânesc aici, Bella, mă necăjea Jacob. Bine, nu practic, dar ai prins ideea. Haide, inspiră.

— Ține-te de mine, i-am spus lui Edward, împingându-mă spre pieptul lui.

Mâinile lui au strâns mâinile mele.

Mi-am blocat mușchii în loc, sperând ca o să pot să îi țin înghețați. Mă încredințam ca o să fac cel puțin la fel de bine cum am făcut la vânătoare. În cel mai rău caz, aș fi încetat să respir și aș fi fugit. Emoționată, am respirat foarte puțin pe nas, așteptându-mă la orice. Mă durea puțin, dar gâtul

meu ardea oricum. Jacob nu mirosea a om mai mult decât puma. Era un miros de animal în sângele lui ce îl făcea grețos imediat. Deși sunetul tare și umed al inimii lui era apetisant, mirosul care venea odată cu el îmi făcea nasul să se încrețească. Era chiar mai ușor cu mirosul să îmi mai potolesc reacția pe care o aveam la auzul inimii lui și a sângelui pulsant.

Am luat o alta gură de aer și m-am relaxat.

— Ce? Îmi dau seama acum despre ce vorbea toată lumea. Puți Jacob.

Edward a izbucnit în râs; mâinile lui au alunecat de pe umerii mei și m-au cuprins de talie. Seth latra cu un sunet jos în armonie cu Edward; el s-a apropiat câțiva pași în timp ce Leah s-a îndepărtat. Și apoi am fost conștientă de alt public când i-am auzit râsul jos și răgușit al lui Emmett care se auzea din spatele peretelui de sticlă.

— Uite cine vorbește. a spus Jacob teatral ținându-se de nas, fața lui nu s-a întristat de loc când Edward m-a îmbrățișat, nici chiar când Edward s-a adunat și mi-a șoptit „Te iubesc” la ureche. Jacob continua să rânjească. Asta mă făcea să fiu încrezătoare ca lucrurile o să fie așa cum trebuie între noi, așa cum nu mai fuseseră de foarte mult timp.

Poate ca acum chiar puteam să fiu cea mai bună prietenă a lui, din moment ce fizic îl dezgustam astfel încât să nu mă mai iubească la fel ca înainte. Poate ca de asta era tot ce lipsea.

— Bine, deci am trecut testul, nu? am spus. Acum o să-mi spune-ți care e marele secret?

Expresia lui Jacob a devenit foarte agitată.

— Nu e ceva de care să te îngrijorezi în secunda asta...

Am auzit ca Emmett a chicotit iar – un sunet de anticipație.

Aș fi continuat dar, când i-am auzit chicotul lui Emmett am auzit și alte sunete. Șapte oameni respirau. Niște plămâni se mișcau mai repede decât ceilalți. Numai o inima se mișca la fel ca aripile unei păsări, repede și ușor. Eram distrasă total. Fiica mea era de partea cealaltă a peretelui de sticlă. Nu o puteam vedea – lumina cădea peste geam și îl făcea să fie oglinda. Puteam să mă văd doar pe mine care arătam foarte ciudat – așa de albă și de nemișcată – în comparație cu Jacob. Sau în comparație cu Edward exact așa cum trebuie.

— Renesmee. am șoptit. Stresul mă făcea iar o statuie. Renesmee nu o să miroasă ca un animal. Oare o să o pun în pericol?

— Vino să vezi, a murmurat Edward. Știu ca o să te descurci.

— O să mă ajuți? am șoptit prin buzele care nu se mișcau.

— Bineînțeles ca da.

— Și Emmett și Jasper – dacă e nevoie?

— O să avem grijă de tine, Bella. Nu-ți face griji, o să fim pregătiți. Niciunul nu o să riște. Cred ca o să fii surprinsă când o să vezi cât de mult ne-a acaparat pe toți cu degețelele ei micuțe. Ea o să fie perfect în siguranță, indiferent ce se întâmplă.

Dorința mea de a o vedea, să înțeleg tonul de adorație din vocea lui, mi-a spart poziția fixă. Am înaintat un pas.

Și apoi Jacob s-a pus în calea mea, fața lui era o mască de grijă.

— Ești sigur, strigoii? El i-a cerut lui Edward, vocea lui aproape ca implora. Nu îl auzisem să vorbească vreodată cu Edward așa. Nu-mi place asta. Poate ca ar trebui să aștepte.

— Ai avut parte de un test, Jacob.

Testul a fost ideea lui Jacob?

— Dar – a început Jacob.

— Dar nimic, a spus Edward exasperat. Bella trebuie să o vadă pe fiica noastră. Dă-te la o parte din drumul ei.

Jacob mi-a aruncat o privire ciudată și sălbatică și apoi s-a întors și aproape ca a fugit până în

casa înaintea noastră.

Edward a mârâit.

Pentru mine nu avea niciun sens confruntarea lor, și nici nu mă puteam concentra la ea. Nu-mi puteam aduce aminte de copilul încețoșat și mă chinuiam să îmi aduc aminte exact cum arata fața ei.

— Mergem? a spus Edward și vocea îi era calmă din nou.

Am încuviințat emoționată. El mi-a luat mâna ușor și m-a condus până în casă.

Ei m-au așteptat zâmbitori și formaseră o linie care era și binevoitoare și defensivă. Rosalie era la câțiva pași mai în spate, aproape de ușa de la intrare. Ea a fost singura până când Jacob s-a dus și s-a pus în fața ei mai aproape decât era normal. Nu avea niciun sens relaxarea lor; din cauza apropierii amândoi păreau ca se pitesc.

Cineva foarte mic se întindea din brațele lui Rosalie, trăgând cu ochiul de după Jacob. Imediat mi-a acaparat toată atenția, fiecare gând, în felul în care nimic nu le-a mai stăpânit din momentul în care am deschis ochii.

— Am fost plecată doar doua zile? am suspinat neîncrezătoare.

Copilul străin din brațele lui Rosalie părea ca are săptămâni, dacă nu chiar câteva luni. Era cred ca de doua ori mai mare decât copilul din memoria mea neclară și părea ca își susține corpul foarte ușor când se întindea spre mine. Părul ei arămiu lucios cădea în bucle peste umeri. Ochii ei ciocolatii mă examinau cu un interes care nu părea de loc de copil; era ca un adult, conștientă și inteligentă. Ea și-a ridicat o mână, și se întindea spre mine pentru un moment și apoi s-a dus la loc ca să îi atingă lui Rosalie gâtul.

Dacă fața ei nu ar fi fost fermecătoare cu frumusețea și cu perfecțiunea ei, nu aș fi crezut ca este același copil. Copilul meu.

Dar Edward era acolo, în trăsăturile ei și eram și eu acolo, în culoarea ochilor ei și în obraji. Chiar și Charlie avea un loc în buclele ei dese, deși culoarea era mai apropiată de a lui Edward. trebuia să fie a noastră. Imposibil dar totuși adevărat.

Văzând această mică persoană, pe care nu o anticipasem, nu o făcea să fie mai reală. O făcea și mai fantastică.

Rosalie a bătut mâna care era pe gâtul ei și a murmurat.

— Da, ea este.

Ochii lui Renesmee au rămas blocați pe mine. Și atunci, așa cum a făcut și la câteva secunde de la nașterea ei violenta, mi-a zâmbit. O sclipire venită de la dințișorii ei albi perfecți.

Agitându-mă intern, am făcut un pas ezitant înainte. Toată lumea se mișcă foarte repede.

Emmett și Jasper erau chiar în fața mea, umăr lângă umăr, cu mâinile pregătite. Edward m-a prins din spate, degetele strânse pe umeri. Chiar și Carlisle și Esme s-au mutat ca să stea în drept cu Emmett și Jasper, în timp ce Rosalie s-a apropiat de ușă, mâinile ei strângând-o pe Renesmee. Și Jacob s-a mișcat, rămânând în fața lor ca să le protejeze.

Numai Alice a rămas potolită.

— Of, acordați-i ceva credit, le-a spus. Nu vroia să facă nimic. Și voi ați vrea să vă uitați mai de aproape.

Alice avea dreptate. Mă controlăm. Mă pregătisem pentru orice – de mirosul imposibil pe care l-au avut oamenii din pădure. Tentația de aici nici nu se compara. Mirosul lui Renesmee era perfect echilibrat între mirosul celui mai frumos parfum și mirosul celei mai gustoase mâncări. Era destul miros dulce de vampir ca partea umană să nu fie copleșitoare.

Puteam să mă descurc. Eram sigură.

— Sunt bine, am promis, bătând mâna lui Edward de pe mâna mea. Apoi am ezitat și am adăugat. Stați aproape, ca să fim giguri.

Ochii lui Jasper erau concentrați. Știam să simt climatul meu emoțional și am încercat să mă calmez. Am simțit ca Edward mi-a eliberat mâinile când a citit evaluările lui Jasper. Dar, deși Jasper a lucrat cu ei la prima mână, nu părea la fel de sigur.

Când mi-a auzit vocea, copilul mult prea conștient se zbătea în brațele lui Rosalie, întinzându-se spre mine. Cumva, expresia ei părea nerăbdătoare.

— Jazz, Em, lăsați-ne să trecem. Bella e bine.

— Edward, riscul – a spus Jasper.

— Minim. Ascultă Jasper – când am vânat ea a simțit mirosul unor excursioniști care erau în locul nepotrivit la momentul nepotrivit...

L-am auzit pe Carlisle cum a inspirat șocat o gură de aer. Fața lui Esme era dintr-o dată plină de îngrijorare amestecată cu înțelegerea. Ochii lui Jasper s-au mărit, dar a dat din cap doar puțin, de parcă ceea ce a spus Edward i-a răspuns la niște întrebări din minte. Gura lui Jacob s-a schimbat într-o grimasă dezgustată. Emmett a dat din umeri. Rosalie părea și mai puțin preocupată decât Emmett încercând să țină copilul care i se zbătea în brațe.

Expresia lui Alice mi-a dat de înțeles ca ea nu s-a lăsat păcălită. Ochii ei îngustați, concentrați cu o intensitate arzătoare pe bluza mea împrumutată, părea mai îngrijorată de ce a pățit rochia mea mai mult decât orice.

— Edward! I-a certat Carlisle. Cum ai putut să fi așa de iresponsabil?

— Știu, Carlisle, știu. Am fost pur și simplu tâmpit. Trebuia să mă asigur înainte să văd ca zona este sigură acolo unde eram înainte să îi dau drumul.

— Edward, am murmurat, rușinată de modul în care ei se uitau la mine. Se uitau de parcă așteptau să am ochii de un roșu și mai aprins.

— Are dreptate să zică asta, Bella. a spus Edward rânjind. Am făcut o greșală imensă. Faptul ca tu ești mai puternică decât oricine am cunoscut până acum nu schimbă cu nimic situația.

Alice și-a dat ochii peste cap.

— Ce glumă bună, Edward.

— Nu am glumit. Îi explicăm lui Jasper cum știu ca Bella o să se descurce. Nu e vina mea ca toți ați sărit la concluzii.

— Stai, a spus Jasper. Nu i-a vânat pe oameni?

— Începuse, a spus Edward distrându-se. Dinții mei s-au strâns. Ea era complet concentrată pe vânătoare.

— Ce s-a întâmplat? a intervenit Carlisle. Ochii lui erau brusc luminoși și un zâmbet uimit a început să i se vadă pe față. Îmi amintea de mai devreme, când vroia detalii de la experiența transformării. Încântarea unei noi infoematie.

Edward s-a aplecat spre el vesel.

— M-a auzit în spatele ei și a reacționat defensiv. Imediat cum urmărirea mea i-a distras atenția, a ieșit imediat din acea stare. Nu am mai văzut ceva care să o egaleze. A realizat imediat ce se întâmplă și atunci... și-a ținut respirația și a rupt-o la fugă.

— Oo, a murmurat Emmett. Pe bune?

— Nu povestește așa cum trebuie, am murmurat eu mai rușinată decât înainte. A omis partea în care eu am mârâit la el.

— Și ai apucat să-i dai câteva bucăți? a întrebat Emmett nerăbdător.

— Nu! Bineînțeles ca nu.

— Nu, deloc? Chiar nu l-ai atacat?

— Emmett! am protestat.

— O, ce pierdere, a urlat Emmett. Și tu ești probabil singura persoană care putea să îl doboare –

din moment ce nu poate să intre în capul tău și să trișeze – și aveai scuza perfectă. A oftat. Muream să văd cum s-ar descurca fără acest avantaj.

Mă uitam la el blocată.

— Nu aș putea vreodată.

Încruntarea lui Jasper mi-a atras atenția; părea chiar și mai abătut decât înainte. Edward a dat cu pumnul în joacă în umărul lui Jasper.

— Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu e normal, a mârâit Jasper.

— Putea să te doboare – are numai câteva ore! a adăugat Esme, punându-și mâna în dreptul inimii. Of, trebuia să fi venit și noi cu voi.

Nu mai acordăm atenție acum ca Edward a terminat cu glumă. Mă uitam la minunatul copil de la ușa care încă se uita la mine. Măinile ei mici se întindeau la mine ca și cum ar fi știut exact cine sunt. Automat am ridicat și eu mâna ca să imit mișcarea ei.

— Edward, am spus aplecându-mă pe lângă Jasper ca să o văd mai bine. Te rog?

Dinții lui Jasper erau pregătiți; nu s-a mișcat.

— Jazz, asta nu seamănă cu nimic din ce ai văzut înainte, a spus Alice încet. Crede-mă.

Ochii lor s-au întâlnit pentru o secundă și apoi Jasper a dat din cap. El s-a dat la o parte din calea mea, dar și-a pus o mână pe umărul meu și a înaintat odată cu mine.

Mă gândeam la fiecare pas înainte să-l fac, analizându-mi starea, arsură din gât, poziția celorlalți pe lângă mine. Cât de puternică mă simțeam împotriva a cât de bine o să poată să mă țină. A fost o procesiune lentă.

Și apoi copilul din mâinile lui Rosalie, se zbătea și se întindea în tot acest timp în vreme ce expresia ei era din ce în ce mai iritată, și a izbucnit în plâns. Toată lumea a reacționat de parcă – la fel ca mine – nu i-au mai auzit vocea înainte.

Ei au fost lângă ea într-o secundă, lăsându-mă pe mine singura, înghețata acolo unde eram. Sunetul plânsetului lui Renesmee m-a străpuns, și m-a fixat de podea. Ochii mă înțepau într-un mod foarte ciudat, parcă ar fi vrut să lăcrimeze.

Se părea ca toată lumea era lângă ea și o atingea și o liniștea. Toți înafară de mine.

— Ce s-a întâmplat? S-a lovit? Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Jacob se auzea cel mai tare, se ridică nervoasă de-asupra celorlalte. Mă uitam șocată când el se întindea spre Renesmee și apoi și mai îngrozită cum Rosalie s-a întins și i-a pus-o în brațe fără să comenteze.

— Nu, e bine, l-a liniștit Rosalie.

Rosalie îl liniștea pe Jacob?

Renesmee s-a dus destul de doritoare la Jacob în brațe, punându-și mâna micuța peste obrazul lui și apoi s-a întins spre mine iar.

— Vezi? i-a spus Rosalie. Ea o vrea pe Bella.

— Mă vrea pe mine? am șoptit.

Ochii lui Renesmee – ochii mei – se uitau nerabdaori la mine.

Edward a venit lângă mine. Și-a pus mâinile ușor peste ale mele și m-a împins înainte.

— Te așteaptă de aproape trei zile, mi-a spus.

Eram acum la câțiva metri de ea. Explozii de căldură păreau ca ies tremurând din pielea ei din dorința de a mă atinge. Sau poate ca Jacob tremura. I-am văzut mâinile ca i se mișcau când m-am apropiat. Și totuși, în ciuda nervozității evidente, fața lui era mai senină decât i-am văzut-o de foarte mult timp.

— Jake – sunt bine, i-am spus. Mă speria să o văd pe Renesmee în mâinile lui tremurânde, dar

încercăm să îmi țin cumpătul.

El s-a încruntat la mine, ochii erau încordați de parcă era și el speriat la gândul ca Renesmee era la mine în brațe.

Renesmee scâncea nerăbdătoare și se întindea, mânuțele ei se făceau pumni din când în când.

Ceva în mine s-a așezat în acel moment. Sunetul plânsetului ei, ochii ei familiari, felul în care ea părea și mai nerăbdătoare decât mine ca ne revedeam – toate au condus spre cel mai normal și natural sentiment când ea cuprindea aerul dintre noi.

Dintr-o dată ea era reală și normal ca o știam. Era perfect normal ca trebuia să fac acel ultim pas ca să o iau, și să-mi pun mâinile exact acolo unde incapeu cel mai bine când o trăgeam spre mine.

Jacob și-a întins mâinile lungi ca să o pot tine, dar nu i-a dat drumul. El a tremurat puțin când mâinile noastre s-au atins. Pielea lui, care era tot timpul caldă pentru mine părea acum un foc deschis. Avea cam aceeași temperatură ca și Renesmee. Poate cu unul sau doua grade diferență.

Renesmee părea ignoranta în ceea ce privește temperatura pielii mele, sau cel puțin era foarte obișnuită.

Ea s-a uitat în sus și a zâmbit iar la mine, arătându-mi dințișorii ei mici și cele doua gropite. Apoi, foarte conștientă, s-a întins la fața mea.

În momentul în care a făcut asta, toate mâinile de pe mine s-au strâns anticipându-mi reacția. Eu abia am sesizat.

Oftam, înmărmurită și înspăimântată de imaginile ciudate și alerte care mi-au cuprins mintea. Mi se părea ca o amintire foarte puternică – puteam să văd cu ochii în timp ce vedeam alte imagini în cap – dar era total nefamiliar. Mă uitam la expresia nerăbdătoare a lui Renesmee, încercând să înțeleg ce se întâmplă, luptându-mă să rămân calmă.

Înafara ca era șocant și nefamiliar, imaginea era cumva ciudată – aproape ca mi-am recunoscut fața în ea, vechea mea fața, dar era invers. Am înțeles repede ca era felul în care alții mi-au văzut fața decât ca era o imagine întoarsă în oglindă.

Amintirea feței mele era întoarsă, răvășită, acoperită de sânge și transpirație. Cu toate astea, expresia mea în viziune a devenit un zâmbet; ochii mei maro străluceau în orbite. Imaginea s-a mărit și fața mea era mai apropiată până la un punct în care nu o mai văzusem și apoi a dispărut.

Renesmee și-a lăsat mâna de pe obrazul meu. Ea a zâmbit larg și iar a făcut gropite.

Era liniște în camera, înafară de bătăile inimii lor. Nimeni înafară de Jacob și Renesmee nu respira. Liniștea s-a întins; mi se părea ca ei așteaptă ca eu să spun ceva.

— Ce...a...fost asta? am reușit să spun înecându-mă.

— Ce ai văzut? m-a întrebat Rosalie curioasă, aplecându-se lângă Jacob care în momentul acela era în drum și părea în plus. Ce ți-a arătat?

— Ea mi-a arătat asta? am șoptit.

— Ți-am spus ca e greu de explicat, mi-a murmurat Edward în ureche. Dar efectiv când vine vorba de comunicare.

— Ce a fost? a întrebat Jacob.

Am clipit repede de câteva ori.

— A. Eu. Cred. Dar arătam groaznic.

— Era singura amintire pe care o avea cu tine, mi-a explicat Edward. Era evident ca ceea ce mi-a arătat era ceea ce văzuse ea. El încă era temător, vocea îi era aspră din cauza ca a re trăit amintirea. Te anunța ca a făcut conexiunea, ca știe cine ești.

— Dar cum a făcut asta?

Renesmee nu părea preocupată de ochii mei. Ea zâmbea frumos și mi-a tras o șuviță din păr.

— Eu cum aud gânduri? Cum vede Alice viitorul? a întrebat Edward retoric și apoi a dat din

umeri. Este talentată.

— Este o schimbare interesantă, i-a spus Carlisle lui Edward. Ca și cum ea ar face exact opusul a ceea ce faci tu.

— Interesant, a fost Edward de acord. Mă întreb...

Știam ca ei speculează dar nu îmi pasă. Mă uitam la cea mai frumoasă față din lume. Ea era fierbinte în brațele mele, amintindu-mi de momentul în care întunericul aproape câștigase, când nu îmi mai rămăsese nimic pe lume de care să mă agăț.

Nimic suficient de puternic să mă trăda din întunericul care mă zdrobea. În momentul în care m-am gândit la Renesmee am găsit ceva de care să mă țin și să nu î dau drumul.

— Și eu îmi aduc aminte de tine, i-am spus încet.

Mi se părea foarte natural să mă aplec și să o sărut pe frunte. Ea mirosea minunat. Mirosul ei mi-a făcut gâtul să ardă dar era ceva ușor de ignorat. Nu a stricat bucuria momentului. Renesmee era reală și eu o cunoșteam. Ea era aceeași pentru care m-am luptat încă de la început. Micuțul meu ghiont, cea care mă iubea de când era înăuntrul meu. Jumătate Edward – perfectă și încântătoare. Și jumătate din mine – ceea ce surprinzător o făcea și mai frumoasă decât să o urâtească.

Am avut dreptate încă de la început. A meritat toată lupta.

— Este bine, a murmurat Alice, probabil lui Jasper. Î simțeam cum m-au împresurat. Nu aveau încredere în mine.

— Nu am experimentat destul pentru azi? a întrebat Jacob, vocea îi era puțin ridicată din cauza stresului. E bine, Bella se descurca super, dar hai să nu întindem coarda.

M-am uitat la el cu reală iritare. Jasper se mișcă neliniștit pe lângă mine. Eram toți așa de înghesuiți ca fiecare mișcare părea foarte mare.

— Care e problema ta Jacob? am cerut. M-am tras încet de legătura lui care o ținea pe Renesmee, și el s-a apropiat și mai mult de mine. El era împins spre mine, Renesmee ne atinge pieptul amândurora.

Edward a sâșâit la el.

— Numai pentru ca înțeleg asta nu înseamnă ca nu o să te dau afară Jacob. Bella se descurca excepțional de bine. Nu-i strică momentul.

— O să-l ajut să te dea afară câine, i-a promis Rosalie și vocea era sigură. Îți sunt datoare cu o lovitură în burtă. Evident ca nu era nicio schimbare în acea relație, doar dacă nu e mai rău.

Mă uitam la fața lui Jacob care era pe jumătate încordată pe jumătate nervoasă. Ochii lui erau blocați pe fața lui Renesmee. Cu toată lumea așa de apropiată, cred ca atinge cel puțin șase vampiri diferiți în același timp și asta părea să nu îl deranjeze. El chiar ar trece prin toate acestea numai ca să mă apere pe mine de mine însămi? Ce s-a putut întâmpla în decursul transformării mele – predilecția spre ceva ce ura – ca l-a făcut pe el să me înmoaie așa de rău, mai presus de motivul ce tine strict de necesitate?

M-am gândit la asta, mă uitam la el cum se holbează la fiica mea. Uitându-se la ea așa... așa cum un orb se uita la soare pentru prima dată.

— Nu! am suspinat.

Dinții lui Jasper s-au apropiat și mâinile lui Edward s-au strâns și mai tare în jurul pieptului meu asemeni unui șarpe boa. Jacob a luat-o pe Renesmee de la mine din brațe în aceeași secundă și eu nu am încercat să o țin mai mult. Pentru ca am simțit ca vine – ieșirea pe care toți o așteptau.

— Roșe, am spus printre dinți, foarte încet și precis. Ia-o pe Renesmee.

Rosalie și-a întins mâinile și Jacob i-a dat-o pe fiica mea imediat. Amândoi s-au îndepărtat de mine.

— Edward nu vreau să te rănesc așa ca, te rog, dă-mi drumul.

El a ezitat.

— Du-te și stai în fața lui Renesmee, am sugerat.

El s-a gândit și apoi mi-a dat drumul.

M-am aplecat în poziția de atac și am făcut doi pași încet către Jacob.

— N-ai făcut așa ceva, am mârâit la el.

El s-a dat înapoi, cu palmele ridicate, încercând să discute cu mine.

— Știi ca nu este ceva ce pot controla.

— Potaie tâmpită! Cum ai putut? Bebelușul meu!

El s-a îndreptat spre ușa pe măsură ce eu mă apropiam de el, aproape ca alerga când a ajuns în dreptul scărilor.

— Nu a fost ideea mea, Bella!

— Eu am ținut-o o singura dată ai și tu deja ai impresia ca ai cine știe ce pretenție tâmpită lupeasca asupra ei? Ea era a mea.

— Eu pot să împart, a spus rurgator în timp ce se retrăgea pe gazon.

— Da banii, l-am auzit pe Emmett ca a spus în spatele meu. O mică parte din creierul meu se întreba cine ar fi pariat împotriva acestei ieșiri. Nu am acordat prea multă atenție. Eram prea nervoasă.

— Cum îndrăznești să o găsești pe bebelușa mea sufletul tău pereche? Ți-ai pierdut mințile?

— A fost ceva involuntar! a insistat, retrăgându-se între copaci.

Apoi el nu mai era singur. Cei doi lupi imenși au apărut și l-au flancat pe fiecare parte. Leah a mârâit la mine. Un mârâit feroce mi-a ieșit printre dinți înapoi la ea. Sunetul m-a distras sar nu suficient cât să mă oprească.

— Bella, poți să încerci să mă asculți pentru o secundă? Te rog? a implorat Jacob. Leah dă-te la o parte, a adăugat.

Leah și-a tras buzele la mine și nu s-a mișcat.

— De ce să ascult? am sâsâit. Furia îmi acaparase mintea. Ignoră absolut tot.

— Pentru ca tu ești cea care mi-ai spus asta. Îți aduci aminte? Ai spus ca aparținem unul în viața altuia, nu-i așa? Ca suntem o familie. Ai spus ca noi așa ar trebui să fim. Deși....acum suntem. Asta e ceea ce tu ți-ai dorit.

Mă uitam la el furioasă. Îmi aminteam vag acele cuvinte. Dar creierul meu nou era cu doi pași naintea acestei tâmpenii.

— Tu crezi ca o să faci parte din familia mea fiindu-mi ginere! am concis. Vocea mea se ridicase cu doua tonuri și tot suna ca o melodie.

Emmett a râs.

— Oprește-o, Edward, a murmurat Esme. O să fie nefericită dacă îl rănește.

Dar nu am simțit ca mă urmărește cineva.

— Nu! Și Jacob insista în același timp. Cum poți măcar să te gândești la asta în acest fel? Este doar un copil pentru numele lui Dumnezeu!

— Asta e și ideea! am țipat.

— Știi ca nu mă gândesc la ea în acest fel! Tu crezi ca Edward m-ar fi lăsat să trăiesc dacă era așa? Tot ce vreau eu este ca ea să fie în siguranță și fericită – este așa de grav? Așa de diferit fața de ce vrei tu? Urlă el înapoi spre mine.

— Uimitoare, nu-i așa? l-am auzit pe Edward murmurând.

— Nu s-a îndreptat spre gâtul lui nici măcar odată, a fost de acord Carlisle, părea înmărmurit.

— Bine, tu ai câștigat de data asta, a spus Emmett supărat.

— Tu o să stai departe de ea, am sâsâit înapoi la Jacob.

— Nu pot să fac asta!

Am spus printre dinți.

— Încearcă. Începând din acest moment.

— Asta nu e posibil. Mai ții minte cât mă vroiai pe lângă tine acum trei zile? Cât de greu era să fim despărțiți? Sentimentul a dispărut pentru tine nu-i așa?

Mă uitam, nu știam spre ce merge.

— Asta era ea, mi-a spus. Chiar de la început. Trebuia să fim împreună chiar de atunci.

Mi-am adus aminte și apoi am înțeles; o mică parte din mine era liniștită ca s-a explicat toată nebunia. Dar acea liniștire m-a făcut și mai nervoasă. El se aștepta ca asta să îmi ajungă? Acea mică explicație m-ar fi făcut pe mine să fiu de acord?

— Fugi cât încă mai poți, l-am amenințat.

— Haide, Bells! Și Nessie mă place, a insistat.

Am înghețat. Mi s-a oprit respirația. În spatele meu nu am mai auzit niciun sunet din cauza reacției lor încordate.

— Cum ... i-ai spus?

Jacob s-a dat înapoi un pas, și părea tâmp.

— Păi, s-a bâlbâit, la numele asta te-ai gândit tu când...

— Ai poreclit-o pe fiica mea după Monstrul din Loch Ness? am șipat.

Și apoi am sărit spre gâtul lui.

23 Amintiri

— Îmi pare așa de rău, Seth. Trebuia să fiu mai aproape.

Edward încă își cerea scuze și eu m-am gândit ca asta nu e corect sau drept. Până la urmă nu Edward și-a pierdut controlul competent și inexplicabil. Edward nu a încercat să îi rupă capul lui Jacob – Jacob care nici măcar nu s-a transformat ca să se apere – și apoi accidental să-i rupă umărul și clavicula lui Seth când a sărit între ei. Edward nu a fost pe aproape să-și omoare cel mai bun prieten.

Nu ca cel mai bun prieten nu avea câteva lucruri la care să răspundă, dar, evident, nimic din ceea ce a făcut Jacob nu ar fi meritat comportamentul meu. Deci nu eu ar fi trebuit să mă scuz? Am încercat iar...

— Seth eu...

— Nu-ți face griji din cauza asta, Bella, sunt foarte bine. Seth a spus în același timp în care a vorbit și Edward.

— Bella, iubito, nimeni nu te judecă. Te descurci așa de bine.

Ei încă nu mă lăsaseră să termin o propoziție.

Era foarte rău ca Edward avea dificultăți ca să-și oprească zâmbetul de pe față. Știam ca Jacob nu merita exagerarea mea, dar Edward părea ca a găsit-o ca fiind ceva foarte satisfăcător. Poate ca își dorea ca și el să aibă scuza ca era un nou născut și să facă ceva fizic în legătură cu Jacob. Am încercat să șterg ura din mine cu totul, dat era greu, știind ca Jacob era afară cu Renesmee chiar

acum. Să o țină în siguranță de mine, nebună nou-născuta. Carlisle a mai pus o atelă mâinii lui Seth și el a scâncit.

— Scuze, scuze! am murmurat, știind ca nu am să pot să scot o scuză articulată.

— Nu te speria, Bella. a spus Seth, bătându-mă pe genunchi cu mâna cea bună în timp ce Edward mă freca pe mână pe partea cealaltă.

Seth nu părea să simtă o aversiune pentru mine deoarece stăteam lângă el pe canapea în timp ce Carlisle îl trata.

— O să fiu normal într-o jumătate de oră, a continuat, încă îmi bătea genunchiul și părea ignorant din cauza răcelii și a texturii dure a pielii. Oricine ar fi făcut la fel, asta cu Jake și Ness – el s-a oprit la mijlocul cuvântului și a schimbat repede subiectul. Vreau să spun, ca bine ca nu m-ai mușcat sau ceva asemănător. Asta chiar era nasol.

Mi-am pus fața în mâini și m-am cutremurat la acel gând, la acea posibilitate reală. Se putea întâmpla așa ușor. Și mi-au spus abia acum ca vârcolacii nu reacționau la veninul de vampiri la fel ca oamenii. Pentru ei era otravă.

— Sunt o persoană rea.

— Normal ca nu ești. Trebuia să fiu – începuse Edward.

— Încetează, am oftat. Nu vroiam să își asume vina în felul în care făcea de obicei, lua totul asupra lui.

— Noroc ca Ness – Renesmee nu e veninoasă. Seth a spus după o secundă de tăcere ciudată. Pentru ca îl mușcă pe Jake tot timpul.

Mâinile mi-au căzut.

— Așa face?

— Sigur. Oricând el sau Roșe nu îi aduc mâncarea destul de repede. Roșe e de părere ca e foarte hazliu.

Mă uitam la el, șocată, și vinovată în același timp, pentru ca, trebuia să recunosc ca și pe mine mă încântă asta într-un fel ciudat.

Normal, eu știam deja ca Renesmee nu era veninoasă. Eu eram prima persoană pe care a mușcat-o. Nu am făcut această observație tare, simulam o pierdere a memoriei a acelor evenimente.

— Gata, Seth, a spus Carlisle, ridicându-se și îndepărtându-se de noi. Cred ca asta e tot ce pot face. Încearcă să nu te miști pentru, câteva ore, cred. Carlisle chicotea. Aș vrea ca tratarea oamenilor să fie instantaneu așa de satisfactoare. Și-a pus mâna un moment peste părul negru al lui Seth. Stai nemișcat, a ordonat și apoi a dispărut pe scări. Am auzit cum s-a închis ușa de la birou, mă întrebam dacă au înlăturat dovada timpului petrecut de mine acolo.

— Cred ca am să pot să stau nemișcat o perioadă, a fost Seth de acord, după ce Carlisle plecase deja și apoi a căscat. Cu grijă, fiind sigur ca nu-și mișcă umărul, Seth și-a dat capul pe spate pe canapea și și-a închis ochii. Câteva secunde mai târziu, gura lui s-a deschis.

M-am încruntat la fața lui liniștită pentru un minut. Ca și Jacob, Seth părea ca are darul de a adormi la comandă. Știind ca nu o să mai pot să-mi cer scuze o perioadă, m-am ridicat; ridicatul meu nu a mișcat câtuși de puțin canapeaua. Tot ce era fizic era așa de ușor. Dar restul...

Edward m-a urmat până la ferestre și m-a luat de mână.

Leah mergea de-alungul raului, oprindu-se când și când ca să se uite la casă. Era ușor de recunoscut când se uita după fratele ei sau când se uita după mine. Alterna privirile îngrijorate cu cele ucigătoare.

Puteam să-l aud pe Jacob și pe Rosalie afară pe scări certându-se, cui îi venise rândul să o hrănească pe Renesmee. Relația lor era la fel de ostilă; singurul lucru asupra cărora erau de acord era ca eu trebuia să fiu ținută departe de fiica mea până când eram sută la sută calmă.

Edward s-a certat cu ei pe această temă dar eu am lăsat-o așa. Și eu vroiam să fiu sigură. Eram îngrijorată ca sută la sută sigură al meu era diferit de sută la sută sigur al lor.

În afară de ciorovăiala lor, de respiratul încet al lui Seth și ne pășitul enervant al lui Leah, era foarte liniște. Emmett, Alice și Esme erau la vânătoare. Jasper a rămas în urma să mă urmărească. Stătea modest în spatele pilonului scărilor, încercând să nu fie enervant din cauza asta.

Am profitat de acest avantaj ca să mă calmez și să mă gândesc la toate lucrurile pe care Seth și cu Edward mi le-au spus când Carlisle îi bandaja mâna lui Seth. Am pierdut o grămadă de lucruri cât timp ardeam, și asta era singura șansă reală să ajung la zi.

Lucrul principal era sfârșitul conflictului cu haita lui Sam – și din acest motiv toți se simțeau liberi să vină și să plece când vroiau. Alianța era mai puternică decât niciodată. Sau mai legată, îmi închipuiam ca depindea de punctul de vedere al celui care se uita. Legată, deoarece legea cea mai de necontestat a haitei era ca nimeni nu are voie să ucidă persoană, legată sufletește de alt lup. Durerea cauzată ar fi fost ceva de nesuportat pentru toată haita. Vină, indiferent dacă accidentală sau voita, nu avea să fie iertată; lupii implicați, luptau până la moarte – nu era alta variantă. Se întâmplase acum mult timp dar accidental, mi-a spus Seth. Niciun lup nu putea să distrugă un frate în așa hal.

Deci Renesmee era de neatins pentru felul în care Jacob se simțea vis-a-vis de ea. Am încercat să mă concentrez pe ușurare în loc de sentimentul de vină, dar nu era ușor. Minte mea avea destul loc ca să simt ambele sentimente puternice în același timp.

Și Sam nu se putea supăra din cauza transformării mele deoarece Jacob – vorbind în numele adevăratului Alpha – a permis. Mă durea să realizez încă o dată și încă o dată cât de multe îi datorăm lui Jacob când eu vroiam numai să fiu supărată pe el.

M-am gândit, reorientându-mi gândurile ca să îmi pot controla emoțiile. Mi-a atras atenția un alt fenomen interesant; deși liniștea dintre haitele separate a continuat, Jacob și Sam au descoperit ca Masculii Alpha puteau să vorbească unul cu altul când erau în formă de lup. Nu era la fel ca înainte; ei nu puteau să audă fiecare gând ca înainte de ruptură. Era ca și cum ai fi vorbit tare, a explicat Seth. Sam putea auzi numai gândurile pe care Jacob dorea să le împărtășească și invers. Au descoperit ca pot comunica și la distanță, acum ca își vorbeau iar. Nu descoperiseră asta până când Jacob nu a plecat singur – chiar dacă Leah și Seth au obiectat – ca să îi explice lui Sam despre Renesmee; era singura dată când a lăsat-o pe Renesmee din momentul în care și-a pus prima dată ochii pe ea.

Odată ce Sam a înțeles cât de mult se schimbase totul, el a venit cu Jacob ca să vorbească cu Carlisle. Ei au vorbit în formă umană (Edward a refuzat să plece de lângă mine ca să traducă) iar tratatul a fost rediscutat. Sentimentul de prietenie în relație, totuși, s-ar putea să nu se mai repete.

Una dintre grijile importante căzuse.

Dar mai era ceva ce, deși nu la fel de periculos ca o haită nervoasă, mie tot îmi părea o problemă mai urgentă.

Charlie.

A vorbit cu Esme în această dimineață dar asta nu l-a împiedicat să sune iar, de doua ori, chiar acum câteva minute când Carlisle îl trata pe Seth. Carlisle și Esme au lăsat telefonul să sune.

Care ar fi cel mai bun lucru pe care aș putea să îl spun? Aveau dreptate ei? Să îi spun ca am murit era cel mai bun lucru? Aș putea să stau întinsă într-un coșciug în timp ce el și mama ar fi plâns peste mine?

Mie nu mi se părea corect. Dar să îi pun pe Charlie și pe Renee în pericol fața de obsesia Volturilor pentru secrete, ieșea din discuție.

Și mai era și ideea mea – să îl las pe Charlie să mă vadă, când eu eram pregătită, și să îl las pe el să tragă concluziile, care ar fi fost greșite. Practic, legea vampirilor ar fi rămas neîncălcata. Nu ar fi

fost mai bine pentru Charlie să știe ca sunt în viața – într-un fel – și ca sunt fericită? Chiar dacă eram ciudată și diferită și probabil ca înspăimântătoare?

Ochii mei, în mod deosebit, erau mult prea înspăimântători acum. Cât mai dura până când auto-controlul și ochii mei erau pregătiți să-l întâlnească pe Charlie?

— Ce s-a întâmplat Bella? m-a întrebat Jasper citindu-mi repede tensiunea care creștea. Nimeni nu e supărat pe tine – un mârâit încet care îl contrazicea a venit dinspre rău, dar el l-a ignorat –sau măcar să fie surprins, pe bune. Bine, presupun ca suntem surprinși. Surprinși ca ai putut să ieși din stare așa de repede. Ai făcut bine. Mai bine decât se aștepta oricine.

În timp ce el vorbea, camera a devenit foarte calmă. Respiratul lui Seth a devenit un sforăit încet. Mă simțeam mai bine dar nu mi-am uitat îngrijorările.

— Mă gândeam defapt la Charlie.

Afară, vorbăria s-a oprit.

— Ah, a murmurat Jasper.

— Chiar trebuie să plecăm nu-i așa? am întrebat. Cel puțin pentru un timp. Să spunem ca suntem în Atlanta sau ceva.

Simțeam privirea lui Edward fixată pe fața mea, dar m-am uitat la Jasper. El a fost acela care mi-a răspuns pe un ton grav.

— Da, este singura cale să îl protejăm pe tatăl tău.

M-am gândit la asta un moment.

— O să-mi fie așa de dor de el. O să-mi fie dor de toți de aici.

Jacob, m-am gândit fără să vreau. Deși acel sentiment era și dispărut și înfrânt – ei, eu eram vag liniștită ca era așa – el încă era prietenul meu. Cineva care mă știa pe mine, cea adevărată și care m-a acceptat. Chiar și așa monstru.

M-am gândit la ce a spus Jacob, când mă impora înaintea să îl atac. Ai spus ca aparținem unul în viața celuilalt nu-i așa? Ca suntem o familie. Ai spus ca așa trebuie să fim, tu și cu mine.

Deci...acum suntem. Este așa cum ai vrut.

Dar nu simțeam ca este așa cum trebuia. Nu chiar. Mi-am adus aminte și mai departe, de amintirile întunecate și neclare ale vieții mele umane. Chiar la partea care îmi era greu să mi-o amintesc – perioada fără Edward, o perioadă așa de întunecată ca am încercat să mi-o șterg din minte. Nu-mi aminteam exact cuvintele; îmi aminteam ca Jacob mi-a fost ca un frate și ca puteam să ne iubim unul pe altul fără confuzii sau durere. Familie. Dar nu luasem în calcul o fiică.

Mi-am adus aminte puțin mai târziu – la unul din multele momente în care îi spusese adio lui Jacob – întrebându-mă, el cu cine o să fie până la urmă, cine o să-i îndrepte viața după tot ce i-am făcut. Spusese ceva de genul ca oricine ar fi ea, nu o să fie destul de bună pentru el.

Am pufnit și Edward și-a ridicat o sprânceană întrebător. Am dat doar din cap spre el.

Dar oricât mi-ar lipsi prietenul meu, știam ca este alta problemă și mai mare. Oare Sam și Jared și Quil au petrecut o zi fără să își vadă persoanele adorate, Emily, Kim și Claire? Ar putea? Ce i-ar face lui Jacob o separare de Renesmee? O să-i cauzeze durere?

Era destulă supărare în mine acum ca să mă facă să mă bucur, nu pentru durerea lui, dar pentru ideea de a o lua pe Renesmee de lângă el. Cum să suport ca mă conformez cu ideea ca ea să-i aparțină lui Jacob când ea abia părea că-mi aparține mie?

Sunetul de mișcare din fața casei m-a întrerupt din gânduri. I-am auzit ca s-au ridicat și apoi ca au intrat pe ușă. Exact în același timp, Carlisle a coborât pe scări cu mâinile pline de obiecte ciudate – ceva de măsurat, o scară. Jasper a venit lângă mine. De parcă era un semnal pe care eu l-am pierdut, chiar și Laeh s-a așezat afară și se uită înăuntru prin fereastra cu o expresie de parcă aștepta ceva ce era în același timp și familiar și neinteresant.

— Cred ca e șase, a spus Edward.

— Și? am întrebat cu ochii pe Rosalie, Jacob și Renesmee. Ei stăteau în ușă, Renesmee era în brațele lui Rosalie. Roșe părea îngrijorată. Jacob era tuburat. Renesmee era frumoasă și nerăbdătoare.

— E vremea să o măsurăm pe Ness – a, pe Renesmee, a explicat Carlisle.

— Ah. Faceți asta în fiecare zi?

— De patru ori pe zi, a corectat Carlisle absent cât îi îndrepta pe toți spre canapea. Mi s-a părut ca am văzut-o pe Renesmee ca a oftat.

— De patru ori? În fiecare zi? De ce?

— Ea crește încă foarte repede, a murmurat Edward către mine, vocea lui era înceată și străină. El mi-a strâns mâna, și cu cealaltă mă ținea de talie, de parcă ar fi avut nevoie de sprijin.

Nu am putut să-mi iau ochii de pe Renesmee și să văd ce expresie are.

Ea părea perfectă, absolut sănătoasă. Pielea ei strălucea ca și cum era o lumina pe pielea ei de alabastru; culoarea pe care o avea în obraji era ca niște petale de trandafir. Nu era nimic în neregulă cu așa o frumusețe radiantă. Normal ca nu era nimic periculos în viața ei în afară de mama ei. Sau putea fi ceva?

Diferența între copilul pe care l-am născut și cel pe care l-am întâlnit acum o oră ar fi fost evidentă pentru oricine. Diferența dintre Renesmee de acum o oră și cea de acum era mai subtilă. Ochii umani nu și-ar fi dat seama de diferența. Dar ea era. Corpul ei era ușor mai lung. Doar puțin mai slab. Fața ei nu mai era chiar așa de rotundă; era din ce în ce mai oval. Buclele ei erau câțiva milimetrii mai jos decât umerii. Ea se întindea în brațele lui Rosalie cât timp Carlisle a măsurat lungimea lui și apoi i-a măsurat capul. Nu și-a notat nimic; își amintea perfect.

Eram conștientă ca brațele lui Jacob erau strânse în jurul pieptului la fel de tare pe cât mâinile lui Edward mă țineau pe mine. Sprâncenele lui groase erau unite într-o linie deasupra ochilor lui aranci.

Ea se dezvoltase dintr-o singură celulă la mărimea unui copil în decursul a câtorva săptămâni. Ea arată bine pe măsură ce părea de grădiniță la câteva zile de la naștere. Dacă rata cu care creștea se menținea....

Mintea mea de vampir nu avea probleme la calcul.

— Și noi ce facem? am șoptit îngrozită.

Mâinile lui Edward m-au strâns. El înțelegea exact ca vreau să spun.

— Nu știu.

— Se încetinește, a mârâit Jacob printre dinți.

— Mai avem nevoie de câteva zile de măsurători ca să ne dăm seama de progresie, Jacob. Nu pot să promit nimic.

— Ieri a cescut cinci centimentrii. Astăzi e mai puțin.

— Cu doi milimetrii, dacă măsurătorile mele sunt perfecte, a spus Carlisle încet.

— Să fie perfect doctore! a spus Jacob, făcând ca vorbele să fie amenințătoare. Rosalie a înțepenit.

— Știi ca fac tot ce pot, l-a asigurat Carlisle.

Jacob a oftat.

— Cred ca asta e tot ce pot să cer.

Mă simțeam iritată, ca și cum Jacob mi-ar fi luat cuvintele din gura – și le-a spus exact așa cum nu trebuie. Și Renesmee era iritată. Ea a început să se agite și și-a ridicat mâna către Rosalie. Rosalie s-a aplecat până când Renesmee a putut să o atingă pe față. După o secundă, Roșe a oftat.

— Ce vrea? a cerut Jacob, luându-mi iar cuvintele.

— O vrea pe Bella, normal, i-a spus Rosalie și cuvintele ei m-au făcut să mă simt mai bine în

interior. Apoi ea s-a uitat la mine. Cum te simți?

— Îngrijorată, am recunoscut și Edward m-a strâns.

— Toți suntem, dar nu asta am vrut să spun.

— Mă controlez, am promis. Setea era la capătul listei în acest moment. În plus, Renesmee mirosea bine într-un fel total necomestibil.

Jacob și-a mușcat buza dar nu a făcut nicio mișcare ca să o oprească pe Rosalie și să nu mi-o dea pe Renesmee.

Jasper și Edward stăteau lângă mine dar i-au permis. Puteam să văd cât de tensionată era Roșe, și eu mă întrebam oare cum simțea Jasper atmosfera din camera în acest moment. Sau era așa de concentrat la mine ca nu-i mai simțea și pe ceilalți?

Renesmee s-a întins spre mine în același timp în care m-am întins și eu după ea și un zâmbet orbitor i-a apărut pe față. Ea încăpea așa de ușor la mine în brațe, de parcă ele fuseseră modelate doar pentru ea. Imediat ea și-a pus mâna ei mică și fierbinte peste obrazul meu.

Deși eram pregătită tot am suspinat când am văzut amintirile ca o viziune în capul meu. Așa de strălucitoare și colorate dar în același timp complet transparente.

Ea și-a amintit de mine când l-am atacat pe Jacob în fața casei, și și l-a amintit pe Seth cum a intrat între noi. Ea avazut și a auzit tot foarte clar. Nu păream eu, acest prădător grațios care a sărit la prada ca o săgeată care țâșnește dintr-un arc. Trebuia să fie altcineva. Asta mă făcea să mă simt puțin vinovată față de Jacob când l-am văzut ca stătea acolo fără apărare și cu mâinile ridicate în fața lui. Mâinile lui nu tremurau.

Edward a chicotit, uitându-se la amintirile lui Renesmee odată cu mine. Și apoi amândoi am scâncit când am auzit ruptura oaselor lui Seth.

Renesmee a zâmbit cu zâmbetul ei sclipitor și amintirile e nu l-au părăsit pe Jacob pe parcursul aceluia dezastru. Am simțit o nouă aromă a memoriei – nu chiar protectiva, mai mult posesiva – când ea se uita la Jacob. Am avut o vagă impresie ca ea era fericită ca Seth s-a pus în fața saltului meu. Nu vroia ca Jacob să fie rănit. El era al ei.

— O, minunat, am mârâit. Super!

— Este numai din cauza faptului ca el este mai gustos decât noi, m-a asigurat Edward cu o voce aspră din cauza propriei supărări.

— Ți-am spus ca și ea mă place, Jacob mă supăra din partea opusă a camerei cu ochii ațintiți pe Renesmee. Glumă lui era spusa cu jumătate de gură, ungiul stresat al sprâncenelor lui încă nu se relaxase. Renesmee mă bătea pe față nerăbdătoare, cerându-mi atenția. Alta amintire: Rosalie care își trecea o perie foarte ușor printre bucle. Se simțea drăguț.

Carlisle și scara lui de măsurătoare, știind ca trebuie să se întindă și să stea nemișcată. Pentru ea nu era interesant.

— Se pare ca o să-ți povestească absolut tot ce ai pierdut, mi-a spus Edward în ureche.

Nasul meu s-a încruntat când ea mi-a arătat următoarea amintire. Mirosul care ieșea dintr-o cană ciudată de metal – destul de tare ca să nu poată fi muscata ușor – mi-a trimis un foc către gât. Au!

Și apoi Renesmee nu mai era la mine în brațe, care erau prinse la spate. Nu m-am luptat cu Jasper; mă uitam numai la fața înspăimântată a lui Edward.

— Ce am făcut?

Edward s-a uitat la Jasper care era în spatele meu și apoi iar la mine.

— Dar ea și-a amintit ca îi era sete, a mormăit Edward, fruntea lui fiind plină de linii de concentrare. Și-a adus aminte de gustul pe care îl are sângele uman.

Mâinile lui Jasper le-au strâns pe ale mele și mai puternic. O parte din creierul meu a remarcat ca această mișcare nu era neapărat neconfortabila, cu atât mai mult dureroasă, așa cum i s-ar fi părut

unui om. Eram sigură ca aş putea să rup aceasta strânsoare, dar nu m-am opus.

— Da, am fost de acord. Și?

Edward s-a încruntat încă o secundă și apoi expresia lui s-a relaxat. El a râs o dată.

— Și se pare ca nu e nicio problemă. De data asta eu am exagerat. Jazz, dă-i drumul.

Legăturile de la mâini au dispărut. Eu m-am întins după Renesmee imediat ce am fost eliberată. Edward mi-a dat-o fără să ezite.

— Nu pot să înțeleg, a spus Jasper. Nu pot suporta așa ceva.

Mă uitam surprinsă când Jasper a ieșit pe ușa din spate. Leah s-a mișcat ca să îi lase un loc larg în timp ce el pășea pre rău și apoi s-a aruncat peste el.

Renesmee mi-a atins gâtul reuand scena, la fel ca un film. Puteam să simt întrebările din gândul ei ca un ecou al meu.

Trecusem deja de șocul darului ei ciudat. Părea o parte foarte naturală a ei, aproape ca și cum era de așteptat. Poate ca acum, când făceam și eu parte din supranatural, nu mai aveam să fiu sceptică.

Dar ce era în neregulă cu Jasper?

— O să se întoarcă, a spus Edward, nu știi dacă mie sau lui Renesmee, nu eram sigură. El are nevoie de un moment ca să fie singur și să își rearanjeze perspectivă asupra vieții. Apăruse un rânjet amenințător în colțul buzelor.

În alta amintire umană – Edward îmi spusese ca Jasper s-ar simte mai bine dacă mie „îmi era greu să mă adaptez” vieții de vampir. Aceasta era scoasă din contextul unei discuții referitoare la câți oameni o săucid în primul meu an ca vampir.

— El e supărat pe mine? am întrebat încet.

Ochii lui Edward s-au mărit.

— Nu. De ce să fie?

— Atunci care e problema lui?

— E supărat pe el însuși, nu pe tine, Bella. Este îngrijorat cu privire la ... împlinirea propriei profeții, presupun ca poți să spun așa.

— Cum așa? a întrebat Carlisle înaintea mea.

— Se întreabă dacă nebunia unui nou-născut este chiar așa de rea cum ne-am gândit întotdeauna sau dacă, cu concentrarea și atitudinea potrivite, oricine se poate descurca la fel de bine ca Bella. Chiar și acum – poate ca a avut până acum atâtea dificultăți pentru ca s-a gândit ca acest comportament este natural și inevitabil. Poate dacă avea așteptări mai mari în ceea ce îl privește, s-ar fi ridicat la nivelul lor. Tu îl faci să se îndoiască de niște presupuneri puternic înrădăcinate Bella.

— Dar nu e corect, a spus Carlisle. Fiecare e diferit; fiecare are propriile provocări. Poate ca ceea ce face Bella întrece naturalul. Poate ca acesta este darul ei, dacă pot să spun așa.

Am înghețat surprinsă. Renesmee a simțit schimbarea și m-a atins. Și-a adus aminte de ultima secundă și se întreba de ce.

— Aceasta este o teorie interesantă și destul de plauzibilă, a spus Edward.

Pentru un scurt moment am fost dezamăgită. Ce? Nicio viziune magică, nicio abilitate ofensivă extraordinară cum ar fi să arunc fulgere din ochi sau ceva asemenator? Nimic de ajutor sau ceva super?

Și apoi am realizat ce ar putea să însemne asta, dacă „super-puterea” mea nu era nimic mai mult decât controlul meu excepțional.

Cel puțin, aveam un dar. Putea să nu fie nimic.

Dar, mai mult decât atât, dacă Edward avea dreptate, atunci aş putea să trec de partea de care îmi era cel mai frică.

Dacă eu nu trebuia să fiu un nou-născut? Nu în sensul unei masini-de-ucis oricum. Ce ar fi dacă

m-aș fi potrivit cu familia Cullen chiar din prima zi? Dacă nu ar fi trebuit să ne ascundem undeva pentru un an cât timp eu „mai creșteam”? Dacă și eu, la fel ca și Carlisle, nu o să ucid vreodată o persoană? Ce ar fi dacă ar fi un vampir bun chiar de la început?

Aș putea să-l văd pe Charlie.

Am oftat când realitatea a pătruns în speranță. Nu puteam să-l văd pe Charlie imediat. Ochii, vocea, fața perfectă. Ce aș putea să-i spun; cum aș putea să încep? Eram fericită ca încă mai am scuze ca să las lucrurile așa cum sunt pentru un moment; și la fel de mult îmi doream să găsesc o cale să îl păstrez pe Charlie în viața mea, dar eram înspăimântată de prima întâlnire. Să văd cum ochii lui se măresc când se uita la fața mea nouă, la pielea mea nouă.

Știind ca este înspăimântat. Întrebându-mă ce explicație întunecată o să-și formeze în minte. Eram destul de lasa ca să las ca primul an să treacă și ochii mei să se mai închidă. Și eu care credeam ca o să fiu neînfricată în momentul în care am să fiu indestructibilă.

— Ai mai întâlnit un talent echivalent și auto-controlul? L-a întrebat Edward pe Carlisle.

— Tu chiar crezi ca acesta e un dar sau doar rezultatul pregătiților ei?

Carlisle a dat din umeri.

— Este similar cu ceea ce a făcut tot timpul Siobhan, deși ea nu l-ar numi dar.

— Siobhan, prietena ta din clanul irlandez? A întrebat Rosalie. Nu știam ca ea poate să facă ceva. Credeam ca Maggie este cea talentată dintre ei.

— Da, și Siobhan este de aceeași părere. Dar ea are un fel în care își plănuiește scopurile și apoi ...le dorește în realitate. Ea considera ca este o bună planificare dar eu tot timpul m-am întrebat dacă nu e ceva mai mult. Când a adus-o pe Maggie de exemplu. Liam era foarte teritorial, dar Siobhan a vut ca lucrurile să se rezolve, și așa a fost.

Edward, Carlisle, și Rosalie s-au așezat pe scaune și au continuat cu discuția. Eu mă simțeam foarte bine stând în picioare. Era la fel de odihnitor la fel ca și întinsul pe un pat.

Știam ca am să pot să stau așa și o săptămână fără să mă mișc și la sfârșitul celei de-a șaptea zi m-aș fi simțit la fel de relaxată ca la început.

Probabil ca ei se așează din obișnuință. Oamenii ar fi observat dacă cineva ar fi stat în picioare câteva ore fără să se mute de pe un picior pe altul. Chiar și acum o vedeam pe Rosalie cum își trecea mâinile prin bucle și pe Carlisle ca stătea pe picior peste picior. Mișcări mici care îi făceau să nu fie prea înțepeniți, să nu semene prea mult cu un vampir. Trebuia să fiu atentă la ceea ce făceau ei și să încep să practic și eu. Mi-am mutat greutatea pe piciorul stâng. Se simțea cam prostesc.

Poate ca încercam să mă lase puțin singura cu copilul meu – cât de singura era sigur. Renesmee mi-a povestit fiecare minut al zilei, și aveam sentimentul ca, prin micile ei povesti ea vroia să îmi arate totul, la fel cum și eu îmi doream. Era îngrijorată ca am omis unele lucruri cum ar fi – vrăbiuțele care țopăiau din ce în ce mai aproape când Jacob o ținea, amândoi stând nemișcați sub un brad mare; păsările nu se apropiau de Rosalie. Sau de scârboșenia aceea albă – mâncarea de bebeluși – pe care Carlisle i-a pus-o în cană; mirosea a pământ acru. Sau cântecul pe care Edward îl cânta, care în memoria ei era așa de perfect, ca mi l-a fredonat de doua ori; am fost surprinsă ca eram și eu pe fundalul acelei amintiri, perfect nemișcată dar arătând destul de posomorâtă. M-am cutremurat, amintindu-mi de acea perioadă din punctul meu de vedere. Focul oribil...

După aproximativ o oră – ceilalți încă erau absorbiți în discuția pe care o aveau, Seth și Jacob sforăiau în armonie pe canapea – amintirile lui Renesmee au început să încetinească. Ele au devenit ușor neclare și deviau fără concentrare înainte să ajungă la o concluzie. Apropo ca l-am întrerupt pe Edward panicata – era ceva în neregulă cu ea? – apoi pleoapele ei au bătut și s-au închis. Ea a căscat, buzele ei pline și roz s-au transformat într-un O mare și ochii ei nu s-au mai deschis.

Mâna ei a căzut de pe fața mea și ea a adormit – culoarea pleoapelor ei erau ca de levănțică și

mai palide ca a norilor în fața unui răsărit. Cu grijă să nu o deranjez, i-am ridicat mâna peste pielea mea și am ținut-o acolo curioasă. La început nu a fost nimic și apoi, după câteva minute, o mulțime de culori adunate ca niște fluturași au străbătut mîntea ei.

Vrăjita, m-am uitat la visele ei. Nu aveau niciun sens. Doar culori și forme și fete. Eram încântată cât de des fața mea – amîndouă fetele mele, om hidos și minunată nemuritoare – se uneau în gândurile ei inconștiente. Mai mult decât Edward sau Rosalie. Eram la egalitate cu Jacob; am încercat să nu mă supăr din cauza asta.

Pentru prima dată am înțeles cum de putea Edward să mă vadă dormind noapte după noapte doar ca să mă audă vorbind în somn. Aș fi putut să urmăresc vusele lui Renesmee o eternitate.

Tonul lui Edward mi-a atras atenția când a spus „în sfârșit” și apoi și-a mutat privirea pe fereastră. Afară era o noapte plină, dar eu puteam să văd la fel de departe ca și înainte.

Nimic nu era ascuns în întuneric; toate își schimbaseră doar culoarea.

Leah încă se uita amenințător și s-a ridicat și s-a ascuns în pădure caand Alice a intrat în vedere de pe partea cealaltă a raului. Alice sarea de pe o creangă pe alta ca un acrobat, degetele de la picioare atingându-i mâinile înainte să se arunce într-o săritură grațioasă peste rău.

Esme a făcut un salt mai tradițional în timp ce Emmett a trecut direct prin apă, stropind cu apa așa de departe încât câteva picături s-au lovit de geam. Spre surprinderea mea, Jasper era în urma lor, și saltul lui eficient părea subînțeles, chiar subtil, în comparație cu ei.

Zâmbetul imens care i-a apărut lui Alice pe fața era familiar într-un mod neclar și ciudat. Toată lumea îmi zâmbea dintr-o dată – Esme dulce, Emmett nerăbdător, Rosalie puțin superior, Carlisle indulgent și Edward aștepta.

Alice a intrat în camera înaintea celorlalți, mâna ei s-a întins și nerăbdarea părea ca este ca o aură vizibilă în jurul ei. În mâna ei era o cheie cu o fundă imensă de satin legată împrejur. Ea a ținut cheia în fața mea și eu am strâns-o automat pe Renesmee mai bine în mâna dreaptă ca să pot să o deschid pe stînga. Alice mi-a pus cheia în ea.

— La mulți ani, mi-a urât.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Nimeni nu număra prima zi de naștere, i-am amintit. Prima aniversare este după ce trece un an Alice.

Rânjetul ei s-a transformat într-o fața mulțumită.

— Nu sărbătorim ziua ta de vampir. Încă. Este treisprezece septembrie, Bella. Nouăsprezece ani fericiți!

24 Surpriză

— Nu. În niciun caz! Mi-am mișcat capul și m-am uitat la zâmbetul de pe fața încântată a soțului meu de șaptesprezece ani. Nu, acesta nu se număra. M-am oprit din crescut acum trei zile. O să am optsprezece o veșnicie.

— Mi-e indiferent, a spus Alice, nebăgându-mi în seama protestul. Noi sărbătorim oricum, așa ca taci.

Am oftat. Rar putea cineva să se contrazică cu Alice. Rânjetul ei a devenit imposibil de larg când a citit supunerea din ochii mei.

— Ești gata să îți deschizi cadoul? a cântat Alice.

— Cadourile, a corectat-o Edward și a scos încă o cheie – aceasta era mai lungă și argintie cu o fundiță mai mică albastră – din buzunar.

M-am chinuit să nu-mi dau ochii peste cap. Am știut imediat de la ce era aceasta cheie – de la mașina mea ”după”. Mă întrebam dacă ar fi trebuit să mă simt încântată. Mi se părea ca trecerea mea la viața de vampir nu îmi trezise subit interesul pentru mașinile sport.

— Al meu e primul, a spus Alice și și-a scos limba la el prevăzând care este răspunsul lui.

— Al meu e mai aproape.

— Dar uită-te cum e îmbrăcată. Cuvintele ei sunau mai mult ca un geamăt. M-a omorât toată ziua. Aceasta este prioritatea.

Sprâncenele mele s-au strâns când mă gândeam cum ar putea o cheie să-mi aducă haine noi. Îmi cumpărase un dulap întreg?

— Știu – o să te provoc, a sugerat Alice. Piatră, foaie și foarfece.

Jasper a chicotit iar Edward a oftat.

— De ce nu-mi spui direct cine câștigă? a spus Edward strâmbându-se.

Alice radia.

— Eu. Excelent.

— E probabil o idee mai bună ca eu să aștept până dimineața. A zâmbit și a arătat spre Jacob și Seth care păreau să rămână peste noapte; mă întrebam cât timp satusera treji de data asta. Cred ca ar fi mai distractiv dacă Jacob ar fi trează când o să fie marea descoperire, nu crezi? Ca măcar cineva să își arate entuziasmul așa cum trebuie.

Am rânjit spre el. Mă știa destul de bine.

— Iei, a cântat Alice. Bella, dai-o pe Ness – Renesmee lui Rosalie.

— Unde doarme de obicei?

Alice a dat din umeri.

— În brațele lui Roșe. Sau ale lui Jacob. Sau ale lui Esme. Înțelegi. Nu a fost lăsată din brațe toată viața ei. O să fie cel mai răsfățat jumatate-vampir din existență.

Edward a râs și Rosalie a luat-o pe Renesmee cu mâinile de expert.

— Și este de asemenea și cel mai nerăsfățat jumatate-vampir din existență, a spus Rosalie. Frumusețea de a fi unic.

Rosalie a rânjit la mine și eu eram fericită ca prietenia dintre noi rezistase și asta se vedea în zâmbetul ei. Nu eram sigură ca o să mai dureze după ce viața lui Renesmee nu o mai lega de mine. Dar poate ca am fost suficient de mult de aceeași parte a baricadei ca să rămânem prietene în continuare. Am făcut în sfârșit aceeași alegere pe care ar fi făcut-o și ea dacă era în locul meu. Asta părea să anuleze sentimentele pe care le avea pentru toate celelalte alegeri.

Alice mi-a împins cheile în mână și m-a apucat de umăr și m-a îndreptat spre ușă.

— Hai să mergem, hai să mergem, ea cânta.

— Este afară?

— Într-un fel, a spus Alice, împingându-mă înainte.

— Bucură-te de cadou, a spus Rosalie. Este din partea tuturor. Dar în special a lui Esme.

— Nu veniți și voi? am realizat ca nimeni nu se mișcase.

— O să-ți lăsăm șansa să apreciezi singura, a spus Rosalie. Poți să ne spui nouă... mai târziu.

Emmett a râs în hohote. Ceva în râsul lui m-a făcut să roșesc, deși nu știam de ce.

Am realizat ca multe lucruri la mine – ca aversiunea pentru surprize și pentru cadouri în general – nu se schimbaseră de loc. A fost o ușurare și o revelație să descopăr câte lucruri esențiale au venit cu mine în noua mea viață.

Nu mă așteptam să fiu eu însămi. Am zâmbit larg.

Alice m-a strâns de umăr și eu nu am putut să mu mă opresc din zâmbit pe măsură ce o urmăream în noaptea violet. Numai Edward a venit cu noi.

— Acesta e entuziasmul pe care îl așteptam, a murmurat Alice. Și mi-a lăsat mâinile și a făcut două salturi mici și a traversat râul.

— Haide, Bella, m-a strigat de pe partea cealaltă.

Edward a sărit în același timp cu mine; și era la fel de distractiv ca saltul de la prânz. Poate ca puțin mai distractiv deoarece noaptea schimbase totul în culori noi.

Alice a mers cu noi stând exact în spatele ei, îndreptându-se spre nord. Era mai ușor să urmăresc sunetul făcut de picioarele ei care trimiteau sopate pe pământ și urma proaspătă a mirosului ei decât să o urmăresc cu ochii prin vegetația deasă.

La un semn pe care eu nu l-am văzut ea s-a învârtit și a venit înapoi la mine la locul în care mă oprisem.

— Nu mă atacă, m-a avertizat și a sărit la mine.

— Ce faci? am cerut agitându-mă când ea a sărit în spatele meu și și-a pus mâinile peste fața mea. Am simțit nevoia să o arunc dar m-am controlat.

— Vreau să fiu sigură ca nu poți să vezi.

— Aș fi putut să am grijă de asta fără acest spectacol, se oferise Edward.

— Tu poți să o lași pe ea să trișeze. Ia-o de mână și mergi în fața.

— Alice eu...

— Nu te obosi, Bella. O să facem în felul meu.

Am simțit degetele lui Edward cum au trecut printre ale mele.

— Mai avem câteva minute Bella și apoi o să se ducă să enerveze pe altcineva. El m-a tras înainte. Am ținut pasul ușor cu el. Nu îmi era frică să lovesc vreun copac; în acest caz numai copacul ar fi avut de suferit.

— Ai putea să fi și tu puțin mai încântat, l-a certat Alice. Acesa este pentru tine la fel de mult cât e și pentru ea.

— Adevărat. Mulțumesc încă o dată, Alice.

— Da, da. Sigur. Vocea lui Alice părea dintr-o dată mai încântată. Oprește aici. Întoarce-o doar puțin spre dreapta. Da, așa. Bine. Ești gata? a întrebat.

— Sunt gata. Erau câteva mirosuri care mi-au atras atenția și îmi creșteau curiozitatea. Mirosuri care nu aveau ce să caute în pădure. Flori-de-Miere. Fum. Trandafiri. Rumeguș? Și ceva metalic. Bogăția pământului era descoperită și era expusă. M-am aplecat spre mister.

Alice s-a dat jos din spatele meu rânjind când mi-a văzut ochii. Mă uitam în întunericul violet. Acolo, cuibărit într-o mică poiana din pădure, era o căsuță mică din piatră, ce părea sub lumina stelelor gri-movaliu.

Ea aparținea acestui loc așa de bine ca părea ca crescut dintre stânci, o formațiune naturală. Florile-de-miere erau urcate pe unul din pereți ca o pânză, făcându-și loc în sus spre grinzile de lemn masiv. Trandafirii roșii târzii erau înfloriți și formau o grădină sub geamurile mari și negre. Era și o cărare mică de pietre, păreau de ametist în lumina nopții care duceau spre o ușă de lemn cu arcada.

Mi-am strâns mâna pe cheie și am ținut-o șocată.

— Ce părere ai? Vocea lui Alice era mai moale acum; se potriveau cu scena liniștită ruptă parcă dintr-o poveste.

Mi-am deschis gura și nu am putut să spun nimic.

— Esme s-a gândit ca poate o să vrem să avem un loc al nostru pentru un timp, dar nu vroia să mergem prea departe, a murmurat Edward. Și iubește să aibă o scuză și să poată renova. Acest loc micuț caută un fel să iasă de sub deramaturi de cel puțin o sută de ani.

Am continuat să mă uit, gura mi se mișca la fel ca cea a unui peste.

— Nu îți place? Fața lui Alice a căzut. Vreau să spun, ca sunt sigură ca îl putem aranja diferit dacă vrei. Emmett a vrut ceva pe mai multe sute de metrii pătrați, un al doilea etaj, coloane și turn dar Esme s-a gândit ca ai vrea mai bine să rămână așa cum a fost destinat. Vocea ei a început să fie mai ridicată, era mai rapidă. Dacă a greșit, putem să ne punem pe treaba. Nu o să mai dureze mult până...

— Șșșș! am reușit să spun.

Ea și-a apropiat buzele și a așteptat. Mi-a luat câteva secunde să-mi revin.

— Îmi dați cadou o casă de ziua mea? am șoptit.

— Noua, m-a corectat Edward. Și nu e mai mult decât o căsuță. Cred ca o casă implica mult mai mult spațiu.

— Nu-mi distruge casa, i-am șoptit.

Alice era încântată.

— Îți place.

Am dat din cap.

— O iubești?

Am încuviințat.

— Abia aștept să îi spun lui Esme!

— Ea de ce nu a venit?

Zâmbetul lui Alice a dispărut puțin, sucindu-se puțin, de parcă era greu de răspuns la întrebarea mea.

— Oh, știi tu ... toți și-au adus aminte ce părere ai tu despre cadouri. Nu au vrut să te pună sub prea mare tensiune ca să-ți placă.

— Dar bineînțeles ca o iubesc. Cum aș putea să nu?

— O să le placă asta. Ea m-a bătut pe mână. Oricum, dulapul tău e plin. Folosește-l cu înțelepciune. Și... cred ca asta e tot.

— Tu nu intrii?

Ea s-a îndepărtat natural câțiva pași.

— Edward știe care e drumul. Eu o să vin....mai târziu. Sună-mă dacă nu poți să-ți asortezi hainele. Mi-a aruncat o privire îndoielnică și a zâmbit. Jazz vrea să vâneze. Ne vedem.

S-a lansat în pădure ca un glonț.

— Asta a fost ciudat, am spus când sunetul zborului ei dispăruse complet. Chiar sunt așa de rea? Ei nu trebuiau să stea de-o parte. Acum mă simt vinovată. Nici măcar nu am apucat să-i mulțumesc așa cum trebuie. Ar trebui să ne întoarcem, să-i spun lui Esme...

— Bella, nu fi prostuță. Nimeni nu crede ca ești exagerată.

— Atunci ce...

— Cadoul lor a fost un timp să fim singuri. Alice a încercat să fie subtilă.

— Ah.

Asta a fost tot ce aveam nevoie să facă locuința să dispară. Puteam fi oriunde. Nu vedeam copacii sau pietrele sau scările. Îl vedeam doar pe Edward.

— Hai să îți arăt ce au făcut, a spus trăgându-mă de mână. Își dăduse seama de faptul ca parcă m-a străbătut un curent electric ce a trecut prin corpul meu ca un flux de adrenalină?

Încă o dată mă simțeam ciudat de neputincioasă, așteptam reacții ale corpului meu pe care eu nu eram capabilă să-l mișc. Inima mea ar fi bătut cu un sunet asemănător unei locomotive cu abur care ar fi venit spre noi. Asurzitoare. Obrajii mei ar fi rost un roșu plin.

Numai din cauza asta eu trebuia să fiu epuizată. Aceasta a fost cea mai lungă zi din viața mea.

Am râs tare – numai un mic râset de șoc – când am realizat ca această zi nu avea să e mai

termine.

— O să pot să aud și eu glumă?

— Nu e una prea bună, i-am spus când el mă conducea spre ușa mică și rotundă. Mă gândeam numai – asta e prima și ultima zi din eternitate. E cam greu să mă gândesc la asta.

Chiar și cu atâta loc de gândire. Am râs iar.

A chicotit și el cu mine. El și-a întins mâna spre mânerul ușii și m-a așteptat pe mine să fac onorurile. Am băgat cheia în ușă și am întors-o.

— Ești așa de naturală în tot ceea ce faci, Bella; am uitat cât de diferit trebuie să fie toate astea pentru tine. Îmi doresc să te pot auzi. El s-a aplecat și m-a ridicat în brațe așa de repede ca nici nu mi-am dat seama – și asta era ceva.

— Hei!

— Pragurile sunt treaba mea, mi-a adus el aminte. Dar sunt curios. Spune-mi la ce te gândești chiar acum.

El a deschis ușa – ea s-a deschis și abia dacă a făcut vreun zgomot – și a intrat într-o sufragerie mică de piatră.

— La tot, i-am spus. Toate în același timp, știi. Lucruri bune și lucruri de care să mă îngrijorez și lucruri care sunt noi. Cum nu mă pot opri, în minte, să folosesc doar superlative. Chiar acum mă gândesc ca Esme e o artistă. Este totul perfect!

Camera căsuței avea ceva din frumusețea unui basm. Podeaua era formată din piatră fină și dreapta. Tavanul jos avea grinde lungi de care, dacă era cineva la fel de înalt ca Jacob, ar fi dat cu capul. Pereții erau din loc în loc acoperiți cu lemn, și cu un mozaic de piatră în celelalte. Șemineul din colț încă mai ardea cu câteva flăcări. Era lemn foarte ușor – și din cauza sării flăcările erau albastre și verzi.

Era mobilat din piese separate, nici măcar una din ele nu se potrivea cu o alta, dar erau armonios legate între ele. Un scaun părea ușor medieval în timp ce un divan care era lângă foc părea mai contemporan, biblioteca plină de cărți era pusă în dreptul celei mai îndepărtate ferestre și îmi amintea de un decor din filmele italiene. Cumva, toate piesele erau legate între ele ca într-un puzzle tridimensional. Erau câteva tablouri pe pereți pe care le-am recunoscut – unele dintre preferatele mele din casa cea mare. Erau fără îndoială originale neprețuite dar care și ele păreau ca și-au găsit locul aici.

Era un loc în care oricine ar fi crezut ca magia exista. Era un loc în care te-ai fi așteptat să între din clipa în clipa Albă-ca-Zăpada cu mărul în mână, sau ca un unicorn s-a oprit să mănânce dintr-un tufiș cu flori.

Edward s-a gândit tot timpul ca el aparține mai mult poveștilor de groază. Normal, eu știam ca ceea ce zicea era foarte greșit. Era evident ca locul lui era aici. Într-un basm. Și acum eu eram în aceeași poveste cu el.

Eram pe punctul de a profita de avantajul ca el nu m-a lăsat înapoi pe picioarele mele și ca fața lui încântătoare era la câțiva centimetri de a mea când a spus:

— Suntem norocoși ca Esme s-a gândit să mai adauge o camera. Nimeni nu a luat-o în calcul pe Ness – Renesmee.

M-am încruntat la el, gândurile mele s-au canalizat spre un drum mai puțin plăcut.

— Nu și tu, m-am plâns.

— Scuze, iubito. Asta aud tot timpul în gândurile lor, știi. Mi-a intrat în gânduri.

Am oftat. Copilul meu, șarpele marin. Poate ca nu mai aveam ce să fac. Eu nu aveam să renunț.

— Sunt sigur ca mori să vezi dulapul. Sau cel puțin o să-i spun lui Alice ca așa ai făcut, să o facem să se simtă bine.

— Să îmi fie frică?

— Să fii îngrozită.

El m-a lăsat jos pe un hol îngust care avea tavanul în forma unor arcade micuțe, ca și cum am fi fost într-un castel în miniatură.

— Aceasta o să fie camera lui Renesmee, mi-a spus, a arătat spre camera goală care avea podeaua dintr-un lemn pal. Nu au mai avut timp să facă cine știe ce cu ea din cauza problemei cu vârcolacii cei nervoși...

Am râs încet, uimită de cât de repede totul s-a transformat în bine când acum câteva săptămâni totul părea un coșmar.

Ca Jacob a făcut ca totul să fie perfect așa cum este.

— Aceasta e camera noastră. Esme a încercat să aducă o bucată din insula ei aici, pentru noi. S-a gândit ca o să ne simțim atașați de ea.

Patul era imens și alb, și avea nori de plasa care pluteau de la bolta până la podea. Podeaua din lemn deschis la culoare se asorta cu cea din cealaltă camera, și acum am înțeles ca ea era făcută să semene cu nisipul de pe plajă. Pereții erau albastru deschis aproape ca o zi luminoasă și peretele în spate avea uși de sticlă ce se deschideau spre o grădină mică ascunsă. Trandafiri cățărători și un lac mic și rotund, lin ca o oglindă și mărginit de pietre luciase. Un ocean mic și calm doar pentru noi.

— Oh, a fost tot ce am putut să spun.

— Știu, mi-a șoptit.

Am stat acolo pentru un moment, amintindu-ne. Deși amintirile erau umane și întunecate, mi-au acaparat mintea complet.

El a zâmbit cu un zâmbet strălucitor și mare și apoi a râs.

— Dulapul este în spatele acelor uși duble. Ar trebui să te avertizez – este mai mare decât această camera.

Nici măcar nu m-am uitat la uși. Nu mai era nimic pe lume înafară de el – mâinile lui erau sub mine, simțeam respirația lui dulce pe fața, buzele lui la doar câțiva centimetri de ale mele – și nu mai era nimic ce ar putea să mă distragă acum, vahir nou-născut sau nu.

— O să îți spunem lui Alice ca am fugit repede la dulap, am șoptit, răsucindu-mi degetele prin părul lui trăgându-l mai aproape. O să-i spunem să am petrecut câteva ore acolo proband haine. O să o mințim.

El mi-a înțeles dispoziția imediat, sau poate ca deja era în aceeași dispoziție dar a încercat să mă lase să mă bucur în de-ajuns de cadoul meu, ca un cavaler. El mi-a tras fața spre a lui cu o pasiune subită și un geamăt încet i-a ieșit din gât. Sunetul a trimis un curent electric care a trecut prin tot corpul meu cu o viteză nebună, ca și cum nu puteam să ajung lângă el destul de repede.

Am auzit materialul cum s-a rupt sub mâinile noastre, eu eram fericită ca ale mele, cel puțin, erau deja distruse. Era prea târziu să ne gândim la asta. A fost aproape nepolitic să ignorăm patul mare și alb, dar nu aveam să ajungem atât de departe.

Aceasta a doua luna de miere nu a fost ca prima.

Timpul petrecut pe insula a fost culmea vieții mele umane. Cea mai bună parte a ei.

Eram așa de pregătită să mă agăț de viața mea umană, doar ca să mai mențin ceea ce aveam cu el încă puțin. Pentru ca, fizic, nu avea să mai fie la fel vreodată. Trebuia să ghicesc ca după o zi ca cea de azi, o să fie și mai bine.

Puteam să-l apreciez mai bine acum – puteam să văd liniile perfecte ale feței lui, corpul lui lung și fără cusur – cu acești ochi noi puternici, fiecare unghi și fiecare parte a lui. Puteam să simt pe limba gustul lui pur și puteam să simt pielea lui de marmură incredibil de fină cu aceste degete sensibile.

Și pielea mea era la fel de sensibilă sub mâinile lui.

El era nou, o persoană diferită când corpurile noastre se mișcau grațios pe podeaua de culoarea nisipului. Fără grijă, fără rețineri. Fără frică – mai ales fără ea. Puteam să facem dragoste împreună – amândoi să fim participanți. În sfârșit egali.

Ca și săruturile de mai devreme, fiecare atingere era mai mult decât eram eu obișnuită. Atât de mult din el era reținut. Necesari în acel moment, dar nu-mi venea să cred că de mult pierdusem.

Am încercat să țin minte că eram mai puternică decât era el, dar era greu să mă concentrez la altceva când senzațiile erau așa de intense, distragându-mi atenția pe corp intron milion de locuri în fiecare secundă; dacă îl raneam, nu o să se plângă.

O parte foarte foarte mică din capul meu să gândea la situația această interesantă. Eu nu aveam cum să obosesc vreodată și nici el. Nu trebuia să ne mai tragem duhul sau să ne odihnim sau să mâncăm sau să mergem la baie; nu mai aveam nevoi pământești. El avea cel mai frumos și mai perfect corp din lume și îl aveam doar pentru mine, și nu mă puteam gândi la un moment în care să spun Acum am avut suficient pentru o singură zi. Eu o să vreau tot timpul mai mult. Și ziua nu avea să se mai termine. Deci, în această situație, cum puteam să ne oprim vreodată?

Nu mă deranjă chiar așa de mult ca nu aveam răspuns.

Am băgat de seama puțin când soarele a început să lumineze. Oceanul micuț s-a transformat din negru în gri și o ciocârlie a început să cânte undeva foarte aproape – poate că avea un cuib în trandafiri.

— Ție îți lipsește? l-am întrebat când ea s-a oprit din cântat.

Nu era prima dată când am vorbit dar nici nu făceam vreo conversație.

— Ce să îmi lipsească? a murmurat el.

— Totul – căldura, pielea fină, mirosul plăcut ... eu nu am pierdut nimic sar mă gândeam dacă ție îți pare rău de ceva.

El a râs încet și gingaș.

— Ar fi greu să găsești pe cineva, care în acest moment, e mai puțin supărat decât mine.

Imposibil pot să pun pariu. Nu multă lume primește fiecare lucru pe care și l-a dorit plus toate lucrurile pe care nu au avut curaj să le ceară, toate în aceeași zi.

— Îmi eviți întrebarea?

El și-a lipit mâna de fața mea.

— Ești caldă, mi-a spus.

Era adevărat într-un sens. Pentru mine, și mâna lui era caldă. Nu era ca și cum i-aș fi atins pielea ca de foc a lui Jacob, era mai confortabil. Mai natural.

Apoi și-a tras degetele foarte încet pe fața mea, ușor trăgându-mi o linie peste maxilar, peste gât și până spre talie. Ochii mi s-au dat puțin peste cap.

— Ești fină.

Degetele lui erau ca satinul peste pielea mea așa ca mi-am dat seama la ce se referă.

— Și în legătură cu mirosul, ei bine, nu pot să spun că îmi lipsește. Îți aduci aminte de mirosul acelor excursioniști când am fost la vânătoare?

— Am încercat foarte mult să nu.

— Imaginează-ți să săruți așa ceva.

Gâtul meu s-a umplut de flăcări ca și cum ai fi tras de o coardă la un balon cu aer.

— Ah.

— Exact. Așa ca răspunsul e nu. Sunt pur și simplu foarte fericit pentru că nu îmi lipsește nimic. Nimeni nu are mai mult decât am eu în acest moment.

Vroiam să îl anunț că este o singură excepție în declarația lui dar buzele mele au devenit foarte

ocupate dintr-o dată.

Când mica piscina s-a transformat în culoarea perlei sub răsărit, m-am gândit la o alta întrebare.

— Cat timp durează? Vreau să spun, Carlisle și Esme, Em și Roșe, Alice și Jasper – ei nu petrec toată ziua închiși în camera. Ei apar în public, îmbrăcați complet tot timpul. Aceasta... dorința se termina vreodată? M-am răsucit și mai aproape de el –a fost chiar o reușită – ca să fie clar ce vreau să spun.

— Este greu de spus. Fiecare este diferit și până acum, tu ești cea mai diferită dintre toți.

Vampirii obișnuți sunt prea obsedați de sete ca să mai observe ceva timp și alt ceva. Asta se pare ca nu se aplică și la tine. La un vampir obișnuit, după primul an, alte nevoi se fac cunoscute. Nici setea și nici orice alta dorință nu dispare. E numai o problemă de a învăța să le balansăm, să reușim să le punem în ordine și să reușim....

— Cat timp?

El a zâmbit și și-a încrețit puțin nasul.

— Rosalie și Emmett au fost cel mai rău. A fost nevoie de o decadă întreagă până când am putut să stau mai puțin de opt kilometri de ei. Chiar și Carlisle și Esme au avut dificultăți să îi suporte. Până la urmă au dat cuplul fericit afară. Esme le-a făcut și lor o casă. Era mai mare decât aceasta dar Esme știe ce-i place lui Roșe și știe și ce îți place ție.

— Deci, după zece ani? Eram sigură ca Rosalie și Emmett nu aveau ceva împotriva noastră dar poate suna impertinent dacă mergeam mai mult de o decadă. Fiecare este normal iar? La fel cum sunt acum?

Edward a zâmbit din nou.

— Ei bine, nu înțeleg la ce te referi prin normal. Mi-ai văzut familia cum trăiește în felul uman dar tu ai dormit noaptea. Și mi-a făcut cu ochiul. Este o mulțime de timp liber rămas atunci când nu poți să dormi. Face ca balansarea .....intereselor să fie ușoară. Este un motiv pentru care eu sunt cel mai bun muzician din familie, de ce –inafara de Carlisle – am citit cele mai multe cărți, am studiat cele mai multe științe, și am învățat fluent foarte multe limbi străine... Emmett te-a făcut să crezi ca sunt tipul-stie-tot pentru ca pot citi mintea, dar adevărul este ca am avut o grămadă de timp liber.

Am râs împreună și mișcarea datorată rasului a făcut să se întâmple lucruri interesante cu felul în care corpurile noastre erau conectate, încheind conversația imediat.

25 Favorul

A fost ceva timp mai târziu când Edward mi-a amintit care sunt prioritățile. Nu i-a trebuit decât un singur cuvânt.

— Renesmee...

Am oftat. O să se trezească în curând. Trebuie să fi aproape șapte dimineața. Oare o să se uite după mine? Dintr-o dată, un sentiment care se apropia de panică, mi-a făcut corpul să înțepenească. Oare cum o să arate azi?

Edward a simțit de unde se trăgea stresul meu.

— Este bine, iubito. Îmbracă-te și o să ajungem înapoi în casa în doua secunde.

Probabil ca arătăm ca un personaj de desene animate după felul în care am sărit, și apoi m-am uitat la el – corpul lui ca de diamant strălucea slab în lumina difuză – și apoi spre vest, unde aștepta Renesmee; și apoi iar la el, și apoi iar spre ea. Capul meu se dădea dintr-o parte în alta de doisprezece ori pe minut. Edward a zâmbit, dar nu a râs; e un bărbat puternic.

— Este vorba doar de balans, iubito. Ești așa de bună la toate astea ca nu-mi imaginez ca o să-ți ia prea mult și să gândești totul în perspectivă.

— Și avem toată noaptea la dispoziție, nu?

A zâmbit și mai larg.

— Crezi ca aș suporta să te las să te îmbraci acum, dacă nu era cazul?

Acest gând ar trebui să fie suficient ca să pot rezista toată ziua. O să țin în echilibru această dorință devastatoare care mă copleșește în așa fel încât să fiu o bună... – era greu să-mi găsesc cuvântul. Deși Renesmee era reală și foarte vitală în viața mea, încă era greu să mă gândesc ca sunt mama. Presupun ca oricine s-ar fi gândit la fel, fără cele nouă luni ca să te poți obișnui cu ideea. Și cu un copil care se schimbă cu fiecare oră.

Gândul la viața accelerată a lui Renesmee m-a stresat într-o clipă.

Nici măcar nu m-am oprit în fața ușilor duble ornate ca să pot să-mi trag sufletul înainte să văd ce a făcut Alice. Pur și simplu am intrat cu gândul de a purta primul lucru pe care îl atingeam. Trebuia să știu ca nu o să fie așa de ușor.

— Care sunt ale mele? am sâsâit. Așa cum mi-a spus, camera era mai mare decât dormitorul nostru. Se putea chiar să fie mai mare decât toată casa noastră la un loc, dar trebuia să trec peste și să fiu pozitivă. Mi-a trecut rapid prin minte cum încerca Alice să o convingă pe Esme să ignore proporțiile clasice și să permită o asemenea monstruoșitate. Mă întrebam cum a câștigat Alice aceasta confruntare.

Totul era învelit în pânză veche și albă, rând după rând după rând.

— Din câte îmi dau seama tot înafară de acest rând de aici – a atins o bară care se întindea pe jumătatea peretelui spre stânga – este al tău.

— Toate?

A dat din umeri.

— Alice, am spus împreună. El a spus numele ei ca pe o explicație; eu am spus ca pe ceva rău.

— Bine, am murmurat și am tras fermoarul de la geanta cea mai apropiată. Am mârâit pe sub mustăți când am văzut rochia lungă de seara din mătase – roz de bebeluș. Să găsesc ceva normal de îmbrăcat o să-mi ia toată ziua!

— Lasă-mă să te ajut, s-a oferit Edward. A mirosit cu grijă aerul și apoi a urmat un miros până un spatele camerei lungi. Acolo era făcut un dulap cu sertare. A mai mirosit odată și apoi a deschis un sertar. Cu un rânjă triumfător a scos afară o pereche de blugi deschiși la culoare.

Am zburat până lângă el.

— Cum ai făcut asta?

— Denimul are propriul lui miros la fel ca orice. Acum... căutam bumbac?

Și-a urmat nasul încă jumătate de cuier și a găsit o bluză albă cu mânecă lungă. Mi le-a înmânat.

— Mersi, am spus repede. Am inhalat fiecare material, memorand mirosul pentru viitoarele căutări în această nebunie. Îmi aduceam aminte de mătase și satin; o să le evit pe acelea.

Nu i-a luat lui decât câteva secunde pentru a și le găsi pe ale sale – dacă nu l-aș fi văzut dezbrăcat, aș fi jurat ca nu e nimic mai frumos decât Edward în pantalonii kaki și cu ploverul bej deschis – și apoi m-a luat de mână. Am trecut prin grădină ascunsă, am sărit ușor peste peretele de piatră și am atins pădurea ca la un sprint. Mi-am eliberat mâna ca să ne putem întrece. El m-a învins de data asta.

Renesmee era trează; stătea pe covor și Roșe și Emmett stăteau pe lângă ea, și se juca cu o gramajoasă de tacâmuri de argint îndoite. În mâna dreaptă ținea o lingură deformată.

Imediat cum m-a văzut prin geam, a aruncat lingura pe jos – unde a și lăsat o gaură în lemn – și a arătat nerăbdătoare în direcția mea. Publicul ei râdea; Alice, Jasper, Esme și Carlisle stăteau pe

canapea și se uitau la ea de parcă era un film foarte acaparant.

Am ajuns la ușa chiar înainte ca râsul lor să poată începe, traversând camera și radicand-o de pe podea în aceeași secundă. Am zâmbit larg una la alta.

Era diferită, dar nu așa de mult. Era puțin mai înaltă, proporțiile ei treceau de la cele de bebeluș la cele de copil. Părul ei era mai lung cu jumătate de centimetru, buclele i se balansau să apa unui rău la fiecare mișcare. Mi-am lăsat imaginația să umble aiurea la drumul pe care îl făcusem și când îmi imaginasem ceva mult mai grav de atât. Grație fricii mele exagerate, aceste mici modificări erau o ușurare. Chiar și fără măsurătorile lui Carlisle, eram sigură că modificările erau mai mici decât ieri.

Renesmee m-a bătut pe obraz. Eu am scâncit. Îi era foame iar.

— De când s-a trezit? am întrebat în timp ce Edward a dispărut pe ușa de la bucătărie.

Eram sigură ca s-a dus să-i aducă micul dejun, văzând ceea ce a gândit ea la fel de clar ca mine. Mă întrebam dacă ar fi descoperit vreodată micul ei talent dacă el ar fi fost singurul care o cunoștea. Pentru el era probabil la fel cum ar fi auzit pe oricine.

— Doar de câteva minute, a spus Roșe. V-am fi chemat în curând. A întrebat de voi – v-a cerut ar fi o descriere mai bună. Esme și-a sacrificial al doilea cel mai bun set de tacâmuri de argint ca să putem să ținem micul monstru distrat. Roșe a zâmbit la Renesmee cu atâta afecțiune încât jignirea nu velora nimic. Nu am vrut să ...aa, vă deranjăm.

Rosalie și-a mușcat buza și s-a uitat în alta parte, încercând să nu râdă. Am putut să aud râsul tăcut al lui Emmett, din spatele meu, cum trimita vibrații până întemeliile casei.

Mi-am ținut bărbia în sus.

— O să-ți aranjăm camera imediat, i-am spus lui Renesmee. O să-ți placă în căsuță. Este magică. M-am uitat la Esme. Mulțumesc Esme! Așa de mult. Totul este perfect.

Înainte ca Esme să poată răspunde, Emmett râdea din nou – și de data aceasta nu era tăcut.

— Și încă mai sta în picioare? A reușit să spună printre sughituri de râs. Aș fi crezut ca voi doi l-ați dărâmat până la temelie până acum. Ce ați făcut azi noapte? Ați discutat datoriile naționale? a izbucnit în râs.

Mi-am strâns dinții și mi-am reamintit de consecințele negative pe care le putea avea comportamentul meu dacă nu-l controlăm, la fel cum s-a întâmplat ieri. Bine, Emmett nu era la fel de sensibil ca Seth...

Amintindu-mi de Seth m-a făcut să mă întreb.

— Unde sunt lupii azi? M-am uitat prin peretele de sticlă dar nu fusese niciun semn ca Leah e prin preajmă nici când am venit.

— Jacob a plecat în dimineața asta destul de devreme, mi-a spus Rosalie, și o cută mică de încruntare i-a apărut pe frunte. Seth l-a urmat.

— De ce era așa de supărat? A întrebat Edward când a intrat în camera cu cană lui Renesmee. probabil ca era mai mult în amintirea lui Rosalie decât fusese pe expresia ei.

Fără să respir i-am dat-o pe Renesmee lui Rosalie. Super-control-de-sine, poate, dar nu era nicio cale să o hrănesc. Nu încă.

— Nu știi – și nici nu-mi pasă, Rosalie se văicărea dar i-a răspuns întrebării lui Edward complet. Se uita la Nessie cum doarme, și i s-a deschis gura ca unui tâmpit, ceea ce e, și apoi a sărit în picioare fără să fi avut motiv – din câte am observat eu, cel puțin— și a fugit afară. Eu eram fericită ca am scăpat de el. Cu cât stă mai mult pe aici cu atât sunt mai puține șanse să mai scăpăm de miros.

— Roșe, a dojenit-o Esme.

Rosalie și-a scuturat părul.

— Presupun ca nu mai contează. Nu o să mai stăm aici așa de mult timp.

— Eu tot zic ca ar trebui să mergem direct în New Hamshire și să rezolvăm lucrurile.

Emmett a vorbit și a continuat evident discuția de mai devreme.

— Bella este deja înscrisă la Dartmouth. Nu mi se pare ca o să-i ia așa de mult timp să se descurce cu școală. S-a întors și s-a uitat la mine cu un rânet. Sunt sigur ca o să-i întreci pe colegii tăi... se pare ca nu e ceva interesant pentru tine de făcut noaptea înafară de învățat.

Rosalie chicotea.

Nu-ți pierde controlul, nu-ți pierde controlul, îmi ziceam singura. Și apoi am fost mândră ca am reușit să nu-mi pierd capul. Așa ca am fost destul de surprinsă ca Edward nu s-a controlat. El a mârâit – un sunet abrupt și șocant – și cea mai neagră furie a trecut peste fața lui asemenea unor nori de furtună.

Înainte ca cineva să răspundă, Alice a sărit în picioare.

— Ce face? Ce face câinele de mi-a șters programul pentru toată ziua? Nu pot să văd nimic! Nu! Ea mi-a aruncat o privire chinută. Uită-te la tine! Trebuie să vin eu să-ți arăt cum să-ți folosești dulapul?

Pentru o secundă îi eram recunoscătoare lui Jacob pentru ceea ce plănuse.

Și apoi mâinile lui Edward s-au făcut pumn și a mârâit.

— A vorbit cu Charlie. Crede ca Charlie îl urmează. Vine aici. Astăzi.

Alice a spus un cuvânt care a părut ciudat spus de vocea ei cântată, ca de doamna și apoi a dispărut ca o ceață, ieșind pe ușa din spate.

— El i-a spus lui Charlie? am oftat. Dar – el nu înțelege? Cum a putut să facă așa ceva? Charlie nu poate să știe despre mine! Despre vampiri! Asta l-ar pune pe o listă de pe care nici măcar familia Cullen nu l-ar mai putea scoate. Nu!

Edward a vorbit printre dinți.

— Jacob vine încoace acum.

Probabil ca începuse să plouă mai departe spre est. El a intrat pe ușă scuturându-și părul ud ca un câțel, aruncând picături mici peste covor și peste canapeau albă, lăsând în locul în care au căzut, pete gri. Dinții lui erau strălucitori comparativ cu buzele lui negre; ochii lui erau luminoși și încântați. A început să merge cu mișcări întrerupte, de parcă era foarte încântat ca i-a distrus viața tatei.

— Bună, ne-a salutat, zâmbind.

Era o liniște deplină.

Leah și Seth au venit în spatele lui, în forma lor umană – pentru moment; mâinile amândurora tremurau din cauza tensiunii care era în camera.

— Roșe, am spus întinzând mâinile. Fără să spună ceva, Rosalie mi-a dat-o pe Renesmee. Am presat-o în dreptul inimii mele care nu se mai mișca, ținând-o ca un talisman împotriva comportamentului necugetat. O să o țin pe Renesmee în brațe până când o să fiu sigură ca decizia de a-l omorî pe Jacob se bazează pe simțăminte raționale și nu pe nervi.

Ea era încă nemișcată, se uita și ascultă. Oare cât înțelegea?

— Charlie o să vină în curând, mi-a spus Jacob pe un ton normal. Doar o înștiințare. Presupun ca Alice îți ia ochelari de soare sau ceva asemănător?

— Presupui mult mai mult decât e cazul, am spus printre dinți. Ce. Ai. Făcut?

Zâmbetul lui Jacob începea să dispară dar încă era prea ofensat ca să răspundă serios.

— Blondă și Emmett m-au trezit azi dimineață ca vorbeau într-una ca trebuie să vă mutați în partea cealaltă a țării. De parcă aș fi putut să vă las să plecați. Charlie era cea mai mare problemă nu? Ei bine, problema e rezolvată.

— Tu realizezi ce ai putut să faci? Pericolul în care l-ai băgat?

El a pufnit.

— Nu l-am pus în niciun pericol. Cu excepția ta. Dar tu ai un super-control— supranatural nu-i așa? Nu e același ca cititul minții, dacă ar fi să mă întreb pe mine. Mult mai puțin palpitant.

Edward s-a mișcat atunci, traversând camera ca să ajungă în fața lui Jacob. deși el era cu jumătate de cap mai scund decât Jacob, Jacob s-a dat la o parte din privirea lui nervoasă în momentul în care Edward venea spre el.

— Aceasta e doar o teorie, corcitura, a mârâit el. Crezi ca ar trebui să facem testul pe Charlie? Nu te gândești și la durerea fizică în care o pui pe Bella, chiar și dacă rezista? Sau durerea emoțională dacă nu? Presupun ca ce se întâmplă cu Bella nu mai e problema ta! a scuipat ultimul cuvânt.

Renesmee și-a apăsat degetele nerăbdătoare pe obrazul meu, nervozitatea a făcut-o să refacă în minte ultima parte.

Ultimele cuvinte ale lui Edward au reușit să taie prin starea ciudată de plăcere a lui Jacob. Gura lui își arata nemulțumirea.

— Bella o să sufere?

— O să fie ca și cum i-ai îndesa pe gât un fier înroșit!

Am tresărit când mi-am adus aminte de mirosul pur de sânge uman.

— Asta nu știam, a șoptit Jacob.

— Presupun atunci ca ar fi trebuit să întreb mai întâi, a mârâit Edward printre dinți.

— Tu m-ai fi oprit.

— Trebuia să fi oprit.

— Nu este vorba de mine, am întrerupt. Am stat nemișcată, ținându-mi controlul și sănătatea mentală de Renesmee. Este vorba de Charlie, Jacob. Cum ai putut să-l pui în asemenea pericol? Tu nu realizezi ca pentru el va fi moartea sau viața de vampir? Vocea îmi tremură de lacrimile ce nu mai puteau curge.

Jacob era încă tulburat de acuzațiile lui Edward, dar a mea se părea ca nu-l deranjează.

— Liniștește-te, Bella. Nu i-am spus nimic din ce nu vroiați să-i spuneți.

— Dar vine aici!

— Da, asta e ideea. Planul vostru nu era 'sa-l lăsăm să tragă presupuneri gresite'? Cred ca i-am dat ceva de gândit, dacă pot să spun așa.

Degetele mele mi s-au relaxat pe Renesmee. Le-am strâns înapoi ca să fiu sigură.

— Zi odată, Jacob. Nu mai am răbdare.

— Nu i-am spus nimic despre tine, Bella. Nu chiar. I-am spus despre mine. Cred ca i-am arătat probabil ca e un verb mai potrivit.

— S-a transformat în fața lui Charlie, a sâsâit Edward.

Eu am șoptit.

— Tu ce?

— El e curajos. Curajos la fel ca tine. Nu a leșinat sau să vomite sau ceva asemenator. Tre' să spun ca am fost impresionat. Trebuia totuși să fi văzut ce fața a făcut când am început să-mi dau hainele jos. Neprețuită, Jacob jubila.

— Tâmpitule! Putea să facă stop cardiac!

— Charlie e bine. Chiar este. Dacă ai mai sta un minut să te gândești ai vedea ca ți-am făcut o mare favoare.

— Ai jumătate din timpul asta, Jacob. Vocea mea era egală și de oțel. Ai treizeci de secunde să-mi spui fiecare cuvântul înainte să i-o dau pe Renesmee lui Rosalie și să vin să-ți rup capul ăla

mizerabil. Seth nu o să mă mai poată oprii de data asta.

— Doamne, Bells. Înainte nu erai așa de melodramatică. Este ceva vampiresc?

— Treizeci de secunde.

Jacob și-a dat ochii peste cap și s-a pus pe scaunul cel mai apropiat. Micuța lui haita s-a dus ca să-i stea în spate și nu era deloc relaxată așa cum părea el; ochii lui Leah erau pe mine și dinții ei erau puțin dezveliți.

— Deci, am bătut la ușa lui Charlie de dimineață și l-am rugat să vină cu mine să facem o plimbare. Era confuz, dar apoi i-am spus ca are legătură cu tine și ca tu ai venit în oraș, și apoi m-a urmat în pădure. I-am spus ca nu mai ești bolnavă, și ca lucrurile sunt puțin ciudate, dar într-un fel bun. Aproape ca era să fugă să vină să te vadă, dar i-am spus ca trebuie să-i arăt ceva mai întâi. Și apoi m-am transformat.

Jacob a ridicat din umeri.

Dinții mei se simțeau ca parcă îi împinge ceva unul în altul.

— Vreau fiecare cuvânt, monstrule!

— Păi, ai spus ca am doar treizeci de secunde – bine, bine. Expresia mea cred ca l-a convins ca nu mai aveam chef de glume. Stai așa... m-am transformat la loc și m-am îmbrăcat și după ce a început să respire din nou, am spus ceva de genul: ' Charlie, nu trăiești într-o lume așa cum crezi tu. Vestea bună e ca nimic nu s-a schimbat – cu excepția faptului ca acum știi și tu. Viața o să meargă mai departe în același fel în care a mers și până acum. Poți să pretinzi în continuare ca nu crezi nimic din toate astea'.

— I-a luat un minut să se adune, și apoi a vrut să știe ce s-a întâmplat de fapt cu tine, cu toată chestia cu boala-rara. I-am spus ca ai fost bolnavă, dar ca ești bine acum – numai ca a trebuit să te schimbi un pic pentru procesul de vindecare. A vrut să știe la ce mă refer când am spus 'schimbi' și i-am spus ca acum semeni mai mult cu Esme decât semeni cu Renee.

Edward a sâsâit în timp ce eu mă uitam îngrozită; discuția mergea într-o direcție periculoasă.

— După câteva minute, el a întrebat foarte încet, dacă te-ai transformat și tu într-un animal și eu i-am spus 'Ar vrea ea să fie așa de mișto!', a chicotit Jacob.

Rosalie a făcut un sunet de dezgust.

— Începusem să-i povestesc mai multe despre vârcolaci dar nici nu am apucat să termin tot cuvântul ca Charlie mi-a tăiat vorbe și a spus ca prefera să nu știe detalii. Apoi m-a întrebat dacă știai în ce te bagi înainte să te măriți cu Edward și eu i-am zis ' Sigur, știe de asta de ani de zile, de prima dată când a venit în Forks'. Asta nu i-a plăcut prea mult. L-am lăsat să se gândească. După ce s-a calmat, a vrut doar doua lucruri. Vroia să te vadă, și i-am spus ca ar fi o idee bună să-mi lase un avans ca să pot să explic.

Am inhalat adânc.

— Și care era celălalt lucru pe care îl dorea?

Jacob a zâmbit.

— Asta o să-ți placă. Cererea lui principală a fost să i se spună cât de puțin se poate despre toate astea. Dacă nu era imperios necesar ca el să știe ceva, tine pentru tine. Doar-ce-trebuie-sa-stie.

Am răsuflat ușurată pentru prima dată de când a intrat Jacob.

— Partea asta pot să o fac.

— Înafară de asta prefera să se prefacă ca totul este normal. Zâmbetul lui Jacob s-a transformat în încântare; cred ca avea impresia ca o să încep să-i mulțumesc pentru asta.

— Ce i-ai spus despre Renesmee? M-am chinuit să-mi păstrez tonul tăios din voce, luptându-mă cu recunoștința pe care o simțeam. Era prematur. Era încă destul de mult rău în această situație. Chiar dacă intervenția lui Jacob a făcut ca Charlie să aibă o reacție mai bună decât aş fi sperat...

— Oh da. I-am spus ca tu și cu Edward ați moștenit încă o gură de hrănit. El s-a uitat la Edward. Este o orfană pe ace ați luat-o în tutela – ca Bruce Wayne și Dick Grayson. Jacob a pufnit. Nu cred ca v-a deranjat ca am mințit. Face paret din joc, nu? Edward nu a răspuns în niciun fel așa ca Jacob a continuat.

— În acest punct Charlie era departe de a mai fi surprins dar m-a întrebat dacă o adoptați. 'Ca o fiică? Ca și cum sunt într-un fel bunic?' au fost exact cuvintele lui. I-am spus ca da. 'Felicitari tataie!' și tot restul. El a și zâmbit puțin.

Înțepăturile s-au întors în ochii mei dar de data asta nu de supărare sau de frică. Charlie zâmbea la ideea de a fi bunic? Charlie o să o întâlnească pe Renesmee?

— Dar ea se schimba așa de repede, am șoptit.

— I-am spus ca ea este mai specială decât noi toți puși la un loc, a spus el cu o voce blândă. El s-a ridicat și a venit spre mine, alungându-i pe Leah și pe Seth când au vrut să-l urmeze. Renesmee s-a întins spre el dar eu am strâns-o în brațe și mai tare.

— I-am spus 'Crede-mă, nu vrei să știi despre asta. Dar dacă poți ignora toate chestiile ciudate, o să fi uimit. Ea este cea mai minunată persoană din lume.' Și apoi i-am spus ca dacă poate să suporte astea, voi toți o să mai stați ceva timp și el o să aibă șansa să o cunoască mai bine. Dar dacă totul e prea mult pentru el, voi o să plecați. El a spus ca dacă nu-l forțează nimeni cu prea multă informație, o să poată să suporte.

Jacob se uita la mine cu un început de zâmbet și aștepta.

— Nu o să îți spun mulțumesc, i-am spus. Tot l-ai pus pe Charlie în mare pericol.

— Îmi pare rău ca o să te rănească pe tine. Nu știam ca e chiar așa. Bella, lucrurile între noi sunt diferite acum, dar tu o să fii tot timpul cea mai bună prietenă a mea și eu o să te iubesc mereu. Dar acum te iubesc în felul în care trebuie. În sfârșit e o balanță. Amândoi avem persoane fără de care nu putem trăi.

A zâmbit cu zâmbetul caracteristic "Jacob".

— Prieteni?

Am încercat cât am putut dar tot am zâmbit și eu. Doar un zâmbet micuț.

El și-a întins mâna: o ofertă.

Am luat o gură mare de aer și am mutat greutatea lui Renesmee pe o singura mână. Mi-am pus mâna stângă în a lui – nici măcar nu a tresărit când a simțit răceala pielii mele.

— Dacă nu o să-l omor pe Charlie diseară, o să mă gândesc să te iert pentru asta.

— Când nu o să-l ucizi pe Charlie diseară, o să-mi datorezi multe.

Mi-am dat ochii peste cap.

El și-a întins mâna spre Renesmee, era o cerere de data asta.

— Pot?

— O țin de fapt ca mâinile mele să nu fie libere ca să te omor, Jacob. poate mai târziu.

A oftat, dar nu m-a forțat. Foarte deștept din partea lui.

Alice a intrat cu viteză pe ușă, mâinile ei erau pline și expresia promitea violenta.

— Tu, tu și tu, a sărit ea uitându-se la vârcolaci. Dacă trebuie să rămâneți, treceți în colț și stați acolo o perioadă. Trebuie să văd. Bella, ar fi bine să-i dai lui copilul. Oricum o să ai nevoie să ai brațele libere.

Jacob ră rânjit triumfător.

Frica pură mi-a trecut prin stomac când enormitatea ce aveam să o fac m-a lovit. Aveam să pariez super-controlul meu contra tatălui meu pur uman, momeala. Cuvintele lui Edward de mai devreme acum mi-au ajuns la urechi.

Nu te gândești și la durerea fizică în care o pui pe Bella, chiar și dacă rezista? Sau durerea

emoțională dacă nu?

Nu-mi putea imagina durerea eșecului. Respirația mea s-a transformat în suspine.

— Ia-o, am șoptit, și am pus-o pe Renesmee în brațele lui Jacob.

El a dat din cap, îngrijorarea încrețindu-i fruntea. El a făcut un semn spre ceilalți și toți s-au dus în colțul cel mai îndepărtat al camerei. Seth și Jake s-au pus imediat pe podea în timp ce Leah a scuturat din cap și și-a strâns buzele.

— Eu pot să plec? a spus. Părea ca nu se simte bine în corpul uman, purta același tricou murdar și aceeași pantaloni scurți de bumbac pe care le-a avut și zile trecute când a venit să țipe la mine, părul ei scurt era tăiat în şuvițe neregulate. Măinile ei încă tremurau.

— Bineînțeles, a spus Jake.

— Stai spre est să nu te intersectezi cu drumul lui Charlie, a adăugat Alice; Leah nu s-a uitat la Alice; ea s-a dus spre ușă și a sărit într-un tufiș ca să se schimbe.

Edward era iar lângă mine și mă mângâia pe față.

— Poți să faci asta. Știi ca poți. Eu o să te ajut; toți o să te ajutăm.

Am întâlnit privirea lui Edward și fața mea emana numai frică. Era el destul de puternic să mă oprească dacă făceam o mișcare greșită?

— Dacă nu aveam încredere ca poți, am fi dispărut azi. În acest minut. Dar poți. Și o să fii mai fericită să-l ai pe Charlie iar în viața ta.

Am încercat să respir mai încet.

Alice și-a întins mâna. În palma ei era o cutiuță albă.

— Astea o să te supere la ochi – nu o să te doară dar o să-ți întunece privirea. Este enervant. Nu o să se potrivească nici cu vechea ta culoare, dar e mai bine decât roșu aprins nu? A aruncat cutiuța cu lentilele de contact în aer și eu am prins-o.

— Când ai...

— Înainte să pleci în luna de miere. Eram pregătită pentru câteva posibilități ale viitorului.

Am dat din cap și am descis cutia. Nu mai purtasem lentile până atunci, dar nu avea de ce să fie greu. Am luat micuța sfera maro și am presat-o în ochi cu partea concavă. Am clipit și o peliculă mi-a întrerupt vederea. Puteam să văd prin ea, normal, dar puteam să văd și textura stratului subțire. Ochiul meu a continuat să se concentreze pe straturile microscopice care o înveleau.

— Înțeleg ce vrei să spui, am murmurat și am pus-o și pe cealaltă. Am încercat să nu mai clipeșc de data asta. Ochii mei au încercat automat să refuze ceea ce-i bloca.

— Cum arăt?

Edward a zâmbit.

— Minunat. Bineînțeles.

— Da, da, ea tot timpul arata minunat, a terminat Alice gândul pentru el. Este mai bine decât roșu, dar acesta este singura recomandare pe care pot să o fac. Maro murdar. Maroul tău era mult mai frumos. Să ții minte ca astea nu o să țină o veșnicie – veninul din ochi o să le dizolve în câteva ore. Deci dacă Charlie sta mai mult de atât, o să trebuiască să te scuzi și să te duci să le schimbi. Și este o idee bună în orice caz pentru ca oamenii au nevoie de pause pentru toaleta. Ea a scuturat din cap. Esme dă-i câteva ponturi până când eu o să apovizionez baia cu lentile.

— Cat timp mai am?

— Charlie o să ajungă aici în cinci minute. Să-i spui esențialul.

Esme a încuviințat și a venit să mă ia de mână.

— Principalul lucru e să nu stai nemișcată prea mult timp, mi-a spus ea.

— Stai jos dacă stă și el, a intervenit Emmett. Oamenilor nu le place să stea.

— Lasă-ți ochii să se miște la fiecare treizeci de secunde, a adăugat Jasper. Oamenii nu se

holbează prea mult timp la un lucru.

— Pune picior peste picior odată la cinci minute apoi încrucișează-ți gleznele următoarele cinci, a spus Rosalie.

Am dat din cap o dată la fiecare sugestie. Am observat ca ei făceau aceste lucruri când i-am urmărit ieri. M-am gândit ca aş putea să le imit mișcărilor.

— Și să clipești cel puțin de trei ori într-un minut, a spus Emmett. El s-a încruntat apoi s-a dus către telecomanda de la televizor care era la capătul mesei. A dat drumul la TV pe un post cu meciuri de fotbal și a încuviințat ca pentru el.

— Să-ți miști și mâinile. Să-ți dai părul pe spate sau să pretinzi ca te scarpini. a spus Jasper.

— Eu am spus Esme, s-a plâns Alice când s-a întors. O să o copleşți.

— Nu, cred ca am reținut tot, am spus. Stau, mă uit, clilesc, mă agit.

— Da, m-a aprobat Esme. M-a îmbrățișat.

Jasper s-a încruntat.

— O să-ți ții respirația cât de mult poți, dar o să trebuiască să-ți miști puțin umerii ca să pară ca respiri.

Am inhalat odată și am dat iar din cap.

Edward m-a îmbrățișat și el pe unde mai avea loc.

— Poți s-o faci, a repetat, murmurând încurajarea în ureche.

— Doua minute, a spus Alice. Poate ca ar trebui să îl aștepti pe canapea. Până la urmă ai fost bolnavă. În acest fel nu o să te vadă cum te miști imediat.

Alice m-a tras pe canapea. Am încercat să mă mișc încet, să pară ca sunt mai neîndemânatică. Ea și-a dat ochii peste cap, așa ca probabil nu-mi ieșea prea bine.

— Jacob, am nevoie de Renesmee, am spus.

Jacob s-a încruntat și nu s-a mișcat.

Alice a dat din cap ca nu.

— Bella, asta nu mă ajută să văd.

— Dar eu am nevoie de ea. Mă ajută să mă calmez. Începutul de panică din vocea mea era evident.

— Bine, a mârâit Alice. Ține-o cât poți de nemișcată și eu o să încerc să văd pe lângă ea.

Ea a oftat gray, de parcă fusese rugată să stea peste program de sărbători. Și Jacob a oftat dar a adus-o pe Renesmee la mine, și apoi s-a retras repede din privirea lui Alice.

Edward s-a așezat lângă mine și și-a pus mâinile în jurul lui Renesmee și al meu. El s-a aplecat și s-a uitat foarte serios în ochii lui Renesmee.

— Renesmee, cineva foarte special vine să te vadă pe tine și pe mama ta, a spus el cu o voce gravă de parcă el ar aștepta ca ea să înțeleagă fiecare cuvânt. Oare? Ea s-a uitat la el cu ochii clari și gravi. Dar el nu este ca noi, sau măcar ca Jacob. trebuie să avem mare grijă cu el.

Nu ar trebui să-i spui lucruri în felul în care ne spui nouă.

Renesmee i-a atins fața.

— Exact, a spus el. Și o să ți se facă sete din cauza lui. Dar nu trebuie să-l muști. Nu se vindecă la fel ca Jacob.

— Poate să te înțeleagă? am șoptit.

— Înțelege. O să ai grijă, nu-i așa, Renesmee? O să ne ajuți?

Renesmee l-a atins iar.

— Nu, nu-mi pasă dacă îl muști pe Jacob. Asta e bine.

Jacob a chicotit.

— Poate ca ar trebui să pleci, Jacob, a spus Edward rece, uitându-se în direcția lui.

Edward nu l-a iertat pe Jacob, pentru ca știa ca indiferent ce se va întâmpla acum, eu o să sufăr. Dar eu aș lua arsura fericită dacă aceasta era cel mai grav lucru care mi se putea întâmpla.

— I-am spus lui Charlie ca o să fiu aici, a spus Jacob. are nevoie de suport moral.

— Suport moral, a pufnit Edward. Din câte știe Charlie până acum, tu ești cel mai respingător monstru dintre toți.

— Respingător? a protestat Jacob și apoi a râs încet pentru el.

Am auzit cum zgomotul cauciucurilor cum s-a oprit când au ieșit de pe autostradă și au intrat pe pământul aleii familiei Cullen iar respirația mea s-a accelerat iar. Inima mea cred ca ar fi bătut foarte tare. Mă neliniștea faptul ca trupul m eu nu avea reacțiile pe care le așteptăm.

M-am concentrat pe ritmul bătăilor inimii lui Renesmee ca să mă calmez. A mers foarte repede.

— Foarte bine, Bella, a șoptit aprobator Jasper.

Edward și-a strâns mâinile pe umarii mei.

— Ești sigur? l-am întrebat.

— Pozitiv. Poți să faci orice. El a zâmbit și m-a sărutat.

Nu a fost chiar un sărut fugar și simțurile mele de vampir au luat-o razna și m-au luat iar pe nepregătite. Buzele lui Edward erau ca o injecție de ceva chimic care îmi intră direct în sistemul nervos. Instantaneu doream mai mult. Am avut nevoie de toată concentrarea ca să-mi aduc aminte de copilul pe care îl aveam în brațe.

Jasper a simțit ca mi se schimba dispoziția.

— Aaaa, Edward, poate nu vrei să nu o mai distragi așa acum. Are nevoie să se poată concentra.

Edward s-a tras înapoi.

— Ups, a spus.

Eu am râs. Aceasta fusese expresia mea chiar de la început, de la primul nostru sărut.

— Mai târziu, am spus și am simțit cum mi s-a strâns stomacul de anticipație ca o minge.

— Concentrează-te, Bella, m-a atenționat Jasper.

— Da. Am alungat sentimentele care mă tulburau. Charlie era cel mai important lucru acum. Charlie să fie în siguranță. O să avem noi toată noaptea ...

— Bella.

— Scuze, Jasper.

Emmett a râs.

Sumețul mașinii lui Charlie era din ce în ce mai aproape. Secunda de liniște a trecut și toată lumea era nemișcată. Eu mi-am pus picior peste picior și am practicat clipitul.

Mașina a oprit în fața casei și a stat câteva secunde. Mă întrebam dacă și Charlie este la fel de emoționat ca și mine. Apoi motorul s-a oprit și ușa s-a închis.

Trei pași peste iarbă și apoi au rmat opt urme de pași peste scările de lemn. Încă patru pași s-au auzit de pe terasă. Apoi liniște. Charlie a luat doua guri de aer.

Cioc, cioc, cioc.

Am inhalat pentru ceea ce putea să fie ultima oară. Renesmee s-a băgat și mai adânc la mine în brațe, acunzându-și fața în părul meu.

Carlisle a răspuns la ușă. Expresia lui stresată s-a transformat într-una de întâmpinare, ca și cum ai fi schimbat posturile la televizor.

— Bună, Charlie, a spus, părănd abătut exact cât trebuie. Până la urmă, noi trebuia să fim în Atlanta la Centrul de Control al Bolilor. Charlie știa ca fusese mințit.

— Carlisle, l-a salutat înțepat Charlie. Unde e Bella?

— Sunt aici, tata.

Ah! Vocea mea era greșită. Plus ca îmi folosisem aproape toată rezerva de aer. Am respirat

repede, bucuroasă ca mirosul lui Charlie nu umpluse încă încăperea.

Expresia blocată a lui Charlie mi-a dat de înțeles cât era de ciudată vocea mea. Ochii lui s-au concentrat asupra mea și apoi s-au mărit.

Am citit emoțiile în tinp ce se derulau pe fața lui.

Șoc. Neîncredere. Durere. Pierdere. Frică. Furie. Suspiciune. Mai multă durere.

Mi-am mușcat buza. Se simțea ciudat. Dinții mei noi erau mai ascuțiți peste pielea mea de granit decât fuseseră dinții mei vechi peste buzele mele moi de om.

— Ești chiar tu, Bella? a șoptit el.

— Dap. Am scâncit când am auzit vocea mea ca o adiere de vânt. Bună, tata.

A luat o gură mare de aer ca să se calmeze.

— Hei, Charlie, l-a întâmpinat Jacob din colț. Care e treaba?

Charlie s-a uitat odată la Jacob, s-a scuturat când și-a adus aminte, și apoi s-a uitat iar la mine.

Încet, Charlie a străbătut camera până când era la câțiva pași de mine. El i-a dat lui Edward o privire acuzatoare și apoi ochii lui au trecut iar la mine. Căldura corpului lui se lovea de mine cu fiecare puls al inimii lui.

— Bella? a întrebat el încă odată.

Am vorbit cu o voce scăzută încercând să o fac să nu mai sune la fel.

— Sunt chiar eu.

Maxilarul lui s-a încleștat.

— Îmi pare rău, tată, am spus.

— Ești bine? a cerut el.

— Pe bune și chiar adevărat mă simt bine, am promis. Sănătoasă tun.

Și oxigenul meu s-a dus.

— Jake mi-a spus ca asta a fost... Necesari. Ca mureai. A spus cuvintele de parcă nu le-ar fi crezut în niciun caz.

M-am blocat, concentrându-mă pe greutatea caldă a lui Renesmee, m-am împins în Edward pentru suport și am luat o gură mare de aer.

Mirosul lui Charlie era ca un mănunchi de flăcări care m-a lovit pe tot gâtul. Dar era mult mai mult decât durere. Era și o dorință arzătoare. Charlie mirosea mai delicios decât orice mi-aș fi imaginat. La fel de apetisant ca excursioniștii de la vânatoare, dar Charlie era de doua ori mai tentant. Și era la câțiva metri de mine, făcându-mi gura uscată să fie cuprinsă de căldură.

Dar eu nu eram la vânatoare acum. Și el era tatăl meu.

Edward mi-a strâns umerii susținându-mă și Jacob mi-a aruncat o privire care cerea scuze din cealaltă parte a camerei.

Am încercat să mă adun și să ignor durerea și dorința care mă făceau să-mi fie sete.

Charlie aștepta răspunsul meu.

— Jacob ți-a spus adevărul.

— Asta însemna ca e măcar unul, a mârâit Charlie.

Am sperat ca Charlie să poată trece de trăsăturile feței mele noi și să vadă remușcarea din ele.

De sub părul meu, Renesmee a strănutat când mirosul lui Charlie a ajuns și la ea. Mi-am strâns prinsoarea.

Charlie a văzut privirea anxioasă și a urmat-o.

— Oh, a spus și toată furia i-a dispărut de pe fața, lăsând în urma doar șocul. Ea este. Orfană pe care zicea Jacob ca o să o adoptați.

— Este nepoata mea, a mințit elegant Edward. cred ca s-a decis ca asemănarea între el și Renesmee este prea evidentă ca să fie ignorată. Mai bine să spună de la început ca erau din familie.

— Am crezut ca tu nu mai ai familie, a spus Charlie, acuzarea întorcându-se în glas.

— Mi-am pierdut părinții. Fratele meu cel mai mare a fost adoptat la fel ca și mine. Nu l-am mai văzut după aceea. Dar judecătoria m-a găsit după ce el și soția lui au murit într-un accident de mașina, lăsând singurul lor copil fără familie.

Edward era așa de bun. Vocea lui era egală și conținea exact câtă inocența era nevoie. Trebuia să exersezi ca să poți să faci și eu la fel.

Renesmee a tras cu ochiul de după părul meu, strănutând încă o dată. S-a uitat rușinoasă la Charlie pe sub genele ei lungi, și apoi s-a ascuns încă o dată.

— Ea... ea, ei bine, ea e o frumusețe.

— Da, a fost Edward de acord.

— Este totuși o responsabilitate destul de mare. Voi abia ați început viața.

— Ce puteam să facem? Edward și-a trecut degetele peste obrazul ei. L-am văzut ca a atins-o pe buze pentru un moment – îi aducea aminte. Tu ai putea s-o refuzi?

— Aa. Păi. A dat din cap absent. Jake a spus ca îi spuneți Nessie?

— Nu, nu-i așa, am spus și vocea mea era prea ascuțită și tăioasă. O cheamă Renesmee. Charlie s-a reconcentrat la mine.

— Tu cum te simți în legătură cu ea? Poate Carlisle și Esme ar putea...

— E a mea, am întrerupt. Eu o vreau.

Charlie s-a încruntat.

— O să mă faci bunic așa de repede?

Edward a zâmbit.

— Și Carlisle este bunic.

Charlie s-a uitat neîncrezător la Carlisle, care încă stătea în dreptul ușii de la intrare; arata ca fratele mai mic și mai arătos al lui Zeus.

Charlie a pufnit și apoi a râs.

— Cred ca asta mă face să mă simt mai bine.

Ochii lui au trecut iar la Renesmee.

— Ea este cu siguranță ceva la care să te uiți. Respirația lui caldă a bătut prin spațial dintre noi.

Renesmee s-a aplecat spre miros, trăgându-mă de păr și s-a uitat direct în fața lui pentru prima dată. Charlie a oftat.

Știam ce vede. Ochii mei – ochii lui – copiați perfect în fața ei perfectă. Charlie începuse să se hiperventileze. Buzele lui tremurau și am putut să citesc numerele pe care le spunea pe buze. Numără descrescător încercând să îndese nouă luni întruna singura. Încercând să le adune dar neputând să forțeze dovada din fața lui ca să aibă un sens.

Jacob s-a ridicat și a venit să-l bată pe Charlie pe spate. S-a aplecat ca să-i șoptească ceva lui Charlie în ureche; numai Charlie nu știa ca putem auzii cu toții.

— Doar-ce-trebuie-sa-stii, Charlie. Este în regulă. Promit.

Charlie a înghițit și a încuviințat.

Și apoi ochii lui acuzau când a făcut un pas spre Edward cu pumnii strânși.

— Nu vreau să spun nimic, dar am terminat cu minciunile!

— Scuză-mă, a spus Edward calm, dar trebuie să știi povestea generală mai mult decât adevărul. Dacă o să fi parte din acest secret, povestea generală este cea care contează. Ca să o protejăm pe Bella și pe Renesmee la fel ca și pe noi. Poți să continui cu minciunile pentru ele?

Camera era plină de statui, eu mi-am încrucișat gleznelor.

Charlie a mormăit și apoi s-a întors să se uite la mine.

— Copile, puteai să mă fi avertizat și pe mine într-un fel.

— Chiar crezi ca ar fi făcut să fie mai ușor?

El s-a încrunțat și apoi a îngenuncheat pe podea în fața mea. Am putut să văd mișcarea pe care o făcea sângele lui pe sub piele. Puteam să simt vibrația lui caldă. Și așa putea și Renesmee. Ea a zâmbit și a întins o mână roz spre el. Am ținut-o înapoi.

Ea și-a pus cealaltă mână peste obrazul meu, sete, curiozitate și fața lui Charlie erau la ea în gânduri. Era un mesaj subtil care m-a făcut să cred ca ea a înțeles cuvintele lui Edward perfect; a recunoscut ce e setea, dar a depășit-o în același gând.

— Ooo..., a oftat Charlie, ochii lui se uitau la dinții ei perfecți. Cât are?

— Aăă...

— Trei luni, a spus și apoi a adăugat încet, mai bine spus, arata mai mult sau mai puțin de trei luni. Este mai mică în unele feluri și mai matură în altele.

Deliberat, Renesmee i-a făcut cu mâna.

Charlie a clipit repetat.

Jacob l-a ținut de umăr.

— Ți-am spus ca e ceva special, nu?

Charlie s-a eliberat de strânsoare.

— O, haide, Charlie, s-a văitat Jacob. sunt aceeași persoană ca și până acum. Zi și tu ca ce să întâmplat azi după-masa nu s-a întâmplat.

Amintirea a făcut ca buzele lui Charlie să fie albe dar el a încuviințat odată.

— Numai ca nu știi care este partea ta în toate astea Jacob? a întrebat el. Cât știe Billy? Tu de ce ești aici? El se uita la fața lui Jacob, care era luminată pentru ca se uita la Renesmee.

— Păi, aş putea să-ți spun totul – Billy știe absolut tot – dar asta implica multe chestii ale varco...

— Uh! A protestat Charlie, acoperindu-și urechile. Nu contează.

Jacob a rânjit.

— Totul o să fie bine Charlie. Încearcă numai să nu crezi tot ceea ce vezi.

Tata a spus ceva ce şu se putea înțelege.

— Uoo! a sărit Emmett dintr-o dată cu o voce adâncă. Hai Gators!

Jacob și Charlie au sărit. Restul am înghețat.

Charlie și-a revenit și apoi se uita la Emmett.

— Câștigă Florida?

— A înscris la prima lovitură, a confirmat Emmett. El mi-a aruncat o privire și a mișcat din sprâncene ca un nemernic în satul cu răutăți. Era și timpul ca cineva să incrie ceva pe aici.

M-am luptat cu un sâsâit. În fața lui Charlie? A întrecut măsura.

Dar Charlie era prea absorbit ca să observe intenția. El a luat încă o gură mare de aer, trăgând aerul de parcă încerca să îl impinca până în degetele de la picioare. Îl invidiam. S-a ridicat în picioare, pășind pe după Jacob și s-a pus într-un scaun liber.

— Păi, a oftat, cred ca ar trebui să vedem dacă o să poată să rămână în frunte.

26 Strălucire

— Nu știi cât ar trebui să-i spunem lui Renee despre astea, a spus Charlie ezitând cu piciorul ieșit pe ușă. El s-a încordat și stomacul i-a mârâit.

Am încuviințat.

— Știu. Nu vreau să o sperii. Mai bine să o protejăm. Toate astea nu sunt pentru cei slabi de inima.

Buzele lui s-au strâns mâhnite.

— Și eu aș fi încercat să te protejez, dacă aș fi știut cum. Dar cred ca tu nu ai făcut parte niciodată din categoria celor slabi de inima, nu-i așa?

Am zâmbit înapoi, trăgând o gură de aer printre dinți.

Charlie și-a bătut absent peste stomac.

— Ne gândim noi la ceva. Avem timp să mai discutăm, nu?

— Da, i-am promis.

Fusese într-un fel o zi așa de lungă, și în alt fel așa de scurtă. Charlie întârziase la cina – Sue Clearwater gătise pentru el și pentru Billy. Acea avea să fie o seara ciudată, dar cel puțin el o să mănânce hrana adevărată; eram fericită ca era cineva care încerca să îl păzească de inaniție din cauza abilității lui la gătit.

Tensiunea adunată toată ziua a făcut ca minutele să treacă greu; Charlie nu și-a relaxat umerii încordați. Dar nici nu se grăbea să plece. El s-a uitat la doua meciuri complete – era așa de absorbit în gânduri ca părea ignorant la glumele sugestive ale lui Emmett care erau din ce în ce mai îndrăznețe și din ce în ce mai nelegate de fotbal – și apoi comentariile de după meci, și apoi știrile, nu s-a mișcat până când Seth nu i-a adus aminte cât e ceasul.

— O să le dai plasa lui Billy și mamei Charlie? Haide. Bella și Nessie o să fie aici și mâine. Hai să mâncăm ceva bine?

Era clar în ochii lui Charlie ca el nu credea în declarația lui Seth, dar l-a lăsat totuși pe Seth să îl conducă. Îndoiala încă era și el a făcut o pauză. Norii se subțiau, ploaia se oprise. Era posibil și ca soarele să iasă exact la timp pentru a apune.

— Jake a spus ca aveți de gând să fugiți de mine, mi-a murmurat încet.

— Nu vroiam să fac asta dacă aveam alta cale. Din acest motiv suntem încă aici.

— A spus ca o să puteți să mai stați un timp, dar numai dacă eu sunt destul de deștept și îmi țin gura închisă.

— Da... dar nu pot să-ți promit ca nu o să plecăm niciodată tata. Este destul de complicat...

— Doar-ce-trebuie-sa-stiu, mi-a adus aminte.

— Așa e.

— O să mă vizitezi, dacă o să trebuiască să pleci?

— Promit, tata. Acum ca știi ceva, cred ca o să meargă. O să stau cât de aproape îți dorești.

Și-a ros buza pentru o jumătate de secundă și apoi s-a aplecat ușor spre mine cu mâinile întinse cu grijă. Am shimbat-o pe Renesmee – care adormise – pe mâna mea stângă, am strâns dinții, mi-am ținut respirația și mi-am pus mâna foarte ușor peste talia lui caldă.

— Stai foarte aproape, Bells, a murmurat. Foarte aproape.

— Te iubesc, tată, am șoptit printre dinți.

El a tremurat și s-a îndepărtat. Mi-am lăsat mâna.

— Și eu te iubesc, copile. Dacă s-a schimbat ceva, asta nu. El a atins cu un deget obrazul roz al lui Renesmee. Ea seamănă destul de mult cu tine.

Mi-am ținut tonul normal deși mă simțeam oricum numai relaxată nu.

— Cred ca, mai mult cu Edward. Am ezitat și apoi am adăugat. Are buclele tale.

Charlie a tresărit și apoi a pufnit.

— Aaa. Cred ca da. Aaa. Tataie. Și-a mișcat neîncrezător capul. O să pot să o țin și eu vreodată?

Am clipit șocată și apoi m-am adunat. După ce m-am gândit o jumătate de secundă și judecând după cum arata Renesmee – părea competentă adormită – m-am gândit ca aș putea la fel de bine să-mi

forțez norocul până la capăt, din moment ce lucrurile au mers așa de bine astăzi....

— Ia-o, am spus, întinzând mâinile spre el. El a făcut automat un gest cu brațele și eu am pus-o pe Renesmee în ele. Pielea lui nu era chiar așa de fierbinte ca a ei, dar mi-a făcut gâtul să mă gădile ca să simt căldura care curgea pe sub pielea subțire.

În locul în care pielea mea a atins-o pe a lui, ea s-a făcut ca de găină. Nu știam dacă aceasta este reacția la temperatura mea nouă sau era ceva psihologic.

Charlie s-a încruntat încet când i-a simțit greutatea.

— Este ... voinica.

Eu m-am încruntat. Pentru mine era ușoară ca un fulg. Poate ca nu mai simțeam.

— E bine să fie voinică, a spus Charlie văzându-mi expresia. Apoi a murmurat ca pentru el. Așa și trebuie totuși, înconjurată de atâta nebulă. El și-a balansat mâinile ușor, dintr-o parte în alta.

— Cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată, inclusiv tu. Scuze, dar e adevărat.

— Știu ca este.

— Copil frumos, a spus încă o dată, dar era mai mult un găngurit.

Am putut să văd și pe fața lui – puteam să văd cum crește. Charlie era la fel de neputincios în fața magiei ei la fel ca noi toți. După doua secunde cât a ținut-o în brațe și deja era al ei.

— Pot să mă întorc mâine?

— Sigur ca da tată. Bineînțeles. O să fim aici.

— Ar fi bine, a spus aspru, dar fața îi era blândă, încă se uita la Renesmee.

— Ne vedem mâine, Nessie.

— Nu și tu!

— Ce?

— Numele ei este Renesmee. Adică Renee și Esme împreună. Fără modificări. M-am chinuit să mă calmez, fără să mai inspir adânc de data asta. Vrei să știi care este al doilea nume?

— Cum să nu.

— Carlie. Cu "C" adică Carlisle și Charlie alăturat.

Încruntarea din dreptul ochilor a dispărut și i s-a luminat toată fața, luându-mă pe nepregătite.

— Mulțumesc, Bells.

— Eu îți mulțumesc, tata. Atât de mult s-a schimbat în atât de puțin timp. Capul nu mi se oprește din învârtit. Dacă tu nu erai acum lângă mine, nu știu cum aș mai fi reușit să mă țin de – de realitate. Era să spun ca nu știam cum aș fi reușit să mă țin de ceea ce sunt. Asta era probabil mai mult decât avea nevoie.

Stomacul lui Charlie a mârâit.

— Du-te și mănâncă, tata. Noi o să fim aici. Mi-am amintit cum se simțea, când am pătruns prima dată în fantastic – care era senzația ca totul o să dispară odată cu răsăritul soarelui.

Charlie a dat din cap și apoi s-a întors la Renesmee și la mine. El s-a uitat prin mine la toată casa; ochii lui au trecut măriți peste toată camera mare și luminoasă. Toată lumea era încă acolo, în afară de Jacob pe care îl puteam auzi la frigiderul din bucătărie; Alice era întinsă pe scară și îl ținea pe Jasper cu capul la ea în brațe; Carlisle era aplecat peste o carte imensă pe care o ținea în brațe; Esme îngână pentru ea, scriind într-un caietel în timp ce Rosalie și Emmett încercau să facă un castel imens de cărți de joc sub scări; Edward a dechis pianul și cânta foarte încet.

Nu era nicio dovadă ca ziua se apropia de sfârșit, ca ar veni vremea să mănânce sau să facă activitățile pregătitoare pentru noapte. Ceva insesizabil se schimbase în atmosferă.

Familia Cullen nu se mai chinua așa de rău ca de obicei – șarada umană a patinat așa de ușor, a fost suficient pentru Charlie să simtă diferența.

El a ridicat din umeri, a dat din cap și a oftat.

— Ne vedem mâine, Bella. S-a încruntat și apoi a adăugat, vreau să spun, nu ca nu arăți ... bine. O să mă obișnuiesc eu.

— Mulțumesc, tata.

Charlie a dat din cap și apoi a mers gânditor spre mașina. Eu m-am uitat la el cum pleacă; până când nu am auzit cauciucurile mașinii lui pe autostrada nu am realizat ca am reușit. Chiar am trecut de această zi fără să îl rănesc pe Charlie. Singura singurică. Trebuie să am și eu o superputere!

Părea prea frumos să fie adevărat. Puteam să le am pe amândouă, și familia mea cea nouă și cea veche? Și eu care spuneam ca ieri a fost perfect.

— Uau, am șoptit. Am clipit și am simțit a treia pereche de lentile de contact cum s-a dezintegrat.

Sunetul pianului s-a oprit și mâinile lui Edward erau în jurul taliei mele iar barba lui stătea pe umărul meu.

— Mi-ai luat cuvintele din gură.

— Edward, am reușit!

— Așa este. Ai fost incredibilă. Toate grijile acelea ca ești nou născut și tu ai trecut de toate în același timp. El a râs încet.

— Nu sunt sigur nici măcar ca e vampir, dara-mi-te ca e nou-născut, a strigat Emmett de sub scări. Este prea blândă.

Toate comentariile rușinoase pe care le-a spus în fața tatălui meu îmi sunau iar în urechi și era probabil ceva bun ca o țineam pe Renesmee în brațe. Neputând să-mi controlez complet reacția, am mârâit printre dinți.

— Ooooo, m-ai speriat, a râs Emmett.

Eu am sâșâit și Renesmee s-a mișcat în brațele mele. Ea a clipit de câteva ori și apoi s-a uitat în jur, expresia ei era confuză. A strănutat și apoi s-a întins după fața mea.

— Charlie o să se întoarcă mâine, am asigurat-o.

— Excelent, a spus Emmett. Rosalie a râs odată cu el de data asta.

— Nu e prea înțelept, Emmett, a spus Edward strâmbându-se și ridicând mâinile să o ia pe Renesmee de la mine. El mi-a făcut cu ochiul când am ezitat și așa, puțin confuză, i-am dat-o.

— Ce vrei să spui? a cerut Emmett.

— Este cam nepoliticos, nu crezi, să îl provoci pe cel mai puternic vampir din casă?

Emmett și-a dat capul pe spate și a pufnit.

— Te rog!

— Bella, a murmurat Edward spre mine în timp ce Emmett asculta cu atenție, mai ții minte acum câteva luni, ca te-am rugat să-mi faci un favor odată ce devii nemuritoare?

Asta mi-a adus aminte vag de ceva. Am trecut peste conversațiile umane neclare. După un moment mi-am adus aminte și am oftat.

— Ah.

Alice a râs cu un râs lung și cristalin. Jacob a scos capul de după colț și gura lui era plină de mâncare.

— Ce? a mârâit Emmett.

— Pe bune? l-am întrebat pe Edward.

— Ai încredere în mine, mi-a spus.

Am luat o gură mare de aer.

— Emmett ce ai zice de un mic pariu?

A fost în picioare într-o secundă.

— Super. Care e treaba.

Mi-am mușcat buza pentru o secundă. El era așa de mare.

— Doar dacă nu îți e prea frică...? a sugerat Emmett.

Mi-am îndreptat umerii.

— Tu. Eu. Sckandenberg. Masa din salon. Acum.

Zâmbetul lui Emmett s-a întins pe toată fața.

— Aaa, Bella, a spus Alice repede. Cred ca Esme este puternic atașată de acea masă. Este antică.

— Mulțumesc, a șoptit Esme către ea.

— Nicio problemă, a spus Emmett cu un zâmbet imens. Pe aici, Bella.

L-am urmat în spate, spre garaj; puteam să-i aud pe ceilalți ca ne urmează. Era un bolovan imens de granit, care stătea lângă o mulțime de alte pietre, lângă râu, evident țelul lui Emmett. Deși piatră era cam rotundă și neregulată, făcea fața.

Emmett și-a potrivit cotul în piatră și mi-a făcut semn cu mâna.

Eu eram iar emoționată când mă uitam la mușchii de pe brațul lui dar mi-am ținut fața netedă. Edward mi-a promis ca o să fiu cea mai puternică decât oricine o perioadă. El părea foarte încrezător și eu mă simțeam puternică. Așa de puternică? Mă întrebam, uitându-mă la bicepsii lui Emmett. Nu aveam nici măcar doua zile, totuși, asta conta la ceva. Numai dacă nimic nu era normal la mine. Eu poate ca nu eram la fel de puternică așa cum era un nou-nascut.

Poate ca din acest motiv controlul era așa de ușor pentru mine.

Am încercat să par relaxată când mi-am pus mâna peste stânca.

— Gata, Emmett. Eu câștig și tu numai ai poți să spui un singur cuvând în legătură cu viața mea sexuală nimănui, nici măcar lui Roșe. Nici aluzii, nici insinuări – nimic.

Ochii lui s-au îngustat.

— Bine. Eu câștig și totul o să fie mult mai rău.

El mi-a auzit respirația ca s-a oprit și a rânjit cu răutate. Nu a fost nicio urmă de falsitate în ochii lui.

— O să cedezi așa de ușor, surioară? Mă enerva Emmett. Nu prea e nimic sălbatic în tine nu-i așa? Pun pariu ca acea căsuță nu are nici măcar o zgârietură. A râs. Ți-a spus Edward câte case am dărâmat eu și Roșe?

Am strâns dinții și i-am apucat mâna cea mare.

— Unu, doi...

— Trei, s-a încordat, și a început să se împingă în mâna mea.

Nu s-a întâmplat nimic.

Ah, am putut să simt forța pe care o exercita. Minte mea nouă părea destul de pregătită să facă aceste calcule și am putut să-mi dau seama ca dacă mâna lui nu ar fi avut ceva să îi reziste, ea ar fi trecut fără prea mare greutate prin piatră. Presiune creștea și eu mă întrebam aleatoriu dacă un camion plin cu ciment ar merge cu șaiszeci de kilometri la oră pe o pantă foarte inclinată, ar putea avea atâta putere. Optzeci de kilometri? Nouăzeci? Probabil mai mult.

Nu era suficient cât să mă miște. Mâna lui o împingea pe a mea cu o forță zdrobitoare, dar nu era neplăcut. Se simțea bine într-un fel ciudat. Am fost atât de atentă de când m-am trezit, încercând din greu să nu sparg lucruri. Era o ușurare stranie ca îmi puteam folosii mușchii. Să îmi las puterea să mă cuprindă, nu să mă lupt să o rețin.

Emmett s-a încruntat; fruntea lui s-a cutat și tot corpul lui înțepenit ca o linie rigidă concentrată spre obstacolul ce îl reprezenta mâna mea care nu se mișca. L-am lăsat să transpire – la figurat – pentru un moment cât m-am bucurat de senzația forței brute care îmi străbătea mâna.

Câteva secunde mai târziu – eram totuși plictisită. Am flexat; Emmett a pierdut vreo doi centimetrii.

Am râs. Emmett mârâia dur printre dinți.

— Să-ți ții gura închisă, i-am adus aminte și apoi am izbit cu mâna lui de bolovan. Un sunet de spart s-a auzit printre copaci. Piatra a tremurat, și o bucată – cam o optime din toată masa ei – s-a spart și a căzut peste pământ. A aterizat pe piciorul lui Emmett și eu spart-o. Am putut să aud râsul înfundat al lui Jacob și al lui Edward.

Emmett a dat cu șutul în bucațile de piatră până peste rău. Am rupt în doua un arțar mai mici înainte să lovesc la baza unui pin imens, care s-a rupt și apoi a căzut peste alt copac.

— Revanșa. Măine.

— Nu o să dispară așa de repede, i-am spus. Poate ca ar trebui să o mai lași o luna.

Emmett a mârâit arătându-și dinții.

— Maine.

— Hei, orice te face fericit, frate.

Când s-a întors să plece, Emmett a dat cu pumnul în granit și a urmat o avalanșă de bolovani și praf. Era super, într-un fel copilăresc.

Fascinată de dovadă de netăgăduit ca eram mai puternică decât cel mai puternic vampire pe care îl știam, am întins mâna, degetele erau despărțite, peste piatră. Când am băgat degetele ușor în stâncă, spărgeau nu săpau; consistența ei mi-a amintit de brânză tare. Am terminat cu mână plină de pietriș.

— Super, am bolborosit.

Cu un rânjet care se întindea pe față, am izbucnit într-o serie de mișcări de karate cu care spărgeam piatra cu marginea mâinii. Stânca a tremurat și a mârâit și— cu o mare de praf – s-a spart în doua.

Am început să chicotesc.

Nu am acordat mare atenție nici chicotelor din spatele meu în timp ce spărgeam și cu mâinile și cu picioarele restul bolovanului până l-am făcut fragmentele. Mă distram prea bine, creștând totul. Doar când am auzit un nou răs, ca un șir de clopoței, m-am întors de la jocul meu prostesc.

— Ea a răs?

Toată lumea se uita la Renesmee cu aceeași expresie tâmpa pe care probabil, o aveam și eu.

— Da, a spus Edward.

— Cine nu râdea? a murmurat Jake dându-și ochii peste cap.

— Spune-mi ca nu ai exagerat și tu la prima ta alergare, câine, îl necăjea Edward, fără răutate în voce.

— Asta e diferit, a spus Jacob și m-am uitat surprinsă cum i-a dat în glumă un pumn în umăr lui Edward. Bella se presupune ca e adultă. Căsătorită și mama și tot restul. Nu ar trebui să fie mai multă demnitate?

Renesmee s-a încruntat și a atins fața lui Edward.

— Ce vrea? am întrebat.

— Mai puțină demnitate, a spus Edward cu un rânjet. Ea s-a bucurat așa de mult când te-a văzut cum te distrezi la fel ca și mine.

— Sunt nostimă? am întrebat-o pe Renesmee, îndreptându-mă spre ea în același timp în care s-a întins și ea după mine. Am luat-o din mâinile lui Edward și i-am oferit o piatră care era în mâna mea.

— Vrei să încerci?

Ea a zâmbit cu zâmbetul strălucitor și a luat piatra cu ambele mâini. Ea strângea, o mică cuta s-a format între sprâncenele ei pe măsură ce se concentra. A urmat un sunet încet de spart și puțin praf. Ea s-a încruntat și a ținut bucată spre mine.

— Lasă-mă pe mine, am spus transformând piatra în nisip.

Ea a bătut din palme și a râs; sunetul delicios ne-a făcut pe toți să ne alăturăm. Dintr-o dată soarele a ieșit dintre nori, aruncând raze lungi de rubin și aur peste toți zece și eu am fost imediat pierdută de frumusețea pielii mele în lumina soarelui. Năucită de ea.

Renesmee a atins suprafața netedă a pielii mele plină de fațete de diamant, apoi și-a pus mâna lângă a mea. Pielea ei avea o luminozitate subtilă și misterioasă. Nimic să o țină în casa într-o zi însoțită așa cum erau sclipirile mele orbitoare. Ea mi-a atins fața, gândindu-se la diferența și se simțea nemulțumită.

— Tu ești cea mai drăguță, am asigurat-o.

— Nu pot să spun ca sunt de acord, a spus Edward și apoi m-am întors să-i răspund, razele de soare peste fața lui m-au amuțit.

Jacob și-a pus mâinile în fața ochilor, prefăcându-se ca își protejează ochii de strălucire.

— Ciudată Bella, a comentat.

— Ce creatura nemaipomenită este, a murmurat Edward, aproape ca era de acord, de parcă ce a spus Jacob era un compliment. El era și năucitor și năucit în același timp.

Era un sentiment ciudat – nu surprinzător, presupun, pentru ca totul mi se părea acum ciudat – ca sunt bună la ceva în mod natural. Ca om, nu am fost niciodată cea mai bună la ceva. a fost bina când am avut de aface cu Renee, dar probabil ca ar fi reușit mai mulți oameni; Phil părea ca se descurcă. Eram un elev destul de bun, dar niciodată cea mai bună din clasă. Evident, eram scoasă din discuție dacă venea vorba de ceva în atletism.

Nimic artistic sau muzical, niciun talent deosebit. Nimeni niciodată nu mi-a dat un trofeu pentru ca am citit cărți. După optsprezece ani de mediocritate, eram destul de supărată ca eram comună. Acum am realizat ca renunșasem să mă mai gândesc la strălucire sau altceva.

Făceam ce puteam eu mai bine cu ceea ce aveam, și nu am fost prea potrivită în lumea mea. Asta era ceva într-adevăr diferit. Acum eram încântătoare – pentru ei cât și pentru mine. Era ca și cum am fost născută să fiu vampir. Ideea mă făcea să râd dar mă și făcea să îmi doresc să cânt. Mi-am găsit adevăratul loc în lume, locul în care mă potriveau, locul în care străluciam.

27 Planuri de călătorie

Am luat mitologia mult mai în serios de când am devenit vampir.

Destul de des, când mă uitam în urmă la primele mele trei luni ca nemuritoare, mi-am imaginat cam ar arăta viața mea, dacă ar fi fost o țesătură, în ochii Sorții – cine știe, ea poate chiar există? Eram sigură ca ea și-a schimbat culoarea; mă gândeam ca până acum a fost un bej plăcut, ceva de ajutor și nimic invaziv, ceva ce ar da bine pe fundal. Și acum simțeam ca este carmin aprins sau poate auriu strălucitor.

Restul familiei mele și al prietenilor erau fire care erau, pe lângă mine, ceva strălucitor și frumos, și umplea pânză de culorile lor complementare.

Am fost surprinsă de câteva fire pe care a trebuit să le includ în țesătura mea. Vârcolacii, cu culorile lor profunde ca pădurea, nu erau ceva la care mă așteptam; Jacob și bineînțeles ca Seth. Dar vechii mei prieteni Quil și Embry au devenit parte din material când s-au alăturat haitei lui Jacob, și chiar și Sam și Emily erau prieteni. Tensiunile dintre familiile noastre s-au șters, mai ales din cauza lui Renesmee. Ea era ușor de iubit.

Sue și Leah Clearwater intraseră și ele în viața noastră – încă doua personae pe care nu le anticipasem.

Sue părea ca și-a asumat să îi facă tranziția lui Charlie într-o lume de neimaginat, mult mai ușoară. Ea venea la familia Cullen în majoritatea zilelor, deși ea nu părea să se simtă la fel de bine aici la fel cum se simțea fiul ei sau majoritatea haitei lui Jacob.

Ea nu prea vorbea; ea stătea protective pe lângă Charlie. Ea era prima persoană la care el se uita când Renesmee făcea ceva incredibil de avansat. Răspunsul, Sue se uita la Seth cu înțeles ca și cum ar fi spus Da, mie-mi spui.

Leah era chiar mei neliniștită decât Sue și era singura din noua noastră familie marita care încă era vizibil ostilă. Totuși, ea și Jacob aveau un nou cod ce o tine ape ea mai legată de noi toți. L-am întrebat de ea odată – ezitând; nu vroiam să mă plâng, dar relația era așa de diferită față de cum fusese încât m-a făcut curiosă. El a dat din umeri și mi-a spus ca e ceva legat de haia. Ea era a doua-la-comanda, `beta`, așa cum îi spusese eu acum mult timp în urmă.

— Mă gândeam ca dacă tot am să fac chestia asta cu Alpha de-adevărat, a explicat Jacob, mai bine pun la punct și toate formalitățile.

Noua responsabilitate o făcea pe Leah să simtă ca trebuie să se verifice cu el mai des, și cum el era tot timpul cu Renesmee...

Leah nu era fericită să stea pe lângă noi, dar ea era excepția. Fericirea era componenta vieții mele în acest moment, modelul dominant pe țesătura mea. Așa de mult încât relația mea cu Jasper era acum mai apropiată decât mi-aș fi imaginat vreodată.

Totuși, la început mă enerva sincer.

— Doamne! M-am plâns lui Edward într-o noapte după ce am pus-o pe Renesmee în camera ei. Dacă nu i-am ucis pe Charlie sau pe Sue până acum, probabil ca nu o să se mai întâmple. Aș vrea ca Jasper să nu mai stea tot timpul pe lângă mine!

— Nimeni nu se îndoiește de tine Bella, nici măcar o părticică, m-a asigurat el. Știi și tu cum e Jasper – nu poate să reziste să stea departe de un climat emoțional bun. Tu ești așa de fericită tot timpul, iubito, ca el gravitează spre tine fără să își dea seama.

Și apoi Edward m-a îmbrățișat strâns, pentru ca nimic nu îl încântă mai mult decât extazul care mă copleșea față de noua mea viață.

Și eu eram încântată în marea majoritate a timpului. Zilele nu erau sufficient de lungi pentru mine ca să mă satur să-mi ador fiica; nopțile nu aveau așa de multe ore ca să-mi satisfacă nevoia de Edward.

Dar era și reversal acelei bucurii. Dacă întorceam materialul vieților noastre, îmi imaginam ca desenul de pe spate ar fi făcut din nori gri de neîncredere și de frică.

Renesmee a sus primul ei cuvânt can avea exact o săptămână. Cuvântul ei a fost mami, ceea ce ar fi luminat ziua mea, numai ca eram așa de înspăimântată de progresul ei ca abia am putut să-mi forțez fața înghețată să îi zâmbească ca răspuns. Nu a ajutat de loc ca ea a continuat acel prim cuvânt până când a spus prima ei propoziție cu aceeași respirație.

— Mami, unde e tataie? A întrebat cu o voce înalta și ascuțită de soprano ce era supărată numai pentru ca trebuia să vorbească tare pentru ca eu eram de partea cealaltă a camerei. Ea deja o întrebuse pe Rosalie folosind felul ei normal (sau chiar anormal din alt punct de vedere) de a comunica. Rosalie nu știa răspunsul așa ca ea s-a întors spre mine.

Când a mers pentru prima dată, la mai puțin de trei săptămâni după, a fost la fel. Ea s-a uitat pur și simplu la Alice pentru un moment lung, se uită atentă cum ea aranja niște buchete în vasele care erau puse prin toată camera, și dansa înainte și înapoi pe podea, cu mâinile pline de flori. Renesmee s-a ridicat în picioare, nu a tremurat deloc, și apoi a traversat podeaua aproape la fel de grațios.

Jacob a izbucnit în aplauze, pentru ca acesta era clar răspunsul pe care îl vroia Renesmee. Felul în care el era legat de ea făcea ca reacțiile lui să fie următoarele; primul lui reflex era să îi dea tot

timpul lui Renesmee ceea ce își dorește. Dar ochii noștrii s-au întâlnit și am văzut panica din ai mei ca se oglindea în ai lui. Mi-am făcut și eu mâinile să aplaude încercând să-mi ascund teama de ea. Edward a aplaudat încet de lângă mine și noi nu am avut nevoie să vorbim ca să știm ca gândurile noastre erau asemenatoare.

Edward și Carlisle au început să cerceteze, căutând răspunsuri, ceva la care să ne așteptăm. A fost puțin ce au găsit ei și nimic nu se putea verifica.

Alice și Rosalie începeau ziua de obicei cu un spectacol de modă. Renesmee nu purta același lucru de doua ori, în parte pentru ca ea creștea foarte repede și alt motiv pentru ca Alice și Rosalie încercau să facă un album de bebeluși care părea ca se întinde pe mai mulți ani decât ca era în câteva săptămâni. Au făcut mii de poze, documentând fiacre faza a copilăriei ei accelerate.

La trei luni, Renesmee putea să fie considerate un copil mai mare de un an sau unul mai mic de doi ani. Ea nu era ca un copil; era mai lungă și mai grațioasă și proporțiile ei erau mai egale, ca un adult. Buclele ei arămii îi ajungeau până la talie; nu mă înduram să i le tai asta chiar dacă Alice ar fi permis.

Renesmee putea să vorbească corect gramatical și articulat, dar rar se obosea, prefera să arate oamenilor ce vrea. Ea nu putea numai să meargă, dar să și alerge și să danseze. Putea chiar să citească.

Îi citeam într-o seara din Tenntson, pentru ca ritmul și cursivitatea poeziei lui mi se părea liniștitoare (trebuia să caut constant material nou; lui Renesmee nu-i plăcea ca poveștile de la culcare să se repete, așa cum prefera alți copii, și nici nu avea răbdare cu cărțile cu poze).

Ea s-a întins să îmi atingă obrazul, imaginea din mintea ei era una cu noi doua, numai ca ea ținea cartea. I-am dat-o zâmbind.

— `Si aici era o muzica dulce` a citit fără să ezite, `falduri mai fine decât petalele suflate de pe un trandafir pe iarbă, sau apusuri de soare le ape nemișcate ce stau între pereții înalți dintrun granit umbrit, un pas...`

Mâna mea a tras robotic cartea înapoi.

— Dacă citești tu, cum o să mai adormi? Am întrebat cu o voce pe care abia am reușit să o fac să nu tremure.

După calculele lui Carlisle, creșterea corpului ei era din ce în ce mai încetă; mintea ei a continuat să o ia înainte repede. Chiar și dacă rata de descreștere rămânea pe loc, ea tot ar fi fost un adult în nu mai puțin de patru ani.

Patru ani. O femeie bătrână la cincisprezece.

Numai cincisprezece ani de viață.

Dar ea era așa de sănătoasă. Vie, luminoasă, radiant și fericită. Binele ei mă făcea pe mine să fiu mai liniștită și să fiu fericită pentru moment șiș a las viitorul pentru mâine.

Carlisle și Edward discutau opțiunile viitorului din toate unghiurile, cu voce mice, și eu încercam să nu aud. Ei nu aveau niciodată aceste discuții când Jacob era în preajmă, pntru ca treaba cu crescutul era ceva sigur și nu era ceva ce pe Jacob l-ar fi încântat. Nici eu nu eram.

Prea periculos! Îmi urlau instinctele. Jacob și Renesmee erau asemănători în atâtea feluri, amândoi jumate-jumate, doua lucruri în același timp. Și toți vârcolacii insistau ca veninul de vampir era mortal pentru ei și nu o cale spre nemurire....

Carlisle și Edward eliminaseră toate cautarilepe care le puteau face de la distant, și acum ne pregăteam să mergem în locul în care au apărut unele legend vechi. Aveam să ne ducem înapoi în Brazilia șiș a începem de acolo. Tribul Ticuna avea legend despre copiii ca Renesmee ... dacă alt copil ca ea a existat vreodată, poate ca unele povesti despre viața unui om pe jumătate muritor încă mai era...

Singura întrebare reală era când o să mergem.

Eu eram cea care mai întârzia. O mică parte din mine vroia să stea până după sărbători, de dragul lui Charlie. Dar mai mult de atât, ara o călătorie diferită pe care știam ca trebuie să o fac mai întâi – care era prioritară. De asemenea, trebuia să mă duc singura.

Acesta era singurul motiv de cearta pe care eu și cu Edward l-am avut de când m-am schimbat în vampir. Singurul punct de nemulțumire era partea ca trebuia să merg singura. Dar problema era ca... erau probleme, și planul meu era singurul care părea cel mai raționabil.

Trebuia să mă duc să mă întâlnesc cu Volturii și trebuia să mă duc singura. Chiar și eliberată de vechile coșmaruri, de orice vis de fapt, era imposibil să îi uit pe Volturi. Și nici eu nu ne lăsau fără să ne aducă aminte.

Până când cadoul de la Aro nu a ajuns, nici nu am știut ca Alice a trimis un anunț liderilor Volturilor; eram departe, pe insula lui Esme când ea a avut o viziune a soldaților Volturilor – Jane și Alec, gemenii devastatori erau printre ei. Căiuș a plănuit să trimită o echipa ca să vadă dacă mai sunt încă om, împotriva dorinței lor (pentru ca eu știam secretul lumii vampirilor, și eu trebuia ori să mă alătur ori să fiu redusă la tăcere... permanent). Așa ca Alice a trimis anunțul prin poștă, văzând ca asta o să-i mai întârzie până când descifrau înțelesul din spatele cuvintelor. Dar ei o să vină eventual. Asta era sigur.

Darul însuși nu era o amenințare. Extravagant, da, aproape inficosator din cauza acelei extravagante. Amenințarea era în rândul pe care Aro l-a scris ca felicitare, scris cu cerneală neagră pe o bucată de hârtie tare și albă de propria lui mână: Aștept deci cu nerăbdare să o cunosc pe Dna Cullen în persoană.

Darul era pus într-o cutie de lemn antică, placată cu aur și perle, ornamentată cu multe pietre prețioase. După cum spunea Alice, cutia însăși era o comoară neprețuită, ce ar egala aproape toate bijuteriile din lume, cu excepția celei care era înăuntru.

— Tot timpul m-am întrebat unde au dispărut bijuteriile coroanei după ce John al Angliei le-a pierdut în secolul treisprezece, a spus Carlisle. Presupun ca nu mă miră ca Volturii au avut partea lor.

Lanțul era simplu – aur care era format într-un lanț gros ca o sfoară, parcă era gradat, ca pielea unui șarpe care s-ar încolăcii aproape de gât. O singura bijuterie atârna de lanț: un diamante alb de mărimea unei mingii de golf.

Remarca nesubtilă din biletul lui Aro mă interesa pe mine mai mult decât bijuteria. Volturii aveau nevoie să vadă ca sunt nemuritoare, și ca familia Cullen a ascultat porunca lor și trebuiau să vadă asta curând. Ei nu trebuiau să se apropie de Forks. Era numai o singura cale să ne petrecem viața în siguranță aici.

— Nu o să mergi singura, a insistat Edward printre dinți, mâinile lui erau strânse în pumni.

— Ei nu o să mă rănească pe mine, am spus cât de frumos am reușit, fortându-mi vocea să fie sigură. Nu au niciun motiv. Sunt vampir. Caz închis.

— Nu. În niciun caz.

— Edward este singura cale să o protejăm.

Și nu a putut să contrazică asta. Logica mea era clară.

Chiar și în scurtul timp în care l-am cunoscut pe Aro, am putut să-mi dau seama ca e colecționar – și piesele lui cele mai valoroase erau cele vii. El strângea frumusețe, talent și raritate printre nemuritorii care stăteau alături de el mai mult decât orice bijuterie pe care o avea în seifurile lui. Era destul de neplăcut ca ar fi vrut ca Alice și Edward să stea pe lângă el.

Nu vroiam să-i mai dau vreun motiv să fie gelos pe familia lui Carlisle. Renesmee era și frumoasă și talentată și unica – era singura din lume. El nu trebuia să o vadă, nici chiar prin

gândurile alt cuiva.

Și eu eram singura ale cărei gânduri nu putea să le citească. Normal ca o să merg singura.

Alice nu vedea nicio problemă cu călătoria mea, dar era îngrijorată de calitatea viziunilor ei. Ea a spus ca ele sunt câteodată asemenator de încețoșate ca atunci când sunt înafara deciziilor și ar putea să intervină dar care nu sunt complet rezolvate.

Aceasta nesiguranța îl făcea deja pe Edward, care era deja ezitant, să se opună vehement cu ceea ce vreau eu să fac. El vroia să vină cu mine până la legătura mea de la Londra, dar eu nu vroiam să o las pe Renesmee fără ambii părinți. În schimb mă duceam cu Carlisle. Asta mă făcea și pe mine și pe Edward să fim puțin mai relaxați, știind ca Carlisle ar fi la doar câteva ore de mine.

Alice cauta mai departe în viitor, dar lucrurile pe care le cauta nu aveau legătură cu ceea ce cauta ea. Câteva posibilități la bursă; o posibilă vizită a Irinei ca să ne împăcăm, deși decizia ei nu era fermă; o ninsoare care nu avea să vină decât peste șase săptămâni; un telefon de la Renee (exersam vocea răgușită și eram din ce în ce mai bună – pentru Renee eu eram încă bolnavă).

Am cumpărat biletele pentru Italia ziua următoare cu aniversarea de trei luni a lui Renesmee. Am plănuțit să fie o vizită foarte scurtă, așa ca nu i-am spus lui Charlie. Jacob știa și el i-a mai dat lui Edward câteva argument. Totuși, discuția de astăzi era despre Brazilia. Jacob era hotărât să vină cu noi.

Noi trei, Jacob, Renesmee și cu mine vânam împreună. Dieta cu sânge de animal nu era preferata lui Renesmee – și din acest motiv i s-a permis lui Jacob să vină. Jacob făcuse ca totul să fie o întrecere și asta o motiva mai mult decât orice.

Renesmee știa clar toată treaba cu bun contra rău când se aplică în cazul vânării oamenilor; ea numai ca se gansea ca sângele donat era un compromise destul de drăguț. Sângele uman o satura cel mai bine și părea cel mai compatibil cu sistemul ei, dar ea reacționează la toate varietățile de sânge uman și a suportat ca un martir când i-am dat odată conopida și boabe de fasole. Cel puțin sângele de animal era mai bun decât aia. Ea avea o natură competitivă și provocarea de al învinge pe Jacob o făcea încântată de vânătoare.

— Jacob, am spus, încercând să vorbesc cu el când Renesmee era în fața noastră și dansa în poiana lungă, căutând un miros care să-i placă. Tu ai obligații aici. Seth, Leah – El a pufnit.

— Nu sunt dădaca haitei mele. Ei oricum au obligații în La Push.

— Cam ca și tine? Tu ai renunțat oficial la școală? Dacă vrei să ții pasul cu Renesmee o să trebuiască să să înveți ceva mai mult.

— Este un chin. O să mă întorc la școală când lucrurile o...să se mai liniștească.

Mi-am pierdut concentrate de la comentariu când el a spus așa, și amândoi ne-am uitat la Renesmee. Ea se uita la fulgi de zăpadă care zburau peste palmele ei, topindu-se înainte să atingă iarba cea galbenă din poiană lungă și îngustă în care stăteam. Rochia ei de culoarea fildeșului era puțin mai închisă decât zăpada iar bucelele ei maro-roșcat reușeau să lucească chiar și dacă soarele era foarte bine ascuns în spatele norilor.

Când ne uitam, ea s-a lansat într-un salt la cincisprezece metri în aer. Măinile ei micuțe au prins un fulg de zăpadă și ea a căzut ușor în picioare. Ea s-a întors la noi și avea un zâmbet care te șoca – într-adevăr, nu era ceva cu care te-ai putea obișnui – și și-a deschis mâinile ca să ne arate steluța de gheață perfectă formată din opt colțuri, înainte să se topească.

— Drăguță, a spus Jacob apreciativ. Dar cred ca tragi de timp, Nessie.

Ea și-a luat avânt spre Jacob; el și-a întins mâinile exact în momentul în care ea a sărit în ele. Aveau mișcarea așa de bine sincronizată. Ea făcea așa când avea ceva de spus. Prefer în continuare să nu vorbească cu voce tare.

Renesmee i-a atins fața, strâmbându-se adorabil când noi toți ascultam sunetul făcut de o turmă

de elani care se mișca în pădure, nu prea departe.

— Siiiiigur ca nu ți-e sete, Nessie, a răspuns Jacob puțin sarcastic, dar mai indulgent decât orice. Numai ca ți-e frică să nu-l prind eu iar pe cel mai mare! Ea s-a întors în brațele lui Jacob, a aterizat ușor în picioare și și-a dat ochii peste cap – semăna așa de mult cu Edward când făcea așa. Apoi ea a fugit spre copaci.

— Mă duc eu, a spus Jacob când eu m-am aplecat ca să-i urmăresc. El și-a dat jos tricoul pe măsură ce o alerga în pădure și tremura deja. Nu se pune dacă trișezi, a strigat el după Renesmee.

Râdeam când mă uitam la frunzele pe care le-au ricitat când au fugit, și dădeam din cap. Jacob era mai copil decât Renesmee câteodată.

M-am oprit, să le las vânătorilor mei un avans de câteva minute. Ar fi foarte ușor să îi urmăresc și lui Renesmee i-ar plăcea la nebunie să mă surprindă cu mărimea prăzii ei. Am zâmbit încă o dată.

Poiana îngustă încă era foarte foarte goală. Zăpada care cădea era din ce în ce mai puțină, aproape ca dispăruse. Alice a spus ca nu o să se depună câteva săptămâni.

De obicei Edward și cu mine mergeam împreună în aceste călătorii de vânatoare. Dar Edward a rămas astăzi cu Carlisle să plănuiască excursia în Rio, vorbind pe la spatele lui Jacob... eu m-am încruntat.

Când o să ne întoarcem o să-i iau partea lui Jacob. El ar trebui să vină cu noi. Miza lui era mai mare decât a tuturor – viața lui întreaga depindea de asta, la fel ca și a mea.

În timp ce gândurile mele erau pierdute în viitorul apropiat, ochii mei au trecut din rutina peste munte, căutând o pradă, căutând un pericol. Nu m-am gândit la el; îndemnul era ceva automat.

Sau poate ca era un motiv pentru verificarea aceasta, ceva foarte mic ce a atras atenția simțurilor mele foarte ascuțite înainte ca eu să fiu conștientă de ceva.

Pe măsură ce ochii mei au trecut peste marginea unei coline mai îndepărtate, era ceva albăstrui ce stătea în pădurea verde închis, o strălucire de argint – sau să fi fost aur? Mi-a atras atenția.

Privirea mea s-a concentrat pe culoarea care nu avea ce cauta acolo, distanța era așa de mare ca nici măcar un vulture nu ar fi putut să răzbată. Mă uitam.

Ea s-a uitat înapoi.

Ca era un vampir, asta era evident. Pielea ei era albă ca marmură, textura de un million de ori mai fină decât pielea umană. Chiar și sub nori, pielea ei strălucea puțin. Dacă pielea nu ar fi dat-o de gol, nemișcarea ei ar fi reușit. Numai vampirii și statuile pot sta așa de fix. Părul ei era palid, un blons spălăcit ce părea argintiu. Aceasta a fost imaginea care mi-a atras atenția. Niciuna din fetele din memoria mea înțeșoșată nu era asemănătoare cu aceasta. Dar am recunoscut-o imediat după auriul ochilor. Irina a decis să vină până la urmă.

Pentru un moment eu mă uitam la ea și ea se uita la mine. Mă întrebam dacă ar ghici și ea imediat cine sunt eu. Mi-a ridicat mâna pe jumătate, ca să o salut dar buza ei s-a strâmbat foarte puțin, făcând ca fața ei să pară ostilă.

Am auzit urlatul de fericire din pădure al lui Renesmee și l-am auzit și pe Jacob urlând, și am văzut fața Irinei când s-a strâmbat reflexiv la sunetul care a ajuns la ea câteva secunde mai târziu. Privirea ei s-a mutat ușor în dreapta și am știut ce vede.

Un lup roșcat imens, poate ca acela care l-a omorât pe Laurent al ei.

De când stătea să ne urmărească? Destul cât să vadă schimbul nostru drăgăstos de mai devreme eram sigură.

Fața ei s-a strâmbat de durere.

Instinctiv am ridicat mâinile în fața ca un gest de scuză. Ea s-a întors la mine și buza ei s-a tras peste dinți. Maxilarul ei s-a dezvelit și ea a mârâit.

Când sunetul slab a ajuns la mine, ea deja se întorsese și a dispărut în pădure.

— La naiba! am urlat.

Am alergat în pădure după Renesmee și Jacob nedorind să îi pierd din vedere. Nu știam în ce direcție a plecat Irina sau cât de furioasă era în acest moment. Răzbunarea era o obsesie obișnuită pentru vampir, una ce nu era ușor de suprimat.

Alergând la viteză maximă, mi-a luat numai doua secunde să ajung la ei.

— Al meu e mai mare, am auzit-o pe Renesmee ca insistă când am trecut printre copaci în locul micuț pe care l-au găsit liber.

Urechile lui Jacob s-au mișcat când s-a uitat la expresia mea; el s-a aplecat în față, dezvelindu-și dinții – buza lui era plină de sângele vânatului sau. Ochii lui au măsurat pădurea. Puteam auzi mârâitul care se forma în gâtul lui.

Renesmee ră la fel de alarmată ca și Jacob. Abandonându-și prada la picioare, ea a sărit în brațele mele care o așteptau și și-a pus curioasă mâna peste obrajii mei.

— Exagerez, i-am asigurat repede. Nu este nimeni, cred. Ține-te bine.

Mi-am scos telefonul și am apăsat pe apelare rapidă. Edward a răspuns de la primul țârâit. Jacob și Renesmee ascultau cu atenție când eu îi explicăm lui Edward.

— Vino, adu-l și pe Carlisle, am vorbit așa de repede ca mă întrebam dacă Jacob a înțeles ceva. Am văzut-o pe Irina și ea m-a văzut pe mine și apoi l-a văzut pe Jacob și apoi s-a enervat și a fugit, cred. Nu a venit aici – cel puțin nu încă – dar părea destul de supărată așa ca poate o să vină. Dacă nu, tu și Carlisle trebuie să vă duceți după ea și să o calmați. Îmi pare așa de rău.

Jacob a mârâit.

— O să ajungem în jumătate de minut, mi-a spus Edward și eu am putut să aud vântul pe care îl făcea alergatul lui.

Ne-am dat în spate în poiana lungă și apoi am ascultat în liniște cu Jacob sunetul care se apropia și pe care nu îl recunoșteam.

Când sunetul s-a apropiat, era foarte familiar. Și apoi Edward era lângă mine iar Carlisle câteva secunde mai în spate. Am fost surprinsă să aud un sunet de labe mari care veneau în spatele lui Carlisle la câteva secunde. Presupun ca nu trebuia să fiu așa de șocată. Dacă Renesmee era numai puțin în pericol, normal ca Jacob ar fi chemat întăriri.

— Era chiar acolo, i-am spus imediat și am arătat locul. Dacă Irina se grăbea, avea un avans considerabil. Ar opri ca să îl aculte pe Carlisle? Expresia pe care o avusese mă făcea să cred ca nu. Poate ca ar trebui să-l chemați pe Emmett și pe Jasper să vină cu voi. Ea părea... foarte supărată. Ea a mârâit la mine.

— Ce? a spus Edward nervos.

Carlisle a pus o mână peste brațul lui.

— Ea suferă. O să mă duc după ea.

— O să vin cu tine, a insistat Edward.

Ei au schimbat o privire lungă – poate Carlisle a măsurat iritarea lui Edward pe Irina și puterea lui de a citi mintea. În final Carlisle a dat din cap și ei au plecat să caute urmă fără să-i cheme pe Emmett sau pe Jasper.

Jacob a lătrat nerăbdător și m-a împins cu nasul în spate. Probabil ca o vroia pe Renesmee să fie în siguranță acasă. Eram de acord cu el în această privință, și am alergat acasă și Leah împreună cu Seth au stat alături de noi.

Renesmee era în brațele mele, o mână încă stătea pe obrazul meu. De când călătoria la vânătoare a fost anulată, ea o să trebuiască să se hrănească cu sânge donat. Gândurile ei erau puțin zâmbitoare.

28 Viitorul

Carlisle și Edward nu au putut să o ajungă pe Irina până să îi dispară urmă. Ei au înotat până pe partea cealaltă a malului să vadă dacă urma ei a urmat vreo linie dreaptă dar nu a fost nicio urmă câțiva kilometrii în nicio direcție spre malul estic.

Era numai vina mea. Ea venise, așa cum văzuse Alice, să facă pace cu familia Cullen, și s-a înfuriat și mai rău din cauza prieteniei mele cu Jacob. Îmi doream să o fi văzut la timp, înainte ca Jacob să se transforme. Îmi doream ca el să fi fost plecat la vânătoare în alta parte.

Nu mai era prea mult de făcut. Carlisle a sunat-o pe Tanya și a avut vești rele. Nici Tanya nici Kate nu o văzuseră pe Irina de când s-au hotărât să vină la nuntă, și erau supărați ca Irina s-a apropiat așa de mult și totuși nu a venit acasă; nu era ușor pentru ele să își piardă sora, nu conta cât de scurt era timpul. Mă întrebam dacă asta le-a adus aminte de momentul în care și-au pierdut mama acum foarte multe secole în urmă.

Alice a putut să prindă câteva frânturi din viitorul apropiat al Irinei, nimic concret. Nu se întorcea în Denali, asta a putut să ne spună sigur. Imaginile erau neclare. Tot ce putea să vadă Alice era ca Irina era vizibil foarte supărată; hoinărea printr-o sălbăticie plină de zăpadă – spre nord? Spre est? – cu o privire devastată. Ea nu a luat nicio decizie să își schimbe cursul din cauza durerii.

Zilele au trecut și, bineînțeles ca nu am uitat nimic, Irina și durerea ei au trecut în spatele minții mele. Erau acum lucruri mai importante la care să mă gândesc. Aveam să plec în Italia în câteva zile. Când o să mă întorc o să mergem toți spre America de Sud.

Fiecare detaliu a fost verificat de sute de ori. O să începem cu tribul Ticuna, mergând pe firul legendei cât puteam de mult. Acum ca lui Jacob i s-a acceptat plecarea, el era o figură proeminentă în planurile noastre – era improbabil ca oamenii care cred în vampiri să vorbească cu oricare dintre noi despre poveștile lor. Dacă era un drum înfundat cu ei, acolo, în zona în care căutam, mai erau multe triburi care aveau legătură. Carlisle avea niște vechi prieteni în Amazon; dacă îi găseam pe ei, ar fi putut și ei să ne dea informații. Sau cel puțin o sugestie despre locul în care ar trebui să căutam. Era improbabil ca cei trei vampiri din Amazon să aibă legătură cu legendele vampirilor hibridi intru-cât erau femei. Nu aveam de unde să știm cât o să dureze călătoria noastră.

Nu i-am spus încă lui Charlie de călătoria mai lungă, și eu mă gândeam ce să îi spun în timp ce discuția dintre Carlisle și Edward a mers mai departe. Cum să-l anunț exact așa cum trebuie?

Mă uitam la Renesmee în timp ce dezbăteam în gând. Era strânsă pe canapea, respirația îi era greu pentru ca dormea profund, buclele ei erau împrăștiate peste față. De obicei eu și cu Edward o luăm acasă să o punem în pat dar în seara asta am mai rămas cu familia, el și cu Carlisle erau adânciți în planuri.

Între timp, Emmett și Jasper erau mai încântați să plănuiască excursiile la vânătoare. Jungla amazoniană le oferea o chimbare de la masă obișnuită. Jaguari și pantere de exemplu. Emmett avea un gând de a se lupta cu o anacondă. Esme și Rosalie se gândeau ce să împacheteze. Jacob era cu haita lui Sam aranjând lucrurile pentru lipsa lui.

Alice se mișca încet – pentru ea – în jurul camerei mari, aranja spațial care și așa era imaculat, a îndreptat ghirlandele lui Esme care atârnavă oricum bine. Acum ea rearanja vasele lui Esme. Puteam să văd din felul în care fața ei se schimbă – conștientă, apoi albă, apoi conștientă – ca ea caută în viitor. Am presupus ca ea încerca să vadă după punctele oarbe, pe care Jacob și Renesmee le făceau în viziunile ei, ce ne așteaptă în America de Sud până când Jasper a spus Las-o Alice; ea nu e grija noastră, și un nor de liniște s-a așezat ușor și invizibil în camera. Alice probabil ca se îngrijora de Irina.

Ea a scos limba la Jasper și apoi a ridicat o vază de cristal care era plină cu trandafiri albi și roșii și se îndrepta spre bucătărie. Era doar o urmă vagă de vestejire a unuia dintre cei albi și Alice părea concentrată spre perfecțiune ca să se mai distragă de la lipsa de viziune din această seară.

Uitându-mă iar la Renesmee, nu am văzut când vaza a scăpat din mâinile lui Alice. Nu am auzit decât aerul care a trecut pe lângă cristal și ochii mei au văzut cum vaza s-a împrăștiat în zece mii de bucăți de diamant când a căzut peste marginea marmurei de la bucătărie.

Eram perfect nemișcați când fragmentele de cristal au satit și s-au împrăștiat în toate direcțiile cu un zgomot ciudat, toți ochii erau ațintiți iar la Alice.

Primul meu gând a fost ca Alice face o glumă proastă. Pentru ca nu avea cum Alice să scape vasul accidental. Puteam să traversez camera și să prind vasul într-un timp sufficient dacă nu aș fi presupus ca o să-l prindă chiar ea. Și cum a căzut printre degetele ei, în primul rând? Degetele ei sigure...

Nu am văzut niciodată un vampir să scape ceva din greșeală. Niciodată.

Și Alice era în fața noastră, răsucindu-se într-o mișcare așa de rapidă ca parcă nici nu există.

Ochii ei erau ațintiți jumătate aici jumătate în viitor, măriți, ficși, ca păreau să-i cuprindă fața cea mică până la momentul în care părea ca o acapareză. Uitându-mă în ochii ei mi se părea ca e ca și cum te-ai uita afară din interiorul unui sicriu; eram îngrozită de teroarea și disperarea și agonia care se citeau pe fața ei.

L-am auzit pe Edward ca a oftat; era un sunet înecat și spart.

— Ce e? a mârâit Jasper, sărind lângă ea într-o fracțiune de secundă, zdrobind cristalul care era spart cu picioarele. A apucat-o de umeri și a scuturat-o. ea părea să trăncănească încet sub mâinile lui. Ce e Alice?

Emmett s-a mișcat în privirea mea periferică, dinții lui erau dezveliți în timp ce ochii au străfulgerat geamul, anticipând un atac.

Era liniște din partea lui Esme, a lui Carlisle și a lui Roșe, care erau înghețați la fel ca și mine.

Jasper a scuturat-o pe Alice încă odată.

— Ce s-a întâmplat?

— Vin după noi, Alice și Edward au șoptit împreună, un sincron perfect. Toți.

Liniște.

Măcar o dată, am fost cea mai rapidă și am înțeles – pentru ca ceva din cuvintele ei semănau cu viziunea mea. Era numai amintirea veche a unui vis – slab, transparent, neclar de parcă ar fi ieșit după o plasa grosă... În capul meu, am văzut o linie de negru avansând spre mine, fantoma unui coșmar pe jumătate uitat. Nu am putut să văd licărirea ochilor ca de rubin în imaginea încețoșată, sau luciul dinților lor ascuțiți și uzi, dar știam undear trebui să fie strălucirea...

Mai puternic decât amintirea a ceea ce am văzut era ceea ce am simțit – nevoia care mă făcea să protejez lucrul prețios care stătea în spatele meu.

Vroiam să o apuc pe Renesmee în brațe, și să o ascund în spatele pielii mele și a părului, să o fac invizibilă. Dar nici măcar nu puteam să mă întorc și să mă uit la ea. Nu mă mai simțeam ca o stâncă, eram de gheață. Pentru prima dată de când eram vampire, mă simțeam rece.

Abia am putut să aud confirmarea temerilor mele. Nici nu aveam nevoie de ea. Știam.

— Volturii, a gemut Alice.

— Toți, a mârâit și Edward în același timp.

— De ce? a șoptit Alice pentru ea. Cum?

— Când? a șoptit Edward.

— De ce? a repetat și Esme.

— Când? a repetat Jasper și vocea parcă arunca gheață.

Ochii lui Alice nu au clipit, dar era ca și cum erau acoperiți de un val; deveniseră perfect blocați. Numai gura ei mai avea expresia de groază.

— Nu peste mult timp, ea și Edward au spus împreună. Apoi ea a vorbit singura. Este zăpadă în pădure și peste oraș. Puțin mai mult de o luna.

— De ce? Carlisle a întrebat de data asta.

A răspuns Esme.

— Trebuie să fie un motiv. Poate ca să vadă....

— Nu este în legătură cu Bella, a spus Alice golită. Vin toți – Aro, Căiuș, Mărcuș, fiecare membru al gărzii, chiar și soțiile.

— Soțiile nu părăsesc niciodată turnul, a contrazis Jasper cu o voce egală. Niciodată. Nici chiar când a fost războiul din Sud. Nici când romanii au încercat să-i învingă. Nici când au vânat copiii nemuritori. Niciodată.

— O să vină acum, a șoptit Edward.

— Dar de ce? A spus încă o dată Carlisle. nu am făcut nimic! Și dacă am făcut ceva, ce ar putea fi de ar aduce asta peste noi?

— Suntem destul de mulți, a spus Edward. Trebuie să se asigure ca.... Nu a mai terminat.

— Asta nu răspunde acestei întrebări cruciale! De ce?

Simțeam ca știu răspunsul întrebării lui Carlisle și în același timp nu știam.

Renesmee era motivul știam sigur. Subconștientul mă avertizase înainte să știu ca sunt gravidă. Mă simțeam ciudat pentru ca știam. De parcă aș fi știut tot timpul ca Volturii o să vină și o să-mi ia fericirea. Dar asta tot nu răspundea la întrebare.

— Întoarce-te Alice, a implorat Jasper. Cauta motivul. Caută.

Alice a scuturat încet din cap, umerii ei tremurau.

— Jazz, a venit de nicăieri. Nu mă uitam după ei sau măcar după noi. Mă uitam după Irina. Nu era acolo unde m-am gândit ca ar putea fi... Alice a deviat, ochii ei căutau iar. Ea nu s-a uitat la nimic pentru un moment destul de lung.

Și apoi capul ei s-a ridicat, ochii îi erau duri. L-am auzit pe Edward ca și-a ținut respirația.

— Ea a decis să se ducă la ei, a spus Alice. Irina a decis să se ducă la Volturi. Și apoi ei o să decidă... Este ca și cum ei o așteptau. Ca și cum decizia lor era luată deja și așteptau numai ca ea....

A fost liniște din nou până când am digerat informația. Ce ar fi putut să le spună Irina Volturilor și ar putea să apară în viziunea groaznică a lui Alice.

— O putem opri? a întrebat Jasper.

— Nu avem cum. Aproape a ajuns.

— Ce are de gând să facă? a întrebat Carlisle, darn u mai acordăm atenție discuției lor.

Toată concentrarea mea era pe imaginea care se aduna dureros în mintea mea. Mi-am imaginat-o pe Irina pe creastă, uitându-se. ce a văzut? Un vampire și un vârcolac ce erau cei mai buni prieteni. M-am concentrat pe acea imagine, să văd ceva ce ar explica în mod evident reacția ei. Dar nu a văzut doar atât.

Ea a văzut deasemenea și un copil. Un copil foarte frumos, care stătea sub zăpadă care cădea, clar mai mult decât un om...

Irina ... surorile orfane.... Carlisle a spus ca de când și-au pierdut mama în fața justiției făcută de Volturi le-a făcut pe Tanya, Kate și Irina să fie foarte stricte cu această lege.

Acum doar câteva minute în urmă, Jasper a spus singur cuvintele: nici măcar atunci când vâneau copii nemuritori.... Copilul nemuritor – păcatul care nu trebuia măcar rostit, fapta interzisă....

Cu trecutul Irinei, cum am putea să citim altfel ceea ce a văzut ea în acea zi în poiana îngustă?

Nu fusese destul de aproape ca să-i audă inima, să îi simtă căldura ce radia din corp. Din câte știa ea roșeala din obraji putea fi o înșelătorie.

Până la urmă, familia Cullen era în cărdășie cu vârcolacii. Din punctul de vedere al Irinei, asta însemna ca nu aveam limita...

Irina frângându-și mâinile în sălbăticia plină de zăpadă – nu-l mai plângea pe Laurent, dar știa ca e de datoria ei să-i toarne pe membrii Cullen, știind ce o să se întâmple cu ei dacă ea făcea așa ceva. Aparent, convingerile ei au câștigat împotriva prieteniei ce-i lega de secole.

Și Volturii au răspuns așa de prompt acestei infrațiuni ca era deja decis.

M-am întors și m-am pus peste corpul adormit al lui Renesmee, acoperind-o pe ea cu părul meu și eu băgându-mi fața în buclele ei.

— Gândiți-vă la ce a văzut ea în acea după— amiază, am spus cu o voce joasă, întrerupând ceea ce a început Emmett să spună. Cuiva care și-a pierdut mama din cauza unui copil nemuritor, cum i s-ar fi părut Renesmee?

Era liniște deplină iar în timp ce restul și-au dat seama de traseul gândurilor mele.

— Un copil nemuritor, a șoptit Carlisle.

L-am simțit pe Edward ca a îngenuncheat lângă mine și și-a pus mâinile în jurul nostru.

— Dar nu are dreptate, am continuat. Renesmee nu e ca ceilalți copii. Ei erau înghețați dar ea crește așa de mult în fiecare zi. Ei nu se puteau controla, dar ea nu-i rănește pe Charlie sau pe Sue sau să le arate măcar ceva ce i-ar putea supăra. Ea se poate controla. Ea este deja mai deșteaptă decât majoritatea adulților. Nu ar fi niciun motiv...

Am continuat să mă bâlbâi așteptând ca cineva să expire relaxat, așteptând ca tensiunea ca de gheață să se relaxeze pe măsură ce ei realizau ca am dreptate. Camera părea și mai înghețată. Până la urmă vocea mea a deviat spre tăcere.

Nimeni nu a vorbit un timp lung.

Apoi Edward mi-a șoptit prin păr.

— Nu este genul de crimă pentru care se face o judecată, a spus el încet. Aro a văzut în mintea Irinei dovada. Ei vin să distrugă, nu să judece.

— Dar se înșeală, am spus cu încăpățânare.

— Nu o să aștepte până când o să le demonstrăm noi asta.

Vocea lui era liniștită, blândă, catifelată... Și totuși sunetul de durere și mahnire era inevitabil. Vocea lui semăna cu ochii lui Alice înainte – de parcă era înăuntrul unui mormânt.

— Ce putem face? am cerut.

Renesmee era așa de caldă și de perfectă în mâinile mele, visa liniștită. Mă îngrijoram așa de mult de creșterea ei așa de rapidă – îngrijorată ca nu ar putea avea decât puțin peste o decadă de viață ... Aceasta groază îmi părea acum ironică.

Peste puțin mai mult de o luna ....

Atunci, aceasta era limita? Am avut parte de mai multă fericire decât majoritatea oamenilor. Era cumva o lege în lume care cerea părți egale de fericire și de mizerie? Oare fericirea mea înclină prea mult balanța? Au fost aceste patru luni tot ce puteam avea?

Emmett a fost cel care a răspuns întrebării mele retorice.

— O să luptăm, a spus calm.

— Nu putem învinge, a mamait Jasper. Puteam să-mi imaginez cum ar fi arătat fața lui, cum și-ar curba corpul protectiv peste cel al lui Alice.

— Păi, nu putem să fugim. Nu cu Demetri în zonă. A spus Emmett cu un ton plin de dezgust, și instinctive știam ca nu era supărat de căutătorul Volturilor cât era de faptul ca trebuia să fugim. Și știu ca nu putem câștiga, a completat. Mai sunt câteva opțiuni de luat în considerare. Nu trebuie să

luptăm singuri.

Capul mi-a tresărit la cuvintele lui.

— Și nici nu putem să-i condamnăm la moarte și pe membrii Quileute, Emmett.

— Calmează-te, Bella. Expresia lui nu era mai diferită decât cea când se gândea la luptă cu o anacondă. Nici amenințarea anihilării nu-i putea schimba lui Emmett perspectiva, faptul ca erai încântat de o provocare. Nu mă refeream la haita. Totuși fi realistă – tu crezi ca Jacob sau Sam o să ignore o invazie? Chiar și dacă nu era Renesmee la mijloc? Ca să nu mai spunem ca, mulțumită Irinei, Aro știe și de alianța noastră cu haita. Dar eu mă gândeam la alți prieteni.

Carlisle a repetat după mine cu o șoaptă.

— Alți prieteni pe care nu-i putem condamna la moarte.

— Hei, îi lăsăm pe ei să decidă, a spus Emmett cu un ton fără emoție. Nu spun ca o să trebuiască să lupte alături de noi. Puteam să văd cum planul își face loc în mintea lui în timp ce vorbea.

— Dacă reușim să-i facem să stea lângă noi, suficient de mult cât să-i facem pe Volturi să ezite. Bella are dreptate până la urmă. Dacă îi putem forța să stea și să asculte. Asta ar putea să le ia motivul pentru lupta...

Era o urmă de zâmbet pe fața lui Emmett. M-a surprins ca nu l-a lovit încă cineva. Eu vroiam.

— Da, a spus Esme nerăbdătoare. Are sens ce spui Emmett. Tot ce vrem este ca Volturii să se oprească pentru un moment. Destul de lung cât să asculte.

— Avem nevoie de ceva spectatori, a spus Roralie aspru, vocea ei era fragilă ca sticla.

Esme a încuviințat, de parcă nu ar fi auzit sarcasmul din tonul lui Rosalie.

— Putem să-i rugăm pe prietenii noștrii măcar atât. Să fie martori.

— Noi am fi pentru ei, a spus Emmett.

— Trebuie să-i întrebăm chiar așa, a murmurat Alice. M-am uitat să văd dacă ochii ei erau un vid negru. Trebuie să le arătăm cu grijă.

— Să le arătăm? a întrebat Jasper.

Alice și Edward s-au uitat amândoi la Renesmee. Apoi ochii lui Alice s-au concentrat.

— Familia Tanyei, a spus. Clanul lui Siobhan. Al lui Amun. Câțiva nomazi – Garrett și Mary cu siguranță. Poate și Alistar.

— Și Peter și Charlotte? a întrebat Jasper pe jumătate speriat, de parka ar fi așteptat ca răspunsul să fie nu și vechiul lui frate să poată să fie cruțat de carnagiul care se anunță.

— Poate.

— Amazoanele? a întrebat Carlisle. Kachiri, Zafrina și Senna?

Alice părea prea băgată în viziune ca să răspundă; într-un final a tremurat și s-a întors înapoi în prezent. Ea a întâlnit privirea lui Carlisle pentru un scurt moment și apoi s-a uitat în jos.

— Nu pot să văd.

— Ce a fost asta? a întrebat Edward și vocea șoptită era o comandă. În acea parte din junglă. O să mergem să le căutăm?

— Nu pot să văd, a repetat Alice fără să-i întâlnească privirea. O străfulgerare de confuzie a trecut peste fața lui Edward. O să trebuiască să ne despărțim și să ne grăbim – înainte ca zăpadă să se depună pe pământ. Trebuie să mergem și să căutăm pe oricine găsim și să-i aducem să vadă. S-a concentrate încă o dată. Întrebă-l pe Eleazar. Este vorba de mai mult decât un copil nemuritor.

Tăcerea a fost prezenta pentru încă un lung moment când Alice era în transă. A clipit ușor când totul s-a terminat, ochii ei erau ciudat de opaci chiar dacă era clar ca venise în prezent.

— Este așa de mult. Trebuie să ne grăbim, a șoptit ea.

— Alice? a întrebat Edward. A fost prea repede – nu înțeleg. Ce a fost?

— Nu pot să văd! a explodat ea. Aproape ca a ajuns Jacob!

Rosalie a făcut un pas spre ușă.

— O să rezolv eu.

— Nu, lasă-l să intre, a spus Alice repede, vocea ei era mai ridicată cu fiecare cuvânt.

L-a luat pe Jasper de mână și a început să-l tragă spre ușă din spate.

— O să văd mai bine și fără Nessie. Trebuie să plec. Trebuie să mă concentrez foarte tare.

Trebuie să văd tot ce pot. Trebuie să plec. Haide Jasper, nu mai e timp de pierdut! Noi toți puteam să-l auzim pe Jacob care era la scări. Alice a tras nerăbdătoare mâna lui Jasper. El a urmat-o repede și confuzia era în ochii lui la fel ca și în ai lui Edward. Ei au ieșit pe ușă în noaptea argintie.

— Grăbiți-vă! ne-a strigat ea. Trebuie să-i găsiți pe toți!

— Ce să găsim? a întrebat Jacob, închizând ușa în spatele lui. Unde s-a dus Alice?

Nimeni nu i-a răspuns; toți ne uitam.

Jacob a scuturat părul ud și și-a tras mâinile prin mânecile de la tricou, ochii îi erau ațintiți pe Renesmee. Bună, Bells! Credeam ca voi ați și plecat acasă ...

El s-a uitat la mine în sfârșit, a clipit și apoi s-a holbat. M-am uitat la expresia lui când atmosfera din camera l-a atins într-un final. El s-a uitat în jos, ochii îi erau măriți pe bucățile ude din podea, la trandafirii împrăștiați, la cioburile de crystal. Degetele i s-au strâns.

— Ce? a întrebat el. Ce s-a întâmplat?

Nu știam de unde să încep. Și nimeni nu și-a găsit cuvintele.

Jacob a trecut camera din trei sărituri și a căzut în genunchi lângă mine și Renesmee. Puteam să simt căldura care tremura din corpul lui pe măsură ce vibrația se ducea de pe brațe până în mâini.

— Este bine? a cerut, atingând-o pe frunte, mișcând capul în timp ce îi asculta bătăile inimii. Nu glumii cu mine, te rog, Bella!

— Nu e nimic cu Renesmee, m-am înecat, cuvintele mi s-au spart în locuri ciudate.

— Atunci cine?

— Toți, Jacob, am șoptit. Și s-a simțit și în vocea mea – sunetul parcă ar fi ieșit dintr-un mormânt. S-a terminat. Am fost cu toții condamnați la moarte.

29 Probleme

Am stat acolo toată noaptea, statui de groază și de durere, și Alice nu s-a mai întors.

Eram toți la limita puterilor – înghețați într-o formă absolută. Carlisle abia fusese în stare să vorbească și să îi explice lui Jacob ce s-a întâmplat. Tăcerea făcea ca totul să fie și mai dificil; chiar și Emmett stătea liniștit și nemișcat.

Până când soarele nu a răsărit, și știam ca Renesmee o să se trezească și o să înceapă să se miște, nu m-am întrebat ce face Alice așa de mult timp. Speram să știu mai multe până când aveam să fac fața cu curiozitatea fiicei mele. Să am niște răspunsuri. Să am o speranță cât de mică, să pot zâmbi și să o pot tine la depărtare de adevărul care ar putea să o îngrozească și pe ea.

Fața mea se transformase într-o mască și așa a stat toată noaptea. Nu eram sigură ca mai pot zâmbi.

Jacob sforăia într-un colț, un munte de blană pe podea, care se răsucea neliniștit în somn. Sam știa totul – lupii se pregăteau și ei pentru ceea ce urmă. Nu ca aceasta pregătire ar putea ajuta cu ceva înafara ca o să fie uciși și ei împreună cu toată familia mea.

Răsăritul a pătruns prin geamurile din spate și îi făceau pielea lui Edward să sclipească.

Ochii mei nu s-au dezlipit de ai lui de când a plecat Alice. Ne-am uitat unul la altul toată noaptea,

uitându-ne la ceea ce niciunul dintre noi nu ar fi putut să mai trăiască dacă nu mai era: la celălalt. Am văzut reflexia mea care strălucea în ochii lui pe măsură ce soarele mă atingea și pe mine.

Sprâncenele lui se mișcau insesizabil, la fel ca și buzele.

— Alice, a spus.

Sunetul vocii lui era ca al gheții care se sparge atunci când se topește. Toți ne-am rupt, ne-am mai înmuiat. Ne mișcăm iar.

— E plecată de mult, a murmurat Rosalie surprinsă.

— Unde ar putea să fie? se întreba Emmett, făcând un pas spre ușă.

Esme a pus o mână peste brațul ei.

— Nu vrem să deranjăm...

— Ea nu a mai plecat așa de mult timp până acum, a spus Edward. Noi griji au trecut peste fața lui care era ca o mască. Trăsăturile lui era vii din nou, ochii lui erau dintr-o dată măriți de o frică nouă și de o panică în plus.

— Carlisle nu crezi – o presupunere? Oare Alice a avut timp să vadă dacă ei au trimis pe cineva după ea?

Pielea transparentă a lui Aro mi-a cuprins mintea. Aro, care a văzut prin fiecare parte din creierul lui Alice, care știe ce poate ea să facă – Emmett a înjurat destul de tare ca l-a făcut pe Jacob să sară în picioare cu un urlet. În curte urletul lui a fost urmat de cel al haitei lui. Familia mea era deja pregătită de acțiune.

— Stai cu Renesmee! am țipat la Jacob când mă îndreptam spre ușă. Încă eram mai puternică decât ei și am folosit acea putere să mă împing înainte. Am întrecut-o pe Esme din câteva sărituri și pe Rosalie după încă unele. Am alergat în pădurea deasă până când am ajuns în spatele lui Edward și al lui Carlisle.

— Ei ar putea să o surprindă? a întrebat Carlisle și vocea îi era egală de parcă ar fi stat pe loc și nu ca ar fi alergat cu putere maximă.

— Nu văd cum ar putea, a răspuns Edward. Dar Aro o știe mai bine decât oricine. Mai bine chiar și decât mine.

— Acasta este o capcană? a strigat Emmett din spatele nostru.

— Poate, a spus Edward. Nu este niciun alt miros decât al lui Alice și al lui Jasper. Unde se duceau?

Urma lăsată de Alice și de Jasper se întorcea și a făcut un cerc; se întindea la început spre est de casă iar apoi se îndrepta spre nord, de cealaltă parte a râului și apoi spre vest după câțiva kilometri. Am sărit peste rău, toți șase și am trecut la o distanță de o secundă unul după altul. Edward alerga în față, era foarte concentrat.

— Ai prins vreun miros? a strigat Esme spre noi la câteva momente după ce am trecut râul pentru a doua oară. Ea era cel mai în spate, în punctul din stânga cel mai îndepărtat al adunării noastre. Ea a arătat spre sud est.

— Să vă țineți de urma principală – ne apropiem de granițe cu Quileute, a ordonat Edward. Stați adunați. Vedeți dacă s-au dus spre nord sau spre sud.

Eu nu eram așa de familiarizată cu granița la fel ca ei, dar am putut să miros o urmă de lup în briza care sufla dinspre est. Edward și Carlisle au încetinit la linia pământului nostru și am putut să văd cum capetele lor de răsuceau dintr-o parte în alta așteptând ca urma să se întoarcă.

Apoi mirosul de lup era mai puternic și capul lui Edward s-a ridicat brusc. El s-a oprit. Și restul am înghețat.

— Sam? a întrebat Edward cu o voce egală. Ce înseamnă asta?

Sam a venit printre copacii care erau câteva sute de metri mai în spate, venind repede spre noi în

forma lui umană, era păzit de doi lupi mari – Paul și Jared. I-a trebuit lui Sam ceva timp să ajungă la noi; pasul lui uman mă făcea nerăbdătoare. Nu vroiam timp ca să presupun ce s-a întâmplat. Vroiam să fiu în mișcare, să fac ceva. Vroiam să am mâinile în jurul lui Alice, să știu sigur, să nu fie niciun dubiu, ca ea este în siguranță.

Mă uitam la fața lui Edward care era de nedescifrat pe măsură ce îi citea gândurile lui Sam.

Sam l-a ignorat și se uita fix la Carlisle când s-a oprit și a început să vorbească.

— Chiar după miezul nopții Alice și Jasper au venit în acest loc și au cruțat permisiunea să treacă peste pământul nostru și să meargă spre ocean. Eu le-am permis și i-am escortat eu însumi până acolo. Ei au intrat imediat în apă și nu s-au mai întors. În timp ce mergeam Alice mi-a spus ce trebuie neapărat să nu vorbesc cu Jacob despre asta până când nu aveam să vorbesc cu voi. Eu trebuia să vă aștept aici și să vă dau acest bilet. Mi-a spus să ascult ce spune ea ca și cum viețile noastre ar depinde de asta.

Fața lui Sam era încruntată când a întins o foaie de hârtie împăturită în patru, care era scrisă cu un scris mic și negru. Era o pagină dintr-o carte pe care o știam; ochii mei agili au citit ce era scris când Carlisle a despachetat-o să se uite să vadă ce e pe partea cealaltă. Fața care era spre mine era dintr-o pagină din *The Merchant of Venice*. O urmă a mirosului meu a venit spre mine când Carlisle a scuturat hârtia ca să o îndrepte. Am realizat atunci ca era o pagină ruptă din cărțile mele. Am adus câteva cărți ale lui Carlisle în căsuță; câteva haine normale, toate scrisorile de la mama și cărțile mele preferate. Colecția mea cu Shakespeare a fost pe sertarul meu cu cărți din căsuța mea ieri dimineață....

— Alice a decis să ne părăsească, a șoptit Carlisle.

— Ce? s-a plâns Rosalie.

Carlisle a întors pagina ca să putem toți să citim.

Nu ne căutați. Nu mai este mult timp. Nu uitați: Tanya, Siobhan, Amun, Alistar, toți nomazii pe care îi puteți găsi. În drumul nostru o să-i căutăm pe Peter și pe Charlotte. Ne pare rău ca a trebuit să vă părăsim așa, fără adio și explicații. Este singura cale pentru noi. Vă iubim.

Noi am înțepenit iar, liniștea era totală cu excepția bătăilor inimii ale lupilor și a respirației lor. Gândurile lor erau probabil tari. Edward a fost primul care s-a mișcat și a vorbit ca răspuns la întrebarea care era în mintea lui Sam.

— Da, sunt chestii periculoase.

— Destul cât să-ți abandonezi familia? a întrebat Sam tare, cu un ton măsurat. Era clar ca nu citise biletul înainte să îl dea lui Carlisle. Era supărat acum, ca și cum regreta ca a fost de acord cu Alice.

Expresia lui Edward era înțepenită – lui Sam poate îi părea ca era supărat sau arogant, dar eu am putut să văd durerea care era pe fața lui dura.

— Nu știm ce a văzut, a spus Edward. Alice nu e trădătoare sau lasă. Ea are mai multă informație decât noi.

— Noi nu am fi – a început Sam.

— Voi sunteți legați diferit decât suntem noi, a sărit Edward. Noi avem fiecare propria dorință.

Bărbia lui Sam s-a ridicat și ochii lui au devenit dintr-o dată negrii.

— Dar ar trebui să luați în considerare avertismentul, a continuat Edward. Asta nu e ceva în care trebuie să vă implicați. Încă puteți să evitați ce a văzut Alice.

Sam a rânjit la el.

— Noi nu fugim. În spatele lui, Paul a pufnit.

— Nu îți măcelărești familia pentru mândrie, a intervenit încet Carlisle.

Sam s-a uitat la Carlisle cu o expresie moale.

— Așa cum a arătat și Edward noi nu avem libertatea pe care o aveți voi. Renesmee face parte din familia noastră acum, la fel cât și din a voastră. Jacob nu o poate abandona și noi nu îl putem abandona pe el. Ochii lui au străfulgerat biletul lui Alice și buzele lui s-au strâns într-o linie subțire.

— Nu o cunoști, a spus Edward.

— Dar tu? a întrebat Sam.

Carlisle a pus mâna pe umărul lui Edward.

— Avem multe de făcut fiule. Oricare ar fi decizia lui Alice, ar fi o prostie să nu îi ascultăm sfatul acum. Hai să mergem acasă și să ne punem pe treaba.

Edward a încuviințat și fața lui era încă rigidă de durere. În spatele meu am putut să îi aud plâsetele încete, fără lacrimi, ale lui Esme.

Nu știam cum să plâng în acest corp; nu puteam să fac altceva înafară să mă uit în gol. Încă nu simțeam nimic. Totul părea ireal, ca și cum aș fi dormit după toate aceste luni. Aveam un coșmar.

— Mulțumesc Sam, a spus Carlisle.

— Îmi pare rău, a răspuns Sam. Nu trebuia să o lăsăm să treacă.

— Ai făcut ce trebuia, i-a spus Carlisle. Alice e liberă să facă ce vrea. Nu i-aș refuza acea libertate.

Tot timpul m-am gândit la familia Cullen ca la un intrg, o unitate indivizibilă. Dintr-o dată mi-am adus aminte ca nu a fost mereu așa. Carlisle i-a creat pe Edward, pe Esme, pe Rosalie și pe Emmett; Edward m-a creat pe mine. Eram legați fizic de sânge și de venin. Nu m-am gândit la Alice și la Jasper ca la ceva separat – ca ar fi adoptați. Dar de fapt Alice i-a adoptat pe membrii Cullen. Ea a venit, cu trecutul ei care nu era legat de al lor, și l-a adus și pe Jasper care îl avea pe al lui, și a intrat în familia care era deja acolo. Amândoi, ea și Jasper, au cunoscut o alta viață înafara acestei familii. Oare ea chiar a ales să trăiască alta viață după ce a văzut ca viața familiei Cullen lua sfârșit?

Eram pecetluită, nu-i așa? Nu mai era nicio speranță. Nicio rază, nicio sclipire care să o convingă pe Alice ca ar avea o șansă alături de noi.

Dimineață luminoasă avea un aer ce părea dintr-o dată mai gros, mai închis, de parcă ar fi fost închețat fizic de disperarea mea.

— Nu o să mă duc la fund fără o luptă, a mârâit Emmett pe sub mustăți. Alice ne-a spus ce avem de făcut așa ca trebuie să ne apucăm de treaba.

Ceialți au dat din cap cu expresii hotărâte și am realizat ca noi contam pe șansa pe care ne-a dat-o Alice. Ca nu aveam să cedăm neputincioși și să așteptăm să murim. Da, noi o să luptăm cu toții. Ce altceva mai puteam face? Și aparent aveam să îi implicăm și pe alții pentru ca Alice așa ne-a zis înainte să plece. Cum am putea să nu luăm în considerare ultimul avertisment al lui Alice? Și lupii o să lupte alături de noi pentru Renesmee.

Noi o să luptăm, ei o să lupte, noi toți o să murim.

Eu nu simțeam rezolvarea care se simțea în ceialți. Alice știa șansele. Ne-a dat singura șansă pe care o vedea, dar ea era prea mică pentru ea însăși.

Mă simțeam deja înfrântă când m-am întors cu spatele la fața critică a lui Sam și l-am urmat pe Carlisle spre casă.

Alergam automat acum, nu o fugă la fel de panicată ca mai înainte. Când ne-am apropiat de rău, capul lui Esme s-a ridicat.

— Mai era o urmă. Era proaspătă.

Ea a arătat cu capul înainte spre locul în care i-a atras atenția lui Edward când venisem aici. Când noi fugeam ca să o salvăm pe Alice...

— Cred ca a fost făcută azi mai devreme. E numai Alice, fără Jasper. a spus Edward vlăguit.

Fața lui Esme s-a liniștit și a dat din cap.

Am alunecat spre dreapta, rămânând puțin în urmă. Eram sigură ca Edward avea dreptate, dar în același timp ... Până la urmă, cum a ajuns bilețelul lui Alice să fie scris pe o pagină din cartea mea?

— Bella? a întrebat Edward cu o voce fără emoție când eu am ezitat.

— Vreau să urmăresc dară, i-am spus, mirosind urmă ușoară a lui Alice care era alta decât cea din traseul de mai devreme. Eram nouă la asta dar mie îmi mirosea exact la fel, mai puțin fără mirosul lui Jasper.

Ochii aurii ai lui Edward erau goi.

— Probabil ca duce înapoi la casă.

— Atunci o să ne întâlnim acolo.

La început am crezut ca o să mă lase să mă duc singura dar apoi, când m-am mișcat câțiva pași înainte ochii lui goi au prins viață.

— O să vin cu tine, a spus el încet. O să ne întâlnim acasă Carlisle.

El a încuviințat și a plecat împreună cu ceilalți. Am așteptat până când ei nu mai erau în vedere și apoi m-am uitat întrebătoare la Edward.

— Nu te puteam lăsa să pleci de lângă mine, mi-a explicat cu o voce înceată. Mă doare numai să-mi imaginez.

Am înțeles fără mai multe explicații. M-am gândit să fiu separată de el acum și am realizat ca aș fi simțit aceeași durere, nu conta cât de scurtă era separarea. Era atât de puțin timp în care mai puteam să fim împreună.

Am întins mâna spre el și el a luat-o.

— Să ne grăbim, a spus, o să se trezească Renesmee.

Am dat din cap și am început să alergăm iar.

Era probabil un lucru prostesc, să pierdem timpul departe de Renesmee, numai de dragul curiozității. Dar biletul mă deranja pe mine. Alice putea să lase mesajul pe un bolovan sau pe un trunchi de copac dacă nu avea ustensile de scris. Putea să fure o cutie de post-it din oricare alta casă de pe autostradă. De ce din cartea mea? Când a luat-o?

Destul de sigur, urma ajungea la căsuța, după un drum circular care stătea destul de departe de casa Cullen și de lupii din pădurea din apropiere. Sprâncenele lui Edward s-au strâns de confuzie când a devenit evident trasul pe care îl avea urmă. A încercat să înțeleagă.

— L-a lăsat pe Jasper să aștepte și ea a venit aici?

Eram aproape de căsuța acum și eu mă simțeam neliniștită. Eram fericită ca mâna lui Edward era în a mea dar simțeam și ca ar fi fost mai bine să fiu aici singura. Să rupă pagina și să o ducă înapoi la Jasper era în lucru foarte ciudat pentru Alice. Simțeam ca este un mesaj în acțiunea ei – unul pe care nu îl înțelegeam deloc. Dar era cartea mea, așa ca mesajul era pentru mine. Dacă mesajul era pentru Edward nu ar fi luat o pagină din una din cărțile lui...?

— Lasă-mă un minut, am spus și mi-am eliberat mâna când am ajuns în dreptul ușii.

Fruntea lui s-a încruntat.

— Bella?

— Te rog? Treizeci de secunde.

Nu am așteptat ca el să răspundă. Am intrat pe ușă, trăgând-o în spatele meu. Am mers direct la raftul cu cărți. Urma lui Alice era proaspătă – mai puțin de o zi vechime.

Un foc pe care nu l-am făcut eu ardea încet, dar fierbinte, în șemineu. Am luat *The Merchant of Venice* din raft și am deschis-o la pagina de început.

Acolo, lângă marginea zdrențuită a paginii rupte, sub cuvintele *The Merchant of Venice* de William Shakespeare era ceva scris. Distruge asta.

Dedesubt era un nume și o adresă în Seattle.

Când Edward a venit pe ușă după numai treisprezece secunde în loc de treizeci, eu mă uitam la carte cum arde.

— Ce s-a întâmplat Bella?

— Ea a fost aici. A rupt o pagină din cartea mea ca să scrie biletul pe ea.

— De ce?

— Nu știu de ce.

— De ce ai ars-o?

— Eu – eu, m-am încruntat lăsând toată frustrarea și durerea să se vadă pe față. Nu știam ce încerca Alice să-mi spună, numai ca ea a încercat să ascundă ceva de toți înafară de mine. Singura persoană a cărei minți nu putea fi citită de Edward. Deci ea vroia să îl țină pe el în întuneric și era probabil pentru un motiv destul de bun.

— Așa mi s-a părut correct.

— Nu știm ce face ea, a spus încet.

Mă uitam în flăcări. Eu eram singura persoană din lume care îl putea minții pe Edward. Asta vroia Alice de la mine? Ultima ei rugămină?

— Când eram în avion spre Italia, am șoptit – aceasta nu era o minciună, exceptând numai contextul – în drum ca să te salvăm pe tine ... ea l-a mințit pe Jasper ca el să nu vină după noi. El știa ca dacă ar fi fost față în față cu Volturii, ar fi murit. Ar fi vrut să moară ea decât să îl pună pe el în pericol. Ar fi dorit ca eu să mor. Ar fi dorit ca tu să mori.

Edward nu a răspuns.

— Ea are prioritățile ei, am spus. Îmi făcea inima înghețată să înțepe când am realizat ca explicația mea nu era o minciună în niciun fel.

— Nu pot să cred, a spus Edward. El nu a spus-o ca și când s-ar fi certat cu mine – era ca și cum s-ar fi certat cu el însuși. Poate ca era doar Jasper în pericol. Planul ei ar merge pentru restul din noi dar el ar fi pierdut dacă ar fi rămas. Poate ...

— Ne-ar fi putut spune asta. L-ar fi trimis departe doar pe el.

— Dar ar fi plecat Jasper? Poate ca îl minte din nou.

— Poate, m-am prefăcut ca sunt de acord. Ar trebui să mergem acasă. Nu mai e timp.

Edward m-a luat de mână și am fugit.

Biletul de la Alice nu mi-a dat speranțe. Dacă era o cale ca să evităm măcelărirea de la înfruntarea care se anunța, Alice ar fi rămas. Nu vedeam o alta posibilitate. Deci era alt ceva ceva ceea ce îmi dădea ea mie. Nu era o cale de scăpare. Dar ce alt ceva ar crede ea ca vreau eu? Poate o cale de salvare pentru ceva? Mai rămânea ceva ce mai puteam salva?

Carlisle și ceilalți nu au stat liniștiți până am venit. Fusesem separați de ei de cinci minute și ei erau deja pregătiți de plecare. În colț, Jacob era iar om și o ținea pe Renesmee în brațe, amândoi se uitau la noi cu ochii măriți.

Rosalie și-a schimbat rochia de mătase cu niște blugi tapeni, pantofi de alergat și o bluză cu nasturi groasă în genul pe care o folosesc excursioniștii pentru călătorii lungi. Esme era îmbrăcată asemenator. Pe masă era un glob pământesc dar ei nu se mai uitau la ei, terminaseră și ne așteptau pe noi.

Atmosfera era mă pozitivă acum decât înainte; le făcea bine să fie în acțiune. Speranțele lor se țineau de instrucțiunile lui Alice.

Mă uitam la glob și mă gândeam unde o să mergem mai întâi.

— Noi o să stăm aici? a întrebat Edward uitându-se la Carlisle. El nu părea fericit.

— Alice a spus ca o să trebuiască să o arătăm pe Renesmee oamenilor și trebuie să avem grijă. A spus Carlisle. O să trimitem pe cine putem aici – Edward tu o să fii cel mai bun ca să faci treaba

aceasta delicată.

Edward a dat o singura dată din cap și nu era încântat.

— Este foarte mult teren de acoperit.

— O să ne despărțim, a răspuns Emmett. Roșe și cu mine o să mergem după nomazi.

— Tu o să fi foarte ocupat aici, a spus Carlisle. Familia Tanyei o să fie aici dimineța și habar nu o să aibă de ce. În primul rând trebuie să-i convingi să nu reacționeze în felul în care a reacționat Irina. În al doilea rând trebuie să vezi ce a vrut să zică Alice despre Eleazar. Apoi după toate astea, o să rămână ei să fie martori pentru noi? O să înceapă iar pe măsură ce o să vină și ceilalți – dacă reușim să mai facem pe cineva să vină în primul rând. Carlisle a oftat.

Treaba ta se poate foarte bine să fie cea mai grea. O să ne întoarcem să vă ajutăm cât de repede putem.

Carlisle și-a pus mâna pe umărul lui Edward pentru o secundă și apoi m-a sărutat pe frunte. Esme ne-a îmbrățișat pe amândoi și Emmett ne-a lovit ușor pe amândoi în umăr. Rosalie s-a forțat să îi iasă un zâmbet spre Edward și spre mine, i-a trimis un sărut lui Renesmee și i-a dat lui Jacob un rânjet, pe jumătate strâmbat.

— Mult noroc, le-a urât Edward.

— La fel și vouă, a spus Carlisle. Toți avem nevoie de el.

I-am urmărit pe toți cum au plecat, dorindu-mi să simt și eu speranța care era în ei, și să pot să fiu singura în fața unui computer pentru câteva secunde. Trebuia să-mi dau seama cine este această persoană J. Jenks și de ce s-a chinuit Alice așa de mult ca să îmi dea numele lui numai mie.

Renesmee s-a întors în brațele lui Jacob ca să îl atingă pe obraz.

— Nu știu dacă prietenii lui Carlisle o să vină. Eu așa sper. Se pare ca pentru moment suntem depășiți numeric, i-a murmurat Jacob lui Renesmee.

Deci știa. Renesmee a înțeles foarte clar despre ce era vorba. Toată treaba aceasta cu sufletul-pereche-ii-da-perechii-lui-tot-ceea-ce-isi-dorește începea să fie din ce în ce mai serioasă. Nu era protejarea ei mai importantă decât răspunsul la unele întrebări?

Mă uitam cu grijă la fața ei. Ea nu părea înspăimântată, numai nerăbdătoare și foarte serioasă ca urmare a conversației pe care o avea cu Jacob în felul ei tăcut.

— Nu, noi nu putem să ajutăm, noi trebuie să rămânem aici, a continuat el. Oamenii o să vină să te vadă pe tine, nu scenariul.

Renesmee s-a încruntat la el.

— Nu, eu nu trebuie să plec nicăieri, i-a spus el ei. Apoi s-a uitat la Edward și fața i s-a împietrit la gândul ca nu are dreptate. Nu-i așa?

Edward a ezitat.

— Zi tare, a spus Jacob, vocea lui era aspră de încordare. El era la fel ca și noi în punctual de fierbere.

— Vampirii care o să vină nu sunt la fel ca noi, a spus Edward. Familia Tanyei este singura ca noi, care acordă importanță vieții umane, și chiar și ei nu se gândesc prea mult la vârcolaci. Cred ca ar fi mai bine...

— Pot să am grijă de mine, a interupt Jacob.

— Ar fi mai în siguranță pentru Renesmee, a continuat Edward, dacă ei ar crede povestea noastră despre ea fără să fie pătată de asocierea cu un vârcolac.

— Hal de prieteni. Ei v-ar întoarce spatele numai din cauza celor cu care umblați?

— Cred ca ei ar fi mult mă toleranți în situații normale. Dar trebuie să înțelegi ca acceptarea lui Nessie nu o să fie ceva foarte simplu. De ce am vrea să facem lucrurile și mai greu de înțeles?

Carlisle i-a explicat lui Jacob legea cu privire la copiii nemuritori aseară.

— Copiii nemuritori au fost ceva chiar așa de grav? a întrebat el.

— Nu poți să îți închipui adâncimea cicatricilor care au rămas în psihicul vampirilor.

— Edward... era încă ciudat să îl aud pe Jacob ca folosește numele lui Edward fără răutate.

— Știu, Jake. Știu ca îți este greu să fii departe de ea. O să vedem ce facem – să vedem cum o să reacționeze ei cu ea. Oricum Nessie o să fie o apariție incognito în următoarele săptămâni cu mai multe ocazii. O să trebuiască să stea în căsuța până când o să fie timpul să o prezentăm. Atâta timp cât tu o să păstrezi o distanță sigură fața de casă mare ....

— Pot să fac asta. Compania apare de dimineana nu?

— Da. Cei mai apropiați prieteni ai noștrii. În acest caz, în special, o să fie mai bine să spunem lucrurilor pe nume cât mai repede posibil. Tu poți să stai aici. Tanya știe de tine. Ea la cunoscut pe Seth.

— Așa e.

— Ar trebui să-i spui lui Sam ce se întâmplă. S-ar putea să apară străini în pădure în curând.

— Ai dreptate. Deși îi sunt dator și eu cu ceva liniște după ce s-a întâmplat azi noapte.

— Să o ascuți pe Alice este de obicei cel mai bun lucru pe care l-ai putea face.

Dinții lui Jacob s-au strâns și am putut să-mi dau seama ca împărtășea aceleași sentimente cu Sam cu privire la ceea ce a făcut Alice și cu Jasper.

Cât ei au vorbit eu mă îndreptam spre geamurile din spate, încercând să par distrasă și neliniștită. Nu era ceva greu de făcut. Mi-am aplecat capul de peretele care mergea de la sufragerie spre bucătărie, chiar în dreptul unui birou cu calculator. Mi-am trecut degetele peste taste în timp ce mă uitam spre pădure, încercând să pară ca mă uit în gol. Oare vampirii chiar pot să facă asta, să pară ca nu se gândesc la nimic? Nu m-am gândit ca mi-ar da cineva o atenție deosebită și nici nu m-am întors să verific. Monitorul s-a aprins. Eu mi-am trecut degetele iar peste tastatura. Apoi le făceam să bată încet peste biroul de lemn, dar ca să pară o mișcare întâmplătoare. Alta mișcare peste tastatura.

Am scanat ecranul cu privirea periferică.

Nu era nimeni J. Jenks dar era cineva Jason Jenks. Un avocat. Am mai trecut cu degetele peste tastatura, încercând ca mișcarea să fie egală, ca și cum ai mângâia o pisică de care nu ai uitat că îți stă în brațe. Jason Jenks avea un site de internet foarte modern pentru firmă lui dar adresa de pe pagina era greșită. În Seattle, dar avea alt cod poștal. Am reținut numărul de telefon și am menținut ritmul cu care băteam în tastatura, dar nimic diferit, era de parcă adresa pe care o aveam nici nu există. Vroiam să mă uit pe o hartă dar am decis ca îmi forțam norocul.

Încă o trecere peste butoane și am șters istoricul căutărilor...

Am continuat să mă uit pe geam și am trecut cu mâna peste lemn încă de câteva ori. Am auzit pași ușori pe podea ca veneau spre mine și m-am întors, sperând să am exact aceeași expresie ca mai înainte.

Renesmee s-a întins spre mine și eu mi-am descis brațele. Ea a sărit, mirosea puternic a vârcolac, și și-a rezemat capul de gâtul meu. Nu știam dacă am să pot să suport așa ceva. Cât de mult mă temeam eu pentru viața mea, sau pentru a lui Edward sau pentru cea a familiei mele, tot nu era același sentiment care mă teroriza pentru siguranța feței mele. Trebuia să fie o cale să o salvez, chiar și dacă acesta era singurul lucru pe care îl mai puteam face.

Dintr-o dată, știam ca aceasta este lucrul cel mă de preț. Cu restul temerilor puteam să trăiesc, dar dacă viața ei era în pericol nu aș fi putut să suport. Asta nu.

Ea era singurul lucru pe care trebuia pur și simplu să îl salvez.

Oare Alice și-a dat seama cum o să mă simt?

Mâna lui Renesmee mi-a atins ușor obrazul.

Ea mi-a arătat propria față, a lui Edward, a lui Jacob, a lui Rosalie, a lui Esme, a lui Carlisle, a lui Alice și a lui Jasper trecând peste fete lor din ce în ce mai repede. Seth și Leah. Charlie și Sue și Billy. Iar și iar. Își făcea griji, la fel ca noi toți. Ea își făcea doar griji. Jake a ținut de ea ce este mai rău, faptul ca toți o să murim într-o luna.

Ea a rămas pe față lui Alice mai mult timp și era confuză. Unde era Alice?

— Nu știu, i-am șoptit. Dar ea este Alice. Ea o să facă ce este mai bine, ca întotdeauna. Cel mai bun lucru pentru ea, în orice caz. Uram ca trebuie să gândesc așa despre ea, dar cum aș putea să explic în această situație?

Renesmee a oftat și a continuat să stea pe față ei.

— Și mie îmi este dor de ea.

Am simțit ca față mea se mișca, încerca să găsească o expresie care să meargă cu durerea care era înăuntru. Ochii mei se simțeau ciudat și uscați; ei au clipit la senzația care nu era confortabilă. Mi-am mușcat buza. Când am luat următoarea gura de aer, el a trecut prin gât de parcă m-aș fi înecat cu el.

Renesmee s-a tras ca să se uite la mine și am văzut față mea oglindită în gândurile ei și în ochii ei. Arătam la fel cum arata Esme de dimineață. Deci acesta era sentimental când îți venea să pangi.

Ochii lui Renesmee au strălucit uzi când se uita la mine. Ea mi-a atins față, nu-mi arăta nimic, încerca doar să mă liniștească.

Nu am crezut ca o să văd legătura mamă-fiică întoarsă între noi, în felul în care fusese tot timpul între mine și Renee. Dar nu aveam o imagine foarte clară a ceea ce va fi în viitor.

O lacrimă a căzut din colțul ochiului lui Renesmee. Eu i-am șters-o cu un sărut. Ea și-a atins ochiul uimită și apoi s-a uitat la umezeală de pe degetul ei.

— Nu plânge, i-am spus. O să fie bine. O să găsească o cale să trecem și peste asta.

Dacă nu îmi rămânea nimic de făcut, tot o să pot să o salvez pe Renesmee. Eram acum mai sigură decât oricând ca acest lucru mi-l dăduse Alice. Ea ar ști cum să fac. Ea mi-ar fi lăsat o cale.

30 Iresistibila

Erau așa de multe lucruri la care să mă gândesc.

Cum aveam să găsească un timp singura și să îl caute pe J. Jenks și de ce a vrut Alice ca eu să știu despre el? Dacă indiciul lui Alice nu era despre Renesmee, cum aș fi putut să îmi salvez fiica? Cum aveam eu și Edward să le explicăm lucrurile familiei Tanyei în această dimineață? Ce ar fi dacă ar reacționa și ei ca Irina? Dacă totul se transformă într-o luptă? Eu nu știam cum să mă lupt. Cum aveam să învăț asta în numai o luna? Era vreo șansă să pot învăța suficient de repede și să fiu periculoasă măcar pentru un membru Voltur? Sau eram blestemata să fiu total neputincioasă? Numai un alt nou-născut de care era ușor să te lipsești?

Aveam nevoie de atât de multe răspunsuri, dar nu aveam timp să îmi pun întrebările. Dorind mai multă normalitate pentru Renesmee, am insistat să o duc la noi în căsuța ca să doarmă. Jacob se simțea mai bine momentan în forma lui de lup; putea să suporte stresul mai bine atunci când era pregătit pentru luptă. Și eu îmi doream să mă simt la fel, să fiu pregătită. El a fugit în pădure, să mai verifice.

După ce ea a adormit profund, eu am pus-o pe Renesmee în patul ei și apoi m-am dus în camera din față ca să îi pun întrebări lui Edward. Cele la care puteam momentan să aștept răspunsuri; una din cele mai dificile încercări era ideea de a ascunde ceva de el, chiar și cu avantajul de a avea gândurile mute.

El stătea cu spatele la mine și se uita la foc.

— Edward, eu –

El s-a întors și a traversat camera într-o mișcare ce părea ca nu a existat, nici măcar într-o fracțiune de secundă. Eu am avut timp numai să văd concentrarea din privirea lui înainte ca buzele lui să se strivească de ale mele și înainte ca mâinile lui să le blocheze pe ale mele asemeni unor lanțuri de oțel.

Nu m-am mai gândit la întrebările mele pentru restul nopții. Nu mi-a luat mult să înțeleg motivul acestei stări și chiar mai puțin să simt exact la fel ca el.

Planificasem anii în care să mă obișnuiesc într-un fel cu pasiunea copleșitoare pe care o simțeam pentru el fizic. Și apoi câteva secole în care să mă bucur de ea. Dacă aveam numai o luna de stat împreună ... Ei bine nu vedeam cum aș putea să suport acest sfârșit. Pentru moment nu am putut să fiu decât foarte egoistă. Și tot ce vroiam era să îl iubesc cât de mult puteam în acest timp.

A fost greu să mă dezlipesc de el atunci când soarele a răsărit dar aveam treaba de făcut, o treaba ce probabil era mă grea decât căutarea pe care o făcea familia noastră. Când am putut să mă gândesc la ceea ce urmă, eram foarte tensionată; mă simțeam de parcă nervii ei erau întinși la maxim și erau din ce în ce mai subțiri.

— Aș vrea să existe o cale să iau informația de la Eleazar înainte să le spunem de Nessie, a murmurat Edward în timp ce se îmbracă repede în dulapul imens, ce îmi amintea de Alice mai mult decât mi-aș fi dorit. Doar ca să fim siguri.

— Dar el nu ar înțelege întrebare ca să poată răspunde, am fost de accord. Tu crezi ca ei o să ne lase să le explicăm?

— Nu știu.

Am luat-o pe Renesmee, care încă dormea, din pat și am ținut-o așa de aproape încât bucele ei erau presate de fața mea; mirosul ei dulce, atât de aproape, era mai puternic decât oricare alt miros.

Nu puteam să mă pierd o alta secundă din zi. Erau încă multe întrebări la care aveam nevoie de răspuns și nu știam cât timp eu și cu Edward mai aveam ca să fim singuri. Dacă totul mergea bine cu familia Tanyei, speram să avem companie pentru o perioadă mai îndelungată.

— Edward, o să mă înveți și pe mine cum să mă lupt? l-am întrebat, eram încordată cât am așteptat reacția lui, în timp ce el ținea ușa deschisă pentru mine.

A fost ceea ce mă așteptam. El a înghețat și ochii lui au trecut peste mine cu o semnificație importantă, ca și cum s-ar fi uitat la mine pentru prima sau pentru ultima oară.

Ochii lui au rămas peste fiica noastră care dormea la mine în brațe.

— Dacă o să trebuiască să ne luptăm, nu o să fie mult din partea noastră de făcut, a spus grav.

Eu mi-am păstrat vocea egală.

— M-ai lăsa incapabilă să mă pot apăra singură?

El a înghițit convulsive și ușa s-a cutremurat, protest ape măsură ce mâna lui se strângea pe ea. Apoi a spus.

— Când o spui așa... presupun ca ar trebui să ne apucăm de treaba cât de repede putem.

Am dat și eu din cap și apoi am început să mergem spre casa cea mare. Nu ne-am grăbit.

Mă întrebam ce puteam face eu ca să am o speranță ca pot să fac o diferență. Eu eram puțin mai specială, în felul meu – dacă a avea natural un craniu mă gros se poate considera ceva special. Avea vreo importanță?

— Care ai spune tu ca este cel mai mare avantaj al lor? Ei au măcar o slăbiciune? Edward nu trebuia să întrebe ca să înțeleagă ca mă refeream la Volturi.

— Alec și Jane sunt cea mai mare ofensivă a lor, a spus fără emoții de parcă am fi vorbit de un meci de basket. Jucătorii lor defensive rar apuca să aibă parte de acțiune.

— Pentru ca Jane poate să te facă să arzi acolo unde stai – cel puțin mental. Alec ce face? Nu ai

spus tu odată ca el e chiar mai periculos decât Jane?

— Da, într-un fel el este antidotul lui Jane. Ea te face să simți cea mai mare durere imaginabilă. Alec, pe cealaltă parte te face să nu simți nimic. Absolute nimic. Câteodată când Volturii sunt inimoși, îl pun pe Alec să-l anestezieze înainte să-l execute. Dacă ei s-au predate sau i-au făcut pe plac într-un anumit fel.

— Anestezic? Dar cum poate fi asta mai periculos decât ceea ce face Jane?

— Pentru ca el îți taie toate simțurile. Nicio durere dar nici miros nici văz sau auz. Ești total lipsit de simțuri. Ești complet singur în întuneric. Nici măcar nu simți când îți dau foc.

M-am cutremurat. Asta era cea mai bună cale pe care o speram? Să nu vedem sau să simțim moartea atunci când ea atacă?

— Asta îl face pe el la fel de periculos ca Jane, a continuat Edward pe același ton indiferent, pot amândoi să te lase neputincios, te fac o țintă fără putere. Diferența între ei e ca diferența între mine și Aro. Aro aude mintea unei persoane o dată. Jane nu poate să rănească decât o persoană o dată. Eu pot să-i aud pe toți în același timp.

Am simțit un frison când am înțeles unde vrea să ajungă.

— Și Alec poate să ne incapaciteze pe toți în același tâmpo? am șoptit.

— Da, mi-a spus el. Dacă își folosește darul împotriva noastră, noi o să stăm complet orbi și surzi până când ei o să ajungă lângă noi să ne ucidă – poate o să ne ardă fără ca măcar să se mai obosească să ne dezmembreze. Oh, a putea să ripostăm dar ar fi foarte probabil să ne rănim între noi decât să putem să-i rănim pe ei.

Am mers în liniște câteva secunde.

O idee se forma la mine în cap. Nu foarte promițătoare, dar era mai bună decât nimic.

— Tu crezi ca Alec este un luptător foarte bun? Am întrebat. Înafară de ceea ce poate face, vreau să spun. Dacă ar trebui să se lupte fără darul lui. Mă întreb dacă el a încercat măcar...

Edward s-a uitat la mine încruntat.

— La ce te gândești?

Eu mă uitam înainte.

— Păi, el probabil ca mie nu poate să-mi facă nimic, nu-i așa? Dacă ceea ce face el este ca ceea ce face Aro și Jane și tu. Poate... dacă el nu a avut niciodată nevoia să se apere... și dacă eu învăț câteva șmecherii...

— El este cu Volturii de câteva secole, mi-a tăiat-o Edward și vocea îi era panicată. El probabil ca vedea în cap aceeași imagine ca și mine: familia Cullenstateau neputincioși și fără ajutor ca niște statui pe terenul de luptă – toți înafară de mine. Eu aș fi fost singura care aș fi putut să lupt.

— Da, tu sigur ești imună la puterea lui, dar tu încă ești un nou-născut Bella. Nu pot să te fac un luptător atât de puternic în câteva săptămâni. Sunt sigur ca și el s-a pregătit.

— Poate ca da poate ca nu. Este singurul lucru pe care eu îl pot face și ceilalți nu. Dacă pot numai să-l distrag o secundă – oare aș putea să resist suficient cât să le dau celorlalți o șansă?

— Te rog, Bella, a spus Edward printre dinți. Hai să nu vorbim de asta.

— Fii rezonabil.

— O să încerc să te învăț ce pot, dar te rog nu mă face să cred ca te-ai sacrifica de dragul diversunii – el s-a înecat și nu a mai terminat.

Am dat din cap. Atunci o să-mi țin planurile doar pentru mine. Primul Alec, și apoi dacă eram suficient de norocoasă ca să câștig, Jane. Dacă aș putea să egalez lucrurile – să înlătur ofensiva copleșitoare a Volturilor. Poate ca atunci ar fi fost o șansă... mintea mea a luat-o înainte. Dacă aș fi putut să îi distrag sau chiar să-i elimin? Sincer, de ce ar fi avut nevoie Alec sau Jane să învețe să se lupte? Nu mi-o imaginam pe micuța Jane ca ar renunța la avantajul ei nici măcar pentru a învăța.

Dacă aş fi putut să-i ucid pe ei, asta ar fi o diferenţă.

— Trebuia să învăţ totul. Cât de mult o să poţi să îmi bagi în cap în următoarea luna, am murmurat.

El s-a comportat de parcă nici nu aş fi vorbit.

Cine mai era? Aş putea cel puţin să-mi fac planul în caz ca, aş fi supravieţuit după ce îl atacăm pe Alec, să nu fie nicio ezitare în atacul meu. Am încercat la o alta situaţie în care craniul meu gros ar putea să-mi dea un avantaj. Nu ştiam suficient despre ce fac ceilalţi.

Evident ca luptătorii ca imensul Felix mă depăşeau. Puteam să încerc să-i dau ocazia lui Emmett să aibă o luptă dreaptă. Nu ştiam mai multe despre retul gărzii Volturilor, în afară de Demetri...

Faţa mea era perfect calmă când m-am gândit la Demetri. Fără îndoială el este un luptător. Nu ar fi fost alta cale ca el să supravieţuiască așa de mult, tot timpul în punctual de atac. Şi el mereu ar fi fost în frunte, pentru ca el era următorul lor – cel mai bun din lume fără îndoială. Dacă ar fi fost cineva mai bun, Volturii l-ar fi luat. Aro nu se înconjură de al doilea cel mai bun....

Dacă Demetri nu exista, atunci noi am putea să fugim. Cine ar mai fi supravieţuit, oricum. Fiica mea, caldă în braţele mele ... Cineva care ar putea să uga cu ea. Jacob sau Rosalie, cine ar fi rămas. Şi... dacă Demetri nu exista, atunci Alice şi Jasper ar fi în siguranţă pentru totdeauna.

Asta a văzut Alice? Acea parte din familia noastră ar fi putut să mai trăiască? Ei doi, cel puţin. Puteam să îi cer asta?

— Demetri...., am spus.

— Demetri e al meu, a spus Edward cu vocea dură. M-am uitat la el repede şi am văzut ca expresia lui era violent.

— De ce? am şoptit.

La început nu mi-a răspuns. Ajunsesem la rău când a murmurat în sfârşit

— Pentru Alice. Este singura mulţumire pe care pot să i-o dau pentru aceşti ultimi cincizeci de ani.

Deci gândurile lui erau în linie cu ale mele.

Am auzit labele mari ale lui Jacob cum se auzeau peste pământul îngheţat. În câteva secunde a trecut pe lângă mine şi ochii lui negrii erau concentrate pe Renesmee.

Am dat o dată din cap şi apoi m-am întors la întrebările mele. Era așa de puţin timp.

— Edward, de ce crezi ca a zis Alice să-l întrebăm pe Eleazar despre Volturi? A fost în Italia recent sau ceva? Ce ar putea el să ştie?

— Eleazar ştie totul când vine vorba de Volturi. Am uitat ca tu nu ştii dar el a fost unul dintre ei. Am sâsâit fără să vreau. Jacob a mârâit alături de mine.

— Ce? am cerut şi mi-l imaginam pe frumosul bărbat brunet de la nunta noastră îmbrăcat într-o mantie lungă şi cenuşie.

Faţa lui Edward era mai liniştită acum – zâmbea puţin.

— Eleazar este o persoană foarte miloasă. Nu era complet mulţumit de Volturi, dar respecta legea şi nevoia ca ea să fie respectată. El avea impresia ca lucrează pentru binele absolut. El nu regreta timpul alături de ei. Dar când a găsit-o pe Carmen, el şi-a găsit locul în lume. Ei sunt oameni foarte asemănători, amândoi sunt foarte miloşi pentru nişte vampire. El a zâmbit iar. Ei au întâlnit-o pe Tanya şi p e surorile ei şi nu s-au mai uitat înapoi. Ei sunt foarte potriviţi pentru acest stil de viaţă. Dacă ei nu ar fi găsit-o pe Tanya îmi imaginez ca ar fi descoperit singuri până la urmă o cale să trăiască fără sânge uman.

Imaginile din mintea mea erau încurcate. Nu le puteam face să se potrivească. Un soldat al Volturilor înţelegător?

Edward s-a uitat la Jacob şi a răspuns la o întrebare tăcută.

— Nu, el nu a fost unul dintre luptători, ca să spun așa. El avea un dar pe care ei l-au găsit convenabil.

Jacob probabil ca a pus întrebarea cea mai evident.

— El are un sentiment instinctive în ceea ce privește darurile celorlalți – extra abilitățile pe care un alt vampir le are, i-a spus Edward. El putea să-i dea lui Aro o idee generală despre ce fiecare vampir putea să facă numai dacă era în apropierea lui sau a ei. Asta era util când ei plecau la luptă. El putea să îi avertizeze dacă cineva din clanul opus avea o putere ce le putea face problem. Asta era rar; ai nevoie de ceva măiestrie ca să fi considerat un inconvenient pentru Volturi în acest moment. Cel mai des, avertismentul i-ar fi dat lui Aro șansa să îl salveze pe cel care putea fi folositor pentru el. Talentul lui Eleazar mergea chiar și pentru oameni. Dar el trebuie să se concentreze foarte mult când e vorba de oameni pentru ca instinctual latent este foarte încurcat. Aro îl pune pe el să testeze oamenii pe care el vroia să îi facă să i se alăture, să vadă dacă ar avea ceva potențial. Lui Aro i-a părut rău când a plecat.

— L-au lăsat să plece? am întrebat. Pur și simplu?

Zâmbetul lui era mai întunecat, puțin sucit.

— Volturii se presupune ca nu sunt răi în felul în care ți de păr ție. Ei se presupune ca sunt temelia păcii și a civilizației. Fiecare membru al gărzii allege singur să îi servească. Este ceva de prestigiu; ei toți sunt foarte mândrii ca sunt acolo, nu sunt forțați să stea.

Eu m-am strâmbat cu fața în pământ.

— Ei sunt puși acolo ca să fie răi și nemiloși numai cu criminalii, Bella.

— Noi nu suntem criminali.

Jacob a lătrat și el în acord cu ceea ce am spus eu.

— Ei nu știu asta.

— Tu chiar crezi ca îi putem face să stea și să asculte?

Edward a existat numai pentru o fracțiune de secundă și apoi a dat din umeri.

— Dacă o să găsim suficienți prieteni să stea alături de noi. Poate.

Dacă. Am simțit dintr-o dată presiunea a ceea ce ne aștepta astăzi. Edward și cu mine am început să ne mișcăm mai repede, continuând într-o alergare. Jacob ne-a ajuns repede.

— Tanya nu o să mai întârzie mult, a spus Edward. Trebuie să fim gata.

Cum am putea să fim gata? Am aranjat și am rearanjat, ne-am gândit și ne-am para-gandit. Renesmee să se vadă de la început? Sau să o ascundem la început? Jacob să fie în camera? Sau afară? El i-a spus haitei lui să stea în apropiere dar să fie invizibili. Să facă și el la fel?

În final, Renesmee, Jacob – în forma lui umană — și cu mine așteptam după colțul opus cu ușa de la intrare, în bucătărie, stând la masă mare și lucioasă.

Jacob m-a lăsat pe mine să o țin pe Renesmee; avea nevoie de loc în caz ca trebuia să se transforme repede; eu nu aveam nevoie de mâini libere.

Am încercat să îmi aduc aminte de Tanya, Kate, Carmen și Eleazar de la nuntă. Fetele lor erau neclare în amintirile mele umane. Nu știa decât ca ei sunt frumoși, doi blonzi și doi brunetți. Nu îmi puteam aduce aminte dacă era ceva bunătate în ochii lor.

Edward se aplecă fără emoții de peretele negru de sticlă, uitându-se spre ușa de la intrare. Nu mi se părea ca se uita la camera din fața lui.

Noi ascultam mașinile care treceau pe autostradă, niciuna nu încetinea. Renesmee era ghemuită la gâtul meu, cu mâna era pe obrazul meu dar nu îmi arata nimic. Nu avea imagini pentru ceea ce simțea acum.

— Și dacă ei nu mă plac? a șoptit ea și toți ne-am uitat la fața ei.

— Bineînțeles ca o să te – începuse Jacob să spună dar l-am oprit cu o privire.

— Ei nu te înțeleg Renesmee pentru ca nu au mai întâlnit pe cineva ca tine, i-am spus ei, fără să vreau să o mint cu promisiuni care puteau să nu fie adevărate.

— Să-i facem să înțeleagă, aceasta este problema.

Ea a oftat și în mintea mea ea a arătat imaginea tuturor rapid.

Vampir, om, vârcolac. Ea nu se potrivea nicăieri.

— Tu ești specială, asta nu e un lucru rău.

Ea a dat din cap și nu era de acord. Ea se gândea la fetele noastre caudate și a spus

— Este vina mea.

— Nu, Jacob, Edward, și cu mine am spus în același timp, dar înainte să putem ca continuăm am auzit sunetul pe care îl așteptam: o mașina care încetinea pe autostradă, roțile care se mutau de pe șosea în pământul moale.

Edward a ieșit de după colț ca să stea lângă ușă. Renesmee s-a ascuns în părul meu. Jacob și cu mine ne uitam unul la altul peste masă, disperarea era pe fetele noastre.

Mașina s-a mișcat repede printre copaci, mai repede decât conduceau Charlie sau Sue. Am auzit cum au tras mașina în poiană și au oprit la ușa din față. Patru uși s-au deschis și sau închis. Ei nu vorbeau când s-au apropiat de ușă. Edward a deschis înainte ca ei să ciocane.

— Edward! o voce de femeie a spus entuziasmată.

— Bună, Tanya. Kate, Carmen, Eleazar.

Trei saluturi murmurate.

Carlisle a spus ca trebuie să vorbești cu noi imediat, a spus prima voce, Tanya. Puteam să aud ca ei erau încă afară. Îmi imaginam ca Edward este în ușă, blocându-le intrarea.

— Care e problema? Problem cu vârcolacii?

Jacob și-a dat ochii peste cap.

— Nu, a răspuns Edward. Alianța noastră cu vârcolacii este mai strânsă ca oricând.

O voce de femeie a chicotit.

— Nu ai de gând să ne invite înăuntru? a întrebat Tanya. Și apoi a continuat fără să aștepte un răspuns. Unde e Carlisle?

— Carlisle a trebuit să plece.

A urmat tăcere.

— Ce se întâmplă Edward? a cerut Tanya.

— Dacă ați putea să-mi acordați prezumția de nevinovăție pentru câteva minute, a răspuns. Am ceva ce e mai greu de explicat și am nevoie ca toți să fiți deschiși la minte până când o să înțelegeți.

— Carlisle este în regulă? o voce de bărbat a întrebat. Eleazar.

— Niciunul dintre noi nu e bine Eleazar, a spus Edward și apoi a bătut ceva, probabil ca umărul lui Eleazar. Dar fizic, Carlisle este bine.

— Fizic? a întrebat ascuțit Tanya. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun ca întreaga mea familie este într-un pericol foarte mare. Dar înainte să vă explic am nevoie de promisiunea voastră. Ascultați până la sfârșit înainte să reacționați. Vă implor să mă ascultați.

O tăcere lungă a urmat cererii lui. Eu și cu Jacob ne uitam fără să spunem nimic unul la celălalt în tot acest timp. Buzele lui aspre erau palide.

— Ascultam, a spus Tanya într-un final. O să ascultăm tot înainte să judecăm.

— Mulțumesc Tanya, a spus Edward repede. Nu v-am fi implicat și pe voi în asta dacă nu era alta cale.

Edward s-a mișcat. Am auzit patru perechi de picioare ca au intrat pe ușă. Cineva a strănutat.

— Știam ca vârcolacii aia sunt implicate, a mârâit Tanya.

— Da, și ei sunt de partea noastră. Încă o dată.

Această remarcă a făcut-o pe Tanya să tacă.

— Unde este Bella ta? una din celelalte voci de femei a întrebat. Cum se simte?

— O să ni se alătore și ea în curând. Este bine, mulțumesc. A trecut la nemurire cu o finite de remarcat.

— Spune-ne despre pericol Edward, a spus Tanya încet. O să ascultăm și o să fim de partea voastră, acolo unde trebuie să fim.

Edward a luat o gură mare de aer.

— Aș vrea întâi să fiți atenți. Ascultați – în camera cealaltă. Ce auziți?

Era liniște și apoi s-a auzit o mișcare.

— Doar ascultați mai întâi, vă rog, a spus Edward.

— Un vârcolac, presupun. Pot să-i aud inima, a spus Tanya.

— Ce alt ceva? A întrebat Edward.

A urmat o pauză.

— Ce este acea bătaie? Kate sau Carmen au întrebat. Este ... un soi de pasăre?

— Nu, dar amintiți-vă ce ați auzit. Acum, ce miroșiți? În afară de vârcolac.

— Este un om aici? a șoptit Eleazar.

— Nu, a contrazis Tanya. Nu e om ... dar... e mai apropiat de un om mai mult decât celelalte mirosuri de aici. Ce este, Edward? Nu cred ca am mai mirosit acest parfum până acum.

— Cu siguranță ca nu, Tanya. Vă rog, vă implor, amintiți-vă ca acesta este ceva absolut nou pentru voi. Să vă alungați temerile preconcepute.

— Am promis ca o să scultam, Edward.

— Bine atunci. Bella? Adu-o pe Renesmee, te rog.

Picioarele mele erau ciudat de grele, dar știam ca acest sentiment era numai în mintea mea. M-am forțat să nu fiu reținută, să nu mă mișc ciudat, când m-am ridicat în picioare și am făcut câțiva pași de după colț. Căldura venită de la corpul lui Jacob era ca o flacără lângă mine, stătea exact în spatele meu.

Am făcut un pas mare în camera cea mare și apoi am înghețat, incapabilă să mă forțez să înaintez. Renesmee a luat o gură mare de aer și apoi a tras cu ochiul de după părul meu, umerii ei mici s-au încordat când aștepta răspunsul.

Credeam ca m-am pregătit suficient pentru reacția lor. Pentru acuzații, pentru țipete, pentru stresul care îi lasa nemișcați. Tanya a sărit înapoi patru pași, buclele ei roz au sărit, ca un om care era în fața unui frate veninos. Kate a sărit înapoi până a ajuns în dreptul ușii și s-a lipit de perete. Un sâsâit șocat a ieșit printre dinții ei încleștați. Eleazar s-a aruncat în fața lui Carmen cu o poziție protectivă.

— Oh, ce să zic, l-am auzit pe Jacob plângându-se pe sub mustăți.

Edward și-a pus mâna pe după Renesmee și pe după mine.

— Ați promis ca ascultați, le-a adus el aminte.

— Unele lucruri nu pot fi ascultate! a exclamat Tanya. Cum ai putut, Edward? Tu știi ce înseamnă asta?

— Trebuie să ieșim de aici, a spus Kate nerăbdătoare, mâna ei era pe clanța ușii.

— Edward... Eleazar părea ca nu mai are cuvinte.

— Stați, a spus Edward, vocea lui era mai dură. Aduceți-vă aminte ce ați auzit, ce ați mirosit. Renesmee nu e ceea ce credeți voi ca e.

— Nu sunt excepții de la acea regulă Edward, a sărit Tanya la el ca răspuns.

— Tanya, a spus Edward ascuțit, puteți să îi auziți bătăile inimii! Opriti-vă și gândiți-vă ce

înseamnă.

— Bătăile inimii? a șoptit Carmen, trăgând cu ochiul de după umărul lui Eleazar.

— Ea nu este un copil vampir complet, a răspuns Edward, îndreptându-și atenția spre expresia lui Carmen care era mai puțin ostilă. Este pe jumătate om.

Cei patru vampiri se uitau la el ca și cum el ar fi vorbit într-o limbă care ei nu o cunoșteau.

— Ascultă-mă, vocea lui Edward s-a schimbat pe un ton mai fin, ca de catifea, care încerca să convingă. Renesmee este unică. Eu sunt tatăl ei. Nu creatorul ei – tatăl ei biologic.

Capul lui Tanya a tremurat cu o mișcare foarte mică. Nu a părut conștientă de ea.

— Edward doar nu te aștepti să credem ca – Eleazar începuse să spună.

— Spune-mi o alta care se potrivește Eleazar. Poți să simți căldura corpului ei în aer. Are sânge care îi curge prin vene Eleazar. Poți să-l miroși.

— Cum? a respirat Kate.

— Bella e mama ei biologică, i-a spus Edward. Ea a conceput-o, a dus-o și a născut-o pe Renesmee cât era încă om. Asta aproape ca a ucis-o. A trebuit să bag foarte mult venin în inima ei ca să o salvez.

— Nu am mai auzit așa ceva până acum, a spus Eleazar. Umerii lui încă era tapeni și expresia rece.

— Relațiile fizice între vampiri și oameni nu sunt ceva obișnuit, a răspuns Edward, și cu un pic de umor negru în ton. Supraviețuitori umani chiar și mai improbabil. Nu sunteți de accord, verilor?

Și Tanya și Kate s-au strâmbat la el.

— Vino, Eleazar. Sigur poți să vezi asemănarea.

A fost Carmen cea care a răspuns cuvintelor lui Edward. Ea a pășit de după Eleazar, ignorând începutul lui de avertisment și a mers cu grijă și a venit exact în fața mea. Ea s-a aplecat jos încet și s-a uitat atentă la fața lui Renesmee.

— Se pare ca ai ochii mamei tale, a spus cu o voce joasă și calmă, dar fața tatălui tău. Și apoi, ca și când nu s-ar fi putut abține, i-a zâmbit lui Renesmee.

Zâmbetul drept răspuns al lui Renesmee era amețitor. Mi-a atins fața fără să își ia ochii de la Carmen. Își imagina ca îi atinge fața lui Carmen și se întreba dacă e în regulă.

— Te superi dacă Renesmee îți povestește despre ea? am întrebat-o pe Carmen. Eram încă prea stresată ca să vorbesc mai tare decât o șoaptă. Ea are un dar pentru a explica lucruri.

Carmen încă îi zâmbea lui Renesmee.

— Poți să vorbești, micuțo?

— Da, a răspuns Renesmee cu vocea ei subțire de soprano. Toată familia Tanya a tresărit la sunetul vocii ei cu excepția lui Carmen. Dar pot să-ți arăt mai multe decât poți să-ți spun.

Ea și-a pus mâna ei mică peste obrazul lui Carmen.

Carmen a înțepenit de parcă un curent electric a străbătut-o. Eleazar a fost lângă ea într-o secundă, mâinile lui erau pe umerii ei ca și cum ar fi aruncat-o de acolo.

— Stai, a spus Carmen fără să respire, ochii ei care nu mai clipeau erau blocați pe ai lui Renesmee.

Renesmee i-a arătat lui Carmen explicația ei pentru mult timp. Fața lui Edward era concentrată când se uita impruna cu Carmen, și îmi doream așa de mult să aud și eu ce aude el. Jacob și-a mișca nerăbdător în spatele meu și știam ca și el dorește la fel.

— Ce îi arată, Nessie? a mârâit el pe sub mustăți.

— Totul, i-a spus Edward.

Încă un minut a trecut și Renesmee și-a luat mâna de pe fața lui Carmen. Ea zâmbea larg la vampitul amețit.

— Ea chiar e fiica ta, nu-i așa? a respirat Carmen mutându-și ochii mari ca de topaz pe fața lui Edward. Un dar așa de puternic! Nu putea să vină decât de la un tată foarte talentat.

— Crezi ce ți-a arătat? a întrebat Edward, expresia lui era concentrată.

— Fără îndoială, a spus Carmen simplu.

Fața lui Eleazar era rigidă și distrasă.

— Carmen!

Carmen a luat mâinile lui într-ale ei și i le-a strâns.

— Imposibil pe cât pare, Edward a spus numai adevărul. Lasă copilul să-ți arate.

Carmen l-a împins pe Eleazar mai aproape de mine și apoi i-a spus lui Renesmee.

— Arată-i și lui, mi querida.

Renesmee a rânjit, încântată total de acceptarea lui Carmen și apoi l-a atins pe Eleazar ușor pe frunte.

— Ay caray! a spus și a sărit de lângă ea.

— Ce ți-a făcut? a cerut Tanya, venind mai aproape. Și Kate a avansat.

— Ea încearcă să ne arate și partea ei de poveste, i-a spus Carmen lui Eleazar cu o voce liniștitoare.

Renesmee s-a încruntat nerăbdătoare.

— Uită-te, te rog, i-a comandat lui Eleazar. Ea și-a întins mâna spre el și apoi a lăsat câțiva centimetrii între degetele ei și fața lui, așteptând.

Eleazar se uita la ea suspicios și apoi s-a uitat la Carmen pentru ajutor. Ea a dat din cap încurajator. Eleazar a luat o gură mare de aer și apoi s-a apropiat mai mult până când fruntea lui a atins iar mâna ei.

El s-a cutremurat când a început dar a stat locului de data asta, ochii lui erau închiși ca să se concentreze.

— Ah, a oftat când și-a redeschis ochii câteva minute mai târziu. Înțeleg.

Renesmee a zâmbit la el. El a ezitat și apoi a răspuns îndoielnic cu un zâmbet.

— Eleazar? a întrebat Tanya.

— Este adevărat Tanya. Nu este copil nemuritor. Este jumătate-om. Vino. Uită-te tu singura.

În liniște, Tanya s-a pus în fața mea îngrijorată și apoi Kate, amândouă fiind socate la prima imagine pe care au văzut-o când Renesmee le-a atins. Dar apoi, la fel ca și Carmen și Eleazar, ele păreau ca sunt complet acaparate când totul s-a terminat.

M-am uitat la fața netedă a lui Edward, întrebându-mă dacă este într-adevăr așa de ușor.

Ochii lui aurii erau clari, fără îndoială. Nu era nicio grijă.

— Vă mulțumesc ca ați ascultat, a spus încet.

— Dar care e pericolul imens de care ne-ai avertizat, a spus Tanya. Văd ca nu este legat de acest copil dar sigur e legat de Volturi. Cum au aflat de ea? Când ajung?

Nu am fost surprinsă de conexiunea ei rapidă. Până la urmă, ce putea să amenințe o familie atât de puternică cum e a mea? Numai Volturii.

— Când Bella a văzut-o pe Irina în ziua aceea pe munte, a explicat Edward, Renesmee era cu ea. Kate a sâsâit și ochii ei s-au îngustat puțin.

— Irina a făcut asta? Vouă? Lui Carlisle? Irina?

— Nu, a șoptit Tanya. Altcineva....

— Alice a văzut-o pe ea ca s-a dus la ei, a spus Edward. Mă întrebam dacă ceilalți au observat felul în care el a scâncit când a spus numele lui Alice.

— Cum a putut să facă așa ceva? a întrebat Eleazar dar nu pe cineva anume.

— Imaginează-ți dacă ai fi văzut-o pe Renesmee de la distanță. Dacă nu ați fi așteptat o

explicație.

Ochii lui Tanya s-au îngustat.

— Nu contează ce a crezut... Tu ești familia noastră.

— Nu putem să mai facem nimic în legătură cu alegerea Irinei. Este prea târziu. Alice ne-a dat o luna.

Capul lui Tanya și al lui Eleazar s-au lăsa într-o parte. Sprâncenele lui Kate s-au încruntat.

— Așa de mult? a întrebat Eleazar.

— Vin toți. Și asta necesită o pregătire.

Eleazar a oftat.

— Toată garda?

— Nu numai gardă, a spus Edward și maxilarul i s-a încordat. Aro, Căiuș, Mărcuș. Chiar și soțiile.

Șocul se citea în ochii lor.

— Imposibil, a spus Eleazar.

— Aș fi spus și eu același lucru acum doua zile, a spus Edward.

Eleazar s-a încruntat sic and a vorbit era aproprie un urlat.

— Dar nu are niciun fel de înțeles. De ce s-ar pune pe ei și pe soții în asemenea pericol?

— Din acest punct de vedere nu are niciun sens. Alice a spus ca este mai mult decât să vină să ne pedepsească pentru ce am făcut. Ea s-a gândit ca ai putea să ne dai tu o mână de ajutor.

— Mai mult decât pedeapsa? Dar ce altceva mai este? Eleazar a început să pășească, între ușă și locul unde eram noi ca și cum era singur în camera, sprâncenele lui se încruntau și el se uita în pământ.

— Unde sunt ceilalți Edward? Carlisle și Alice și restul? a întrebat Tanya.

Ezitatea lui Edward aproape ca nu s-a observat. A răspuns numai la o parte din întrebare.

— Cauta prieteni care ar putea să ne ajute.

Tanya s-a aplecat spre el, ridicându-și mâinile în fața ei.

— Edward, nu contează câți prieteni o să adunați, nu vă putem ajuta să câștigați. Nu putem decât să murim alături de voi. Dar trebuie să știi asta. Bineînțeles, poate ca noi patru meritam asta dup ce v-a făcut Irina acum, după cum v-am înșelat așteptările în trecut – tot de dragul ei și atunci.

Edward a dat repede din cap.

— Nu vă cerem să luptați și să muriți alături de noi, Tanya. Carlisle nu v-ar ruga niciodată așa ceva.

— Atunci ce e, Edward?

— Noi vrem doar martori. Dacă îi putem face să se oprească, numai pentru un moment. Dacă ne-ar lăsa să explicăm .... El a atins obrazul lui Renesmee; ea i-a luat mâna și a ținut-o presata de pielea ei. E greu să te îndoiești de povestea noastră când o vedeți cu ochii vostrii.

Tanya a încuviința încet.

— Crezi ca trecutul ei o să conteze așa de mult?

— Numai dacă îi încețoșează viitorul. Ideea restricției a fost să ne protejeze pe noi de a fi cunoscuți, de excesul de copii care nu puteau fi controlați.

— Eu nu sunt periculoasă de loc, a intervenit Renesmee. Am ascultat vocea ei ridicată și clară cu urechi noi, imaginându-mi cum o simt ceilalți. Eu nu l-am rănit pe tataie sau pe Sue sau pe Billy. Iubesc oamenii. Și oamenii-lup așa cum este Jacob al meu. Ea a lăsat mâna lui Edward să se întindă și să ajungă la mâna lui Jacob.

Tanya și Kate au schimbat o privire rapidă.

— Dacă Irina nu ar fi venit așa de repede, a murmurat Edward, am fi putut evita toate astea.

Renesmee crește cu o rată de neînchipuit. Cu fiecare luna ce trece, ea mai câștiga încă jumătate de an de creștere.

— Ei bine, asta e ceva ce putem să vedem singuri, a spus Carmen pe un ton decis.

— O să putem spune ca am văzut cu ochii noștrii cum a crescut ea. Cum ar putea Volturii să ignore așa ceva?

Eleazar a murmurat.

— Cum ar putea, într-adevăr? Dar el nu s-a uitat sus și a continuat să pășească ca și cum nu ne-ar fi acordat niciun fel de atenție.

— Da, putem fi martori pentru voi, a spus Tanya. Cu siguranță putem face asta. O să luăm în considerare cu ce alt ceva mai putem să ajutăm.

— Tanya, a protesta Edward, auzind în gânduri mai mult decât era în cuvinte, nu ne așteptam să luptați alături de noi.

— Dacă Volturii nu o să se oprească să asculte mărturiile noastre, nu o să putem să stăm de-o parte pur și simplu. A insistat Tanya. Normal, vorbesc numai în numele meu.

Kate a pufnit.

— Chiar te îndoiești de mine așa de mult, surioară?

Tanya a zâmbit larg la ea.

— Este o misiune sinucigașă până la urmă.

Kate a rânjit înapoi la ea și a spus nonșalantă.

— Mă bag și eu.

— Și eu o să fac, deasemenea, tot ce pot ca să protejez acest copil, a fost Carmen de acord.

Și apoi, ca și cum nu ar fi putut să se controleze, și-a întins mâinile spre Renesmee.

— Pot să te mai țin și eu, bebe linda?

Renesmee s-a întins nerăbdătoare spre Carmen, încântată de noua ei prietenă. Carmen a tras-o mai aproape, vorbind cu ea în spaniolă. Era la fel cum a fost și cu Charlie și înainte cu toată familia Cullen.

Renesmee era irezistibilă. Ce era la ea de îi trăgea pe toți spre ea, ca îi făcea să își dorească să-și pună viața în pericol pentru ea?

Pentru un moment m-am gândit ca ceea ce încercăm noi ar putea fi posibil. Poate Renesmee o să facă imposibilul și o s-ai câștige de partea ei pe dușmanii noștrii la fel cum a făcut și cu prietenii noștrii.

Și apoi mi-am adus aminte ca Alice ne părăsise, și speranța mea a dispărut la fel de repede cum a apărut.

31 Talentul

— Și care e partea vârcolacilor în toată treaba asta? a întrebat atunci Tanya cu ochii pe Jacob. Jacob a vorbit înainte ca Edward să poată răspunde.

— Dacă Volturii nu o să se oprească și să asculte despre Nessie, vreau să spun Renesmee, s-a corectat când a realizat ca Tanya nu ar înțelege porecla asta tâmpită, noi o să-i oprim.

— Foarte viteaz, copilul, dar asta ar fi imposibil și pentru lupatori mai experimentați decât ești tu.

— Nu știi ce putem face noi.

Tanya a dat din umeri.

— E viața ta, desigur, poți să faci ce vrei cu ea.

Ochii lui Jacob au trecut pe Renesmee – care încă era în brațele lui Carmen și Kate care stătea pe lângă ele – și era ușor să vezi pasiunea din ele.

— Este ceva special această micuță, a recunoscut Tanya. Greu să-i rezști.

— O familie foarte talentată, mumura Eleazar în timp ce pășea. Ritmul lui creștea; zbura de la ușa până la Carmen și înapoi într-o secundă. Un cititor-de-minti ca tată, un scut ca mama, și apoi chestia asta magică cu care acest copil ne-a vrăjit pe toți. Mă întreb dacă este un nume pentru ceea ce este, sau dacă există termenul de vampir hibrid. De parcă așa ceva ar putea fi considerat normal! Într-adevăr un vampir hibrid!

— Scuză-mă, a spus Edward cu vocea înmărmurită. El s-a întins și l-a prins pe Eleazar de umăr chiar când vroia să se întoarcă spre ușă. Cum ai numit-o pe soția mea?

Eleazar s-a uitat la Edward curios, pasul lui maniac a fost dat uitării pentru un moment.

— Un scut cred. Mă blochează acum așa ca nu pot fi sigur.

Mă uitam la Eleazar și sprâncenele mele erau încruntate de confuzie. Scut? Ce vrea să spună ca îl blochez? Stăteam chiar aici lângă el, nu eram într-o poziție defensivă.

— Un scut? a repetat Edward zăpăcit.

— Haide acum, Edward! Dacă eu nu pot să o citesc, mă îndoiesc ca tu poți. Poți să-i auzi gândurile acum? a întrebat Eleazar.

— Nu, a murmurat Edward. Dar nu am putut să fac asta niciodată. Nici chiar atunci când era om.

— Niciodată, a clipit Eleazar. Interesant. Asta indica o putere foarte mare latentă, dacă se manifestă așa de clar chiar și înainte de transformare. Nu pot să simt nimic prin scutul ei. Cred ca este o forță brută – are numai câteva luni. Privirea pe care i-a dat-o lui Edward era acum aproape exasperată. Și se pare ca este complet inconștientă de ce poate să facă. Ce ironie. Aro m-a trimis prin toată lumea să caut asemenea anomalii, și tu pur și simplu te-ai împiedicat de ea și nici măcar nu ți-ai dat seama ce ai găsit. Eleazar a scuturat capul descurajat. Eu m-am încruntat.

— Despre ce vorbiți? Cum pot fi eu un scut? Ce înseamnă asta? Tot ce îmi puteam imagina în minte era o armură ridicolă de cavalier.

Eleazar și-a aplecat capul și mă examina.

— Presupun doar ca eram prea formali când eram în gardă. De fapt ca să catalogăm talentele este ceva subiectiv, o treaba aleatoare; fiecare talent este unic, niciodată nu e ceva de doua ori. Dar tu, Bella, ești foarte ușor de clasificat. Talentele care sunt pur defensive, care protejează câteva aspecte ale celui care le are se numesc tot timpul scuturi. Ți-ai încercat vreodată abilitățile? Să blochezi și pe altcineva în afară de mine și de partenerul tău?

Deși creierul meu mergea foarte repede, mi-a luat câteva minute să-mi organizez răspunsul.

— Nu merge decât cu anumite lucruri, i-am spus. Capul meu este într-un fel....privat. Dar nu l-a oprit pe Jasper să îmi schimbe dispoziția sau pe Alice să-mi vadă viitorul.

— E o apărare pur mentală. A observat Eleazar pentru el. Limitată dar puternică.

— Aro nu a putut să o audă, a intervenit Edward. Deși ea era om când s-au întâlnit.

Ochii lui Eleazar s-au mărit.

— Jane a încercat să mă rănească dar nu a putut, am spus. Edward crede ca nici Demetri nu mă poate găsi și nici ca Alec nu mă poate deranja. Asta e bine?

Eleazar încă se gândea și a încuviințat.

— Da!

— Un scut! a spus Edward și o satisfacție deplină se auzea în tonul lui. Nu m-am gândit la asta în acest fel. Singura pe care am întâlnit-o înainte este Renata și ceea ce face ea este așa de diferit.

Eleazar își mai revenise.

— Da, niciun talent nu se manifestă exact la fel, pentru ca nimeni nu gândește exact în același fel.

— Cine e Renata? Ea ce face? am întrebat. Și Renesmee era interesată îndepărtându-se de Carmen ca să poată să vadă pe după Kate.

— Renata este bodyguardul personal al lui Aro, mi-a spus Eleazar. Un scut foarte practic și foarte puternic.

Mi-am amintit vag de mică adunare de vampiri care stătea pe lângă Aro în turnul lui macabru, unii erau femei, unii erau bărbați. Nu am putut să-mi aduc aminte fetele femeilor din memoria înspăimântată și îngrozită. Una dintre ele trebuie să fi fost Renata.

— Mă întreb.... medită Eleazar. Vezi tu, Renata este un scut puternic împotriva atacurilor psihice. Dacă cineva se apropie de ea – sau de Aro, și ea e tot timpul lângă el în situațiile ostile – ei sunt... distrași. Este o forță care o înconjoară care reflectă, nici măcar nu se observă. Pur și simplu te trezești ca mergi în alta direcție decât intenționai, și cu memoria încurcată când te gândești de ce ai vrut să te duci pe drumul inițial în primul rând. Ea poate să-și propage scutul câțiva metri distanță de ea. Ea de asemenea îi protejează și pe Căiuș și pe Mărcuș când au nevoie dar Aro este prioritate.

— Deși, ceea ce face era nu este fizic. Ca majoritatea darurilor pe care le avem, acestea au loc în interiorul minții. Dacă încearcă să te țină deoparte, mă întreb cine ar câștiga?

El și-a scuturat capul.

— Nu am mai auzit ca darul lui Aro sau al lui Jane să fie înfrânte.

— Mami, ești specială, a spus Renesmee fără să fie surprinsă., ca și cum ar fi comentat culoarea hainelor pe care le aveam.

Mă simțeam dezorientată. Nu știam deja care e darul meu? Aveam super-stapanirea-de-sine care m-a ajutat să sar peste înspăimântătorul prim an ca nou născut. Vampirii aveau cel mult o extra abilitate, nu-i așa?

Sau a avut Edward dreptate de la început? Înainte ca Carlisle să spună ca supercontrolul era ceva mai mult decât natural, Edward credea ca reținerea mea este rolul pregătirii mele prealabile – concentrare și atitudine, a spus atunci.

Care dintre ei avea dreptate? Era ceva mai mult ce puteam face? Un nume sau o categorie a ceea ce eram?

— Poți să îl propagi? a întrebat Kate interesată.

— Propag? am întrebat.

— Să îl îndepărtezi de tine, a explicat Kate. Să mai protejezi și pe altcineva înafară de tine.

— Nu știu. Nu am încercat niciodată. Nici nu știam ca pot să fac asta.

— Ah, poate nu o să poți să faci asta, a spus Kate repede. Numai Dumnezeu știe ca încerc asta de secole și cel mai bun rezultat a fost ca am reușit să duc curentul în toată pielea.

Mă uitam la ea vrăjită.

— Kate are un talent ofensiv, a spus Edward. Cam așa cum are Jane.

Am tresărit de lângă Kate automat și ea a râs.

— Eu nu sunt așa obsedată de el, m-a asigurat. Este ceva ce se dovedește util atunci când mă lupt.

Cuvintele lui Kate începeau să se așeze, începeau să se lege în mintea mea. Să protejezi pe cineva în afară de tine, mi-a spus. De parcă ar fi fost o cale să includ o alta persoană în capul meu ciudat și tăcut.

Mi-am adus aminte de plânsetul lui Edward pe podeaua de piatră antică din castelul Volturilor. Deși aceasta era o memorie umană, era ascuțită, mai dureroasă decât majoritatea – de parcă a rămas înțepenită în țesuturile creierului meu.

Dacă aş putea să opresc asta ca să se întâmple? Ce ar fi dacă l-aş putea proteja pe el? Dacă aş putea să o protejiez pe Renesmee? Dacă era cea mai mică speranță ca aş putea să-i protejiez și pe ei?

— Trebuie să mă înveți cum să fac! am insistat, și fără să mă gândesc am apucat-o pe Kate de braț. Trebuie să-mi arăți cum!

Kate a scâncit la prinsoarea mea.

— Poate – dacă încetezi să-mi mai rupi mâna.

— Ups, scuze!

— Protejezi într-adevăr, a spus Kate. Acea mișcare trebuia să-ți fi cutremurat mâna. Nu ai simțit nimica adineauri?

— Chiar nu era necesar Kate. Nu a vrut să-ți facă rău, a murmurat Edward pe sub mustața. Niciunul nu-i acorda atenție.

— Nu, nu am simțit nimic. Făceai chestia aia cu electicitatea?

— Da. Hm. Nu am mai întâlnit pe cineva înainte care să-i reziste, muritor sau nemuritor.

— Spuneai ca o poți proiecta? Pe piele?

Kate a dat din cap.

— Înainte era doar în palme. Cam ca și Aro.

— Sau Renesmee, a intervenit Edward.

— Dar după multă practică, pot să transmit curentul print tot corpul. Este o bună apărare. Oricine mă atinge cade ca un om care a fost curentat. Îl tine doar câteva secunde, dar este suficient.

Ascultam numai pe jumătate ce spunea Kate, gândurile mele treceau peste ideea ca aş putea să-mi protejiez mică familie dacă puteam să învăț asta destul de repede. Îmi doream cu ardoare să pot proteja ceva, așa cum eram misterios de bună la toate aspectele vieții mele de vampir. Viața mea umană nu m-a pregătit pentru lucruri care vin natural și nu mă puteam încrede ca această aptitudine o să dureze.

Mi se părea ca nu am vrut ceva mai mult decât îmi doresc asta: să fiu capabilă să-i protejiez pe cei pe care îi iubesc.

Pentru ca eram așa de preocupată nu am observat schimbul silențios dintre Eleazar și Edward până când nu a devenit o conversație vorbită.

— Poți să te gândești totuși la o excepție? a întrebat Edward.

M-am uitat la ei ca să îmi dau seama despre ce vorbesc și am realizat ca și restul se uitau la ei. Ei erau aplecați unul spre altul, expresia lui Edward era plină de suspiciune iar a lui Eleazar era nefericită și reținută.

— Eu nu mă gândesc la ei în acest fel, a spus Eleazar printre dinți. Am fost surprinsă de brusca schimbare de atitudine din atmosferă.

— Dacă tu ai dreptate – a început Eleazar iar.

Edward l-a oprit.

— Gândul era al tău nu al meu.

— Dacă eu am dreptate .... nici măcar nu pot să bănuiesc ce ar însemna asta. O să schimbe totul în lumea pe care am creat-o. O să schimbe rostul vieții mele. A ceea din care am făcut parte.

— Intențiile tale au fost tot timpul cele mai bune Eleazar.

— Asta ar mai conta? Ce am făcut? Câte vieți...

Tanya a pus mâna pe umărul lui Eleazar într-un gest care să-l facă să de simtă mai bine.

— Ce ai pățit prietene? Vreau să știu ca să pot să contrazic acele gânduri. Nu ai făcut niciodată ceva așa de rău ca să te pedepsești în felul asta.

— Chiar nu? a mârâit Eleazar. Apoi s-a scuturat de mâna ei și a început să meargă iar, chiar mai repede decât înainte.

Tanya s-a uitat la el pentru o jumătate de secundă și apoi s-a concentrat pe Edward.

— Explică!

Edward a încuviințat și apoi, în timp ce vorbea, își ținea ochii concentrați pe Eleazar.

— El încerca să înțeleagă de ce așa de mulți Volturi vin ca să ne pedepsească. Ei nu așa fac lucrurile. Cu siguranță noi suntem cel mai mare și mai matur clan cu care au avut de aface dar în trecut și alte clanuri s-au unit ca să se protejeze, și ei nu au fost o provocare indiferent de numărul lor. Noi suntem mai strâns legați, și e și acesta un factor, dar nu unul important.

— Își aducea aminte de alte vremuri când și alte clanuri au fost pedepsite pentru una sau pentru alta și un model i-a venit în minte. Era un model pe care restul gărzii nu l-a luat în considerare, din moment ce Eleazar era singurul care era mai inteligent și vorbea direct cu Aro. Un model care se repeta odată la câteva secole.

— Ce era acest model? a întrebat Carmen, uitându-se la Eleazar așa cum făcea și Edward.

— Aro nu se alătura personal când e vorba de expedițiile de pedeapsă, a spus Edward. Dar în trecut, când Aro vroia ceva în particular, nu mai dura mult până când nu ajungea la noi dovada ca un clan sau altul a făcut o crimă impardonabilă. Anticii decideau să se alătore gărzii care făcea dreptate. Și apoi, odată ce clanul era distrus, Aro câștiga iertarea membrilor ale căror gânduri i se păreau mai inocente. Tot timpul se dovedea ca acel vampir are un dar pe care Aro îl admira. Și mereu acelei persoane i se dădea un loc în gardă. Vampirul talentat era câștigat repede, și era tot timpul recunoscător onoarei care i se făcea. Nu a fost nicio excepție.

— Trebuie să fie ceva extraordinar să fi ales, a sugerat Kate.

— Ha! a sâsâit Eleazar care încă se mișca.

— Este cineva între gărzi, a spus Edward, explicând reacția nervoasă a lui Eleazar. Pe ea o cheamă Chelsea. Ea are influență asupra legăturilor emoționale care îi leagă pe oameni. Ea poate să le strângă și mai rău sau să le rupă. Ea poate face pe cineva să se simtă legat de Volturi, să simtă ca vrea să le aparțină, să vrea să le facă pe plac...

Eleazar s-a oprit brusc.

— Noi toți am înțeles de ce Chelsea era importantă. Într-o luptă, dacă puteam rupe legăturile care uneau un clan, puteam să îi înfrângem mult mai ușor. Dacă puteam să îndepărtăm emoțional pe cei inocenți de vinovații clanului, dreptatea se făcea fără să fie nevoie de brutalitate – vinovatul era pedepsit fără să mai intervină cineva iar cei nevinovați erau cruțați. Altfel era imposibil să oprești un clan și să nu lupte ca un întreg. Așa ca Chelsea rupea legăturile care îi ținea legați. Mie mi se părea ca este milă, un exemplu al bunătății lui Aro. Eu am bănuț ca Chelsea ne lega și mai tare pe noi, dar și asta era un lucru bun. Ne făcea mai operativi. Ne ajută să coexistăm mai ușor.

Asta a clarificat vechile amintiri ale mele. Nu avea sens pentru mine înainte felul în care garda îi asculta pe stăpâni așa de binevoitoare, cu o devotația unui iubit.

— Cat de puternic e darul ei? a întrebat Tanya cu vocea sfârșită. Privirea ei a atins repede fiecare membru al familiei ei.

Eleazar a dat din umeri.

— Eu am putut să plec cu Carmen. Și apoi și-a scuturat capul. Dar o legătură mai slabă decât legătura dintre doi parteneri este în pericol. Într-un clan normal cel puțin. Acelea sunt legături mai slabe decât acestea din familia noastră. Abținerea de la sângele uman ne face pe noi mai civilizați— ne permite să formăm adevărate legături de iubire. Mă îndoiesc ca pe noi ne poate îndepărta Tanya.

Tanya a dat din cap, părea liniștită în timp ce Eleazar a continuat analiza.

— Nu pot decât să mă gândesc la motivul pentru care Aro a decis să vină el însuși, să aducă atât de mulți cu el, și scopul lui nu este pedeapsa ci achiziția. A spus Eleazar. El are nevoie să fie aici ca să controleze situația. Și are nevoie de toată garda ca să îl apere de un așa clan talentat. De cealaltă

parte, asta ar însemna să îi lase pe ceilalți antici neprotejați în Volterra. Prea riscant – cineva ar putea profita de avantaj. Așa ca toți vin împreună. Cum altfel să fie sigur ca o să ia darurile de care are nevoie? Cred ca îi vrea foarte tare, a concis Eleazar.

Vocea lui Edward era joasă ca o respirație.

— Din ce am văzut în gândurile lui primăvara trecută, Aro nu a vrut pe cineva mai mult decât o vrea pe Alice.

Gura mi s-a deschis, amintindu-mi de coșmarurile pe care le aveam acum mult timp: Edward și Alice cu pelerine negre și cu ochii roșii și cu fetele așa de reci în timp ce stăteau ca niște umbre, și mâinile lui Aro erau pe ale lor... a văzut oare Alice asta mult mai recent? A văzut-o pe Chelsea ca încerca să o rupă de dragostea pe care ne-o purta, ca vrea să o lege de Aro și Căiuș și Mărcuș?

— Din acest motiv a plecat Alice? am întrebat și vocea mi s-a spart la numele ei.

Edward și-a pus mâna peste obrazul meu.

— Cred ca acesta era motivul. Să îl oprească pe Aro să nu câștige ceea ce vrea cel mai mult. Să nu lase puterea ei să ajungă în mâinile lui.

Am auzit-o pe Tanya și pe Kate cum au murmurat cu vocile tulburate și mi-am adus aminte ca ele nu știau de Alice.

— El și pe tine te vrea, am șoptit.

Edward a dat din umeri, fața lui era dintr-o dată puțin prea compusă.

— Nu chiar așa de mult. Nu pot să-i dau ceva mai mult decât are deja. Și asta depinde de forță pe care o să o găsească să mă facă să mă supun dorinței lui. El mă cunoaște și știe cât de improbabil este. Și a ridicat o sprânceană batjocoritoare.

Eleazar s-a încruntat la nonșalanta cu care vorbea Edward.

— Deasemenea îți știe și slăbiciunile, a menționat Eleazar și apoi a arătat către mine.

— Nu e ceva ce trebuie să discutăm acum, a spus Edward repede.

Eleazar l-a ignorat și a continuat.

— El probabil ca o să o vrea și pe perechea ta, având în vedere. El probabil ca a rămas intrigat de un talent care l-a înfrânt de când era în corp uman.

Edward nu se simțea prea bine la acest subiect. Nici mie nu-mi plăcea. Dacă Aro vroia să fac ceva – orice – tot ce trebuia să facă era să îl amenințe pe Edward și aș face imediat. Și invers.

Era oare moartea o preocupare mai puțin importantă? Să ne temem mai mult să nu fim prinși?

Edward a schimbat subiectul.

— Cred ca Volturii au așteptat asta – un pretext. Ei nu știau ce scuză să folosească ca să vină, dar planul era deja făcut când acesta a venit. Din acest motiv Alice a văzut decizia lor înainte ca Irina să îl provoace. Decizia era deja luată, așteptau numai o justificare.

— Dacă Volturii abuzează de încrederea pe care nemuritorii le-au acordat-o ... a murmurat Carmen.

— Mai contează? a întrebat Eleazar. Tu ai crede? Și chiar dacă și ceilalți ar putea fi convinși ca Volturii abuzează de puterea lor, cum ar face asta o diferență? Nimeni nu poate sta împotriva lor.

— Deși unii dintre noi sunt destul de nebuni ca să încerce, a mârâit Kate.

Edward și-a scuturat capul.

— Sunteți aici numai ca să depuneți mărturie Kate. Indiferent care e scopul lui Aro, nu cred ca e gata să distrugă reputația Volturilor pentru asta. Dacă putem să îi anulăm motivul pe care îl are împotriva noastră, el o să fie forțat să ne lase în pace.

— Bineînțeles, a murmurat Tanya.

Nimeni nu părea convins. Pentru câteva minute lungi nimeni nu a spus nimic. Și apoi am auzit un sunet de cauciucuri care a ieșit de pe autostradă și a intrat pe aleea noroioasă a parcurii.

— Oh, la naiba, Charlie, am mârâit. Poate ca voi puteți să vă duceți la etaj până când...

— Nu, a spus Edward cu o voce distanta. Ochii lui erau departe și se uitau în gol la ușă. Nu e tatăl tău. Ochii lui s-au concentrat la mine. Alice i-a trimis pe Peter și pe Charlotte până la urmă. Trebuie să ne pregătim pentru următoarea rundă.

32 Compania

Casă imensă a familiei Cullen a fost mai aglomerată de oaspați decât ar putea crede cineva ca mai este posibil să fie confortabil. Asta se putea pentru ca niciunul dintre ei nu dormea. Totuși perioada mesei era împărțită. Compania noastră coopera cât de bine putea. Ei au dat orașului Forks și La Push un motiv să se relaxeze, au vânat numai înafara statului; Edward era o gazdă binevoitoare, împrumutându-și mașinile fără ca măcar să scâncească.

Compromisul era pentru mine foarte inconfortabil, deși am încercat să mă liniștesc la gândul ca ei oricum ar fi vânat undeva în lume.

Jacob era și mai supărat. Vârcolacii existau ca să prevină pierderea de vieți omenesti și aici avea de aface cu atâtea crime care abia dacă depășeau granițele haitei. Dar având în vedere circumstanțele, cu Renesmee care era într-un pericol foarte mare, el și-a ținut gura închisă și se uita mai mult în jos decât să se uite la vampiri.

Am fost uimită cât de bine vizitatorii vampiri l-au acceptat pe Jacob; problemele pe care le anticipase Edward nu s-au mai întâmpat. Jacob părea mai mult sau mai puțin invizibil pentru ei, nu era chiar o persoană dar nici ceva de mâncare. Ei îl tratau așa cum cineva, care nu iubește animalele, trata animăluțele de companie ale amicilor.

Leah, Seth, Quil și Embry au fost puși să alerge cu Sam pentru moment, și Jacob i-ar fi însoțit bucuros numai că nu suportă să stea departe de Renesmee iar Renesmee era prea ocupată să se minuneze de colecția ciudată de prieteni pe care îi avea Carlisle.

Am repetat scena introducerii lui Renesmee la clanul Denalii de încă șase ori. Prima dată pentru Peter și Charlotte, cărora Alice și Jasper nu le-a dat nicio explicație; ca majoritatea oamenilor care o cunoșteau pe Alice, aveau încredere în instrucțiunile date de ea în ciuda lipsei de informare. Alice nu le-a spus nimic de direcția în care se ducea ea cu Jasper. Nu le-a făcut nicio promisiune ca o să-i revadă pe viitor.

Nici Peter și nici Charlotte nu văzuseră înainte un copil nemuritor. Deși știau regulă, reacția lor negativă nu a fost puternică așa cum a fost cea a clanului Denali la început. Curiozitatea i-a făcut să asculte “explicația” lui Renesmee. Și asta a fost tot. Acum ei stăteau să dea mărturie la fel ca și familia Tanyei.

Carlisle și-a trimis prietenii din Irlanda și Egipt.

Clanul irlandez a ajuns primul și ei au fost surprinzător de ușor de convinși. Siobhan – o femeie cu o prezență foarte impunătoare al cărei corp era deopotrivă frumos și fermecător când se mișca cu niște ondulații fine – era liderul, dar ea și perechea ei cu o față dură, Liam, erau obișnuiți să creadă în judecata celei mai noi membre a clanului lor. Micuța Maggie, care avea niște bucle roșii, nu era la fel de impunătoare ca ceilalți doi dar avea un dar de a ști când era mințită și veridicitatea nu i-a fost niciodată contestată. Maggie a declarat ca Edward spune adevărul așa ca Siobhan și Liam au acceptat povestea noastră înainte să o cunoască pe Renesmee.

Amun și celălalt clan egiptean au fost o alta poveste. Chiar și după ce Benjamin și Tia, alți doi membrii mai mici ai clanului au fost convinși de explicația lui Renesmee, Amun a refuzat să o

atingă și i-a ordonat clanului sau să plece. Benjamin— un vampir ciudat de vesel care abia dacă era mai mare decât un băiat, părea foarte încrezător și foarte grijuliu în același timp – l-a convins pe Amun să mai stea și să nu rupă alianță. Amun a rămas, dar a continuat să refuze să o atingă pe Renesmee și i-a interzis și perechii lui, Kebi, să o atingă. Părea un grup foarte ciudat – deși egiptenii arătau toți la fel, cu părul lor negru și paloarea măslinie, ca puteau să treacă fostre ușor drept o familie biologică. Amun era seniorul grupului și liderul incontestabil. Kebi nu stătea mai departe de Amun decât umbra lui și eu nu am auzit-o vorbind un singur cuvânt. Tia, partenera lui Benjamin, era și ea o femeie tăcută, deși atunci când vorbea dădea un anumit ton și greutate cuvintelor pe care le spunea. Totuși, în jurul lui Benjamin se învâртеau ei, ca și cum era un câmp magnetic invizibil de care depindeau ceilalți pentru echilibru. L-am văzut pe Eleazar uitându-se la băiat cu ochii mari și am presupus ca Benjamin avea un talent care îi lega pe ceilalți de al.

— Nu este așa, mi-a spus Edward într-o noapte când eram singuri. Darul lui este așa de unic încât lui Amun îi e frică să nu-l piardă. La fel de mult cum am încercat să o ținem pe Renesmee departe de Aro – a oftat – Amun l-a ținut pe Benjamin departe de atenția lui Aro. Amun l-a creat pe Benjamin, știind ca o să fie special.

— El ce poate să facă?

— Ceva ce Eleazar nu a mai văzut până acum. Ceva de care eu nici nu am auzit. Ceva ce nici măcar scutul tău nu ar putea să-i facă față. Și a rânjit la mine cu zâmbetul lui șiret. El chiar poate să influențeze elementele naturii – pământ, vânt, apa și foc. Manipulare fizică adevărată, nu o iluzie a minții. Benjamin încă experimentează și Amun vrea să-l transforme într-o armă. Dar ai văzut cât de independent este Benjamin. Nu o să se lase folosit.

— Îți place de el, am dedus din tonul de care l-a folosit.

— Are un simț foarte bun a ceea ce e bine și ceea ce este rău. Îmi place atitudinea lui. Atitudinea lui Amun era alta poveste, și el și Kebi stăteau retrași, deși Benjamin și Tia se împrietenisă foarte repede cu familia Denali și cu clanul irlandez. Speram ca odată întors Carlisle să mă ștergă din tensiunea lui Amun.

Emmett și Rosalie au trimis persoane individuale – orice prieten nomad al lui Carlisle pe care îl găseau.

Garrett a venit primul— un vampir înalt și deșirat cu ochii ca rubinul și un păr lung și blond pe care îl ținea strâns la spate cu un șiret de piele – se vedea imediat ca este un aventurier. Îmi imaginam ca putem să-l punem în fața oricărei provocări și el ar fi acceptat, numai ca să se testeze. S-a apropiat repede de surorile Denali și le punea sute de întrebări despre stilul lor neobișnuit de viață. Mă întrebam dacă vegetarianismul era o alta provocare pe care ar fi încercat-o numai ca să vadă dacă poate.

Și Mary și Randall au venit – erau deja prieteni deși nu au călătorit împreună. Ei au ascultat povestea lui Renesmee și au rămas martori ca și ceilalți. Ca și familia Denali, ei se gândeau ce o să facă dacă Volturii nu o să se oprească să asulte explicațiile. Toți trei vampirii cochetau cu ideea de a sta alături de noi.

Normal ca Jacob devenea din ce în ce mai supărat cu fiecare nou venit. El păstra distanța când putea și când nu putea îi mârâia lui Renesmee ca cineva o să trebuiască să îi aducă o listă dacă avea pretenția ca el să știe corect numele fiecărui strigoi.

Carlisle și Esme s-au întors la o săptămână după ce plecaseră, Emmett și Rosalie câteva zile mai târziu și toți ne-am simțit mai bine când au ajuns și ei acasă. Carlisle a mai adus cu el alt prieten, deși prieten nu este un termen potrivit. Alistar era un vampir englez care îl considera pe Carlisle cea mai apropiată cunoștință deși abia suporta o vizită odată la o sută de ani. Alistar prefera foarte mult să călătorească singur, iar Carlisle a trebuit să îi ceară multe ca el să vină aici. El se ferea de toată

compania și era clar ca nici el nu avea vreun admirator între cei adunați.

Vampirul cu paul negru l-a crezut pe cuvânt pe Carlisle în legătură cu originea lui Renesmee, și a refuzat, la fel ca și Amun să o atingă. Edward ne-a spus mie, lui Carlisle și lui Esme ca lui Alistar îi era frică să fie aici și îi era și mai frică pentru ca nu știa care va fi rezultatul. El este deosebit de suspicios în legătură cu autoritatea, și în consecință și de Volturi. Ceea ce se întâmplă acum se pare ca îi confirmă toate temerile.

— Normal, acum o să știe ca am fost aici, l-am auzit cum mormăia singur din pod – locul lui preferat. Nu mai am cum să mă feresc de Aro. Secole pe fugă, asta înseamnă. Toți cu care Carlisle a vorbit în ultimii zece ani o să fie pe lista lor. Nu-mi vine să cred ca m-am lăsat atras în mizeria asta. Ce mod frumos să te porți cu prietenii tăi.

Dar dacă avea dreptate ca trebuia să fugă de Volturi, cel puțin avea mai multă speranță ca o să poată să facă asta decât restul. Alistar era un căutător, deși nu la fel de exact și de precis ca și Demetri. Alistar simțea numai ca ceva îl trage de ceea ce urmărea. Dar acea simțire îi spunea destul cât să știe unde să fugă – în direcția opusă fața de Demetri.

Și apoi o alta pereche de prieteni pe care nu îi așteptam a venit – neașteptat pentru ca nici Carlisle nici Rosalie nu au putut să dea de Amazoane.

— Carlisle, cea mai înaltă dintre cele doua femei cu fizic de felină l-a salutat când au ajuns.

Amândouă păreau ca au fost întinse – mâini și picioare lungi, degete lungi, cozi lungi împletite și fetele lungi împreună cu nasurile lor. Nu purtau altceva înafară de piele de animale – veste și pantaloni – pantaloni mulati care erau prinși pe margine cu șirete de piele. Nu numai hainele lor excentrice le făceau să pară sălbatice dar și totul la ele, de la ochii lor carmin aprins neliniștiți la mișcărilor lor bruște și îndrăznețe. Nu am întâlnit alți vampiri mai necivilizați.

Dar Alice le-a trimis și aceasta era o veste interesantă. Ce făcea Alice în America de sud? Doar pentru ca a văzut ca nimeni altcineva nu ar fi putut să ia legătura cu amazoanele?

— Zafrina și Senna! Dar unde este Kachiri? A întrebat Carlisle. Nu v-am văzut niciodată pe voi trei despărțite.

— Alice ne-a spus ca trebuie să ne separăm. a răspuns Zafrina cu vocea ei aspră și plină care se potrivea cu fizicul ei sălbatic. Nu ne simțim bine să fim separate dar Alice ne-a asigurat ca aveți nevoie de noi aici, cât și ea avea nevoie urgentă de Kachiri în alta parte. Asta e tot ce ne-a spus, înafara faptului ca era o mare urgență ...? declarația Zafrinei a deviat într-o întrebare – și , cu toată frica și emoția care nu dispărea indiferent de câte ori am făcut asta – am adus-o pe Renesmee să le cunoască.

În ciuda aparenței lor feroce, ele au ascultat foarte calm povestea noastră și apoi i-au permis lui Renesmee să le demonstreze. Ele au fost acaparate de Renesmee la fel cum au fost și ceilalți vampiri, dar nu am putut să nu îmi fac griji când o vedeam cum stă aproape, printre mișcărilor lor necoordonate. Senna era tot timpul lângă Zafrina, și nu vorbea niciodată, dar nu era la fel ca și în cazul lui Amun cu Kebi. Kebi părea ascultătoare; Senna și Zafrina păreau doua legături într-un organism – și Zafrina s-a întâmplat să fie Gura.

Știrea despre Alice era ciudat de liniștitoare. Clar ca era în vre-o misiune obscură și personală și încerca să scape de ceea ce a plănuit Aro pentru ea.

Edward era încântat să le avem pe amazoane cu noi pentru ca Zafrina era foarte talentată; darul ei putea să fie o armă foarte periculoasă. Nu ca Edward i-ar fi cerut Zafrinei să fie de partea noastră într-o luptă, dar dacă Volturii nu o să se oprească când o să ne vadă martorii poate ca o să se oprească dacă o să vadă o alta scena.

— Este o iluzie foarte puternică, a explicat Edward când s-a dovedit ca eu nu puteam să văd nimic, ca de obicei. Zafrina a fost intrigată și amuzată de imunitatea mea – ceva ce nu a mai întâlnit

înainte – și ea se mișca neliniștită când Edward îmi povestea ce vede. Ochii lui erau puțin deconcentrați când a continuat.

— Ea poate să îți facă pe majoritatea oamenilor să vadă ceea ce vrea ea ca ei să vadă – numai aia, fără să mai vadă altceva. De exemplu, chiar acum mi se pare ca sunt singur într-o pădure tropicală. Este așa de clar ca aș putea să cred, numai ca te simt pe tine la mine în brațe.

Buzele lui Zafrina s-au sucit într-un fel de zâmbet. O secundă mai târziu ochii lui Edward s-au concentrat iar și apoi a rânjit.

— Impresionant, a spus.

Renesmee era fascinată de conversație și ea s-a întins doritoare către Zafrina.

— Pot să văd și eu? a întrebat ea.

— Ce ai vrea să vezi? a întrebat Zafrina.

— Ce i-ai arătat lui tati.

Zafrina a dat din cap și am privit neliniștită cum ochii lui Renesmee de uitau în gol. O secundă mai târziu, zâmbetul amețitor al lui Renesmee i-a apărut pe față.

— Mai mult! a comandat.

După aceea a fost greu să o mai țin pe Renesmee departe de pozele frumoase ale Zafrinei. Eu mă îngrijoram pentru ca eram sigură ca Zafrina putea să creeze niște poze care nu erau chiar deloc frumoase. Dar, prin gândurile lui Renesmee am putut să văd eu însămi imaginile Zafrinei – erau la fel de clare în gândurile ei, parcă era real – și am considerat singura ce era potrivit și ce nu.

Deși nu am renunțat la ea așa de ușor, trebuia să recunosc ca era un lucru bun ca Zafrina o ținea me Renesmee diastrasa. Aveam nevoie de mâini. Aveam atât de multe de învățat, fizic cât și mental și timpul era scurt.

Prima mea încercare să învăț cum să lupt nu a mers bine. Edward m-a prins în doua secunde. Dar în loc să mă lase să mă lupt ca să mă eliberez – ceea ce aș fi putut să fac – el a sărit de lângă mine. Am știut imediat ce ceva e în neregulă; el era blocat ca o piatră și se uită peste poiană în care învățăm.

— Îmi pare rău Bella, a spus.

— Nu, sunt bine, am spus. Hai încă o dată.

— Nu pot.

— Ce vrei să spui ca nu poți? Abia am început.

El nu a răspuns.

— Uite, știu ca nu sunt prea bună dar nici nu pot să fiu dacă nu mă ajuți.

El nu a mai spus nimic. În joacă, am sărit la el. El nu s-a apărut de loc, și amândoi am căzut pe pământ. El era nemișcat când eu mi-am pus buzele pe jugulara lui.

— Am câștigat, am anunțat.

Ochii lui s-au îngustat, dar nu a spus nimic.

— Edward? Ce s-a întâmplat? De ce nu vrei să mă înveți?

Un minut întreg a trecut până când a vorbit iar.

— Eu nu pot...să suport. Emmett sau Rosalie știu la fel de mult ca și mine. Tanya și Eleazar probabil ca știu și mai mult. Roagă pe altcineva.

— Dar nu e corect! Ești bun la asta. Tu l-ai ajutat și pe Jasper înainte – te-ai luptat cu el și cu ceilalți. Cu mine de ce nu? Cu ce am greșit eu?

El a oftat exasperat. Ochii lui erau negrii, abia se mai vedea puțin auriu care să-i lumineze.

— Să mă uit la tine în acel fel, să te consider o țintă. Să văd feluri în care să te pot ucide. A tresărit. Numai ca mi se pare prea real. Nu mai aveam atât de mult timp ca să mai conteze cine te învață. Oricine te poate învăța ce e elementar.

M-am încruntat. El mi-a atins buza care s-a lăsat și a zâmbit.

— Și în plus nu e necesar. Volturii o să se oreasca. O să-i facem să asculte.

— Dar dacă nu! Trebuie să învăț.

— Cauta alt profesor.

Nu a fost această ultima discuție dar nu am putut să-l fac să-și modifice decizia nici măcar cu un centimetru.

Emmett a fost mai mult decât binevoitor să mă ajute, deși învățatul lui mi se părea mai mult o răzbunare pentru toate partidele de scandenberg pe care le pierduse. Dacă aș mai putea să mă învinețesc, aș fi fost vânătă din cap până în picioare. Roșe, Tanya și Eleazar au fost răbdători și m-au sprijinit. Lecțiile lor mi-au amintit de instrucțiunile de luptă pe care Jasper le-a dat celorlalți în iunie, deși acele amintiri erau întunecate și neclare. Câțiva dintre vizitatori au găsit educarea mea distractivă și câțiva dintre ei s-au oferit să mă ajute. Nomadul Garrett a fost de câteva ori – el era un profesor surprinzător de bun; el interacționa așa de ușor cu ceilalți ca mă și miram cum de nu a găsit un clan. M-am luptat o dată și cu Zafrina cât Renesmee se uită din brațele lui Jacob. Am învățat câteva trucuri dar nu i-am mai cerut ajutorul după. De fapt, deși îmi plăcea de Zafrina foarte mult și știam ca nu vrea să mă rănească special, femeia aceasta sălbatică mă speria foarte rău.

Am învățat multe de la profesorii mei dar aveam impresia ca ceea ce am învățat era incredibil de sumar. Nu aveam idee câte secunde o să rezist în fața lui Alec sau a lui Jane. Mă rugam numai să fie destul de mult cât să ajute.

Fiecare minut pe care nu îl petreceam cu Renesmee sau să învăț să lupt, eram în curtea din spate cu Kate, care vroia să mă învețe să-mi împing scutul intern din afara creierului și să pot proteja pe altcineva. Edward m-a susținut la această pregătire. Știam ca el speră să găsească o cale care să mă lase să pot ajuta în timp ce asta mă ținea departe de luptă.

Numai ca era așa de greu. Nu era ceva de care să mă țin, nimic solid care să meargă. Nu aveam decât dorința arzătoare ca să fiu de folos, și să pot să îl țin pe Edward și pe Renesmee și pe cât de mulți puteam din familie în siguranță alături de mine. Iar și iar am încercat să mă eliberez de scutul care mă înconjură, cu un succes slab și sporadic. Mă simțeam de parcă trebuia să întind o bandă invizibilă de elastic – o bandă care părea ca își schimba forma din beton într-un fum în orice moment.

Numai Edward a fost de acord să fie cobaiul nostru – să primescă șoc după șoc de la Kate în timp ce eu mă lupatam inutil cu reținerile din capul meu. Lucram ore în șir și mă simțeam de parcă ar fi trebuit să fiu acoperită de transpirație din cauza efortului, dar normal ca trupul meu perfect nu m-ar fi trădat așa. Îngrijorarea mea era mentală.

Mă omora ca era Edward cel care trebuia să sufere, mâinile mele îl țineau inutil în timp ce Kate îl lovea ușor iar și iar. Am încercat cât de tare am putut să îmi împing scutul în jurul nostru; și când și când reușeam dar îmi scapă.

Uram această practică și îmi doream ca Zafrina să mă ajute în locul lui Kate. Și tot ce trebuia Edward să facă era să se uite la pozele ei până când reușeam eu să-l fac să nu le mai vadă. Dar Kate a insistat ca am nevoie de o motivație mai bună – prin care se referea la aceea ca urâm să-l văd pe Edward ca suferă. Am început să mă îndoiesc de aversiunea ei pentru mine din prima zi în care ne-am întâlnit – și ea nu era sadica în legătură cu darul. Ea părea ca se distrează cu mine.

— Hei, a spus Edward cu grijă, încercând să ascundă dovadă de stres din voce.

Orice mă ținea departe de exersarea luptei.

— Asta abia dacă a înțepat. Bravo, Bella.

Am luat o gură mare de aer încercând să îmi dau seama când fac bine. Am testat banda elastică, luptându-mă să o fac să stea solidă în timp ce o întindeam de lângă mine.

— Din nou, Kate, am spus printre dinții încleștați.

Kate și-a pus mâna pe umărul lui Edward. El a răsuflat ușurat.

— Nimic de data asta.

— Bun, am oftat.

— Fi gata, mi-a spus și a întins mâna la Edward din nou.

De data asta el s-a cutremurat și a sâsâit încet printre binti.

— Scuze! Scuze! Scuze! am spus și mi-am mușcat buza. De ce nu îmi ieșea bine?

— Faci o treaba foarte bună, Bella, a spus Edward, trăgându-mă și mai aproape de el. Faci asta de numai câteva zile și deja poți să mă protejezi sporadic. Kate spune-i cât de bine se descurcă.

Kate și-a strâns buzele.

— Nu știi. Ea evident are o capacitate foarte mare, și abia am început. Poate să facă mai mult, sunt sigură. Numai ca îi lipsește motivația.

Mă uitam la ea neîncrezătoare, buzele mi s-au tras automat de pe dinți. Cum putea crede că îmi lipsește motivația când ea îl scutură pe Edward în fața mea?

Am auzit murmur de la audiența care se mărise de când practicam – la început au fost numai Eleazar, Carmen și Tanya dar apoi a venit și Garrett, apoi Benjamin și Tia, Siobhan și Maggie, și chiar și Alistar mai trăgea cu ochiul de la o fereastră de la erajul al treilea.

Spectatorii erau de acord cu Edward; ei credeau că deja mă descurcam mai bine.

— Kate.... a spus Edward cu un ton de atenționare la modul în care, în vre-un fel sau altul s-au dus gândurile ei dar ea era deja în mișcare. Ea s-a dus spre rău acolo unde Zafrina, Senna și Renesmee mergeau încet, mâna lui Renesmee era în mâna Zafrinei cât ele se uitau la poze.

Jacob era la câțiva metri în spate, ca o umbră.

— Nessie, a spus Kate – nou veniții au folosit imediat porecla enervantă – ai vrea să vii să o ajuți pe mama ta?

— Nu – apropape ca am mârâit.

Edward m-a luat în brațe ca să mă calmeze. L-am aruncat chiar când Renesmee venea spre mine cu Kate și cu Zafrina și Senna chiar în spatele ei.

— În niciun caz, Kate, am sâsâit.

Renesmee s-a întins spre mine și eu mi-am întins mâinile automat. S-a ghemuit în brațele mele și și-a pus capul în groapa dintre umarii mei.

— Dar mami, vreau să te ajut, a spus cu o voce sigură. Mâna ei stătea pe gâtul meu, arătându-mi dorința ei ca noi doua să fim împreună, o echipa.

— Nu, am spus repede și m-am retras. Kate a mai făcut un pas spre mine cu mâna întinsă spre noi.

— Să pleci de lângă noi, Kate, am avertizat-o.

— Nu. A început să meargă în fața. Și zâmbea de parcă era un vânător care și-a încolțit prada.

Am mutat-o pe Renesmee ca să se poată urca în spatele meu, și mă dădeam în spate în același timp cu avansul lui Kate. Acum ca mâinile îmi erau libere și dacă Kate vroia să-și mai aibă mâinile legate de încheieturi, ar fi bine să păstreze distanța.

Kate probabil că nu înțelegea, nu avea habar de pasiunea unei mame pentru copilul ei. Probabil că nu realizase cât de departe trecuse de punctul maxim de care avea voie să treacă.

Eram așa de furioasă ca imaginea pe care o vedeam a luat o tentă roșie și limba mea simțea că am în gură un metal lichid. Puterea pe care de obicei mă chinuiam să o țin în frâu mi-a inundat mușchii și am știut că așa putea să o zdrobesc într-un milion de bucăți de diamant dacă mă forța.

Furia a adus fiecare aspect al ființei mele într-o concentrare mai ascuțită. Puteam chiar să simt elasticitatea scutului meu mai bine – simțeam că nu mai e chiar o bandă cât un vestmânt, o peliculă

subțire care mă acoperea din cap până în picioare. Cu furia care îmi străbătea tot corpul, îl simțeam mai bine, eram mai legată. El s-a întins în jurul meu, departe de mine, a acaparat-o pe Renesmee complet, doar în cazul în care Kate trecea de garda mea. Kate a mai făcut un pas calculat în fața și un mârâit nervos mi-a ieșit din gât printre dinții strânși.

— Ai grijă, Kate, a avertizat Edward.

Kate a mai făcut un pas, și apoi a făcut un pas pe care și cineva așa de neexperimentat ca mine îl putea cunoaște. Un salt mic de lângă mine, s-a uitat și și-a mutat atenția de la mine la Edward.

Renesmee era în siguranță în spatele meu; m-am strâns ca să sar.

— Poți să o auzi pe Nessie? l-a întrebat Kate, și vocea ei era calmă și ușoară.

Edward s-a pus între spațiul dintre mine și ea, blocându-mi calea spre Kate.

— Nu, nimic, a răspuns. Acum las-o pe Bella să se calmeze, Kate. Nu trebuia să îi faci asta. Știi ca nu-și arată vârsta dar are doar câteva luni.

— Nu aveam timp să fim drăguți, Edward. O să trebuiască să o forțăm. Mai avem doar câteva săptămâni și ea are un potențial imens.

— Liniștește-te, Kate.

Kate s-a încruntat dar a luat avertizamentul lui Edward mai în serios decât l-a luat pe al meu. Mâna lui Renesmee era pe gâtul meu; și îmi amintea atacul lui Kate, îmi arata ca nu a vrut răul și ca tati era lângă noi...

Asta nu m-a liniștit. Felul în care vedeam lumina încă părea pătat cu carmin. Dar mă puteam controla mai bine, și am putut să înțeleg înțelepciunea din cuvintele lui Kate. Furia mă ajută. O să învăț mai bine dacă sunt sub presiune.

Asta nu însemna să îmi plăcea.

— Kate, am urlat. Mi-am pus mâna pe spatele lui Edward. Încă îmi puteam simți scutul ca pe un val puternic în jurul meu și al lui Renesmee. L-am împins și mai mult, forțându-l să îl cuprindă și pe Edward. Nu se simțea nicio fisură în materialul elastic, nu amenința ca se rupe. Eram epuizată și cuvintele mi-au ieșit fără vlagă în loc să fie pline de furie.

— Din nou, i-am spus lui Kate. Numai Edward.

Ea și-a dat ochii peste cap, dar a înaintat și și-a pus mâna peste umărul lui Edward.

— Nimic, a spus Edward. i-am auzit zâmbetul din voce.

— Și acum? a întrebat Kate.

— Tot nimic.

— Și acum? De data asta avea un ton încordat.

— Absolut nimic.

Kate a mârâit și s-a dat înapoi.

— Poți să vezi asta? a întrebat Zafrina cu vocea ei plină și sălbatică uitându-se intens la noi trei. Engleza ei avea un accent ciudat, cuvintele ei se accentuau unde nu te așteptai.

— Nu văd nimic din ce nu ar trebui, a spus Edward.

— Și tu Renesmee, a întrebat Zafrina.

Renesmee a zâmbit la Zafrina și a dat din cap.

Furia mea aproape ca dispăruse și eu mi-am strâns dinții și m-am chinuit să împing și mai departe scutul elastic; simțeam ca se face și mai greu pe măsură ce îl țineam. Se trăgea înapoi, se târa.

— Să nu se panicheze nimeni, a avertizat Zafrina micul grup uitându-se la mine. Vreau să văd cât de departe îl duce.

A urmat un suspin șocat de la toți care erau de fața — Eleazar, Carmen, Tanya, Garrett, Benjamin, Tia, Siobhan, Maggie – toți înafară de Senna care părea pregătită cu ceea ce le făcea

Zafrina. Ochii celorlalți erau goi, expresiile nervoase. Să ridicai o mână când vă revine vederea, i-a instruit ea. Acum, Bella. Vezi cât de mulți poți să protejezi.

Respirația mea a ieșit ca un lătrat. Kate era cea mai apropiată persoana de mine în afară de Edward și Renesmee, dar era totuși la zece metri. Mi-am încordat maxilorul și am împins, încercând să duc panza rezistentă care mă păzea cât mai departe de mine. Centimetru cu centimetru îl duceam mai aproape de Kate, luptându-mă cu sentimentul de a-l retrage cu fiecare bucată pe care o câștigăm. Nu mă uitam decât la expresia panicată a lui Kate cât încercam și am răsuflet ușurată când ochii ei au clipit și s-au concentrat. Ea și-a ridicat mâna.

— Fascinant! a murmurat Edward pe sub mustața. Parcă e un geam numai într-o direcție. Pot să citesc tot ceea ce ei gândesc dar ei nu pot să ajungă la mine, în spatele lui. Și pot să o aud pe Renesmee, deși nu am putut atunci când eram în exterior. Pun pariu ca mă poate zgudui Kate acum, pentru ca este și ea sub umbrelă. Și totuși nu te pot auzi pe tine....hmmm. Cum merge asta? Mă întreb dacă...

El a continuat să mormăie pentru el dar nu am putut să-i mai ascult cuvintele. Mi-am strâns dinții și mai tare, lupatându-mă să împing scutul mai departe la Garrett, care era cel mai apropiat de Kate. Și mâna lui s-a ridicat.

— Foarte bine, m-a complimentat Zafrina. Acum...

Dar a vorbit prea repede; cu un oftat ascuțit, am simțit scutul cum se strânge ca un elastic care a fost întins prea mult și care a ajuns la forma inițială. Renesmee a făcut cunoștință pentru prima dată cu orbirea cu care îi blocase pe ceilalți și tremura la mine în spate.

Grijulie m-am luptat să împing iar elasticul și să forțez scutul să o includă pe ea din nou.

— Mă lăsați un minut? am cerut. De când am devenit vampir nu am simțit nevoia să mă odihnesc până în acest moment. Era ciudat cum mă simțeam așa secata și în aceasi timp așa de puternică.

— Bineînțeles, a spus Zafrina și spectatorii s-au relaxat când ea le-a redat vederea.

— Kate, a strigat Garrett când ceilalți începuseră să se îndepărteze, distrași de momentul de orbire; vampirii nu erau obișnuiți să se simtă vulnerabili.

Blondul înalt, Garrett era singurul nemutitor care nu avea vreun dar și care era atras de ședințele mele practice. Mă întrebam ce îl putea pasiona pe un aventurier.

— Eu nu aș face Garrett, l-a atenționat Edward.

Garrett a continuat să meargă spre Kate în ciuda avertismentului, buzele lui erau strânse de anticipație.

— Ei spun ca poți să dărâmi un vampir pe spate.

— Da, a fost de acord. Și apoi, în joacă, a tremurat cu degetele spre el. Ești curios?

Garrett a dat din umeri.

— Asta e ceva ce eu nu am mai văzut înainte, mi se pare ca e puțin exagerat...

— Poate, a spus și fața ei era serioasă. Dar poate ca merge doar la cei slabi sau la cei tineri nu sunt sigură. Tu pari puternic. Poate ca ai vrea să verifici.

Ea și-a întins mâna spre el, cu palma în sus— era clar o invitație. Buzele ei s-au strâns și eu eram sigură ca tonul ei serios era o încercare să îl ațâțe. Garrett a rânjit la provocare. Foarte încrezător, el i-a atins palma cu degetul arătător.

Și apoi un oftat puternic și genunchii i-au tremurat și el a căzut ingenungeat pe spate. Capul lui s-a lovit de o bucată de granit cu un sunet ascuțit de spart. Era șocant de văzut. Instinctele mele s-au strâns iar când am văzut un nemuritor așa de neputincios; era greșit.

— Ți-am spus eu, a murmurat Edward.

Pleoapele lui Garrett au tremurat pentru câteva secunde și apoi ochii i s-au deschis foarte larg. Se

uita la Kate care zâmbea și avea un zâmbet care se minuna pe fața.

— Uau, a spus.

— Ți-a plăcut? a întrebat ea neîncrezătoare.

— Nu sunt nebun, a râs el și își mișca gâtul când se ridică încet în genunchi, dar asta a fost ceva!

— Așa mi s-a mai spus.

Edward și-a dat ochii peste cap.

Și apoi s-a auzit o agitație care venea din curtea din fața. L-am auzit pe Carlisle că vorbea cu vocea puțin surpînsa.

— Alice v-a trimis pe voi? a întrebat el pe cineva, vocea lui era nesigură, puțin supărată.

Alt oaspete neașteptat?

Edward a intrat în casă și majoritatea din ceilalți a făcut la fel. Eu i-am urmat mult mai încet, Renesmee încă era la mine în spate. O să îl las pe Carlisle un moment. Să-l las pe el să incalzească noul oaspete, să-l pregătească pe el sau pe ea sau pe ei și să le facă o idee despre ceea ce urmă.

Am luat-o pe Renesmee în brațe și am mers cu grijă în jurul casei ca să intru pe ușa de la bucătărie și să ascult ce nu puteam să văd.

— Nimeni nu ne-a trimis, o voce adâncă și șoptită i-a răspuns lui Carlisle la întrebare. Mi-am adus aminte imediat de vocile anticilor Aro și Căiuș și am înghețat în bucătărie. Știam ca prima camera era aglomerată – aproape toată lumea a intrat să îi vadă pe noii vizitatori – dar abia dacă se mai auzea vreun sunet. Respirație artificială, asta era singurul sunet.

Vocea lui Carlisle era atentă atunci când a răspuns.

— Atunci ce va aduce acum aici?

— Vorbele circulă, a voce diferită a răspuns, la fel de ușoară ca și prima. Am auzit câteva ponturi cum ca Volturii o să vină împotriva voastră. Și mai erau șoapte cum ca nu îi așteptați singuri. Evident șoaptele erau adevărate. Aceasta este o adunare impresionantă.

— Noi nu vrem să îi provocăm pe Volturi, a răspuns Carlisle ferm. A fost numai o neînțelegere, asta e tot. O neînțelegere foarte serioasă, ca să fim sinceri, și eu una pe care vrem s-o clarificăm. Ceea ce vezi aici sunt martori. Noi vrem doar ca Volturii să asculte. Nu am...

— Noua nu ne pasă ce spun ei ca ați făcut voi, a întrerupt prima voce. Și nouă nu ne pasă dacă ați încălcat legea.

— Nu contează cât e de teribilă, a intervenit al doilea.

— Așteptam de un mileniu și jumătate ca rebuturile italiene să fie provocate, a spus primul. Și dacă este o șansă ca ei să cadă noi o să fim acolo ca să vedem.

— Sau poate chiar să ajutăm să îi înfrângem, a adăugat al doilea. Ei vorbeau într-un tandem lin, vocile erau așa de asemănătoare că, pentru o ureche mai puțin sensibilă, ai fi presupus ca e doar o singura persoană. Dacă suntem de părere ca puteți câștiga.

— Bella? m-a strigat Edward cu o voce dură. Adu-o pe Renesmee, te rog. Poate ca ar trebui să le testăm afirmațiile romanilor.

Mă ajută să știu ca probabil jumătate din vampirii din camera cealaltă ar sări în apărarea lui Renesmee dacă romanii ar fi foat supărați din cauza ei. Nu îmi plăcea cum sună vocea lor sau remarcile negre din cuvinte. Când am intrat în camera am putut să văd ca nu eram singura cu acealși sentiment. Majoritatea vampirilor nemișcați se uitau cu niște ochi ostili și câțiva – Carmen, Tanya, Zafrina și Senna – s-au re poziționat subtil într-o poziție de apărare între noii veniți și Renesmee.

Vampirii de la ușă erau amândoi slabi și scunzi, unul cu părul negru și unul cu un păr blond așa de deschis încât părea ghi pal. Ei aveau același aspect pudrat al pielii la fel ca și Volturii, deși cred ca nu așa de pronunțat. Nu puteam fi sigură despre asta pentru ca nu îi văzusem pe Volturi decât cu ochii umani; nu puteam să fac o comparație exactă. Ochii lor tăioși și îngustați erau de un roșu

burgund și nu erau împăienjeniți. Ei purtau niște haine simple negre care ar fi putut să fie moderne dar erau desenate cu modele vechi.

Brunetul a rânjit când am intrat și m-a văzut.

— Bine, bine, Carlisle. Ai fost obraznic nu-i așa?

— Nu este ceea ce crezi, Ștefan.

— Și nouă nu ne pasă, a răspuns blondul. Așa cum am spus înainte.

— Atunci fi binevenit să observi, Vladimir, dar în mod sigur planul nostru nu este să-i provocăm pe Volturi, așa cum am mai spus și înainte.

— Atunci noi doar o să strângem pumnii, a început Ștefan.

— Și o să sperăm ca avem noroc, a terminat Vladimir.

La sfârșit adunasem șaptesprezece martori – irlandezii, Siobhan, Liam și Maggie; egiptenii, Amun, Kebi, Benjamin și Tia; amazoanele, Zafrina și Senna; romanii, Vladimir și Ștefan; și nomazii Charlotte și Peter, Garrett, Alistar, Mary și cu Randall – în plus fața de familia noastră formată din unsprezece persoane. Tanya, Kate, Eleazar și Carmen au insistat să fie numărați ca membrii ai familiei.

În afară de Volturi, aceasta era probabil cea mai mare adunare prietenească de vampiri mături din toată istoria vampirilor.

Noi toți începusem să simțim puțin mai multă speranță. Chiar și dacă eu nu puteam ajuta. Renesmee câștigase așa de mulți de partea ei într-un timp așa de scurt. Volturii trebuiau să asculte măcar o secundă, cât de mică...

Ultimii romani supraviețuitori – se concentrau numai pentru ura pe care o aveau împotriva celor care le-au dărâmat imperiile în urmă cu o mie cinci sute de ani – luau totul la rece. Ei nu au atins-o pe Renesmee dar nu au arătat aversiune față de ea. Păreau incredibil de încântați de alianța noastră cu vârcolacii. Se uitau la mine cum practic scutul cu Zafrina și Kate, îl vedeau pe Edward ca răspunde la întrebări nepuse, se uitau la Benjamin cum scoate gheizere de apă din rău sau vânt tăios din aerul care nu se mișca, doar cu mintea, și ochii le străluceau de speranță acerbă cum ca Volturii în sfârșit o să aibă adversari.

Noi nu speram pentru aceleași lucruri, dar speram cu toții.

33 Înșelăciunea

— Charlie, încă se aplică chestiunea cu strict-ce-trebuie-sa-stii. Știu ca a trecut mai mult de o săptămână de când ai văzut-o pe Renesmee dar o vizită în acest moment nu este cea mai bună idee. Ce ai zice dacă vin eu cu Renesmee la tine?

Charlie a fost tăcut pentru așa mult timp ca mă întrebam dacă a auzit neliniștea din spatele fațadei mele. Dar apoi a murmurat.

— Strict-ce-trebuie-sa-stiu, nu, și am realizat ca erau numai grijile de supranatural ce îl făceau așa de încet. Bine, copile, a spus Charlie. Poți să o aduci în dimineața asta? Sue o să-mi aducă prânzul. Și ea este la fel de înspăimântată de gătitul meu la fel ca și tine când ai venit prima dată. Charlie a râs și apoi a oftat la amintirea zilelor ce au trecut.

— În această dimineață este perfect. Cu cât mai curând cu atât mai bine. Deja amânasem asta prea mult.

— Vine și Jake cu voi?

Deși Charlie nu știa de sentimentele puternice de vârcolac, nimeni nu își putea da seama de

legătura dintre Jacob și Renesmee.

— Probabil. Nu era nicio cale ca Jacob să lipsească de la o după-amiază cu Renesmee fără vampiri în preajmă.

— Poate ca ar trebui să-l invit și pe Billy, s-a gândit Charlie. Dar...hmm. Poate ca mai bine alta dată.

Abia îi acordăm atenție lui Charlie – destul cât să observ tonul lui rezervat cât a vorbit de Billy dar nu destul cât să mă îngrijoreze. Charlie și Billy sunt adulți; dacă era ceva între ei aveau să se descurce singuri. Aveam multe alte lucruri mult mai importante la care să mă gândesc.

— Ne vedem în curând, i-am spus și am închis.

Această călătorie era mai mult decât să-l protejez pe tata de cei douăzeci și șapte de vampiri – care juraseră toți ca nu o să omoare pe nimeni pe o rază de cincisute de kilometrii, dar totuși... evident ca niciun om nu trebuia să vină în apropierea acestui grup. Aceasta fusese scuza pe care i-am dat-o lui Edward: am dus-o pe Renesmee la Charlie ca să nu se hotărăscă el să vină la noi. Era un motiv bun ca să plec din casa dar nu era deloc adevăratul motiv.

— De ce nu poți să iei și tu Ferrari-ul? S-a plâns Jacob când ne-am întâlnit în garaj. Eu eram deja cu Renesmee în Volvo-ul lui Edward.

Edward mi-a arătat mașina „după”; și așa cum a bănuît, nu am putut să fiu cât trebuia de entuziasmată. Sigur, era drăguță și rapidă, dar mie îmi plăcea să alerg.

— Sare în ochi, am răspuns. Am putea să mergem pe jos dar cred ca l-ar înspăimânta pe Charlie.

Jacob s-a văicărit dar s-a urcat pe scaunul din față. Renesmee s-a dus de la mine din brațe la el în brațe.

— Cum te simți? l-am întrebat când am ieșit din garaj.

— Tu cum crezi? m-a întrebat încruntat. Îmi e silă de aceste lipitori împutite. Mi-a văzut expresia și a vorbit înainte să pot răspunde. Da, știu, știu. Sunt băieți buni și sunt aici ca să ajute, ca să ne salveze pe toți. Etc, etc. Zi ce vrei tu dar eu tot cred ca Dracula unu și Dracula doi groaznici.

A trebuit să zâmbesc. Romanii nu erau nici printre oaspeții mei preferați.

— Aici nu te contrazic.

Renesmee a dat din cap dar nu a spus nimic. Spre deosebire de restul dintre noi, ea îi găsea pe romani ciudat de fascinanți. Ea a făcut efort să vorbească cu ei tare din moment ce nu au lăsat-o să îi atingă. Întrebarea ei fusese despre pielea lor neobișnuită și, deși mi-a fost frică să nu se simtă ofensați, eram bucuroasă ca a întrebat. Și eu eram curioasă.

Nu păreau supărați de interesul ei. Poate ca erau puțin mâhniți.

— Am stat nemișcați pentru foarte mult timp copilă, Vladimir a răspuns și Ștefan dădea din cap necontinuând propozițiile așa cum făcea de obicei. Contemplând la propria noastră divinitate. Era un semn de putere și totul venea la noi. Vânatul, diplomați, cei care vroiau favoruri de la noi. Am stat pe tronul nostru și ne-am considerat zei. Nu ne-am dat seama ca după mai mult timp am început să ne schimbăm – aproape ca ne pietrificasem. Presupun ca Volturii ne-au făcut un favor când ne-au dat foc la castele. Ștefan și cu mine, cel puțin nu am mai continuat să ne pietrificam. Acum ochii Volturilor sunt plini de praf și ai noștri sunt strălucitori. Îmi imaginez ca asta o să fie în avantajul nostru când o să le scoatem ochii din orbite.

Am încercat să o țin departe de ei pe Renesmee după toate astea.

— Cat timp o să stăm cu Charlie? a întrebat Jacob, întrerupându-mă din gânduri. S-a relaxat când ne-am îndepărtat de casă și de noii ei locatari. Eram bucuroasă ca el nu mă considera un vampir. Eram doar Bella.

— De fapt, o să stăm ceva timp.

Tonul din vocea mea i-a atras atenția.

— Se mai întâmplă și altceva înafară ca îl vizitam pe tatăl tău?

— Jake, știi ca ești destul de capabil să-ți ții gândurile departe de Edward?

A ridicat din sprânceană lui groasă și neagră.

— Da?

Am făcut numai un semn cu capul, și cu ochii la Renesmee. Se uita pe fereastră și nu puteam să știu cât este de atentă la discuția noastră dar am decis să nu risc și să continui. Jacob a așteptat să mai spun ceva și apoi buza lui inferioară s-a lăsat cât timp se gândea la puținul pe care l-am spus.

Când am condus, mă uitam prin lentilele enervante la ploaia rece; nu era încă destul de rece ca să ningă. Ochii mei nu mai erau așa înspăimântători la fel cum erau la început – clar, erau un roșu mai stins decât un carmin strălucitor. În curând o să fie destul de negrii ca să pot să renunț la lentile. Speram ca schimbarea să nu-l supere pe Charlie prea mult.

Jacob încă se mai gândea la conversația codificată atunci când am ajuns la Charlie. Nu am vorbit când am mers în pas uman prin ploaia care cădea. Tata ne aștepta; a deschis ușa înainte să apuc să ciocănesc.

— Bună, copii! Parcă au trecut ani! Uită-te la tine, Nessie! Vino la tataie! Jur ca ai crescut cincisprezece centimetrii. Și pari slabă, Ness. S-a uitat la mine. Ei nu te hrănesc așa cum trebuie acolo?

— E numai din cauza creșterii, am murmurat. Bună, Sue, am strigat peste umărul lui.

Mirosul de pui, roșii, usturoi și brânza care venea din bucătărie probabil ca mirosea bine pentru oricine altcineva. Puteam să simt și un miros de pin proaspăt și de praf.

Renesmee și-a arătat gropitele. Niciodată nu vorbea în fața lui Charlie.

— Păi, intrați, nu mai stați în frig copii. Unde este ginerele meu?

— Întreține prietenii, a spus Jacob și apoi a pufnit. Ești așa de norocos ca ai scăpat Charlie. Asta e tot ce am de gând să spun.

L-am lovit pe Jacob ușor în rinichi în timp ce Charlie s-a strâmbat.

— Au! s-a plâns Jacob pe sub mustața; ei bine, am crezut ca l-am lovit ușor.

— De fapt, Charlie, am niște treburi de rezolvat.

Jacob mi-a aruncat o privire dar nu a spus nimic.

— Ai rămas în urmă cu cumpărăturile pentru Crăciun, Bells? Mai sunt doar câteva zile să știi.

— Da, cumpărături de Crăciun, am spus patetic. Asta explică mirosul de praf. Charlie a scos vechile decorațiuni.

— Nu te îngrijora, Nessie, i-a șoptit el în ureche. Am deja cadoul pregătit în caz ca mama ta uita. Am dat ochii peste cap la el dar, de fapt, nu mă gândisem de loc la sărbători.

— Mâncarea e pe masă, a strigat Sue din bucătărie. Haide-ți.

— Ne vedem mai târziu tată, am spus și am schimbat o privire rapidă cu Jacob. Chiar și dacă nu ar fi putut să nu se gândească la asta în apropierea lui Edward, cel puțin nu avea multe de împărtășit. Nu avea nicio idee despre ce am de gând să fac.

Bineînțeles, mă gândeam la mine când am urcat în mașina și nici eu nu prea aveam idee.

Drumurile erau alunecoase și întunecate dar condusul nu mă mai intimidă. Reflexele mele erau nemaipomenite și eu abia dacă mai acordam atenție la drum. Problema mea era să încerc să mențin o viteză ca să nu atrag atenția asupra mea. Vroiam să termin cu misiunea de azi, să îmi dau seama care e misterul și să mă întorc înapoi la tema vitală cu învățatul. Să învăț să îi protejez pe unii, să îiucid pe alții.

Eram din ce în ce mai bună cu scutul. Kate nu mai simțea nevoia să mă motiveze – nu mai era greu să găsec motive ca să fiu nervoasă, acum ca știam ca aceasta este cheia – și așa ca în general lucram cu Zafrina. Era încântată de extensia mea; puteam să acopăr o regiune de zece metrii mai

mult de un minut, dar mă extenua. În această dimineață a încercat să găsească o cale să mă facă să îmi împing și scutul care îmi învăluia mintea. Nu vedeam care e folosul dar Zafrina credea ca asta o să mă întărească, ca și cum mi-aș fi lucrat și mușchii abdomenului și ai spatelui, nu numai cei de la brațe. La sfârșit o să poți să ridici o greutate mai mare când toți mușchii sunt mai puternici.

Nu eram prea bună. Am prins numai o fărâmbă dintr-un rău din junglă pe care încerca să mi-l arate.

Dar erau mai multe feluri să mă pregătesc pentru ceea ce urma și aveam doar doua săptămâni la dispoziție, îmi făceam griji ca neglijez ce era mai important. Astăzi o să corectez această omisiune.

Am memorat hărțile împrejurimilor ai nu a fost nicio problemă să găsesc adresa pe care nu am găsit-o pe internet, cea pentru J. Jenks. Următorul pas al meu o să fie la Jason Jenks la cealaltă adresa pe care nu mi-a dat-o Alice.

Ca să spun ca acesta nu era un cartier drăguț ar fi fost o neînțelegere. Cea mai comună mașina a familiei Cullen părea extravaganta pe această stradă. Vechiul meu Chevy ar fi fost mai potrivit. În perioada anilor mei umani, aș fi blocat ușile și aș fi condus cât de repede puteam. În situația de față, eram puțin fascinată. Am încercat să mi-o imaginez pe Alice aici indiferent de motiv, și nu am putut.

Clădirile, toate de trei etaje, înguste și aplecate puțin parcă din cauza ploii – erau în general vechi case împărțite pe mai multe apartamente. Era greu să spui ce vopsea a fost inițial pe pereți. Totul se transformase în nuanțe de gri. Câteva clădiri aveau magazine la parter: un bar jegos cu geamurile negre, un magazin de ghicit cu niște mâini din neon și niște cărți de tarot luminau la ușă, un magazin de tatuaje, o grădiniță care avea bandă adezivă pe geamurile sparte de la intrare. Nu era lumina în interior deși, la cât era de încețosat, oamenii sigur aveau nevoie de lumina. Am auzit niște voci care murmurau la distanță; părea ca este un televizor.

Erau câțiva oameni, doi alergau în ploaie în direcții opuse și unul stătea pe terasa unui fost birou de avocați, citea un ziar ud și fluieră. Sunetul era mult prea vesel pentru toată scena.

Eram așa de distrasă de omul care fluieră fără grijă ca nici nu am realizat la început ca acea clădire abandonată era chiar acolo unde ar fi trebuit să fie ceea ce caut. Nu era niciun număr în locul acela devastat dar acolo unde se făceau tatuaje era cu doua numere mai mic.

Am oprit în curbă și m-am gândit o secundă. Trebuia să intru în maghernița într-un fel sau altul, dar cum să fac fără să mă vadă omul care fluieră? Puteam să parchez pe următoarea strada și să intru prin spate ... Acolo pot să fie și mai mulți martori. Poate prin acoperiș? Era destul de întuneric ca să fac așa ceva?

— Hei, doamnă, bărbatul a strigat la mine.

Am deschis geamul pasagerului de parcă nu l-aș fi auzit bine.

Omul și-a împăturit ziarul și l-a pus lângă el iar hainele lui m-au surprins, acum ca le puteam vedea. Sub haina lui lungă și prăfuită el era puțin cam prea bine îmbrăcat. Nu venea nicio adiere ca să îmi dau seama a ce miroase, dar manșeta de la cămașa roșu închis părea ca e mătase. Părul lui negru și creț era ciufulit și sălbatic dar pielea lui neagră era fină și perfectă, dinții erau albi și drepti. O contradicție.

— Doamnă, poate ca ar fi mai bine să nu parcați mașina aici, mi-a spus. S-ar putea să nu o mai găsiți la întoarcere.

— Mulțumesc pentru preaviz, am spus.

Am oprit motorul și am ieșit. Poate ca prietenul meu binevoitor mi-ar putea da răspunsul de care am nevoie mai repede decât să intru prin efracție în locuință. Mi-am deschis umbrela mare și gri – nu ca îmi pasă, pe bune, să-mi protejez rochia lungă din cașmir pe care o purtăm. Era ceva omenesc.

Omul se uita printre picături la fața mea, și apoi ochii i s-au mărit. El a înghițit și i-am auzit inima cum accelerase pe măsură ce mă apropiam de el.

— Caut pe cineva, am început.

— Eu sunt cineva, s-a oferit cu un zâmbet. Ce pot să fac pentru tine, frumoaso?

— Tu ești J. Jenks? am întrebat.

— Oh, a spus și expresia i s-a schimbat de la alticipare la înțelegere. El s-a ridicat în picioare și m-a examinat cu ochii mici. De ce îl cauți pe J.?

— Asta e treaba mea. În plus nu aveam nicio bănuială. Tu ești J.?

— Nu.

Ne-am uitat unul la altul pentru un moment în timp ce ochii lui pătrunzători îmi măsurau rochia de culoarea perlei. Privirea lui s-a oprit într-un final la fața mea.

— Nu pari un client obișnuit.

— Probabil ca nici nu sunt, am recunoscut. Dar trebuie să-l văd cât de curând posibil.

— Nu sunt sigur ce trebuie să fac, a admis.

— De ce nu îmi spui cum te cheamă?

El a rânjit.

— Max.

— Îmi pare bine să te cunosc Max. Acum, de ce nu-mi spui cu ce vă ocupați de obicei?

Rânjetul lui a devenit încruntare.

— Ei bine, clienții obișnuiți ai lui J. nu arată deloc ca tine. Țștia ca voi nu vin în biroul de la periferie. Voi mergeți direct la biroul fișos din zarie-nor.

Am repetat cealaltă adresa pe care o aveam, făcând ca fiecare număr să fie o întrebare.

— Da, acela e locul, a spus suspicios iar. Cum de nu te-ai dus direct acolo?

— Aceasta este adresa care mi-a fost dată – de o sursă demnă de încredere.

— Dacă ai vrea ceva bun, nu ai fi aici.

Mi-am presat buzele. Nu mă pricepusem niciodată să mint, dar Alice nu mi-a lăsat multe alternative.

— Poate ca nu vreau ceva bun.

Fața lui Max s-a transformat în scuză.

— Uite ce e doamna...

— Bella.

— Da. Bella. Vezi tu, eu am nevoie de slujba asta. J. mă plătește destul de bine ca în general să stau pe aici toată ziua. Vreau să te ajut, vreau, dar – și normal să vorbim ipotetic, nu? Sau înafară subiectului, sau orice merge la tine – dar dacă las pe cineva să treacă asta o să-i aducă lui probleme, și am rămas fere serviciu. Vezi care e problema mea?

M-am gândit pentru un moment, rozându-mi buza.

— Nu ai mai văzut pe cineva ca mine înainte? Bine, cam ca mine. Sora mea este mai scundă decât mine, și are părul negru și făcut țepi.

— J. o cunoaște pe sora ta?

— Cred ca da.

Max s-a gândit la asta pentru o secundă. Am zâmbit la el și respiratul lui s-a cutremurat.

— Țți spun ce fac. O să îl sun pe J. și o să te descriu. Țl las pe el să ia decizia.

Ce știa J. Jenks? Oare descrierea mea o să însemne ceva pentru el? Acesta era un gând care îmi făcea probleme.

— Numele meu de familie este Cullen, i-am spus lui Max, întrebându-mă dacă nu era cumva prea multă informație. Am început să mă simt supărată pe Alice. Chiar trebuia să fiu așa de oarbă? Putea să-mi mai zică unul sau doua cuvinte...

— Cullen, `nțeles.

M-am uitat când tastă, am reținut numărul. Cel puțin aveam să-l sun eu pe J. Jenks dacă asta nu mergea.

— Hei, J., sunt Max. Știu ca nu trebuie să sun pe numărul asta decât dacă este o urgență...

Și este vreo urgență? am auzit vag răspunsul.

— Ei, nu chiar. Este o fața aici care vrea să te vadă...

Nu îmi dau seama care este urgența. De ce nu ai urmat procedura normală?

— Nu am urmat procedura normală pentru ca nu arată în vreun fel normal – E cu insigna?!

— Nu – Nu poți să fi sigur de asta. Arata ca cineva dintre Kubarev-i?

— Nu – lasă-mă să vorbesc bine? Zice ca o știi pe sora ei sau ceva de genul.

Nu prea cred. Cum arată?

— Arata ca... ochii lui au trecut de pe fața mea la pantofii mei admirând. Ei bine, arata ca un super-model, așa arata. Eu am zâmbit și el mi-a făcut cu ochiul și apoi a continuat. Corp beton, palidă ca o foaie de hârtie, părul maro închis aproape până la talie, are nevoie de un somn bun –iti suna ceva familiar?

Nu. Nu sunt încântat ca ai lăsat ca slăbiciunea pentru femei frumoase să întrerup...

— Da, sunt așa de ușor de prostit de cele drăguțe, și ce e rău în asta? Îmi pare rău frate ca te-am deranjat. Uită.

— Numele, am șoptit.

— A da. Stai. a spus Max. Zice ca o cheamă Bella Cullen. Asta ajută?

A urmat un moment de tăcere mormântală, și apoi vocea de al celălalt capăt era grăbită și țipa și folosea o grămadă de cuvinte pe care nu le auzi mai departe de parcările de camioane.

Toată expresia lui Max s-a schimbat; toată glumă a dispărut și buzele au devenit pale.

— Pentru ca nu m-ai întrebat! a țipat Max înapoi panicat.

A urmat o alta pauză în timp ce J. s-a adunat.

Frumoasă și palidă? J. a întrebat, puțin mai calm.

— Am spus asta, nu?

Frumoasă și palidă? Ce știa acest om despre vampiri? Era și el unul dintre noi? Nu eram pregătită pentru acea confruntare. Am strâns din dinți. În ce m-a băgat Alice?

Max a așteptat un minut și a ascultat alte țipete, înjurături și instrucțiuni, și apoi s-a uitat la mine cu niște ochi ce erau aproape înspăimântați.

— Dar tu te întâlnești cu clienții din periferie numai marțea – bine, bine! Am înțeles. Și-a închis telefonul.

— Vrea să mă vadă? am întrebat senină.

Max strălucea.

— Puteai să-mi fi spus ca ești un client prioritar.

— Nu știam ca sunt.

— Am crezut ca ești polițist, a admis. Vreau să spun, nu arăți ca un polițist. Dar te porți ciudat, frumos.

Am dat din umeri.

— Cartel de droguri? a ghicit.

— Cine eu? am întrebat.

— Da. Sau prietenul tău sau ceva.

— Nu, scuze. Nu prea sunt un fan al drogurilor, și nici soțul meu. Noi spunem nu și restul.

Max a înjurat pe sub mustața.

— Căsătorită. Nu prind nicio mișcare.

Eu am zâmbit.

— Mafie?

— Nu.

— Trafic cu diamante?

— Te rog! Acesta este clientela obișnuită a lui Max? Poate ca ai nevoie de o nouă slujbă.

Trebuia să recunosc ca mă simțeam bine. Nu prea interacționasem cu alți oameni în afară de Charlie și Sue. Era distractiv să-l văd ca roșește. Eram de asemenea foarte încântată cât de ușor era să nu-l omor.

— Trebuie să fii implicată în ceva serios. Și rău, a zâmbit.

— Nu e chiar așa.

— Așa spun toți. Dar cine alt cine alt cineva are nevoie de hârtii? Sau care își permite să-i dea bani lui J. pentru ele, ca să spun așa. Nu e treaba mea oricum, a spus și apoi a murmurat cuvântul căsătorită încă odată.

El mi-a dat o adresă complet nouă cu instrucțiunile de bază, și apoi s-a uitat după mine cum am plecat cu ochii plini de regret și suspiciune.

An acest moment eram pregătită pentru aproape orice – un fel de James Bond rău și cu supertehnologie mi se părea ca este destul de potrivit. Așa ca m-am gândit ca Max mi-a dat o adresă greșită ca test. Sau poate ca ascunzătoarea era subterană, dedesubtul acestui cartier de familști, sub mall pitit pe după mormanele acestea de lemn.

Am tras într-un loc deschis și m-am uitat un sus la un semn finuț și de bun gust pe care am citit JASON SCOTT, APĂRĂTOR AL LEGII.

Biroul din interior era bej și avea accente verzi, nu ieșea din comun, era inofensiv. Nu se simțea miros de vampir și asta m-a ajutat să mă relaxez. Nimic în afară de oameni pe care nu îi știam. Un acvariu era pus în perete și o blondă drăguță care era recepționera stătea în spatele biroului.

— Bună ziua, m-a întâmpinat. Cu ce pot să vă ajut?

— Am venit să mă întâlnesc cu Dl. Scott.

— Aveți programare?

— Nu chiar.

S-a strâmbat puțin.

— S-ar putea să mai dureze puțin. De ce nu luați un loc cât eu...

April! o voce poruncitoare de bărbat s-a auzit prin difuzorul de la ea de pe birou. Aștept pe Dna. Cullen, trebuie să apară.

Am zâmbit și am făcut cu degetul spre mine.

Să o trimiți la mine imediat. Ai înțeles? Nu îmi pasă dacă mă întrerupe.

Am putut să-mi dau seama ca mai era ceva în vocea lui înafara ca era nerăbdător. Stres. Nervi.

— Ea abia a sosit, a spus April imediat ce a putut vorbi.

Ce? Trimite-o înăuntru! Ce mai aștepți?

— Imediat domnule Scott! S-a ridicat în picioare, arătându-mi cu mâna în timp ce mă conducea pe un hol scurt, oferindu-mi cafea sau ceai sau orice alt ceva ce aș putea dori.

— Am ajuns, a spus și mi-a ținut ușa spre un birou mai mare, cu mobilier din lemn masiv și care avea un perete plin de diplome.

— Închide ușa după tine, o voce aspră de tenor a ordonat.

L-am examinat pe omul din spatele biroului cât timp April s-a retras grăbită. El era scund și chel, probabil ca avea în jur de cincizeci și cinci de ani, și avea burta. Purta o cravat roșie din mătase și avea o cămașă în dungă alb-albăstre iar haina albastru închis era atârnată de spătarul scaunului. Deasemenea el tremura, avea o culoare albă bolnăvicioasă și transpirație pe frunte; îmi imaginam ca un ulcer îl deranjează așa.

J. s-a adunat și s-a ridicat instantaneu de pe scaun. Și-a întins mâna peste masă.

— Dna. Cullen. Ce încântare.

M-am întins la el și i-am scuturat mâna odată repede. El s-a strâns ușor din cauza pielii mele reci, dar nu părea surprins.

— Dl. Jenks. Sau preferi Scott?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Cum dorești, bineînțeles.

— Ce ai zice ca tu să îmi spui Bella și eu o să-ți spun J.?

— Ca niște vechi prieteni, a fostt de acord, trecându-și o batistă de mătase peste frunte.

Mi-a făcut semn să mă așez și apoi s-a așezat și el. Trebuie să întreb, o cunosc în sfârșite pe minunata soție a domnului Jasper?

M-am gândit la asta o secundă. Deci acest om îl știa pe Jasper nu pe Alice. Îl știa pe el și părea înspăimântat de el.

— Sunt de fapt cumnata lui.

Și-a strâns buzele, ca și cum căuta sensul și era la fel de disperat ca și mine.

— Mă încred ca domnul Jasper este sănătos? a întrebat cu grijă.

— Sunt sigură ca este foarte sănătos. Este momentan într-o vacanță prelungită.

Asta părea să-i mai clarifice lui J. din confuzie. A dat din cap și și-a masat cu degetele tâmpile.

— Chiar și așa. Trebuia să veniți la biroul principal. Asistenții mei de acolo v-ar fi trimis direct la mine – nu era nevoie să mergeți pe rute neospitaliere.

Am dat din cap. Nu eram sigură de ce Alice mi-a dat adresa de la ghetou.

— Ah, bine, acum sunteți aici. Cu ce pot să vă ajut?

— Hârtii, am spus încercând să îmi fac vocea să pară ca știu ce vorbesc.

— Cu siguranță, J a fost de acord imediat. Vorbim despre certificate de naștere, de deces, carnet de șofer, pașapoarte, număr de asigurări sociale..?

Am luat o gură mare de aer și am zâmbit. Îi datorăm multe lui Max.

Și apoi zâmbetul mi-a dispărut. Alice m-a trimis aici pentru un motiv, și astiam sigur ca era ca să o apăr pe Renesmee. Ultimul ei cadou pentru mine. Singurul lucru de care știa ca o să am nevoie. Singurul motiv pentru care Renesmee ar avea nevoie de un fals ar fi dacă ar fugi. Singurul motiv pentru care Renesmee ar fugi ar fi dacă am pierde. Dacă Edward și cu mine am fi alergat cu ea, ea nu ar fi avut nevoie de actele astea imediat. Eram digura ca actele erau ceva ce Edward știa cum să le procure sau să le facă personal, și eram sigură ca știe cum să meargă și fără ele. Puteam să alergăm cu ea mii de kilometri. Puteam să traversăm înot un ocean întreg cu ea. Dacă eram lângă ea să o salvăm.

Și tot secretul ca să țin asta departe de capul lui Edward. Pentru ca era o bună șansă ca tot ce știa el, să ajungă și în mintea lui Aro. Dacă pierdeam, Aro sigur ar fi obținut informația după care tânjea înainte să îl distrugă pe Edward.

Era așa cum am bănuț. Nu puteam să câștigăm. Dar aveam o șansă destul de bună ca să îl omorâm pe Demetri înainte să pierdem și îi lăsăm lui Renesmee o șansă să fugă.

Inima mea înghețata se simțea în piept ca un bolovan – o greutate care mă strivea. Toată speranța mea a dispărut ca ceața la răsăritul soarelui. Ochii mă înțepau.

Cui să-i dau toate astea? Charlie? Dar el era un om fără apărare. Și cum să o duc pe Renesmee la el? El nu avea să fie în apropierea acelei lupte. Așa ca mai rămânea o persoană.

Într-adevăr nu era nimeni altcineva.

M-am gândit la astea așa de repede ca J. nici nu mi-a observat pauză.

— Doua certificate de naștere, doua pașapoarte, un carnet de șofer, am spus pe un ton ciudat și

jos.

Dacă mi-a observat schimbarea de expresie, s-a făcut ca nu a văzut.

— Numele?

— Jacob....Wolfe (eng.— lup). Și .... Vanessa Wolfe. Nessie mi se părea o prescurtare potrivită de la Vanessa. Jacob o să se amuze la treaba cu Wolfe.

Stiloul lui a scris ușor peste o hârtie.

— Al doilea nume?

— Pune ceva obișnuit.

— Dacă așa preferi. Vârsta?

— Douăzeci și șapte pentru bărbat și cinci pentru fața. Jacob o să păcălească. Era o bestie. Și la viteza cu care Renesmee creștea, mai bine spuneam înălțimea. Ar putea să fie tatăl vitreg...

— O să am nevoie de poze dacă preferați ca documentele să fie terminate, a spus J., întrerupându-mă din gânduri. Domnului Jasper îi plăcea să le termine el însuși.

Ei bine, asta explică de ce J. nu știa cum arata Alice.

— Stai puțin, am spus.

Acesta era noroc. Am câteva poze de familie îndesate în portofel, și una era perfectă – Jacob o ținea pe Renesmee în fața scârilor – avea numai o luna vechime. Alice mi-a dat-o cu câteva zile înainte... Oh. Poate ca nu era chiar atâta noroc la mijloc. Poate ca știa ca o să am nevoie de ele înainte să mi le dea.

— Uite.

J. a examinat poză pentru un moment.

— Fiica ta seamănă mult cu tine.

M-am încordat.

— Seamănă mai mult cu tatăl ei.

— Care nu e acest bărbat. A atins fața lui Jacob.

Ochii mi s-au îngustat și câteva picături noi de sudoare i-au apărut pe capul lucios.

— Nu. Este un prieten de familie foarte apropiat.

— Scuză-mă, a murmurat și apoi a început să scrie din nou. Cât de repede ai nevoie de ele?

— Poți să mi le faci într-o săptămână?

— Aceasta e o comandă rapidă. O să te coste dublu – dar scuză-mă. Am uitat cu cine vorbesc.

Clar îl cunoștea pe Jasper.

— Zi-mi un număr.

Părea ezitant să-mi spună cu voce tare, deși eram sigură, lucrând cu Jasper, trebuia să știe ca suma nu era o problemă. Chiar și fără să luăm în considerare multiplele nume care erau peste tot în lume pe nume diferite ale familiei Cullen, erau destui bani lichizi în casă cât să întrețină o țară mică pentru zece ani; mi-a adus aminte de felul în care stăteau sute de cârlige de pescuit în casa lui Charlie. Mă îndoiam ca cineva ar fi observat micul teanc pe care îl luasem ca să mă pregătesc pentru azi.

J. a scris prețul în josul paginii pe care scrisese mai devreme.

Am încuviințat calm. Aveam mult mai mult la mine. Mi-am desfăcut geanta și am numărat suma exactă – îi aveam aranjați în teancuri de cinci mii de dolari cu niște ahrafe, așa ca nu mi-a luat prea mult timp.

— Poftim.

— Ah, Bella, nu trebuia să-mi dai toată suma acum. Se obișnuiește ca tu să păstrezi jumătate de sumă ca să asiguri livrarea.

Am zâmbit la omul emoționat.

— Dar eu am încredere în tine J. În plus, o să-ți dau și un bonus – aceeași sumă cund o să am documentele.

— Te asigur că nu este necesar.

— Nu-ți face griji. Nu era ca și cum i-aș fi luat cu mine. Deci o să ne întâlnim aici într-o săptămână la aceeași oră?

Mi-a dat o privire schimonosită.

— De fapt, prefer să fac astfel de tranzacții în locuri diferite care nu sunt legate de diferitele mele treburi.

— Normal. Sunt sigură că nu procedez așa cum te-ai aștepta.

— M-am obișnuit să nu mai am niciun fel de așteptări când vine vorba de familia Cullen.

A zâmbit și apoi s-a adunat iar. Să ne întâlnim la ora opt de acum peste o săptămână la The Pacifico? Este pe Union Lake și mâncarea este excepțională.

— Perfect. Nu ca l-aș însoți la cină. Lui chiar nu i-ar conveni dacă aș face asta.

M-am ridicat și i-am scuturat mâna. De data asta nu a mai tresărit. Dar mi se părea că îl măcinau alte gânduri. Gura lui era zâmbitoare, spatele era tensionat.

— O să ai probleme cu termenul limită? am întrebat.

— Ce? S-a uitat în sus și a fost luat prin surprindere de întrebarea mea. Termenul limită? A, nu. Nu te îngrijora. O să am cu siguranță documentele gata la timp.

Ar fi fost bine să îl am pe Edward aici ca să știu care sunt defapt temerile lui. Am oftat. Să țin secrete departe de Edward era și așa destul de rău; să trebuiască să fiu așa departe de el era deja prea mult.

— Atunci o să ne vedem într-o săptămână.

34 Declarații

Am auzit muzica înainte să cobor din mașina. Edward nu se mai apropiase de pian din noaptea în care a plecat Alice. Acum, când am închis portiera, am auzit cum melodia s-a transformat în cântecul meu de leagăn. Edward mă întâmpina acasă.

M-am mișcat încet și am luat-o pe Renemsee – care a adormit imediat; fusesem plecate toată ziua – din mașina. Îl lăsasem pe Jacob la Charlie – a spus că o să se ducă acasă cu Sue. Mă întrebam dacă încerca să își umple capul cu lucruri mărunte ca să acopere felul în care arata fața mea când am intrat pe ușa lui Charlie.

Când am intrat încet în casa familiei Cullen, am recunoscut speranța care era ca o aură în jurul casei și pe care o simțisem și eu de dimineață. Acum, pentru mine, era străină.

Îmi venea să plâng din nou când l-am auzit pe Edward ca îmi cânta mie. Dar m-am adunat. Nu vroiam ca el să fie suspicios. Dacă puteam nu aveam să las niciun indiciu în mintea lui de frica lui Aro.

Edward și-a întors capul și a zâmbit când am intrat pe ușă, dar a continuat să cânte.

— Bine ai venit acasă, mi-a spus, ca și cum era o zi obișnuită. De parcă nu erau alți doisprezece vampiri în camera care erau implicați în diferite activități, și alta duzină pe afară pe undeva. Te-ai distrat cu Charlie azi?

— Da. Scuze că am fost plecată așa de mult. Am ieșit puțin să fac câteva cumpărături de Crăciun pentru Renemsee. Știu că nu o să fie cine știe ce eveniment, dar..., am dat din umeri.

Buzele lui Edward s-au lăsat în jos. S-a oprit din cântat și s-a întors pe banca astfel încât să fie cu

tot corpul îndreptat la mine. Mi-a pus o mână pe talie și m-a tras mai aproape.

— Nu m-am gândit prea mult la asta. Dacă tu vrei să facem un eveniment...

— Nu. I-am întrerupt. Am tresărit în interior la ideea de a încerca să par și mai entuziasmată decât puteam suporta. Numai ca nu vroiam să treacă fără să îi dau ei ceva.

— Pot să văd?

— Dacă vrei. Numai ca e ceva micuț.

Renemsee era complet inconștientă, sforăind delicat pe obrazul meu. O invidiam, ar fi fost plăcut să pot evada de realitate, măcar câteva ore.

Cu grijă, am luat micuța punguța de catifea pentru bijuterii din geanta, fără să o deschid prea mult astfel încât Edward să vadă banii pe care încă îi aveam la mine.

— Mi-a atras atenția dintr-o vitrină de antichități în timp ce conduceam. Am pus micul lăcățel din aur în palma lui. Era rotund și avea o bordură fină pe marginea exterioară a cercului. Edward l-a deschis și s-a uitat înăuntru. Era un loc pentru o poză micuță, și pe partea cealaltă, o inscripție în franceză.

— Știi ce scrie aici? m-a întrebat cu o voce diferită, mai stăpânită decât înainte.

— Vânzătorul mi-a spus ca e ceva de genul „mai mult decât propria viață”. Este corect?

— Da, a spus corect.

S-a uitat în sus la mine și ochii lui de topaz mă asigurau. I-am întâlnit privirea pentru un moment și apoi am pretins ca sunt distrasă de televizor.

— Sper ca o să-i placă, am murmurat.

— Bineînțeles ca o să-i placă, a spus ușor, pe un ton normal și am realizat în secunda aceea că știa că ascund ceva de el. Și mai eram sigură că habar nu avea ce este.

— Hai să o ducem acasă, a sugerat, punându-și mâinile pe umerii mei. Am ezitat.

— Ce? a cerut.

— Vreau să mai exersez cu Emmett puțin ... mi-am pierdut toată ziua din cauza acestei chestiuni vitale; mă făcea să simt ca am rămas în urmă.

Emmett – era pe canapea cu Roșe și ținea telecomanda, normal – s-a uitat în sus și a zâmbit de anticipare.

— Excelent. Pădurea mai trebuie rarita.

Edward s-a încruntat la Emmett și apoi la mine.

— Este destul timp pentru asta mâine, a spus.

— Nu fi ridicol, m-am plâns. Nu mai există așa ceva, destul timp. Acest concept nu mai exista. Am multe de învățat și...

M-a întrerupt.

— Maine.

Și expresia lui era în așa fel încât nici Emmett nu a mai comentat.

Eram surprinsă cât de greu era să mă întorc la o rutină ce era, până la urmă, foarte nouă. Dar, dând la o parte și acea mică speranță care mă alimentase, totul părea imposibil.

Am încercat să mă concentrez pe lucrurie pozitive. Era un lucru bun ca fiica mea o să supraviețuiască după tot ce o să urmeze, și la fel și Jacob. Dacă ei aveau un viitor, și asta era un fel de victorie nu-i așa? Mica noastră adunare o să trebuiască să fie tare dacă Jacob și Renesmee o să aibă șansa să fugă. Da, strategia lui Alice ar avea sens numai dacă urma o luptă foarte mare. Deci, un fel de victorie numai din cauza asta, luând în calcul că Volturii nu au fost, intrun mileniu, serios provocați.

Nu o să fie sfârșitul lumii. Numai sfârșitul familiei Cullen. Sfârșitul lui Edward și sfârșitul meu.

Preferăm să fie așa – ultima parte cel puțin. Nu o să trăiesc încă odată fără Edward; dacă el pleca

din această lume și eu o să fiu lângă el.

Mă întrebam din când în când dacă ne așteaptă ceva pe lumea cealaltă. Știam ca Edward nu crede, dar Carlisle crede. Eu una nu îmi puteam imagina. Pe cealaltă parte, nu mi-l puteam imagina pe Edward să nu fie untr-un fel, undeva. Dacă o să putem să fim împreună, oriunde, acela va fi un final fericit.

Și modelul zilelor mele a continuat, numai ca mult mai greu decât înainte.

Am fost de Crăciun la Charlie, eu, Edward, Renemsee și Jacob. Toată haita lui Jacob era acolo plus Sam, Emily și Sue. A fost de mare ajutor să îi am acolo, în camera mică a lui Charlie, corpurile lor masive și calde stăteau în jurul bradului care era decorat – ai fi putut să vezi exact când s-a plictisit și a cedat – și îi acaparau mobila. Puteai tot timpul să contezi pe vârcolaci ca o să fie încântați de o luptă, indiferent cât era de sinucigașă. Încântarea lor parcă trimitea un curent de electricitate ce nu făcea bine lipsei mele de bună dispoziție. Edward era, ca de obicei, un actor mai bun decât mine.

Renemsee purta lăcățelul pe care i-l dădusem la răsărit, și în buzunarul jachetei purta MP3 player-ul pe care îl dăduse Edward – ceva micuț ce putea să aibă cinci mii de melodii, era deja umplut cu preferatele lui Edward. Pe încheietura avea o împletitură complicată, versiunea Quileute a inelului de logodnă. Edward a scrâșnit din dinți din cauza lui, dar pe mine nu m-a deranjat.

Curând, prea curând, o să i-o dau lui Jacob ca să aibă grijă de ea. Cum putea să mă deranjeze un simbol de legătura pe care eu mă bazam așa de mult?

Edward a salvat ziua și i-a comandat și lui Charlie un cadou. Venise de ieri – prioritate la transportul de noapte – și Charlie își petrecuse toată dimineața citind instrucțiunile din manualul gros al noului sau sistem sonar de pescuit.

Din felul în care vârcolacii mâncau, macarea de prânz a lui Sue probabil ca a fost bună.

Mă întrebam oare cum pare această adunare pentru cineva din exterior. Oare ne jucam rolurile așa cum trebuie? Oare un străin ne vedea ca pe un cerc de prieteni fericiți care se bucura de sărbătoare cu o veselie caracteristică?

Cred ca și Edward și Jacob au răsuflat ușurați când a venit vremea să plecăm. Mă simțeam ciudat să îmi consum energia cu fațada umană când erau atâtea lucruri mult mai importante de făcut. Îmi era greu să mă concentrez. În același timp, aceasta putea fi ultima ocazie să-l văd pe Charlie. Poate ca era un lucru bun ca eram așa amorțita și nu puteam să realizez asta foarte bine.

Nu am mai văzut-o pe mama de la nuntă, dar mi-am dat seama ca nu pot fi decât foarte fericită de distanțarea graduală dintre noi care a început acum doi ani. Era prea fragilă pentru lumea mea. Nu vroiam ca ea să cunoască ceva din toate astea. Charlie era mai puternic.

Poate chiar destul de puternic pentru un adio, dar eu nu eram.

A fost foarte liniște în mașina; afară, ploaia era doar o burniță, balansându-se între lichid și solid. Renemsee stătea la mine în brațe, jucându-se cu lăcățelul, deschizând și închizând. Mă uitam la ea și îmi imaginam ce ia-s fi spus lui Jacob dacă nu ar fi trebuit să mă ascund de Edward.

Dacă o să mai fie vreodată siguranță, du-o la Charlie. Spune-i într-o zi toată povestea. Spune-i cât de mult l-am iubit, cum ca nu am putut suporta să îl părăsesc chiar și când viața mea umană era pe sfârșite. Spune-i ca a fost cel mai bun tată. Să-i spui să-i transmită toată dragostea mea lui Renee, și toate speranțele ca o să fie fericită și sănătoasă...

O să trebuiască să îi dau lui Jacob documentele înainte să fie prea târziu. O să-i dau și un bilet pentru Charlie. Și o scrisoare pentru Renemsee. Ceva ce să citească atunci când eu nu o să mai fiu lângă ea să-i spun ca o iubesc.

Nu era nimic ieșit din comun în exteriorul casei Cullen când am ajuns în poiană, dar am putut să aud niște șoapte subtile din interior. Multe voci joase murmurau și mârâiau. Sună intens, ca și cum

cineva se certa. Puteam să aud vocea lui Carlisle și a lui Amun mai des decât a celorlalți.

Edward a parcat în fața casei în loc să ocolească și să meargă în garaj. Am schimbat o privire îngrijorată înainte să coborâm din mașina.

Postura lui Jacob s-a schimbat; fața lui era serioasă și îngrijorată. Cred ca acum avea atitudinea Alpha. Evident ceva se întâmplase și el trebuia să afle informația de care el și Sam aveau nevoie.

— Alistar a plecat, a murmurat Edward când am pășit pe scări.

În camera din fața, se părea ca este o confruntare fizică. Lipit de perete era un inel de spectatori, toți vampirii care ni se alăturaseră, cu excepția lui Alistar și a celor trei implicați în cearta. Esme, Kebi și Tia erau cel mai aproape de vampirii din mijloc; în centrul camerei, Amun sâsâia la Carlisle și la Benjamin.

Maxilarul lui Edward s-a încordat și el s-a mișcat repede până lângă Esme, trăgându-mă pe mine de mână. Am strâns-o pe Renemsee și mai tare la piept.

— Amun, dacă vrei să pleci, nimeni nu te forțează să stai, a spus Carlisle calm.

— Tu îmi furi jumătate din clan Carlisle! Amun se plângea, arătând cu degetul spre Benjamin. De-aia m-ai chemat la tine? Ca să furi de la mine?

Carlisle a oftat și Benjamin și-a dat ochii peste cap.

— Da, Carlisle a ales să se lupte cu Volturii, și-a pus toată familia în pericol, doar ca să mă ademenească aici ca să mor. Benjamin a spus sarcastic. Fii rezonabil Amun. Eu m-am angajat să fac ce e bine— nu să mă alătur unui alt clan. Tu poți să faci ce vrei, normal, exact cum a spus și Carlisle.

— Asta nu o să se termine cu bine, a maraitt Amun. Alistar e singurul care e sănătos la cap. Toți ar trebui să fugim.

— Gândește-te pe cine faci sănătos, a murmurat Tia cu o șoapte înceată.

— Toți o să fim măcelăriți!

— Nu o să se ajungă la luptă, a spus Carlisle cu o voce fermă.

— Așa spui tu!

— Dacă așa o să fie o să poți oricând să schimbi taberele, Amun. Sunt sigur ca Volturii o să aprecieze ajutorul tău.

Amun a rânjit sarcastic la el.

— Poate ca acesta este răspunsul.

Răspunsul lui Carlisle era sincer și delicat.

— Nu o să-ți port pică Amun. Noi suntem prieteni de foarte mult timp, dar nu ți-aș cere să mori pentru mine.

Și vocea lui Amun a fost mai controlată.

— Dar mi-l iei pe Benjamin cu tine.

Carlisle și-a pus o mână pe umărul lui Amun; el a dat-o jos.

— O să stau Carlisle, dar s-ar putea să fie în detrimentul tău. O să mă alătur lor dacă aceasta este calea supraviețuirii. Sunteți toți niște proști dacă aveți impresia ca o să-i înfrângeți pe Volturi. S-a încruntat și apoi a oftat, s-a uitat la Renemsee și apoi la mine și a adăugat cu un ton exasperat. O să depun mărturie ca am văzut copilul crescând. Acesta este purul adevăr.

Oricine poate vedea asta.

— Asta e tot ce am sperat.

Amun s-a strâmbat.

— Dar se pare ca nu e tot ce primiți. S-a întors la Benjamin. Ți-am dat viața. Tu o irosești.

Fața lui Benjamin era mai rece decât am văzut-o vreodată; expresia lui contrasta ciudat cu trăsăturile lui copilărești.

— Este păcat ca o dată cu asta nu mi-ai putut înlocui și voința cu voința ta; poate ca atunci ai fi fost încântat de mine.

Ochii lui Amun s-au micșorat. A arătat grav spre Kebi și au trecut pe lângă noi îndreptându-se spre ușa de la intrare.

— Nu pleacă, mi-a spus Edward încet, dar o să păstreze distanța și mai rău de acum înainte. Nu a glumit când a spus ca o să se alăture Volturilor.

— De ce a plecat Alistar? am șoptit.

— Nimeni nu e sigur; nu a lăsat niciun bilet. După dispoziția lui este clar ca el se gândea ca o luptă este inevitabila. În ciuda atitudinii lui, el chiar tine prea mult la Carlisle ca să stea de partea Volturilor. Presupun ca a decis ca pericolul e prea mare, Edward a dat din umeri.

Deși conversația era în mod evident doar între noi doi, bineînțeles ca ceilalți au putut să audă. Eleazar a răspuns la comentariul lui Edward de parcă era adresat pentru toată lumea.

— După cum sunau plângerile lui, era puțin mai mult decât asta. Nu am vorbit mult de programul Volturilor, dar Alistar era îngrijorat ca indiferent cât de decisivă va fi nevinovăția noastră, Volturii nu o să asculte. El crede ca o să găsească o scuză ca să-și înfăptuiască planurile.

Vampirii s-au uitat neliniștiți unul la altul. Ideea ca Volturii o să manipulese propria lor lege sfântă pentru câștig nu era o ceva popular. Numai romanii erau adunați, zâmbetele lor pe jumătate erau ironice. Îi amuza cum ceilalți vroiau să se gândească la ceva de bine în legătură cu anticii lor dușmani.

Multe discuții în șoaptă au început dar eu îi ascultăm pe romani. Poate pentru ca cel cu părul alb, Vladimir, se tot uită spre mine.

— Sper ca Alistar a avut dreptate, i-a murmurat Ștefan lui Vladimir. Nu contează rezultatul, cuvântul o să se împrăștie. E timpul ca lumea noastră să vadă ce au devenit Volturii. Ei nu o să cadă niciodată dacă toată lumea crede prostia asta cum ca ei ne protejează stilul de viață.

— Cel puțin când eram noi la putere, eram sinceri cu ceea ce eram, a răspuns Vladimir.

Ștefan a dat din cap.

— Noi nu ne-am pus niciodată coroane și ne-am numit sfinți.

— Mă gândesc ca a venit timpul să luptăm, a spus Vladimir. Cum îți imaginezi ca o să mai găsim vreodată o asemenea forță? Alta șansă așa de bună?

— Nimic nu e imposibil. Poate într-o zi.

— Așteptam de o mie cinci sute de ani, Ștefan. Și ei se fac din ce în ce mai puternici odată cu anii. Vladimir s-a oprit și s-a uitat la mine. El nu s-a arătat surprins când a văzut ca și eu mă uitam la el. Dacă Volturii o să câștige această confruntare, o să plece cu mai multă putere decât cea cu care au venit. Fiecare cucerire o să-i facă mai puternici. Gândește-te numai la ce poate să le dea cea nou născută singura – a arătat cu bărbia spre mine – și ea abia își descoperă talentele. Și cel-care-misca-pământul. Vladimir a arătat spre Benjamin, care se miscorase.

Aproape toți trăgeau cu urechea la romani, la fel ca mine. Cu gemenii vrăjitori ei nu mai au nevoie de iluzionista sau de atingerea-de-foc. Ochii lui s-au mutat la Zafrina și apoi la Kate. Ștefan s-a uitat la Edward.

— Și nici cititorul-de-minti nu e chiar necesar. Dar văd ce vrei să spui. Într-adevăr o să câștige mai mult dacă înving.

— Mai mult decât suntem dispuși să-i lăsăm să câștige, nu sunteți de acord?

Ștefan a oftat.

— Cred ca trebuie să fiu de acord. Și asta înseamnă...

— Ca trebuie să fim împotriva lor cât încă e o șansă.

— Dacă am putea să-i schilodim, sau măcar să-i expunem...

— Poate, într-o zi, alții o să termine treaba.

— Și răzbunarea noastră îndelungată o să se împlinească. În sfârșit.

Și-au blocat ochii pentru un moment și apoi au murmurat la unison.

— Aceasta este, se pare, singura cale.

— Așa ca noi luptăm, a spus Ștefan.

Deși puteam să văd ca sunt împărțiți între instinctul de autoconservare și de ură și răzbunare, zâmbetul pe care l-au schimbat era plin de anticipare.

— Luptăm, a fost și Vladimir de acord.

Presupun ca era un lucru bun; ca și Alistar, și eu eram sigură ca bătălia era imposibil de evitat. În acest caz, încă doi vampiri care să lupte alături de noi o să fie un real folos. Dar decizi romanilor încă mă făcea să tremur.

— Și noi o să luptăm, a spus Tia, vocea ei gravă era mai solemnă decât oricând. Noi suntem de părere ca Volturii o să exagereze. Noi nu vrem să le aparținem lor. Ochii ei au zăbovit pe partenerul ei. Benjamin a rânjit și a aruncat o privire jucăușă către romani.

— Se pare ca sunt marfa de prima mână. Se pare ca o să trebuiască să mă lupt pentru dreptul de a fi liber.

— Asta nu o să fie pentru pima dată când mă lupt să scap ce comanda regelui, a spus Garrett pe un ton de joacă. A mers apoi și l-a bătut pe spate pe Benjamin. Deci pentru libertate împotriva opresiunii.

— Noi stăm alături de Carlisle, a spus Tanya. Și luptăm cu el.

Declarația romanilor se pare ca i-a făcut și pe ceilalți să se pronunțe la fel.

— Noi încă nu ne-am decis, a spus Peter. S-a uitat în jos la micuța lui pereche; buzele lui Charlotte erau strânse de insatisfacție. Se părea ca ea a luat o decizie. Mă întrebam care era.

— La fel și eu, a spus Randall.

— Și eu, a adăugat Mary.

— Haita o să lupte alături de familia Cullen, a spus Jacob dintr-o dată. Nouă nu ne e frică de vampiri, a adăugat stambandu-se.

— Puști, a murmurat Peter.

— Copii, l-a corectat Randall.

Jacob a rânjit ironic.

— Ei bine, și eu mă bag, a spus Maggie, zbatându-se să iasă de sub mâna lui Siobhan. Știu ca adevărul e de partea lui Carlisle. Nu o să ignor asta.

Siobhan se uita la membrul cel mai mic din clan cu ochii îngrijorați.

— Carlisle, a spus de parcă erau singuri, ignorând sentimentul formal care îi cuprinsese pe toți, neașteptată explozie de declarații. Nu vreau să se ajungă la o luptă.

— Nici eu Siobhan. Tu știi ca acesta este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Și a zâmbit. Poate ca ar trebui să te concentrezi să rămâni pace.

— Știi ca asta nu o să ajute, a spus.

Mi-am adus aminte discuția dintre Roșe și Carlisle în legătură cu liderul irlandez; Carlisle crede ca Siobhan are o putere foarte mare dar subtilă ca să facă lucrurile să meargă așa cum vrea ea – și nici chiar Siobhan nu crede.

— Nu o să doară, a spus Carlisle.

Siobhan și-a dat ochii peste cap.

— Să vizualizez un sfârșit pe care mi-l doresc? a întrebat ea sarcastic.

Carlisle a rânjit și mai tare.

— Dacă nu te superi.

— Atunci nu e nevoie ca noi să declarăm, nu-i așa? A spus retoric. Din moment ce nu este nicio luptă. Ea și-a pus mâna pe umărul lui Maggie, trăgând-o pe fața mai aproape de ea. Partenerul lui Siobhan, Liam, stătea liniștit și fără expresie.

Aproape toată lumea din camera se uita la schimbul glumeț dintre Carlisle și Siobhan dar nu aveau nicio explicație.

Acesta fusese sfârșitul declarațiilor dramatice din seara aceasta. Grupul s-a împrăștiat încet, unii ca să vâneze, unii ca să mai citească din cărțile lui Carlisle sau la televizor sau la calculator.

Edward, Renesmee și cu mine am mers să vânăm. Jacob ne-a însoțit.

— Lipitori tâmpite, murmură el pentru el când am ieșit afară. Cred ca sunt așa superiori.

A pufnit.

— O să fie șocați când o să vadă ca niște copii o să le salveze viețile superioare, nu-i așa? A spus Edward.

Jake a zâmbit și i-a dat în umăr.

— Cum să nu, o să fie.

Acesta nu era ultima noastră călătorie la vânătoare. Toți o să vânăm mai aproape de timpul în care îi așteptam pe Volturi. Și cum termenul limită nu era exact, aveam de gând să stăm câteva nopți în poiana mare de baseball pe care o văzuse Alice, ca să fim siguri. Tot ce știam era ca ei o să apară în ziua în care zăpada o să se așterne pe pământ. Nu vroiam ca Volturii să se apropie prea mult de oraș iar Demetri o să-i aducă acolo unde eram și noi. Mă întrebam pe cine o să urmărească, bănuiesc ca pe Edward din moment ce pe mine nu putea vedea.

M-am gândit la Demetri în timp ce vânăm, acordăm puțină atenție vânatului meu sau fulgilor de zăpadă care își făcuseră apariția în sfârșit dar care se topeau înainte să atingă terenul stâncos. O să își dea seama Demetri ca nu mă poate urmări pe mine? Ce o să zică despre asta? Ce o să zică Aro? Sau Edward se înșela? Erau acele mici excepții cărora nu le puteam face fața, cai în jurul scutului meu. Tot ce era înafara minții mele era vulnerabil – eram deschisă la lucrurile pe care Jasper, Alice sau Benjamin le puteau face. Poate ca și talentul lui Demetri funcționa puțin diferit.

Și apoi am avut un gând care m-a trezit la realitate. Elanul pe jumătate băut a căzut din mâinile mele peste terenul de piatră. Fulgii se evaporau la câțiva centimetrii de corpul meu cald cu mici sunete sfârâitoare. Mă uitam în gol la mâinile mele pline de sânge.

Edward mi-a văzut reacția și s-a grăbit să ajungă lângă mine, lăsându-și și el prada neterminată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat cu o voce scăzută, ochii lui măsurau pădurea de lângă noi, căutând ceea ce m-a făcut să mă comport așa.

— Renesmee, m-am înecat.

— Ea este printre copacii aceia, m-a reasigurat. Pot să le aud gândurile și ei și lui Jacob. Este bine.

— Nu la asta mă refer, am spus. Mă gândeam la scutul meu – tu chiar crezi ca valorează ceva, ca o să ajute în vreun fel. Știu ca ceilalți se așteaptă ca eu să îi pot proteja pe Benjamin și pe Zafrina, chiar și dacă nu pot să fac asta decât câteva secunde odată. Dar dacă e o greșală? Dacă încrederea ta în mine este motivul pentru care o să pierdem?

Vocea mea se îndrepta spre nebunie, deși aveam destulă putere să mă pot controla. Nu vroiam să o supăr pe Renesmee.

— Bella, cum de te-ai gândit la asta? Normal, este minunat ca te poți proteja pe tine însăși, dar nu ești responsabilă să mai salvezi și pe altcineva. Nu tre stresa fără rost.

— Dar dacă nu pot să protejiez nimic? Am șoptit suspinând. Chestia asta pe care o fac, este arbitrara, aleatorie! Nu are legătură și nici un motiv. Poate ca nu o să facă nimic împotriva lui Alec.

— Șșș, m-a sâsâit. Nu te panica. Și nu-ți face griji în privința lui Alec. Ceea ce face el nu este

diferit de ceea ce fac Jane sau Zafrina. Este doar o iluzie – nu poate să intre în capul tău așa cum nici eu nu pot.

— Dar Renesmee poate! Am săsăit repede printre dinți. Părea așa de natural ca nici nu mi-am pus întrebarea înainte. A fost tot timpul o parte a ceea ce este. Dar ea își pune gândurile în capul meu la fel cum face cu oricine. Scutul meu are găuri, Edward!

Mă uitam la el disperată, așteptând ca el să înțeleagă revelația mea îngrozitoare. Buzele lui erau lipite, ca și cum ar fi încercat să se decidă cum să vorbească în continuare. Expresia lui era perfect relaxată.

— Tu te-ai gândit la asta acum mai mult timp, nu-i așa? am cerut, simțindu-mă ca o idioată în ultima luna pentru ca nu am luat în calcul ce era evident.

A dat din cap și un zâmbet timid i-a ridicat colțul buzei.

— Prima dată când te-a atins.

Am oftat de propria prostie, dar calmul lui m-a mai înmuiat.

— Și asta nu te deranjează? Tu nu o vezi ca pe o problemă?

— Am doua teorii. Una e mai plauzibilă decât cealaltă.

— Zi-mi-o pe cea mai improbabilă prima.

— Ei bine, e fiica ta, a demonstrat. Genetic, jumătate din tine. Obişnuiam să te supăr când îți spuneam ca mintea ta este pe alta frecvență decât a celorlalți. Poate ca ea poate să meargă și pe a ta.

Asta nu era de ajuns.

— Dar tu îi auzi mintea foarte bine. Toată lumea îi aude gândurile. Și dacă și Alec merge pe alta frecvență? Dacă ?

El și-a pus un deget peste buzele mele.

— M-am gândit la asta. Din acest motiv cred ca următoarea mea teorie este mai plauzibilă.

Am strâns din dinți și am așteptat.

— Mai ții minte ce mi-a spus Carlisle despre ea, chiar după ce ți-a arătat prima ei amintire?

Normal ca îmi aminteam.

— A spus `E o turnură interesantă. Parcă ea face exact opusul a ceea ce faci tu`.

— Da. Și eu m-am întrebat. Poate ca a luat și talentul tău și l-a întors.

M-am gândit la asta.

— Tu îi ți pe toți afară, a început.

— Și nimeni nu o tine pe ea afară? am terminat ezitând.

— Aceasta e teoria mea, a spus. Și dacă ea poate să intre în mintea ta, mă îndoiesc ca există un scut pe lume care să o țină de-o parte. Asta o să ajute. Din câte am văzut, nimeni nu se poate îndoii de adevărul din gânduri odată ce i-au permis să le arate. Și cred ca nimeni nu poate să o împiedice să îi arate, dacă se apropie suficient. Dacă Aro i-ar permite să-i arate...

M-am cutremurat la gândul ca Renesmee să fie așa de aproape de ochii tulburi și lacomi ai lui Aro.

-Ei bine, mi-a spus frecanfu-mă pe umeri. Cel puțin nu e nimic ce îl poate opri să vadă adevărul.

— Dar este adevărul suficient cât să-l oprească? am murmurat.

Pentru asta, Edward nu a avut niciun răspuns.

35 Termenul limită

— Pleci? m-a întrebat Edward cu un non nonșalant. Era o expresie puțin forțată. A îmbrățișat-o

pe Renesmee puțin mai strâns la piept.

— Da, câteva lucruri de ultim moment..., am răspuns la fel de egal.

Mi-a zâmbit cu zâmbetul meu preferat.

— Să te întorci repede la mine.

— Întotdeauna.

I-am luat Volvo-ul iar, mă întrebam dacă a citit kilometrii de la ultima mea cursa. Cât de mult a făcut legătura? Ca am un secret, în mod normal. Oare a dedus motivul pentru care nu am avut încredere în el? A ghicit ca Aro putea să ghicească foarte curând tot ceea ce știa el?

Credeam ca Edward a ajuns la acesta concluzie și acesta e motivul pentru care nu mi-a cerut explicații. Cred ca încerca să nu speculeze prea mult, încerca să-și scoată din minte comportamentul meu. Oare a făcut legătura între această și comportamentul meu ciudat din dimineața în care a plecat Alice, ca mi-am dat foc la carte? Nu știam dacă a făcut această legătură.

Era o după-amiază mohorâtă, deja întunecată ca un apus. M-am grăbit prin mulțime, ochii îmi erau ațintiți pe norii gri. O să ningă la noapte? Destul cât să se adune pe pământ și să creeze scena din viziunea lui Alice? Edward estimase ca mai avem încă doua zile. Și apoi o să ne ducem noi în poiană, să-i atragem pe Volturi acolo unde ne convenea nouă.

Când mergeam prin pădurea întunecată, m-am gândit la ultima mea călătorie în Seattle.

Credeam ca știu scopul pentru care Alice mă trimisese la punctul acela care era o ruină unde J. Jenks își primea clienții mai întunecați. Dacă mă duceam în celălalt, un birou legal, aș fi știut vreodată ce să cer? Dacă îl întâlneam ca JasonJenks sau Jason Scott, avocat licențiat, oare aș fi descoperit ca J. Jenks îmi poate face rost de documente false?

Trebuia să merg pe ruta care însemna ca nu vreau ceva bun. Acesta era indiciul meu.

Era întuneric când am ajuns în parcare de la restaurant, acum câteva minute, și l-am ignorat pe nerăbdătorul valet de la intrare. Mi-am pus lentilele de contact și am intrat ca să îl aștept pe J. în restaurant. Deși eu eram grăbită să termin cu această necesitate care mă deprimă și să mă întorc la familia mea, J. părea grijuliu să se țină nepătat de asociațiile ciudate; aveam sentimentul ca o mână scuturată în parcare i-ar fi renit sentimentele.

Am dat numele Jenks la recepție, și cel de la pupitru m-a condus pe niște scări într-o camera mică și privată care avea focul aprins în șemineul de piatră. Mi-a luat haina ivorie care era lungă până la pământ ca să mă distrag de la faptul ca purtam una dintre ideile lui Alice la îmbrăcăminte, și am oftat încet la rochia de satin de culoarea scoicii. Nu puteam să nu fiu puțin flatată; încă nu eram obișnuită ca cineva, în afară de Edward, să mă găsească atrăgătoare.

Majordomul m-a complimentat și a ieșit nerăbdător din camera.

Am stat lângă foc cât am așteptat, ținându-mi mâinile apropiate de el ca să le încălzesc puțin înainte de inevitabila strângere de inima. Nu ca J. nu era conștient ca ceva se întâmplă cu familia Cullen, dar era un comportament bun de învățat.

Pentru o jumătate de secundă, mă întrebam, ce ar fi dacă mi-aș băga mâna în foc. Cum m-aș simți dacă aș lua foc....

Intrarea lui J. m-a distras de la gândurile morbide. Majordomul i-a luat și lui haina, și era evident ca nu eram singura care se aranjase pentru această întâlnire.

— Îmi pare așa de rău ca am întârziat, a spus J. imediat când am fost singuri.

— Nu, ai ajuns exact la timp.

Și-a întins mâna, și când am atins-o am putut să simt ca degetele lui erau remarcabil mai calde decât ale mele. Asta nu părea ca îl deranjează.

— Arăți încântător, dacă pot fi așa de îndrăzneț, Dna. Cullen.

— Mulțumesc J. Te rog, spune-mi Bella.

— Trebuie să recunosc, este o experiență diferită să lucrez cu tine decât cu Dl. Jasper. Mai puțin... înspăimântătoare. A zâmbit ezitant.

— Pe cuvânt? Tot timpul am spus ca Jasper este o prezenta potrivită.

Sprâncenele lui s-au strâns.

— Așa să fie? a murmurat politicoș și era evident încă în dezacord. Ce ciudat. Ce i-a făcut Jasper acestui om?

— Îl știi pe Jasper de mult timp?

El a oftat, părea stingherit.

— Eu lucrez cu Dl. Jasper de mai mult de douăzeci de ani, și fostul meu partener îl știa de cincizeci de ani... el nu se schimbă niciodată. a remarcat J. delicat.

-Da, Jasper e untr-un fel mai amuzant așa.

J. și-a scuturat capul ca și cum și-ar fi alungat gândurile care îl deranjau.

— Nu vrei să iei un loc Bella?

— De fapt, mă cam grăbesc. Am un drum lund până acasă. Și cât am vorbit am scos plicul alb și gros cu bonusul lui din geanta și i l-am înmânat.

— Oh, a spus, și am prins o urmă de dezamgire în voce. Și-a băgat plicul într-un buzunar interior al hainei fără să se obosească să numere suma. Speram să mai putem sta de vorbă puțin.

— Despre? am întrebat curioasă.

— Păi, lasă-mă să-ți dauobiectele. Vreau să fiu sigură ca îți plac.

S-a întors, și-a pus servieta pe masă și a desfăcut legăturile. A scos un plic mare. Deși nu aveam nicio idee după ce să mă uit, am deschis plivul și m-am uitat curioasă în interior. J. a schimbat poza lui Jacob și a schimbat culorile astfel încât nu era evident imediat ca era aceeași poză și pe pașaport și pe permis. Mie amândouă îmi păreau perfecte, dar asta însemna puțin. M-am uitat la poza Vanessei Wolf din pașaport și pentru o fracțiune de secundă, și apoi am schimbat privirea repede, am simțit un ghiont în gât.

— Mulțumesc, i-am spus.

Ochii lui s-au miscorat puțin, și am simțit ca era dezamăgit ca examinarea mea nu a durat mai mult.

— Te pot asigura ca fiecare piesă este perfectă. Toate o să treacă și de cele mai crunte teste.

— Sunt sigură ca așa este. Chiar apreciez ceea ce ai făcut pentru mine J.

— Plăcerea a fost de partea mea, Bella. Pe viitor, fii liberă să vii de fiecare dată când familia Cullen are nevoie. El nu făcea nicio aluzie, dar aceasta suna ca o invitație ca eu să îi iau locul lui Jasper ca om de legătură.

— Mai e ceva ce vrei să discutăm?

— Aaa, da. Dar e puțin mai delicat... A făcut cu mâna către șemineu cu o expresie întrebătoare. Am stat la marginea pietrei și el era lângă mine. Sudoarea îi apăruse pe frunte iar, și el a scos o batistă albastră din buzunar și a început să se șteargă.

— Tu ești sora soției Domnului Jasper? Sau ești căsătorită cu fratele lui? a întrebat.

— Căsătorită cu fratele lui, am clarificat, întrebându-mă ce vrea să spună.

— Deci ești mireasa Domnului Edward?

— Da.

A zâmbit scuzându-se.

— Am văzut toate numele de multe ori, știi. Sincere felicitări. Este bine ca Domnul Edward și-a găsit o parteneră atât de încântătoare după tot acest timp.

— Mulțumesc foarte mult.

S-a oprit, ștergându-se de sudoare.

— De-a lungul anilor, îți poți închipui ca am dezoltat un respect deosebit pentru Dl. Jasper și pentru familia dumnealui.

Am încuviințat grijulie.

A luat o gură de aer și apoi a expirat fără să vorbească.

— J., te rog spune ce vrei să spui.

A mai luat o gură de aer și a mormăit ceva repede, legând cuvintele între ele.

— Dacă mă poți asigura ca nu o să o răpiți pe fetița de lângă tatăl ei, o să dorm mai bine la noapte.

— Oh, am spus împietrită. Mi-a luat un minut să înțeleg concluzia eronată la care a ajuns. O, nu. Nu e nimic asemenator. Am zâmbit încercând să îl reasigur. Eu doar încerc să pregătesc un loc sigur pentru ea în caz ca eu și soțul meu pățim ceva.

Ochii i s-au micșorat.

— Vă așteptați să se întâmple ceva? a roșit și apoi s-a scuzat. Nu ca asta ar fi treaba mea.

I-am văzut roșeala din obraji cum s-a împrăștiat pe fața și am fost fericită – așa cum eram de multe ori – ca nu eram un nou-născut normal. J. părea un om destul de drăguț, lasamd comportamentul ilegal de-o parte, și ar fi fost păcat să-l omor.

— Nu știi niciodată. Am oftat.

El s-a încruntat.

— Pot atunci să îți doresc tot binele din lume. Și te rog nu te supăra pe mine, draga mea, dar... dacă vine Dl. Jasper și mă întreabă ce numa am pus în aceste acte...

— Bineînțeles ca o să-i spui imediat. Nimic nu mi-ar conveni mai mult decât ca Dl. Jasper să fie informat de toată tranzacția noastră.

Transparența sincerității noastre părea să-i mai fi ușurat din tensiune.

— Foarte bine, a spus. Și nu mă pot aștepta ca o să mai stai la cina?

— Îmi pare rău, J. Sunt presata de timp.

— Atunci, încă o dată, cele mai bune dorințe de sănătate și fericire. Indiferent de ce nevoie are familia Cullen, nu ezita să mă suni, Bella.

— Mulțumesc, J.

Am plecat cu marfa, uitându-mă înapoi să văd dacă J. se uita după mine, expresia lui era un amestec de neliniște și regret.

Călătoria la întoarcere mi-a luat mai puțin timp. Noaptea era neagră, așa ca mi-am închis farurile și am coborât. Când am intrat în casă, majoritatea mașinilor, și inclusiv Porche-ul lui Alice și Ferrari-ul meu, erau plecate.

Vampirii tradiționali erau plecați cât de departe era posibil ca să-și potolească setea. Am încercat să nu mă gândesc la vânatul lor din seara asta, scoțându-mi din cap imaginea victimelor.

Numai Kate și Garrett erau în camera din fața, de certau în joacă despre valoarea nutrițională pe care o avea sângele de animal. Am presupus ca Garrett fusese într-o călătorie în stil vegetarian și i s-a părut dificil.

Edward a dus-o probabil pe Renesmee acasă să doarmă. Jacob, fără îndoială era în pădure, aproape. Restul familiei era și ea progagil la vânătoare. Poate ca erau cu restul familiei Denali.

Ceea ce însemna ca am casă doar pentru mine, și m-am grăbit să folosesc avantajul. Am putut să simt ca eram prima care a intrat în camera lui Alice și a lui Jasper după foarte mult timp, poate prima din noaptea în care ne părăsiseră. Am căutat încet prin dulapul ei imens până când am găsit o geantă potrivită. Trebuie să fi fost a lui Alice; era un ghiozdănel mic din piele neagră, genul care e folosit de obicei ca o poșetă, destul de mic astfel încât să nu pară deplasat dacă Renesmee îl avea în spate. Și apoi am dat o raită prin locul unde erau banii de mărunțișuri și am luat o sumă ce era dublă

fața de o ipoteca a unei case americane pe un an.

Am ghicit ca furtul meu nu o să fie ușor de observat aici decât în oricare alta camera din moment ce această camera îi supăra pe toți. Plicul cu pașaportul fals și cu buletinele false l-am pus deasupra, peste bani. Apoi a stat la marginea patului lui Alice și al lui Jasper și mă uitam la pachetul insignifiant care era singurul lucru pe care îl puteam da fiicei mele și prietenului meu cel mai bun ca să îi ajute să-și salveze viața. M-am rezemat de tăblia patului, simțindu-mă neputincioasă.

Dar ce alt ceva mai puteam face?

Am stat acolo câteva minute cu capul aplecat înainte ca o idee să se întrevadă. Dacă...

Dacă puteam să presupun să Jacob și Renesmee o să reușească să scape, asta presupunea ca demetri o să fie mort. Asta le lasa supraviețuitorilor puțin timp să respire, și asta îi includea și pe Alice și pe Jasper.

Așa ca de ce să nu îi ajute Alice și cu Jasper pe Jacob și pe Renesmee? Dacă se întâlneau, Renesmee o să fie foarte bine protejată. Nu era niciun motiv ca asta să nu se poată întâmpla, exceptând faptul ca și Jacob și Renesmee erau puncte oarbe pentru Alice. Cum să înceapă să îi caute?

M-am gândit un moment, am ieșit din camera, am traversat holul către camera lui Carlisle și a lui Esme. Ca de obicei, masa lui Esme era plină de planuri și de schițe, totul împăturit într-o grămadă înaltă. Așa avea câteva capse peste masă de lucru; într-o cutie. Am luat o coală de hârtie curată și un pix.

Și apoi m-am uitat la foaia albă de hârtie cinci minute, concentrându-mă asupra deciziei. Alice poate ca nu îi vede pe Jacob și pe Renesmee, dar mă poate vedea pe mine. Am vizualizat-o pe ea văzând acest moment, sperând ca nu o să fie prea distrată încât să acorde atenție.

Încet, deliberat, am scris cuvintele RIO DE JANEIRO de la un capăt la altul al paginii.

Rio părea cel mai bun loc în care să-i trimit: era destul de departe de aici și Alice și Jasper fuseseră văzuți ultima oară în America de Sud., și nu era ca și cum problemele noastre încetaseră, acum erau mai grave. Încă era un mister cu viitorul lui Renesmee, frica vârstei care accelera. Și noi ne-am fi îndreptat tot spre sud. Acum era treaba lui Jacob, și speram ca și a lui Alice să caute legende.

Mi-am aplecat capul ca să-mi opresc un suspin, mi-am încleștat dinții. Era mai bine ca Renesmee să meargă fără mine. Dar deja îmi lipsea așa de mult ca abia mai puteam suporta.

Am luat o gură adâncă de aer și am pus biletul la fundul genții unde Jacob o să-l găsească cât de curând.

Am strâns pumnii pentru asta – din moment ce nu foste lui școala nu cred ca avea ore de portugheză – Jake cel puțin își alesese spaniola ca opțiune lingvistică.

Nu mai rămânea nimic de făcut acu, decât să așteptăm.

De doua zile, Edward și Carlisle stăteau în poiana în care Alice văzuse ca o să ajungă Volturii. Era același câmp de bătălie unde nou-născuții făcuți de Victoria atacaseră și vara trecută. Mă întrebam dacă lui Carlisle i de pare ca e o repetiție, ca un deja vu. Pentru mine totul o să fie nou. De data asta eu și cu Edward o să stăm lângă familia noastră.

Ne puteam doar imagina ca Volturii o să-i urmărească pe Carlisle sau pe Edward. Mă întrebam dacă i-ar surprinde ca victimele nu ar fugi. Asta i-ar îngrijora? Nu-mi închipuiam ca vreodată Volturii să aibă nevoie să se asigure.

Deși eu eram – speram să fiu – invizibilă lui Demetri, am să rămân cu Edward.

Bineînțeles. Mai aveam doar câteva ore ca să fim împreună.

Edward și cu mine încă nu avusesem o scena măreață în care să ne luăm la revedere, și nici nu aveam de gând. Ca să spunem cuvintele, însemna sfârșitul. Era același lucru ca și cum ai scrie

sfârșit la finalul unui manuscris. Și așa ca nu ne-am luat la revedere, și am stat tot timpul unul lângă altul, atingându-ne mereu. Indiferent ce sfârșit o să avem, nu o să ne găsească separați.

Pregătisem un cort pentru Renesmee câțiva metri în spate în pădurea protectoare, și am descoperit cât de vru am avut când ne-am găsit să campăm în frig cu Jacob. Era aproape imposibil să crezi cât de mult se schimbaseră lucrurile din Iunie. Acum șapte luni, triumfiul nostru amoros părea imposibil, trei feluri diferite de inima rănită care nu puteau fi evitate.

Acum totul era în echilibru. Părea oribil de ironic felul în care toate piesele pe puzzle își găsiseră locul numai pentru a fi distruse împreună.

Mă uitam la zăpadă în noaptea dinaintea ajunului Anului Nou. De data asta fulgii mici nu s-au mai topit pe pământul din poiană. În timp ce Renesmee și Jacob dormeau – Jacob sforăia așa de tare ca mă miram cum de Renesmee nu s-a trezit— zăpada a făcut primul așezământ înghețat peste pământ, și apoi s-a făcut un strat mai gros. Până a răsărit soarele, scena din viziunea lui Alice era completă. Edward și cu mine ne țineam de mână cât am traversat terenul scipitor, și niciunul dintre noi nu a vorbit.

Din zori, ceilalți se adunaseră, și ochii lor erau dovadă mută a pregătirilor pe care la făcuseră – unii erau auriu deschis, alții ca de carmin. Curând ce am fost toți împreună, am putut să-i auzim pe lupi mișcându-se în pădure. Jacob a ieșit din cort, lăsându-l pe Renesmee să doarmă, și li s-a alăturat.

Edward și Carlisle îi aranjau pe ceilalți într-o formație mai strânsă, martorii noștri stăteau în părți ca o galerie.

Mă uitam de la distanță, așteptând lângă cort ca Renesmee să se trezească. Și când s-a trezit, am ajutat-o să se îmbrace cu hainele pe care i le-am pregătit cu grijă acum doua zile.

Haine ce păreau înzorzonate dar feminine dar erau de fapt destul de tapene ca nu arate nimic – chiar și dacă persoana care le purta, era călare pe un lup imens și treceau prin câteva state. Peste jacheta am pus pachetul negru de piele cu documentele, banii și indiciul și scrisori de dragoste pentru ea și Jacob, Cahrlie și Renee. Era destul de puternică încât asta să nu i se pară o povară.

Ochii ei erau măriți când îmi citea agonia de pe fața. Dar a ghicit destul cât să nu mă întrebe ce se întâmplă.

— Te iubesc, i-am spus. Mai mult decât orice.

— Și eu pe iubesc, mama, mi-a răspuns. Și-a atins lăcățelul de la gât în care acum era o poză micuță cu ea cu Edward și cu mine. O să fim mereu împreună.

— În inimile noastre o să fim mereu împreună, am corectat-o cu o șoptă la fel de joasă ca o respirație.

— Dar când o să vină timpul azi, o să trebuiască să mă părăsești.

Ochii ei s-au mărit, și și-a pus mâna pe obrazul meu. Nu –ul tăcut era mai tare chiar decât dacă ar fi fost țipăt.

M-am luptat să înghit; îmi simțeam gâtul imflat.

— Poți să faci ceva pentru mine? Te rog?

Și-a presat degetele și mai tare de fața mea. De ce?

— Nu pot să-ți spun, am șoptit. Dar curând o să înțelegi. Îți promit.

În capul meu i-am văzut fața lui Jacob. Am dat din cap și ea și-a tras degetele.

— Să nu te gândești la asta, i-am șoptit la ureche. Să nu-i spui lui Jacob până când eu nu-ți spun să fugi bine?

Asta a înțeles. A încuviințat și ea.

Am scos din buzunar încă un detaliu. Cât i-am împachetat lucrurile lui Renesmee, o lumina sclipitoare mi-a atras atenția. O rază de soare care a trecut printre nori a atins bijuteriile pe de antică

și prețioasa cutie care era desupra unui sertar dintr-un colț pe care nu îl foloseam. M-am gândit la asta o secundă și apoi am dat din umeri. După ce am pus la olaltă indiciile lui Alice, nu speram ca ceea ce venea avea să se termine cu bine. Dar de ce se nu încep lucrurile cât de pașnic puteam? M-am întrebat. Ce rău poate să facă? Așa ca se poate să mai fi fost ceva speranța până la urma – o speranță fără rost, oarbă – pentru ca am luat din sertar cadoul primit de la Aro.

Am legat lanțul de aur ca o funie în jurul gâtului ai am simțit greutatea imensului diamant cum și-a găsit locul în gaura de la gâtul meu.

— Drăguță, a șoptit Renesmee. Și apoi și-a strans mâinile în jurul gâtului meu. Am strâns-o și eu la piept. Legate în acest fel, am scos-o din cort și am mers în poiană.

Edward a ridicat o sprânceană când m-am apropiat, dar altfel nu a făcut nicio remarcă la accesoriul meu sau la cel al lui Renesmee. El doar și-a pus mâinile în jurul nostru și ne-a ținut așa pentru un moment destul de lung și apoi, după ce a oftat, ne-a dat drumul. Nu am putut să văd nicio urmă de adio în ochii lui. Poate ca avea o speranță pentru viața de după, mai mult decât lasa impresia.

Ne-am ocupat locurile, Renesmee s-a urcat repede în spatele meu ca să-mi lase mâinile libere. Eu stăteam câțiva metri în spatele liniei făcute de Carlisle, Edward, Emmett, Rosalie, Tanya, Kate și Eleazar. Aproape de mine era Benjamin și Zafrina; era datoria mea să-i protejez pe ei cât de mult puteam. Ei erau cele mai bune arme ofensive pe care le aveam. Dacă Volturii ar fi fost aceea care nu puteau să vadă, chiar și pentru câteva momente, asta ar schimba totul.

Zafrina era nemișcată și feroce, cu Senna care era ca o reflexie în oglindă, și care stătea lângă ea. Benjamin stătea pe jos, cu palmele lipite de pământ, și murmură încet despre defecte.

Noaptea trecută, a împrăștiat o grămadă de bolovanii ca să pară naturali, iar acum erau acoperiți de zăpadă pe toată suprafața poienii. Nu erau suficienti să rănească un vampir, dar speram ca măcar să le atragă atenția.

Martorii se adunaseră pe dreapta și pe stânga, unii mai apropiați decât ceilalți – cei care ne declaraseră, erau mai aproape. Am observat ca Siobhan își freca tâmpilele, ochii erau închiși de concentrare; îi făcea pe plac lui Carlisle? Încearca să vizualizeze o rezolvare diplomatică?

În pădure în spatele nostru, lupii invizibili erau liniștiți și pregătiți; nu le puteam auzi decât bătăile de la inimi.

Norii au venit, încurcând lumina așa ca putea să fie ori dimineața ori după-masa.

Ochii lui Edward s-a micșorat în timp ce privea în zare, și știu ca vedea scena asta a doua oară – prima dată în viziunea lui Alice. O să arate exact la fel când o să vină Volturii. Nu mai aveam decât câteva minute.

Toată familia și toți aliații s-au îmbrățișat.

Din pădure, un imens lup roșcat Alpha a venit ca să stea lângă mine; cred ca era prea greu pentru el să păstreze distanța de Renesmee când ea era în așa pericol imediat.

Renesmee s-a întins ca să-și bage mâna în blană de pe umărul lui masiv, și corpul i s-a mai relaxat puțin. Era mai calmă cu Jacob lângă ea. Ei eu mă simțeam puțin mai bine. Cât timp Jacob o să fie cu Renesmee, ea o să fie bine.

Fără să riște și să se uite înapoi, Edward s-a întins spre mine. Mi-am întins mâna ca să pot să o apuc pe a lui. El mi-a strâns degetele.

Încă un minut a trecut și am descoperit ca și eu mă chinuiam să aud vre-un zgomot care se apropie.

Și apoi Edward a înțepenit și a sâsâit încet printre dinții încleștați. Ochii lui văzuseră ceva în pădure, în partea de nord față de locul în care stăteam.

Ne uitam și noi unde se uita el, și am așteptat în timp ce ultimele secunde treceau.

36 Dorința de sânge

Ei au venit cu o aparentă înșelătoare, cu un fel de frumusețe. Ei au venit într-o formație rigidă și formală. Se mișcau împreună, dar nu era un marș; zburau într-un sincron perfect printre copaci – o formă neagră și compactă care părea să stea la câțiva centimetri de zăpadă albă, atât de lin era avansatul lor.

Perimetrul exterior era gri; și culoarea se întuneca odată cu fiecare linie până la mijlocul formației care era negru pur. Fiecare față era umbrită. Sunetul periat și slab al picioarelor lor era așa de regulat încât părea muzica, un ritm complicat care nu se stingea.

La un semn pe care nu l-am văzut – cau poate ca nu era niciunul, numai practica de un mileniu – formația s-a desfășurat. Mișcarea era așa înțepenită, așa egală încât părea ca deschiderea unei flori, deși culoarea sugera asta; era deschiderea unui evantai, grațios dar foarte ascuțit. Figurile cu matii gri s-au împărțit spre margini în timp ce pelerinele cele mai negre au înaintat exact spre centru, fiecare mișcare era controlată.

Procesiunea era înceată dar dorită, fără grabă, fără nervi, fără emoții. Era pasul învingătorilor.

Semăna aproape cu vechiul meu coșmar. Singurul lucru care lipsea era dorința pe care o văzusem pe fetele din vis – zâmbete de o reală bucurie. De departe, Volturii erau prea disciplinați ca să aibă oricel de emoție. Ei de asemenea nu s-au arătat surprinși sau descurajați la colecția de vampiri care îi aștepta – o colecție care părea, prin comparație, dintr-o dată dezorganizată și nepregătită. Nu au părut surprinși de lupul gigantic care stătea lângă noi.

Nu m-am putut opri să nu îi număr. Erau treizeci și doi. Chiar și dacă nu puneai la socoteală cele două forme, două pelerine negre care stăteau cel mai în spate, pe care le-am considerat soțiile – poziția lor protectoare sugera ca nu o să fie implicate în atac – tot eram depășiți numeric. Erau doar nouăsprezece dintre noi care urmau să lupte, și alți șapte care să vadă cum vom fi distruși. Chiar și dacă îi numărăm pe cei zece lupi, tot erau mai mulți.

— Mantiile roșii vin, mantiile roșii vin, a mârâit Garrett pentru el și apoi a chicotit odată.

El s-a mai apropiat cu un pas de Kate.

— Chiar au venit, i-a șoptit Vladimir lui Ștefan.

— Soțiile, a sâsâit Ștefan înapoi. Toată garda. Toți împreună. E bine ca nu am încercat să atacăm Volterra.

Și apoi, de parcă numărul lor nu era și așa destul de mare, în timp ce Volturii avansau încet și maiestuos, mai mulți vampiri au început să intre în poiana în urma lor.

Fetele afluxului nesfârșit de vampiri erau în antiteză cu fetele disciplinate ale Volturilor – ei erau ca un caleidoscop de emoții. La început a fost șocul și poate neliniște când au văzut ce forță nesperată îi aștepta. Dar acea îngrijorare a trecut repede; erau în siguranță datorită numărului lor așa de mare, în siguranță în spatele forței de nestăvilite a Volturilor. Trăsăturile lor au revenit la cele pe care le aveau înainte să fie surprinși.

Era ușor să îți dai seama ce gândesc – fetele erau foarte explicite. Aceasta era o hoardă nervoasă, biciuiau cu privirea și vroiau dreptate cu ardoare. Nu înțelesesem complet sentimentele din lumea vampirilor vis-a-vis de copiii nemuritori până când nu am citit aceste fete.

Era clar ca această adunare dezorganizată și nervoasă – mai mult de partuzeci de vampiri – erau într-un fel martorii Volturilor. Când noi o să fim morți ei o să împrăștie vorba ca ucigașii au fost înlăturați, ca Volturii au acționat impatial. Majoritatea păreau ca spera să se implice mai mult decât

să fie martori – vroiau să ajute să rupă și să ardă.

Nu aveam o rugăciune. Chiar și dacă reușeam cumva să neutralizăm avantajele Volturilor, tot ne-ar fi învins. Chiar și dacă îi ucideam pe Demetri, Jacob nu o să poată să scape de așa ceva.

Puteam să simt ca același sentiment s-a afundat peste tot lângă mine. Disperarea se simțea în aer, apăsându-mă cu și mai multă presiune decât înainte.

Unul dintre vampiri din opoziție nu părea să se integreze în niciuna dintre formații; am recunoscut-o pe Irina și ea era ezitantă între cele două formațiuni, expresia ei era unica între celelalte. Privirea îngrozită a Irinei era blocată pe poziția Tanyei care era în prima linie.

Edward a mârâit, un sunet jos dar constant.

— Alistar avea dreptate, i-a murmurat lui Carlisle.

Am văzut cum Carlisle se uită întrebător la Edward.

— Alistar avea dreptate? a șoptit Tanya.

— Ei – Căiuș și Aro— au venit să distrugă și să cucerească. Edward a răspuns respirând foarte încet. Numai partea noastră a putut să audă. Au multe planuri pregătite. Dacă acuzația Irinei s-ar dovedi ca nu este fondată, sunt dispuși să facă alte acuzații ca să atace. Dar acum o pot vedea pe Renesmee, așa ca sunt foarte siguri de acțiunile lor. O să putem să stăm să ne apărăm de celelalte acuzații care sunt pregătite, dar mai întâi trebuie să se oprească, să audă adevărul despre Renesmee. Și apoi chiar și mai încet. Și nu au absolut nicio intenție să facă asta.

Jacob a lătrat cu un lătrat ciudat.

Și apoi, neașteptat, doua secunde mai târziu, procesiunea chiar s-a oprit. Muzica acelei mișcări în sincron s-a oprit. Disciplina fără cusur a rămas nezdruncinată; Volturii au înghețat ca la un semnal. Stăteau cam la o sută de metrii distanță de noi.

În spatele meu, în părți, am auzit bătaia unor inimi mari, mai aproape decât înainte. Am tras cu ochiul în stânga și în dreapta și am văzut, cu colțul ochiului, ce i-a oprit pe Volturi. Lupii ni se alăturaseră.

De fiecare parte a liniei noastre, lupii s-au așezat și au făcut o graniță lungă. M-am oprit numai o fracțiune de secundă să-mi dau seama ca erau mai mult de zece lupi, să îi recunosc pe cei pe care îi știam și pe cei pe care nu-i mai văzusem vreodată. Erau șaisprezece așezați la distanță egală în jurul nostru – șaptesprezece dacă-l numărăm și pe Jacob. Se vedea din înălțimea lor și din mărimea labelor ca acești nou veniți erau foarte, foarte tineri. Cred ca trebuia să prevăd asta. Cu atâția vampiri în apropiere, o explozie a populației de vârcolaci era iminentă.

Mai mulți copii care să moară. Mă întrebam de ce Sam a permis așa ceva, și apoi am realizat ca nu avea alta opțiune. Dacă unul dintre lupi supraviețuia, Volturii o să vrea să-i caute și pe ceilalți. Riscaseră întreaga specie pentru lupta asta. Și noi o să pierdem.

Și dintr-o dată, eram nervoasă. Mai mult decât furioasă, eram condusă de gânduri ucigașe. Disperarea mea față de neșansa dispăruse complet. O urmă de strălucire roșie luminase figurile negre din fața mea, și tot ce vroiam în acel moment era o șansă să îmi pot înfige dinții în ei, să le rup încheieturile și să le fac morman ca se le ard. Eram așa de inebunită ca aș fi putut să dansez în jurul rugului unde ar fi ars de vii; aș fi răs cât corpurile lor se transformau în cenușă. Buzele mi s-au tras automat, și un mârâit jos și feroce mi s-a ridicat pe gât din interiorul stomacului. Am realizat ca gura mea avea colțurile în sus, zâmbeam.

Lângă mine Zafrina și Senna aveau același mârâit. Edward mi-a strâns mâna pe care o ținea, mă atenționa.

Fetele umbrite ale Volturilor erau majoritatea fără expresie. Numai doua seturi de ochi au trădat o oarecare emoție. Chiar în mijloc, atingându-și mâinile, Aro și Căiuș se opriseră să evalueze, și întreaga paza se oprise cu ei, așteptând semnalul ca să ucidă. Cei doi nu se uitau unul la altul dar era

era evident ca era o comunicare între ei. Mărcuș, deși îi atingea cealaltă mână a lui Aro, nu părea implicat în aceeași discuție. Expresia lui nu era ară de tâmpă ca a gărzii, dar era apropiată. Ca și data trecută când îl văzusem, el părea ca este din cale afară de plictisit.

Trupurile martorilor Volturilor erau aplecate spre noi, ochii lor furioși erau fixați pe mine și pe Renesmee, dar au rămas la marginea pădurii lăsând un spațiu între ei și garda Volturilor. Numai Irina era ținută aproape de ei, doar la câțiva pași de femeile antice – amândouă cu părul deschis, cu fetele ca pudră și ochii imaijenjeniți — și de cei doi masivi bodyguardzi.

Mai era o femeie într-o mantie neagră care stătea chiar în spatele lui Aro. Nu puteam fi sigură dar mi se părea ca îi atinge spatele. Era ea celălalt scut, Renata? Mă întrebam, ca și Eleazar, dacă ea mă poate opri pe mine.

Dar nu aveam să-mi irosesc viața încercând să ajung la Aro sau la Căiuș. Aveam alte ținte.

Am căutat în linie și nu a fost greu să găsesc cele doua mantii mai mici care stăteau în mijlocul adunării. Alec și Jane, cei mai mici membrii ai gărzii, stăteau lângă Mărcuș, pe o parte și erau flancați de Dimitri pe cealaltă. Fetele lor încântătoare, nu trădau nimic; ei purtau cele mai întunecate mantii, pe lângă cele de un negru plin ale anticilor. Gemenii vrăjitori, cum le spusese odată Vladimir. Puterile lor erau contraofensiva Volturilor. Bijuteriile din colecția lui Aro. Mușchii mi s-au relaxat și veninul mi-a umplut gura.

Ochii roșii ai lui Aro și ai lui Căiuș au străbătut linia noastră. Am citit dezamăgirea de pe fața lui Aro când privirea lui a trecut peste noi o dată, și încă o dată, căutând-o pe cea care lipsea. Și-a încordat buzele.

În acel moment, eram foarte recunoscătoare ca Alice fugise.

Cu cât pauză se mărea, cu atât am auzit respirația lui Edward ca se accelerează.

— Edward? a întrebat Carlisle pe un ton jos și nerăbdător.

— Nu sunt siguri cum să procedeze. Cântăresc opțiunile, își aleg țintele – eu, bineînțeles ca și tu, Eleazar, Tanya. Mărcuș ne citește puterea legăturilor care ne țin și caută punctele vulnerabile. Prezența românilor îi irită. Se îngrijorează cu privire la fetele pe care nu le recunosc – Zafrina și Senna în special – și normal, de lupi. Nu au mai fost până acum depășiți numeric. Asta e ceea ce i-a oprit.

— Depășiți numeric? a întrebat Tanya cu o șoaptă.

— Ei nu-i pun la socoteală și pe martori, a spus Edward. Ei sunt nonentități care nu contează pentru garda. Lui Aro îi place să aibă audiența.

— Ar trebui să vorbesc? a întrebat Carlisle.

Edward a ezitat și apoi a încuviințat.

— Aceasta o să fie singura șansă pe care o să o ai.

Carlisle și-a îndreptat umerii și a pășit câțiva pași înainte din linia noastră defensivă. Uram să îl văd singur, neprotejat.

Și-a întins mâinile, ținându-și palmele în sus, ca pentru o întâmpinare.

— Aro, vechi prieten. Au trecut secole.

Poiana albă a fost liniștită pentru un moment lung. Puteam să simt tensiunea pe care o emana Edward când ascultă interpretările lui Aro cu privire la cuvintele lui Carlisle.

Încordarea trecea pe măsură ce treceau și secunde.

Și apoi Aro a pășit înainte din formația Volturilor. Scutul, Renata, s-a mișcat odată cu el, ca și cum degetele ei erau prinse de pelerina lui. Pentru prima dată, Volturii au reacționat. Un murmur de mârâieli se auzea din formație, sprâncene care erau încruntate, buze care erau trase de pe dinți. Câțiva din garda s-au aplecat în poziție.

Aro a ridicat o mână către ei.

— Pace.

A mai înaintat câțiva pași, și apoi a dat capul pe o parte. Ochii lui lăptoși erau plini de curiozitate.

— Cuvinte înțelepte, Carlisle, a respirat cu vocea lui subțire și șoptită. Sunt neliniștiți, iau în considerare armată pe care ai pregătit-o ca să mă omoare pe mine și pe cei dragi mie. Carlisle a scuturat din cap și și-a întins mâna dreaptă ca și cum nici nu erau aproape o sută de metri între ei. Nu trebuie decât să-mi atingi mana și o să-mi știi ca nu asta a fost intenția mea.

Ochii lui Aro s-au micșorat.

— Dar cum mai poate conta intenția ta, daragul meu Carlisle, în fața a ceea ce ai făcut? S-a încruntat și o urmă de supărare i-a străbătut chipul— nu îmi dădeam seama dacă e sincer sau nu.

— Nu am comis crima pentru care ai venit să mă pedepsești.

— Atunci dă-te într-o parte și lasă-ne să îi pedepsim pe cei care sunt cu adevărat responsabili. Pe cuvânt Carlisle, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare astăzi, decât să-ți cruț viața.

— Niciunul nu a încălcat legea Aro. Lasă-mă să explic. Și iar Carlisle și-a întins mâna.

Înainte ca Aro să poată răspunde, Căiuș a alunecat ușor până lângă Aro.

— Atâtea reguli fără rost, atâtea legi inutile ai creat pentru tine Carlisle, a sâsâit anticul cu părul alb. Cum este posibil să o încalci pe cea care contează cu adevărat?

— Legea nu s-a încălcat. Dacă a-i asculta numai...

— Putem vedea copilul Carlisle, a mârâit Căiuș. Nu ne trata ca pe proști.

— Ea nu este o nemuritoare. Ea nu este vampir. Pot să vă demonstrez asta cu ușurință doar câteva momente –

Căiuș l-a întrerupt.

— Dacă ea nu este ceva interzis, atunci de ce ai adunat așa un batalion ca să o protejeze?

— Martori Căiuș, la fel cum ați adus și voi. Carlisle a arătat spre hoarda nervoasă de la marginea pădurii; câțiva au mârâit ca răspuns. Oricare dintre acești prieteni poate să îți spună adevărul despre acest copil. Sau poți doar să te uiți la ea Căiuș. Vezi urmă de roșea din obraji.

— Artificiu, a sărit Căiuș. Unde este informatoarea? Să vină în fața! Și-a sucit gâtul până când a văzut-o pe Irina care stătea în spatele nevestelor. Tu! Vino!

Irina se uita la el fără să înțeleagă, fața ei arata de parcă nu s-ar fi trezit complet dintr-un coșmar. Nerăbdător, Căiuș și-a pocnit degetele. Unul din bodyguardzii soției s-a mutat și a împins-o pe Irina de la spate. Irina a clipit de doua ori și apoi a înaintat încet spre Căiuș amețită. Ea s-a oprit câțiva metri mai aproape, ochii ei erau încă blocați pe fetele surorilor ei.

Căiuș a micșorat distanța dintre ei și i-a dat o palmă peste față.

Nu cred ca a durut, dar era ceva foarte degradant. Era ca și cum ai fi văzut pe cineva ca da într-un câine. Și Tanya și Kate au sâsâit în același timp.

Corpul ei era rigid iar ochii în sfârșit s-au concentrat la Căiuș. A arătat cu un deget spre Renesmee, care era în urcata pe spatele meu, degetele ei erau încă prinse de blană lui Jacob.

Căiuș s-a făcut roșu când mi-a văzut privirea furioasă. Un mârâit a ieșit din pieptul lui Jacob.

— Este acesta copilul pe care l-ai văzut? a cerut Căiuș. Cea care evident era ceva mai mult decât un om?

Irina se uita la noi, o examina pe Renesmee pentru prima dată de când a intrat în poiană. Și-a dat capul într-o parte și confuzia i-a străbătut trăsăturile.

— Ei bine? a cerut Căiuș.

— Eu... eu nu sunt sigură, a spus cu un ton perplex.

Mâna lui Căiuș s-a sucit de parcă ar fi vrut să-i mai dea o palmă.

— La ce te referi, a spus cu o șoaptă tăioasă.

— Nu e aceeași, dar cred ca e același copil. Ce vreau să spun este ca este schimbată. Acest copil este mai mare decât cel pe care l-am văzut, dar...

Șoapta furioasă și cu dinții dezveliți a lui Căiuș a oprit-o pe Irina în mijlocul propoziției. Aro a ajuns lângă Căiuș și i-a pus mâna pe umăr ca să-l oprească.

— Adună-te frate. Avem timp să ne lămurim. Nu e nevoie să ne grăbim.

Cu o privire mohorâtă, Căiuș s-a întors cu spatele la Irina.

— Acum, drăguțo, a spus Aro cald și mios. Arată-mi ce încerci să spui. Și-a întins mâna la vampitul împietrit.

Nesigură, Irina i-a luat mâna. El i-a ținut-o pe a ei vreo cinci secunde.

— Vezi, Căiuș? A spus. E o chestiune simplă să aflăm ce vrem.

Căiuș nu i-a răspuns. Cu colțul ochiului el s-a uitat o dată la audiență și apoi s-a întors cu spatele la Carlisle.

— Și se pare ca avem în față un mister. Se pare ca acest copil a crescut. Totuși prima amintire a Irinei a fost clar a unui copil nemuritor. Ciudat.

— Exact asta încerc și eu să vă explic, a spus Carlisle, și din tonul vocii lui mi-am dat seama ca e relaxat. Aceasta era pauză la care speram.

Eu nu eram deloc relaxată. Am așteptat, apropiere inebunita de furie, gândindu-mă la strategiile de care spunea Edward.

Carlisle și-a întins mâna iar. Aro a ezitat un moment.

— Aș vrea să ascult explicația cuiva mult mai implicat în poveste, prietene. Este greșit să presupun ca această scăpare nu a fost a ta?

— Nu a fost nicio scăpare.

— Așa să fie, vreau să văd fiecare parte a adevărului. Vocea lui Aro s-a asprit. Și cea mai bună cale ca să o am este dovada pe care să mi-o dea cel mai talentat fiu al tău.

El și-a înclinat capul în direcția lui Edward.

— Cum copilul se tine de partenera lui nou-născuta, presupun ca Edward e implicat.

Normal ca îl vroia pe el. Odată ce vedea în mintea lui Edward putea să vadă toate mințile, înafară de a mea.

Edward s-a întors și m-a sărutat repede pe frunte pe mine și pe Renesmee, fără să-mi întâlnească ochii. Apoi a străbătut terenul nins și l-a bătut pe umăr pe Carlisle atunci când a trecut pe lângă el. Am auzit un scâncet mic din spatele meu – teroarea lui Esme ieșise la suprafața.

Lumina roșie pe care o vedeam în jurul armatei Volturilor era mai aprinsă ca înainte. Nu am putut suporta să-l văd pe Edward cum traversează spațiul singur – dar nu puteam îndura să o am pe Renesmee mai aproape de adversarii noștri. Nevoile diferite se zbăteau în mine; eram înghețata așa de puternic ca simțeam ca mi-ar fi putut pocni oasele din cauza presiunii.

Am văzut-o pe Jane zâmbind la Edward când el a trecut de mijlocul distanței dintre noi, când era mai aproape de ei decât de noi.

Acel zâmbet mic, plin de încântare a fost picătură. Furia mea era maximă, mai mare chiar și decât atunci când am simțit dorința nestăvilă de sânge atunci când lupii ni s-au alăturat. Puteam să simt nebunia pe limba – puteam să simt cum mă inunda un val de putere pură. Mușchii mi s-au încordat și am răspuns automat. Mi-am aruncat scutul cu toată forța din minte, și a străbătut distanța terenului – de zece ori cea mai bună distanță dinainte – ca o cupolă. Respirația mi s-a accelerat de efort.

Scutul a zburat din mine ca un balon de energie pură, un nor de oțel lichid de forma unei ciuperce. Pulsa ca ceva ce era viu – puteam să îl simt, de la o margine la alta. Nu era nicio gaură atunci în materialul elastic; în acel moment de furie brută, am văzut atunci ca presiunea pe care o

simțeam înainte era inventată de mine – mă agățasem de acea parte invizibilă care mă apăra și în subconștient nu vroiam să îl las să scape. Acum îl eliberasem, și scutul meu explodase la cincizeci de metri de mine, fără efort, folosind numai o parte din concentrarea mea. Îl puteam flexa ca pe oricare alt mușchi, îmi ascultă dorința. L-am împins, transformându-l în oval. Totul în interiorul scutului flexibil ca de fier era, dintr-o dată, parte din mine – puteam să simt fiecare viață care era dedesubt ca niște puncte de căldură luminoase, sclipiri năucitoare de lumina mă înconjurau. Am întins scutul și mai mult, și am expirat relaxată când am putut să simt lumina orbitoare a lui Edward din interiorul protecției mele. Și l-am ținut acolo, contractând acest nou mușchi astfel încât să în înconjoare pe Edward, un strat subțire dar rezistent între corpul lui și dușmanii noștri. Abia trecuseră câteva secunde. Edward încă mergea spre Aro. Totul se schimbase, nimeni nu observase explozia înafară de mine. Un râs subit mi-a trecut peste buze. I-am simțit pe toți cum se uitau la mine și i-am văzut ochii lui Jacob cum mă măsurau de parcă îmi pierdusem mințile.

Edward s-a oprit câțiva pași la distanță de Aro și am realizat, cu ceva vină, ceea ce făceam, ca nu era indicat să nu las acest schimb să se întâmple. Acesta fusese scopul tuturor pregătirilor: să-l facem pe Aro să audă și partea noastră de poveste. Era aproape dureros pentru mine, dar necesar ca să-mi iau scutul de pe Edward și să-l las expus iar. Râsul mi-a dispărut. Eram concentrată total pe Edward, gata să-l protejez în secunda în care ceva nu mergea bine.

Bărbia lui Edward s-a ridicat arogant, și și-a întins mâna la Aro ca și cum i-ar fi făcut o mare onoare. Aro părea foarte încântat de atitudinea lui, dar încântarea nu era generală. Renata a stat nervoasă în umbra lui Aro. Încruntarea lui Căiuș era așa de adâncă încât părea că pielea lui ca de hârtie, ar fi făcut o cută permanentă. Micuța Jane își arată dinții și lângă ea Alec stătea cu ochii mijiiți de concentrare. Cred că și el, ca și mine, era pregătit să acționeze la primul semnal.

Aro a micșorat distanța pară apuza – și sincer, de ce să se teamă? Era înconjurat de mantiile gri – de luptătorii ca Felix – care erau la câțiva metri în spate. Jane și darul ei care ardea putea să-l arunce pe Edward pe pământ, zvârcolindu-se în agonie. Alec putea să-l orbească și să-l înfrângă înainte să facă un pas spre Aro. Nimeni nu știa ca eu am puterea să-i opresc, nici măcar Edward.

Cu un zâmbet liniștit, Aro i-a luat mâna lui Edward. Ochii lui s-au închis imediat, și apoi umerii i s-au apăsă sub informația pe care o primea.

Fiecare gând ascuns, fiecare strategie, fiecare viziune – tot ce Edward a auzit în mințile din jurul lui în timpul acestei ultime luni – era acum și a lui Aro. Și apoi mai în spate – fiecare viziune a lui Alice, fiecare moment tăcut cu familia noastră, fiecare imagine din mintea lui Renesmee, fiecare sărut dintre el și mine... Totul era acum și al lui Aro. Am săsăit cu frustrare, și scutul a răspuns la iritarea mea și s-a strâns și mai rău în jurul alor mei.

— Ușor, Bella. mi-a șoptit Zafrina.

Mi-am strâns dinții.

Aro a continuat să se concentreze la amintirile lui Edward. Și capul lui Edward se aplecă, mușchii gâtului erau concentrați când citea înapoi informația pe care Aro o lua de la el și răspunsul lui Aro cu privire la ceea ce vedea.

Această conversație în doua direcții, dar într-un fel inegală, a continuat destul cât și garda devenise neliniștită.

Murmur jos a străbătut linia până când Căiuș le-a spus să tacă.

Jane se aplecă înainte ca și cum nu ar fi putut să se oprească și fața Renatei era rigidă din cauza distracției. Pentru un moment i-am examinat scutul care părea panicat și slab; deși îi era de folos lui Aro, puteam să spun ca nu este o luptătoare. Treaba ei nu era să lupte, era să protejeze. Nu era dorința de sânge în ea. Ura, ca și mine, și știam ca dacă asta ar fi fost între ea și mine, eu aș învinge.

M-am reconcentrat când Aro s-a îndreptat și ochii i s-au deschis, expresia lor era panicată și

întrebătoare.

El nu i-a dat drumul la mâna lui Edward.

Și mușchii lui Edward s-au mai relaxat.

— Vezi? a întrebat cu vocea, ca de catifea, liniștită.

— Da, într-adevăr, văd, a fost Aro de acord, și surprinzător părea aproape amuzat. Mă îndoiesc ca mai există cineva între zei sau muritori care să fi văzut vreodată mai clar.

Fetele disciplinate ale gărzii păreau la fel de neîncrezătoare ca și mine.

— Mi-ai dat multe la care să mă gândesc, tinere prieten, a continuat Aro. Mult mai mult decât m-am așteptat. Totuși nu i-a dat drumul la mâna lui Edward, și încordarea lui era a cuiva care ascultă.

Edward nu a răspuns.

— Pot să o întâlnesc? a întrebat Aro – aproape ca implora – cu un interes subit. Nici nu am visat la existența a așa ceva în toate secolele mele. Ce noua poveste de adăugat la istoria noastră!

— Despre ce e vorba Aro? a sărit Căiuș înainte ca Edward să poată răspunde. Doar întrebarea mă făcuse să o trag pe Renesmee și mai aproape, ținând-o protectiv la piept.

— Ceva la care tu nici nu ai visat vreodată, prienenul eu realist. Ia un moment în considerare, ca dreptatea pe care am venit s-o aplicăm nu mai are însemnătate.

Căiuș a sâsâit surprins de aceste cuvinte.

— Pace frate, a atenționat ușor Aro.

Acestea cred ca sunt vești bune – acestea erau cuvintele la care sperasem, șansa de care nu credeam ca o să avem parte. Aro a scultat adevărul. Aro a admis ca legea nu fusese încălcată.

Dar ochii mei erau ațintiți asupra lui Edward, și am văzut cum mușchii de la spate i sau încordat. Și m-am gândit încă o dată la instrucțiunile lui Aro ca el să se gândească, și am auzit dublul înțeles.

— Poți să-mi faci cunoștință cu fiica ta? l-a întrebat Aro pe Edward din nou.

Căiuș nu a fost singurul care a sâsâit la această nouă declarație.

Edward a dat din cap. Și totuși, Renesmee i-a câștigat de partea ei te toți ceilalți. Aro a părut tot timpul șeful anticilor. Dacă el era de partea ei, oare ceilalți o să acționeze împotriva?

Aro încă îi ținea mâna lui Edward, și acum el a răspuns la o întrebare pe care ceilalți nu o auzisem.

— Cred ca un compromis în acest moment este acceptabil, având în vedere circumstanțele. O să ne întâlnim la mijloc.

Aro i-a dat drumul la mână. Edward s-a întors cu spatele și venea către noi și Aro i s-a alăturat, punându-și mâna peste umărul lui Edward de parcă erau cei mai buni prieteni – în tot acest timp el a păstrat contactul cu pielea lui Edward. Ei au început să traverseze terenul înapoi în partea noastră.

Toată gardă a făcut un pas și era în spatele lui. Aro a ridicat mâna neglijent fără ca măcar să se uite la ei.

— Așteptați, dragilor. Ei chiar nu au de gând să ne facă vre-un rău dacă suntem pașnici.

Gardă a reacționat la asta mult mai decșhis decât înainte, cu mârâieli și sâsâieli ei protestau, dar au rămas în poziție. Renata era și mai apropiată de Aro ca înainte, scâncea de emoții.

— Stăpâne, a șoptit.

— Nu te mai frământa iubire, a răspuns. Suntem toți bine.

— Poate ca ar trebui să aduci câțiva membrii din garda cu tine, a sugerat Edward. O să se simtă mai bine.

Aro a dat din cap ca și cum acesta era un sfat foarte bun pe care nu l-a luat în considerare. El a pocnit din degete de doua ori.

— Felix, Demetri.

Cei doi vampiri erau lângă el instantaneu, arătând exact la fel ca ultima oară când îi văzusem.

Amândoi erau înalți și cu părul negru, Demetri tare și înalt ca lama unei săbii, Felix amenințător ca un ciomag cu țepi de oțel.

Toți cinci s-au oprit la mijlocul terenului nins.

— Bella, a strigat Edward. Adu-o pe Renesmee și câțiva prieteni.

Am luat o gură mare de aer. Corpul meu se opunea vehement. Ideea de a o duce pe Renesmee în mijlocul conflictului ... Dar aveam încredere în Edward. El ar fi știut dacă Aro mai avea vre un gând de înșelăciune.

Aro avea trei protectori de partea lui, așa ca și eu o să aduc cu mine doi. Mi-a luat numai o secundă să mă gândesc.

— Jacob? Emmett? am întrebat încet. Emmett pentru ca ar fi murit să vină și Jacob, pentru ca nu ar fi suportat să fie lăsat în urmă.

Amândoi au dat din cap. Amândoi rânjeau.

Am traversat terenul cu ei în spate. Am auzit alt murmur de la gardă când mi-au văzut alegerea – clar, ei nu se încredeau în lupi. Aro a ridicat o mână, făcând cu mâna spre protestul lor.

— Interesantă companie, i-a murmurat Demetri lui Edward.

Edward nu a răspuns, dar un mârâit jos i-a trecut lui Jacob printre colți.

Ne-am oprit la câțiva metri de Aro. Edward a luat mâna dintr-a lui Aro și a venit imediat lângă noi luându-mă de mână. Pentru un moment ne-am uitat unii la alții în liniște. Apoi Felix m-a întâmpinat cu vocea scăzută.

— Bună din nou, Bella. Mi-a rânjit în timp ce cu privirea periferică îi verifica lui Jacob fiecare mișcare.

Am zâmbit strâmb la vampirul imens.

— Bună, Felix.

Felix a chicotit.

— Arăți foarte bine. Imortalitatea îți vine bine.

— Mulțumesc foarte mult.

— Cu plăcere. E așa păcat.....

A lăsat propoziția neterminată, dar nu aveam nevoie de darul lui Edward ca să îmi imaginez sfârșitul. E așa păcat ca o să te ucidem într-o secundă.

— Da, chiar e un păcat, nu crezi? am murmurat.

Felix mi-a făcut cu ochiul.

Aro nu a dat atenție schimbului nostru. Și-a lăsat capul într-o parte, fascinat.

— Îi aud ciudată inimioară, cuvintele lui erau murmurate de parcă erau o piesă muzicală. Îi simt mirosul ciudat. Apoi ochii lui încețoșați s-au întors la mine. Adevărul, tânăra Bella, nemurirea chiar te-a făcut extraordinară, a spus. Ca și cum ai fi fost făcută pentru această viață.

Am dat din cap o dată ca mulțumire la cuvintele flatante.

— Ți-a plăcut cadoul de la mine? m-a întrebat, observând pandantivul pe care îl purtam.

— Este frumos și foarte, foarte generos din partea ta. Mulțumesc. Probabil ca ar fi trebuit să trimit o scrisoare.

Aro a râs încântat.

— Este doar ceva neînsemnat pe care îl aveam pe lângă casă. Credeam ca o să-ți pună în evidență nouă fața, și așa face.

Am auzit un mic sâsâit din mijlocul liniei Volturilor. M-am uitat peste umărul lui Aro. Hmm. Se părea ca Jane nu era încântată de faptul ca Aro mi-a dat mie un cadou.

Aro și-a curățat gâtul ca să-mi atragă atenția.

— Pot să o văd pe fiica ta, încântătoare Bella? a întrebat dulce.

Asta așteptasem, mi-am reamintit. Luptându-mă cu nevoia de a o lua pe Renesmee și să fug cu ea, am înaintat încet doi pași înainte. Scutul s-a rupt în spatele meu ca o cupolă, protejându-mi restul familiei în timp ce Renesmee era afară neprotejată. Mă simțeam îngrozitor.

Aro ne-a întâlnit, fața lui era uluită.

— Dar este încântătoare, a murmurat. Atât de mult ca tine și ca Edward. Ai apoi mai tare. Bună, Renesmee!

Renesmee s-a uitat la mine repede. Eu am încuviințat.

— Bună, Aro, a răspuns formal cu vocea ei subțire cântată.

Ochii lui Aro erau și mai uluiți.

— Ce e asta? a sâsâit Căiuș din spate. Părea înfuriat pentru ca trebuia să întrebe.

— Jumătate nemuritoare, jumătate muritoare, a anunțat Aro către el și pentru restul gărzii fără să îi slăbească privirea lui Renesmee. Concepută așa, și purtată în pânțele de acesta nou-născuta când era om.

— Imposibil, s-a fâstâcit Căiuș.

— Crezi ca m-ar fi păcălit și pe mine frate? Expresia lui Aro era aproape amuzată, dar Căiuș a tresărit. Sunetul pe care îl auzi, inima ei, este tot o înșelăciune?

Căiuș se uita ca și cum întrebările lui Aro erau doar vânt.

— Ușor și calm frate, a atenționat Aro care încă îi zâmbea lui Renesmee. Știu foarte bine cum funcționează justiția pentru tine, dar nu este nicio lege care ne spune să acționăm împotriva acestei unicități a micuței, referitor la proveniența ei. Și sunt atâtea de învățat, atâtea de învățat! Știu ca tu nu ești la fel ca mine de entuziast când vine vorba de istorie, dar ai răbdare cu mine, frate, cât eu mai adaug un capitol care mă înmărmurește și pe mine din cauza improbabilității. Am venit și așteptam doar să judecăm și să vedem falși prieteni, dar uite ce am câștigat în schimb! O nouă cunoaștere a noastră și a posibilităților pe care le avem.

Și-a ținut mâna spre Renesmee ca invitație. Dar nu asta era ce vroia ea. S-a aplecat de la mine, ca să se întindă să atingă, cu degetele, fața lui Aro.

Aro nu a reacționat cu șoc ca majoritatea celorlalți când au văzut mișcarea lui Renesmee; el era obișnuit cu inundația de gânduri și amintiri din alte minți la fel cum era și Edward.

Zâmbetul lui s-a mărit, și a oftat cu satisfacție.

— Încântător, a șoptit.

Renesmee s-a relaxat în brațele mele, fața ei mică era foarte serioasă.

— Te rog? l-a întrebat.

Zâmbetul lui a devenit blând.

— Bineînțeles ca nu doresc să îi rănesc pe cei dragi ție, minunată Renesmee.

Vocea lui Aro era sigură și drăgăstoasă, mă câștigase. Și apoi i-am auzit dinții lui Edward cum au scrâșnit și, departe în spatele nostru, sâsâitul revoltat al lui Maggie la auzul minciunii.

— Mă întreb, a spus Aro gânditor, părând să nu-și dea seama de reacția de la cuvintele lui anterioare. Ochii lui s-au mutat neașteptat către Jacob, și în loc de dizgustul pe care ceilalți Volturi îl vedeau pe gigantul lup, ai lui erau plini cu o dorință pe care nu o înțelegeam.

— Nu merge așa, a spus Edward, tonul neutru a dispărut și acum era subit răstit.

— Doar un gând aleatoriu, a spus Aro, evaluându-l pe Jacob în mod evident, și apoi ochii i-au trecut peste cele două linii de vârcolaci din spatele nostru. Indiferent ce i-a arătat Renesmee, l-a făcut pe el să fie mai interesat de ei dintr-o dată.

— Ei nu ne aparțin, Aro. Ei nu ne urmează comanda în acel fel. Ei sunt aici pentru ca așa doresc. Jacob a mârâit amenințător.

— Ei par destul de atașați ție, totuși, a spus Aro. Și de tânăra ta pereche și de...familia ta. Loiali.

Vocea lui a mângâiat cuvântul.

— Ei sunt dedicați salvării vieților oamenilor, Aro. Asta îi face capabili să coexiste cu noi, dar foarte greu cu tine. Asta dacă nu vrei să-ți regândești stilul de viață.

Aro a râs vesel.

— Doar un gând aleator, a repetat. Tu știi foarte bine care e treaba. Niciunul nu-și poate controla total dorințele din subconștient.

Edward s-a strâmbat.

— Eu știu cum merge asta. Și tot timpul știu diferența dintre acel fel de gând și de acela care are un scop în spatele lui. Nu o să meargă niciodată, Aro.

Capul imns al lui Jacob s-a întors către Edward și un scheunat insesizabil i-a ieșit printre dinți.

— Îl intriga ideea unor... câini de pază. Edward a murmurat înapoi.

A urmat o secundă de tăcere momantala, și apoi sunetul de mârâieli și lătrături nervoase venite de la toată haita a umplut liniștea din poiană imensă.

A fost un lătrat ascuțit ca o comandă – cred ca de la Sam, deși nu m-am întors să mă uit – și plângerile au amuțit.

— Presupun ca s-a răspuns la întrebare, a spus Aro râzând iar. Aceștia și-au aples partea.

Edward a sâsâit și s-a aplecat înainte. L-am prins de mână, întrebându-mă ce este în gândurile lui Aro de l-ar face să reacționeze așa de violent, în timp ce Felix și Demetri s-au pus în gardă amândoi în același timp. Aro le-a făcut cu mână iar. Toți s-au întors în poziția precadenta, inclusiv Edward.

— Sunt atâtea de discutat, a spus Aro, tonul lui era dintr-o dată ca al unui afacerist implicat în ceva.

— Atâtea de decis. Dacă tu și protectorul tău blănos o să-mi permitiți, dragii mei Cullen, trebuie să mă sfătuiesc și cu frații mei.

37 Neînțelegeri

Aro nu s-a dus să se reunească cu garda lui care aștepta în partea de nord a poienii; în schimb le-a făcut lor semn să înainteze.

Edward a început imediat să dea înapoi, trăgându-mă pe mine și pe Emmett de mână. Ne-am grăbit înapoi dar am rămas cu ochii pe amenințarea care se apropia. Jacob se retrăgea cel mai încet, blana de pe umari era ridicată și colții erau dezveliți la Aro. Renesmee l-a apucat de capătul cozii când ne retrăgeam; o ținea ca pe o lesă, forțându-l să rămână lângă noi. Am ajuns lângă familia noastră în același timp când mantiile negre l-au înconjurat pe Aro iar.

Acum erau cam cincizeci de metrii între ei și noi – o distanță pe care oricare dintre noi ar fi putut s-o facă într-o fracțiune de secundă.

Căiuș a început să se certe cu Aro imediat.

— Cum permiți așa o infamie? De ce stăm aici neputincioși în fața unei crime așa de odioase, acoperiți de o decepție așa de ridicolă? Își ținea mâinile rigide pe lângă corp, palmele erau strânse în pumni. Mă întrebam de ce nu îl atinge pe Aro ca să-i împărtășească opinia.

Puteam vedea deja o diviziune între ranguri? Puteam fi noi așa de norocoși?

— Pentru ca este adevărat, i-a spus Aro calm. Fiecare cuvânt. Vezi câți martori stau pregătiți să dea dovadă ca au văzut acest copil miraculos crescând și maturizându-se în această scurtă perioadă de timp de când o cunosc. Ca au simțit căldura sângelui ce îi pulsează prin vene. Gestul lui Aro s-a întins de la Amun care stătea int-o margine, până la Siobhan care stătea în partea cealaltă.

Căiuș a reacționat ciudat la cuvintele împăciuitoare ale lui Aro, care vorbea despre martori. Furia

a secat din trăsăturile lui și a fost înlocuită de răceală. El se uita la martorii lor cu o expresie care părea vag... nervoasă.

M-am uitat și eu la mulțimea nervoasă și am văzut imediat ca descrierea nu se mai aplică. Frenezia pentru acțiune s-a transformat în confuzie. Conversații în șoaptă au străbătut adunarea în timp ce ei se chinuiau să înțeleagă ce se întâmplă.

Căiuș era adâncit în gânduri. Privirea lui speculativă a atins flăcările furiei mele cât mă și îngrijora în același timp. Dacă garda acționa iar la un semnal invizibil, așa cum o făceau și în marșul lor? Nervoasă, mi-am verificat scutul; îl simțeam la fel de impenetrabil ca și înainte. L-am flexat într-o cupolă care era mai apropiată de compania noastră.

Puteam să simt acoperământul de lumina care stătea peste familia mea și peste prieteni – fiecare cu o aromă diferită, pe care știam ca o să o pot recunoaște cu ceva practică. Deja îl știam pe Edward – era cel mai strălucitor dintre ei. Punctele goale dintre cele luminoase mă deranjau; scutul nu oferea o barieră fizică, și, dacă vre-un voltur intra sub el, el nu o să mă protejeze decât pe mine. Mi-am simțit fruntea cum s-a încrețit când am tras armura foarte aproape. Carlisle era cel mai îndepărtat; am tras scutul înapoi, centimetru cu centimetru, încercând să îl fac să fie cât mai apropiat de corpul lui.

Scutul meu părea ca vrea să coopereze. Își modifica formă; când Carlisle s-a întors pe o parte ca să stea mai aproape de Tanya, el s-a întins o dată cu el, atras de lumina lui. Fascinant, am tras mai mult materialul, trăgându-l mai aproape de fiecare formă luminoasă care era prieten sau aliat. Scutul cooperează și îi învăluia, mișcându-se în timp ce se mișcau și ei.

Numai o secundă a trecut; Căiuș încă delibera.

— Vârcolacii, a murmurat în sfârșit.

Cu o panică bruscă am realizat ca majoritatea vârcolacilor erau neprotejați. Eram aproape să-mi măresc scutul și să-i protejiez când am văzut, ciudat, ca le puteam simți lumina. Curioasă, am tras scutul și mai aproape până când Amun și Kebi – cei mai îndepărtați de grupul nostru – erau afară cu lupii. Odată ce au stat afară, lumina le-a dispărut. Ei nu mai existau în acest fel nou. Dar lupii încă erau luminați – sau mai de grabă, jumătate din ei.

Hmm... am întins și mai mult marginea și, când Sam a fost înăuntru, toți lupii erau luminați. Mințile lor se pare ca erau mai conectate decât mi-am imaginat. Dacă Alpha era sub scut și mințile lor erau la fel de protejate ca și a lui.

— Oh, frate, i-a răspuns Aro declarației lui Căiuș cu o privire panicată.

— O să aperi și această alianță Aro? A cerut Căiuș. Copiii Lunii au fost dușmanii noștri cei mai aprigi de la începutul lumii. I-am vânat până aproape de exterminare în Europa și Asia. Și totuși Carlisle încurajează relațiile familiare cu această imensă infestare – fără îndoială cu intenția de a fi mai numeroși ca noi. Își protejează și mai mult stilul de viață.

Edward și-a curățat gâtul cu putere și Căiuș s-a uitat la el. Aro și pus mâna fină și delicată peste fața ca și cum era rușinat de celălalt antic.

— Căiuș, este mijlocul zilei, a arătat Edward. A făcut cu mâna către Jacob. Aceștia clar nu sunt Copiii Lunii. Ei nu au nicio legătură cu dușmanii noștri din partea cealaltă a lumii.

— Înmulțiți mutanți aici, a sărit Căiuș înapoi la el.

Maxilarul lui Edward s-a strâns și s-a relaxat, și apoi a răspuns egal.

— Ei nici măcar nu sunt vârcolaci. Aro îți poate confirma dacă nu mă crezi.

Nu sunt vârcolaci? M-am uitat întrebătoare către Jacob. El a ridicat umerii și apoi i-a relaxat. Nici el nu știa despre ce vorbea Edward.

— Dragul meu Căiuș, te-aș fi avertizat să nu continui pe această linie dacă m-ai fi avertizat, a murmurat Aro. Deși creaturile se considera vârcolaci, ei nu sunt. Cel mai potrivit nume pentru ei ar

fi cei-care-isi-schimba-forma. Formă de lup a fost pur întâmplătoare. Putea fi un urs sau un vultur sau o panteră, atunci când s-au schimbat prima dată. Aceste creaturi chiar nu au nicio legătură cu Copiii Lunii. Ei au moștenit asta din tata în fiu. Este genetic— ei nu își dezvoltă specia infectându-i pe alții așa cum fac vârcolacii adevărați.

Căiuș s-a uitat la Aro cu iritare și cu încă ceva – poate, o acuzare de trădare.

— Ei ne știu secretul, a spus slab.

Edward vroia să îi răspundă la acuzație, dar Aro a răspuns mai repede.

— Sunt creaturi ce țin de supra-natural frate. Poate ca sunt mai secretoși decât noi; ei nu o să poată se ne de-a de gol. Cu grijă Căiuș. Hai să nu ne legăm de specii, nu ajungem nicăieri Căiuș a luat o gură mare de aer și a dat din cap. Ei au schimbat o privire lungă și plină de semnificație.

Credeam ca am înțeles instrucțiunile din spatele cuvintelor lui Aro. Falsele acuzații nu erau de ajutor pentru a convinge niciuna din taberele de martori; Aro îl atenționează pe Căiuș să treacă la următoarea strategie. Mă întrebam dacă motivul din spatele acestei neînțelegeri între cei doi antici – faptul ce el nu vroia să-și împărtășească gândurile cu o atingere – era ca lui Căiuș nu-i pasă de spectacol la fel de mult ca lui Aro. Dacă măcelul care urma conta pentru Căiuș mai mult decât grijă pentru o reputație nepătată.

— Vreau să vorbesc cu informatoarea, a anunțat Căiuș abrupt, și și-a întors fața către Irina.

Irina nu acordă atenție conversației dintre Aro și Căiuș; fața ei era chinată de agonie, ochii îi erau ațintiți la surorile ei, aliniată să moară. Se vedea acum clar pe fața ei ca știa ca acuzațiile sunt false.

— Irina, a țipat Căiuș, nefericit ca trebuia să i se adreseze direct.

Ea s-a uitat în sus, speriată și înspăimântată.

Căiuș a pocnit din degete.

Ezitănd, ea a plecat din formație și s-a dus să stea lângă Căiuș din nou.

— Se pare ca acuzațiile tale sunt greșite, a început Căiuș.

Tanya și Kate au înaintat nervoase.

— Îmi pare rău, a șoptit Irina. Trebuia să văd sigur despre ce e vorba. Dar nu mă gândisem ca... A arătat spre noi vlăguită.

— Draga Căiuș, te puteai aștepta ca o să ghicească imediat ceva așa de ciudat și de imposibil? A întrebat Aro. Oricare dintre noi am fi văzut am fi făcut aceeași presupunere.

Căiuș a pocnit din degete la Aro ca să-i facă semn să tacă.

— Toți știm ca ai făcut o greșeală, a spus repede. Vreau să mă refer la motivele tale.

Irina aștepta impacientată ca el să continue și apoi a repetat.

— Motivele mele?

— Da, în primul rând, ca ai venit să-i spionezi.

Irina a tresărit la cuvântul spion.

— Nu prea erai încântată de familia Cullen, nu-i așa?

Ea și-a întors ochii disperați către fața lui Carlisle.

— Așa e! a admis.

— Pentru ca....? a cerut Căiuș.

— Pentru ca vârcolacii l-au ucis pe prietenul meu, a șoptit. Și ei nu au stat de-o parte să ca pot să îl rezbun.

— Cei-care-isi-schimba-forma, a corectat Aro încet.

— Deci familia Cullen cu cei-care-isi-schimba-forma s-au unit împotriva alor noștrii – împotriva unui prieten al unui prieten pot spune, a concis Căiuș.

I-am auzit pe Edward ca a făcut un sunet de dizgust. Căiuș cauta pe lista subțiată o acuzație care

ca fie valabilă.

Umerii Irinei au înțepenit.

— Asta am înțeles eu.

Cauis a așteptat și a cerut iar.

— Dacă vrei ca faci o acuzație împotriva celor-care-isi-schimba-forma – și asupra familiei Cullen ca le-au stat aproape – acum este cea mai bună ocazie. Și a zâmbit cu un zâmbet mic și crud, așteptând ca Irina să-i de-a următorul motiv.

Poate Căiuș nu înțelegea familiile adevărate – relații bazate pe dragoste decât doar de dorința de putere. Poate ca supraestimare puterea răzbunații.

Maxilarul Irinei a înțepenit și umerii i s-au strâns.

— Nu, nu am nicio reclamație împotriva lupilor sau a familiei Cullen. Ați venit azi aici ca să distrugeți un copil nemuritor. Nu există unul. Aceasta a fost greșeala mea, și îmi asum întreaga responsabilitate pentru ea. Dar familia Cullen nu are nicio vină, și voi nu mai aveți niciun motiv să mai stați aici. Îmi pare foarte rău. Ne-a spus nouă și apoi s-a întors cu fața către martorii Volturilor. Nu a fost nicio crimă. Nu exista niciun motiv ca voi să mai stați aici.

Căiuș a ridicat mâna când a vorbit și în ea avea un obiect ciudat de metal care era ornat și curbat. Acesta era un semnal. Răspunsul a fost atât de rapid ca toți ne uitam uimiți de neîncredere cât s-a întâmplat. Înainte să putem reacționa, se terminase.

Trei dintre soldații Volturilor s-au aplecat înainte, și Irina era complet ascunsă de mantiile lor gri. În aceeași secundă, un sunet metalic ca un rupt s-a auzit în liniștea poienii. Căiuș a înjunghiat în mijlocul adunării gri și sunetul țipat a explodat o dată cu ploaia de scânteii și limbile de foc. Soldații s-au dat în spate de lângă apropiatul infern, ducându-se înapoi în linia gărzilor.

Căiuș stătea singur lângă rămășițele arzânde ale Irinei, obiectul din mâna lui încă mai arunca un jet de flăcări spre rămășițele Irinei.

Cu un clic, focul din mâna lui Carlisle dispăruse. Un oftat a trecut peste toată adunarea martorilor Volturilor.

Noi eram prea împietriți ca să facem vre-un sunet. Era una să știi ca moartea este brutală și vine cu o viteză de neoprit; era altceva să vezi cum se întâmplă.

Căiuș a zâmbit rece

— Acum și-a asumat toată responsabilitatea.

Ochii lui au străfulgerat prima linie a noastră, atingând forma înghețată a Tanyei și a lui Kate. În acea secundă am înțeles ca el nu subestimase legăturile familiare ale unei familii adevărate. Acesta era un complot. Nu vroia ca Irina să se plângă; vroia ca ea să ne țină partea.

Scuza lui ca să o poată omorî, să aprindă violență care plutea în aer ca o ceață groasă de combustibil. A dat drumul la meci.

A rămas liniștit și nerăbdător dar mai precaut decât un elefant pe sârmă. Odată ce lupta începea, nu era niciun fel să o oprești. Nu urma să fie decât din ce în ce mai abruptă până când una dintre părți era ucisă complet. A noastră. Căiuș știa asta.

Și știa și Edward.

— Oprește-le! a țipat Edward, sărind ca să o prindă pe Tanya de mână când a sărit spre fața lui Căiuș care zâmbea. Fața ei era plină de o ură care o inebunea. Nu a putut să-l de-a pe Edward la o parte până nu a ajuns Carlisle lângă ea și a prins-o de talie.

— E prea târziu să o ajuți, i-a răspuns repede. Nu-i da ce își dorește!

Pe Kate era mai greu să o oprești. Atacând fără niciun cuvânt, la fel ca Tanya, a țâșnit într-un salt, ceea ce ar fi însemnat ca atacul ei era moartea noastră. Rosalie era cea mai aproape de ea, dar înainte ca Rosalie să o prindă, Kate s-a scuturat așa de violent ca Roșe a fost aruncată la pământ.

Emmett a prins-o de mână pe Kate și pus-o la pământ, el a tremurat, și genunchii i-au cedat. Kate s-a ridicat și se părea ca nimeni nu poate să o oprească.

Garrett s-a aruncat spre ea, aruncând-o la pământ iar. El și-a prins mâinile pe ale ei, și a luat-o în brațe, blocându-și mâinile de propriile încheieturi. Am văzut cum trupul lui tremura din cauza șocului pe care ea i-l dădea. Ochii i se duseseră în cap dar nu i-a dat drumul.

— Zafrina, a țipat Edward.

Ochii lui Kate au orbit iar țipetele ei erau acum suspine. Tanya nu se mai zbătea.

— Dă-mi vederea înapoi, a sâsâit Tanya.

Disperată, dar cu câtă delicatețe am putut, mi-a tras scutul și mai aproape de sclipirea prietenilor mei, trăgând-o de pe Kate și încercând să îl trag mai aproape de Garrett, să fie ca o a doua piele între ei.

Și apoi Garrett se putea controla și o ținea pe Kate peste zăpada.

— Dacă îți dau drumul, o să mă mai arunci iar Katie? a șoptit.

A mârâit ca răspuns, încă amenința orbita.

— Ascultați-mă puțin Tanya, Kate, a spus Carlisle cu o șoptă înceată dar intensă. Răzbunarea nu o mai ajuta acum. Irina nu ar fi vrut să vă irosiți viețile așa. Gândiți-vă ce faceți. Dacă îi atacați, o să murim cu toții.

Umerii lui Tanya s-au relaxat de durere și s-a aplecat către Carlisle pentru suport. Kate se oprise în sfârșit. Carlisle și Garrett s-au grăbit să le consoleze pe surori cu cuvinte care erau prea rapide ca să le liniștească.

Și atenția mi s-a reîntors la privirile apăsătoare care se uitau la momentul nostru de haos. Cu colțul ochiului, am putut să văd ca Edward și ceilalți, înafară de Carlisle și Garrett, erau înapoi în formație.

Cea mai grea privire venea de la Căiuș, care se uita nevenindu-i să creadă la Garrett și la Kate care erau în zăpadă. Și Aro se uita în același timp, lipsa de încredere era singurul sentiment care i se citea pe față. Știa ce putea să facă Kate. Îi simțise potenta în amintirile lui Edward.

Înțelesese ce se întâmplă acum – își dăduse seama ca scutul meu crescuse în putere și era mai subtil decât știa Edward ca este? Sau credea ca Garrett și-a format un fel de imunitate?

Garda Volturilor nu mai stătea disciplinată – erau aplecați înainte, așteptând să lanseze contra atacul în momentul în care noi atacăm.

În spatele lor patruzeci și trei de martori priveau cu niște fete care erau altele decât cele cu care intraseră în poiană. Confuzia se transformase în suspiciune. Distrugerea așa de rapidă a Irinei îi zguduiuse pe toți. Ce crima făcuse ea?

Fără atacul imediat pe care conta Căiuș ca să-i distragă de la actele lui necugetate, martorii volturilor se întrebau ce se întâmplă mai exact. Aro s-a uitat înapoi subtil și cât l-am urmărit, fața lui a trădat un sentiment tulburare. Nevoia de audiență îl enerva acum. I-am auzit pe Ștefan și pe Vladimir cum murmurau între ei referitor la disconfortul de pe fața lui Aro.

Aro era evident interesat de aparențe, așa cum spusese și românii.

Dar nu credeam ca Volturii o să ne lase în pace doar ca să-și salveze reputația. După ce terminau cu noi, sigur o să-și măcelărească martorii pentru acel scop. Am simțit o furie urgență și milă pentru masa de străini pe care Volturii îi aduseseră ca să ne vadă pe noi ca murim. Demetri o să-i urmărească și o să-i omoare pe toți.

Pentru Jacob și Renesmee, pentru Alice și Jasper, pentru Alistar și pentru acești străini care nu știau cât o să-i coste ziua de azi, Demetri trebuia să moară.

Aro i-a atins ușor umărul lui Căiuș.

— Irina a fost pedepsită pentru ca a venit cu acuzații false despre acest copil. Deci asta trebuia să

fie scuza lor. A continuat. Poate ca ar trebui să ne întoarcem la problemă în discuție.

Căiuș s-a îndreptat și expresia lui s-a făcut dura și de necitit. Se uita înainte în gol. Fața lui îmi amintea, ciudat, de o persoană care abia învățase ce înseamnă să fi învins.

Aro a alunecat înainte, Renata, Felix și Demetri s-au mișcat automat odată cu el.

— Doar ca să fiu imparțial, a spus, aș vrea să vorbesc cu câțiva dintre martorii voștri. Așa e procedura știți. Și a dat din mâna neinteresat.

Doua lucruri s-au întâmplat în același timp. Ochii lui Căiuș s-au concentrat pe Aro, și zâmbetul acel minuscul și crud i-a apărut iar pe față. Și Edward a sâsâit, și mâinile lui s-au strâns în pumni așa de strâns ca mi se părea ca oasele o să-i iasă prin pielea dură ca diamantul.

Eram disperată să-l întreb ce se întâmplă, dar Aro era destul de aproape ca să audă și cea mai mică respirație. M-am uitat la privirea încordată pe care Carlisle i-a aruncat-o lui Edward, și apoi și fața lui s-a asprit.

Cât timp Căiuș orbecăia printre acuzații fără rost și încercări nechibzuite ca să înceapă lupta, Aro probabil ca venise cu o strategie mult mai eficientă.

Aro a mers fantomatic peste zăpadă spre colțul vestic al liniei noastre, oprindu-se la zece metrii de Amun și Kebi. Lupii din apropiere s-au agitat nervos dar și-au menținut pozițiile.

— Oh Amun, vecine din sud! a spus cu căldură Aro. A trecut așa de mult timp de când nu m-ai vizitat.

Amun era nemișcat de neliniște, Kebi era ca o statuie lângă el.

— Timpul e așa de neînsemnat; nici nu mi-am dat seama ca a trecut, a spus prin buzele care nu se mișcau.

— Adevărat, a fost Aro de acord. Dar poate ca ai avut alt motiv să stai de-o parte?

Amun nu a spus nimic.

— Este destul de consumator să organizezi într-un clan noi veniți. Știu asta foarte bine! Sunt norocos ca îi am pe alții să se ocupe de aceasca corvoadă. Mă bucur ca noile adiiții s-au descurcat așa de bine. Mi-ar fi plăcut să fi făcut cunoștință. Sunt sigur ca ai fi vrut să vii cât de curând.

— Bineînțeles, a spus Amun, tonul era egal așa ca era greu să-ți dai seama dacă vorbea cu frica sau cu sarcasm.

— Ei bine, acum suntem toți împreună! Nu e încântător?

Amun a dat din cap. Fața îi era albă.

— Dar motivul pentru care ești aici nu este așa de plăcut, din păcate. Carlisle v-a chemat aici ca să fi-ți martori?

— Da.

— Și ce ați văzut pentru el?

Amun a vorbit cu același ton fără emoție.

— Am observat copilul în chestiune. A fost evident, aproape imediat ca nu este un copil nemuritor.

— Poate ca ar trebui să definim termenul, a întrerupt Aro, acum ca, se pare ca trebuie să existe alte clasificări. Prin copil nemuritor înțelegi bineînțeles un copil uman care a fost mușcat și ce s-a transformat în vampir.

— Da, asta vreau să spun.

— Ce alt ceva ai mai observat la copil?

— Aceleași lucruri pe care le-ai văzut și tu cu siguranța în mintea lui Edward. Ca acel copil e biologic. Ca crește. Ca învață.

— Da, da, a spus Aro, și o urmă de nerăbdare s-a simțit în tonul lui amabil. Dar mai ales în cele câteva săptămâni cât ai stat aici, ce ai mai observat?

Amun s-a încruntat.

— Ca... crește repede.

Aro a zâmbit.

— Și tu crezi ca ar trebui să i se îngăduie să trăiască?

Un sâsâit mi-a scăpat pe buze, și nu mă fost singura. Jumătate din vampirii din tabăra noastră au protestat la fel. Sunetul era ca un val de furie în aer. Peste poiană, câțiva dintre martorii volturilor au făcut același sunet. Edward s-a dat înapoi un pas și și-a pus mâna ca să mă țină de încheietură.

Aro nu s-a întors la sunet, dar Amun s-a uitat în jur impacientat.

— Nu am venit aici ca să judec, a spus.

Aro a râs încet.

— Doar opinia ta.

Bărbia lui Amun s-a ridicat.

— Nu văd niciun pericol în acest copil. Învață chiar mai repede decât crește.

Aro a dat din cap în considerare. După un moment s-a întors.

— Aro? a strigat Amun.

Aro s-a întors.

— Da, prietene?

— Mi-am dat mărturia. Nu mai am de ce să stau aici. Eu și perechea mea am vrea să plecăm acum.

Aro a zâmbit cu căldură.

— Bineînțeles. Sunt așa de fericit ca am mai putut să stăm de vorbă puțin. Și sunt sigur ca o să ne revedem curând.

Buzele lui Amun s-au strâns într-o linie strânsă și și-a înclinat capul, recunoscând amenințarea abia vizibilă din tonul lui Aro. I-a atins mâna lui Kebi și apoi au fugit amândoi în partea de sud a poienii și au dispărut printre copaci. Știam ca nu o să se opresca din alergat pentru foarte mult timp.

Aro se plimbă de-a lungul liniei noastre spre est, gărziile erau pe lângă el nervoase. El s-a oprit când a ajuns în fața formei masive a lui Siobhan.

— Bună, draga Siobhan. Ești așa de drăguță ca întotdeauna.

Siobhan și-a înclinat capul și a așteptat.

— Și tu? a întrebat. O să-mi răspunzi la întrebare la fel ca Amun?

— Da, a spus Siobhan. Dar cred ca așa mai adăuga ceva. Renesmee își înțelege limitările. Nu este niciun pericol pentru oameni – se amesteca cu ei mai bine decât noi. Nu există nicio amenințare ca ne poate descoperi.

— Nu te poți gândi la niciuna? a întrebat Aro serios.

Edward a mârâit cu un sunet care îi venea din adâncul gâtului. Ochii roșu-intunecați ai lui Căiuș s-au luminat. Renata s-a apropiat ca să îl protejeze pe stăpânul ei. Și Garrett a orpît-o pe Kate ca să facă un pas înainte, ignorând mâna ei care îl atenționa de data asta.

Siobhan a răspuns încet.

— Nu cred ca înțeleg.

Aro s-a întors ușor înapoi, lejer, dar restul gărzii, Reneta, Felix și Demetri erau mai aproape decât umbra lui.

— Nu s-a încălcat nicio lege, a spus Aro cu o voce egală, dar fiecare dintre noi putea să audă ceea ce urmă. M-am luptat cu un mârâit care vroia să urce pe gât ca să mă apăr. Mi-am concentrat furia pe scut, făcându-l și mai gros, asigurându-mă ca toți sunt protejați.

— Nu s-a încălcat nicio lege, a repetat Aro. Totuși, asta înseamnă ca ce avem aici nu e niciun pericol? Nu. A dat ușor din cap. Aceasta e o problemă separată.

Singurul răspuns au fost nervii care s-au întins și mai rău, și Maggie, la marginea șirului nostru de lupatatori, dădea din cap de supărare.

Aro pășea gânditor, se părea ca zboară decât ca atinge pământul cu picioarele. Am văzut ca fiecare pas îl aducea și mai aproape de garda care îl proteja.

— Este... unică, incredibil și imposibil, unică. O să fie așa păcat, să distrugi ceva așa de încântător. Mai ales ca am avea așa de multe de învățat ... El a oftat ca și cum nu ar fi dorit ca continuie. Dar acesta este un pericol, pericol ce nu poate fi pur și simplu ignorat.

Nimeni nu i-a răspuns. Era o liniște mormântală când a continuat acel monolog ce părea ca este vorbit doar pentru el.

— Cat de ironic, pe măsură ce oamenii avansează, și cum încrederea în știința îi controlează, cu atât mai liberi suntem noi de a fi descoperiți. Totuși, pe măsură ce noi suntem mai liberi din cauza ca ei nu mai cred în supranatural, ei devin și mai puternici cu tehnologia ca, dacă ar vrea, ei chiar ar putea să ne amenințe, chiar să distrugă câțiva dintre noi.

— De mii și mii de ani, secretul a fost mai mult o chestiune de liniște decât de siguranță. Acest ultim secol neliniștit și agitat a dat naștere unor arme așa de puternice ca ar putea să fie periculoase și pentru noi, nemuritorii. Acum statutul nostru de mit ne protejează de aceste creaturi slabe pe care le vânam.

— Acest copil miraculos— și-a ridicat mâna cu palma în jos de parcă ar fi rezemat-o de Renesmee, deși era la cincizeci de metri de ea, în formația Volturilor – numai dacă am putea să-i știm adevăratul potențial – să știm cu o siguranță absolută ca o să poată să trăiască în obscuritatea care ne protejează. Dar nu știm nimic despre felul în care o să crească! Chiar și părinții ei se gândesc cu frică la viitorul ei. Nu avem cum să știm ce o să devină. A făcut o pauză, uitându-se înapoi la martorii noștri și apoi, cu o privire plină de însemnătate, la ai lor.

Vocea lui dădea impresia ca este devastat de cuvintele pe care le rostea. Încă uitându-se la martorii lui, a vorbit iar.

— Numai cunoașterea este sigură. Numai cunoașterea e tolerată. Necunoscutul este... vulnerabilitate.

Căiuș a zâmbit larg și viclean.

— Te-ntinzi Aro, a spus Carlisle cu o voce seacă.

— Pace, prietene. a zâmbit Aro, vocea îi era mai bună și fața mai blândă ca niciodată. Hai să nu ne grăbim. Să ne uităm din toate unghiurile.

— Pot să ofer și eu unul care să fie luat în considerare? a cerut Garrett vorbind egal și înaintând un pas.

— Nomade, a spus Aro, încuviințând.

Bărbia lui Garrett s-a ridicat. Ochii lui s-au concentrat pe masa de oameni din capătul celălalt al poienii și a vorbit direct cu martorii Volturilor.

— Am venit aici la cererea lui Carlisle, ca și ceilalți, ca să fiu martor, a spus. Aceasta nu mai este, se pare, ceva necesar, cu privire la copil. Toți vedem ceea ce este.

— Am rămas să fiu martor la altceva. Voi? a arătat cu degetul spre mulțimea de vampiri speriată. Pe doi dintre voi îi cunosc – Makenna, Charles – și pot să văd și pe alții care, ca și mine, sunt călători, singuri. Fără să răspundem cuiva. Gândiți-vă cu atenție la ce vă spun acum — Acești antici nu au venit aici ca să facă dreptate așa cum v-au spus. Noi am suspectat ca e ceva mai mult și acum ni s-a confirmat. Ei au venit, prost informați, dar cu scuza perfectă pentru acțiunile lor. Fi-ți martori mai departe cum încerca să caute noi scuze ca să poată continua cu misiunea lor adevărată. Fi-ți martori la încercările lor de a găsi o justificare pentru scopul lor – să distrugă această familie. A arătat spre Carlisle și Tanya.

— Volturii au venit să distrugă ceea ce ei consideră competiție. Poate, și voi, la fel ca și mine, vă uitați la acești ochi galbeni și vă minunați. Sunt greu de înțeles, este adevărat. Dar anticii văd ceva mai departe de alegerea lor ciudată. Ei văd putere.

— Am văzut legăturile din această familie – și spun familie nu clan. Acești ciudați cu ochii galben-auriu își neagă propria natură. Dar în schimb au găsit ceva mai important care merita toată osteneala, poate, chiar beneficiile dorinței? I-am studiat în puținul timp pe care l-am petrecut cu ei, și am observat ca acea legătură internă care tine unită o familie – care face posibilă ca ea să existe – este viața plină de pace a acestei vieți cu sacrificiu. Aici nu este agresiune ca aceea pe care am văzut-o în clanurile din sud care creșteau și se diminuau în tot parcursul dominației. Aici nu este niciun gând de putere. Și Aro știe asta mai bine ca mine.

I-am urmărit fața lui Aro când cuvintele lui Garrett în condamnau, așteptând încordată un răspuns. Dar fața lui Aro era amuzată, ca și cum ar fi așteptat ca un copil să realizeze ca nimeni nu îl бага în seama.

— Carlisle ne-a asigurat pe toți, când ne-a spus la ce să ne așteptăm, ca nu ne-a chemat aici ca să ne luptăm. Acești martori – și i-a arătat pe Siobhan și pe Liam – au fost de acord să vină, ca să incetinesca avantajul Volturilor prin simpla prezența până când Carlisle își prezenta cazul.

— Dar unii dintre noi se întrebau – ochii l-au străfulgerat pe Eleazar— dacă adevărul de partea lui Carlisle o să fie de ajuns ca să oprească așa zisa justiție. Oare Volturii vor să ne protejeze secretul sau să-și păzească propria putere? Au venit să distrugă o creatură ilegală sau un mod de viață? Au fost mulțumiți când s-a dovedit ca pericolul a fost o neînțelegere? Sau o să continue fără nicio scuză de drepatate?

— Avem răspunsul la toate aceste întrebări. Le-am auzit în cuvintele mincinoase ale lui Aro – avem printre noi pe cineva care știe lucrurile astea cu siguranță – și o vedem acum și în zâmbetul încântat al lui Căiuș. Garda lor este doar o armă fără minte, o unealtă în mâinile dornice de putere ale stăpânilor.

— Așa ca mai sunt întrebări, întrebări la care voi trebuie să răspundeți. Cine va conduce nomazilor? Răspundeți dorinței altuia înafară de voi înșivă? Sunteți liberi să vă alegeți calea sau o să decidă Volturii cum să luptați?

— Am venit să depun mărturie. Stau să lupt. Volturilor nu le pasă de moartea acestui copil. Ei vor moartea propriei noastre voințe.

El s-a întors apoi să stea cu fața la anticii.

— Deci, vă spun! Hai să nu mai fie raționalizări mincinoase. Fi-ți cinstiți și o să fim și noi. O să ne apărăm libertatea. O să ne atacați sau nu o să ne atacați. Alegeți acum, și lăsați-i pe acești martori să vadă adevăratul motiv care se dezbate aici.

Încă odată s-a uitat la martorii Volturilor, ochii lui cântărind fiecare fața. Puterea cuvintelor lui era evidentă pe fiecare expresie.

— Puteți lua în considerare să vă alăturați nouă. Dacă aveți impresia ca Volturii o să vă lase să trăiți ca să povestiți această întâmplare, vă înșelați. Noi putem fi toți distruși – și a dat din umeri – dar încă o dată, poate ca nu. Poate ca suntem pe picior de egalitate mai mult decât își dau ei seama. Poate ca Volturii în sfrarsit și-au găsit un adversar pe măsură. Vă promit ca – totuși, dacă noi o să cădem, o să cadeți și voi.

Și-a terminat discursul plin de ură și a pășit înapoi să stea lângă Kate și apoi s-a pus în poziția de atac, puțin aplecată.

Aro zâmbea.

— Este un discurs foarte drăguț, prietene revoluționar.

Garrett a rămas în poziția de atac.

— Revoluționar? a mârâit. Împotriva a ce mă revolt, dacă pot să întreb? Ești tu regele meu? Ai vrea ca și eu să îți spun stăpâne, ca și garda ta psihopată?

— Pace Garrett, a spus împăciuitor Aro. Vroiam să mă refer numai la data nașterii tale. Văd ca încă ești un patriot.

Garrett s-a uitat la el furios.

— Hai să ne întrebăm martorii, a sugerat Aro. Hai să le auzim gândurile înainte să luăm o decizie. Spuneți-ne prieteni – și și-a întors spatele la noi, mișcându-se câțiva pași către masa nervoasă care era acum și mai aproape de pădure – voi ce credeți de toate astea? Vă asigur ca nu de copil ne e nouă frică. Să ne asumăm riscul și să lăsăm acest copil ca trăiască? Să ne punem lumea în pericol numai de dragul acestei familii? Sau Garrett cel zelos v-a dat motive să vă îndoiiți. O să vă alăturați lor într-o luptă împotriva bruștei noastre dorințe de a domina?

Martorii i-au întâlnit privirea cu o față precaută. O femeie, micuța și cu părul negru, s-a uitat o secundă la perechea blondă care stătea lângă ea.

— Acestea sunt singurele noastre opțiuni? a întrebat dintr-o dată, și l-a străfulgerat cu privirea pe Aro. Să fim de acord cu tine sau să luptăm împotriva ta?

— Bineînțeles ca nu, mult prea încântătoare Makenna. a spus Aro, părând înspăimântat ca și alt cineva putea înțelege același lucru. Puteți pleca în pace, bineînțeles, așa cum a făcut și Amun, chiar și dacă nu sunteți de acord cu decizia consiliului.

Makenna s-a uitat la fața perechii ei și el a dat din cap.

— Noi nu am venit aici ca să lupatm. A făcut pauză, a expirat și apoi a zis. Am venit aici ca să fim martori. Și mărturia noastră este ca această familie condamnată este nevinovată. Tot ceea ce a presupus Garrett este adevărat.

— Oh, a spus Aro supărat. Îmi pare rău ca ne vezi în acest fel. Dar acesta este natura muncii noastre.

— Nu este ceea ce văd, este ceea ce simt. Perechea blondă a Makennei a vorbit cu o voce ridicată și nervoasă. S-a uitat la Garrett.

— Garrett a spus ca ei au pe cineva care știe când cineva minte. Și eu, știu când sunt mințit sau când mi se spune adevărul. Cu ochii înspăimântați s-a apropiat și mai mult de perechea lui și a așteptat reacția lui Aro.

— Să nu îți fie frică de noi, prietene Charles. Fără îndoială ca patriotul chiar crede ce spune, Aro a chicotit încet, și ochii lui Charles s-au miscorot.

— Aceasta este mărturia noastră, a spus Makenna. Plecăm acum.

Ea și Charles au dat înapoi foarte încet, fără să se întoarcă până când nu au fost la adăpostul copacilor. Un alt străin a plecat în același fel, și apoi alți trei l-au urmat. I-am evaluat pe ceilalți treizeci și șapte de străini care au rămas. Câțiva dintre ei erau prea confuzi ca să ia o decizie. Dar majoritatea părea foarte conștientă de direcția pe care o luase confruntarea din față. Credeam ca renunță la acest avans în favoarea informației despre cine o să îi caute.

Sunt sigură ca și Aro a văzut același lucru ca și mine. S-a întors, mergând către garda lui cu pasul măsurat. El s-a oprit în fața lor și a vorbit clar.

— Suntem depășiți numeric dragii mei, a spus. Nu ne putem aștepta la ajutor din exterior. Să lăsăm această problemă fără răspuns doar de dragul siguranței noastre?

— Nu stăpâne, au vorbit toți la unison.

— Valorează siguranța lumii noastre pierderea și a câțiva dintre noi?

— Da, ei au respirat. Nu ne e frică.

Aro a zâmbit și s-a întors cu spatele la ei.

— Fraților, a spus serios Aro, sunt multe de luat în considerare.

— Lăsați-ne să ne sfătuim, a spus Căiuș nerăbdător.

— Lăsați-ne să ne sfătuim, a repetat Mărcuș cu un ton neinteresat.

Aro s-a întors cu spatele la noi, din nou, și cu fața la ceilalți antici. Ei și-au unit mâinile și au format un triunghi de mantii negre.

În momentul în care Aro și-a mutat atenția în discuția înceată, încă doi dintre martorii lor au dispărut în pădure. Speram, pentru binele lor, ca sunt rapizi.

Aceasta era. Ușor, i-am desfăcut mâinile lui Renesmee de pe gâtul meu.

— Mai ții minte ce am vorbit cu tine?

Lacrimi curgeau din ochii ei dar a dat din cap.

— Te iubesc, mi-a șoptit.

Edward se uita la noi, ochii lui de topaz erau acum măriți. Jacob se uita la noi cu colțul ochiului lui mare și negru.

— Și eu te iubesc, am spus și i-am atins lăcățelul. Mai mult decât viața mea. Și am sărutat-o pe frunte.

Jacob a scheunat chinuit. M-am întins pe vârfuri și i-am șoptit în ureche.

— Așteaptă până când ei sunt total distrași și apoi fugi cu ea. Fugi cât poți de departe de acest loc. Și apoi când ați ajuns cât de departe puteți pe jos, ea are tot ce îți trebuie ca să ajungeți în aer.

Fața lui Jacob era identică cu ai lui Edward, măști de groază, în ciuda faptului ca unul dintre ei era animal.

Renesmee s-a întins după Edward, și el a luat-o în brațe. Ei s-au îmbrățișat ușor.

— Asta ai ascuns de mine? Mi-a șoptit peste capul ei.

— De Aro, am expirat.

— Alice?

Am dat din cap.

Fața lui era schimonosită de înțelegere și durere. Asta fusese și fața mea când am pus cap la cap indiciile lui Alice?

Jacob mârâia încet, o șoptă joasă care era la fel de egală ca un tors. Pulpele lui din spate erau înghețate și dinții erau dezveliți Edward a sărutat-o pe Renesmee pe frunte și pe ambii obraji, și apoi a ridicat-o pe umerii lui Jacob. S-a mișcat până s-a așezat pe spatele lui, și s-a apucat cu mâinile de păr și s-a fixat în loc între cei doi masivi omoplați.

Jacob s-a întors la mine, ochii lui expresivi erau plini de agonie, mârâitul înfundat încă se mai auzea în piept.

— Ești singurul căruia am curaj să i-o încredințez, am murmurat către el. Dacă nu a-i iubi-o așa de mult, nu știu dacă aș suporta asta. Știu ca poți să ai grijă de ea, Jacob.

A scheunat iar și și-a aplecat capul peste umărul meu.

— Știu, am șoptit. Și eu te iubesc Jake. O să fii întotdeauna cavalerul meu de onoare.

O lacrimă de mărimea unei mingii de baseball s-a rostogolit spre blana aspră de sub ochiul lui.

Edward și-a aplecat capul peste același umăr pe unde o urcase și pe Renesmee.

— Adio, Jacob, fratele meu... fiul meu.

Ceilalți nu au băgat în seama scena despărțirii noastre. Ochii le erau blocați pe triunghiul tăcut, dar puteam să spun ca ne asculta.

— Nu mai este atunci nicio speranță? A șoptit Carlisle. Nu era frică în vocea lui. Doar determinare și acceptare.

— Nu mai este absolut nicio speranță, am murmurat înapoi. Putea fi adevărat, mi-am spus singura. Nu-mi știu decât propria soarta.

Edward mi-a luat mâna. Știa ca și el este inclus. Când am spus propria soarta, nu era niciun

dubiu ca nu mă refeream și la el. Noi eram jumătăți ale unui întreg.

Vocea lui Esme era neregulată în spatele meu. Ea s-a mișcat pe lângă noi, atingându-ne fetele, în timp ce a trecut să stea lângă Carlisle și l-a luat de mână.

Dintr-o dată, eram înconjurați de murmure de adio și de „te iubesc”-uri.

— Dacă trăim după asta, Garrett i-a șoptit lui Kate. Femeie, o să te urmez oriunde.

— Și acum îmi spune, a murmurat.

Rosalie și Emmett s-au sărutat scurt dar pasional. Tia i-a dezmiardat fața lui Benjamin. El a zâmbit la ea, prinzându-i mana și oprind-o peste obrazul lui.

Nu am văzut toate expresile de dragoste și durere. Eram distrasă de o presiune care îmi atacă scutul la exterior. Nu puteam să îmi dau seama de unde vine, dar o simțeam de parcă ar fi fost direcționată către marginile grupului nostru, în special pe Liam și Siobhan. Presiunea nu a făcut stricăciuni și apoi a dispărut.

Încă nu era o schimbare în liniștea formei, care nu se mișcase, a consiliului. Dar poate ca fusese un semnal pe care nu-l observasem.

— Pregătiți-vă, le-am șoptit celorlalți. Începe!

38 Puterea

— Chelsea încearcă să ne rupă legăturile, a șoptit Edward. Dar nu le găsește. Nu ne simte aici... Ochii lui m-au străfulgerat. Tu faci asta?

Am zâmbit strâmbându-mă puțin.

— Controlez toată zona.

Edward a sărit de lângă mine, mâna lui l-a atins pe Carlisle. În același timp, am simțit un junghi mult mai ascuțit împotriva scutului în locul în care ea proteja lumina lui Carlisle. Nu era dureros, dar nici plăcut.

— Carlisle? Ești bine? a suspinat cu frenezie.

— Da. De ce?

— Jane, a răspuns Edward.

În momentul în care el i-a spus numele, douăsprezece puncte au atacat într-o secundă, împărțite peste tot scutul meu elastic, țintind douăsprezece puncte luminoase diferite. M-am mișcat, să fiu sigură ca scutul nu este afectat. Nu mi se părea ca Jane a putut să treacă prin el.

M-am uitat repede la toți, și erau bine.

— Incredibil, a spus Edward.

— De ce nu așteaptă decizia? a sâsâit Tanya.

— Procedura normală, a răspuns Edward abrupt. Ei de obicei îi incapacitează pe cei pe care îi judecă astfel încât să nu poată să scape.

M-am uitat la Jane, care se uita la noi cu o neîncredere furioasă. Eram sigură ca, în afară de mine, nu văzuse pe nimeni care să rămână în picioare la asaltul ei feroce.

Probabil ca nu era prea matur. Dar credeam ca nu o să-i ia lui Aro decât o jumătate de secundă să ghicească – asta dacă nu și-a dat seama deja – ca scutul meu e mult mai puternic decât știa Edward; deja aveam o țintă în frunte și deci, nu mai avea rost să încerc să țin acest secret doar pentru mine. Așa ca am rânjit cât am putut de mult, un zâmbet satisfăcut către Jane.

Ochii ei s-au strâns și eu am simțit alt junghi de presiune, de această dată era îndreptată către mine. Mi-am tras buzele și mai tare arătându-mi dinții.

Lui Jane i-a scăpat un mârâit foarte ascuțit. Toată lumea a sărit, chiar și garda disciplinată. Toți înafară de antici, care nici nu s-au uitat în sus de ceea ce dezbăteau.

Geamănul ei i-a prins mâna când ea s-a pregătit să sară.

Romanii începuseră să chicotească de ceea ce va urma.

— Ți-am spus ca a venit vremea noastră, i-a spus Vladimir lui Ștefan.

— Numai uită-te la fața vrăjitoarei, a adăugat Ștefan.

Alec i-a bătut ușor umărul sorei lui și apoi și-a pus mâna pe ea. El și-a întors fața spre noi, perfect senină, ca un înger.

Am așteptat ceva presiune, un semn de atac, dar nu am simțit nimic. A continuat să se uite în direcția noastră, fața lui frumoasă era perfect adunată. Oare ataca? Trecuse de scutul meu? Eram singura care încă putea să-l vadă? I-am strâns mâna lui Edward.

— Ești bine? m-am înecat.

— Da, a șoptit.

— Alec încearcă?

Edward a dat din cap.

— Darul lui acționează mai încet decât al lui Jane. El se târăște. O să ne lovească în câteva secunde.

Am văzut atunci, când am avut un indiciu după ce să mă uit. O umbră ciudată trecea peste zăpada, aproape invizibilă peste alb. Îmi amintea de un miraj – ceva ce îți lua privirea doar pentru un moment, u urmă de strălucire. Mi-am împins scutul mai departe de Carlisle și de restul din prima linie, îmi era frică să nu fie umbra prea aproape atunci când o să atingă scutul. Și ce ar fi dacă ar trece prin protecția mea? Ar trebui să fugim?

Un tremurat ușor a trecut prin pământul de sub picioarele noastre, și o rafală de vânt a trecut prin zăpadă cu un suflu puternic de la noi către Volturi. Benjamin a văzut și el amenințarea înspăimântătoare și acum încerca să sufle ceată mai departe de noi. Zăpada a făcut să fie ușor vizibil unde se îndrepta vântul dar ea nun a reacționat în niciun fel. Era ca și cum ar fi suflat vântul peste o umbră; umbra era imună.

Uniunea triunghiulară formată din antici s-a rupt într-un final când, cu un sunet profund de rupt, o fisură îngustă s-a deschis în zigzag în mijlocul poienii. Pământul s-a mișcat sub picioarele mele pentru o secundă. Zăpada a alunecat în gaură, dar ceața a trecut peste, la fel de imună la gravitație ca și la vânt.

Aro și Căiuș se uitau la deschizătura din pământ cu ochii larg deschiși. Mărcuș se uita și el în aceeași direcție fără nicio emoție. Ei nu au vorbit; au așteptat și ei cât timp ceata se apropia de noi. Vântul sufla și mai tare dar nu a schimbat traseul ceții. Jane zâmbea de data asta.

Și ceață a lovit un perete.

Am putut să o simt imediat cum a atins scutul – avea o aromă dulce foarte densă. Mă făcea să-mi aduc aminte de gustul pastilelor de Novocaină.

Ceata s-a curbat în sus, căutând o breșă, o slăbiciune. Nu a găsit niciuna. Tentaculele ei se răsuceau înainte și înapoi, încercând să găsească o cale să intre, și pe parcursul căutării a arătat mărimea impresioananta a ecranului protector.

S-au auzit suspine din direcția lui Benjamin.

— Foarte bine, Bella, m-a felicitat Benjamin încet.

Zâmbetul mi-a revenit.

Am putut să văd ochii micșorați ai lui Alec, nesiguranța de pe chip pentru prima dată în timpul în care ceata se învârtea fără să facă vreun rău pe la marginile scutului meu.

Și atunci am știut ca pot să fac asta. Evident, eu o să fiu prioritatea numărul unu, prima care să

moară, dar cât timp rezistăm, eram pe picior egal cu Volturii. Noi încă îi mai aveam pe Benjamin și pe Zafrina; ei nu aveau ajutor supranatural. Atâta timp cât eu mai rezistam.

— O să trebuiască să mă concentrez, i-am șoptit lui Edward. Când o să fie vorba de luptă corp la corp, o să fie greu să țin scutul în jurul persoanelor potrivite.

— O să-i țin departe de tine.

— Nu. Tu trebuie să-l iei pe Demetri. Zafrina o să-i țină la distanță de mine.

Zafrina a încuviințat solemn.

— Nimeni nu o să se atingă de ea, i-a promis lui Edward.

— Aș merge după Jane și Alec dar sunt de un mai mare folos aici.

— Jane e a mea, a sâsâit Kate. Are nevoie de o probă a propriului tratament.

— Și Alec îmi datorează mie multe vieți, dar o să fim egali așa, a marăit Vladimir de pe partea cealaltă. E al meu.

— Eu îl vreau doar pe Căiuș, a spus Tanya fără emoții.

Ceialți au început să-și împartă oponentii, dar au fost întrerupți repede.

Aro, care se uită calm la ceata inefficientă, a vorbit într-un final.

— Înainte să votăm, a început.

Mi-am scuturat capul nervoasă. Eram plictisită de teatru. Dorinată da sânge era aprinsă în mine și îmi părea rău ca îi ajut pe ceialți mai bine dacă stau nemișcată. Vroiam să mă lupt.

— Să vă aduc aminte, a conținut Aro, indiferent de decizia consiliului, nu trebuie să fie violenta.

Edward a mârâit cu un râs negru.

Aro s-a uitat la el supărat.

— O să fie regretabil din partea neamului nostru să piardă pe unul dintre voi. Dar în special pe tânărul Edward și pe tânăra lui pereche nou-născuta. Clanul Volturi ar fi foarte încântat să primescă cât mai mulți dintre voi în rândurile noastre. Bella, Benjamin, Zafrina, Kate. Aveți multe opțiuni în fața voastră. Gândiți-vă la ele.

Chelsea iar a încercat să pătrundă, dar puterea ei rămânea ipotentă în fața scutului.

Privirea lui Aro ne-a măsurat ochii, ca să găsească o urmă de ezitare. După expresia pe care o avea, nu a găsit niciuna.

Știam ca este disperat să ne țină prizonieri pe mine ai pe Edward în același fel în care spera să o facă sclavă și pe Alice. Dar lupta asta era prea mare. Nu avea să câștige dacă eu trăiam. Eram încântată ca eram așa de puternică ca nu îi lăsasem nicio alta variantă decât să măucidă.

— Hai să votăm atunci, a spus cu o aparentă repulsie.

Căiuș a vorbit grăbit.

— Copilul este o entitate necunoscută. Nu exista niciun motiv pentru a permite ca acest risc să existe. Trebuie distrus, împreună cu toți cei care îl protejează. A zâmbit de nerăbdare.

M-am luptat să îmi țin un răspuns ca să mă apăr de surâsul lui crud.

Mărcuș și-a ridicat ochii nepăsători și părea ca se uita prin noi în timp ce vota.

— Nu văd niciun pericol iminent. Copilul este destul de sigur acum. Putem oricând să reevaluăm mai târziu. Haide să plecăm în pace. Vocea lui era mai stinsă chiar și decât oftatul fratelui mai nerăbdător.

Niciun membru al gărzii nu s-a relaxat la cuvintele lui în dezacord. Rânjetul de anticipație al lui Căiuș nu s-a miscorât. Era ca și cum Mărcuș nu ar fi vorbit de loc.

— Se pare ca eu trebuie să iau decizia finală, a zâmbit Aro.

Dintr-o dată, Edward a înțepenit lângă mine.

— Da! A sâsâit.

Am riscat și m-am uitat la el. Fața lui era luminată de expresia triumfului pe care nu o înțelegeam

– era expresia pe care ar avea îngurul distrugerii în timp ce lumea arde. Frumos și înspăimântător.

A urmat o reacție joasă a gărzii, un murmur nesigur.

— Aro? a strigat Edward, aproape un țipăt, cu o victorie nedisimulată în voce.

Aro a ezitat o secundă, ajustându-și starea cu grijă înainte să răspundă.

— Da, Edward? Ai ceva de completat...?

— Poate, a spus Edward încântat, controlându-și încântarea de neexplicat. În primul rând aș putea să clarific ceva?

— Sigur ca da, a spus Aro, ridicând o sprânceană, nimic ascuns doar o politețe interesată în voce.

Dinții mi s-au strâns; Aro nu era niciodată mai periculos decât atunci când era amabil.

— Pericolul pe care îl vezi de la fiica mea – provine în totalitate numai din cauza incapacității noastre de a ști cum se va dezvolta? Aceasta este problema?

— Da, Edward prietene, a fost de acord Aro. Dacă am putea ști ...să fim siguri ca, în timp ce o să crească, o să poată să stea ferită de lumea oamenilor— să nu amenințe siguranța obscurității în care trăim... A deviat, dând din umari.

— Deci, dacă am putea ști cu siguranță, a sugerat Edward, exact ce ar deveni... atunci nu ar mai fi nevoie de nicio judecată?

— Dacă ar fi o cale să fim absolut siguri, a fost Aro de acord, vocea lui era ușor mai ascuțită. Nu vedea unde îl conduce Edward. Și nici eu. Atunci da, nu ar mai fi nimic de dezbătut.

— Și ne-am despărți în pace, buni prieteni din nou? a întrebat Edward cu o ușoară urmă de ironie.

Cu o voce chiar și mai ascuțită.

— Bineînțeles, tânărul meu prieten. Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare.

Edward a chicotit de încântare.

— Atunci mai am ceva de oferit.

Ochii lui Aro s-au îngustat.

— Dar ea e absolut unică. Viitorul ei poate fi doar ghicit.

— Nu e absolut singura, Edward era în dezacord. Rară cu siguranță, dar nu este unică.

M-am luptat cu șocul dat de nesteptata speranța care se contura, și care mă deconcentra. Ceata ca o mătase încă se mai mișca peste scut. Și, în timp ce mă concentram, am simțit iar presiunea ascuțită care mă apasa.

— Aro, poți să o rogi pe Jane să nu-mi mai atace soția? a întrebat Edward politicoș. Noi încă vorbim despre probe.

Aro a ridicat o mână.

— Pace, dragilor. Haide să-l ascultăm

Presiunea a dispărut. Jane și-a dezvelit dinții la mine; nu am putut să mă stăpânesc și să nu rânjesc și eu la ea.

— De ce nu ni te alături Alice? a strigat Edward tare.

— Alice? a șoptit șocată Esme.

— Alice!

Alice! Alice! Alice!

— Alice! Alice! Alte voci murmurau pe lângă mine.

— Alice, a respirat Aro.

O bucurie urgentă m-a străbătut. Mi-a trebuit toată voința să îmi țin scutul acolo unde era. Umbra lui Alec încă era prezentă, căutând o slăbiciune – Jane o să vadă dacă sunt goluri.

Și apoi i-am auzit cum alergau prin pădure, zburând, apropiindu-se cât de repede puteau fără să încetinească.

Ambele tabere erau liniștite și așteptau. Martorii Volturilor erau ncurcati de un alt val de confuzii.

Apoi Alice a venit în poiana dinspre sud-est și am simțit că o binecuvântare că i-am văzut fața ar putea să mă doboare. Jasper era la doar câțiva centimetrii în spatele ei, privirea îi era feroce. Aproape de ei fugeau trei străini; primul era o femeie înaltă și musculoasa cu părul negru și sălbatic – evident era Kachiri. Avea aceleași trăsături ca și celelalte amazoane, chiar și mai pronunțate în cazul ei.

Următorul era o femeie vampir mică și cu tenul măsliniu cu o coadă lungă și împletita care îi carea pe spate. Ochii ei de un rosu-burgund măsurau nervoși confruntarea din fața ei.

Și ultimul era un tânăr bărbat... nu chiar așa de rapid sau de fluid în alergare. Pielea lui era de un maro foarte închis. Ochii lui grijului au trecut peste noi și aveau culoarea maro-auriu.

Părul lui era negru și îl avea și el într-o coadă împletită, la fel ca și femeia, deși nu era la fel de lung. Era foarte frumos.

Când s-a apropiat de noi, un nou sunet a trimis un val de șoc care a străbătut adunarea – sunetul unei alte inimi accelerate din cauza emoției.

Alice a trecut ușor peste marginea cetii care era întinsă peste scutul meu și a venit cu un mers sinuos până a ajuns lângă Edward. M-am întins să-i ating mâna, și așa a făcut și Edward și Esme și Carlisle. Nu mai era timp pentru alta întâmpinare. Jasper și ceilalți au urmat-o prin scut.

Toată garda se uita, aveau o speculație în ochi, când ultimii sosiți au trecut prin scutul invizibil fără probleme. Cei maronii, Felix și ceilalți ca el, și-au ațintit ochii cu speranță pe mine. Nu erau siguri să scutul meu putea să-i țină și pe ei, dar acum era clar ca nu ar fi inut de-o parte un atac fizic. În momentul în care Aro ar fi dat ordinul, eu aș fi fost singura ținta. Mă întrebam câți o să poată Zafrina să orbească, și cât de mult asta i-ar fi încetinit. Destul cât Kate și Vladimir să-i doboare pe Alec și pe Jane? Asta era tot ce vroiam să cer.

Edwrad, în ciuda faptului ca era absorbit de gândurile lor, a mârâit furios ca răspuns la ele. S-a controlat și a vorbit cu Aro iar.

— Alice a căutat și ea niște martori de-ai ei în ultima săptămână, i-a spus anticului. Și nu a venit cu mâna goală. Alice, de ce nu îi prezinți pe martorii pe care i-ai adus?

Căiuș a mârâit.

— Vremea martorilor s-a dus! Votează Aro!

Aro a ridicat un deget ca să-l opresca pe fratele lui, ochii îi erau lipiți pe fața lui Alice.

Alice a făcut un pas în fața și i-a introdus pe străini.

— Aceștia sunt Huilen și nepotul ei Nahuel.

Auzindu-i vocea era ca și cum nu ar fi plecat vreodată.

Ochii lui Căiuș s-au strâns când Alice a menționat care este legătura familiară între cei doi nou veniți. Martorii Volturilor sâsâiau între ei. Lumea vampirilor se schimbă și toată lumea putea să simtă asta.

— Vorbește Huilen, a cerut Aro. Dă-ne mărturia pentru care ai venit.

Femeia slabă s-a uitat la Alice nervoasă. Alice a dat din cap cu încurajare și Kachiri și-a pus mâna ei lungă pe umărul micuței vampir.

— Eu sunt Huilen, a anunțat femeia cu un accent clar dar ciudat de engleză. Pe măsură ce povestea se pare ca se pregătise ca să spună această poveste, ca exersase. Cuvintele curgeau ca o rimă învățată pe dinafară.

— Acum un secol și jumătate, eu trăiam cu oamenii mei, tribul Mapuce. Pe sora mea o chema Pire. Părinții noștri au numit-o așa după zăpada din munți din cauza pielii ei albe. Și ea era foarte frumoasă – prea frumoasă. Ea a venit la mine într-o zi și mi-a spus de îngerul care a găsit-o în

pădure, și care o vizitează noaptea. Am avertizat-o. Huilen a dat din cap supărată.

Ca și cum vânățiile de pe ea nu erau și așa o avertizare. Știam ca este Libishomen din legendele noastre, dar ea nu a vrut să asculte. Era vrăjită. Mi-a spus când a fost sigură ca fiul îngerului întunecat creștea în ea. Nu am vrut să o descurajez din planul ei de a fugi – știam ca și mama și tata ar fi fost de acord ca acest copil trebuia distrus, și Pire odată cu el. Am mers cu ea în partea cea mai întunecată din acea pădure. L-a căutat pe îngerul demon dar nu a găsit nimic. Am avut grijă de ea , am vânat pentru ea atunci când puterea îi scăzuse. Mânca stârv de animale, le bea sângele. Nu mai aveam nevoie de nicio confirmare a ceea ce purta în pânțele.

Speram să-i salvez viața înainte să omor monstrul.

— Îl iubea pe monstrul din ea. Îl numise Nahuel, după felinele din junglă, și îl iubea și atunci când a crescut mai mare și a început să-i rupă coastele. Nu am putut s-o salvez. Copilul și-a rupt drumul afară din ea și ea a murit repede, implorându-mă în tot acest timp să am grijă de micuțul ei. Dorința ei pe patul de moarte – și eu am fost de acord.

— El m-a mușcat totuși, atunci când am încercat să-l ridic de pe corpul ei. M-am târât în jungla ca să mor. Nu mă ajuns departe – durerea era prea mare. Dar el m-a găsit; copilul nou născut s-a târât prin pădure și a stat lângă mine și m-a așteptat. Când durerea s-a sfârșit, el stătea întins lângă mine, dormea.

— Am avut grijă de el până când el a început să vâneze singur. Vana sătenii de pe lângă pădurea noastră, stăteam numai noi. Nu am mai plecat niciodată așa de departe de casă, dar Nahuel a dorit să vadă acest copil.

Huilen și-a aplecat capul și a pășit înapoi așa ca era pitiță parțial în spatele lui Kachri.

Buzele lui Aro s-au strâns. Se uita la tânărul cu pielea închisă.

— Nahuel, tu ai o sută cincizeci de ani? a întrebat.

— Mai mult sau mai puțin o decadă, a răspuns cu o voce caldă și frumoasă. Accentul lui abia se simțea. Nu țineam seama.

— Și la ce vârstă ai atins maturitatea?

— Cam la șapte ani după ce m-am născut, mai mult sau mai puțin, eram complet dezvoltat complet.

— Nu te-ai mai schimbat de atunci?

Nahuel a dat din umeri.

— Nu din câte mi-am dat seama.

Am simțit un tremur care l-a străbătut pe Jacob. Încă nu vroiam să mă gândesc la asta.

Vroiam să aștept până când pericolul trecea și eu mă puteam concentra.

— Și dieta ta? a insistat Aro, părând interesat.

— În general sânge, dar și mâncare. Pot supraviețui cu amândouă.

— Tu ai fost capabil ca faci un nemuritor? Aro a arătat spre Huilen, vocea lui era brusc intensă.

Mi-am revizuit scutul; poate cauta o nouă scuză.

— Da, dar restul nu pot.

Un murmur de șoc a trecut prin toate trei grupurile.

Ochii lui Aro s-au mărit.

— Restul?

— Surorile mele, Nahuel a dat iar din umeri.

Aro se uita neîncrezător înainte să se aduna.

— Poate ai vrea să ne spui și restul poveștii tale, pentru ca se pare ca mai este.

Nahuel s-a încruntat.

— Tatăl meu a venit să mă caute la câțiva ani după ce mama a murit. Fața lui s-a întristat. Era

încântat ca m-a găsit pe mine. Tonul lui Nahuelsugera ca sentimentul nu e mutual. Mai avea doua fiice dar niciun fiu. Se aștepta să mă alătur lui la fel cum au făcut și surorile mele.

— Era surprins ca nu sunt singur. Surorile mele nu sunt veninoase, dar ca asta e din cauza sexului sau a norocului...cine știe? Eu deja aveam familia mea cu Huilen și nu eram interesat – a spus cuvântul strâmbându-se – să fac o schimbare. Îl mai văd din când în când. Am o nouă sora; ea a ajuns la maturitate acum vreo zece ani.

— Numele tatălui tău? Căiuș a întrebat printre dinți.

— Joham, a răspuns Nahuel. Se considera om de știință. Crede să face o nouă super-rasa.

Nu a încercat de loc să-și mascheze dezgustul din ton.

Căiuș se uita la mine.

— Fiica ta, este veninoasă? a întrebat dur.

— Nu, am răspuns. Capul lui Nahuel a tresărit la întrebarea lui Aro iar ochii lui maro-aurii s-au întors să mă vadă pe mine.

Căiuș s-a uitat la aro pentru o confirmare, dar Aro era absorbit de propriile gânduri. El și-a strâns buzele și s-a uitat la Carlisle și apoi la Edard și în ultimul rând la mine și așa a rămas.

Căiuș urlă.

— O să avem grijă de aberația de aici și apoi o să mergem în sud, l-a grăbit pe Aro.

Aro s-a uitat în ochii mei pentru un moment lung și tenionat. Nu am idee ce cauta, sau ce a găsit, dar după ce m-a măsurat un moment, ceva în fața lui s-a schimbat, o schimbare ușoară a gurii și a ochilor și am știut ca Aro s-a decis.

— Frate, i-a spus el încet lui Căiuș. Aici se pare ac nu este niciun pericol. Este ceva neîntâlnit, dar nu este niciun pericol. Acești copii pe jumătate vampiri seamănă mai mult cu noi se pare.

— Care e votul tău? a cerut Căiuș.

— Este.

Căiuș s-a strâmbat.

— Și acest Joham? Acest nemuritor care experimentează?

— Poate ca ar trebui să vorbim cu el, a fost Aro de acord.

— Oprește-l pe Joham dacă vrei, a spus fără ton Nahuel. Dar lăsați-le pe surorile mele în pace. Ele sunt inocente.

Aro a încuviințat, expresia îi era solemnă. Și apoi s-a întors cu fața la gardă cu un zâmbet cald.

— Dragii mei, a strigat. Nu o să ne luptăm azi.

Gardă a dat din cap la unison și s-a relaxat din poziția de atac. Ceață a dispărut ușor, dar eu mi-am ținut scutul legat. Poate ca acesta este un alt truc.

Le-am analizat fețele când Aro s-a întors iar către noi. Fața lui era la fel de nevinovată ca întotdeauna, dar, spre deosebire de alta dată, simțeam o goliciune în spatele fațadei. Ca și cum înșelăciunea s-a terminat. Căiuș era indecis, dar ura lui s-a întors în interiorul lui; era resemnat.

Mărcuș era... plictisit; chiar nu era alt cuvânt pentru el. Gardă era impasivă și disciplinată iar; și nu era ceva individual, doar un întreg. Erau în formație, gata să plece. Martorii Volturilor erau încă precauți; unul după altul au plecat, dispărând în pădure. Când numărul lor se împuținase, cei care rămăseseră s-au grăbit. Curând nu mai era niciunul.

Aro își ținea mâinile ridicate spre noi, aproape cerându-și scuze. În spatele lui, cea mai mare parte a gărzii, împreună cu Căiuș, Mărcuș și soțiile tăcute și misterioase, deja se îndepărtau rapid, formația lor era iar perfect compusă. Numai trei, care se părea ca sunt bodyguarzii lui personali au mai rămas cu el.

— Sunt așa de fericit ca totul s-a terminat fără violență, a spus mios. Prietene, Carlisle – cât sunt de încântat să te numesc prieten iar! Sper ca nu sunt resentimente. Eu știu ca tu înțelegi ce

responsabilități apasa pe umerii nostii.

— Pleacă în pace Aro, a spus încet Carlisle. Te rog să-ți aduci aminte ca aici trebuie să ne protejăm intimitatea așa ca avertizează-ți garda sa nu vâneze în aceste regiuni.

— Bineînțeles Carlisle, l-a asigurat Aro. Îmi pare rău ca ți-am câștigat neîncrederea, dragul meu prieten. Poate ca, în timp, o să mă ierți.

— Poate ca, în timp, o să dovedești iar ca ești un prieten pentru noi.

Aro a înclinat capul, imaginea remușcării, și a mers înapoi un moment înainte să se întoarcă. Noi ne uitam în liniște cum plecau și ultimii patru.

Era foarte liniște. Eu nu am cedat scutul.

— Chiar s-a terminat? I-am șoptit lui Edward.

Zâmbetul lui era larg.

— Da. Au cedat. Ca toți bătașii, sunt niște lași pe dedesubt. A chicotit.

Alice a râs o dată cu el.

— Serios oameni buni. Nu se mai întorc. Puteți să vă relaxați acum.

A fost alta clipa de liniște.

— Din tot norocul de până acum, a murmurat Ștefan.

Și apoi s-a auzit.

Felicitări au început să se audă. Urlete de victorie umpleau zona. Maggie l-a bătut pe spate pe Siobhan. Rosalie și Emmett s-au sărutat iar – mai lung și mai pasional ca înainte. Benjamin și Tia erau îmbrățișați, la fel să și Carmen și Eleazar. Esmé îi ținea pe Alice și pe Jasper într-o îmbrățișare strânsă. Carlisle le mulțumea cu căldură nou veniților, din America de Sud, care ne salvaseră. Kachiri stătea foarte aproape de Zafrina și Senna, degetele lor erau unite. Garrett a ridicat-o pe Kate de pe pământ și a învârtit-o în aer.

Ștefan a scuipat în zăpadă. Vladimir își ținea dinții uniți cu o expresie acră.

Și eu m-am întins pe lupul imens și am smuls-o pe fiica mea de pe el într-o îmbrățișare la piept. Măinile lui Edward erau în jurul nostru în aceeași secundă.

— Nessie, Nessie, Nessie, am cântat.

Jacob a râs cu lătratul lui răgușit și a dat cu nasul în spatele meu.

— Taci, am spus.

— O să stau cu voi? a cerut Nessie.

— Pentru totdeauna, i-am promis.

Aveam eternitatea înaintea. Și Nessie o să fie bine și sănătoasă și puternică. Ca și Nahuel care era pe jumătate om, și la o sutacincizeci de ani tot tânăr. Și toți o să fim împreună.

Fericirea s-a întins în mine ca o explozie – așa de extremă, așa de violentă, ca nu eram sigură ca o să-i supraviețuiesc.

— Pentru totdeauna, Edward mi-a repetat în ureche.

Nu mai puteam vorbi. Am ridicat capul și l-am sărutat cu o așa pasiune ca pasurea putea lua foc.

Și eu nu mi-aș fi dat seama.

39 Sfârșitul fericit

— Așa ca a fost o combinație de lucruri aici la sfârșit, dar cea care i-a oprit a fost... Bella, Edward explica. Familia noastră și cei doi oaspeți care au mai rămas stăteam în camera mare din casa familiei Cullen în timp ce pădurea se întunecă afară.

Vladimir și Ștefan dispăruseră înainte să se oprească felicitările. Erau foarte dezamăgiți de modul în care evoluaseră lucrurile, dar Edward a spus că le-a plăcut lașitatea Volturilor aproape la fel de mult cât să le acopere frustrarea.

Benjamin și Tia s-au gâdit după Amun și Kebi, nerăbdători să le spună finalul conflictului; eram sigură că o să-i revăd, pe Benjamin și pe Tia cel puțin. Niciunul dintre nomazi nu a mai rămas. Peter și Charlotte au avut o conversație rapidă cu Jaspe și apoi au plecat și ei.

Amazoanele reunite erau nerăbdătoare să se întoarcă acasă – avea dificultăți când erau departe de pădurea lor tropicală— deși au fost cele care nu prea vroiau să plece spre deosebire de alții.

— Trebuie să aduci copilul să mă vadă, a insistat Zafrina. Promite-mi, tânăra față.

Nessie și-a pus mâna pe gâtul meu rugându-mă și ea.

— Bineînțeles, Zafrina, am fost de acord.

— O să fim foarte bune prietene, draga mea Nessie, a declarat femeia sălbatică înainte să plece cu surorile ei.

Și irlandezii au continuat exodului.

— Foarte bine Siobhan, a complimentat-o Carlisle când și-au luat la revedere.

— Ah, puterea îndeplinirii dorințelor, a răspuns sarcastic, dându-și ochii peste cap. Apoi era serioasă. Normal că nu s-a terminat. Volturii nu o să uite ce s-a întâmplat aici.

Edward a fost cel care a răspuns la asta.

— Ei au fost serios afectați; încrederea lor e zdruncinată. Dar, da, sunt sigur că o să-și revină într-o zi. Și atunci ... Ochii i s-au strâns. Îmi imaginez că o să încerce să ne doboare separat.

— Alice o să ne avertizeze dacă o să intenționeze să atace, Siobhan a spus sigură. Și o să ne adunăm iar. Poate că o să vină timpul când lumea o să fie gata să se elibereze de Volturi.

— Această vreme o să vină, a răspuns Carlisle. Dacă o să vină, o să fim toți împreună.

— Da, prietene, așa o să facem, a fost de acord Siobhan. Și cum să fie altfel când eu îmi doresc așa? Și a râs.

— Exact, a spus Carlisle. Apoi cei doi s-au îmbrățișat și el i-a strâns mâna lui Liam.

— Să încerci să dai de Alistar și să-i spui ce s-a întâmplat. Nu aș vrea să cred că se ascunde pe sub vreo piatră următorul deceniu.

Siobhan a râs iar. Maggie ne-a îmbrățișat pe mine și pe Nessie, și apoi au plecat cu toții. Clanul Denali a ost ultimul care a plecat, Garrett cu ei – unde o să fie de acum înainte, sunt mai mult ca sigură. Atmosfera de sărbătoare era prea mult pentru Tanya și Kate. Aveau nevoie de timp să-și plângă sora.

Huilen și Nahuel au fost aceia care au rămas, deși mă așteptam ca ei să plece odată cu Amazoanele. Carlisle era implicat în discuția pe care o avea cu Huilen; Nahuel stătea lângă ea, ascultând în timp ce Edward ne-a spus și nouă povestea conflictului pe care o știa numai el.

— Alice i-a dat lui Aro scuza că să poată ieși din luptă. Dacă nu ar fi fost așa de înspăimântat de Bella, el probabil că ar fi continuat cu planul lui inițial.

— Înspăimântați? Am spus sceptic. De mine?

El a zâmbit la mine cu un zâmbet pe care nu îl recunoșteam – era drăgăstos dar avea și o urmă de exasperare.

— Când o să te vezi și pe tine clar? a spus încet. Apoi a vorbit mai tare, și celorlalți la fel ca și mie. Volturii nu au avut nicio luptă dreaptă de vreo două mii cinci sute de ani. Și niciodată, dar absolut niciodată nu au luptat cu cineva dacă se simte în dezavantaj. Mai ales de când îi au pe Alec și pe Jane, ei au făcut numai măcel fără să se opună vreunul.

— Trebuia să le vezi figura! De obicei, Alec taie toate simțurile și emoțiile victimelor în timp ce ei fac șarada cu judecată. Din acest motiv, niciunul nu poate fugi când este dat verdictul. Dar uită-ne

pe noi, am stat, pregătiți, îi așteptam, le eram superior numeric, cu daruri în timp ce ale lor erau inutile cu Bella aici. Aro știa ce poate să facă Zafrina, care era de partea noastră, ei ar fi urmat să fie orbi dacă începea o bătălie. Sunt sigur ca și noi am fi fost serios decimați, dar ei erau siguri ca și ai lor o să fie. Era chiar și o posibilitate ca ei să piardă astăzi.

— E greu să mai fi încrezător când ești înconjurat de lupi de mărimea unor cai, a râs Emmett, dându-i una lui Jacob în umăr.

Jacob a rânjit la el.

— Au fost lupii cei care i-au întrerupt de la început, am spus.

— Cum să nu, a spus Jacob.

— Absolut, a fost și Edward de acord. Aceasta a fost o alta parte pe care nu au premeditate-o. Adevărații Copii ai Lunii rar umbla în haită, și nu sunt în control asupra lor înșiși. Un regiment de șaisprezece lupi era o surpriză la care nu se așteptau. Căiuș este de fapt înspăimântat de vârcolaci. El aproape ca a pierdut o luptă cu unul acum câteva mii de ani în urmă și nu și-a mai revenit.

— Deci există vârcolaci adevărați? Am întrebat. Cu luna plină și gloanțe de argint și cu toate astea?

Jacob a pufnit.

— Reală. Asta înseamnă ca eu sunt imaginar?

— Știi ce am vrut să spun.

— Cu luna plină da, a spus Edward. Goanțe de argint nu — acesta este tot unul din miturile făcute ca oamenii să simtă ca au o șansă. Ei nu au mai rămas prea mulți. Căiuș aproape ca i-a exterminat.

— Și mie nu mi-ai spus niciodată pentru ca.....?

— Nu a venit vorba.

Mi-am dat ochii peste cap și Alice a râs, aplecându-se – se băgase sub mâna lui Edward ca să-mi facă cu ochiul.

I-am răspuns și eu.

Iubeam nebunia ei, bineînțeles. Dar acum ca aveam ocazia să realizez ca ea venise intradevar acasă, ca problema ei fusese doar pentru ca Edward trebuia să creadă ca ne-a abandonat, am început să mă simt supărată pe ea. Alice avea niște explicații de dat. Alice a oftat.

— Zi ce ai pe suflet, Bella.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta, Alice?

— Era necesar.

— Necesari! am explodat. Mă convinsesei ca o să murim cu toții! Cunt o epavă de atunci.

— Putea să se întâmple asta, a spus calmă. În caz ca aveai nevoie să o salvezi pe Nessie.

Instinctiv am strâns-o pe Nessie – care adormise deja în poala mea – în brațe.

— Dar știai ca sunt și alte căi, am acuzat-o. Știai ca e speranță. Te-ai gândit vreodată ca puteai să-mi spui doar mie adevărul? Știi ca Edward trebuia să știi ca e drum închis de dragul lui Aro, dar puteai să-mi spui mie.

S-a uitat la mine pentru un moment.

— Nu prea cred, a spus. Nu ești o actriță chiar așa de bună.

— Asta a fost din cauza talentelor mele actricești?

— Of, liniștește-te Bella. Știi cât de complicat a fost de aranjat? Nici nu puteam fi sigură ca cineva ca Nahuel exista – tot ce știam era ca trebuia să caut ceva ce nu pot să văd! Încearcă să îți imaginezi un punct de orbire – nu e cel mai ușor lucru pe care l-am făcut. Plus ca trebuia să trimitem martorii cheie, ca și cum nu ne grăbeam destul. Și apoi să îmi țin ochii deschiși în caz ca te decizi să mai îmi dai instrucțiuni. La un moment dat aveai să-mi spui ce e în Rio. Și în plus trebuia

să văd fiecare păcăleală pe care o mai puneau la cale Volturii și să vă dau câteva indicii, atât cât puteam ca să fiți pregătiți pentru strategia lor, și aveam doar câteva ore la dispoziție pentru a vedea toate posibilitățile. Mai mult, trebuia să fiu sigură ca toți o să credeți ca v-am părăsit pentru ca Aro trebuia să fie sigur ca nu mai aveți niciun as în mâneca sau nu și-ar fi ieșit din fire așa cum a făcut-o azi. Dacă tu crezi ca eu nu m-am simțit ca o tâmpită...

— Bine, bine, am întrerupt-o. Scuze! Știu ca am fost nepoliticoasă. Numai ca... ei bine, mi-ai lipsit la nebunie, Alice. Să nu-mi mai faci asta niciodată.

Râsul cristalin al lui Alice a sunat în toată camera, și toți am zâmbit când am auzit acel sunet din nou.

— Și tu mi-ai lipsit, Bella. Așa ca te rog să mă ierți și încearcă să fi satisfăcută de faptul ca tu ai fost un super-erou azi.

Toată lumea râdea acum și eu mi-am băgat fața în părul lui Nessie, rușinată.

Edward a început iar să povestească ce ce întâmplase, fiecare schimbare de poziție sau intenție, declarând ca scutul meu a fost acela care i-a făcut pe Volturi să plece cu coada între picioare. Felul în care se uitau toți la mine mă făcea să mă simt incomfortabil. Chiar și Edward.

Era ca și cum credeusem câțiva metri pe parcursul uni singure dimineți. Am încercat să evit privirile impresionate, cel mai mult încercând să-mi țin ochii pe fața lui Nessie și pe privirea neschimbată a lui Jacob. Pentru el o să fiu doar Bella tot timpul, și asta era o ușurare.

Cel mai greu era de ignorat o privire care era și confuză pe deasupra. Nu era cum ca acest jumătate-om jumătate-vampir Nahuel, gândea despre mine într-un anume fel. Din câte știa el, eu tot timpul atacăm vampiri și scena pin poiana nu era străină pentru el. Dar băiatul nu și-a luat ochii de pe mine. Sau poate ca se uita la Nessie. Și asta mă făcea să mă simt incomfortabil. Nu putea să fie indiferent la faptul ca Nessie era singura față la fel ca el care nu era sora lui vitregă.

Nu credeam ca Jacob avea acest gând încă. Speram să nu-și dea seama curând. Mă luptasem cât să îmi ajungă un timp.

Eventual, ceilalți nu mai aveau ce întrebări să-i pună lui Edward și discuția s-a dizolvat în alte discuții mai mărunte.

Mă simțeam ciudat de obosită. Nu adormită, normal, dar ca și cum ziua fusese destul de lungă. Vroiam liniște și ceva normalitate. Vroiam ca Nessie să fie iar în patul ei; vroiam să mă înconjoare doar pereții de la micuța mea casă.

M-am uitat la Edward și am simțit pentru un moment să puteam să-i citesc mintea. Puteam să văd ca simte la fel ca mine. Vroia puțină liniște.

— Ar trebui să o ducem pe Nessie ...

— Probabil ca e o idee bună, a fost de acord repede. Sunt sigur ca nu a dormit prea bine azinoapte, cu toate sforăiturile.

El a rânjit la Jacob. El și-a dat ochii peste cap și a căscat. A trecut ceva vreme de când nu am mai dormit într-un pat. Cred cătata o să se bucure să mă aibă iar sub același acoperiș cu el.

I-am atins obrazul.

— Mulțumesc, Jacob.

— Oricând, Bella. Dar știi deja asta.

S-a ridicat, s-a întins, a sărutat-o pe frunte pe Nessie și apoi pe mine. În final i-a dat un pumn lui Edward în umăr.

— Ne vedem mâine. Cred ca lucrurile o să fie cam plictisitoare de acum înainte, nu-i așa?

— Cu sinceritate, asta sper, a spus Edward.

Noi ne-am ridicat și el a plecat; mi-am schimbat poziția astfel încât Nessie să nu se miște. Eram recunoscătoare să o văd ca doarme. Atâta greutate a atârnat pe umerii ei mici. Era vremea să fie și

ea copil – protejată și în siguranță. Mai avea câțiva ani de copilărit.

Ideea de pace și siguranță mi-a adus aminte de cineva care nu avea aceleași sentimente tot timpul.

— O, Jasper? am întrebat când ne îndreptam către ușă.

Jasper era făcut sandwich între Alice și Esme, aparținând cumva tabloului familiei mai mult decât de obicei.

— Da, Bella?

— Sunt curioasă – de ce J. Jenks este speriat numai dacă îți aude numele?

Jasper a chicotit.

— Știu din experiența unele relații profesionale sunt mai bine motivate de frică decât de câștigul material.

M-am încruntat, promițându-mi mie însămi ca eu o să mă ocup de relațiile profesionale de acum înainte și să îl scutesc pe J. de un eventual atac de inimă.

I-am sărutat și i-am îmbrățișat și le-am urat noapte bună tuturor. Singura notă discordantă era Nahuel, iar, care se uita intens după noi, de parcă ar fi dorit să ne urmeze.

Odată ce am trecut de rău, abia mergeam mai repede decât un om, nu ne grăbeam, ne țineam de mână. Eram îmbolnăvita ca trebuia să am un termen limită la ceva, și vroiam numai să am timpul meu. Cred că și Edward se simțea la fel.

— Trebuie să spun, ca sunt foarte impresionat de Jacob acum, mi-a spus Edward.

— Lupii chiar au avut un impact, nu-i așa?

— Nu asta vreau să spun. Nici măcar o clipă nu s-a gândit la faptul că, după cum spunea Nahuel, Nessie o să fie matură peste șase ani jumătate.

M-am gândit la asta un minut.

— Nu o vede în felul acesta. Nu se grăbește ca ea să crească. El vrea numai ca ea să fie fericită.

— Știu, exact cum am spus, impresionant. Este împotriva firii, dar ea ar putea să facă mai rău.

M-am încruntat.

— Nu o să mă mai gândesc la asta încă alți șase ani și jumătate.

Edward a râs și apoi a oftat.

— Bineînțeles, mi se pare că o să aibă nevoie să se îngrijoreze cu privire la competiție când o să vină vremea.

M-am încruntat și mai tare.

— Am observat. Sunt recunoscătoare lui Nahuel pentru astăzi, dar toată acea holbare mi s-a părut cam ciudată. Nu-mi pasă dacă ea e singura jumătate-vampir cu care nu e rudă.

— Oh, dar nu se uita la ea. Se uita la tine.

Asta mi se păruse și mie...dar nu avea niciun sens.

— De ce să facă asta?

— Pentru că tu ești în viață, a spus repede.

— M-ai pierdut.

— Toată viața lui, a explicat – și el e cu cincizeci de ani mai mare decât mine.

— Ramolit, am spus.

M-a ignorat.

— El tot timpul s-a gândit că el este o creație satanică, un ucigaș al naturii. Și surorile lor și-au omorât mamele, dar ele nu s-au gândit la asta. Joham le-a crescut să se gândească la oameni ca la niște animale în timp ce ei erau zei. Dar Nahuel a fost învățat de Huilen, și Huilen își iubea sora mai mult decât orice. I-a schimbat toată perspectiva. Și, în unele feluri, el chiar se ura.

— Asta e așa de rău, am murmurat.

— Și el ne-a văzut pe toți trei – și a realizat pentru prima dată ca numai pentru faptul ca este pe jumătate nemuritor, asta nu înseamnă neapărat ca e și rău. Se uita la mine și vede... cum ar fi trebuit să fie tatăl lui.

— Ești ideal în multe privințe, am fost de acord.

A pufnit și apoi era serios iar.

— Se uita la tine și vede cum ar fi trebuit să fie viața mamei lui.

— Săracul Nahuel, am murmurat și apoi am oftat pentru ca știam ca nu am să pot să mai gândesc ceva de rău despre el după toate astea, nu conta cât de iritanta era privirea lui.

— Să nu-ți pară rău pentru el. Este fericit acum. Astăzi a început în sfârșit să se ierte.

Am zâmbit cu gândul la fericirea lui Nahuel și apoi m-am gândit ca această zi a fost a fericirii.

Deși sacrificiul irinei întuneca lumina albă ca o umbră, făcând ca această zi să nu mai fie perfectă, fericirea era imposibil de evitat. Viața pentru care luptasem era în siguranță iar.

Familia mea era reunită. Fiica mea avea un viitor fără sfârșit și frumos înainte. Măine o să mă duc să îmi văd tatăl; o să vadă ca frica din privire a fost înlocuită de fericire, și o să fie și el fericit. Dintr-o dată am fost sigură ca nu io să-l găsesc singur. Nu mai fusesem așa de atentă în aceste ultime săptămâni, dar în acest moment părea ca știam de mult. Sue o să fie cu Charlie – mama vârcolacilor și tata vampitilor – și el nu să mai fie singur. Am zâmbit din nou cu gândul la această posibilitate.

Dar cel mai important lucru din acest val de fericire era și cel mai frumos din toate: eu eram cu Edward. Pentru tot deauna.

Nu ca aș vrea să repet ultimele săptămâni, dar m-au făcut să apreciez ce am mai mult ca niciodată.

Căsuța era un loc pe pace perfectă în noaptea de un albastru-argintiu. Am dus-o pe Nessie la patul ei și am așezat-o cu grijă în el. Ea a zâmbit în somn.

Am luat cadoul de la Aro de la gât și l-am aruncat într-un colț din camera ei. Să se poată juca dacă vrea cu el; îi plac lucrurile strălucitoare.

Edward și cu mine am mers încet spre camera noastră, legănând mâinile între noi.

— O noapte să sărbătorim, a murmurat, și și-a pus mâna sub bărbia mea să poată să îmi ridice buzele la ale lui.

— Stai, am ezitat, trăgându-mă înapoi.

S-a uitat la mine confuz. Ca regulă generală, eu nu mă dădeam într-o parte. Bine, era mai mult de o regulă generală. Era prima regulă.

— Vreau să încerc ceva, l-am informat, zâmbind ușor la expresia lui încurcată. Mi-am pus mâinile pe marginea feței lui ca să mă pot concentra.

Nu reușisem prea bine când a încercat Zafrina să mă învețe, dar acum îmi cunoșteam scutul mai bine. Înțelegeam acum care era partea care nu vroia să se despartă de mine, instinctul automat de am proteja care era mai presus de orice.

Încă nu era la fel de ușor cum era să protejez alți oameni împreună cu mine însămi. Am simțit panza elastică iar când scutul se lupta să mă apere. A trebuit să mă concentrez ca să îl pot împinge complet de mine; mi-a trebuit toată concentrarea.

— Bella! a șoptit șocat Edward.

Știam atunci ca merge, așa ca m-am concentrat și mai tare, căutând anumite amintiri pe care le păstrasem pentru acest moment, lăsându-le să îmi inunde mintea și speram ca și pe a lui.

Unele amintiri nu erau clare – amintiri umane întunecate, văzute prin ochii slabi și auzite prin acele urechi slabe: prima dată când i-am văzut fața... felul în care m-am simțit când mă ținea în poiană... sunetul vocii lui prin faldurile conștiinței pe care o mai aveam când m-a salvat de James ...

fața lui așteptându-mă sub bolta de flori ca să se însoare cu mine... fiecare moment prețios de pe insula... mâinile lui reci care atingeau bebelușul prin pielea mea... Și amintirile clare, perfecte: fața lui când i-am văzut fața prima oară când am deschis ochii la viața mea nouă, la nesfârșitul apus al eternității... acel prim sărut.. prima noapte...

Buzele lui erau dintr-o dată aprige peste ale mele, mi-a întrerupt concentrarea.

Cu un oftat, mi-am pierdut controlul a greutateii care mă apasa și pe care o țineam la depărtare de mine. M-a plesnit ca un elastic întins, protejându-mi gândurile iar.

— Ups, am pierdut! am oftat.

— Te-am auzit, a respirat. Cum? Cum ai făcut asta?

— Ideea Zafrinei. Am exersat de câteva ori.

Era amețit. A clipit de doua ori și și-a scuturat capul.

— Știi acum, am râs puțin și am dat din umeri. Nimeni nu a iubit vreodată pe cineva așa cum te iubesc eu pe tine.

— Aproape ca ai dreaptate. A zâmbit și ochii încă erau mai măriți decât de obicei. Cu o singura excepție.

— Mincinosule.

A început să mă sărute iar, și apoi s-a oprit dintr-o dată.

— Poți să mai faci odată? a întrebat.

Am zâmbit.

— Este foarte greu.

A așteptat cu o expresie dornică.

— Nu pot să continui dacă sunt cât de puțin întreruptă, l-am avertizat.

— O să fiu cuminte, a promis.

Mi-am strâns buzele, ochii mi s-au micșorat. Apoi am zâmbit. Mi-am pus mâinile pe fața lui iar, am îndepărtat scutul din minte și apoi am continuat acolo unde am rămas – cu memoria clară ca un cristal a amintirilor din prima mea noapte a vieții acestei noi .... rămânând pe fiecare detaliu.

Am râs când sărutul lui mi-a întrerupt efortul din nou.

— Fir'ar să fie, a mârâit, sărutându-mă pasional pe maxilar în jos.

— Avem destul timp ca să exersăm, i-am reamintit.

— Tot timpul și iar și iar și iar, a murmurat.

— Mie îmi convine.

Și apoi am continuat recunoscători să trăim în această mică, dar perfectă parte a eternității.